

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

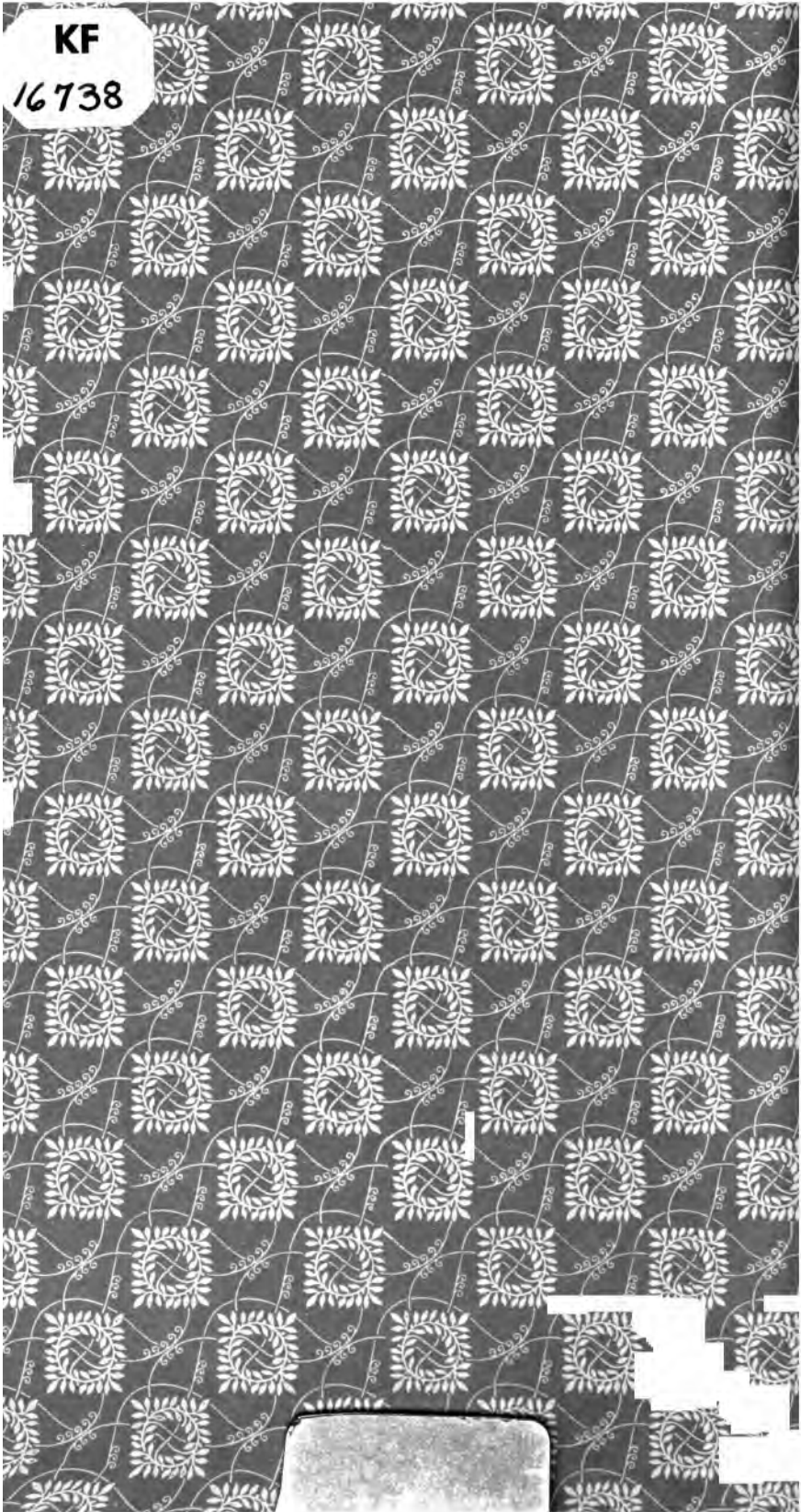
NEDL TRANSFER

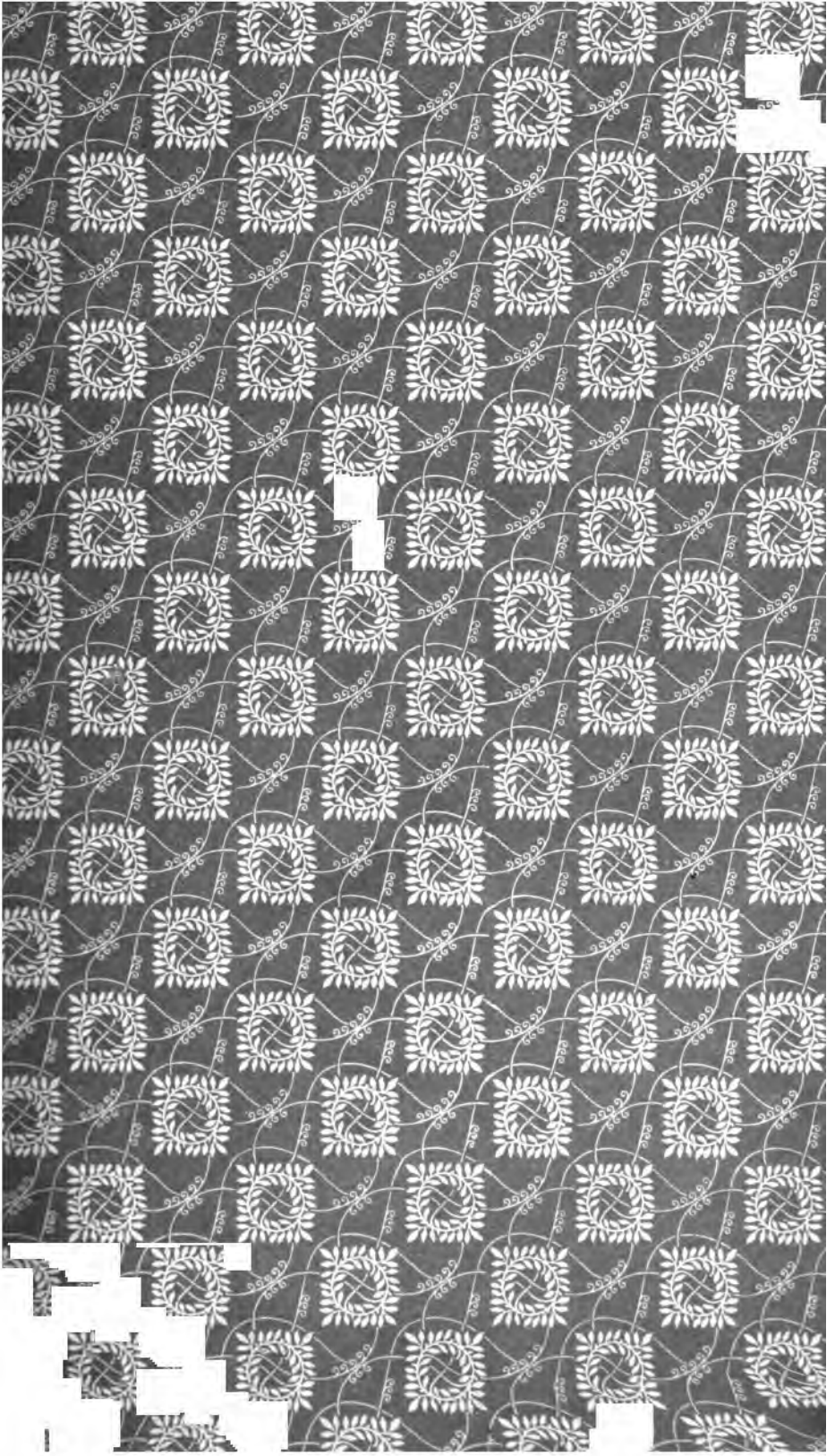

HN 5JZ1 E

KF

16738

25
Kaj.

ŽIVOT CÍRKEVNÍ

V ČECHÁCH.

KULTURNĚ-HISTORICKÝ OBRAZ Z XV. A XVI. STOLETÍ.

SVAZEK PRVNÍ.

SEPSAL

ZIKMUND WINTER.

ZVLÁŠTNÍ VÝTISK PRO MATICI ČESKOU.

V PRAZE.

NÁKLADEM ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA
PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ.

1895.

KF 16733

SLOVUTNĚMU PANU PANU

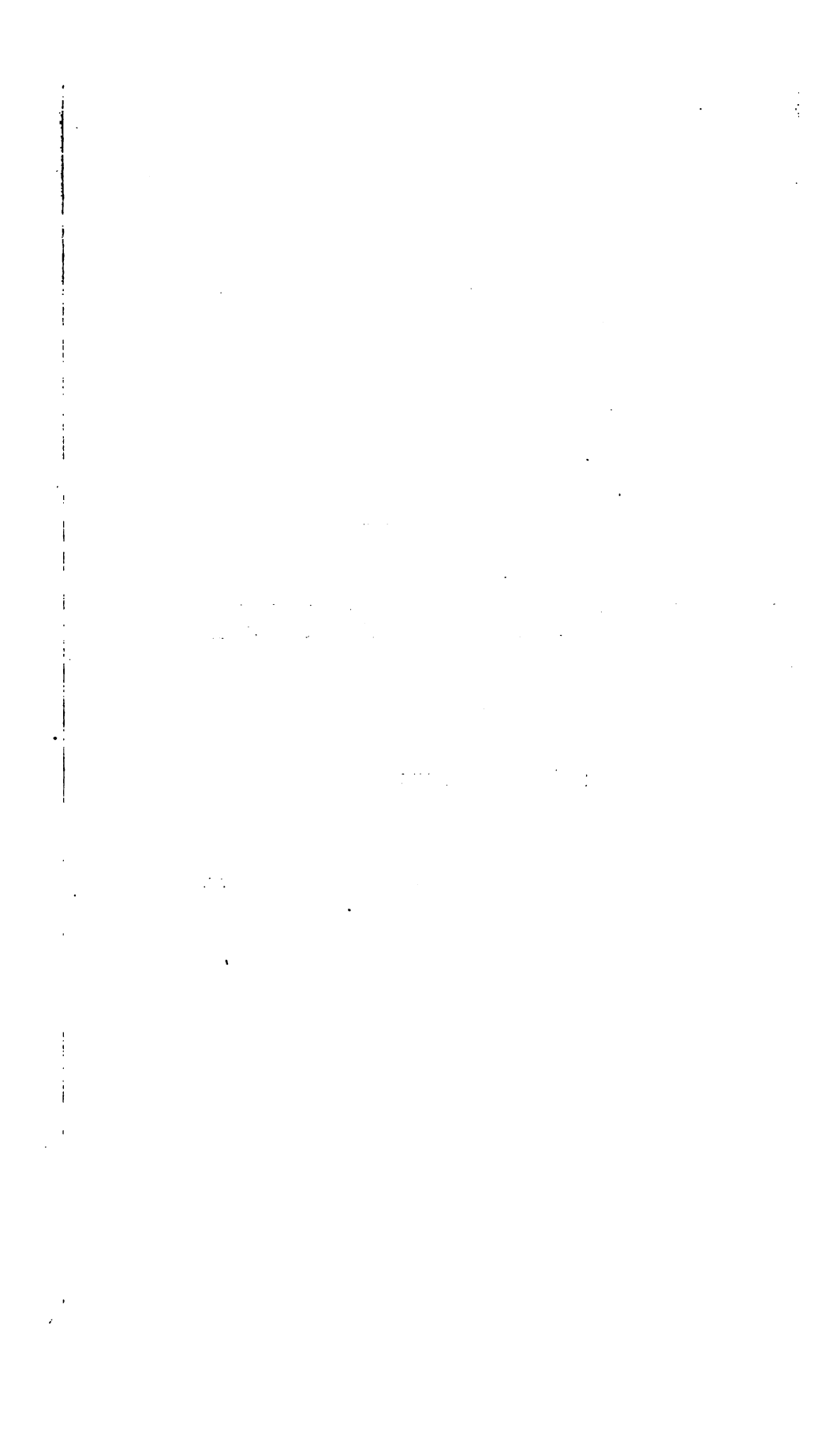
DR. V. V. TOMKOVÍ

PŘIPISAL

Z ÚCTY VELIKÉ

VDEČNÝ ZÁK.

PŘEDMLUVA.

Touto knihou podávám první svazek jednající o církevním životě v Čechách. Druhý svazek toho díla i s rejstříkem celkovým vyjde roku příštího. Sl. Matice musea král. Českého pro řeč a literaturu sjednala s českou Akademií císaře Františka Josefa pro vědy a slovesnost smlouvu, podle níž může Matice pro své členy z publikací akademických za jistými podmínkami přitisknouti volný počet exemplářů. Moje kniha jest první, kteráž podle toho ujednání, jež oboustranně zamýšleno jest na zdar české literatury, vychází na světlo boží, a dej Bůh, aby nesklamala.

Prázdeň k vypracování obšrné látky poskytnuta munificencí vysokého c. k. ministeria kultu a vyučování, jež návrhem velesl. c. k. zemské školní rady poskytnouti ráčilo k práci celoroční dovolenou.

Dlouho se mi nechtělo do líčení života církevního; s počátku odstrašovala síla prací již hotových, jakkoli hojnost materiálu dosavad ladem ležícího lákala. Od XV. věku, kdy český národ zatřásl křesťanským světem, všecken život český proniknut náboženstvím, archivy jsou těmi věcmi plny, a proto ode dávna historikové naši nemohli nevšímati si poměrů náboženských, psali o nich znamenitě, a tudy ani ten, jenž chce líčiti městský život po všech stránkách, nesmí na dlouze církevním věcem se vyhýbatí.

Líčení života církevního, k němuž mne vážní kritikové již dávno napomínali, nelákalo také choulostivostí látky samé; neboť v církvi kde které jsou mužové, jináč ctihodní, ale velice nedů-

tkliví, když se jedná o jich předcích. Někteří jsou dokonce tak zaslepeni, že chyby dvě, tři sta let staré zbytečně vztahují k svým osobám, k svému stavu, k své nynější církvi a vykládají je za urážku svou. Konečně i tato obava ustoupila naději, že spravedlivý soudce pozná dosti brzy, že mně šlo o pravdu bez přijímání stran. Smím o svých úmyslech prostě opsati to, co Skála, výtečný historik z dob bělohorských, o sobě byl napsal: „Nemínám nikdež v příběhův vypisování nějakých náruživostí mých postranních buď z přízně neb nepřízně k stranám nic nejmenšího psáti aneb od osoby mé komu nějaké chvály neb hany přivlastňovati, ale toliko připomenuti to, cožkoli v rozličných autorův spisích buď tištěných nebo psaných s pravdou se srovnávajícího najdu, soudu a ortele o všech těch případnostech zanechaje lidem prožřetedlným.“

Nebude se mi směti vyčísti chyba, kulturním historikům dosti obyčejná, že jednotlivé křiklavé případy generalisují; uvedl jsem tu a tam některé dobu charakterisující, jiných zanechal jsem stranou, věda dobře, že jsou to výjimky. Však kde případností bylo tolik, že lze bylo souditi o pravidlu, tu jsem ukaz ať zlý ať dobrý hleděl vysvětlovati z doby samy a zanechaje moderních posudků na straně, spíš omlouval jsem. Jen jednoho jsem nedovedl omluviti: fanatického násilí, jedněch druhým pro víru činěného. A bohužel tou příčinou nebylo u nás náboženské strany, aby se byla nad druhými podle svých sil nemstila, aby druhých neutiskala, kdykoli dovedla.

Bude-li se přes tyto úmysly moje zdáti komu celkový obraz tehdejšího života církevního býti neutěšeným, nepřičítej autorovi; co tu psáno, vše jest doloženo dostatečně, ba mnohou věc bylo by lze větším počtem dokladů a příkladů opřítí. Celkem není tu temněji malováno nežli čísti lze v pramenech, do té chvíle od osvícených kněží již uveřejněných. A jestliže katolický praelát dr. Lenz napsal, že „víra katolická toho nevyžaduje, a církev si toho nepřeje, aby údové její všecko napořád v ochranu brali, co se v církvi dělo“, lze doufati, že toto liberalné stanovisko zaujmou k této knize i příslušníci jiných církví.

I při této publikaci jest mi s vděčnou radostí vyznati, že se všech stran jsem byl ochotně podporován. Až na malou výjimku spíš mi knihy a spisy posílali, otevírali, nežli aby je byli přede mnou kryli. Přede všemi jsou to pp. univ. prof. dři. Jos.

Emler a Jar. Čelakovský, správce archivu pražského, kteří již po jedenáct let ochotně trpí moje téměř každodenní návštěvy. Archivy nově otevřeli mi a knihy vzácné půjčili pp. vdůst. praelát scholastikus Th. dr. Kl. Borový, převor rytířského řádu sv. Jana Ferd. J. Warter, provinciál řádu sv. Augustina Alip Tonder, sekretář ryt. řádu křížovníků s červenou hvězdou Fr. Marat, bibliotekář strahovský J. Wagner, J. J. kníže roudnický Moric z Lobkovic, jenž s doporučením pana archiváře Maxa Dvořáka půjčiti mi dovolil vzácnou knihu konsistorní, J. J. zem. maršálek kníže Jiří z Lobkovic, jenž doporučením univ. prof. dra. Vřešťala, bibliotekáře knížecího, půjčiti dovolil některé knihy universitní, a bibliotekář Ad. Patera, jenž i v soukromých hodinách otevíral mi nově uspořádané poklady musejní bibliotéky. Ze starých mých podporovatelů s novými pomocemi archivními dostavili se pp. dr. V. Nováček, adjunkt archivu zemského, dr. Č. Zíbrt, univ. docent, tajemník K. Zamastil na Mělníce, prof. Štěpánek v Karlíně (druhdy v Litomyšli), dr. Jos. Šimák, theolog Frt. Tischer a kandidát filos. Dvořák. Platnými radami prospěli mi ev. ref. farář hronovský dvoj. pan V. Šára a milí kollegové Strnad v Plzni, dr. Kameníček v Brně.

I tentokrát veřejně děkuji za všecku pomoc prof. Antonínu Truhlářovi, příteli svému. Říci, že nahlížel v korektury, toť by nevystihlo jeho práci. Truhlář rozumí věci a opravuje i doplňuje věcně. Zaplat mu to pán Bůh zdravím.

Na konec několik omluv vysvětlujících. Osobní jména píši, jak v archivě nalezena; tedy se i to najde, že podle dvou, tří pramenů totéž jméno, táž osoba schválně se píše rozmanitě. Mnohdy je vůbec nemožno ustáliti se při jediné formě. Jak na příklad psáti důsledně opata karlovského, jenž se zove v pramenech: Mira, Mirra, Mirha, Mír. Jak psáti kanovníka zámeckého, jenž se uvozuje jménem Franta, Franto, Frontho, Franciscus. Píšeme tedy nedůsledně jednou tak, jindy jinak a v rejstříku je srovnáme. Ale při některém jméně přihodí se tím způsobem ouraz, zvláště když osoba nepatrná a neznáma, že dvě jména od sebe různá nutí k soudu o dvou osobách, a ona jedna, jako se mi přihodilo v II. díle Kulturního obrazu s jménem sedláka, jež jednou psáno Tošek jindy Ješek Kdo pracuje o lokální historii, tenť ovšem chybu snadno najde a opraví tím ochotněji, když na věci, a o tu jde v této knize nejvíc, mnoho se nemění.

*

Při psaní adjektiv odvozených od vlastních jmen držel jsem se pravidel brusu matičného, že totiž „pokud možno“ psáti jest jména ta malým písmenem náslovným; ale přes to upadl jsem ne-jednou, zvlášt když jsem odvozoval od svatých, u veliké rozpaky a z těch zrodily se i nedůslednosti.

Z nemilých chyb tiskových na tomto místě opravuji jenom na str. 67, kde má býti v nadpise roku 1562 místo 1560 a na str. 319, kde jméno Korambus z první řádky náleží do řádky druhé. Na tomto místě budiž dovoleno uvést opravu, týkající se Slavaty a Jindřichohradeckých. V I. díle Kulturních obrazů 62 dle rukopisu musejního uvedeno, že vůdce vzbouřených, Bramhauzský, byl po bitvě bělohorské popraven. Zatím badatel Domečka v Svět-zoru uveřejnil, že Bramhauzskému Slavata dal milost, což ovšem dlužno opravit a uvést na zmírnění soudu o hraběti. Tiskárně Ottové budiž uznání za správnost a rychlost, s kterou nemalá přání autorova v skutek uváděla.

V i n o h r a d y, 17. června 1895.

Zikmund Winter.

•

OBSAH.

KNIHA PRVNÍ.

	Strana
○ zápasech náboženských	1
Kapitola I. <i>Husité</i>	3
Čechové se vzepřeli autoritě církevní 3; snahy opravné 4; Hus, jeho učení 5; Wiclef 6; strany husitské 7; Táboři a jich zásady 8; kompaktata 18; nepatrný výsledek husitské reformace 19; konec radikální české církve 20; strany pod obojí 21; Jiří z Poděbrad 23; podávání nemluvnatům 25; Hus ctěn za svatého 26; vzrůst katolíků 27; náboženský mír 30; stav náboženský konec XV. věku 32.	
Kapitola II. <i>Čeští Bratři</i>	35
Původ Bratří 35; Chelčický 36; jeho učení 37; Řehoř 40; původ kněžství v Jednotě 41; dogmatika bratrská 41; morálka, socialní zásady 43; proměna Jednoty za Lukáše 47; Malá stránka 49; pronásledování Bratří, obrany 50; mandát 1503 55; Bratři na Moravě 57; útlak za Paška 58; jednání s Lutherem 60; stav Bratří za Ferdinanda I. 62; vzrůst Jednoty do r. 1547 64.	
Kapitola III. <i>Protestanté</i>	67
Začátkové lutherstva, jeho zásady 67; bratr Matěj 69; protestanté v severních Čechách 71; odpor kališných 72; paškvil třeboňský 72; protestanté „pod obojí“ 73; Cahera 74; starokališní 75; Pašek 78; reakce lutherská i katolická 81; sceny z obce pohnuté 82; Ferdinand I. 88; pokroky protestantů 90; začátky protestantství v Plzni 93; v Hoře, nová víra na panstvích 94; v Praze 95; na Moravě 97; Mystopolus 98; král proti protestantům 100; vzrůst jejich ve střední České země, na Moravě, v Slezích do roku 1547 102; Bratři a bouře proti králi 104; vzrůst protestantů do roku 1562 118; zmatek u víře 126; Gelastus udavač 129.	
Kapitola IV. <i>Katolíci</i>	136
Příchod Jesuitů 136; zápas školou 139; obřady 142; kázání 143; přátelé Jesuitů 144; Jesuité na Moravě 148; pamflety o nich 151; obnovení arcibiskupství 152; povolení kalicha 153; konsistoř pod obojí 157; protestanté se šíří 160; stav katolického náboženství 171; Bratří 173; Česká konfessi 176; stav víry po r. 1575 179; konce starokališných 181; návrh o násilné reformaci katolické 184; pokroky katolíků 185; arcipryš Wolfgang 189; Lobkovicové 191; Brož v Jindř. Hradci 193;	

Bratři a Šturm 195; smlouva Bratří s Lutherskými v Ml. Boleslavi 199; stav protestantů konec XVI. věku 202; sociální škody ze zápasů náboženských 210; bouř v Chomutově proti Jesuitům 216.

Kapitola V. Vrchol náboženských zápasů a jich konec 219

Útok katolický 219; catalogus apostatarum, konsistoř pod obojí 221; násilná reformace Martinicova, reforma v Jindř. Hradci 222; mandát 1602, jeho parodie 223; ztráta Slovan 226; pronásledování na panství arcibiskupském a na císařském 227; reformace Slavatova 228; odpory v Borovanech, v Nepomuce 230; Selendar 231; podkomoří a města královská 232; pohnutí v Praze 237; v Hoře, v Mostě, Kadani, v Chomutové 234; stav náboženských zápasů na Moravě 233; krvavá bouř v Opavě 238; majestát 240; němečtí Lutheráné 245; skutky katolíků proti majestátu 246; Lohelius 251; obrazy ze společenského života 260; stav víry v Čechách a na Moravě 262; protivensví protestantům se množí 268; Podskalští, censura 271; defenestrace 273; katastrofa 283.

Kapitola VI. Drobné sekty 288

Cizí sekty. Valdenští 288; Pikarté 289; táborští Pikarté, Adamníci 290; rozmanité sekty konec XV. století 292; Mikulášci, jich učení a rozříšení 293; sekty z hnutí protestantského, Habrovanští 301; Novokřtění 304; náboženská anarchie 313; Antitrinitáři 315; Proroci a hysterikové 316.

KNIHA DRUHÁ.

O správě církevní 317

Kapitola I. Konsistoř dolejší 319

Kterak založena; první administrátorové 319; Rokycana 320; Koranda 321; Augustin a Filip biskupové 322; Korambus, Cahera 326; Mystopolus, stavové a konsistoř 327; kancelář královská a konsistoriané 329; administrátor Benešovský přísahá arcibiskupovi 331; konsistoř protestantská 325; její řád, instrukce 337; rozmlýsky s Bratry, Orthodoxi, Sakramentáři 340; poslední administrátorové 341; zřízení konsistoře kališné 342; právo administrátora, porady a jednání 343; důchody konsistoriánů, Betlém, děkanství sv. Apolináře 345; příjmy z lásky 346; úplatky; děkanové, arciděkanové 347; konsistoře venkovské 349; kutnohorská přední 350; její boj s pražskou 351; její zřízení, agenda 353; samostatné organisace protestantských církví po venkové 355.

Kapitola II. O právech v konsistoři podobojí 362

Matrika, podací 362; kollátoři s konsistoři na štiřu 363; práce kollátorů o kněze, konfirmace 365; zjištění administrátorové 371; kněží bez místa 373; péče o čistotu víry a mravů 375; napominání kněžstva o Suchých dnech 377; konvokace, vysvědčení kněžská 378; péče o kněžské kšafty 380; soud duchovní 381; citace 382; krátké řízení, testy 384; odvolání, exekutiva 390; manželský soud 391.

Kapitola III. Konsistoř hořejší 400

Kapitola sede vacante 400; stav pražské kapituly 402; obnova arcibiskupství 405; zásluhy křižovníků s červenou hvězdou o stolec arcibiskupský 407; péče arcibiskupa Antonína o správu církevní 409; nesnáze arcibiskupů 410; křižovnícké postulace 412; Lamberk 413; Lohelius 415; arcipřystava a děkanové při správě církevní 416; konsistořské práce 419; dosazování na fary 420; zlořády při obsazování benefií 422; král nejvyšší kollátor 424; visitace, synody 427; jurisdikce katolické konsistoře 428; její soud manželský 429; testy katolických kněží 430; úřední řeč konsistorní 433.

Kapitola IV. O výchově kněží 434

Nesnáze s přípravou katolických žáků 434; theologické vyučování 435; semináře po Tridentinum 436; kněžstvo neumělé 439; řemeslníci dávají se na kněžství 440; nedostatečnost katolického kněžstva 442; dimissoře 445; zkoušky kněžské 446; svěcení kněží 447; svěcení benátské 449; kněžské formáty 451; arcibiskup světi kališné žáky 453; nesnáze kališné ordinace 455; ordinace protestantské 457; svěcení protestantské v Praze 459; nová mše 461; smlouvy kaplanské 463; nedostatek kněžstva vůbec 464; náhrady škodlivé 465; vyběhlí mniši 468; kněží podloudní 469; jména kněžská 470.

Kapitola V. Správa v Jednotě bratrské 471

První rektorové 471; zřízení kněžstva 472; potvrzení biskupské, posloupnost apoštolská, obrana kněžství bratrského 473; úzká rada, biskup ordinátor, starší Jednoty 474; kollátor, bratrský dům 476; výchova kněží 478; učedníci 481; jahnové, jich povinnosti 482; ordinace na kněžství 483; manželství kněžstva v Jednotě 485; soudcové bratřítí 488; pokuty hříšných Bratří 490; registra hříšných 492; vady kněží bratrských 494; mstivost Bratří 495.

PRVNÍ KNIHA.

O zápasech náboženských.

I.

Husité.

(Čechové se vzepřeli autoritě církevní; snahy opravné; Hus; jeho učení; Wiklef; strany husitské, Táboři a jich zásady; kompaktní; nepatrný výsledek husitské reformace; konec radikální církve české; strany pod obojí přijímajících; Jiří z Poděbrad; podávání dětem; Hus ctěn za svatého; vzrůst katolíků; náboženský mír; stav náboženství konec XV. věku.)

Listem do Kostnice, k němuž nad půl páta sta pánův a zemanů českých pečeti přivésili, listem protestujícím a prudce psaným dne 2. září léta 1415 stalo se rozhodné odtržení valné většiny národa českého od církve římské. Stavové v listě tom upřeli sboru kostnickému právo k odsouzení mistra Jana Husi, vyčetli, že usmrčení jeho, nevinného, událo se na žaloby falešných, nezbedných jeho nepřátel a zrádců¹⁾ a na zlou pověst i zmazání českého národa, prohlásili sebe za pravověrné a ty, kdo nařikají království a markrabství kacírstvím, za lháře a zlosyny, oznámili, že až do krve budou hájiti svých kazatelův, a svolovali se uznávati autoritu biskupskou nebo papežovu, jen pokud shoduje se s biblií, se zákonem božím. Několik dní po odeslání dotčeného listu ohlásili stavové na sněmě svobodné kázání slova božího, slíbili držeti se pražského učení ve věcech duchovních a vyhrozili, že klatbám církevním se budou společně brániti.²⁾

Těmi skutky začíná se v zemích českých kus dějin světových. Nejprv Hus, a teď většina národa vzepřeli se autoritě církevní, kteráž rozvojem středověkým uvykla chtítí naprostou poslušnost bez zkoumání pravdy. Proti tomu Hus se vzepřel a platil svůj odpor smrtí. Čechové teď postavili se na jeho stanoviště, proto nebylo smřu mezi nimi a římskou autoritou.

¹⁾ Že sčítali na Husa i nepravdy, uznává Helfert Hus 102. Též Lenz Učení M. Hus. 250. 280. Charakteristika žalobníkův u Tomka D. Pr. 520. 521. 555. O spravedlnosti při tehdejší stolici papežské psal Waldhauser: „Nequaquam justitia et veritas in Romana curia potest defensari.“ Věst. Č. Akad. II. 62. Klicman.

²⁾ Arch. Č. III. 191. 198.

Koncil na místě smírného jednání hned na počátku odpovědi klatbou a upálením druhého českého mistra. Na to v odvet bouřliví Čechové jali se provozovati doma pomsty nad kněžími římským kazatelům drsně a směle odpíráno v kostelích, ba mnozí opustivši kostely shromažďovali se v polích ke schůzím znamenitým. N neposlušné a bouřlivé Čechy vyhlášena křížová vojna.

Odpor Husův vzešel z pramene ideálního, čistého,¹⁾ ze zbožných snah opraviti společnost církevní. Ovšem byla společnost ta již v starších a hrubších dobách století X. a XI., ne-li víc, teď stejně pokazena jako za Husa, ale teď ozval se opravovatel směle; a neústupněji.

Ve svých snahách měl Hus předchůdce a učitele. Kazatel Betlemské kaple po Miličovi neustávali horliti. Spolu s nimi lec který jiný kněz na kázáních horlil proti nemravnosti duchovenstva zvláště vyššího.²⁾ Při těch snahách již tehda zacházeli někteří velmi daleko. Již Matěj z Janova byl míněním svým všecek Těborita; volal k návratu k první církvi, nelíbily se mu nádherné chrámy, kázal, že by rozbíjeti se měly obrazy, k nimž se pověřili lidé modlí;³⁾ zavrhoval ceremonie, očištec. Kdyby nebyl r. 1388 odvolal, byli by ho upálili. A nebyli oprávcí jen u nás. Z pařížské university, z níž Matěj z Janova vyšel, ozývaly se hlasy prudké proti hierarchii. Slovatný Petr ab Alliaci, potomní soudce Husův psal o papeži a hierarchii, že může blouditi. Jiný soudce Husův Jan Gerson, tvrdil, že papež ztrácí moc smrtelným hříchem, ne věřil v neomylnost jeho, v neomylnost koncilu,⁴⁾ tedy v kusy pro které spálen český kazatel. V Anglicku podle jiných nejostře a nejpronikavěji proti dosavadní církvi vystupoval Wiclef. Jem byla pravá církev sbor předurčených,⁵⁾ Kristus její hlavou a r papež; písmo svaté mu bylo základem všeho křesťanství, ze svátostí uznával jen dvě, křest a sv. oltářní; při té nevěřil v transsubstanciaci, tvrdě, že podstata chleba a vína nezmizí, poněvadž Kristus v nich jen svátostně přítomen. V jeho spisech čte se té revoluční zásada, aby nevládl, kdo v hříchu smrtelném. Tedy hlasy holily do Čech hlasy káravé i rozvratné se všech stran; také sekt Valdenských, jejíž snahou bylo vrátiti se životem k prostým poměrům prvotní církve, nebyla u nás neznáma; vsáktě slova Matěj

¹⁾ Helfert Hus. 40.

²⁾ R. 1372 suspendován kazatel český v Praze Vojslav, že kázal, kterak zle utrácení praelati peníze se ženami; r. 1374 trestán plzeňský farář Mikuláš že kázal proti mnichům. Soudní acta kons. Tadra. 4. 119. V nejstarším kázání bibl. Olomouc. ze XIV. věku nalezl J. Jireček (Č. Č. Mus. 1861. 271. že kněží „vedou marnost tance, pěkné ženy milují, s chrtý a krahujci horv lenosti se kochají, na svaté hodiny nevstávají, do poledne spí, v noci hrají

³⁾ Palacký. Vorläufer 76. T. D. P. III. 354.

⁴⁾ Helfert. Hus. 22. Lenz. Učení mistr. Hus. XI.

⁵⁾ Blud Donatistův. Pfrogner. Kirchengesch. 258.

z Janova proti ceremoniím, proti očistci, jsou po rozumu Valdenských řečena.¹⁾

Nové duchovní proudy z ciziny vlévaly se sem vlnami čím dál mohutnějšími. Vzpouira Čechů proti církvi byla všech těch snah a proudů výsledek konečný.

Hus reformátorem nebyl. Aspoň ne v tom rozumu, že by byl věrouku nějak přeformoval. Husovi neslo o novou dogmatiku, jemu bylo o nápravu v církvi, o zlepšení svatokupeckého kněžstva přede vším. Té nápravy bylo svrchované potřeba. Nebylo hříchu, aby v něm kněží před laiky nepředčili,²⁾ aniž bylo nadíti se oprav od těch, kteří byli přesvědčeni, že „nejhorší kněz lepší nežli nejlepší laik“.³⁾ Mezi kněžstvem byl dle slov církevního historika⁴⁾ hříšný proletariát — míní chudé oltářníky — ale byl i vyšší proletariát, o němž psal Hus, že se vkupuje v důstojenství.⁵⁾ Nehodní duchovní prý i zpověď pronášeli!⁶⁾ Mnichové, dávno zanechavše věd a umění, lidi strojili o peníze;⁷⁾ na čele církve byli tři papežové, klououcí druh druhu! Hus nabyt zkušenosti, že kněžstvo i církevní autority opravám se vyhýbají: odtud jeho tuhý vzdor.

Základní věty učení Husova jsou větším dílem proti hierarchii a pokládají se tedy za nekatolické. Církev byla mu obec předurčených ku spasení, proti čemuž protivníci stejně bludně tvrdili, že církev jest papež s kardinály; hlavou církve byl Husovi Kristus sám, papeže zval Kristovým náměstkem, ale jen pokud není v hříchu smrtedlném a nebloudí.⁸⁾ Nedrží-li se Krista, je Antikrist. Učil, že církve se polepší, bude-li chuda, proto radil, aby panstvo církvi nedávalo nadací, a která kde je, aby byla pobráná, a páni, poberouce, aby dávali kněžím jen skrovné na výživu. Bylotě dle zprávy Husovy dokonce na třetinu České země v rukou kněžských.

¹⁾ U nás Valdenští od XIII. věku známi. Palacký Radhost. II. 436. Koncem XIV. věku byli již i mezi pruskými křižovníky. Lukszewicz o Kosciolach braci 5.

²⁾ Visitační zpráva souvěká nad pomyšlení zlá, jejíž opis v arch. pražském, naprosto poráží nejnovější mínění, jakoby nemravnost kněží tehdáž byla jen výjimkou. Ovšem jiso, že dobří kněží nevymřeli. Viz Tomek D. Univ. 158. Na poměry ostudné ukázal dle visitační zprávy oně Tomek v D. Pr. III. 25. Viz též Hoefler II. 327. Loserth Hus u. Wiclif 261. Nověji Tadra v Soud. aktech uvádí v málu letech smutné zprávy o pohoršlivém životě kněží a prolatů (4), o jich nedbalosti (6), obžerství (41), bitvách i vraždách (311, 333). Helfert. Hus. 14. prý se ostýchá tisknouti zprávy o tom, kterak souvěkovci zle píší o nemravném kněžstvu. Husovy zprávy o nehodnosti tehdejšího kněžstva jsou velmi šetrné. Snesl je K. Novák v Histor. Sborníku IV. 222—230.

³⁾ Palacký. Documenta. 24.

⁴⁾ Frind. Kirchengesch. III. 12.

⁵⁾ Hus Erben. Spisy I. 447. Ostřeji 460.

⁶⁾ Hus. Sebr. spis. Erben II. 325.

⁷⁾ Leuz. Učení m. Hus. 216.—223.

⁸⁾ Učení obsaženo v hlavním díle Husově v traktatu de ecclesia

Hus přijal podle Wiklefa za zdroj víry písmo svaté čili zákon; v něm byla mu jediná pravda.¹⁾ Píše do Anglie r. 1411 vesele, že lidé nechtějí doslýchati jen písmo svaté, zvlášť evangelia a epístoly a kdekoli, buďto v městě, v městečku, na vsi, na hradě objeví se kazatel svaté pravdy, jako přívál spějí lidé.²⁾ K hlásání božího slova mnil Hus, že není potřebí dovolení biskupova. Slovo boží at je svobodno.³⁾ Biskupů vůbec není potřebí: Kristus ustanovil jenom kněze a jáhny. Všichni kněží od papeže až do nejposlednějšího stejnou mají pravomoc, všickni jsou povoláni od Boha stejné. O svátosti oltářní držel Hus stejně s církví. Držel, že Kristus v každé způsobě přítomen bytně přepodstatněním.⁴⁾ Obrazy svatých chtěl aby uctívány byly, ale rozumně, bez modlárství. Z té příčiny nazval je v horlivosti špalky.⁵⁾ Nelíbil se mu nahatý ráz těch obrazů i neslušná podoba; prý apoštoly maží malíři na zeď jako „kolce“, zápasníky. Hloupý lid, diváckové, pasou prý na tom čichy své, mluví o tom, co viděli v kostele, a o Bohu nic. Proti ostatkům Hus byl, protože se jimi tropily klamy a vydíraly z lidu snadno pověřeného peníze. Mniši ukazovali i vous Kristův, jeho krev s prachem smíšenou!⁶⁾ „O svatý Bernarte!“ volá Hus,⁷⁾ „snad by ty nevystavil kostí pozlacených, aby je líbali a peníze kladli, snad by nepodával monstrancí, kdy jdú k ofěře, aby ji líbali? Neb víš ty, že není rovna směna dáti zlato neb stříbro neb měď polbiti a zase zlato neb stříbro vzíti.“ Však také církev sama bránila se zneužívání ostatků již dávno (konc. Lateran. r. 1215), zakazujíc jich prodej a ukazování nepořádné.⁸⁾

Hus utrousil nejedno slovo také proti ornátům, kalichům nádherným, varhanům, zvoncům, ale tím mířil jen na lidi mdlého rozumu, kteří bez hlubší víry drží se věcí zevnějších. Očistec i peklo vykládal Hus stejně s církví.⁹⁾ Aby zákon boží co do mravnosti při věřících přicházel k platnosti, měla dle Husa přičiňovati se i světská moc; úřad světský nechat tresce smrtelné hříchy. V tom byla nedověra ke kněžstvu: nevěřiltě, že by duchovní moc co sama od sebe napravila.

Kolik v tomto učení Husově po stránce zevrubné tají se ze spisů Wiklefových, to není dosud na vlas vypočítáno.¹⁰⁾ Ale po-

¹⁾ Lenz zove tuto zásadu revoluční. Učení m. Husa. X. 13. 14. 15.

²⁾ Diplomat. musej. Opis.

³⁾ Zásada tato zřejmě vyslovena již r. 1391 v zakládací listině kaple Betlémské. Tomek Pr. III. 426. Na svobodné kázání byla kaple vystavěna, a proto r. 1412 při exkomunikaci měla zbořena býti.

⁴⁾ Lenz dokládá, že v tomto kuse byl viněn v Kostnici falešně. Učení 137.

⁵⁾ Erben. Sebr. spis. I. 67. 72. Lenz. Učení 182.

⁶⁾ Erben. Hus. Sebr. sp. I. 77. 79. 80.

⁷⁾ Opera Hussi I. 156. Již Augustin proti podvodům mniachův. Böhmer, Die christl. Alterthumswissens. I. 406.

⁸⁾ Fehr. Aberglauben 139. 140.

⁹⁾ Lenz. Chelčick. učení o očistci 74. 77.

¹⁰⁾ Stanovisko literární správně vyslovil K. Novák v Rezkově Sborníku Histor. IV. 309. Moderní mínění o originalnosti a plagiatu přenáseti do

čítání zbytečné. Husovi šlo o věc, a našel-li v cizím spise myšlenku příhodnou, užil jí po způsobě všech tehdejších literátů, aniž toho zapřel. Že by však slepě šel za prudkým farářem Luttersworthským, toho říci nelze. Hus sám se Wiklefa nejednou odříkal. Čteme v starých pamětech¹⁾ domluvná slova: „Veliké bláznovství jest říci o mistru Janovi Husovi, že by on Wiklefa chtěl všudy zastávati... A to je v Konstanci před smrtí zjevně všem řekl: Co mě viníte Wiklefem. Co mi do něho? Však jest Wiklef nebyl Čech, aniž jest otec můj, ale byl jest Angliš; protoť, psal-liť jest bludy, nechť zaň Anglišové odpovídají.“

Za podstatný rozdíl vždy zůstane, že Wiklef byl dogmatik, Hus moralista;²⁾ Husův historický význam je v síle, s kterou svoji morálku hlásal, a v nadšení i v následcích, které vzbudil.

Hloubaje v písmě přítel Husův, mistr Jakoubek ze Stříbra, jal se r. 1414 tvrditi, že při svátosti oltářní kalich má býti podáván též lidu, a to z rozkazu Kristova. Když pak Hus, trvaje v Kostnici, schválil ten řád jakožto evangelický i starodávný a jen z nedbalosti v církvi opomíjený,³⁾ ujali kalich všickni stoupenci Husovi, a s nimi většina národa proti zákazu koncilu.⁴⁾ Kněží čeští jali se obhajovati kalich traktáty; psány písně o kalichu.⁵⁾ Svátostí těla a krve Páně měla býti kterákoli jiná svátost naplněna, dokonána; protož ani při křtu nemluvnatům u prsů mateřích neměla býti krev Páně upírána.⁶⁾ Léta 1417 přiznala se ke kalichu veřejně a slavně universita pražská.⁷⁾ Kalich stal se zna-

XV. stol., jest věc chybná. Loserth ve všech svých pracích snaží se dokázati, že Husova literární činnost všecka jest Wiklefství. Posléze také v publik. „Die kirchliche Reformbeweg. in England im XIV. Jahrhundert. und ihre Aufnah. in Böhmen.“

¹⁾ Život kněží Tábořských. Rukopis musejní. Opis z třeboňského.

²⁾ Hilferding. Hus. 5. Z té příčiny lze také věřiti, že Hus jako theolog nebyl důsledný, jakož dí Müller v předmluvě Monument. Germ. hist. IV.

³⁾ Palacký. Document. 128. Arch. Č. III. 204. Ve svých dějinách III. I. 40. mluví Palacký, že o kalich jednáno již v době Miličově. V oněch dobách však šlo jen o časté přijímání. R. 1374 vyslyšán v konsistoři kněz Václav z Klatov, proč tak často přijímání jest v Jerusalemě. Odpověděl, to že je z Miliče, a Milič že má z Augustina zprávu, že lze přijímati denně. R. 1378 vyšetřována Kačka, sluha paní ze Šternberka, pro časté přijímání. Soudní acta kons. I. 72. 311. Tadra. V církvi kalich laikům podáván býval od prvních dob. Kdy opuštěn, nejisto. Z Manualniku Korandova (vyd. J. Truhlář) str. 27. vysvitá, že přijímání pod obojí přestalo u nás v XIII. věku, ale jak a kým, v nejistotě. Že by utrakvistus u nás byl od prvních dob křesťanských trval nepřetržitě, a že jest symbolem pravoslavi, vyvrátil Kačousek v Progr. real. gymn. Praž. 1881. a v Č. Č. Mus. 1882. 90–99. Srovn. Pescheck. Gesch. d. Gegenreform. I. 6. Též Comenium VI. 18; kdež se vypravuje, že přijímání pod jednou donesli k nám cizí professoři ne před r. 1361.

⁴⁾ Tím zákazem stalo se přijímání v římské církvi zákonem. R. 1415.

⁵⁾ Menčík v Č. Č. Mus. 1872. 154.

⁶⁾ Bývalo přijímání dětí v staré církvi; však již v XIII. věku zapovídáno. O poměru eucharistie ke křtu viz v Letop. hus. války Vavř. z Březové. Opis v mus. 7.

⁷⁾ Dekret z rukop univ. knih. 17. A. 16.

mením Husitův, dostal se na kostely, na korouhve, na šaty husitských bojovníků, řemesla zapisovala sobě přijímání kalicha do svých pořádků. ¹⁾ Kalich stal se symbolem, výrazem vzpoury české proti římské církvi.

Učení Husovo v hrubých rysech shrnuto r. 1420 v povědomé čtyři artikule husitské. Aby slovo boží po království Českém svobodně bylo kázáno, jako Spasitel přikázal slovy: „Jdouce po všem světě, kažte čtení všemu stvoření.“ Tent první kus. Druhý artikul byl o kalichu. Podle slov Kristových: „Pijte z toho všickni, totoť jest krev má,“ chtěli Husité, aby svátost pod způsobou dvojí se podávala. Že mnozí kněží a mniši světským právem panovali nad velikým zbožím, kázal třetí kus husitský, aby jim „to neřádné panování bylo odjato“. Článek tento opíral se slovy Kristovými: „Nerodte vládnúti stříbrem ani zlatem ani penězi v měsících vašich.“ Čtvrtým článkem stanoveno, „aby všichni hříchové smrtedlní v každém stavu byli kažení, a zlá a křivá pověst o této zemi aby vyčištěna byla, a tak aby se obecné dobré dalo království a jazyku českému; nebo kdož ty hříchy činí, jakož dí sv. Pavel, hodni jsou smrti i ti, jenž jim k tomu svolují“. V seznamě hříchů, v tom artikuli jmenovitě uvedených, pokládá se též řemeslo a obchod lstný, škodlivé lichvy, svatokupecké dobývání peněz od křtu, biřmování, zpovědi, od svátosti těla božího a svatých olejů, za pohřeb, od svěcení kostelů a kněží. ²⁾ Artikule tyto, z nichž tři dotýkají se nápravy mravní, vzešly dohodnutím všech husitských vyznavačův a byly oznámeny křesťanskému světu třemi jazyky, latině, česky a po německu.

Husité postavili se také záhy proti vylučnosti latinského jazyka při služebnostech božích a naposled zapověděli si všecko stavování služeb božích, k čemuž se jich potomci v XVI. věku odvolávali jakožto k zákonu zemskému. ³⁾

Mezi Husity od prvopočátku náboženského hnutí vyvínovaly se zajisté na starších základech ⁴⁾ strany, které vykládajíce sobě bibli samostatněji zašly daleko za Husovy zásady; Hus a stoupenci jeho mimo bibli přec vážili si starých doktorů. Strany nové, jež shrnuly se naposled pod jméno Táborů, neuznaly nic za pravdu, než co v bibli psáno zřetelně. Církevní doktoři jim byli „kalení doškové“. ⁵⁾ Protož odmítali učení a řady církevní, jichž se Hus

¹⁾ Arch. Č. IV. 383.

²⁾ Diplomatař musejn. r. 1420 Arch. Č. III. 213. Vavř. z Březov. Vyd. ve Fontes. V. 391. Lat. u Höflera Hus. Gesch. II. 480.

³⁾ Arch. zemsk. Akta z arcib. arch. r. 1565.

⁴⁾ Že by Táboři z Valdenských pošli, pře Palacký. Kolik vůbec přijali z ciziny, nelze stanoviti. Palacký D. III. 3. 13. O cizí pikartské nákaze jakožto původu Táborů r. 1419 viz v ruk. univ. kn. 17. F. 2. 151. Literaturu o poměru Valdenských k Táborům viz v Liter. Vlčkové 158.

⁵⁾ Život Táboř. kněží. Rukop. musejn.

ani jeho stoupenci nedotekli. Co se nová mínění na základě bibli-ckém dále rodila, vzplanulo v lidu hnutí chiliastické a komuni-stické, které nadšené myslí popadalo velikou silou. Domácí prameny vykládají původ Táborů z hnutí chiliastického. Rozšiřována psaní a prorokování, že nastane soudný den. Spálena budou všechna města křesťanská, toliko pět jich na světě pobude, v nichž vyvolení boží mají se sebrati. Praha shoří jako Babylon. Všickni zlí a pravdy protivníci zahynou. Při tom ožila křesťanská zásada rovnosti všech lidí, zásada starokřesťanského bratrství. Mnozí mužové statky své i rodiny opustivše sbírali se za kněžími, kteří v tom smyslu leckde, zvláště na horách, kázali. I z Moravy přibírali se do Čech. Kterí statky své prodali, přinášeli peníze a kladli je kněžím k nohám ¹⁾ a do připravených kádí, ²⁾ které byly pak společnými pokladnami řádem komunistickým. Počátek schůzí byl r. 1419 a pověstnou stala se schůze na hoře „veliké a širokostí okrášlené“ nedaleko Bechyně, která nazvána Tábor po biblicku. Sem seběhly se i ženy, děti všeho počtem mnoho tisíců a pobožně přijímali svátost pod obojí. Výmluvnější kněží lidu v zástupech rozdělenému kázali proti pýše, lakomství, proti kněžstvu. Když vykonána pobožnost, nastal odpočinek. Bohatější s chudšími o stravu se sdělovali; pití opoj-ného se střežli, her, tancův ani jiných marností nedopouštěli se. Mezi všemi bylo srdce jedno a zvali se vespolek bratřími a se-strami. Jméno Táborů dali sobě po hoře. Od posílnění těl svých vstávali, Boha chválili obcházejíce s velebnou svátostí horu všecku, panny dvě a dvě majíce na čele před tělem božím. Podobné schůzky rozmnožovaly se den ode dne v rozličných krajinách české země. Kterí scházeli se tím způsobem na Orebě u Třebechovic, těm bylo jméno Orebítů, a jiné jiným. Však jméno Táborů stalo se nejobecnějším.

Ale nebylo lze na dlouho lid udržeti v samých pobožnostech. Však již také hrnula se vojna. Jali se kněží volati, že čas po-msty, odplaty, že čas, aby nepřátelé pravdy zahynuli. Kázali i psali po vsi zemi, že Bůh chce, aby z křesťanstva všechny hříchy byly vypuzeny; každý zlořečený, kdo meč zadržuje od vylévání krve nepřátel božích; slibovali, kdo v boji sejde, že tu hodinu bude v království božím. Kněz Jan Čapek vydal knížky o tom, a též jiní v traktáty sbírali citáty z písma na ten konec, aby boží bo-jovníci tasili meč. ³⁾ Přicházel-li prve lid městský a sedlský do schůzí jako poutník o holích, teď přinášel zbraně.

V schůzích vůdcové kněžští vykládali písmo napořád „dle vlast-

¹⁾ Vavřinec z Březové. Goll. Fontes. V. 356. Život kněží Táb. Rukop. musejní.

²⁾ Život kněží Táb. Rukop. Těž ve Výbor. lit. II. 409. Časop. katol. duch. 1862. 32.

³⁾ Život kn. Táb. Rukop. str. 77. Těž rukop. univ. kn. sig. 17. A. 16. fol. 19—20.

ních vtípů“. 1) Tím vznikala a upravovala se dosti rychle nov všeliká učení. Svátost velebnou na počátku ctili vysoce, nosíce na vysokém dřevě v průvodech, potom změnivše mínění potupova ji, zovouce ji modlou, škvarkem, motýlem. 2) Prokop Holý, ne znamenitější kněz, nejeden traktát svých kněžských kolegů tábořských spálil, 3) protože nesnášel se s míněním většiny. Také chiliastických snů i komunismu zhostila se většina již r. 1420, tedy za ne mnoho měsíců, a chiliasm konečně zůstával jenom při menšině blouživějších Táborův. Učení tábořské, když se vykvasilo v určitou formu, jest nejzajímavější plod husitského hnutí, poněvadž odpadá nejdál od stromu dosavadní církve, a když ho konečně utlačili, ož v jiných způsobách zase, máje v sobě jakous sílu modernosti.

K svojí vírouce přijali Táboři z Wiklefa nejvíc. Vždyť měli mezi sebou Petra Payne, kněze z Angličan. V hádkách svých s protivníky Táboři přecasto odvolávali se k Wiklefovi a protivníci zas jim vyčítali, v čem se drží nebo nedrží „Wiklefa svého“. 4) A ještě 17 letů byla „viglešská“ a tábořská víra jednotejna. 5) Slovo písmo bylo jim jediný pramen víry; všecky jiné knihy jsou chytrostí Antikristovy a mají býti páleny. O svátosti oltářní konečně od r. 142 drželi stejně s Wiklefem, 6) že chléb zůstává chlebem, víno vínem, ale lišili se od anglického mistra, věříce, že Kristus, jenž vstoup na nebe, v svátosti není osobně ani podstatně, alebrž posvátn duchovně skrze svou milost; tudíž ten, kdo u víře přijímá, zúčastňuje se boží milosti. R. 1444 vydali tábořští kněží traktát, v němž říká, že „v té velebné svátosti, když již jest svátost, matera zůstává chléb a víno“, ale že falešně a jedovatě se jim přičítá, jakož velebnou svátost pokládali toliko za kus chleba a krápi vína; toh prý ovšem nevěří jako jich protivníci, že je Kristus ve svátosti „masité, citedlné a hmotné“. 8)

Někteří kněží tábořští dokonce tvrdili, že Kristus jest v každém jídle, že v člověku dobrém lépe jest přítomen nežli ve svátosti. 4 Kněz Jan Němec po vši zemi rozeslal traktáty, že svátost oltářní jest jen znamení, že tělo Kristovo za nás trpělo. Kdyby chléb by pravé tělo Kristovo, mohlo by od muchy hlodáno býti, a Kristu

1) Vavřinec z Březové. Fontes V. Goll. 403.

2) Život kn. Táb. Vyčetl jim Švamberg při hádání klatovském: „Anet jste prve lhali anebo nyní lžete.“ Str. 137 tamže.

3) Život kněží Táb. 136.

4) Tamže na mnoha místech.

5) Ondřej Strhla v Plzni odkazuje r. 1430 10 kop dětem Ondřejový z Předěvic. „navrátí-li se k víře křesťanské a odpustí-li od té bludné v gleské a tábořské sekty“ Rukop. mus. 3. D. 25. fol. C. 19.

6) Goll. Č. Č. Mus. 1881. 12. rozděluje čtvero mínění tehdejší o svátost římské, Wiklefovo (později Chelčického), tábořské a pikartské, jež drželi ne krajnější Táboři.

7) „Blud z novu povstalý o zůstání chleba a vína“. Vavř. z Březov. 42.

8) Mus. rukop. III. D. 3. Opis Palackého.

9) Bilejovský. Kronika. 84. a Život kněží tábor. 195.

jest jen jeden, měl by mnoho těl na mnohých místech. I toto učení, dle Vavřince z Březové pikartské a do Čech r. 1418 přinesené, většina zavrhlí. Ale všickni z té víry, že Kristus ve svátosti není přítomen osobně, odvodili důsledek, že nesluší se svátosti konati poklonu, pozdvihovati ji. Když kdo klekal, Čapek kněz a jiní bránili volajíce, však je Bůh na nebi; i „buchtěnice“ dávali a pěstmí je od klekání odváděli; proto také processí se svátostí složili.¹⁾ A když protivné kněze viděli pozdvihovati a tělo Páně v monstrancích vystavovati, mnozí Táboři tvář zasmušovali, plili. Odtud pak byl již jen malý krok k důsledku zcela zbytečnému a drsnému, že po hostiích šlapali a monstrance lámali.²⁾

V Trojici boží nebyly některým Táborům všechny tři osoby stejny.³⁾ Křížem se žehnatí vykládali Táboři za bláznovství i za posměch. Ze svátostí podrželi ještě jen křest, ale při něm není potřebí kmotrů, otázek, oleje ani vody svěcené; toho nic prý nebylo v první církvi. Protož křtili v rybnících, v haltéřích⁴⁾ i v potocích a v obecné vodě vůbec. Po křtu jako ostatní Husité všickni ihned dětátku podávali boží tělo a krev.⁵⁾ Zpověď zavrhovali, ač v prvních schůzích na horách kněží zpovědi ještě poslouchali.⁶⁾ Potom brzy osupovali se kněží na lid: „Proč k nám běháte, však my vám hříchů neodpustíme, jděte, zpovídajte se Bohu samému!“⁷⁾ Chtěli, kdo ublížil, aby padna na kolena se z viny zpovídal veřejně. Táboři nepřisáhali jako Valdenští a nevěřili stejně s nimi v očistec.⁸⁾ „My nevíme,“ volal r. 1421 v kolleji při sjezdě mírného kněžstva Jíra rukavičník, „jestli jaký očistec čili nic, a s tím buď jméno boží pochváleno!“⁹⁾ Proto zavrhovali Táboři mše a prosby za mrtvé. Na requiem složili potupnou písničku říkajíce: „Kněží, nechte requiem, spravujte se zákonem.“¹⁰⁾ K matce boží nemodlili se za pomoc; úctu svatých zapovíдали, prosbám k nim se posmívajíce. Říká prý se: „Svatý Petře, modl se za nás; svatý Pavle, modl se za nás!“ a zatím se neví, jsou-li v nebi. Ostatků nebo „ostavků“ svatých proto nic nevážili. Sochy svatých sluly Táborům modly hluché a trpaslící.

¹⁾ Život kněží táb. 139.

²⁾ Praví Bilejovský v kron. círk. 55.: Můž to vážiti, ano člověk pocestný tu suchou kůrku chleba na zemi uhlídaje netoliko nešlapí na ni, ale i sehná se zdvihne, ba i políbí a položí příhodně jako dar od pána Boha.

³⁾ Rukop. univ. kn. 17 A. 16. fol. 13.

⁴⁾ Palacký Docum. 636. Život kněží táb. Rukop. 91.

⁵⁾ Píseň z r. 1417 v Č. Č. Mus. 1828 II. 70. Vavřinec z Březové 410. V Popravčí knize Rožmb. Mareš 48.: „Vyznal, že mladým dětem dával boží tělo a boží krev.“

⁶⁾ Vavřinec z Břez. Fontes V. 401.

⁷⁾ Život kněží táb. 91.

⁸⁾ Jejich mínění, prý z Valdenských (dle Vavřince z Březové 411), viz šife v Lenzové Učení Chelčick. o očistc. 84.

⁹⁾ Tomek D. Prah. IV. 215.

¹⁰⁾ Život kn. Tábor. 89.

Zamítali posty církevní; prý může jedenkaždý jísti, co n Ale kdykoli uznali kněží potřebu, aby půst byl za modlitbu, ukl dali ho přec. Zvláště před bitvou se postívali postem velice tuhý; nejedíce nic ani nepijíce až do večera. I nemluvnata v tu těžku dobu nucena k postu. Mimo neděli nebylo svátku. Bohosluž všecku vykonávali českým jazykem přirozeným. Zavrhli ceremoni ornáty, zvony, oltáře ba i chrámy. Slouživali v prostičkém vlastní rouše leckde v poli pod stanem, říkajíce páter a slova večere Pán Chléb žehnali a lámali, víno podávali z jakékoli nádoby. Snal po prostotě sváděla Táboř k tomu, že kazili všecku všudy, bylo jí na odpor. Křížmem mazali sobě škorně, a Prokop Hol byv postřelen dole na těle, prý mazal jím ránu.¹⁾ Z ornátů, jir říkali plachty, nadělali kabátů, ženy čepců, obojků, z ríz (alb) robí košile, z ubrusů chrámových cejchy, z korporalů roušky na hlav Kříže kláli kopími a oštěpy; oltáře podvracovali, rohy jim stlo kali, kostely bořili. Ovšem nebyli jediní, kteří v oné bouřné do bořením a pohanou dávali nechť svou protivníkům na jevo. Vím že mírným Husitům i katolíci archy tloukli s touž horlivostí, jal Táboři činili oběma.²⁾ Kazisvětství však neprovozovali Táboři p každé až do konce: prý zvonovinu a leckterou cennou věc pr dávali do cizích zemí,³⁾ což ovšem důsledno není.

Stran úradu kněžského věřili Táboři, že není potřebi k ud lení jeho, aby biskup od apoštolů posloupný světil. Každý sprost kněz může jiných nasvětit, kolik libo; není vůbec rozdílu me kněžími. Stupně hierarchické, papež, kardinálové, biskupové i po akolyty, exorcisty, všecku bylo Tábořům zdělání Antikristov majtť všichni oni stupňové kněžství jméno pohanské. Biskupům n dávali Táboři kobylek a hřebenářů.⁴⁾ Ale přes to vyvolili si : sebe r. 1420 biskupa přec, aby světil a vedl, co sluší na biskup Zdá se však, že mu valně moci nepropůjčili.

Učili stejně s Valdenskými, který kněz jest v hříchu, jest jal Jidáš bez moci. Naposled i laik by mohl svátost rozdávati a kazat Při kněžích zavrhovali pleš. Kněz s pleší jest jako nevěstka z písr a má býti potupen. Byli tedy kněží tábořští „dle podobenst Krista a apoštolů“ bez pleše a bradati. Ženiti se bylo jim pr puštěno. Aby kněz byl živen z desátků, od věřících vybíranyč tomu se Táboři prudce protivili: desátky zrušili a laikům je ro dělili. Kněz nemá světsky panovati, ale protivníci Tábořský: kněžím vyčítali, že přes to panují a „císařují“; není prý měst jich strany, aby v něm kněz nebyl „hutmanem“; kněží sadí kor šely, z měst honí, koho chtějí, v soudech rozhodují, ponoukajíc koho zkaziti, koho živiti.

¹⁾ Život kněží Tábor. Rukop. 93.

²⁾ Tomek D. P. IV. 125.

³⁾ Život kn. Táb. Rukop. 105.

⁴⁾ Pectinarios. Palacký. Docum. 636. Snad pro hřeben, jimž česali brad

Kněz dle učení Táborů nemá mítí světského zboží, má-li co, nechť se mu pobéře; z „farhofů“, které jsou od lidu obecného kněžím toliko půjčeny, nechť jsou kněží výhnáni a domy kněžské buďte páleny; apoštolé vlastních domů neměli, ani nadání kostelů, ani ořer nebrali, ale po světě chodíce na almužně dosti měli a slovo boží srdečně kázali. Z téže příčiny zavrhovali a nenáviděli Táboři muichů, jimž říkali „kuklíci“. Kristus prý neřekl kněžím, aby se zavírali v kláštery, ale aby chodili po všem světě.¹⁾ Proto Táboři klášterům neodpouštěli. Bořili je a mnichy zbíjeli, ale jeptišek šetřivali!

Po stránce sociální učili Táboři, že není rozdílu mezi stavy, všichni jsou sestry a bratři. „Nesluší již krále jmeti,“ tak tvrdili kněží jejich, „nebo sám pán Bůh již chce nad lidem kralovati a království má lidu obecnímu dáno býti.“ Proto také radili kněží, aby boží bojovníci Táborští „všecky lidi v důstojenstvích vyvýšené sklonili a jako výstavky podřezali.“²⁾ Všecka práva, i zemská, městská a selská, byla Táborům lidské nálezky, zrušení hodné. Zločinci by neměli býti na hrdle trestáni, a jediný zákon budiž písmo svaté. Usilovali, jakož patrnó, Táboři o republiku sociálně demokratickou, ovšem nikoli po rozumu moderním, než na základě biblickém, staro-křesťanském.

Školnímu vzdělání vyššímu nepřáli. Který člověk se svým mistrstvím vejši a chlubí, jest zpohanilý a hřeší proti zákonu Kristovu. Filosofie a sedmero umění nemá býti studováno, jsouc věc pohanská, a školy mají se rušiti.³⁾ Rušili tedy „zpohanilé“ (latinské) školy a kazili knihy. Protivníci jich těžce nesli, že knihy, „nejdražší klenot České země“, jako za kus chleba prodávali do cizích zemí.⁴⁾ Žáky ze škol „zkažených“ pudili Táboři k řemeslům, na světské běhy a na vojnu. Na proti tomu zakládali Táboři školy české, ovšem jen nízké. Kněží jejich přijímali pacholky a děvečky na učení české. V tom byl zajisté aspoň ten pokrok, že Táboři dbali o český jazyk a též o učení děvčat; výchovy děveček dosud nikdo si nevšimal. Protivníci Táborů neuměli proti dívčím školám nic jiného namítati, nežli že se na kněze nesluší druhy děvčata odhalovati a šilinkovati, to jest metlou bítí.⁵⁾

O mravném životě prvních Táborů nemůže býti pochybnosti. Svědčí i protivníci jejich, že nábožný vedou stav. Kněží naváděli lid k prostému strádavému živobytí, snažíce se ve všem všudy přivoditi stav prvních křesťanů. Při tom zajímavý jsou jich snahy vegetariánské; zakazovalitě jísti maso a krev zvířete. Ale život

¹⁾ Vavřin. z Břez. Goll. 409.

²⁾ Život kněží Táb. Rukop.

³⁾ Scholae destruendae. Ruk. univ. knih. č. 17. A. 16.

⁴⁾ Život kněží Táb. Rukop. 82.

⁵⁾ Život kněží Táb. 83.

mravný rozrušovala Táborům vojna. Táborští kněží zdvihali meč nejen na obranu národa, jenž měl křížovou válkou býti zničen, ale i na rozšíření svých zásad. Již r. 1419¹⁾ vznesena k mistrům pražským, duchovním náčelníkům mírné strany husitské, otázka, sluší-li křesťanu pro pravdu boží válčiti čili ne. Mírní se celkem shodovali tenkrát i potom vždy v tom, že k obraně meč tasíti dobro, jináč bojovati že proti písmu. Táborům volá protivník Příbram, nejmírnější z mírných: „Viztež, kacíři, že Kristus nechtěl jest, aby jeho učedníci kupovali sobě meče k bojování tělesnému!“²⁾ Ještě po stu létech vyčítal český Bratr Táborům, že nejprv chodili s hůlkami, potom s oštěpy, s kušemi a potom s vozy a puškami—ale kteříž upřímnějšího srdce byli, ti prý jim k tomu nesvolili, aby měli bojovati pro víru, a ti od nich zbiti a spálení jsou.³⁾ Kam by se byli poděli Čechové bez těch vozů Tábořských, o tom se při výčitkách neuvažovalo. Asi nejvíc protivovalo se mírným, že kněží vodili k bitvám tábořský lid a zjevně na kázání navodili, aby „bylo bojováno, mordováno a přinuceno k zákonu božímu“.⁴⁾ Příbram vyčítá, že by ti „muži krvaví“ neměli kněžím býti, ani více sloužiti; Chelčický též zve je krvavými, „ješto nestojí o zdraví nemocných, ale pilní jsou zabíjení zdravých“.⁵⁾ Ně kterým Táborům samým bylo protimyslno, že kněží volali po krvi; i přivedli k místu usnesení na sjezdě v Klatovech (1424), že kněží nemají provázeti výpravy. Tehda se kněží poddali, ale v tom se nesvolili, aby aspoň nenabádali bojovníků k boření protivných kostelů.⁶⁾

Táboři sami na důvod svého bojování čtyry artikule vyhlasovali slovem i písmem. Totiž bojem že míní vysvobozovati pravdu, zvelebovati chvály božské, prospívati k spasení lidskému a kaziti hříchy; kdo těm kusům odporuje, prý ať zetřen jest jako drak a statek jeho rozšlapán.⁷⁾ V boji pomáhaly Táborům i sestry bojovné, jimž obecně říkáno bekyně.⁸⁾

Zásady tábořské, jakož jsme je dosavad stručně líčili, upraveny do r. 1422 theologem tábořským Biskupcem v určitém soustavu, kteréž se Táboři pak většinou přidrželi. Menšiny, nesoucí se za odstíny buď mírnějšími, buď prudšími, odstěpovaly se nebo byly od Tábořů samých vylučovány a potírány nemilosrdně. Z mír-

1) Goll. Č. Č. Mus. 1881. 8.

2) Život kněží Táb.

3) Arch. zem. Opisy bratrsk. z Herrnhuta. Nadpis: „Tuto se řádně pokládají psaní održenců“ atd. 1524. Srovn. Staří Letopis. 28. Tu řeč o sršatých Tábořech.

4) Vyznání kněze Lukáše Slovenína v arch. třeboň. Opis v zemském arch. 1424.

5) Goll. Č. Č. Mus. 1881. 28.

6) Tomek D. Pr. IV. 317.

7) Život kn. Táb. Rukop. 75.

8) Vavřinec z Břes. Fontes. Goll. 424.

ných Táborů povědomi jsou oni, s nimiž držel Žižka. Po jeho smrti dali si jméno Sirotkův. Drželi transsubstanciaci v svátosti, aniž zamítali všecky ceremonie. Ze mše podrželi ovšem jen evangelium a kanon, ale četli obřad v rouchu kostelním, v komži, v štůle i ornátě a s pleší na hlavě.¹⁾ Proto je Táboři zvali potupně „plachetníky“, začež onino v odvet dávali kněžím tábořským ševců, že jsou jen v obyčejných sukních sloužili.²⁾ Theologicky byli tedy Sirotci velmi blízcí mírným Husitům, však po stránce morálního života byli s Táboři. Svrchu vzpomenutý Jan Němec ze Žatce uvádí se za jich theologa.³⁾

Mezi Táboři prudší strany původce byl Houska neboli Loquis, jenž vykládal svátost za pouhou památku poslední večeře. Chtěl, aby ta večeře byla konána v chlebě přesném, a chleb aby se podával sedícím u stola mezi jinými krměmi a nápoji tak, jako prý Kristus večeřel s učenníky. Říkati slova nad chlebem a vínem, jak to Táboři u většině konají, prý jest kouzelnické; chléb neslyší.⁴⁾ Přívrženci jeho to byli, kteří začali hostie nohama tlačiti. Sám Žižka nazval výtržníky ty Pikarty. Jsouce vyvrženi z Tábora Pikarté dali se na Příbenice a odtud potulovali se leckde po lesích. V tom potulném živobytí přijavše bludy Adamitů, kteří byli v Čechách dávno před hnutím husitským, zničení jsou násilně.

Táboři měli, dokud kvetli, dosti valné rozšíření. Většinou byli v jižních Čechách. Z jejich měst uvozují se Tábor, Sušice, Písek, Prachatice, Klatovy, Domažlice, Rokycany a některá menší města. V severních a východních končinách českých hlásily se k nim Stříbro, Čáslav, Nymburk, Slaně, Mladá Boleslav.

Sirotkům slušel Hradec Labský, Dvůr, Litoměřice, Kouřim, Brod Český, Mýto, Příbyslav. V Kutné Hoře a bezpochyby leckde jinde byly obě strany tábořské podle sebe. Také někteří ze šlechticů drželi s nimi.⁵⁾ Otec slavného krále Jiřího Viktorin byl ze Sirotků.

Strana katolická čili pod jednou stála na jihu mocně pány Rožmberskými, také držela Plzeňsko, Loketsko a Chebsko hustě pohromadě. Jinde byla jen roztroušena, po jednotlivých pánech; poněkud kompaktněji katolci drželi se při hranicích v Žatecku, Kadaňsku, v Litoměřické, Broumovště a při Kladsku.

Po většině země byli rozšíření mírní Husité, kteří se s Táboři spojovali jen vojensky na odraz nepřátelských vpádů křížáckých a Zikmundových. Jináče byli pospolu v svářech a hádkách neustálých. Obě strany původně chtěly totéž: chtěly obnoviti

¹⁾ Viz obrázky v rukop. Jenském a Gottigenském, jichž reprodukce jsou v Dějin. kroje. Winter. 208, 257.

²⁾ Bilejovský kron. 70.

³⁾ Goll. Quellen II. 61. Palacký Děj. IV. 1. 399.

⁴⁾ Život kněží Táb. 105.

⁵⁾ Tomek D. Pr. IV. 370-374.

prvotní čisté křesťanství biblické, na zásadách Husových, ale v cílech a v prostředcích se neshodly. Strana mírná čili pražská př svém opravném snažení chtěla v církvi zůstatí, strana druhá, nevěříc v nápravu staré zavedené církve, raději se jí zřekla na dobro. Čtyři artikule pražské, k nimž obě strany přistoupily, byly jen úhrnek snah obojích, jednotlivým kusům však rozuměla každá strana jinak a v praxi chodily obě daleko různě od sebe. Z počátku dali se pražští Husité nátlakem Táborů pohnouti k některým proměnám po smysle táborském. Jali se opomíjeti některé zvyky: kostelní, svěceniny jehněd, svéc hromničných, popela, vody, soli svolili se v čtení evangelia a epíštoly jazykem mateřským. Ale majíce Táboru pro neúctu k svátosti oltární za nezabohy, za Pikarty, snažili se je na výstřední cestě zadržeti a k svému konservativnějšímu mínění přivesti. Již r. 1417, tedy před začátkem hromadných schůzí na horách, pokoušeli se mistři přesvědčit kněze smýšlení táborského, že písmo není jediný pramen víry; odsoudivše novoty vzniklé, varovali obec, aby nadržel se nikde těch, kteří nevěří v očistec ani nectí obrazů.¹⁾ Roku následujícího podány 23 artikule od pražských kněží proti Táborům do shromáždění strany husitské v Praze. V těch kusech zastávali kněží pražští, že v biblí není vše obsaženo a také jí každý nerozumí; přijímání dětí zavrhovali, protože děti svátost neztravují. Hájil očistce, mše za mrtvé, svatí že mohou spomoci, přísahati že do voleno, zločinec že smí býti utracen, kněz v hříchu že může platně posluhovati,²⁾ nemocní že mají býti mazáni, představených že nutno poslouchati, ať jsou zlí nebo dobří, ceremonie že mají býti na ozdobu církve zachovávány, i ornáty a svěceniny, obrazy, posty svátky. Naposled, že kněží směji míti stateček světský na míru jeho užívání.

Shromáždění dalo pražským kněžím ve všech člancích za pravdu, jenom nezavrholo nikterak přijímání dítek po křtu. Ceremonie a svěceniny schválilo, jen aby nebylo při nich pover. Brzy po vítězné bitvě na Žižkově předložili Táboři, v Praze pobývající 12 artikulů obcím proti nemravnosti, nad kterou se zhoršovali; chtěli, aby staveno bylo rufianství, nevěstky, krčmenná pití, lichvy roucho pyšné, loupežové v trzích, přísahy; práva pohanská a německá, která se nesrovnávají se zákonem božím, aby byla zdvižena; kostely nepotřebné a kláštery aby byly zrušeny, pyšné ornáty zničeny.³⁾ Novoměstská obec svolila, Staroměstská váhala.

Návrhy táborské hned pokud lze uváděny v Praze v život Koranda kázal proti ornátům, a lid je trhal s kněží v kostelích

¹⁾ Pozdější přípisek v prameni praví: *Magistorum Wiclefistarum in vectio contra Wiclefistam Čert čertu káže, ale pozdě; zmazavše českozemí bludy, i odvoivávají.* Palacký. Docum. 654.

²⁾ Palacký Docum. 678. „Sacerdos enim nomen est officii, non meriti.“

³⁾ Vavřinec z Březov. Fontes 397. Tomek D. P. IV. 93.

kláštery některé pobořeny. Téhož ještě roku byla veřejná schůze kněží pražských a tábořských, aby srovnali se o řády bohoslužebné, zvláště o ornáty. Než se dali v hádku, předložil rektor university pražské vši hromadě 72 bludných článků,¹⁾ k nimž se Táboři bez vytáček přiznali, že je drží. Tím postavena mezi obě strany u věcech náboženských zeď nezborná. Rok potom naposled účastnili se Táboři s kněžími pražskými synody, při níž zásadám pražské strany prudce odporovali.²⁾ Potom Staroměstští konšelé, povzbuzeni byvše deputací žen a panen, vystoupili skutkem proti novotám, od Táborů v samé Praze podněcovaným: kázali upáliti ševce, jenž zapíral přítomnost Kristovu ve svátosti. Roku 1422 násilnou smrtí zbavili se kněze Jana Želivského, jenž, drže se zásad tábořských, snažil se o zřízení theokratické republiky s pomocí lidu.

Od těch dob scházeli se zástupcové duchovního Tábora s mistry a kněžími pražskými už jen k hádkám o věcech víry s tím úmyslem, aby rozhodčí, z obou stran volení, uznali, kde pravda, a strana přemožená aby se poddala. Ale nikdy nic nerozhodnuto, nikdy druh druhá nepřesvědčil. S Tábory bylo vůbec nesnadné hádání, dí souvěký historik, když je mistrové pražští přemáhali, říkávali, toť mistrovská chytrost, té nepřijímáme; mistři vůbec sluli jim posměšně „mistři“, „fistři“;³⁾ když zamítali se kněží kalíšní proti Táborům církevními doktory, říkali Táboři, že na doktory nic nedbají, pakliž jim písmo samé navrhli, dávali výklad Táboři svůj a na tom přestávali.⁴⁾ A přes to hádání vždy navazováno znova, aniž skonávalo se bez útoků na jednotlivé osoby nebo na všecku stranu. Vyčítáte r. 1429 Příbram Englišovi v hádce, že je cizozemec a že mnoho zlého způsobil v kněžích sprostných a v lidu hloupém,⁵⁾ a Tábory zové, jsa jich nenávistník, lidem „najrohatějším, najmstivějším“.⁶⁾

Zatím proti Husitům obou stran vedena od r. 1420 zlá válka křížová podle slibu císaře Zikmunda: „Nebudete-li poslušni, snad na se kříž obdržíte, a z toho pak teprv přišla by zemská věčná nehoda.“⁷⁾ K vojné křížové připojil týž král boj svůj o českou korunu. Papež 1. března 1420 vojnu vyhlásil a Čechům bylo brániti se. A Čechové bránili se statečně, a v nevalných časech potom útoky opláceli. Popuzena byla proti českému národu „všecka říše“. Volá Žalanský:⁸⁾ „Ach jaká tu věrných šlachtata! Jaké války!

¹⁾ Vavřinec z Břez. 454. Arch. Čes. III. 256.

²⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 16. Palacký Urkundl. Beiträg. I. 128. Tomek D. P. IV. 187.

³⁾ Vavřinec z Břez. Fontes 413.

⁴⁾ Život kněží Tábor. 83.

⁵⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. fol. 48.

⁶⁾ Synoda proti Táborům r. 1426. Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 33.

⁷⁾ Documenta. Palacký. 611.

⁸⁾ Spis o velikých atd. protivensstvích církve. 1619

Žádný národ před tím ve vsi Evropě více krve pro víru a náboženství nevynaložil, jako Čechové! Přes to, že dle slov arcibiskupa Konráda mezi Čechy samými děly se ostré ukrutnosti lidí nemilostivých a slitovati se neumějících, „sváry, zbouření řádů proti řádům, stavů proti stavům, úmyslů proti úmyslům“,¹⁾ zůstávali Čechové na venek vítězi, tak že církev, vidouc, že mocí se nic nedovede, dala se „líbezným“ pozváním s „kacernými“ a odbojnými Husity v smlouvání po dobrém, ba proti své zásadě o autoritě. Husité mírní pozvání přijali se slzami, Táboři s hněvem.²⁾

Koncil v Basileji měl uvést Čechy v lůno církve. Za základ smírného jednání položeny povědomé čtyry kusy pražské a soudcem ve sporu uznáno od obou stran písmo svaté. Po dlouhém jednání (1429—1436), za něhož nesmířitelných Táborů vojenská moc byla od mírnější strany husitské s katolíky spojené zničena, přijal koncil kompaktáta, povolil přijímání pod obojí,³⁾ celkem pochválil ostatní tři artikule, a Čechové prohlášení za pravé a věrné syny církve, což radostně si literami česky, latině, uhersky a německy na mramorové tabule napsali a na kapli Božího těla v Novém městě pražském postavili. Nápodobně psali si na zdi též v jiných chrámech⁴⁾ a do posledních dob XVI. věku leckdy se k těm nápisům jakožto veřejným vysvědčením o své pravověrnosti odvolávali.⁵⁾

A přec uvedl koncil Čechy do církve jen na polo. Čechové zajisté byli lepší bojovníci než diplomaté.⁶⁾ Z pramenů jde nade vsi pochybnost, že s Čechy nejednáno upřímně.⁷⁾ Po tolika bojích bylo vymoženo jen přijímání pod obojí, ale ne tak, jak Čechové mínili, že by totiž kalich byl k spasení nevyhnutelný a toliko s ním že svátost celá. Koncil stál na svém přesvědčení katolickém, že v každé částce celý Kristus a jedna že postačuje.⁸⁾ Také neuznával koncil potřebu toho, aby dětem nemluvným podávala se svátost oltární, aniž dovolil, aby kostely se dělily dle přijímání pod jednu nebo dvojí. První článek kompaktát tedy nedokonár po práni Čechů. Ostatní kusy přijaty též jen s ohradami a spíi theoreticky. Hříchové smrtelní prý ať jsou trestáni, ale od těch kdož mají k tomu právo, slovo boží ať svobodno, ale jen kněžím od vrchnosti církevní ustaveným; světské panování nebudiž kněžím

1) Plzeňs. listář v museum. Privil. 25. R. 1431.

2) Tomek, D. P. IV. 507.

3) Arch. Č. III. 389.

4) Takž čteme v zádušní knize pražského kostela sv. Martina při r. 1604 že platí se Smolíkovi při opravě chrámu „od textu vypsání koncilium bazylejského a na reštu v kruzifixu 45 grošů“.

5) Arch. lounský č. 1. C. 18. R. 1595 fol. 100.

6) Denis-Vančura. Konec samost. 8.

7) Palacký Gesch. des Husit. 135. vyjímá z neupřímnosti jediného biskupa Filiberta.

8) Odtud napotom v Čechách obvyklá formule při podávání hostie: „Corpus et sanguis domini“ atd. Frind. Kirchengesch. III. 153.

ale světské zboží mítí mohou. Je patrné, že se koncilu nikterak nechtělo do radikálních opravných článků husitských; koncil neprovedl vlastních střídmych snah reformačních, natož aby přijal a provedl husitské! Jednalo se o ty věci tedy i po úhrnném přijetí kompaktát mezi církví a Čechy dále; však pro běhy politické i pro spor koncilu s papežem věc zůstávala napořád nedokonána a stav Čechů husitských zatímní. Při tom již od r. 1437 patrna úspěšná reakce katolíků,¹⁾ kteří byli dotud jako ochromeni.

Tent nepatrný výsledek husitské reformace! V prvním nadšení husitské strany což měly veliké úmysly, a ze všeho zbylo jen přijímání kalicha a pak to, že se města a šlechta zabaveným jméním církevním obohatila. Tu reformační zásadu, aby církev byla chuda, přijali i katoličtí páni přívětivě a s výsledkem. A co zbylo ze vzdoru, Římu druhy tak prudce ohlašovanému? Kališníci dosti ochotně — vidouce nezbytí — vyplňovali se jali některé podmínky, pod kterýmiž kompaktáta jim byla propuštěna: snažili se totiž v rádech srovnati se s obyčejí katolickými, dávali do chrámů obrazy a sochy zase, vodu žehnali, popel, jehnědy, hromnice, oheň v Břlou sobotu a mazance na Velikou noc a jiné starobylé zvyklosti církevní obnovovali. Jen trvali pevně na čtení epistolů a evangelia mateřským jazykem, na přijímání dětí a k tomu dosti záhy přibrali úctu k Husovi jakožto mučedníku božímu.²⁾ Také snažili se, pokud v politických zmatcích bylo lze, zjednat v Čechách jednotu víry. Na ten konec odloudili Sirotky od Táborů, a Táboři, kteří se poddali r. 1436 Zikmundovi s podmínkou, že nebudou tištěni od zákona svatého,³⁾ byli nuceni podnikati s kališníky nejedno smlouvání o jednotu víry „pro upokojení země“.⁴⁾ Však již slevovali ze svých zásad sami. Confessio Taboritarum z r. 1431 je daleko mírnější, než by ji byli napsali deset let dřív.⁵⁾ Ale na tom nepřestáno. Táboři byli šlechtě a mírné straně nepohodlni, i když slevovali. Na ně tedy činěn nátlak neustálý. R. 1441 již přiznali se k sedmeru svátostí, ale tvrdili, že nejsou z nouze potřebny, že jsou jen spasitedlné lékařství duši.⁶⁾ Rok potom bylo marné hádání s kněžími tábořskými v Hoře na sněmě kněžském. Tu podal Rokycana, zvolený arcibiskup kališnický, kněžím tábořským, aby věřili, že v svátosti jest přítomen Kristus, Bůh a člověk, svou vlastní podstatou přirozenou. Táboři nepřijali.⁷⁾ V posléze

¹⁾ Diplomatař musej. Palack. Urkundl. Beit. II. 481. Biskup Filibert píše o tom koncilu r. 1437.

²⁾ Před koncem r. 1416 začali ho ctítí spolu s Jeronýmem, kladouce svátek jich na 6. červc. Tomek D. P. IX. 171.

³⁾ Diplomatař mus. Arch. Č. III. 450.

⁴⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 75

⁵⁾ Hoefler. Geschichtschr. d. buss. Beweg. II. 596.

⁶⁾ Diplomatař mus. 1442. Arch. Č. I. 376.

⁷⁾ Sem asi spadá kusý traktát musejní č. V. F. 15. zvaný „Bludy činovaté falše“ proti pikarstkému neklanění se svátostí. Jungmann Lit. IV. 28.

odsouzeno r. 1444 učení tábořské výpovědi sněmovní.¹⁾ Sněm rozhodl o svátosti oltářní po smyslu strany kališné, schválil, aby nižádný kněz k lidu nekázal těch věcí o těle božím, které nejsou k vzdělání víry, ale více k urážce, a kteréž jsou pro hlubokost i vysokost nechopné; schválil víru o sedmeře svátostí, o očistci, při čemž na zahanbení Tábořů uváděn Wiklef, „k němuž mnoho hledí“, a který přec držel očistec i roucha obřadní. Když ani po tomto odsudku Táboři svého neustoupili, jsou r. 1452 násilím zlomeni po druhé.²⁾ Na Tábor uvedeno kališnictví, tábořský biskup Mikuláš odveder do vazby na Poděbrady, kdež, zlomiv nohu při marném útěku zahynul bídně. Táboři nedostatkem kněžstva zašli brzo potom.

Tenť konec samostatné radikální církve české, která bývala největší překážkou smíru s Římem. Při dobré vůli teď husitské roztržka mohla býti scelena a spravena. Té dobré vůle však na straně římské nebylo, což světle ukázalo se, když Čechové nového papeže, jenž zvítězil nad koncilem, prosili o dojednání kompaktát. Ten, ani žádný z papežů potomních nechtěl vázán býti smlouvou Čechů s koncilem.³⁾ Mikuláš IV. odpověděl Čechům, když poslal o stvrzení Rokycany za arcibiskupa, aby zřekli se kalicha. Pius II. naposled prohlásil kompaktáta za neplatná docela. Předchůdci jeho chtěli Čechy utmácceti vyjednáváním, Pius II. jim stroji novou válku husitskou.

Neuškodila kurie římská svými tresty, klatbami, vojnyami kalíšným Čechům tolik, jako si škodili sami tím, že se stále nabízelí tam, kde jich nechtěli; že se neodhodlali ani k úplné proměně po smysle katolickém ani k úplnému odtržení od církve. Tím že setrvali bez přetrží v nejistotném, dvojakém stavu, připravili se o bezpečný rozvoj, o řádné církevní ústrojí, a utrativše zvlášť sílu, žalostně hynuli. Jen jednou, ale na krátce, r. 1450 vzhopil se utrakvisté k odstěpení od církve římské dokonalemu, hodlající spojiti se s církví východní. Úmysl ten mohl míti veliké následky. Vzávše z pokladu ěmauzského slovanský evangeliář, poslové čeští nesli ho do Cařihradu v dar, ale císařství tamější již dokonávalo svůj tisíciletý život. Padlo pod mečem Turků r. 1453. V Římu se opravdu lekli, vidouce podnik český zoufalý, ale podnik zůsta epizodou v zápasech českého národa bez následků; listy metropolitů řeckých a listy české, o těch velikých věcech jednajíc, pečlivě

¹⁾ V diplomatáři musejním jiný akt nežli užil Palacký v Děj. IV v jádře ovšem vše stejno.

²⁾ Když se Přibík Klenovský r. 1468 uvazoval ve Volyni, byli poddan většinou „staré víry“ menšinou tábořské. I prosili Tábořští o kněze. Řek Přibík: „Ne, nemuž to býti, vás jest málo, hleďte sobě kněze, kdež můžete ale těchťof jest mnoho.“ Optali sobě v Strakoněch kněze. Arch. Č. VII. 311

³⁾ Katoličtí historikové církevní zovou koncil basil. kusým, schismatickým. Je zajímavé, že i kostnický koncil pokládá se za oekumenický jen co do sezení, v kterých odsouzen Hus. Schůzí, v kterých souzen papež Jan XXIII., novotný papež nepodepsal.

si uchovávali Čechové na památku své brozby nevyplněné. Když na Veliké koleji universi pražské r. 1607 spadla nahnilá věžička, nalezeny v makovici „Epistolae Constantinopolitanae ecclesiae graece et latine scriptae (s datem 18. januar. 1450) a spolu s nimi literae cleri e Bohemia ad graecam ecclesiam missae.“ Professorové vložili listy do opravené věže zase.¹⁾

Ale všecko vinu žalostných poměrů náboženských v Čechách nelze sčítati na samu římskou kurii. Nemilostivost a tvrdá neústupnost na římské straně byla živena nesvornými Čechy samými.

Utrakvisté mírní mezi sebou dvojili se v stranu jednu, která vždy ochotně spěchala smířovati se s Římem, opouštějíc i česky jazyk při mši a všecko, čím by se mohla lišiti od církve katolické až na přijímání kalicha, a v stranu tvrdší, horlivější a neústupnější, která držela mimo kalich ještě jiné nevalné rozdíly, svrchu často připomínané. Obě strany vstavily před sebe hesla politická, a v zmatcích i zápasech náboženskopolitických směla vždy kurie doufati, že pokoří Čechy bez výhrad a zvláštností jejich.

Byly v Čechách náboženské poměry nad vše pomyslení smutné. Čechové stáli o kněze po katolicku svěcené, biskupové nechtěli světití, Čechové zvolili si arcibiskupa, Řím ho neuznal, ač mohl nadíti se, že Rokycana již z pouhé ctizádnosti přivede k místu smír mezi kališníky a církví.²⁾ Místo aby volbu jeho potvrdil, poslal papež legata Carvajala r. 1445 do Čech o nové jednání, a Čechové, vždy zase doufající, přijali legata se slávou a radostí neobyčejnou. Všecka města Pražská vyšla mu vstříc až do Krče, žáci, řemesla, kněžstvo, učení vítali ho na mezkyni jedoucího a se zpěvy pod nebesy uvedli vyslance papežského do města. Ale vystřízlivěli ze své radosti brzo. Kardinál o kompaktatech pravil, že jich on ani papež neznají, a když mu je na ohledání svěřili, ujel s pergamenem nenadále z měst Pražských. Jinačí byl odjezd jeho nežli příjezd. Lid házel po něm kamením, mezkyni, na níž seděl, uřízl jakýsi kněz ocas potupně, a by nebylo průvodu zbrojného, nebyl by legat živ vyvázl. Kompaktaty, na nichž Čechům tolik záleželo, vrátil přinucením. Tím zase vášnivě narostla v Čechách nechuť k papeži a byla živena i dalším vyjednáváním s Římem.

Také kapitola katedrání v Praze, přední stráž zájmů katolických v zemi, jsouc živel bojovný, přičiňovala k zmatkům v zemi seč byla. O Rokycanovi nevěděla nic zlého, a přece ona nejvíc proti němu brojila a zabránila jeho potvrzení za arcibiskupa,³⁾ ona neustávala popuzovati okolní biskupy, aby nesvětili utrakvistům záky na kněze, ba když všecky strany v Čechách i s katolickou

¹⁾ Arch. zemsk. Oeconomica č. 14. fol. 588.

²⁾ Řekl to sám Jifi v důvěrném hovoru Sylviovi. Čti v Palackého Děj. IV. I. 242.

³⁾ Tomek D. P. IV. 139.

podle usnesení společného vyslaly do Říma k papeži Eugeniovi o kompaktata, kapitola vyslala své tajné poselství, aby papež ne-svoloval v nic.¹⁾ Kališní opláceli, jak uměli. R. 1448 ve schůzi všeho kněžstva obojí strany v kolleji Veliké mimo jiné kusy sne-seno, aby kompaktata byla držena, aby žádný ani zjevně ani tajně nesměl pod jednou podávati, aby žádný nesměl na kázání neb na zpovědech pravdě přijímání pod obojí utrhati, a kdo bude přijímajícím pod obojí nadávati odřezanců, toho že z města vy-zenou.²⁾ Brzy potom prý Rokycana zakázal pochovávat i na místa posvěcená ty, kdož nepřijímali pod dvojí,³⁾ kteroužto tvrdost, za-kládající se dle církevního práva v samém pojmu církevního pohřbu,⁴⁾ přejali Husité, jakž známo, od katolíkův.

Přes napjaté poměry rostla strana katolická v Čechách, zvláště za krále Ladislava. Panstvo katolické snažlivě podnikalo restau-raci svého náboženství. Za Ladislava vrátilo se lecco z církevního zboží uchváceného ve vojnách, držitelé vyzváni jsou, aby proká-zali se řádnými zápisy; kdo neprokázal, měl vrátiti. Kláštery mnišské se nově zdvihaly, staré oživovaly. Katolíkům rostla smělost, jeví se to v posměšných písních, které skládali proti Husitům. Kněží podobojí zovou se v katolických paškvilech „manichejskými fallaři“, kompaktata služí tu „komprdata“, většina národa „husáci“. Husáci prý mordovali kněze, slušit jim tedy totéž činiti, páliťi, mordovati, „místo jim nedávati, než sem tam hnáti beze vši lítosti, jehožto doufáme, žeť se jim to vše stane za Ladislava krále.“⁵⁾ Zvláště namířeno měly hanlivé písně na Rokycanu, jenž byl kato-líkům personifikací horlivého neustupného kališnictví.⁶⁾ Posmívaly se mu neslušně s jakous vдовou Kroupovou, že ho „opojila medem, zasypajíc zázvorem, odběhl vně kožicha, zapomenuv kalicha“.

Jistou posilu měli katolíci v mnichovi Kapistránovi, jenž fa-naticky kázal proti kompaktatům a vůbec proti všem kacířským Čechům a při tom tuze hrubě nadával.⁷⁾ R. 1451 kázal v Krum-lově, v Hradci Jindřichově, kde po něm dosud ukazují na zdi ko-stela sv. Václava slovo Ježíš, jím prý napsané.⁸⁾ Horlivec ten kázal ještě leckde jinde, kde mu bylo bezpečno,⁹⁾ pak odešel

¹⁾ Č. Č. Mus. 1848. I. 379.

²⁾ Rukop. univ. kn. č. 17. A. 16. fol. 95.

³⁾ Pfrogner Kirchengesch. 296.

⁴⁾ Rittner. Cirk. právo katol. II 155.

⁵⁾ Nebeský v Č. Č. Mus. 1852. III. 45. 48.

⁶⁾ O jeho povaze všele píše Palacký Děj. IV. I. 390.

⁷⁾ Palacký Urkund. Beitr. 29. Tomek D. P. VI. 225.

⁸⁾ Paměti fary Jindřichrad. Rukopis Fr. Tischera. Nápis při opravě r. 1878 porušen a napsán o stopu výš! Method VIII. 26.

⁹⁾ R. 1454 píše Olomouckým o něm kdos: „Mnich jen kaceřuje, dobrét jemu tu u vás žvátí a lhátí, že jemu žádný neodpovídá; o kněžích Olomouckých nic nedí, ješto svátosti za peníze prodávají a na lichvu peněz svých půjčují. . . těchť je slep, těch nevidí.“ Č. Č. Mus. 1887. 118.

z Čech, nikdy nepřestal proti českému národu volati boj a opovrzení u cizích.

Poněvadž Jiří z Poděbrad již jakožto správce zemský jevilal u věcech víry ke katolíkům velikou snášenlivost, doufala římská kurie, že by jeho pomocí mohli Čechové nejsnáze býti připraveni v poslušnost a pozbaveni býti kalicha, o němž se zbytečně tolik namáhali. Již r. 1451 naváděl ho Sylvius, pozdější papež Pius II., aby stranu podobojí podrobil papeži. Jiří tehda ukázal k smlouvám basilejským, jimiž prý cesta k smíru. Sedm let potom slibována Jiřímu v Římě svěcená růže a pozlacený meč, když přivede Čechy, aby nechali kompaktat.¹⁾ Jiří dojemně se ohlašoval, že v kompaktatech zrozen a vychován a že mívá v nich zemřítí. Na sjezdě v Brně r. 1463 pravil, že kompaktaty byla země upokojena, jak je může papež bráti, který jest menší než koncilium? Ale papež už před tím vysvětlil poslům českým své stanovisko řka: „Neučinite-li, jak se vám rozkáže, zkažen bude i král i království, a víte že to mohu učiniti!“ Načež Piovi II. odvětil jeden z poslů, Václav Koranda, že nezdá se králi ani království k víře podobné, aby kdy od takové studnice milosti skutek tak nemilostivý a ukrutný mohl pocházeti.²⁾

Pius jen pro smrt nedošel k tomu, aby proti Jiřímu zdvihl vojnu křřžovou. Nástupce Piův Pavel II. vydal nejprv na krále zlý pũhon, v němž nepěkně nadává Jiřímu brozných příser a prašivých ovcí. R. 1467 o boží hod vánoční vyhlásil papež o králi nález svůj, že ho jakožto křivopřisežníka zbavuje království. Potom proti králi a národu českému zaraženy války, křřžáci, vedeni jsouce kněžními, zemi hubili, i děti a ženy utracujíce,³⁾ domácí nepřátelé královi a především kapitola zámecká s pověstným horlivcem Hilariem,⁴⁾ jehož za mláda kališník Rokycana vyživoval, ponoukali k tomu zlému a přičiňovali, přes to že byli od krále tolik zvelebeni všickni.⁵⁾ Byla v těch činech naboženská předpojatost tak nesmírná, že nehrozila se ani zkaziti vlast.

¹⁾ Tomek D. Pr. VI 303.

²⁾ Tomek D. P. VI. 381.

³⁾ Hlavami dětskými po sobě házeli jako hlávkami zelnými. Sedláček ve Věstniku Spol. nauk 1893 se zuřivým zabíjením Čechův a vypalováním jich vesnic spojuje začátky prostrannější germanisace českého severu a západu i severovýchodu. Srov. též Tomanu ve Věstn. 1893. XVI. 85. Jaká podle cizinských křřžáků lidskost byla v zdejších katolických pánech, o tom hrozné svědectví napsal jeden z nich sám. Oldřich z Rožmberka r 1425 píše císaři knynicky, že nemůže Husitům překážeti pro jich sílu, ale co k radí čili podtají může polapiti, to utopí nebo umoří. Ar. Č. III. 7.

⁴⁾ J. Truhlář v Začátcích humanismu 35. uvádí pramen, dle něhož byl Hilarius „ignarus Pragensis decanus“; však listy mnohé, jež chovají se v arch. kapitul., svědčí, že nebyl pranic ignarus. Hilarius při nejmenším jeví se v nich přeobratným stylistou.

⁵⁾ Manualník Korandův, Jos. Truhlář. 13.

Zdeněk Šternberský, strážce panského odporu proti králi „hejtman“ papežskou bullou zřízený, vyzývá r. 1467 k boji slovy málo duchaplnými: „Turkům veliké leknutí učiníte, když oni uslyší že jste kacířstvo rušili a jednotu i svaté poslušensství zachovali chcete-li přemoci Turky, tehdy napřed rušte kacířstva a tak brzy uzříte Turka přemoženého!“¹⁾ Z českých měst vedli si Plzeňští proti králi svému tak, že od Pavla papeže obdrželi erb a pochvalu proto že bojovali „proti nepravosti synu Jiříkovi kacíři, který se králem českým jmenuje.“²⁾ A do celých Čech píše Hilarius: „To jest řád církve svaté, koho kostel římský tupí, toho tupiti, koho za křesťana má, toho také jmiti!“³⁾

Jiří král se vítězně udržel proti poštvaným poddaným svým proti křižákům i proti nehodnému zeti svému Matiášovi uherskému

Podle dnešního badání nelze ani pochybovati o tom, že by byl král Jiří papeži povolil, kdyby byl viděl možnost nějakého zdárného výsledku. Král sebe populárnější nebyl by dovedl většinu země obrátiti na jinou víru. Jiří sám byl tak moudrý, že neviděl v utrakvistu jedinou spásu; zdá se, že nebyl vůbec náboženský horlivec,⁴⁾ byl uvážlivý muž, svůj věk daleko předbíhající. Ze by se byl stal katolíkem již při pověstné přísaze korunovační,⁵⁾ není pravda, spíš věříme určité zprávě,⁶⁾ že král bojem unavený a nemocí trápený v posledních dnech života svého poddával se papeži ve všem všudy; však než se poslové vrátili z Říma, zemřel. Ze synové jeho potom stali se katolíky, to by mohlo svědčiti o předchozích vlivech při vychování domácím. Jeho tolerance vykládá se také ctižádostí, že toužil po německé koruně. Buď jak buď uvážlivý, tolerantní byl; proto nezachovávali interdict proti němu nejedni katolíčtí kněží i řeholní⁷⁾ — známe jménem víc než třicet osob⁸⁾ — v čemž vězí největší svědectví, kterak se jemu i vši zemi křivdilo. Velikost klateb samým přívržencům strany římské se protivila, ani biskup vratislavský, Jošt Rožmberský, jenž kázal proti kalichu r. 1461 v chrámě sv.-Vítském, nebyl protivěn Jiřímu

¹⁾ Listář plzeňsk. v mus. kus 45.

²⁾ 5. červenc. 1466. Arch. mus. č. 3. D. 25. fol. D. 7. Plzeňští získavše titule nejkřesťanštějšího města dali se ke králi Matiášovi. Roku 1479 teprv vyjednání jsou zpět od Vladislava. Listář plzeň. v mus. 45.

³⁾ Arch. kapitul. Acta exilii. VI. 7. 39.

⁴⁾ Dle Grünhagena Gesch. Schles. IV. nebyl Jiří ani národní horlivec. Grünhagen uznává, že mu Vratislavští, popuzeni byvše Kapistranem, pomluvy v Římě křivdili. Denis ho výborně přirovnal k francouzskému králi Jindřichovi IV.

⁵⁾ Bachmann. Georgs Wahl. 74. Přísaha Jiřího připouští právem mírnější králův výklad.

⁶⁾ Archiv olešnic. Opis v arch. histor. spolku. Listina z r. 1493. Dotýká se toho i bratrský spis z r. 1518 „Osvědčení jednoty bratrské“: A v těch časích války se zdvihly proti králi Jiřímu od římské strany, až k tomu přivedeno, aby král kořil se stolici římské a poslušensství slíbil.“

⁷⁾ Diplomat. musej. 1467. Palacký Urkundl. Beitr. 458. 485.

⁸⁾ Arch. kapitulní. Acta exilii. VI. 7. 31.

a výtečný protonotář apoštolský Jan z Rabštejna v slavném listě svém vzpírá se proti přísnosti papežské a nařká nad neštěstím vojny.¹⁾ A r. 1469 vyznává legat Rudolf ve Vratislavi, kdyby byl lépe znal věci, že nikdy by byl neradil k násilí, papež prý byl zle zpraven.²⁾

Nedivno, že za těch protivenství, která na Čechy se hrnula z Říma, zase vznikalo a rozšiřovalo se tu větší srdcí zatvrzení a vzdory. Dělány hanlivé písně, malovány potupné malby na posměch kněží, papeže, kardinalův a muichův.³⁾

Nechvalné zprávy o papežích a nezřízeném živobytí z Říma do Čech donášeny a tu s chutí byly přijímány a na paměť zapisovány. Zdeněk Kostka jsa poslem krále Jiřího přinesl z Říma zprávu, že papež má 24 kardinaly, z nichž i nejposlednější má 50 koní, jiný 100, jiný 200 a přední půl čtvrtá sta.⁴⁾ Taková zpráva, které by sobě dnes nikdo ani nevyšiml, působila v zemi, kdež drželi husitský článek o chudobě církve, velmi protimyslně. Jiný Čech přinesl z Říma pohoršlivou zkušenost, že v postě tu prodávají svobodně maso, slepice, a to že kupují sluhové praelatů.⁵⁾ O Piovi II. vypravováno, že o jeho nemravnosti ví země Rakouská, Korytanská i Vlaská; Paulus že nešlechtník, až o něm stydno psáti. Z těch věcí hned činěn důsledek, že takoví papežové s kardinaly nemohou býti církev svatá; tomu prý žádný věrný nepovolí, leč ten, kdož má kočky v hlavě.⁶⁾

Horlivější kališníci čeští drželi se teď zase houževněji všech těch kusů, od nichž potom poustoupili pro dobrou vůli. Rozhodněji jali se tvrditi, že kalich jest Kristovo nařízení a že pod jednou jen svátosti půl.⁷⁾ Kalich, symbol husitství, zase ochotně vstavován na chrámy, domy, hradby, brány a kam se hodilo. Jím se zřejmě oznamovalo smýšlení. Horlivěji v skutek uvozováno přijímání dětí, což zvláště matky asi z pověrčivosti rády vídaly, vímeť, když to přijímání r. 1437 se stavilo, že veliké zdvihaly nářky. Zase psány obranné traktáty o přijímání dítek, a do nemluvnat násilím cpány drobty svátostné vínem smíšené na způsob kaše. Směje se Žídek souvěký, že dítě druhdy vytratilo, a máteř zametla, že starým na pláště krev boží rozlévali a ženám na šlojře.⁸⁾ A neustali čeští utrakvisté nikda od podávání dítkám přes posměchy cizinců ani přes patrnou zkušenost, že svátost se zneuctívá nejsnadněji, když

¹⁾ Manual. Korand. 117.

²⁾ Arch. f. Ůst. Gesch. LIV. 353. Palacký D. IV. 2. 104.

³⁾ V Praze r. 1464 namalován strom, s něhož padají zralé ženy do pláště kněžim. Tomek D. P. VII. 79.

⁴⁾ Rukop. univ. kn. č. 17. F. 2.

⁵⁾ Tamže. 88.

⁶⁾ Manualník Korandův. Truhlář J. 70.

⁷⁾ Arch. Č. VII. 250

⁸⁾ Opis Správovery Žídkovy v univ. knih. 57.

ce se do dítěte. Kterak pevně drželi Čechové přijímání dětí, v děti na příchodě humanisty Celtesa. V Čechách ho pohostili, a musil utéci odtud r. 1491, protože s posměchem napsal: „Jak silu je to lid, když v nejtětlejším již věku Boha hltá.“¹⁾

Ze vzdoru zase teď víc než druhdy horleno pro český jazyk protilatině při služebnostech božích. Prudce kázal Rokycana: „Budo jiné a jiné řeči na nešpořích, na jitřních, na hodinkách, na mšecí na kumpletích; kdyby jim lidé rozuměli, náramně by lidí k náboženství popudili, ale kdyby to lidem čtli česky, aby rozuměl uzřeli by, jak by se ďábel vzpouzel.“²⁾ V těch asi dobách začal čísti kalíšní celou mši po česku.

Teď zas ochotněji a slavněji slaven svátek Husa, jímž stran katolická dráždila se nejvíc; snad jí nebylo ani tak o svátek jak o způsob oslavy: v ten den běhali v Praze houfy a běda mnichu jenž se jim dostal do rukou, bez urážky neodešel, aspoň ho po tahali za kapi a zazpívali mu zlou píseň o papeži. Doktor Žídek z té příčiny navádí krále, aby nařídil, by chodci nezpívali rouhav o papeži a biskupech, kněží aby nezpívali česky v kostelích, ab také nechali zpívání o Janu Husovi, neb to není k lásce rozmnožení než k rozličným svárům.³⁾ Boj mezi oběma o Husa vede také písemně a neustal tak brzo. R. 1496 píše Koranda proti františkánovi, jenž posmíval se „husákům“, že mistr Jan Hu byl kněz poctivý a Čech věrný, pro pravdu falešně odsouzený „Za mučedníka jej držíce jím se nestydíme, doufajíc, že pře Bohem se přimlouvá za ty, kteří milují víru z zákona božího.“⁴⁾ Hus malován na archy kostelní a na jeho čest pojmenován ten onen pozemek u Prahy Husovkou.⁵⁾ S Husem spolu ctěn Jeroným a jak se podobá — byť ne tak všeobecně — i Žižka.⁶⁾ V kalendář nacházíme Žižku za svatého teprv r. 1544;⁷⁾ potom už zase nen uведен nikde.

Zavrženy zase svěceniny některé, a zavrhován kropáč s důvodem, že lidé se domnívají, jako by svěcená voda odnímala všední hříchy, rozmnožovala zboží, odtiskovala nepřátely, vymítala obludy a ouhrnem víc činila nežli boží krev z kalicha.⁸⁾ Že někteří kněží ze vzdoru proti Římu zacházeli za slušnou mez, to vysvětluje ze zpráv Židkových: kněží pry na kázáních rouhali se obrazům umu-

¹⁾ Č. Č. Mns. 1880. 482.

²⁾ Postilla Rokycanova v univ. kn. 17. D. 12. Při neděli masopustní.

³⁾ Žídek. Správozna. I c.

⁴⁾ Korandův Manualník. J. Truhlář. 93.

⁵⁾ Desky Miscell. č. 92. CC 7.

⁶⁾ V Script. rer. Siles. VIII. 22 je r. 1459 Žižka uveden; Tomek D. P. IX. 172 míní, že nemístně.

⁷⁾ Almanach s pranostikou na r. 1544 mistra Petra z Proboštic. Svátek Žižkův položen k 8. červenci.

⁸⁾ Manualník Korand. 147.

čení Páně, Mateře boží; také prý ponoukali, aby lid nepostil se a dělal ve svátky. „Viděl jsem,“ dí Židek, „ano zámečníci dělali, ženy předly na kolovratích i na přeslicích na den narození Panny Marie a jiných svatých.“¹⁾

Jináče ani nejprudším kališníkům za druhé vojny husitské v době Jiřího nepřišlo již na mysl odtrhnouti se od církve římské a ustaviti se v církev českou. Drželi většinu římských zvyklostí, o božím Těle konali zbožná processí s pannami u věncích a s trubači, uctívali ostatky svatých, svátosti drželi stejně s katolíky, mši stejnou, jenže českou, a kněží kališní žili v coelibátě jako římští. O svátost oltářní měl Rokycana velikou péči. R. 1462 nařizuje svému kněžstvu, aby věřilo, že v svátosti pravý Bůh a člověk Kristus, aby pečlivě zavírali tělo boží, by na ně nešli moli, mouchy, myši; aby jeho neokazovali prve, až se rozsvítí svíce. Také aby dobře chovali svaté oleje, by k nim ruka nevěřících nemohla.²⁾

Však úhrnkem z těch podivných poměrů náboženských v Čechách nemohl býti jiný výsledek, nežli jak ho satiricky naznačil Vaněk Valečovský,³⁾ když se byl svadil s Rokycanou. Církev prý je vůz, v němž jsou s obou konců koně zapřaženi; lidé sedíce na něm, rádi by táhli k nebeskému království, ale nemohou; kněží každý ze svého konce k svému voji táhnou, až lidé na voze se vadí, tepou, sužují jako blázni. A že lidé i po hospodách svářili se o věcech víry, to dí dosti neomalené sám Rokycana: „Mnoho by našel, anif sejdouce se do krčmy a zzerouce se, tuť budou tlamati o krvi boží.“⁴⁾ Také z prvotní husitské zbožnosti a mravnosti lecco ostydlo následkem zmateného stavu církve české.

Po smrti Jiřího rozvínovaly se poměry neutěšeně dále. Jiřím zemřel poslední a jediný král český, jenž byl nad stranami. Že katolíkům přál, to bylo svrchu praveno a uznává se.⁵⁾ Za něho rostli. Když r. 1462 pozval je před sebe, aby jim ohlásil, že bude držet kompaktaty, dostavilo se 714 katolických kněží. Číslo znamenité!⁶⁾ Také z kapitulních knih z l. 1454—1460 za správy administrátora Václava z Krumlova světle znáti, že život katolický tehda nebyl nepatrný.⁷⁾ Za války s Jiřím spíš pronásledovali katolíci páni kališníky nežli naopak. Aspoň neví se, žeby byla kališná vrchnost kde ublížila katolíkům.⁸⁾ Za nástupce Jiřího, Vladi-

¹⁾ Správozna Židkova. Rukop v nniv. knih.

²⁾ Diplom. musej. 1462. Palacký Urkundl. Beiträge. 267.

³⁾ Arch. zemský. Traktaty z Herrnhuta. 1452—1458.

⁴⁾ Postilla Rokycanova již citov.

⁵⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 48

⁶⁾ Tomek. D P. VII. 55.

⁷⁾ Arch. kapit. č. VI. 5. Kolik jen manželských sporů odevšad sem se přinášel!

⁸⁾ Arch. Č. VII 278. R. 1467 Jindřich z Hradce všecky kališné vyhnal.

slava, jenž byl věrou katolík, přirozeně rostla strana katoliců ještě víc. Zvláště když se byli katoličtí páni od uherského krá Matiaše odklonili k Vladislavovi¹⁾ a když zdvižen interdikt katolických služeb božích (r. 1482).

Vladislav brzy objevil se býti stranníkem. Přísahal sic r kompaktata, ale nedbal jich. Král zřejmě dopouštěl útisky kaliníků na panstvích katolických. Farářové podobojí jsou leckde — na příklad z Benešova Zdeňkem Konopištským — s hanbou v háněni. Když r. 1478 sešla se všechna strana pod obojí k sněm což tu bylo nařkáno, že kališníkům hojně kostelů od strany protivné vzato. Tehda zase nejvíc žalováno do kanovníků pražských, kteří po smrti Jiřího postavili se s důrazem na čelo katolické reakce. Duchovní zástupcové strany pod obojí — konsistoř kališnická r. 1480 žalostivě píše do Hory: „Čas za časem jde a pravdy boberů umenšení na mnohých místech a milovníci jich trpí nátisk a nejvíc od domácích.“²⁾ Teď směle do Čech přicházeli z Německa katoličtí misijníci, kteří, lze-li jim věřiti, pracovali tu s úspěchem. Aspoň nápotomní biskup mohučský Erhard chlubil se, že v Lounce a v Slaném (kdyš kolem 1475) hojně lidí obrátil ke katolictví. Odpadlíci husitští jsou ochotně přijímáni i bez odprísáhnutí světské kacířstva, také jsou přijímáni soukromě od kněží.⁴⁾

Nastala persekuce kněží i se strany krále nebo aspoň jeho úředníků katolických. Na jeho rozkaz r. 1478 vypověděn z Hory farář Martin Hegius, že ostře kázal. Horští jsou pak od krále pochváleni, že kázali Hegiovi pryč; při tom dostalo se jim rad, kteří by takoví byli bouřliví, pusťte jim cestu, ať jdou před se a jiné nebouřlivé na místa jich vezměte.⁵⁾

A kněží obou stran neustávali kázati bouřlivě. Kázali v Praze i jinde jedni proti druhým, kališníci kázali i proti králi, že j

¹⁾ Kde tou dobou seděli katolíci, nesnadno vyšetřiti. Lze poněkud sondy dle konfirmací v kapitule. Nejhustěji se tu připomínají od smrti Jiřího d konce věku XV. kromě Plzně Budějovice, Hradec Jindř., Krumlov, Most. A o Mostě víme z Butzbacha, jenž tu byl r. 1475, že jsou v něm kacíři (Butzbach Chronic. 105). V konfirmacích katolických dále vyskytují se Teplá, Vožice, Vojslavice, Borovany Slavkov, Bečov, Střežov, Nepomuk, Mladá Slavoje, Loket, Tachov, Dejšina (?), Myšlev (Mysliv, Myslov?), Luh, Přesečín, Údrc, Nové Hradce, Kadaň, Miličín, Brodec, Netolice, Hostoun, Pistín, Blovice, Trpistý, Kinsperk, Vary, Kojetice, Měčín, Pistov, Výprty, Hostinné, Volyně, Děčín, Křečov, Sobotka, Prachatice, Ústí n. Lab., Manětín, Lomnice, Horažďovice, Klapý, Lchnice, Duchcov a některá malá místa v severu a jihu území. R. 1444 byly Prachatice kališnické. Oldřich z Rožmberka, koupiv onoh roku Prachatice, musil písemně slíbiti, že jich zanechá při kalichu. Arch. prachatic. Opis v mus. O hlavním městě Praze dí Butzbach, jenž ji navštívil a r. 1486, že na Starém a Novém městě jsou jen Husité, na Malé Straně „kacířské“ (Chron. vyd. Beckerovo. 69).

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z Kutné Hory.

³⁾ Butzbach. Chronik. 100.

⁴⁾ Tomek. D. P. X. 12.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z Hory.

„papežník bez kalicha“. Strana kališná zlobila katolíky písničkou „věrní křesťané“; král píseň zakázal, kdo dopaden, že zpíval, trpěl proto.¹⁾ Když král přijel do Hory, učinil mu rouhavý švec zastaveníčko před Vlaským dvorem.²⁾ Bylo již patrné, že král znevážen, a že k obecné bouři není daleko. Aby myslí ještě více byly pobouřeny, povolal si král r. 1480 čtyři pražské faráře kališné do svého dvora, odkudž vzati na vůz a dovezení na Karlstejn, kdež jeden z nich, Michal, rodem Polan, farář svatojilský, zničen smrtí ukrutnou.³⁾ Týž Michal před smrtí svou řekl králi ve dvoře: „Však víme, že se nám to děje pro nic jiného než pro rozdvání krve pána Krista nevinným dítkám a pro české zpívání!“

Také ochotní konšelé staroměstští, aby se králi zachovali, polapili několik výtržnějších měšťanů a jednoho mučili tak nekřesťansky, až ho přetrhli.

Myslí obecného lidu byly tak zjitřeny, že roku 1480 strhla se o božím Těle rvačka a nešetřeno zbožného úkonu: rvalo se katolické processí s kališnickým. Týnský kněz Olbram utržil políček. Vida kam věci spějí, pokoušel se král o to, aby strany se nějak porovnaly. R. 1481 sešli se katolíci s utrakvisty, smluvili se, že nemá podací pán kněze trestati, alebrž kněz že má býti souzen od soudu obojí strany, králem dosazeného; lid že má mítí svobodu obojích kostelův, a že vypraveno bude poselství k otci papeži o kompaktata, král též aby vyslal své posly, a zatím aby strana stranu nekaceřovala.⁴⁾

Skrze kancléře Jana z Šellenberka docílil král, že znova v lednu r. 1483 obě strany stejným počtem vyslaných měly o smír jednati, ale nedohodly se, a týž rok protimyslnost náboženská dospěla až ke krvavé, hrozné bouři za nepřítomnosti krále. Mimo obecné příčiny časem nashromážděné naskytly se ještě zvláštní podněty k výbuchu. Nejprv byla to kázání mnišská proti kalichu, prudší a hustější nežli druhdy.⁵⁾ Z mnichů nejprudčeji kázali bosáci u sv. Ambrože, ze světských nejostřeji své hněvy vyléval kanovník Vlk. Druhé, byli nevěrní konšelé pražští obou větších měst, ti nestránili jen katolíkům a Němcům, ale nad to ještě vedli sobě při správě obce zřejmě nepoctivě a nespravedlivě. Byly to stvůry královny a hlásili se k straně katolické jen proto, aby mohli provozovati neplechu. Pro svoje svědomí zlé vysílali množství vy-zvědačů po městech Pražských a přistrojili měšťany o svobodu.

¹⁾ Staří Letop. 219.

²⁾ Hájek. Kron. 450.

³⁾ Staří Letopis Neuberkův exempl. 164. Manualník Korand 133. Rukopis Bydžovského Collectanea v bibl. Lobkovick. v Praze. Fol. 11. Že byl Michal zmučen, pře jediný Hájek. Kron. 450.

⁴⁾ Rukop. univ. knih. 17. A. 16. 99.

⁵⁾ Liber decanor. II. 149. Staří Letop. III. 233.

Konečně odhodlali se k tomu, že vraždou zbaví se předních mučičů — a ten zlý, krvavý úmysl, byv prozrazen v čas, obrát se proti nim samým. Jsou z radnic s oken vyházeni, povražděni i odpraveni. Lid se vrhl na kláštery, pobobil některé, mnichy vyhna- hnal, některé pobil, stopil u vodě. Podivným průvodem vyšli mučiči bosáci z Prahy, kráčeli za křížem a lid k uchu křičel jim potup „Jez-hus“. Také židé jsou vyloupeni, jakož obyčejno bylo p takových příhodách.

Tím katolická reakce krále Vladislava za jediný den sko- v nic uvedena. Papež Sixt IV. volal hněvivě na Čechy kříž, a německých křížáků chuť s Čechy bojovati byla již ta tam. Tak král Vladislav nedovedl se vzbopiti k ráznému činu trestném: asi znal dobře vinu svou; smířil se tedy s Pražany a odpustil p některém vyjednávání. Smluveno, když ho Pražané odprosí, že jim řeči milostivou všem vespolek i každému zvlášť hněv svůj odpus a těch věcí že jim nyní ani budoucně ničím zlým vzpomínati ne ráčí: kněží a mnichů vyhnaných že král s sebou nepřivede, ne až se vrátí do Prahy, že teprv potom bude o ně jednati s Pražany duchovními i světskými povolně, dobrovolně a bez soudu mešná roucha, kalichy, knihy z klášterů vzaté že Pražané krá vrátí ten den, když přijede.²⁾

Brzy po tomto smíření králově s Pražany došlo k památném míru náboženskému r. 1485 na sněmě u Hory. Smluvili se t kališní s katolíky, že každý ze stavů bude moci své víry o při jímání velebné svátosti užívati podle důvěření svého svědomí, kněží že mají slovo boží bez hanění a kaceřování strany druh svobodně kázati.³⁾ Smluveno též, aby každá strana držela kostely které měla při začátku panování Vladislavova, a konečně snesi se o poselství dvojím k papeži, aby rozhodl o cestách, kterými b mír mezi stranami na věčnost byl zachován.⁴⁾ Tento smír, o něj zásluhu měl velikou katolický administrator Pavel Pouček,⁵⁾ kapi tule nemilý, vydává v trudných dějinách tehdejších čestné svěde ctví českým náboženským stranám a znamená pokrok lidský ne popíratelný.⁶⁾ Mír Kutnohorský stal se základem k poměru oboj

¹⁾ Že by byli ukládali o bezživotí celé strany pod obojí v Praze, byl přemrštěně na ně sváděno. Vždyť provedení bylo nemožné, byli by musil dáti vybití všecko skoro město. Burda. Sbor. Hist. II. 122. Staří Letop. 238. Bachmann v Mittheil. f. d. Gesch. d. Deutsch. XIX. zase naopak dokonce ne věří v spiknutí katolické a německé. v čemž Denis-Vančura (Konec Samost 147) správně tuší předpojatost toho historika k Čechům.

²⁾ Concordia facta v arch. praž. v kodex. č. 994. 79. U Tomka D. P X. 65 obšírněji.

³⁾ Politica, Rukop. budišínský. 353. Velešlav. kalend. 144. Arch. Čes IV. 512. V. 418.

⁴⁾ Rukop. univ knih. č. 17. A. 16. 103.

⁵⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 85

⁶⁾ Denis-Vančura, Konec Samost. 151.

stran k sobě; i v pozdních létech zhusta se k němu obě volávaly. Absolutní význam toho míru se neztrácí ani, když víme, že ho obě strany, jakkoli měl platiti do třiceti dvou let, záhy začaly protrhovati.

Na prvním místě kapitola hradu Pražského, neberouc sobě příklad z Poučka, všelijak stavěla se proti míru. Bylo to patrně hned první rok po jeho sjednání, když vysláni dva kapitularové a dva kališní faráři do Budína jednat o arcibiskupa, což hlavní žádost podobojích: na popud českých kanovníků jsou v Budíně oba faráři pražští z kostela od pobožnosti s hanbou vyhnáni jakožto kacíři!¹⁾ Také brzy po sjednaném míru začal se opět písemný boj kněžský. Františkán čili bosák psal proti „husákům, obojetníkům“, načež dostalo se mu perné odpovědi: „Ty můžeš kobař, džbánář a jednovočec zván býti, koba nezamešká, aby se na mrše nasytila, tak i vy vyluzujete na mrtvých statky . . . Burian Trčka v nemoci u vytržení viděl v pekle Zbyňka Zajíce, an sedí drže džbán mezi nohama, že nechtěl z potupy kalichu přijímati, protož jako nyní i v den soudný z potupy s tím džbánem bude přede všemi“. Spisovatel odpovědi, prudký mistr Koranda, připomenul také to, že na Karlově kázal mnich, přirovnávaje přijímání pod obojí ke dvěma očím; ale „ten příklad nechodí na čtyřech nohách, nebo člověk s jedním okem není celý; konečně vyčetl mistr Koranda bosákovi mnichovi i pleš: Kristus ani apoštolé prý tak se nenosili, nýbrž malomocní, aby poznání byli.“²⁾ Tenkrát také vznikl a rozšiřován list Lucifera církvi římské velmi prudký.³⁾

Rovně tehdáž r. 1485—1488 vyčítá zase naopak kališníkům Jan z Hasenburka, když prý přijde mezi ně zmatečný u víře Řek, Rác neb Raus, že jej ctí a lásku k němu ukazují, však když přijde spolukřesťan víry pravé, jediné že přijímá pod jednou, s jakou k němu nekřesťanskou láskou se mají. „O běda,“ dí pan Hasenburský „by mohli dojíti papeže neb kardinala neb biskupa neb mnicha, že by ho hned rozsekali!“⁴⁾ K tomu zase dána odpověď namířená proti m ohým pánům, kališníky tisknoucím, „že duchovní i světští, an jim přikazuje sněm basilejský Čechy a Moravany míti za dobré a věrné křesťany, oni přes to haní, místa u sebe nedopustí, nébrž, kdež celá obec víry Kristovy byla a jest, kněze jim chovati nedopustí a nad to trápení působí rozličná.“⁵⁾

V těch dobách zase touženo do Jindřicha IV. z Hradce, že utiskuje kališníky nade všecky jiné pány. Obzvláště tuze na ně

¹⁾ Palacký. Děj. V. II. 208.

²⁾ Rukop. univ. knih. 17. F. 2. fol. 79.

³⁾ Tamž. 112.

⁴⁾ Manualník Korandův. Vyd. J. Truhlář. 8. 7.

⁵⁾ Manual. Korandův. 29.

tiskl, když byl r. 1487 bullou papeže Inocentia VIII. získal farní patronat v Hradci, druhdy německému řádu náležitý.¹⁾ Útisk tohoto pána vzbuzoval veřejný odpor, neboť r. 1503 uznal pán za dobré čistiti se králi. Prý na něho se svádí, jakoby pod rouškou Pikartů chtěl vyhubiti pod obojí; naopak, prý má o ně zásluhy: „Řeči máme při sv. otci, abychme je v slušné srovnání s kostelem římským uvésti mohli, aby biskupa měli, který by podle kompakta oboje kněžstvo světil, tak aby pro nedostatek kněží bludové pikartští se nerozmáhali.“²⁾ Ovšem ničiti stranu kališníci zřejmě vůbec a šmahem nebylo snadno možná, poněvadž byla v zemi zákonitě uznána a královskými přísahami obrněna. Jindřichu Hradeckému pomáhali tisknouti kališnický horlivci katoličtí Půta Švihovský a Albrecht z Kolovrat, držící přední úřady zemské. V Soběslavi byli kališníci od vrchnosti Rožmberské tak tisknuti, že přední z nich Václav Dvořecký z Olbramovic nucen r. 1501 opustiti město Manželku jeho, kteráž zůstala v obci, kněz Bartoloměj v neděli vyhnal z kostela na rozkaz vrchnosti; když pak i ona, tak neslušně znectěná, z města pryč se brala, provodila ji školní mládež s posměchy. Však rozpustilé ty hochy pán přece kázal dáti v šatlavu.³⁾

Naproti tomu katolíkům nevedlo se valně dobře v městech kde úřad byl v rukou jich protivníků. Na třicet královských měst bylo podobojích.⁴⁾ Byli katolíci v nich vylučováni z měšťanstva i z cechů. Tou příčinou uvádíme jen usnesení Litoměřických z r. 1516. Rozváživše mnohé příčiny obecného dobrého, purkmistr, páni kmeté s staršími prý jsou na tom zůstali, aby více římské strany osoby v sousedství a do cechů po dnešní den na časy budoucí přijímány nebyly.⁵⁾ Také nevedlo se katolickému knězi dobře byl-li kališným do osady vnucen. I na panství Rožmberském farář Černovický trpěl od osadníků „rvaní, pohlavkování“, zakládali mu dvěře a chtěli ho zabiti, a to vše proto, že jim kalich odnímal a „zákon boží zapíral“. R. 1516 prosí Petra Rožmberského, aby ho pustil pryč.⁶⁾

Přes všecko náboženské smíření zase tu a tam se přiházelo, že nesnášlivost náboženská pronásledovala i zesnulé protivníky, nedovolujíc jim počestného pohřbu v zemi posvátné. To bolelo a dráždilo nejvíc, poněvadž do země nesvěcené kladení bývali jen lidé zahynulí násilně a v smrtelném hříchu.⁷⁾ Z takové

¹⁾ Rukopisné paměti fary Jindř.-Hrad. od Frant. Tischera.

²⁾ Z codex. Talmbersk. opis v diplom. musej. 1503.

³⁾ Z rukop. musej. II. G. 33. 259. uveř. Šimák v Časop. přátel starožit. II. 124.

⁴⁾ List Šlechty ze Všehrd Erasmovi. U Pelzla Gesch. I. 520.

⁵⁾ Rukop. litoměř. v mus. Actum fer. 3 Pentecos. 1516. Připsáno: Nota bene!

⁶⁾ Arch. Č. X1. 198 Rezek.

⁷⁾ Statuta Conradi. 1318. Prasek Dějin. Opav. III. 1. 134.

příčiny r. 1517 dopustil se Hynek Boček z Kunštatu oné děsné nechutnosti, že dal katolickým kněžím, kteří živou mocí nechtěli kališného rychtáře kunštatského pochovati na hřbitově, nýbrž aby dán byl pod šibenici, nebožce rychtáře, potají rozsekaného a uvařeného, snísti, aby byl pochován „v jejich bříších“. ¹⁾ Na tu příhodu hned psána a i po létech chutě opisována posměšná píseň proti katolíkům. ²⁾ A přes všecka vzájemná protivenství mír Kutnohorský byl po některém s obou stran jednání r. 1512 prodloužen, tentokrát „na věčné časy“. Slíbila strana straně vrátiti uchvácené fary a pospolu vypraviti poselstvo do Budína, aby nového arcibiskupa obdrželi. Však všecko na zmar bylo. Dobře děl souvěký rektor universi pražské Jiří Písecký, v kterém království jsou nesrovnalosti náboženské, tu nelze udržeti smlouvy o mír. ³⁾ Katolíci již obsáhli přední úřady zemské, takže se kališní ocitli v nerovnosti, a když r. 1517 vyčítala strana kališná urozeným pánům, že utiskují Husity, sváděli to na nedorozumění. Smír tedy nemožný. Za nejtěžší škodu, která vznikla z neurovnaných věcí náboženských, klásti jest onu, kterou utrpěla víra sama. Zajisté tou příčinou velmi domluvna jest zpráva, že se na příklad v Hoře r. 1519 hádají sprostní havěři o víru, tvrdíce, že Bůh netrpěl na kříži, že by to byl nuzný Bůh, ⁴⁾ nebo když musí kati v Litoměřicích až k smrti tlouci u praněre trubače proto, že se necudně rouhal svátosti, řka, že by raději políbil pěknou děvečku nežli svátost v kostele farském, ⁵⁾ nebo když leckde perou se lidé v kostele nebo shazují sochy s oltářů. Než budiž tomu, že ty a podobné zjevy jsou vybuchy ojedinělých výstředníků; celkem však přec mělo náboženství křesťanské v Čechách škodu, že mnozí dobří lidé, nevědouce co věřiti, postupovali „po mudrácích a vrtlácích“, klátili se jako trest na bahně. ⁶⁾ Dle zpráv Lobkovicových z r. 1489 panovala tou dobou v Čechách náboženská svévole náramná; prý nejedni tvrdili, že v každé víře lze spasení dojíti, že je vše vyhláno, starci, pacholci i ženy že se hádali o víru vykládajíce bibli; když mohl kdo co z písma, třeba skrouceně, dokázati, skákal radostí. ⁷⁾ Týž Bohuslav Hasištejnský v dopise k Petrovi z Rožmberka r. 1497 líčí, že náboženství klade se u nás jako za nějakou báseň, která vsudy příčinu dává k žertům a „k kunštykům“, potupují je děti,

¹⁾ Dačický. Paměti. I. 35. Rezek v Lumíru 1882. 14. Tenora Kunštat 79.

²⁾ V rukopis. Teleckém od prof. J. V. Nováka museu darovaném: „Umřel v Kunštátě pana Bočka rychtář. ač nedal jeho pochovati farář... pozval mnichů a kněží... že ste vy v hříších, máte ho v bříších.“ Konečná strofa: „Protož pane Kriste, potvrďž nás u víře, však nás tito mniši mají za kacíře. bychom mohli tvou pravdu obhájeti a mnichy zervati Amen.“

³⁾ Pfrogner. Kirchengesch. 169. Tu kronika Píseckého.

⁴⁾ Dačický Rezek. Paměti I. 122.

⁵⁾ Rukop. litoměř. v mus.

⁶⁾ Manualník Korandův 39.

⁷⁾ Lobkovic-Vinařický Spisy. 63. Listář Bohuslava z Lob. v Sběrce pramen. česk. Akademie. Jos. Truhlář 24.

směji se mu báby, u barvířů v lázni a v krémách je sápadí. „Toto já pak hněvivě snáším,“ tak píše urozený humanista, „že mnozí jsou na ouřadech, sedají v soudu, v radách obecných bývají, ještě ani křesťanského ani kterého jiného náboženství nenásledují.“ Této náboženské zmatenosti příčinu a vinu hledal Lobkovic se svého katolického stanoviska v českém národě samém. Psaltě: „Pomjím jiných mrzkostí, kteréž jsou do této země z Franské, z Britanské země a od Řeků připlynuly; neb jak oud od těla ufatý musí i hníti, tak i my, když jsme oddělivše se od obecné církve přijímání kalicha chtivěji nežli slušné bylo, ujeli, hned jsme hybnouti počali a pod zástěrou kalicha v tisíc jiných bludů jsme upadli; mnohým jest se již s těmi věcmi stesko, ale vlka za uši drží, a ani kterak by ho obdrželi, ani kterak pustili, vědí.“¹⁾

Soudný znatel dějin českých ví, že vina těchto trudných poměrů byla na druhé straně aspoň stejně veliká. Přes to, že utrakvisté „v jádru drželi se učení katolického, lišíce se konečně jen u věcech nepodstatných a dogmatu se nedotýkajících“,²⁾ nechtěl Řím v ničem povoliti Čechům vždy z nova prosícím. Marné bylo jednání o smír s papežem r. 1495; tehda zase vznikla myšlénka spojití se raději s církví východní; r. 1499 učinili stavové novým jednáním opět marný pokus o dosazení arcibiskupa v Čechách, král chtěl jim dáti svého bratra Fridricha, jenž by světil obojí kněze; v Římě odmítli; nezdařily se ani let následujících (r. 1501, 1502 a 1503) pokusy o srovnání, o uznání kompaktat a zřízení stolice arcibiskupské; deputace obou stran chodily za legatem, šly i do Říma k papeži, ale nenalezly milosti ani dobré vůle. Na nejvyšší stoličce křesťanské vždy vládlo mínění, které r. 1500 vyslovil Alexander VI., papež zlopověstný,³⁾ Janovi z Lomnice, hejtmanu markrabství Moravského, že na kacíře sluší dvojí kladivo, učení nebo světská moc, která je zkazí.⁴⁾

Když došli papežové za několik desítek let mínění povolnějšího a Čechům i kalichu jejich aspoň na pohled příznivějšího, bylo již pozdě. Čechové německou reformací luterskou valně se změnivše nestáli tou obecnou srdečnou měrou jako prve o smíření s církví katolickou.

¹⁾ Bohuslava z Lobk. list pana Petr z Rosenb. o zprávě zemské. Univ. kn. 17 D. 38. 13. 69. 72. Též v Listáři J. Truhláře v Pramen. čes. Akad. 79. 101. 102.

²⁾ Borový, Brus. 199.

³⁾ Odsuzuje ho i takový katolik horlivý jako Bohuslav Lobkovic! Listář Truhlářův l. c. 138. A přec zase týž pan Bohuslav vymstil se hněvem a nadávkami Viktorinovi ze Věehrd, když byl papeži povědomé zlé činy vyčel. Tomek D. Pr. X. 129.

⁴⁾ Privileg. Kouřimsk. fol. 56.

II.

Čeští Bratři.

(Původ Bratří; Chelčický; jeho učení; Řehoř; původ kněžství v Jednotě; dogmatika bratrská; morálka, sociální zásady; proměna Jednoty za Lukáše; Malá stránka; pronásledování Bratří; apologie a obrany; mandát 1503; Bratři na Moravě; útlak za Paška; jednání s Lutherem; útlak za Ferdinanda I.; vzrůst Jednoty do r. 1547.)

Od prvopočátku hnutí náboženského v Čechách a na Moravě bylo drahé lidí horlivých, zanícených, kteří nevidouce nikde dokonalé nápravy života křesťanského, šli u věcech pobožnosti a víry svou cestou. Nelíbily se jim zásady ani řády žádné ze stran zápasících: katolická církev jim byla všechna zkažena a plna modloslužbou, kališníci, neopravivše mnoho, stanuli na půl cestě, a Táboři s mečem a palcátem v ruce byli jim krvaví, sršatí a křesťanské lásky příliš dalecí. Dobrých, věrných kněží nikde neviděli, jedni jim byli nepřítelští, druhí bludní, takže lépe jest žítí bohumile raději bez pomoci kněžské, nežli dáti sobě sloužití knězem nehodným, jehož služba tak jako tak nic neplatí. Nedoufajíce dokonalosti dosíci v žádné církevní straně dosavadní, slučovali se na vzdělání života křesťanského lidé ti v ústraní ve společnosti bratrské. Jmenovitě se uvádějí „nábožní Vilémovští“,¹⁾ Chelčičtí, Divišovští, Zatečtí, Litomyšlští, Rychnovští a jiní ještě v Čechách i na Moravě.²⁾

Z členů těchto pobožných spolků rostla v druhé půli patnáctého věku proslulá Jednota českých Bratří. Sdružili se „pobožní lidé, aby skrze ducha lásky ctnostný život vedli, pokojný, tichý, vzdřelivý, trpělivý, čistý, aby sobě pomocní byli, a každý, jakož vzal milost od pána Ježíše Krista, aby jeden druhého pilnost měl k vzdělání a ku polepšení“.³⁾ Smluvili se o pokorný život evan-

¹⁾ Ne sekta. Goll. Č. Č. Mus. 1884. 36.

²⁾ Kněz Štěpán v Kroměříži měl kolem sebe osadu, jež přidala se k Bratřím. Praménky, z nichž se Jednota stila, stopuje zevrubně Goll v Č. Č. Mus. 1884. 160. 161 a d.

³⁾ Diplom. musejn. 1464 Svolení na Rychnovsk. horách. Arch. zemsk. listiny bratr. z Herrnhuta.

gelický. Podněty, z nichž nespokojení křesťané čeští sbírali se v Jednotu bratrskou, byly rozmanité, Jednota nevznikla na jeden ráz všecka; doba, v níž se připravovala, je kolikoleťá.

V samé Praze vzali nespokojenci popud z mravokárných kázání Rokycanových, čímž se stal volený arcibiskup kališný sám jich bezděčným otcem. Roku 1468 Bratří mu přímo vzkázali listem, že slychali jeho kázání, jimiž vystříhal ze bludů Antikristových, kterak jim oznamoval, že lid zle stojí u víře a v skutcích.¹⁾ Také bratr Lukáš později vykládal tak vznik Jednoty,²⁾ a tradici, že první Bratří brali podněty z Rokycany, lze čísti ve spisech bratrských v potomních dobách nejdennokrát. V Osvědčení Jednoty r. 1558 čteme: „Předkové naši, po mistru Janovi Husovi oddělení spolu s českou stranou od Římanův učinivše, a horliví milovníci byvše práv zákona božího, kázaných od věrných učitelů z mistrů pražských i Táborů, pobožnějších než váleční byli, i přidrželi se týchž kazatelů, jako předně mistra Jana Rokycany.“³⁾ A konečně v jiném pozdějším spise⁴⁾ čteme, že Rokycana přímo radil „lidem Táborů se držícím“, aby sobě řád udělali, podle prvního příkladu apoštolského, aby volili si za správce dva neb tři dobropověstné, a Bůh že skrze los oznámí, kdo z nich se mu bude líbiti. Toho jim sic Rokycana neradil, ale je charakteristické, že ho pořád k svým počátkům stavěli. Rokycana sám r. 1468 prudce odmítal od sebe, že Bratří mají své bludy z něho, že by však nevzali popudy z jeho kázání, toho nemohl popírati. Psal: „Mluví a píší, že by takové výtržky a naučení scestná z mých kázání měli, odpovídám, před pánem Bohem mi křivdu činí.“⁵⁾

Než pravý otec Jednoty bratrské byl Chelčický, osoba a zjev v tehdejších náboženských zmátcích vysoce zajímavá, znamenitá, samostatná, s hlubokou přemítavou duší. Měl v sobě všecku theologickou učenost oněch dob; ve spisech svých cituje staré doktory čelnější všecky, polemizuje se sv. Řehořem, Eusebiem, Sylvestrem, zná Augustina, Jeronýma, Bernarda, Origena, Dionysia, zná scholastiky čelné, Tomáše Aquinského, Lombarda, Scota a jiné;⁶⁾ z nejnovějších cituje Wiklefa, Husa: a přec se má za to, že nebyl kněz, že byl laik, ba omylně a posměšně tvrdilo se, že byl jen řemeslný švec.⁷⁾ Že by ani latině neuměl, tomu velice nesnadno věřiti, třebaš

¹⁾ Diplomatař musejní. 1468. List Bratří. Tomek D. P. IX. 49 má za to, že z nejasnosti se na Rokycanu odvolávali.

²⁾ Rukopisu herrnhuts. opis v arch. zemsk.

³⁾ Osvědčení Jednoty bratrské proti nářkům nestřídým atd. Tisk v Prostějově. 1558.

⁴⁾ Rozmlouvání rytíře s starým Čechem. Univ. knih. 17. D. 20. str. 325.

⁵⁾ Manualn. Korand. 43.

⁶⁾ Tato jména vybrali jsme z jednoho traktátu: List k Rokycanovi z ruk. pařížského, jehož opis v museum.

⁷⁾ Chelčický „sutorie artis“. Locustarium Joan. Aquensis. v Dudíkově Iter Roman. 281. Vyvrácení Palackého v Děj. IV. 1. 409. Srov. předmluvu v Comenium III. str. XI.

sám zřejmě vyznával, že dalek jest pro chudobu a nemožnost toho, aby kněží učil.¹⁾

Nenáležeje v podstatných kusech svého mínění k žádné určité straně, stál uprostřed všech, stál vlastně nad nimi všemi. Zásady jeho, roztroušené po drobnějších traktátech a ve dvou velikých spisech (Sít víry a Postilla), buďtež pro náš účel jen v malý přehled shrnuty. Základem všeho učení křesťanského byla mu biblí; církevní doktory přijímal, když mu vykládali „jako písmo mluvící“, vzorem života byli mu první křesťané. O eucharistii učil, že Kristus jest v svátosti přítomen skutečně, ale že posvěcením kněžským neděje se předpodstatnění, chléb zůstává chlebem, víno vínem.²⁾ Římané lhou, tvrdíce, že tvoří posvěcením tělo Kristovo, že tvoří Boha.³⁾ Kališní mu svátost příliš lehčili: „Viděti jest, kterak se s tú svátostí obírají, kterak sú ji obecní učinili, tak obecnou jako hokyni na ulici, jenžto slívy prodává;“ prý dávají každému, jehož svědomí neznají, hokyně aspoň peníze ohledá.⁴⁾ Při Táborech se mu protivilo, že nevěří v přítomnost Kristovu ve svátosti; zval je „Pikarty pod kalichem“.⁵⁾ Chelčický pro nepřepodstatnění však jako Táboři zavrhoval klaněti se svátosti, vystavovati ji, nositi ji v průvodech. Průvodů se svátostí nechtěl dopustiti také pro pověru lidí: z processí prý nemá lid než divadlo, „mnohý pohledí a ihned jako psi spěšně ven běží, majíce pověru jako čarodějníci, když spatří tělo boží, že se jim ten den nic zlého nepříhodí“.⁶⁾ Vůbec pokrytství mu bylo šelmou a Antikristem; zavrhoval všecky církevní ceremonie, poněvadž byly po jeho mínění jen na oko a pokryté.

Mše mu byla sic oběť za hříchy jako církvi římské, ale ne-držel, aby měla býti konána k počtě svatých, toť modloslužebnost, ani na vysvobození pekelníkův, kterýmž jménem zval duše v očištění. Vůbec v očištec nevěřil, tvrdě, že duším zajisté jen dvě místa jsou (nebe, peklo), třetího že není: „kdo s Kristem královati nezasloužil, s ďáblem beze všeho pochybení zahyne;“⁷⁾ proto také nic nejsou platny modlitby za mrtvé. Způsob těch modliteb je mu nad to i směšný; zák stoje při knězi, běře prý peníze od žen a dí knězi: za Havlovu duši, za Machovu duši; a kněz prý, sebrav peníze,

¹⁾ Chelč. Psaní dvoje. Rukop. pařížs. Opis v mus.

²⁾ Řeč a zpráva o těle božím. Vytiš. v Comenium II. od Jos. Karáska. Víra Chelč. nejzřejměji na str. 26.

³⁾ Lenz v Učení Chelčic. o eucharist. 39. Tu je vyvrácení té výtky.

⁴⁾ Chelčického „Psaní dvoje“ v museum.

⁵⁾ Chelčický Sedmero Spisů. Opis z Olom. v mus. Tu chválí Husa a Wilekfa stran eucharistie. Srovn. též Goll. Č. Č. Mus. 1881. 12—14.

⁶⁾ Chelčick. „Psaní dvoje“ v mus.

⁷⁾ Tamže. Sv. Agustin prý nevěděl, kde by očištec byl, po něm sv. Tomáš Aquin. prý už věděl, že je v třetím pekle, v kap. 11. traktátu o „Základu zákonův“. Vyđ. Karáskovo v Comenium II. str. 91.

uvrže modlitbu na sedláky, ti nechť prosí a se modlí.¹⁾ Že Matka boží neprosí za lidi na nebesích, dokazoval Chelčický tím, že by v nebi vznikla odporost: prosíc za čísi spasení, byla by Matka boží odporna vůli Boha, jenž chce téhož člověka zatratiti, což věřiti nepodobno.²⁾

O křtu učil, kdo poznání víry nemá, tomu že neplaten; ve křtu dává se milost těm, kdo v Boha věří — a teď prý se křtí děti nerozumné, za apoštolů křtěni lidé zkušeni.³⁾ O svátostných olejích nedržel, prý světi o Veliký čtvrtek biskupové oleje, aby jimi peněz nadrali.⁴⁾ Spasení člověka děje se dle Chelčického z víry, neboť Kristus odustil lotru jen proto, že věřil, ale k víře jest skutků potřebí.⁵⁾ K mravnému živobytí křesťanskému není prý postů potřebí; to tvrdě Chelčický na mnohých místech svých spisů se posmívá souvěkovcům, kterak se postili; kdyby prý někdo v půst pojedl mléka, másla, vajec (kteréž krmě tehdáž v Čechách byly církevně zapověděny v půst jako maso) jenom za peněz, je zle, hřeší: sní-li však ryby za deset grošů, je dobře.⁶⁾ „Kněží mají sytý oběd, ryby ve trojích proměnách, v jiných a jiných kořeních, huspeniny rozkošné, herynky, vyzinu, fiky, mandly, řecké víno, víno k tomu dobré a pivo husté pijíce až do večera a s tím spat půjdú. Tak se postí nejprv kněží a mistři, potom knížata, páni, měšťané; sedláci již jich také následují, ač tak rozkošných krmí míti nemohú, ale nažerú se smatlok obecných, že jim jedva břicha stačí.“⁷⁾ „Co kráva nebo koza nadojí, toho pro svědomí nesmějí se dotknúti, ale postíce se o kysele a šafránu, nestydí se utrhati, sváry věsti celý postní den!“⁸⁾

Při volbě kněží mají míti účastenství laikové, vázati kněze k nějaké faře je chybná věc, protože pak kněz shání jenom desátky. „Farářové chtějí míti dědiny, platy s jiným lakomstvím“⁹⁾ „jsou teď kněží jaloví, zapletli se v zemské zboží a jako páni tohoto světa panují“, mše konají službou svatokupeckou, v zpovědi, která se koná dle nařízení třikrát do roka,¹⁰⁾ ukládají pokání peněžité, a mnozí domnívajíce se o kněžích, že mají tovaryšství s Bohem, vkupují se v jich posloužení.¹¹⁾

1) Chelčického Psaní dvoje v mus.

2) Tamže.

3) Tamže.

4) Goll. Č. Č. Mus. 1881. 28.

5) Toť základní idea hlubokého traktátu „Výklad na pašiji sv. Jana“. Comenium III. Vyd. Karásek s důkladnou předmluvou.

6) Comenium. III. 101.

7) Postilla. Chelčick. 79.

8) Z traktátu O trestání srdce; citát v Gollovi Č. Č. Mus. 1881. 29.

9) Postilla Chelč. 57.

10) Proti zpovědi zásadně nebyl Chelčický, jen kdyby se lidé zpovídali knězi rozumnému, jenž by naučení dobré dáti uměl.

11) Postilla Chelč. 33.

Proti pýše a rozkoši papežské, biskupské a kněžstva římského i kališného přeastře zmiňuje se Chelčický ve své Postille nejméně na stu místech! Proti hierarchii tvrdí rozumem Wiklefovým, že není v kněžích stupňů; zavrhuje také mnišství, Bůh dal všem zákon nebo pravidlo k spasení, a ti prý chtějí míti zvláštní pravidlo pro sebe. Horlivými slovy zastával Chelčický proti Táborům i „Pražákům“ zásadu, že nemá býti ani pro víru krev bližního prolévána. „Žižkovati“ a válčiti se nesrovnává se zákonem „nezabiješ“. Prý „falešní proroci to byli, kteří uvedli to množství lidu, aby ve jméno Ježíšovo mordovali lidi, statky jim brali, domy pálili.“¹⁾ Ani přesvědčený zločinec nemá býti života zbaven. Tato zásada o meči byla Chelčického nejvlastnější.

Lidé jsou si rovni, proto nemá panovati křesťan nad křesťany. V této zásadě tuší theologové katoličtí anarchismus.²⁾ Ale Chelčický nezavrhoval stát. Stát a vrchnost byly by sic zbytečny, kdyby všickni křesťané vedli si po křesťansku, ale že si nevedou, je Chelčickému stát nutné zlo. Však poslušnost budiž prokazována i k státu nepřátelskému, ovšem pokud neporučí nic zlého, nespravedlivého; prvotní křesťané se mu také neprotivovali; ač byli týráni, ochotně platívali berně a trpěli křivdy. Trpěti křivdu je zásluha. Viděti, že Chelčický anarchista nebyl, vůbec nelze posuzovati ho a odsuzovati se stanovíště novověkých ideí;³⁾ anarchisté věru nechtí křivdy trpěti po křesťansku. Zavrhoval Chelčický lenost lidí rozkošných, „chladoležných“, kteří nepracují „na vinici na vedru“, zavrhoval kastovnictví šlechtické a tvrdil, že by křesťan křesťanu neměl robot ukládati, také věděl a viděl, že urození páni jsou pyšní, násilní a sodomský život že vedou a přes to že chtějí ve všem první býti nade všechny lidi, však přece radil pilně, aby k vrchnostem panským byla poddanost, poslušnost.⁴⁾ Rovnost, spravedlnost mezi lidmi všecka mu plynula z učení Kristova. Chelčickému při všem mravním řádě šlo o lásku křesťanskou; křesťan pro ni neměl by býti ani soudcem nad lidmi; pokuty a tresty soudné byly mu mstou, obchod podvod. Mluví-li Chelčický o lakomství nesytem, tvrdí-li, že jeden druhého tiskne a každý, táhna k sobě, jinému dere z ruky, mají věty jeho ráz bohužel bezděčně moderní.⁵⁾ Za nejhorší pářeníště života nemrav-

¹⁾ Tamže 137. „O zákl. zákonů“ kap. 6. Comenius II. 85.

²⁾ Lenz. Chelčický. Též ve Vlasti. XI. 101.

³⁾ Goll již v Č. Č. Mus. 1881. 31. 35 správně na to upozornil.

⁴⁾ Čteme-li sto let po Chelčickém v Postille katolického biskupa Feuchta (1574), kterak zle tepe nemravný život biskupů, kterak tepe úřady světské, že jsou k lidu nespravedliví a že si vedou přímo nepoctivě, kterak bije výčitkami velké pány, že v lenosti tyjí z poddaných a živi jsou „jako hovaďa“, tu slyšíme slova Chelčického zase, aniž smí nám přijíti na mysl, že onen katolický biskup, chtějící lidi polepšiti, pro svá prudká slova byl nějaký buřič.

⁵⁾ Jsou obsaženy v „Sedmero spisů Chelč.“ Opis Olomouck. v mus.

ného pokládal Chelčický města; venkov, samoty byly mu k životu bohumilému příhodnější. Tepaje nemilosrdně všechny stavy, Chelčický chtěl, aby lidé vůbec žili jako první křesťané, což ovšem nikdy nebylo lze uskutečnit. Pro umění a vědu neměl smyslu. Ty mu nevážíly za nic.

Z učení Chelčického přijala Jednota bratrská největší summu, ač ne všecko. Některými kusy snad Valdenští působili v bratrskou Jednotu; ¹⁾ dlouho bylo Bratřím dáváno jméno Valdenských, i Luther je tak zval, a není bez významu, že prvního správce bratrského světil valdenský biskup Štěpán, jakož i to, že Valdenští sami ku Bratřím se hlásili a leckterís s nimi splývali v jedno.²⁾

Valnější brali Bratří popudy z Tábora; Táboři nebojovní se k nim rádi dávali a rádi byli přijímáni, zvláště když Táborská sekta ve své celosti zničena. Že leckteré mínění Bratří od Tábora přejali, to jim vyčítají polemičtí spisovatelé, dovozující svou výčitku citáty ze spisů tábořských.³⁾ Tou příčinou zmínku zasluhuje, že jeden z Bratří, r. 1461 v Praze přepadených, měl u sebe traktaty Biskupce tábořského.⁴⁾ Pokračováním Tábora ovšem Jednota bratrská není.⁵⁾

Duchovním učitelem novotných Bratří byl největší měrou, jakož praveno, Chelčický; prvním pořadatelem a vůdcem na samotu byl však synovec Rokycanův Řehoř, řeholný laik.⁶⁾ Pobyv za čas v klášteře Emauzském, vyšel jednat o založení Jednoty ku křesťanskému životu. Bezpochyby jemu k vůli vyprosil Rokycana od Jiřího krále, aby společnost směla se osaditi v Kunvaldě, v ústraní pohorském. Vznikla tu tedy r. 1457 první kolonie bratrská,⁷⁾ kteráž nalezla brzy spojení s jinými nábožnými spolky a byla jich členy rozmnožována. Vypravuje bratr Tůma⁸⁾ r. 1502, že za krále Jiřího vzbudil Bůh některé lidi neučené, řemeslníky rozličné, kteří byli při mistru Rokycanovi a náboženství Vilémovském i jiných pod náboženstvím českým (t. j. kališným), i kteří byli zde na Moravě při knězi Štěpánovi (v Kroměříži) i jiných kněžích i některé také

(O šelmě a obrazu jejím). O mravokárných zásadách Chelčického čti obšírněji v Osvětě V. 33. v Schulzově článku.

¹⁾ Goll uvádí vliv Valdenských na menší miru. Mus. Č. 1884. 163. Později (v Č. Č. Mus. 1885. I. 45.) dří, že o působení Valdenských v Bratry nelze nic dokázati Die Waldens. Forsch. Siekel. 1888. Palacký vliv Valdenských popírá docela (Děj. IV. I. 430.), lišilif se podstatně tím, že stáli o peníze, o zbohacení obchodem. Dle Komenského (Děj. cír. přelož. Bidlo v Comen. VI. 37) nelíbilo se Bratřím, že Valdenští pravdy svobodně nevyznávají než skrývají i chrámy protivníků navštěvují.

²⁾ Na př. r. 1529 Valdenští přistěhovalci z Branibor.

³⁾ V manualniku Korandově. 175. Rukop. univ. knih 17. F. 2. 151.

⁴⁾ Tomek D. Pr. VI. 21.

⁵⁾ Vyvrátil Goll. Č. Č. Mus. 1881. 159.

⁶⁾ Goll Č. Č. Mus. 1884. 157.

⁷⁾ Gindely. Brüder. I. 25.

⁸⁾ Zemsk. arch. Listy bratr. z Herrnhutu.

z kněží, jako bratra Řehoře s knězem Michalem a jinými kněžími, kteří byli římského svěcení, aby přivedli potuchlou, umrlou věc — kompakty — k životu a řád zřídili podle příkladu první církve.

Od r. 1461—1467 v Jednotě šlo o to, jaké postavení by měla ujeti v církvi dosavadní. Bohoslužbou již se oddělili od Římanů dřív. Asi r. 1459 v Kunvaldě nebo v Krčíně začali obřad tak prostičký, jako viděli u Táborův.¹⁾ Rozhodnutí stalo se v památném roce 1467. Nová společnost náboženská tehda zřejmě vytrhla se z církve římské i české sněmem na horách Rychnovských, kamž sešli se zástupcové všech bratrstev českých i moravských. Po příkladě Táborů dokonala své osamostatnění, čin, jehož kališní se neodvážili. Před tím snažili se jen o dobré mravy, čítali pilně v Zákoně, nedbali světa, se zřízením kněží nespáchali. Dí se v pamětech bratrských, že od počátku „onen sufragant, učedník mistra Rokycany, Martin Lupáč, radil jim k tomu, aby sobě sami z prostředka svého kněží volili, však předkové a otcové ještě vždy s tím nespáchali, ale za deset let posečkali, potom pak shromáždivše se do vsi řečené Lhota (Lhotka u Rychnova), tu s modlitbami volili sobě 20 osob a z těch opět 9 vybrali a z těch tři kněžími byli; těch devět postavili před Bohem a užili losu, napsavše na cedulkách třech: jest, jest, jest, a na jiných nic nenapsali. Mládeneček Prokop cedulky rozdal, a tu porozuměli, že sám Pán Bůh dal jim služebníky Matěje Kunvaldského, Tůmu a Eliáše mlynáře. Tu knězi Michalovi poručili, aby jich potvrdil modlitbou a rukou vzkládáním. Takž původ kněžství v Jednotě.“²⁾ Matěj Kunvaldský obdržel vyšší důstojenství, však jména; potvrzení vyzádali Bratří teprv později od biskupa valdenského Štěpána, věříce, že řečený biskup successí souvisí s apoštoly.³⁾

K volbě kněží byli donuceni jednak tím, že jim nikdež nechtěli místní kněží posluhovati, zvláště nechtěli jich dítek křtíti, jednak že nenalézali nikde po svém smysle kněží dobrých, kteří by hodni byli platně jim posluhovati; Bratří tvrdili, že se nemohou „důvěřiti oužitku spasení při zlém kněžstvu, bojíce se, aby s ním nezahynuli.“⁴⁾

Abý měli již od počátku nějakou pevnou soustavu dogmatickou, jíž by se odlišovali od jiných, o to nedbali. Vůbec říkávali po všecken čas svého života, že nechtějí hloubati v písmě, než jen prostě věřiti, jak slovo v bibli stojí. Praví Blahoslav o Bratřích, že „opatrně usilovali, na obecném smyslu, slovích a mluvení způ-

¹⁾ Č. Č. Mus. 1885. 449. Goll.

²⁾ Rukopis v museum „Pravdivá historie. zpráva o rozepři při smyslu o večeri Páně“. 1592.

³⁾ Potvrzení ono a jiné okolnosti prvích voleb nejsou v bratrských pramenech souhlasné, a lecco zůstává mlhavo. V jiné kapitole doleji se k těm věcem vrátíme.

⁴⁾ Musej. diplomatař. List Bratří Mýtským 1471. Goll. Č. Č. Mus. 1884. 53.

sobích, pokud jen s ublížením pravdy nebylo, rádi přestávajíce“. ¹⁾ Že nemíní hlubokými smysly trudití se, toť nejvíc patrné z víry jejich o svátosti oltární. Věřili, že v ní Kristovo tělo, kteréž za nás přišlo, přítomno jest, ale kterak přítomno, o tom nevykládali rádi. Nehloubati, ale prostě věřiti, že Bůh v svátosti přítomen, byla zásada, pro kterou horoval ze všech theologů tehdejších nejvíc Martin Lupáč, volený biskup, sufragán Rokycanův. ²⁾ Od něho ji přijali Bratři zajisté. Bratři nebyli by k té otázce, která věří v přítomnost Kristovu, ani odpovídali, kdyby je protivníci nebyli k tomu často donucovali. Pomáhali si definicí táboorskou, že Kristus přítomen „duchovně a mocně“. Ale o tom nebylo mezi nimi sporu, to vyznávali světle, že i po posvěcení zůstává chléb chlebem, víno vínem. Nedrželi tedy o transsubstanciaci. Majíce na příklad r. 1558 vyznati o eucharistii, vyznali takto: „My věřili sme od počátku Jednoty nepohnuté, že při večeři Páně chléb (chléb díme) tělo Páně jest a chlebem zůstávajíc svého přirození netratí; protož sme odpírali a odpíráme těm formám mluvení o měnění neb činění se z chleba těla Páně. Než prostě věříc říkáme, chléb jest tělo Páně, víno jest krev Páně, neb tak slova Páně vznějí; to jest: jest a nepraví: z toho bude.“ ³⁾

Nevěřice v předpodstatnění zavrhovali vystavovati svátost, nositi se s ní v processích, skrývati ji v schránkách kostelních a klaněti se jí. ⁴⁾ Svátost přijímali společně, však s nábožnou uctivostí, buď sedíce, stojíce nebo později i klečmo. ⁵⁾ Mši potupovali, byla jim čarováním. Z ostatních svátostí Bratří drželi jen křest; byl jim obmytím vodou, hrstí nabanou, ve jménu tří božských osob; tím mytím způsobuje se vnitřní obmytí od hříchu přirozeného. Ale dělajíce vlivem Chelčického rozdíl mezi křtem rozumných a křtem dětí, „učení nepochopných“, Bratří křtívali dobře za sedmdesát let od vzniku Jednoty dětí pouze k budoucímu ospravedlnění z víry; když křtěnec nabyl rozumu, křtívali ho znova. ⁶⁾ Také kdo k nim odjinud přišel, pokřtěn byl zase. ⁷⁾ Proto bylo jim snášeti výtku, že drží s Novokřtenci.

Specialnou tajnou zpověď podrželi při tajných hříších; měli však též zpověď veřejnou, byl-li hřích zjevný vůbec. Kromě toho

¹⁾ Vady kazatelů. Blahoslav. Slavíkovo vyd. 63.

²⁾ Palacký Děj. IV. 1. 393.

³⁾ Osvědčení Jednoty proti nářkům nestrádným. 1558. Srovn. Lenz Učení Chelčick. o Eucharist. 99 a násl.; Lenz dí, že „učení bratrské a svátosti nebylo na snadě“.

⁴⁾ Konfessi Bratrsk. vyd. Procházka. 85.

⁵⁾ Dekrety. 71.

⁶⁾ Lenz Č. Č. Mus. 1885 78. 80. 81.

⁷⁾ Bilejovský. Kronika. 111. Ještě r. 1530 vyčítal purkrabě Vartenberk Burianovi Špetlovi, že se dal s jinými urozenými znova křtiti od Pikartů a že to dělá hustou řeč mezi lidmi. Historie Jednoty. Rukop. univ. kn. č. 17. C. 3. 2.

konána obecná zpověď všech dvakrát za rok.¹⁾ Olejů svatých ne-
užívali. V očistec nevěřili: Kristus učinil smrtí svou za dost za
hříchy lidské všechny, kdyby hříšný činil znova dosti, zmenšoval
by zásluhy Kristovy; vyvolení nepotřebují očistce, zatracení přijdou
do pekel. V tom smysle píše Kunrat Krajek r. 1542 o Bratřích,
že sic při pohřbech kází, ale ne aby se za koho mrtvého modlíti
veleli, „poněvadž již jeden každý při smrti svůj soud bere podle
řeči Kristovy: kdož dobré věci činili, půjdou na vzkříšení života
a kteří zlé, na vzkříšení soudu.“²⁾ Obrazů svatých nectili, držíce
se desatera.³⁾ Na svaté nedali nic. Když jim kanovník Zoubek
r. 1517 namítl, že dívky v peci ohnivé prosily Boha „pro zaslou-
žení Abrahama, Izaka, Jakuba“, Bratří v odvet mu napsali: „Jedna
odpověď Kristova tě porazí: „Až dosavad nic neprosili ste otce ve
jménu mém, prostě a vezmete.“⁴⁾ Otčenáš jim byl jedinou pravou
modlitbou, všech potřeb nuzné vyznání; Zdrávas a Věřím nebylo
jim modlitbou, ale pozdravením a vyznáním víry. Nedopouštěli kří-
žem se znamenati; pravice: „Nekřížujte se, toho není v písmě, je
tu jen dobrořečení a žehnání!“⁵⁾

Prísahu Bratří zamítali nejprv zholá. Nechtívali při ní klečeti
„před tatrmanem“, nechtívali přísahati ve jméno svatých. Ale po-
něvadž přicházeli odpíráním přísah u veřejném životě ke škodám
a protivenstvím, rozvažovali u sebe, a mnohé nesnáze o to byly
mezi Bratřími hned od počátku.⁶⁾ Půst držívali; zvláště když byli
postaveni v protivenstvích,⁷⁾ napomínávali se Bratří k postům. Ale
půst jim byla skutečná ujma, trest tělu a ne snad jen zdržení se
masa. Píše Bavorynský, jeden z bratrských správců,⁸⁾ r. 1543:
„Můžt jistě více trápití se ten, kdož s chutí sněda kus masa a
ještě tolikéž i více snísti chtěje, však jídla zanechá, nežli ten,
jenžto ryb aneb zeli a planých hrušek nappá se do těžkosti, ja-
kožto obecně bývá, že se několikrát obžerú, když se postiti mají.“
V těch slovech slyšíme Chelčického.

Podle mínění bratrského bylo lze všude Bohu sloužiti, v domech
i venku v přírodě. Když jim vyčítali protivníci, že „své všeteč-
nosti působí po koutích a peleších“,⁹⁾ odpovídali: „Do tří set let
po Kristu křesťané kostelů neměli, kam se poděje Hus, kterýž
kázal na tvrzích, zámcích! I Římané ho za kněze měli, nebo když

¹⁾ Dekrety 78. 148.

²⁾ Rukop. univ. kn. 17. C. 3. fol. 205.

³⁾ V konfessii z r. 1535. cituje se tou příčinou bratrský katechismus.
„Neučiníš sobě rytiny těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu ani kteréž na
zemi dole“ — „nebudeš se jim klaněti.“

⁴⁾ Arch. zemský. Věci bratrské r. 1517.

⁵⁾ Arch. zemský Spis proti Ležkovi.

⁶⁾ Odpis proti održencům. R. 1523. Univ. knih. č. 54. B. 44. fol. F. 5.

⁷⁾ „Listové běžní“ v arch. zemsk. Opisy z Herrahuta. R. 1503.

⁸⁾ V „knize o pravém náboženství“. Univ. knih. č. 54. B. 94. fol. 22.

⁹⁾ Manual. Korand. Truhlář. 40.

jej spáliti měli, teprv mu kněžství odjímali.“¹⁾ Kdež mohli, ovšem postavili si Bratří rádi prostíčky chrámků, jemuž jméno „Zbor dávali. Vůbec kde jaký domček, v němž se scházeli, slul jir Zbor.“²⁾ Při zboru užívali zvonů jen pro návěští lidu. Ve zboru měl kněz býti hlavně kazatelem. Proto také Jednota všecko úsilí vě novávala na výchovu kazatelů. Skoro všechny spisy o kazatelství vyšly z Jednoty.³⁾

Zajímavější jsou sociální zásady Bratří.⁴⁾ V první horlivost usilovali o to, aby žádný z Bratří neměl nic svého, statek bu společný. Na horách Rychnovských se o tom usnesli „příkladů prvních vůdců křesťanských, o nichž psáno, že všechny věci ve spolek měli a nic svého nepravichu býti, ale podělováchu, jak komu potřebí bíše.“⁵⁾ A v skutek uvedli, aspoň na prvopočátku že někteří kněží i obecný lid statky k živnosti a k opatrování měl společné. Bohatější se zřekl, a chudší se přizivil v spolku. Chu doba jim byla vůbec dokonalostí křesťanskou, jenže Bratří byli již na počátku tak moudří, že k ní nikoho nenutili. Jen kněží měli býti bez výminky v tom smysle chudí, aby živobyť si vy dělali práci rukou svých dle slov sv. Pavla: „Nic sem od vás ne požádal, stříbra ni roucha, ale tyto ruce vydělávaly.“ Na důchod kostelní nebo zádušní nesměl kněz bratrský spoléhati; neměl býti k obtížení církvi.⁶⁾

Proto sotva bude plnou pravdou, co píše r. 1479 Koranda o kněžích bratrských, prý „někteří se oddělili od řemesla, ševcov ství, krejčířství, koželužství, kovářství, i vydali se na toulácky plískaniny, prázdnoty, aby tím lépe a snáze pozili bez práce dobrého bydla.“⁷⁾ Kněží umívali řemeslo i práce zemědělské a živili se jimi dosti zhusta. Lékaři, obchodníky, úředníky všel býti nesměli. Mezi Bratřími vůbec zavrhovalo se výdělkové zaměstnání, zvláště advokátův, kupectví. Kupec byl jim jako lichvář.⁸⁾

O moci světské Bratří učili rozumem Chelčického. Moc světská prý čelí na mnohých místech proti spravedlnosti boží, tu Bratří nechválí,⁹⁾ ale nevzpírají se jí. Kališným protivníkům svým vzkazovali r. 1496, nechtě se uptají Wiklefa, Husi, Pařížského (t. j

¹⁾ Synody bratrské v museum. Rukop.

²⁾ Listiny Bělské v arch. zem. č. 242. R. 1541. di Mareš v kšaftě, že dává Bratřím „domek u zdi, kterémuž říkají Zbor“, a kdyby stavěli „Zbor“, dává 10 kop miš. na to.

³⁾ Slavík v Č. Č. Mus. 1875. 275. Šmaha v Č. Č. Mus. 1878. 375.

⁴⁾ Obšírně v Gindely, Brüder I. 83—87. Výbor Liter. II. 1398.

⁵⁾ Arch. zems. „Listové běžní“. Opisy z Herrnhuta. Též v musejním Diplomataři.

⁶⁾ Dekrety bratr. Gindely. 54.

⁷⁾ Manualník. 40.

⁸⁾ Dekrety. 126. 127. 128. 130. 96 „z nájmu“ řečníkem aby nebyl nikdo.

⁹⁾ Hádky Bratří v Bydžově 1496. Arch. zems. Věci bratrsk. Opisy z Herrnhuta.

Matěje z Janova), jak a co jsou drželi o moci světské, že zvědí, že daleko my méně a střídměji o ní držíme.“¹⁾ Svolili se na horách Rychnovských, že Bratr, kdežkoli bude pod kterou mocí povýšenou, každé má pokorně poddán býti v daních a robotách i za ní se pánu Bohu modliti.²⁾ Bratří bývali vždy spíš oportunní, než aby se byli moci světské postavovali. Čteteť v jich dekretech zásadu, aby Bratří v bouři proti pánům nehleděli předčiti, ale raději v zadu bývali.³⁾ Pravda, vrchnosti, zvlášť panské, jsou hrubé, kruté; na robotný lid nevědí kterakého potupného rouhání vymyslíti, říkajíce vejř, chlap, drak, laik;⁴⁾ ale povinnost Bratra jest ukazovati k vrchnosti všelikou krotkost.⁵⁾

Aby bratrský člen sám účastníkem byl světské moci, toho rád v Jednotě nechtával připustiti: Bratr neměl býti konšelem, cechmistrem, rychtářem, soudcem podle písma rkouciho: Nesuďte, nebudete souzeni. Tvrdívali Bratří, že „odsúditi a zamordovati, vše jedno.“⁶⁾ Proti tomu jim protivníci právem namítali jiné slovo z písma: „Hledajte súdu, zpomáhejte poraženému, suďte sirotky a obraňujte vdovy.“⁷⁾

Bratří byli nepřátelé vsí násilnosti. S Chelčickým drželi, že nemá býti k obraně víry meč zdvihán; vojny jim byly proti Zákonu starému i novému.⁸⁾ Ani z nouze nemá válka býti zdvižena, neb i v nouzi Petrovi řečeno „vstrč meč svůj do pošvy!“⁹⁾ Toto ideální učení mělo při Bratrech ten praktický účin, že se vzpírali bratři na se povinnosti vojenské. Mečíři, puškaři vždy jim byli nenáviděné řemeslo.

Křesťanská láska byla přední heslo Bratří v společenském a v rodinném živobytí. Psal o tom bratr Lukáš r. 1527 takto: „Láska záleží v spojení a v jednotě a v obcování svatých pravd víry, podstatných i služebných; a toho až do bratrského zřízení nikdyž v společnosti nebylo čítí, ne aby někdo daru toho k svému vlastnímu spasení neměl, ale neměli sou v společnosti vědomě té milosti a pravdy k přísluhování spasení lidskému obecnému.“¹⁰⁾ Jedni k druhým, ať jsou stavu kteréhokoli, mají se míti v bratrské lásce, urození se nemají vyvyšovati, mají „znáti rovnost v při-

¹⁾ Hádky Bratří v Bydžově 1496. Arch. zemský. Věci bratrsk. Opisy z Herrnhuta.

²⁾ „Listové běžní“. Opis z Herrnhuta v arch. zemsk.

³⁾ Dekrety. Gindely 215.

⁴⁾ Arch. zemsk. List z Herrnhuta. 1485.

⁵⁾ Dekrety 98.

⁶⁾ Odpis proti odtržencům. Univ. knih. 54. B. 94. fol. B. 8. Ale toho neschvalovali Bratří, zvlášť vzdělanější, že hříchy, za něž řád světský žádal trest smrti, smějí se penězi vykupovati. Šmaha Č. Č. Mus. 1878. 375.

⁷⁾ Isaiáš. V Manualu. Korandově. 141.

⁸⁾ Dekrety Gindely 97.

⁹⁾ Psaní Klenovského synu Jiřího krále 1498. Arch. zems. List. Herrnhut.

¹⁰⁾ O původu Jednoty. V opisech herrnhutských v arch. zemsk.

rození se všemi lidmi¹⁾, a neospravedlňovati se při svých robotách jimiž lidi drou, že mají právo koupené v deskách, v rejstříci a v držení předků za starodávna, než pomněti na slovo písma „Slož břemena a roztrhej svazky dolů tisknoucí.“²⁾ Bratr budiž služebný a laskavý, je málo, když se myjí nohy, jako Říman činí, jen u Veliký čtvrtek; mají se pocestným a jiným mýti kdyžkoli potřeba káže.³⁾ Ublíží-li bratr bratrovi, není třeba hned utíkatí na rathouzy, nechť se smíří doma v lásce nebo před bratry rozhodčími.

Kázeň v Jednotě byla přísná a bdělá. Byly dohledy nad mravy pilné; vykonávali je kněží a mimo ně i rada z laiků, mužů i žen: však o těch věcech doleji se položí. Od počátku XV. století často zakazován přepych všelikteraký. Oděv Bratří a Sester ať není drahostí přílišný;⁴⁾ ať nosí Bratří oděv „nebarvený, bez faldů, bez kštaltů“, to jest bez nové mody.⁵⁾ Zakazována Bratřím roucha oplzlá, šmuky zlaté, perí za klobouky, sukně široce premované, šněrované, střevíce nízké, čepce a tkanice zlaté, obojky přestě.⁶⁾ Z té příčiny Bratří zamítali všecka řemesla, nádheře a přepychu posluhující.

Bratřím zakazováno obžerství a dávatí se v šenky; sládek a vinař bratrský smí nalévatí jen pocestným, Bratřím má šenkovatí jen na dolívku do domu, doma však není dovoleno, aby se Bratří zpíjeli v panketech neb hodokvasech. Ať Bratr nehrá v karty, kostky. ba ať se nedává ani na řemeslo, které karty maluje, kostky robí. Už to je hříšno. V Jednotě bylo malířství, kejklové, hudby zapověděny. Prý jsou to zlí obchodové.⁷⁾ Později dovolili si hudbu, ale střídě; však ve smutku „húsle aby byly pověšeny po vrbinách“. Mladí lidé neprovodíte smíchy zbytečné, tance, klevety, necudné řeči; dlouho nespěte, raději se modlete, staré v uctivosti mějte. V dělnicích řemeslných Bratr střež se marnosti, lehkomyšlných zábyvek, her, posmíšků, kunštyků, písniček světských, ale raději na svaté přemýšlování i zpívání se vydej podle učení apoštolského.⁸⁾ Aby mravnost byla zachována, Bratří na všecko zření měli: zakazovalitě i to, aby na pastvy nechodila pospolu mládež obého pohlaví.

Kdož se provinili proti mravnosti, volání jsou do zboru k pokání veřejnému, a byla-li provina veliká, byli za obecného pláče

¹⁾ Odpis proti odtržencům l. c. V dekretch 90. Čteme, aby „urození se nepovyšovali nad lidi jiné, ale znali se přirozením rovni, aby věděli, že mají sloužiti a dobrodinci lidští býti“.

²⁾ Arch. zems. Spis proti Ležkovi.

³⁾ Dekrety 127.

⁴⁾ Kniha o pravém nábožen. Bavorynský.

⁵⁾ Dekrety. 1588. 156.

⁶⁾ Dekrety 128.

⁷⁾ Povinnosti Bratří soudců. Univ. knih. č. 54. G. 725.

i vylučování. Na zamezení hříchů¹⁾ povolovali Bratří své mládeži brzké ženění, ale bez pokoutního snoubení a smlouvání. Mužští od 14. roku, ženské od 12. léta směli již za sebe jíti. Manželka nemá býti přetěžována prací, muž má k ní býti laskav; je-li nejednomyslná, svárlivá, má jí muž pro zachování pokoje raději povoliti a na chvíli odejíti.²⁾ Rozloučení manželstva bylo u Bratří snáze možno nežli v církvi katolické, ale bez soudu duchovního nesmělo se státi. Rozloučený mohl oženiti se znova s jinou.³⁾ Vzal-li si však vdovec sestru po sestře, vylučovali ho z církve.⁴⁾

I vdovy a vdovci měli nařízený řád svého chování: měli se nésti v postavě a v rouše poníženém, modliteb měli pilni býti, lidí podezřelých v dům nepřijmáti, po besedách netěkati, lidí nepřesuzovati.⁵⁾

Přístup do Jednoty byl závislý na přípravě kandidátově. Kdo chtěl býti přijat v Bratry, toho vedli nejprv k pokání a „k podstatě pravdy i k vnitřnímu opravení“.⁶⁾ Když příprava hotova, připuštěn novotný Bratr „k smlouvě s Bohem“.⁷⁾ Kterak tato smlouva s Bohem se konala, o tom máme zprávy pozdější.⁸⁾ Nový Bratr říkal před zbořem Otčenáš, Věřím, přikázání boží, vyznával, že věří, že Jednota jest částkou církve sv., správci její že jsou praví poslové Kristovi, sliboval poslušnost, odřikal se Antikrista.

V nejpřísnějších zásadách, jak byly svrchu vylíčeny, stála mladá Jednota málo nad tři desítky let. Proměny některé byly pilné. Již tím, že rozšířila se Jednota, nebylo lze na dlouze zůstávati primitivní formou prvotní církve. Uvážliví Bratří mohli sami na své Jednotě — třeba jen v malých poměrech — dobře postihnouti, že i obecná církev křesťanská pokrokem lidstva a jdouc za svým velikým světovým úkolem musila se z prvotních forem rozvíjeti a proměňovati. V Jednotě umřel bratr Rehoř, jenž nikdy nepřestával varovati od přijímání lidí učených, kteří by přinesli do Jednoty hloubavé rozumy a sváry. V čelo Jednoty postaven učený bakalář Lukáš. Vzdělaní Bratří začali zřejměji býti jiných mínění nežli prostí sedláci a řemeslníci bratrští. Chystal se přebrot. Hlasy po novotě, změně, pokroku, po modernější úpravě, po praktičtějším směru množily se, potýkaly se od r. 1490 a za pět let zvítězily nad blasy „starého smyslu“. Bratří se přiblížili

¹⁾ Prý aby předešli narození „brzáků a ranušů“.

²⁾ Dekrety 129.

³⁾ Dekrety 75. 76. Str. 272 čteme, když přinesl svědectví jejího neřádného chování a svého dobrého, mohl se ženiti znova.

⁴⁾ Dekrety 241.

⁵⁾ Dekrety 119.

⁶⁾ Arch. zems. Spis proti Ležkovi.

⁷⁾ Odpadlého Mikuláše z Vránova, bakaláře, r. 1578 napomíná tchyně, aby tu smlouvu držel. Arch. zems. Bratří.

⁸⁾ Odpověď Šturma. 1589. 202.

k okolnímu světu, prudké výlučné zásady zmírnivše. Zásady Bratře Řehoře změněny, učitel Jednoty, Chelčický, odstrčen, ba od Lukáše i z bludů viněn.

Nejprv sleveno v učení o moci světské. Jednota již dovozovala býti konšelem, rychtářem, utěšujíc se tím, že nehřeší, kdo tu moc přijal, jen když prý jí nehledal sám a nevede-li sobě v ní nespravedlivě. Když r. 1490 běželo o to, mají-li Bratří přijímati k sobě konšelství v Litomyšli, byla rada ještě nesmělá. „Nesnadno jest raditi, byste se chtěli vyhnouti, jakož ste tato léta předešlá činili, pána na pomoc majíce, již měšťané nestrpí tak mnoho, neb tam Bratřimi se dosti zabustilo, a vždy se tam odjinud táhnou.“ Nesnadno raditi; ale, radí přec, aby úřad konšelský Bratří přijali, však v radách aby nepředčili, neboť „Bratru nesnadno raditi v městě, kterak by obec spravovati měli.“¹⁾ Později se již dobře vpravili Bratří v panování městská a jiné světské.

Dále svolili se Bratří o přísaze, že ji smí Bratr podnikati, ale ne lehce, ne jménem Matky boží. Ovšem kdo by chtěl pro nepřísahání trpěti, tomu volno.²⁾ I meč smí již Bratr bráti a na vojnu choditi, ale jen, je-li nucen. Než i potom aby to činil nerad a vystříhal se nabývati cti skrze udatnost; v příhodách vojenských spíš aby se měl k vozům anebo hlídal zámku. Také hýbáno zásadou, že by Bratr neměl dotýkati se kupectva, neměl míti šenku pivného neb vinného; později protržen řád přísný tou příčinou dokonce.³⁾

Důležitější bylo usnesení, že mocní tohoto světa mohou býti přijímáni, že stačí dobrá vůle k ospravedlnění. Ovšem kdyby se kdo z mocných k dobrovolné chudobě odhodlal, lépe by bylo. Komunism prvotní obmezen jen na „dověrné“, kteří se dali do správy starších. Starší takovým sami rozdávali, co jim bylo potřeba.⁴⁾ Upravena tedy cesta, že mohli urození k Jednotě přistupovati. Jan Kostka byl první panský Bratr. Neváhaly ani urozené paní vstupovati ve sbory bratrské.⁵⁾

Kněžím nebráněno ženiti se, ač Lukáš měl důvody pro kněžský coelibat.⁶⁾ Lukáš spevnil Jednotu řádem, jenž vázal všecky sbory, vliv laiků obmezil v spolkové organizaci, bohoslužbu učinil všude stejnou a oku vděčnější: rozsvěcovány svíce, u přijímání svátosti přestali sedati za stolem a klekali zbožně, což přívrženci staršího smyslu nazvali papežským štrychem;⁷⁾ k bohoslužbě brány pěk-

¹⁾ Listové běžní v arch. zemsk. Opisy z Herrnhuta.

²⁾ Odpis proti odtržencům. Univ. kn. č. 51. B. 94.

³⁾ Dekrety. Gindely 156.

⁴⁾ Spis proti Ležkovi. Arch. zemský.

⁵⁾ Rada paní Boleslavské r. 1512, kterak má s panstvím naložiti, čte se v dekretch 88.

⁶⁾ Gindely. Brüder. I. 503. Histor. Jednot. Univ. kn. 17. I. 3. 175.

⁷⁾ Knižk. Kalence. Arch. zemský. Opisy z Herrnhuta.

nější nádoby, ubrusy.¹⁾ Když to Lukášovi vyčítáno za ouraz při služebnostech božích, hájil se, že ještě v albách neslouží ani v pláštích, ani že nemá kalichů pozlacených.²⁾

Od té doby také stavěny onačejší zbory, do Jednoty vpravena větší vzdělanost, takže málo let po těch proměnách mohl Luther psáti o Bratřích: „Při nich tento nedostatek byl, že když ujíti chtěli nesnadností a smradů sofistických a mnišských, vzdalovali se i všech umění svobodných, ale nyní vycházejí mnohem ozdobnější a způsobilější, ba řekl bych i osvícenější.“³⁾

Konečně stala se po těch proměnách Mladá Boleslav hlavním městem Bratří, „jako by tu první, vrchní zbor byl.“⁴⁾ Odtud nápotom zobecnělo jméno Bratří Boleslavských, dávané všem členům Jednoty.

Takž Jednota po roce 1490 proměnila se valně v jinou, než druhdy bývala.⁵⁾ S proměnou nebyli všichni Bratří spokojeni. Starověrci, v jich čele bratr Amos, odštěpili se navždy a „zrotivše se“, utvořili tak řečenou Malou stránku. Nejvíce je zamrzelo bratrské konšelství, přísaha a meč krvavý.⁶⁾ Malá stránka, již bylo též jméno Amosovců po zakladateli, měla sídla nejvíce v jihozápadních Čechách i na Klatovsku.⁷⁾ Po Amosovi (zemřel roku 1522) vedl schismatické Bratří Kalenec, poslední jich vůdce a „haytman“. Do padesáti let Stránka zanikla docela. Pokud žila, velmi mnoho svedla zápasů písemných a prudkých se stranou větší. Při těch zápasech nelze říci, že by větší strana chovala se k menší nějak laskavě, křesťansky. Zvláště Amos byl Bratřím protimyslný. S patrným hněvem píše o něm Lukáš, že byl odpůrcem tajným, pokoutným již Bratru Řehořovi, od sprostných Bratří okolo Brodu Uherského prý ve své kňuravé pošmournosti bral voštiny darmo, a z nich vosk přepouštěje prodával, u Bratří, darmo stravu maje, konvičky dělal a vše prodávaje, peníze v hromadu hnal, a shromáždív peníze, dal se s nimi do Čech k Vodňanům a ke Klatovům, tu prý svedl některé ženské.⁸⁾ Zapsal tedy pohněvaný Bratr Lukáš pomluv dosti.

Vůdčové Malé stránky opláceli; zvláště prudký Kalenec. Vyčítal Bratřím, že jsou daleko od základů, že shromazďují se v kostele, že zvoní a mají oltáře, kazatelnice, svíce, kalichy, posty,

¹⁾ Histor. Blahosl. Č. Č. Mus. 1862. 116. Dekrety 147.

²⁾ Opis z kod. Vyšehr. v diplom. musej. R. 1561.

³⁾ V knize obsah. konfessí bratr. z r. 1535 str. 131.

⁴⁾ Billejovský. Kronika 113.

⁵⁾ Nejlepší německý znatel bratrských věcí Müller tvrdí, že nově Jednotě zůstalo jen jméno bývalé Jednoty; podstata ta tam. Srovn. Müller v Hist. Sbor. IV. 63.

⁶⁾ Arch. zemský. Opis z Herrnhuta; spis Kubíkův 1498.

⁷⁾ Gindely Brüder. I. 67. Šafařík v Č. Č. Mus. 1862. 107.

⁸⁾ O původu jednoty, z rukop. Herrnhuta. v arch. mus.

svátky; že vadí se jako magistři; ¹⁾ prý „každý papež něco ze své hlavy vynesl mimo Zákon nový, tak i při Boleslavských tento z starších toto zamyslel a jiný opět něco přidal, až přišlo na to, že jako z malého komára udělali velikého ptáka vejra.“ ²⁾ Také od všech jiných náboženských stran v Čechách bylo Bratřím snášeti nejednu výčitku, že se v tomto a onom proměnili, že nejsou stálí. „Scribunt et rescribunt posteriora inconsona, sed etiam adversa,“ to jim vyčítá z kališníků Koranda ³⁾ stejně tak jako mnoho let po něm jesuita Šturm. ⁴⁾ Spravedlivě ovšem nelze Bratřím tuze vytýkati nedůslednosti: u víře byli vždy dogmatickými eklektiky a co do mravů šli za pokrokem a proto nemohli ustrnouti na prvních nepraktických formách; oni se rádi učili, oni se tupě nezavírali před vlivy, kteréž uznávali za dobré. „Nasi vždy sou hotovi ku poznání lepšího, skrze koho by jim koli pán Bůh co zjeviti chtěl“; toť byla Bratří zásada. ⁵⁾ Což to byla dychtivost, s kterou již v prvních časech svého bytí Bratří obstupovali po dobytí Konstantinopole řecké kněze, do Prahy zabloudilé. Pobývše v jich služebnosti a s nimi rozmluvivše, prý Bratří poznali, že není pro hledání pravdy od Řeků co bráti. ⁶⁾ Nebrali tedy Bratří odnikud nic lehkomyšlně. Pro své poučení vážili nejedenkrát i daleké cesty. Na samém počátku své Jednoty chystali se Bratří putovati na poznanou „národa, Kristu čistě sloužícího“ a na shlédnutí prostých zvyků prvotní církve až do Indie. Dověděvše se, že by tam nic toho nepochytili, zanechali tak. Roku 1490 vyslání čtyři Bratří na východ, z nichž Kabátník, prostičký, neučený soused litomyšlský, pátral až v Syrii, v Egyptě. ⁷⁾ Roku 1497 vyslán bratr Lukáš do Itálie a do Francie k Valdenským na poučení. ⁸⁾ V Itálii slyšel český bratr o Alexandra VI. papeže nemravnosti hrozné věci a přihodil se k tomu, když pálii mravokárce Savanarolu, což mohlo Bratry jen povzbuditi, aby zůstali při svých mravních zásadách.

Než ať se časem a během lidským proměňovali Bratří jakkoli, v jednom zůstávali stejní: v přísné mravní kázni, kterouž vynikali nad všechny jiné společnosti náboženské. Po té straně vždy snažili

¹⁾ Gindely, Brüder. I. 216.

²⁾ Psaní Kalence proti Augustovi. Opis z Herrnhuta v arch. zemsk.

³⁾ Manuálík. 15b.

⁴⁾ Krátké ozvání dra Václava Šturma 1584. 162.

⁵⁾ Histor. Jednoty v univ. kn. Rukop. 17. C. 3. 137.

⁶⁾ O původu Jednoty. Opisy z Herrnhuta v archivu zemsk.

⁷⁾ Sousedé bratřští vrátivše se z cest vypravovali o veliké všude zkaženosti; křesťané všude jsou v nefestech a v pověrách. Kabátníka Martina cesta vydána česk. Akad. od Praška v Sbirce Pramen. I. 2. č. 1. V úvodě dří se, že Kabátník nemohl býti laik neučený. Ale vlastní pisatel cesty Adam Bakalář to zřejmě tvrdí. Ten ho přec znal.

⁸⁾ R. 1491 byl Lukáš na východě, obcovoal s Bulhary a se sektou Bogomilců. Comen. VI. 88.

se podobni býti prvotní církvi křesťanské.¹⁾ Bez marnivé chlouby a zcela po pravdě směli Bratří r. 1540 Bucerovi ve Štrasburce říci, že by měli ještě „nesčíslný počet Bratří“, kdyby dovolili, aby každý po své vůli mohl živ býti, ale Bratří prý netrpí těch, kteří Kristovo jho podstupovati nechtějí, kteří jdou po své hlavě, netrpí hříšníků, opilců, hráčů, kratochvilníků.²⁾ Vždyť i dávno před tím samému Rokycanovi kdysi vzkázali, kdyby měl býti jejich, „musil by vkročiti na ouzskou cestu, důstojenstvím mistrským pohrzeti a na svém těle čítí umrtvení jeho“.³⁾

Pro mravný, příkladný život bývalo Bratřím často uštipováno. Protivníky jim přezdívalo mnichů evangelických,⁴⁾ mnichů boleslavských,⁵⁾ říkáno jim, že mají pošmourné náboženství a že se přetvařují. Jeden z protivníků psal r. 1489 tou příčinou: „Některí drží o jich dobrém životě, my toho částku známe, ale nehodí se psáti, a byť o nich mohly stěny mluvit, okázala by se jejich ne svatost, ale nešlechtnost, pokrytství, které při nich jest, jako pokniřile se míti, pošmournou tvář ukazovati, z ticha a smutně mluvit.“⁶⁾ Daleko spravedlivěji a s výtkou velmi vážnou píše stran jich mravnosti r. 1488 Jan Zajíc; uznává, že jsou spravedliví a pokorní, ale léká se, že „pod přikrytím pokory zevnitřní aby nebyli uvedeni v pychu duchovní“.⁷⁾

Na Bratry vymyšleny i posměšné věci, aby upadli v smích obecný. Takž prý když kdo chce k nim vstoupiti, ptávají se ho: „Věřís-li, že jsi s Faraonem v moři Rudném zahynul, věříš-li, že jsi byl ovcí ztracenou, věříš-li, že jsi měl zahynouti jako Sodoma, kdyby byl nepřišel do Boleslavě?“⁸⁾ Na posměscích nepřestáno: Bratřím bylo za všecken čas snášeti i nadávky, které je bolely. Za nadávku nejméně zlou klásti jméno Zborníků, kteréž jim dá váno od zboru, v němž se scházeli.⁹⁾ Horší a traplivější bylo jim jméno Pikartů, kteréž jim dávano od počátku stejně jako Táborům pro jich víru o svátosti oltářní. Čechové říkali všem, kdož neklaněli se, Pikarti.¹⁰⁾ Méně hněvala je nadávka jamníků, stodal-

¹⁾ Uznal to mimo jiné r. 1580 Rafael Leščínský, poznav Bratry v Lešně. Sborn. Histor. I. 72. V děj. církve slovanské od Komensk. (přel. Bidlo v Comen. VI. 53) jsou hlasy předních německých reformátorů o Bratřích českých, a všechny vyznávají, že kázeň Bratří je v Němcích nevidaná.

²⁾ Rukop. univ. kn. 17. C. 3. 137.

³⁾ Musej. diplomat. r. 1468.

⁴⁾ Jireček Rukověť. I. 39.

⁵⁾ Rukop. univ. kn. 17. C. 2. 258.

⁶⁾ Rukop. univ. kn. 17. F. 2. 28.

⁷⁾ Arch. zemský. List. opis. z Herrnhut.

⁸⁾ Odpověď Šturma. 1589. 203.

⁹⁾ Proto jim radil Luther, aby zanechali názvu „zbor“ místo kostela nebo chrámu. Gindely; Brüder II. 220.

¹⁰⁾ Rozmlouvání rytíře se star. Čechem, v němž i nesprávný výklad o původě slova Pikart. Univ. kn. 17. D. 20. 326.

níků a pivničků, kterouž obdrželi odtud, že skrývajíce se, sloužívali v jizbách, stodolách i v sklepích čili pivnicích. K té nadávce odpověděl jedenkrát bratr Lukáš obsírně a pyšně: „Římská církev nazývá zbor pivnicemi; zbor náš jest živý; bratrstva našeho všeho shromáždění, jenž se staví místo půdy země z lidí selských, s zemí se kutících, místo stěn z kovářů, z tesařův i ze všech řemeslníkův, jenž dříví dělají; místo kamene z hrncůřů, zedníků; místo mšeni z tkalců, z ševců, z krejčí . . ., místo stolů z přísluhujících, místo lavic z dětí nízkých, místo oken z učitelův, osvícených umění světlem. Toho a takového zboru grunt sou páni, kteří hájí nás, střecha jsou domu našeho, výsost pak jeho jest až do nebe a tak k spasení našemu.“¹⁾

Pouze dočasnou nadávkou bylo jim jméno Pikúsů, což prý znamená spiklence nebo zrádce. „Pikúsové pikel slévají“, bylo přísloví.²⁾ Za nejnepnou nadávku klademe, když v XVI. století skrucováno jméno Bratří v bráchy, bracháčky.³⁾ Uhodilo-li zle, říkali Bratří, že jsou „pod obojí staročeského náboženství“; ale nejedni nezapřeli, než přiznali se konečně i k jménu Pikartů, nestydíce se za ně.⁴⁾

Ale při nadávkách nezůstalo: bratrská Jednota, „tichá republika míru“,⁵⁾ byla přecasto pronásledována skutky tvrdými. Na samém prahu svého života zkoušela protiventství. Již r. 1460 zakázány jim služebnosti boží v Kunvaldě.⁶⁾ Před tím umořen Tůma z Nepomuka, jenž se k Bratřím dal. Jiní z těch končin jsou honěni jako zvěř sem tam. Bratr Řehoř, konaje v Praze r. 1461 tajné schůze, byl jat a vězněn; po čase však puštěn, jak se zdá, bez mučení.⁷⁾ Jeho spolubratři byli nuceni učiniti v Týně veřejné odvolání svého pikartství. V tom odvolání charakteristickém dávali se Bohu vinni, že pobloudili ve svátostech, nechťejíce seznati, že tělo boží v monstranci ani v svátosti před podáváním a po něm; že přijímali v zemi nakvašené proti skutku pána Ježíše, jenž své tělo v chlebě nekvašeném dával, mohouce míti oplatky čisté a kněží řádné; dávali se vinni, že přijímali v jizbě nebo v jamách, v mlejních, v noci se scházejíce jako kalousové. Na konec musili jeden po druhém na stolicí stoje činiti vyznání víry a zapřítí jmenovitě všechny věroučné kusy bratrské, jež jsme vyložili svrchu.⁸⁾

¹⁾ Arch. zemský. List. z Herrnhut. Lukáš odpov. na potupné psaní faráře Lipenského. 1503. (?)

²⁾ Locustarium Joann. Aquensis. Dudík Iter Roman. 279. Jméno vyskytuje se v rukop. univ. kn. 17. F. 2. 151. v Manual. Korand. Truhlář. 175. Star. Letop. 447. R. 1521.

³⁾ V polemice Vojtěcha z Pernštejna proti Bratřím 1558.

⁴⁾ Arch. místodržitelství R. 109. 14. R. 1604.

⁵⁾ Případná slova Zoubkova v Besed. Učit. XV.

⁶⁾ Goll. Č. Č. Mus. 1884. 449.

⁷⁾ Vysvítá to z Histor. bratr. Č. Č. Mus. 1861. 103.

⁸⁾ Rukop. un. knih. 17. G. 12. R. 1466.

Po schůzce na horách Rychnovských vystoupil proti Bratřím Rokycana prudčeji, ač povahou svou nebyl přítel krvavého utiskání. Krále Jiřího pudila církevní politika k tomu, že ničil Bratry. Vratislavský biskup Jošt z Rožmberka radil Bratrů nepáliti jakožto kacírů, lidé by je měli za mučeníky a mučeníctví jest pečenka neohořalá.¹⁾ Ať prý jsou zavírání, vyhánění. Ale rady neposlechnuto; Bratří tehdež platili svoje Bratrství životem. V Skutči popadeni r. 1468 některí a hladem zmořeni na Rychmburce; též na Moravě upalováni.

Na Bratry štváno u krále vybíráním bludných kusů z jich listů. Za nejhorší blud jim kladeno, že nepřisuzují po Sylvestrovi žádnému biskupu v římské církvi moci po apoštolech, že kněz z biskupů pocházející nemá moci svátostné, že takový kněz, by nejlepší slova mluvil, kteráž mluvil Kristus a apoštolé, nemluví jich jinak, než duchem svým zlým, a konečně, že svátosti nemají se lidé klaněti.²⁾ Roku 1468 varoval Rokycana křesťany, aby se Bratrů vystříhali, vyčítal jim tuze, že nechť se klaněti svátosti, že zamítají kněžstvo všecko jakožto nehodné a že křest opakují. A opět jinými listy veřejnými vyvracel Rokycana učení bratrské, že biblí jest jediný pramen a základ víry; chtěje přivésti jich slovíčkářství k posměchu, říkal jim, když prý Kristus neřekl „palte světla a ubrusy způsobte, tehdy nemáme ubrusů zjednávatí k svátosti“.³⁾ Bratří odměňovali se Rokycanovi tím, že mu vyčítali zradu; prý je přivedl na cestu a pak jich ostavil, ba teď je i pronásleduje. „Rokycano, svět jsí a se světem zahyneš!“⁴⁾ tak mu volali, uštípujíce ho pro jeho snahu státi se arcibiskupem od Říma uznaným. Jestě po stu letech mu zradu vyčítali a nikdy nezapomínali, neodpustili. Roku 1558 píše Bratří: „Mistr Rokycana, zachutnav sobě důstojenství arcibiskupské, oslábl od prvních kázání a zpět vozy šikoval a toho dovedl, že jakož prve lidé dobří, nevinní kněží táborští (ne ti váleční) zmořeni byli, tak potom aby naši předkové divně trápeni byli... obrátil se v nedvědici a svini, svůj plod sá-pající a Bratřím těžké pokušení při králi objednal, až některým mučení na skřipcích, zmořeni, rozptýlení.“⁵⁾

Bratří vydali apologii ke všem lidem proti svým útiskům. Však ne apologie, ale války za krále Jiřího zachránily Jednotě život, bez nich byla by zahynula přes jakou obranu koliv. Sotva že nastoupil král Vladislav, představili se mu Bratří spisem na

¹⁾ Opisy z Herrnhuta v arch. zemsck.

²⁾ Je to denunciacie vytržená z bratrského spisu a králi podaná. Rkp. univ. kn. č. 17. F. 2. fol. 100. též Arch. Česk. VI. 213. Obyčejně se klade do let panování Vladislava (Palacký na rok 1488); osmělujeme se položití ji sem do doby krále Jiřího, poněvadž se to shoduje s okolnostmi nejspíš. Stejně tak již soudil J. Truhlář v předmluvě k Manual. Korandovu.

³⁾ List. Rokyc. Opis v diplomat.

⁴⁾ Č. Č. Mus. 1849. II. 5.

⁵⁾ Osvědčení Jednoty 1558.

svoji očistu. Ale nezvedlo se jim. Sněm benešovský r. 1473 jednal o nich nepřívětivě; královna Johanna vnesla svoji zášť a nemilost k Pikartům do samého sněmu a pomlouvala je zle. Bylitě Pikarti vůbec viněni i z toho, že krysu ctí za Boha a že obcují se Se-strami nekale.¹⁾ Pikarti jsou obesláni do university k hádce o víru, sněm r. 1478 pohání je do konsistoře, aby se zpravili o tom, co a jak věří. Hádání s třemi vyslanými na základě písma nevedlo r. 1479 k ničemu zdárnému. Koranda, horlivý nástupce Rokycanův, nepřesvědčil jich.

V létech potom následujících, kdy veřejné dějiny Bratrů si tuze nevšimaly, rostly a množily se zbory. Množili se Bratří zvláště na panství Bohuše Kostky v Litomyšlsku a pod paní Johankou z Krajku v Boleslavště. Odkudžkoli Bratří byli vypuzeni, všechny přijímal Kostka, tak že Litomyšl za něho „oslavena na lid a řemesla; i pustá místa na rynku osazena, a na valech a jinde domů nastavěli“.²⁾ Rovně tak dělo se pod bratrskou vrchností v Boleslavi Mladé, která Bratry nadala privilegii.³⁾ Rozšiřovali se Bratří tehda nejprve širokým pruhem v stranách pohraničních od Landškrouna až do Turnova. V Landškrounsku byli mezi nimi Němci.⁴⁾ Nejvíce jich bylo v tomto východním okrsku na Svitavách, Poličce, v Mýtě, Chocni, Litomyšli, ovšem v Boleslavi.⁵⁾ Druhý okrsek Bratří byly zadumčivé krajiny od Tábora k Budějovicům, ke Klatovům, u Písku, u Vodňan, v Prachaticku,⁶⁾ na Domažlicku. Třetí okres bratrský prostíral se v Žatectě a v Lounště. Počet zborů páčí se r. 1500 na tři, čtyři sta.⁷⁾

Na Moravě sedělo jich nejvíce kolem Přerova i Ivančic. V Praze nedospěli Bratří k zařízení zvláštního zboru,⁸⁾ ačkoli tu pobývali vždy a počtem zajisté větším nežli se udává. Smyslem dosti širokým vypravuje starý letopisec při r. 1505, že lidé od služby kněží pro jich nešlechtnost se odvracovali a „volili sobě sami kněží a po domích sami sobě sloužili a kázali, i sami někteří kněží též se zpikartili a nevěděli, co mají za víru držeti“.⁹⁾ Že

¹⁾ Č. Č. Mus. 1862. 106. Později šířena i pomluva, že Tomkova ševcová naha byla u sloupa jablky obvěšeného jako Eva na každou Velikonoc, a jeden že lezl na sloupě vzhůru, až dostal jablka. Archiv zemský. Spis proti Ležkovi. Lidé věřili utrhačům. Někteří vplížili se druhdy do Jednoty, aby se přesvědčili, jakož svědčí o tom list lékaře Jakuba z latiny na česko přeložený bez datum v opisech z Herrnhuta v arch. zemském.

²⁾ Cedula Bratra Tůmy Janovi Kostkovi. Mus. rukop. IV. H. 8.

³⁾ Kronika mistra Kezelia v mus. rukop. 130. 131. a j.

⁴⁾ Mittheil. f. d. Gesch. d. Dent. 27. 216.

⁵⁾ Kniha o prav. náboženství Bavorského 9.

⁶⁾ Messner; Prachatitz.

⁷⁾ Gindely; Brüder. I. 93. Tomek; D. P. X 193. Konec století XV. vyšetřuje farář Ondřej v Orkovicích muže a ženu, kteří sobě druh druhu již od dvaceti let křtili děti. Arch. kapitul. VI. 5. Viděti, do jakých ústraní Jednota vnikala.

⁸⁾ Tomek; D. P. IX. 51.

⁹⁾ Stař. Letop. 276.

se v Pražských městech nedovedli ustrojiti v zbor, ký div. V sídle úřadů zemských a největšího nepřítele svého — konsistoře kališné — vždy bývali nuceni tajiti se víc než kdekoli jinde.

Koncem století XV. začaly se nad Bratřími shrnovati černé mraky. Jakožto zvěstovatelé bouře přibyli do Čech r. 1499 inkvisitoři od papeže Alexandra VI. vyslaní schválně proti Pikartům.¹⁾ V malých časech potom r. 1503 udeřilo na Bratry zle. Vladislav vydal proti Pikartům záhubný mandát, jež Bratří zvali „krvavým“. Král byl k tomu popuzen rádci svými, konsistoři podobojí i katolickou i konečně hlasem manželky své Anny a papeže Alexandra VI. Ba i Malá stránka bratrská přičinila pomluvou, že Bratří dělají po Táborech.²⁾

Vydány tedy mandáty o pronásledování Pikartů do všech královských měst; administrátor pod obojí vyhlásil mandát s velikou ochotou nejen v Čechách, než i na Moravě; podkomoří Albrecht z Leskovce jal se zbory i Bratry zavíratí. Zvlášť zkusili od něho Vodňanští a Písečtí. Téhož léta spojili se na sněmě katolíci s podobojími proti Pikartům,³⁾ a přední Bratří jsou voláni k slyšení a k hádání do Prahy. I přišli přední jejich mužové, Lukáš a Krasnický s jinými osmi, ale k slyšení nedošlo hlavně pro strach bouře pražské. Lid pražský byl tuze poštván proti Bratřím; král označil je v mandátě za škodnější Turka a nad to dal podivný rozkaz, aby i kázáno bylo v kostelích, že jsou Bratří horší Turkův. K té pověsti ovšem někteří všeteční a hrubí horlivci bratrští sami přičinili. Za takové klademe krejčího Vodičku, jenž r. 1504 v Praze u sv. Havla po obědním kázání o Velikonoci shodil obraz kříže s oltáře, až mu ruku zlomil, a druhého nějakého koláře, jenž shozený kříž mrskal bičem, volaje: do lesa!⁴⁾

Na Bratry působilo pronásledování celkem nápodobně jako na první křesťany útisk Deciův: očišťovali se od přívrženců nerozhodných, jalových; kdo vytrvali, byli lidé věrní a odhodlaní. Když jim zapověděny schůze ve zbořích, zase scházeli se po jizbách a po lesích, při čemž přiházelo se, že je stíhali a lapali nejen kněží kališní a jiní jich protivníci, než i lesní zákeřníci a lupiči: čtemeť v knize soudní⁵⁾ r. 1505, že „Sršeň loupil Pikarty někde u Slupna, když šli ze zboru, a Šatný dvakrát Pikarty loupil, jednou pobral peníze, druhé šaty“.

Pronásledovaná Jednota hájila se spisy, vydávala apologie, osvědčovala svou víru. Tisk jim posluhoval za zbraň. V Boleslavi založili si Bratří tiskárnu již r. 1500, v Litomyšli r. 1507; seč

¹⁾ Balbín; Miscell. VI. 2. 189.

²⁾ Gindely; Brüder. I. 106.

³⁾ Arch. Č. VI. 284.

⁴⁾ Stař. Letop. 267.

⁵⁾ Kn. svědomí v mus. č. 1. G. fol. A. 1.

nebyli doma, to tlačívali za hranicí. Literární obrana jim opravovala pověst, pomluvami znešvařenou, zjednávala jim přívržence nebo aspoň příznivce. Že pěkně píší, uznávali i protivníci jich souvěci.¹⁾ Bránívali se také ostře a nešetřili břitkým, tvrdým slovem, aby oplatili břitký, tvrdý útok. Lze úhrnem říci, že žádná strana náboženská v Čechách tolik nepsala a netiskla na svou obranu jako Bratří.²⁾

Příčiněním kancléře Kolovrata, jenž se chlubil býti metlou na kacíře, vyšel r. 1507 ostřejší mandát, v němž se nedějí pohrůžky jen pikartským poddaným, ale i pánům jejich a ochráncům. Mandát dán r. 1508 do desek jakožto zemský zákon a stálá, nezrušitelná hrozba Jednotě bratrské.

Také sněm zase odsoudil Bratry. Bratří znova hájí se, jak mohou. Napomínají sebe k stálosti. Bratr Lukáš, čím větší protiventství, tím byl čilejší, větší: on byl síla a duše Jednoty. Bratr Tůma Přeloučský píše Vilémovi z Pernštejna pro zavření zboru slovy domluvnými: prý strana bojuje proti straně, tlačí druhou, však Bratří myslí, že jsou bližší cesty spasení ti, kteří, dobře živi jsouce, trpí, než ti, kteří zle živi jsouce, jiné pro víru trápí. K tomu přivodil Tůma urozenému pánovi, jenž vlastně nebyl jich protivník zlý, vtipnou parabolou: „Byla liška, kteráž měla několik liseneč, a ty se hádaly, která nejpěknější, i odpověděla liška, milé dcery, když budeme u kožešníka na bidle, on rozezná, kteráž nejpěknější.“³⁾

Povědoma věc, že Bratří v těch dobách těšili se také účinného zastání u paní. Bylyť paní ode dávna Jednotě nakloněny; jeden ze starověrců praví, že „za prvního smyslu (před r. 1490) ženské pohlaví více jsou lidí ke pokání přivedli, než nyní všickni kněží i s biskupem.“⁴⁾ Obranou Bratří nabyla jistě znamenitostí vdova Johanna z Krajku, choť pana Tovačovského, paní na Boleslavi, Turnově, Brandýse. Zarputilý nepřítel Bratří, kněz kališný Rosa⁵⁾ píše o té paní, když měli býti někteří Pikarti utraceni, že poslala králi „Polákovi“ dva tisíce zlatých uherských, něco veliké zvěře a jiných věcí v dar; knězi Pavlovi, administratorovi podobojích, že dala sto zlatých, některého zajíce, srnce a ptáky. Tím prý Bratry osvobodila. A když tak prázdni byli, „baba ta boleslavská poslala, aby, kteří by kde koli Pikarti nalezeni byli po Moravě, k ní přišli a na jejím panství učili, což se i stalo,

¹⁾ R. 1490. Zajíc z Hasenburka dí, „že oni sic pěkně píší a tou formou mnohý blud kryjí.“ Diplomat. musejní.

²⁾ Za 160 let svého života vydali 50 vyznání víry dle Gindelyho. Brüder. I. 39.

³⁾ Arch. zemský. Opis z Herrnhuta.

⁴⁾ Goll. Č. Č. Mus. 1886. 517.

⁵⁾ Rukop. dvor. bibl. ve Vídni č. 4279. 157. Těž Menčík. Zápisky kněze V. Rosy. 36.

neb na Moravě byli jich několik upálili. O babo, babo, nehodná ty babo! Nenáležíť dobré o tobě slovo. Baba v Čechách rozmohla Pikarty, a tudy posilu měly i jiné sekty a rouhání proti Bohu“.

Roku 1504 ujala se Bratří proti útoku kališného kněze energickým listem Krescencie Zmrzliková, paní na Orlíce.¹⁾ R. 1507 napsala slečna Marta z Boskovic velmi jadrné psaní obranné, směle vyznávajíc, že slouží s tou rotou, kteráž slove kacířská, začež si uhonila u Bohuslava Lobkovice, jenž schvaloval meč na kacíře, výtku, že se má starati o přeslici a mlčeti.²⁾

A vždy i v potomních časech hojně bývalo žen, kteréž Jednotu posilovaly, zvláště tím, že jí přiváděly přívržence. Touží na to kněz Bavorovský slovy mrzutými: „Známa jest věc v tomto slavném království, že mnozí i z vyššího stavu tak musili věriti, jak od manželek jim vyměřeno bylo, kteréž vedle svého ženského a mdlého rozumu, oblibivše si tu neb onu bludnou sektu, v tu své manželzy více lahodným namlouváním než písma sv. důvody uvedly.“³⁾

Za prvního útisku, nastalého mandáty krále Vladislava proti Pikartům, uvádí se jmenovitě jen jediný Bratr, jenž byl na hrdle trestán, ač král chtěl, aby kde který Bratr byl spálen. Onen jediný tehdaž utracený byl kutnohorský Ondřej Polívka, jenž odmlouval knězi kališnému v chrámě, pokřikuje, že koná modloslužebnost. Za to ho lidé sbili hned, a za dva dni potom spálen. Touž dobou mučen bratr Jiřík v Strakonících v převorově žaláři hladem, ale na konec ho pustili.⁴⁾

Již v těch létech stěhovali se Bratří ven ze země do Polska a do Rus, ustupující svému soužení.⁵⁾ Také tehdaž vystupuje na jevo ve spisech bratrských pochopitelná vlastnost potlačených lidí, že mstivě smýšlejí. Čtemeť v Historii Bratří zprávu při r. 1514, že pro svůj krvavý mandát pykal král, též královna, která umřela v šestinedělích po bolestné operaci, kancléř Kolovrat že umřel od pekelného ohně.⁶⁾

Na Moravě bylo Bratřím klidněji. Panstvo nedalo se na sněmě nikterak navésti proti Pikartům, a tak stalo se, že nevydán proti nim zákon až do časů bělohorských. A přece byli tu hojní a veřejní. Že „tu učení pikartské v Čechách tak zjevně se neděje jako na Moravě“, uznal Ferdinand I. r. 1517.⁷⁾

¹⁾ Palacký Děj. V. 2. 63.

²⁾ Arch. Česk. VI. 355.

³⁾ Postilla Bavorovského. Podobá se, že v těch časech i katoličtí páni zastávali se Bratří jakožto svých poddaných, kteří pilností nosili pánovi zisk.

⁴⁾ Gindely. Brüder. I. 146.

⁵⁾ Sborník Histor. I. 71.

⁶⁾ Rozmlouvání rytíře s starým Čechem. Rukopis mus. Č. Č. Mus. 1862. 116.

⁷⁾ Archiv mistodržitelský missiv. 60. 294.

V pohnuté historii pražské let dvacátých zase snášeli Bratři po některé malé přestávce tužší útisk, poněvadž se nedrželi právě v zátiší. Člen starověrců bratrských, Kalenec, v Praze bytující, byl r. 1520 potrestán žhavým cejchem na tvář a vyhnán z města. Ale hned za branou kázal zase a, co mu lidé uštědřili, rozdal chudým v tu chvíli.

Nejhůře bylo za vlády Paškovy od r. 1524. Chytrý a sobecký tento utrakvista ochotně dával se štváti proti Bratrům. Pokud který Bratr byl znám, musil z města po krátkém vyšetřování, nebo byl vržen do těžké vazby. A přece některý smělejší se ani veřejně netajil se svým míněním bratrským. Víme scenu takového vyznání z r. 1524. Stojí hromada pražských sousedů před sněmem v šrancích a rozpráví. Tkadlec plátna Jan dí: „Vy mocí chcete sáhati a mečem byste k nápravě chtěli přivoditi.“ Na to Jan Klátovský, přívrženec Paškův, ptá se Jana, tkadlce plátna: „Pikart-li čili co si?“ Tkadlec odpověděl, že je křesfan. Kterémuž vece tazatel: „Věříš-li, že pán Kristus, sedě za večeří, vzav chléb, ráčil říci: To jest tělo mé?“ A tkadlec řekl: „Věřím!“ A dále řekl tkadlec panu Janovi: „Co jest, jak dál mluvil pán Kristus?“ Řekl Jan: „Kteráž za vás zrazeno bude.“ A tkadlec na to: „Vidíte, že jest pravdy pán Kristus nemluvil, to tělo, které dal, nebylo zrazeno, ale které za stolem sedělo!“ — K tomu přihodil se pán z Weitmile a otázal se, co ten člověk praví, a vyzvědév, pospíšil ke knížeti Karlovi z Minstrberka, kterýž s mnohými pány k šrankům přistoupiv, tkadlce se vypytał. ¹⁾ Rozumí se, že tkadlci dobře se nezvedlo.

Jiného Pikarta obvinil nožíf Menšík ze slov rouhavých proti svátostem. Prý „nežli by dítě dal knězi křtítí, radší by Opršalovi nebo Sprincíkoví dal, k tomu mluvil proti svátosti velebné, že není podobné, aby stvoření stvořitele mělo stvořiti.“ ²⁾ Zavřen proto.

Kterí byli z pikartství usvědčeni a v žalářích pražských zavřeni, těm kněží kališní, jak mohli, stíhali i rodinu, zvláště tím způsobem, že ohlašovali jejich manželky na kázání za Pikartice, a děti jejich, i když byly do chrámu přineseny, nechtívati žádnou měrou křtítí. Sbíhaly se tou příčinou v pražských chrámech podivné hovory a běhy. Na příklad r. 1525 přinese „bába dětinská“ dítě Mráčkovo do kostela sv. Štěpána ve zdi. Mráček seděl pro pikartství v žaláři. I prosila bába kněze Beneše, aby křtil. Ten nechtěl, prý máte jeho Pikartice, a hned ozvali se dva měšťané přistojící, Husař a Hlava: „My ho křtítí nedáme, otec je lotr a Pikart, a dítě není hodno, aby křtěno bylo!“ K tomu vece bába: „Jest tak hodno jako z vás čí!“ Za to jí oba vynadali, řkouce:

¹⁾ Rukop arch. pražs. č. 1047. fol. G. 6. 7.

²⁾ Arch. pražs. č. 1129. 208.

„Lžeš jako tista a když tak dobře štěkáš, jdiž a vyštěkej ho z rat-húzul!“ I jme se prositi žena: „Milí sousedé, pro Bůh a pro Matku boží, ať se to dětátko křtí, což jest ono vám vinno, sejde-li beze křtu, kým to bude?“ K tomu věděli sousedé jen tu odpověď, aby Pikart, až vyjde z vězení, pokřtil si je sám. Po dlouhém jednání pokřtil dítě, již umírající, kněz Beneš, ale teprv na rozkaz administrátorův.¹⁾

Celkem zaplatilo za panování Paškova do r. 1528 svoje pikartství pět osob smrtí na hranici. Všickni umřeli s neobyčejnou, mučednickou horlivostí, radostí a statečností. Zpráva o upálení dvou lidí starověrných z Malé stránky bratrské, Mikuláše, pražského vřetenáře, a hospodyně Kláry, jak ji vypravuje očítý svědek Bartoš písař, jest tak dojemná a úchvatná, že popadne velikou útrpností i toho, kdo by přesvědčen byl, že oba ubozí umřeli pro blud. Věc sběhla se roku 1526 stručně takto. Chodili kněží podle obyčeje svého dům od domu a nutili lidi k zpovědi. Novoměstský soused Mikuláš a souseda Klára odpověděli kněžím tak, že dostali se na městský soud Paškův. Udal prý je farář Svatoštěpánský „za groš stříbrný“. Na radním domě mluvili oba k pánům tak, „že toho o sobě od žádného nikdy neslychali“, vyčítali jim dokonce i lotrovství a sodomářství.²⁾ Když nechtěli Krista osobního v svátosti uznati, jsou odsouzeni a vedeni na hranici. Cestou k popravě potkal je rytíř Perknovský a dal se v řeč: „Milý Mikuláši, jak ty věříš? Věřís-li v Boha?“ „Věřím,“ odvece Mikuláš. Rytíř: „Věřís-li v Syna jeho Ježíše Krista?“ „Věřím.“ „Také-li v Ducha Svátého?“ „Věřím.“ I odpoví Perknovský: „Jdiž s pánem Bohem, na té víře směl bych i já umříti a na hranici dnes s tebou jíti, neb já také tak věřím jako ty.“ Z těch slov měl potom rytíř těžkosti za drahý čas. Odsouzení na cestě se modlili za své nepřátely, aby jim Bůh odpustil, že nevědí, co činí. Před obrazem kříže na Templi v Celetné ulici neklekli, jakož byl zvyk zločinců, řkouce, že nebudou proti malování klekati, než proti samému Bohu svému živému, jenž jest v nebi. Taktéž neklekli před božími mukami, u samého popraviště postavenými při straně východní. Mikuláš odmítl slovy: „Jest Bohem rozkázáno, aby se lidé žádnému stvoření na zemi neklaněli, a já věřím, že jest Bůh všemohoucí netoliko na východu slunce, ale i na západu.“ Dětem svým pravil: „Nuže, milé děti, již vás poroučíme milému Bohu, aby vás spravoval vedle své vůle!“ Lidé plakali, vidouce a slyšíce, kterak s dětmi se rozžehňávají s dobrým napomínáním. Vystoupiv na hranici vesele, zvolal Mikuláš: „Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi smrt kříže pro mne bídného trpěl a z mrtvých vstal, toběť se samému klaním a žádnému jinému, smiluj se nade mnou a odpusť mi mé

¹⁾ Arch. pražsk. č. 1047. fol. K. 5.

²⁾ Spis o velikých protivěnstvích. Žalanský.

hřichy!¹⁾ A pokleknuv, říkal latinský žalm. Potom ho katové porazili a svázali. Leže na hranici, zpíval pořád nábožně. Když Mikuláše vázali, Klára povzbuzovala ho k stálosti, aby se smrti nebál, ale hotov byl umřítí pro pravdu, dlouho prý to nebude trvat a utrpení nebude se moci vyrovnati budoucí slávě. Kati ji popadli a svázali tak hrubě, že jí téměř ruce vylomili, pak položivše na Mikuláše hromadu knih jeho, zapálili hranici. Mikuláš říkal žalmy až do konce. „A tak beze všeho hluku shořali oba, co by zesnuli.“²⁾

O přesilné víře a statečnosti těch lidí zapsal si takořka výkřik úžasu také jiný svědek, kněz Michal, do exempláře své biblí, což po tu chvíli lze čísti.³⁾

V těch letech přihnula se do Čech německá reformace. S ní Bratří spojení měli,⁴⁾ už prostě z té zásady, že všude sháněli poučení. Ale spojení to bylo celkem opatrné a málo upřímné. Starý bratr Lukáš vždy bděl, aby Jednota uchovala svoji individualitu, zvláště když byl osobně se přesvědčil, že Lutherští o kázeň dbají málo.⁵⁾ Učení Zvinglia zamítli Bratří do čista. S Lutherem měli přes všecku uctivou a zdvořilou korespondenci i hádky, do traktátů skládané. Luther jim vyčítal, že nedobře drží o svátosti oltární, nelíbilo se mu jejich novokřtění a kněžský coelibát, který Bratří kladli za lepší manželstva kněžského. Lukáš zase psal proti lutherskému ospravedlnění věrou bez skutků, hájil „samotnost“ kněží, jednak že písmem manželství není kněžím přikázáno, jednak že manžel v roztrhání myslí bývá. Plné srovnání Bratří s lutherskými zásadami nebylo nikdy možné.⁶⁾ Luther byl však na Bratry laskavější, nežli bylo by se nadíti do povahy jeho tak prudké a neomylností naplněné: on upřímně se podívoval jejich mravnímu zřízení, jich mravní opravdovosti. Z té přízně napsal k jich apologii r. 1533 předmluvu a hlásil se k nim jakoby k Bratřím. Zdá se, že Bratří jim dali se přesvědčiti o zbytečnosti nového křtění⁷⁾ a složili je konečně. Jan Zborník byl poslední Bratr, jehož r. 1535 odsoudili pro novokřténství. Vinil ho děkan klatovský Pavel na soudě komorním a Jan, jehož jméno „Zborník“ patrná přezdívkou, trpěl tři roky u vazbě.⁸⁾

V pozdějších časech (1558) Jan Blahoslav vyhlásil, že se v pěti kusech Jednota shoduje s „Jednotou luterianskou“ a v devíti kusech

1) Bartoš písař. 247—254.

2) Inkunabule z r. 1483 v arch. pražs

3) Dřív než vypravuje Historie Bratrská v rukop. univ. kn. 17. C. 3. 108.

4) Comenium VI. 43.

5) Šturm Jesuita nalezl desatero podstatných věcí sporných mezi oběma. Krátké ozvání. Šturm. 1584.

6) Mini Gindely. Brüder I. 223. V dekretch 149. čtou se důvody, proč složeno r. 1534 opětování křtu.

7) Archiv mistodržitelství Missiv. č. 13. 309. Rukopis univ. knihovny 17. C. 3. 45.

nic. Prý stejné mají oddělení od církve římské, stejné drží se pisem a příkladů staré církve, že obojí vzdělávají lidská svědomí ne na skutcích lidských, ale na samém Kristu, že napomínají k pobožnému životu a že lidi obracejí ne do čistce, než ke Kristu. V tom prý shoda. Ale rozdílně docházejí tu i tam kněží svého úřadu; jedni prý zůstávají „v řádu“, druzí v svobodě; jedni kněží bez starších nikam se nehýbají, druzí jdou volně; v Jednotě zbory opatrují starší, u Lutherů církev řídí moc světa; svobodu ženiti se by sic měli obojí, ale v Jednotě neděje se to bez vůle starších; kázeň u Bratří prý dochází na každého i na kněze, u Lutherských prý „to jest jinak“; desátků bratrství kněží neberou, luthersťi těžce by se bez nich živili; rozdíl také v spravování lidu, Bratří neposluhují všem; konečně u Bratří jest u víře jednomyslnost, u Lutherských nikoli.¹⁾ Poznává tedy Blahoslav rozdíly hlavně v kázni a v organisaci obou církví.

Bratří nepřestávali jednati s Lutherskými ani po smrti Lutherově. Roku 1540 vysláni Bratří Červenka s Michalcem do Vratislavě jednat o dogma svátosti oltářní,²⁾ než téhož ještě roku šlo bratrské poselstvo ke Kalvinům do Štrasburka; Kalvin, poznáv Bratry, velice je chválil, Štrasburský Bucer s nimi přelaskavě se dorozumíval. Styky s Kalviny začaté, byly dlením doby tak vrělé, že se Bratří z povolna i dogmaticky přiklonili ke Kalvinům,³⁾ čímž na sebe rozezlili Lutherány všechny a zvláště své domácí. Vůbec tou dobou končí se samostatný rozvoj Jednoty bratrské z husitstva po stránce theologické; odtud působí na ni vlivy cizí.⁴⁾

Jináče stav Jednoty zůstával na politických dějinách závislý. Od roku 1526 měli Bratří proti sobě v králi Ferdinandovi protivníka daleko energičtějšího, nežli bývali vyhaslí Jagellovci. Štěstí při všem neštěstí měli Bratří v tom, že se král nemohl vsí silou jejich zničení věnovati. Veškerá jeho činnost panovnící byla rozptýlena tureckými vojny, snahami proti Lutherským, jichž brzy bylo víc než Bratří, a pozdvižením pokleslé moci panovnícké. Na Bratry nezbývalo tedy mnoho síly. Nicméně král činil tou příčinou seč byl. Pomocno bylo v tom kněžstvo kališné stálým žalováním a udáváním, pomocen byl nad jiné horlivý podkomoří Planknar, jenž, pokud moha, úmysly královny v skutek uváděl. Ten ochotně provádí r. 1535 rozkaz králův, jímž se opětne vypovídají Bratří z měst. Zase bylo Bratřím buď pokrývati se nebo dávatí se na utikání ze země. Také katolické panstvo tentokrát rázně jalo se vyháněti Bratry z gruntů svých. Zachovalo se o tom psaní Jošta

¹⁾ Rukop. musejn. IV. H. 8. 109. 122. Při artikuli, že u Bratří jednomyslnost u víře, je v rukopise přípisek, že není jednotejnost ani mezi nimi.

²⁾ Rezek. Č. Č. Mus. 1883. 541.

³⁾ Slavata Paměti I. 43. dí o pozdější době dokonce to, že, kteří z Jednoty málo učenější byli, vůbec „následovali Kalvinova učení scestného“.

⁴⁾ Müller, v Monum. German. hist IV.

Rožmberského do jakéhos města nejmenovaného: 1) „Jest rozkaz můj, abyste jich nikoli mezi sebou netrpěli, abyste jim ode mne oznámili, že jim toho lhůtu dávám do sv. Jiří, aby se všickni z panství a gruntů mých vyprodali, avšak v tom času zboruo aby zanechali; kdyby neposlechli, všickni aby vzati byli do žaláře a do kázně.“ V těch zlých dobách, kdy Bratří odevšad byli pronásledováni, starý bratr Lukáš smělé mysli neztrácel. Je to znáti z listu krále Ferdinanda, jímž r. 1539 káže sudímu, aby dal polapiti „nějakého Lukáše Pikarta“ s některými mládenci po kraji plzeňském, prachatickém a litoměřickém chodícího a lid v blud pikartský uvozujičho; někteří obyvatelé prý těžkost nesou a rádi by na něho sáhli, ale bez vůle královny že toho učiniti nechtějí. 2)

Ale bratrská Jednota v těch časech měla již dostatek mocných obránců. Na konfessi, kterou roku 1535 Bratří učinili králi počet z víry své, bylo podepsáno 13 pánů a 33 rytíři. 3) Nejpřednější obrana a záštita Bratří byl horlivý Konrád z Krajku. Hájil Bratry i tenkrát, když se jim jen slovem křivdilo. Což ostře psal r. 1535 do konsistoře kališné o faráři Václavovi týnském, jenž kázal o Bratřích, že ve zbořích tak dlouho otevírají ústa, až jim tam vlétne chroust nebo moucha jakožto Duch svatý. Konsistoř zlé psaní Krajkovo těžce nesla, a král ihned psal do komorního soudu, aby pro zprávu o tom obeslán byl administrátor a výpis toho příkrého psaní Konráda Krajíře z Krajku na Mladém Boleslavi aby císaři byl poslán. 4) Akcí, hrozebně začatá, skončila se tentokrát pouhou důtkou; psal král Krajířovi, aby příště takových listů zanechal. 5) Pod ochranou Bratří urozených tiskla Jednota traktáty a obrany své horlivě a se zdarem. Svou přízeň k Jednotě ob čas někteří páni odpykali nemilostí královskou, ba i Černou věží na hradě Pražském. 6) Když přišel Krajek do Vídně prosit za Zborníka, svrchu praveného, vyložil mu král zlobivým hlasem svoje stanovité: „Věřte, co chcete, my vám toho nebráníme, než skutku brániti budeme, abyšte se nescházeli a své ficifacle strojili, bychom toto — ukázav na hrdlo své — na to nasaditi měli.“ 7) Bratří se uhroziti nedali. Augusta, nástupce Lukášův, nejen že v spisích bránil své Jednoty, onť ostrým pérem i útočil na kněze kališné a jiné lidi, Bratřím protivné. Nic nespomohlo, že spisy Augustovy byly v královských městech zakazovány; „lidé, čím více je zapovídali, tím více se po nich ptali a je kupovali.“ 8)

1) Arch. třeboňsk. Historica 3969. Výpis p. kand. Šimáka.

2) Arch. mistodrž. Missiv. č. 20. 202. Na konci svého listu chce císař věděti „způsob jeho kázání“.

3) Univ. kn. č. 17. C. 3. 53.

4) Arch. mistodrž. Miss č. 13. 227. O tom psaní v rukop. univ. knih. 17. C. 13. fol. 30.

5) Arch. mistodrž. Miss. č. 13. 263.

6) Janovičtí Bratří, Oldřich a Smil.

7) Histor. Jednot. univ. kn. č. 17. C. 3. 49.

8) Tamže. 293.

Ale v kališnickém administrátoru Mistopolovi vzešel Bratřím nepřítel velmi nebezpečný a jízlivý. Ten působil jim zlosti v samém středu jejich, v Boleslavi, a to skrze faráře městské podobojí, které na ně štvál. V Praze při nejvyšších úředních jednáních proti Bratřím s takovým úspěchem, že Augustovi bylo na čas uchýliti se do Němec,¹⁾ a nejedněm Bratřím bylo vystěhovati se do Poznaně, odkudž s počátku dávali ubozí vyhnanci zprávy, že se jim nevede zle: prý zemané k nim přicházeli, prosíce, aby do jich městeček se dávali; Poznanští nechtějí pustiti jich od sebe jakožto od Boha poslaných; v náboženství prý mají volnost, svobodně se modlívali, čemuž Polané se dívají. „Tak se k nám přátelsky mají, jakobychom mezi nimi zrodili byli, často posílají někteří dvě, někteří tři bečky piva, někteří pytel, dva mouky, masa, jiní peníze.“²⁾

Za to když Bratři z Čech vycházeli, dělo se jim od sourodáků nejedno příkoří, na něž pak sněmu i králi sobě skrze své členy z panstva, na něž útlisk nedosahoval, stěžovali. Odpověděl r. 1545 král dopisem Bratřím boleslavským, aby na vinníky své podali žalobu. „Strany toho pomlouvání, kteréž na posměch od některých lidí vám, ženám a dětem vašim se dějí i také na cestách k vašim mnozí nepořádně se zachovávají, poněvadž jest vám při tomto sněmu pomínulém na to odpověď dána, jestliže by se vám ublížilo, že z toho při tom právě, k kterému náleží, viniti můžete, toho my tak při tom zůstavujeme.“³⁾ Na odpor toho dostavili se r. 1545 do téhož sněmu administrátor Mistopol s kněžími svými a žalovali, kterak jsou oni od Bratří potiskáni. Stavové prý se sic vysmáli jich „bříchům“ tlustým, na nichž útisku nebylo znáti, ale po odjezdu bratrských pánů vyslovil se sněm proti Pikartům přec.

V témž čase také na Moravě učinil král některé přísnější kroky proti Bratřím: biskupu olomouckému káže r. 1546 honiti Kalence kacíře — ale opatrně — biskup prý ať vyšetří, je-li Kalenec stavu rytířského nebo prostého;⁴⁾ píše ostře do Uherského Brodu o bratrské kněze jakéhoš, aby byl dodán do Prahy,⁵⁾ káže pražské konsistoři, aby přinutila prostějovského kněze Matouše nejen k revokaci bludů v Praze, ale aby odvolal též v Prostějově a zapsal se, když upadne v bludy znova, že ohněm konec vezme.⁶⁾ Týmž způsobem přikročeno ještě k jiným kněžím bratrským, pokud bylo lze k nim přistoupiti na korunním nebo kněžském zboží. Na panském byli kryti.

¹⁾ Augusta honěn královským mandátem, poněvadž prý Jiřímu Sadovskému z Sloupna učinil v traktátě urážku. Čti ty králov. rozkazy v arch. mistodrž. Missiv. r. 1545. č. 31. fol. 10, 66, 134 a v č. 35.

²⁾ Diplom. musej. Opis z arch. Domažlického.

³⁾ Arch. mistodrž. Miss. č. 34. 105. Na Hradě pátek po narození P. M.

⁴⁾ Arch. mistodrž. Miss. č. 38. 142.

⁵⁾ Tamže fol. 143.

⁶⁾ Tamže fol. 144.

Přes všechny hrozby a útisk Jednota se šířila stále. V Praze v Novém městě byla jich těmi dobami asi hojná osada, když konšelé městští sami většinou byli Bratří. Dr. Kopp, spisovatel Regimentu zdraví, na zlost kněží kališných podává dítě své bratrskému knězi Janu Černému, aby je křtil, a král doktora musí zanechatí při tom, poněvadž byl člověk rytířský.¹⁾ Po venkově zmnožili se ještě víc. Ve Voticích choval jich Burian Votický tolik, že r. 1545 dostalo se mu od krále nepříjemné výstrahy;²⁾ pod panem Ungnadem v Račicích bylo tolik Bratří, že si postavili již před léty zbor nový, který jim král r. 1545 zbořiti káže;³⁾ Račický zbor měl působení silné do Vodňan. Bratří šířili se kolem Vodňan hojně; již r. 1535 vzkazuje král pánovi z Pernštejna, kterak tomu rád, že pán ve Vodňanech sic netrpí Pikartů, ale ti že se množí ve vřkání, ba i v městě, a to tím, že je pán kryje na vsi Račicích. Při tom dokládá král o všem panství Hlubockém, že „v tom kraji před nedávným časem nebylo o Pikartích mnoho slyšáno“, aby jich tam tedy nikde netrpěl a na konec pochválil král pána, že se „v takové sekty postranní nedává“. ⁴⁾ Na východních stranách českých šířili se Bratří nejvalněji tou dobou pod pány Kříneckými, kdež osazovali vsi „nuzné“;⁵⁾ v středu země vyskytli se nově již i na Mělníce, aspoň na předměstí.⁶⁾

Čím více Jednota rostla, tím větší zášť proti ní měli kněží podobojí. Kněz Rosa, jenž v těch letech čtyřicátých psal svoje zápisy, nezmiňuje se jináč o Bratřích nežli jako o strništi, pazdeří, prachu. I do veršované modlitby vložil svou proti nim nenávisť. Píšeť:

Bože, Bože učiň mír,
daj, ať zhyne ten štír,
kterýž všude jedy pouští,
Pikarté se houští,
ač jed ten rozlívají,
knížata a pány napájejí.⁷⁾

Jednota ovšem bránila se proti kněžstvu kališnému spisy a články, které protivníkům nikterak nelichotily. I klidnější artikule, obsahující rozdíly mezi obojím kněžstvem, často psané a vydávané, dráždily zle. V takových článcích: „Čím sme my (Bratří) od přísluhování kněžského české strany rozdílni“ r. 1538 čteme, že se Bratří dělí ceremonii a očištěm, že slouží mše za živé

¹⁾ Univ. kn. č. 17. C. 3. 307.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34. 30.

³⁾ Tamže 113.

⁴⁾ Arch. místodržit. Missiv. č. 13. 238.

⁵⁾ Zápisy kněze Rosy. Dvorn. knih. rukop. č. 4279.

⁶⁾ Arch. mělnický. Regis. svědom. č. 27. 91.

⁷⁾ Menčík. Zápisky. 33.

i mrtvé proti příkladu první církve, že neučí o jistém spasení, ale na odpor učí pochybovati o něm, že kněží „čeští“ nesmějí pravdu kázati, že vlastně ani kněžími nejsou, že kněžství kupují za peníze bez vyzkoušení, že berou svěcení od Římanů, ač jsou od nich za kacíře odsouzeni a římskou církev ač prohlásili za Antikrista; že nemají kázně, že posluhují kde jakému hříšníkovi „pro mrzký vzatek a hrst ječmene“, a konečně že nutí tyransky k svým bludům, „ale my učení svého všem k soudu podáváme, hotovi jsouce napraviti, bylo-li by co při něm scestného“. ¹⁾ V jiných pozdějších artikulích, čím se obojí kněžstvo liší, čteme výtky kněžím „českým“ čili kališným, že berou peníze, že jsou nepřikladní, že nemají řádu, každý prý jedná si faru jak a kde chce, že se nemilují mezi sebou, že jedni druhé odsuzují, na sebe kázání činí, že se rádi žení a naposled že jsou nestateční a nestálí, neboť když pokušení nastávají, jednak k Římanům, jednak, když pokoj, k evangelišům přebíhají; když na Bratří pokušení jdou, jsou jim nepřátely, když je pokoj, jsou přátely. ²⁾

Nelze příti, že někteří výtržní laikové bratrské Jednoty tu a tam dovedli kněze jiného náboženství rozhněvati spravedlivě. Za takového výtržného Bratra položen budiž onen „Pikart sekty Valdensky“, jenž r. 1545 užívaje nepřítomnosti farářovy vešel v kostele ve Voticích na kazatelnici a tu „rozičnými rouhavými i posměšnými slovy stranu podobojí haněl“. ³⁾ A ještě smelejší, ba surovější, byli oni dva koláři v Rakovnice, kteří roku 1545 psu svému proholili pleš na potupu děkana, „dobrého, starého a zachovalého člověka“, a tomu psu děkan říkali. ⁴⁾

Než dejme tomu, že takových výtržností dopouštěli se pouze jednotlivci, to však při vši Jednotě tou dobou již světle patrné, že stávala se útočnou, což nebylo zajisté v prvotních jejích úmyslech. Jsouc pužena svými urozenými členy, vběhla chtíc nechtíc za nedlouho do politických dějin na svoji škodu. Od sněmu r. 1537, z něhož členové bratrského vyznání jsou vyloučeni, rozvojem politickým uznávali Bratří za dobrou a moudrou věc spojovati se s lutherskými stavy k provedení starého programu stavovského, totiž zeslabením moci královské sesíliti stavovskou. Z tohoto spojení zrodila se r. 1547 revoluce proti Ferdinandovi I. Jest dojemno, s jakou zbožností Bratří ty těžké bouřlivé věci počínávali. Oni vnesli do schůzí stavovských zvyk, že sněm zahajován modlitbou, klečmo vykonávanou. Čtemet zápisek tou příčinou zajímavý, že i po bitvě Mühlberské, kterouž i Čechové se svými nadějami poraženi jsou, když se sešel sněm, „všickni od pana Viléma Kři-

¹⁾ Rukop. mus. IV. H. 8. 95.

²⁾ Tyž rukop. fol. 163.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34. 30.

⁴⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15. Těž Borový v Aktech II.

neckého napomenuti jsou, aby na svá kolena poklekli a pánu Bohu se pomodlili; což se stalo, ač mnozí Centaurové (míni Lutherské) to s posměchem dělali, neb toho při jiných svých sněmích obyčeje nikdaž nezachovávali, ale od rozprávek marných, lživých a oplzlých a vítání svého lahodného, avšak neupřímného sněmy a soudy zemské i jiné své sjezdy začínávali¹⁾

Které zlé ovoce nerozhodná ona revoluce roku 1547 Jednotě brátrské přinesla, o tom na svém místě.

---

¹⁾ Rukop. budišins. Politica. 510.

III.

Protestanté.

(Začátkové lutherstva; jeho zásady; Bratr Matěj; protestanté v severních Čechách; odpor kališných; paškvil třeboňský; protestanté „pod obojí“; Cahera; starokališníci; Míruše, Pašek; sceny z obce pohnuté; reakce lutherská; katolická; Ferdinand I.; pokroky protestantů v Kadani, Žateci, v Litoměřicích, v Oustí; začátky protestantské v Plzni, v Hoře; nová víra na panstvích; v Praze; na Moravě. Mistopolus. Král proti protestantům. Vzdůst jejich v středu země České; na Moravě, v Slezích do r. 1547. Bratří a bouře proti králi. Vzdůst protestantů do r. 1560. Zmatek u víře. Gelastus udavač.)

Protestantstvím, do Čech z ciziny vneseným, přibyl do náboženských zmatků českých nový, největší. Reformace německá byla zakončení dlouhého vývoje opozičního proti autoritě obecné církve, ku kterémuž rozvoji Čechové sto let před Lutherem byli přičinili svým valným dílem. I protož jakmile (r. 1517) vystoupil Luther proti římské církvi, ihned se s ním Čechové našli a srozuměli, zapomenuto odvěkého nepřátelství národního,¹⁾ zapomenuto kacířství a husitství, proti němuž Němci s větší ochotou nežli se slávou byli s křížem táhli; Čechové viděli v Lutherovi mstitele i pokračovatele Husova. Zmalátnělé, unavené, zmrzelé myslí horlivějších českých kališníků v ráz se vzpružily, kališníci dávno byli nespokojeni se svým stavem, se svým kněžstvem, jehož jim nikdo

¹⁾ Jest zajímavo, kterak Polané se měli k lutherství. Přijali je, ale velmi málo, a to proto, „že přicházelo od nepřátel národa“. Lukaszewicz. O kosciolach braci czeskich. 19. Kteraký byl poměr dosavadní mezi Čechy a Němci, o tom jasné čteme v Manuale Korandové str. 59 (Jos. Truhlář), kdež dokazuje se, že ne všickni národové mají nás za lidi bludné, jenom „Němci jikavci a okolní slovenskému jazyku vždy nenávisťiví a domácí zoufalí“. Ale nelze nepřipomenouti, že husitství, pro kteréž ono nepřátelství vzniklo, v Němcích bývalo také přijímáno. Husité kázali v Němcích a bývali vítáni (Kaemel Gesch. des Schulwesen. 205); Husité do Němce činivali svá provolání ochotně po německu, němečtí lidé byli pro husitství vyšetřováni i trýzněni, Butzbach vypravuje o faráři z Oberweselu, jenž šel do Čech husitství poznat a r. 1479 od arcibiskupa mohučského nucen odvolati bludy; knihy mu spáleny. Bylo zajisté husitských myšlenek v Němcích tolik, že mohli reformátoři pokračovati pohodlně. O agitaci husit. do Němce viz Goll. Athenaeum 1888. 25.

z římských kněží světiti nechtěl, v Římě neviděli ochoty, spravedlnosti. Přidávali se tedy prudcí Čechové brzy a ochotně k německému novému učení, přes to, že hlouběji sáhlo ve víru, nežli kališníci by se byli kdy sami odvážili.

Luther měl hesla, která v Čechách budila plnou ozvěnu. Evangelická svoboda, kterou Luther kázal, byla přáním českým. Učení jeho o svátosti také jim již nepřekáželo, třebať bylo od kališného silně odchylné: Luther věřil sic jako kališník v skutečnou přítomnost Kristovu, ovšem jen na základě ubikvity (všudypřítomnosti Kristovy), ale zamítal přepodstatnění; za to velmi se jim zamlouval učení, aby i laikové podle písma přijímali krev Páně; tedy kaich, pro nějž Čechové tolik příkořenství byli zakusili. Tvrditelé Lutherští, že přijímání pod jednou jest k záhubě, stejně tak jako přijímání Jidášovo; jináč prý prospívá tolik jako požití řetkvičky.¹⁾ Silný útok na víru českých kališníků bylo Lutherovo učení, že mše není obět, že vůbec nic není; proti tomu lákala je zásada Lutherova, konati všecky služebnosti boží jazykem materským.

Také smířili se čeští kališníci s lutherským zavrhováním ceremonií, ty jim byly věci zevnitřní, na nichž pravé náboženství zakládáno býti nemá; najednou jim byly i varhany a „několikotvárné zpívání“ náboženstvím kratochvilným;²⁾ ornat byl jim k modlářství, oltáře nazývali veřtaty a ohništi.³⁾ Smířili se tedy se zásadami, pro něž nenáviděli Bratry a pro něž jich předkové zničili Táboř.

Ochotně souhlasili Čechové s Lutherovým vzkázáním, že obec má právo kněze si voliti a že není příčiny doprošovati se svěcení římského, svěcení od té strany, která Čechy za kacíře vyhlašuje, Husa spálila, Jiřího proklela.

Kněžstvu českému, kteréž dávalo se na lutherství, zalíbilo se kněžské manželství, k němuž Luther spisem i příkladem naváděl. K lutherské zásadě, že z víry spasení a ne ze skutků, rozuměli přemnozí pánové čeští svým smyslem povrchním a lehouchým, a protož i ta zásada lákala. Nepřeme, že jim nejeden český kněz lutherský poctivě vykládal, že pravá víra „není bez skutků, ale ovoce její v skutcích dobrých že se vynášá“;⁴⁾ ale proti tomu byli páni, kteří říkali: „Co peklo? Strašidlo! v pekle budou toliko nevěřící, nebo věřícím žádní hříchové neškodí, neb za ně již Kristus dosti učinil, prve nežli jsme se jich my dopustili“.⁵⁾ Nemůže býti ani nejmenší pochybnosti, že v rozpustilém věku XVI. mnohý

¹⁾ D'Elvert. Iglau. 165.

²⁾ Bartoš pisař. Kron. 38.

³⁾ Týž 93.

⁴⁾ Registr. komor. soudu arcikněžecího fol. 188—217.

⁵⁾ Postilla Bavorovského 11.

urozenec jen z lehké mysli své přijal lutherství, domnívaje se, že mu neukládá velkých povinností mravních: kdyby byl jen o mravní přísmost stál, byl by se byl dal k Bratřím, kteří byli zajisté také protestanty.

Stejně silný, ne-li silnější, byl urozeným pánům pro přijetí protestantství i důvod ten, že v novém učení viděli možnost rozmnožení svoji moc uchvácením církevní správy nad poddanými; konečně budiž zvláště a s důrazem připomenuto, že „od dob Přemyslovských panovníků“ až na dny naše nic nepůsobilo s takovou silou a úspěchem v šíření a zpevnění němectva v Čechách jako uvedení nové víry; ¹⁾ zároveň s ní šířili se Němci u nás a brzy v moc ujali nejednu českou osadu zvláště na českém severu.

Lutherství připravoval cestu do Pražských měst pobožný poustevník Matěj, jenž ze své samoty šumavské přibral se do města hlavního. Jako u nás ještě za mnoho let XVI. století nemívali všickni lidé světlého porozumění stran protestantství, takž ani tento zbožný a zajímavý „bratr“ Matěj nepochytil z nového hnutí německého nic víc, nežli že tu jde proti Římanům o nějakou očistu mravní. Matěj přišel o sv. Martině r. 1519 do Prahy spolu s jinými nábožníky a hned jal se kázati veřejně po březích, po ulicích, po haldách, po hospodách i v Kapalínové vápenici, v lázni písané, slovem, kde ho lidé chtěli slyšeti; mluvil, „vyučuje lid prostý Zákonu božím, odměšujíc lidské nálezky od jiných svatých věcí; lidem také schvaloval učení Martina Luthera.“²⁾ Někteří mu ovšem říkali, aby nechaje kázání, šel orat a dělat, čemu se učil,³⁾ většina však ho poslouchali rádi, chválili a oblibovali a hrnuli se k němu, protože „lid obecný byl žádostiv dobrých kazatelův a šlechtných, nebo kněží byli života nepřikladného“. Kněžstvo pražské volalo konšely proti poustevníkovi, takže posléze musil umlknouti.

Než i v kněžstvu pražském přívrženci nového učení byli. Z těch, kteří měli poctivé a mravní úmysly, byl staříčkový farář od svatého kříže, kněz Miruše; ten již r. 1513 psal proti papeži traktát a lecco toho, co dosavad kališní drželi, zamítal. Proti němu týnský farář Poduška, jenž s Lutherem se znal osobně, byl uvovovatelem zásad novotných v Praze jen z příčin osobních a sobeckých; dí o něm letopisec, že rád jídal dobré krmíčky a dobré pití míval, kněžím utrhal, jakoby sám byl dobrý, a byl prý všetečka velmi chytrá.⁴⁾ On zošklivoval lidu kázání poustevníkovo, chtěje ho v no-

¹⁾ „Seit den Prschemysliden, die das Deutschthum in jeder Weise gefördert hatten, bis auf unsere Tage nichts so massgebend auf die Kräftigung des Deutschthums in Böhmen eingewirkt hat als die Lehre Luthers.“ Wolkan, Gesch. d. deutsch. Literat. 31.

²⁾ Staří Letop. 435.

³⁾ Hájek. Kron. 470. Byl vyučený kožišník.

⁴⁾ Staří Letop. 438.

toté převýšiti a přemistrovati; bouřil proti poustevníkovi konšely jako jiní kněží a hned ve svém kostele vedl si na obecné pohoršení aspoň v některých kusech po luthersku. Zastavil čtvrtceční „utěšenou“ processí, zkazil tabuli na oltáři na půldruhého sta let starou, jinou malovanou a řezanou tabuli, na níž panna Maria, dal zatarasiti, vynadav jí „hofart“, na jinou tabuli čili archu házel kamením tak dlouho, až jí urazil roh; na kázání mluvil, že nemá býti říkáno Zdravas Maria, svatých za orodování že prositi netřeba, ornáty, korouhve, svíce že jsou zbytečné. Bůh že o ně nestojí a jiné věci toho rozumu. Však Pražané poustevníka poslouchali rádi, a kazisvětství týnského faráře nesli těžce.

Nepřinášeli jen kněží novoty Lutherovy do Čech a rozšiřovali je tu,¹⁾ i laikové v té činnosti měli účastenství. Již při hádce Luthera s Eckem, kdy Luther se svou reformací nebyl ještě hotov, jakožto svědek český přítomen byl varhaník Jakub;²⁾ z prvních laiků, kteří lutherstvu u nás zjednávali půdu, byl též doktor Sobek z Kornic, s Lutherem osobně známý, jeden z prvních překladatelů spisů jeho u nás a pro výraz o špikovaných (svěcených) kněžích doktor Špik přezděný.³⁾ Z členů české universí byl Václav Rožďalovský, probošt kolleje Karlovy, jenž r. 1519 vstoupil s Lutherem ve styky písemné. Zaslal mu nadšený list, přiložil k němu traktát Husův o církvi. Také jiní kollegové jeho naklonili se záhy k lutherství, kromě mistra Jirího Píseckého, jenž r. 1522 zova studenty ku přednáškám, tuze se obořuje v intimaci na Luthera a jiné kuklky, kteří bloudíce, neváží si Aristotela ani božského Platona.⁴⁾

Nedívno, že dosti záhy i němečtí kněží v Praze jali se šířiti lutherství. Německý mnich řádu sv. Augustina, kollega Lutherův, s výsledkem nemalým novoty kázal německému obyvatelstvu u sv. Tomáše v Menším městě: Němci strany římské hojně ho poslouchali, a Bartoš, souvěký kronikář, jeví radost, „že Němci ukrutníci a protivníci Zákona“ přijímali z mnichovy ruky podobojí.⁵⁾ V témž radostném smysle píše později poustevník Matěj, že Zákon boží a čtení pána Krista v dokonalý mír a lásku pokoj uvedl Čechy s Němci, ovšem jen těmi, „kteří se Zákonem řídí, zanechavše všech ustanovení papežských, nejistých“.⁶⁾

Lutherstvo vůbec povzneslo Němce pražské. Odtud směleji dávali svou přítomnost na jevo nežli druhdy; poznává se to i po

¹⁾ Kázání Lutherovo na desatero česky vytištěno již r. 1520. Kázání o mši přeloženo a tištěno 1521. Hanka Č. Č. Mus. 1852. III. 80. 81.

²⁾ Goll. Č. Č. Mus. 1880. 70.

³⁾ Bartoš. Kron. 90. Toho výrazu užil Sobek v traktátě Lutherově O volení pravých služebníků. 1523. Jireček Rukov. III. Burian Sobek byl od r. 1523—24 kancléř spojené Prahy; potom odešel na Moravu, držel se Novokřtěncův.

⁴⁾ Biblioth. Lobkovic. Rukopis Collect. Bydžovského 21.

⁵⁾ Bartoš. kron. 69.

⁶⁾ Bartoš 172.

maličkých příhodách. Na příklad v těch dobách najali si od záduší panny Marie na Louži kostel za ročních deset kop českých, a když měli platiti, vzpírali se a „po hospodách hrozili“. ¹⁾)

Na venkově již o rok dříve nežli Poduška v Týně stejně tak sobě provozovati začal kališnický farář v Brodě německém, kněz Jan. ²⁾)

Rovněž tak záhy vcházelo protestantství lutherské do severních Čech, jež byly v obchodním spojení se Sasíky; vešlo nejprve do měst horních svobodných, z nichž na příklad Blatno (Platten) tehda bylo ještě kurfiřtské. ³⁾) V horních městech, kteráž potom vždy hájila se „jochmtálskými“ svobodami, drželo se lutherství nejpevněji. ⁴⁾) Odtud šířily se novoty rychle a brzy do jiných dolejších měst v severním pruhu české země. Dřív než jinde ohlašuje se lutherství v Kadani; r. 1523 už je tu hotový přeprat. ⁵⁾) V Litoměřicích Cahera kněz otevíral cesty novotám, ⁶⁾) z Žitavy, kdež r. 1521 kázal žák Lutherův Heidenreich, přecházeli přes tu chvíli do Čech kazatelé; také v Mostě, kdež byl silný podklad husitský, brzy ohlašuje se lutherstvo; ⁷⁾) touž dobou i v Trutnově znáti první kroky k nové víře. ⁸⁾)

V týchž krajinách severních nejvíc uváděno a šířeno zánovně učení vrchnostmi šlechtickými, z nichž některé nedávno do Čech přesídlily z Míšně a ze Sas. Byli to Salhausenové, páni z Bínova, po nich Šlejuicové. S nimi závodili v tom Šlikové a Vartenberkové i Valdštýnové; od těch pánů bralo protestantství vznik svůj v Loketstě, Žatecku, v Děčínsku, v Kamenici (od r. 1523) a jinde v oněch končinách. Do Lokte uvedl Šlik protestantského faráře již r. 1521, začož Luther hraběte psaním pochválil. Za dvě léta již tu měl svůj hotový protestantský rád kostelní. ⁹⁾) V severních koncích také klášterní Celestini na Ojbíně příkladem svým novou víru podporovali záhy. Již r. 1523 přestoupil k lutherstvu převor Mantel a r. 1532 dvacet mnichů přeběhlo. ¹⁰⁾) Na Moravě Jihlava byla první město, v němž ujalo se lutherství vřele. Tu kázával Sperat, ježž od upálení osvobodili Jan z Kunovic a Jan z Kun-

¹⁾) Arch. musej. Opis listin.

²⁾) Gindely Brüder I. 163.

³⁾) Mus. rukopis o Blatně od Fischera 49. České koruně dostalo se město 1547 potrestáním kurfiřta.

⁴⁾) Arch. zemský. Opisy z arch. arcib. R. 1560.

⁵⁾) Stocklów. Auch der Heimat. 306. Bucholtz Ferdin. VI. 343. Frind Kirchengesch. IV. 107.

⁶⁾) Schlesinger Leitmer. 453. R. 1565 vypravuje Mikuláš, děkan Litoměřický, že už před 40 lety nezastihl v Litoměř. žádných ceremonií. Arch. arcibis. Opis. v zemském.

⁷⁾) Cori. Brůx. 170.

⁸⁾) Lippert Trauten. 24.

⁹⁾) Pelleter. Denkwürdig. Falkenau 92.

¹⁰⁾) Oybiner Chronik Moschkau. 145. 137.

statu. Když se bral z Moravy, Bratří v Litomyšli ho 6 zlatými podporovali, čehož jim nikdy nezapomněl.¹⁾

Odpor kališníků proti novotám byl celkem mdlý. V Praze svolána r. 1519 synoda všech děkanů podobojích, aby protestovala proti učením, jež šířil Poduška a Miroše. Ztratila synoda novoty jakožto bludy, ale sněmík ten, dle slov Píseckého, nic nebyl platen.²⁾ Satiry a posměchy německé proti církvi překládány, tištěny, šířeny a strava ta zachutnala. Také latinské posměchy skládány, čítány a opisovány s chutí. V archivě třeboňském složen jeden nevtipný o ziskuchtivosti papežově a kardináld; má formu evangelia a začíná se: *In illo tempore dixit papa rapax carpinalibuis suis; aby, přijde-li chudý kněz k stolici papežské bez peněz, ihned jeho uvrhli do temnosti. V evangeliu paškvilném pak líčí se, jak to provedli.*³⁾

Mezi vzdělanými Čechy byl zmatek. „Divně se míchalo mezi všemi stavy,“ vypravuje letopisec, „jak světskými tak i mezi kněžimi pod obojí přijímajícími, že se jedni od druhých oddělovali, divně podstrky sobě činili, proti sobě kázali, co jedni chválili, to druzí haněli, jedni druhé kaceřovali a pikhartovali, jedni, co prve bývalo, proměňovali, a druzí mnohé věci vymýšleli a z takového roztrhání a nesvornosti kněžstva mnoho zlého vyrostlo.“⁴⁾ Také v lidu nebylo hádek konce; hádali se o Luthera všude, zvláště v hospodách, častokrát se pro novou víru poličkovali a bili, listy na sebe psali a tiskli, písně skládali hanlivé. Výtržní lidé osmělovali se kněžím při kázání veřejně odporovati, což přihodilo se i samému administrátoru podobojích, Šišmánekovi, když v Týně kázal proti novotám; ⁵⁾ o svátek Husův výtržníci zase běhali houfně po klášteřích, křičeli, oplzle zpívali, mnichy honili, obrazy bořili i vlekli blátem a po svém zvyku starodávném do Židů se chystali na lup. Do prostřed toho pohnutí přišel do Prahy německý predikátor Tomáš Münzer, povědomý socialista a žák Lutherův, a

¹⁾ D'Elvert. Iglau. 160. Rukop. mus. IV. H. 8.

²⁾ Kronika Píseckého ve Pfrogner Kirchengesch. 167.

³⁾ Arch. třeboňský Historica. č. 3854. Výpis Šimákových. Titul: *Evangelium Pasquilli collegii Romani. Dolus vobiscum Et comiti tuo. Sequentia falsi evangelii secundum archam auri et argenti. Gloria tibi auro et argento. V textě čte se mezi jinými posměchy: „Diligite aurum et argentum ex toto corde, et pecuniam sicut vosmet ipsos, hoc facite, ut vivatis. Hoc enim mandatum do vobis. ut quemadmodum ego facio, sic et vos faciatis. Přišel kněz chudý žalovat na útisk od biskupa, však nemaje peněz, byl vyhnán. Prodal, co měl, přinesl, ale byl zase vyhnán s důvodem: „quid hoc inter tantos?“ Přišel tlustý biskup bohatý, a toho vítali kardinálové: „Benedictus, qui venit in nomine auri et argenti“. Papež ho pochválil: „Beati donantes et qui possident pecuniam, quia ipsorum est curia romana . . . qui non habet, anathema sit.“ A tím způsobem paškvil dále se nesc. Položili jsme kousek na poznanou tehdejších posměchův.*

⁴⁾ Staří Letop. 445.

⁵⁾ Písecký u Pfrognera 168.

kázal i bouřil po německu i latině v kapli Betlemské. Konšelé měli tuhou práci, aby nevy pukla bouře. Tomáše Münzera, jež hostili za některý čas i mistři v universí, zbavili se sic brzy, neboť ne snesli se s ním vlastní přívrženci, odešel, aby jinde způsobil vzbouření, kteréž ho stálo život; však hnutí domácí trvalo dále.

Již dostali se do samé konsistoře kališnické kněží smýšlení lutherského. Roku 1521 vzhopila se kališní strana zase k obrannému kroku proti návalu cizích učení. Svolána synoda všeho kněžstva pod obojí na obecný sněm v Praze, ale svolení na té synodě jsou jen polovičatá, je již patrné, že síla nových zásad působila i v toto shromáždění. Ustanoveno sedmera svátostí nehaněti, před svátostí klekati a klaněti se, písmo svaté vykládati podle svatých učitelů, od obecné církve přijatých, věřiti v orodování svatých, v prospěch modliteb za mrtvé, ctíti Matku boží, posty držeti, postranních a cizích kázání a „pohádek všetečných“ zanechati. Ostatkem dotýkala se usnesení discipliny kněžské: prý aby chodili ne jako dvořané a s pleší, mladí kněží aby nechali toulek a učili se v písmech, aby nenastupovali v duchovní správu bez svolení děkana, střídník čili kaplan aby neodstupoval od svého faráře bez povolení úřadu církevního; kněží aby nemívali kuchařek ani kuběn pod zástěrou čeledi — a tím smyslem svoleno ještě v několik kusů mravního řádu kněžského.¹⁾ Tím se ovšem nic nezastavilo. K novotám hlásilo se čím dále víc lidí. Roku hned následujícího chválí Luther Čechy zvláštním listem a lichotí jim vzkazem, že sláva jejich jde po Německu.

Čeští Lutherští, laikové i kněží, vpravili se od samého počátku v postavení křivé: oni zůstali v straně kališnické. Víc pevnosti a povahy měli Bratři čeští a Táboři, kteří odstěpivše se, utvorili církevní společnosti samostatné. Že Lutherští hned v prvních časech svého vzniku se neodhodlali ustaviti se v sektu samostatnou a obzvláštní, toho jim ovšem nelze vyčítati: vždyť ani v Němcích, v rodišti nového protestantstva, nestalo se odloučení od obecné církve jináče, než pomalu, kus za kusem. Hůře však, že čeští protestanté málem až do konce svého zůstávali pod pláštěm strany kališné, že se jí kryli, za ni se schovávali. Nešlo jim to k duhu nikterak, že jsouce protestanté, sluli podobojí; že pod zástitou husitského kalicha starého drželi se nového náboženství, které po sto let zváno v Čechách náboženstvím cizím čili „hostinským“ i tehda, když převálná většina českého národa se k němu přiznávala. Byl to stav chorobný a neupřímný. České protestantství mělo z něho, jakž v zevrubné části uvidíme, nezměrné, nenabytné morální škody. Se stanovistě lidského počítání ovšem nebyl úmysl českých protestantů nejhorší: berouce počátku jméno „Lutherianů“ za urážku svou,²⁾ vcházelí v stranu podobojí proto, že byla zá-

¹⁾ Z rukop. Lobkovickeho opis v arch. musejním 1521.

²⁾ Bartoš 91.

kony zemskými hájena a že ji mínili zvolna přeměnit na svůj způsob. Byli by se stali tedy Lutherští v české církvi kališné stranou pokročilou, kdyby je byla v sebe dobrovolně přijala; ale strana pod obojí se bránila jich přijetí, a tudy vzešel utýraným Čechám nový, nejtuzší zápas; lutherství v Čechách bylo nerozhodným schismatem a „novoutrakvisté“ nepřátely starých utrakvistů.

Aby se zastavilo lutherství, z nouze dal se kališný administrátor Šišmánek, kapitola pražská a někteří páni čeští s králem v jednání o smír kališných s církví Římskou. Ale Luther svým dopisem varovným, jež čtli na sněmě, jednání poškodil v samých začátcích.¹⁾

K nejlépejším rozšiřovatelům nového učení v Praze přibyl r. 1523 litoměřický farář Havel Cahera, Žatečan, člověk učený a velice schopný, smělý, ale povahy ctižádostivé, nestálé i nevěrné, ano podlé. Poměry ho vyzdvihly k té cti, že stal se (1527) universitním rektorem,²⁾ ba již sáhal po biskupské koruně — a na konec zašel v cizině jako ubohý šenkér nebo malíř karet.³⁾

Cahera přinesl list Lutherův obci pražské povzbuzující, a stal se v malých časech potvrzením tří stavů zemských administrátorem pod obojí; kázával tak, jako by chtěl církev římskou vyvrátiti z kořen. Rozkazoval v Týnském kostele každého dne na kázání, aby lidé pána Boha prosili „za slavného doktora Martina Luthera Vitmberského, nazývaje ho býti svatého člověka a potvrzuje, že jest mnoho dobrého pán Bůh skrze osobu jeho učinil, osvítiv národům okolním pravdu zákona svého“. Ale jakž dosedl na administraturu, „hned pokušení žádosti pychy a cti i marnochvály světské i jiných rozkoší za ním v patách chodilo“.⁴⁾ Službu novotnému lutherství prokazoval tím, že spojiv se s primátorem Hlavsou z Liboslavě, protestantem horlivým, dal se do pronásledování protivných kněží. A protož počali kněží mnozí odpadávati od strany podobojí, „někteří do Pikartů, někteří do Lutra vlezli, zženili se pro moc jeho nespravedlivú“.⁵⁾ Slabá byla obrana kališných, však ještě mdleji si vedli katolíci. Mocný a pletichářský pan Zdeněk Lev zmohl se tehda jenom na lacinou a nejapnou nádváku Lutherovi, píšeť roku, o němž jednáme, panu Oplovi, že „to jméno Luther jest podobné podle řeči naší české k lotru, jakž o tom mnozí držíme; také k tomu se v něčem podobají i skutkové“.⁶⁾

Za Caherovy vlády s větším úsilím, než prve, rušeny starodávné ceremonie chrámové a bohoslužba měněna v prostotu pro-

¹⁾ Tomek. D. P. X. 505.

²⁾ Rukopis Collect. Bydžovského v bibl. Lobkov. 26.

³⁾ Rozmlouvání rytíře s starým Čechem.

⁴⁾ Rukopis budišins. Politica. 219.

⁵⁾ Zápisy kněze Rosy. Menčík. 13.

⁶⁾ Musejní diplomatař. 1523.

testantskou. Rušením řádů dosavadních domnívali se novověrci uvozovati v život evangelickou pravdu; ¹⁾ ale byl i v tom zmatek, kolik kněží, tolik věr; prý „tři kněží nebyli, aby spolu při víře a obyčejích křesťanských se srovnávali“; byla to dle zpráv mistra Píseckého „babylonica confusio“. Kněz Martinek, z nejpřednějších pomocníků Caherových, proti privilegiím university bouřlivě dosazen jest do kaply Betlemské ²⁾ a tu začal „podle starých křesťanů“ onu prostou bohoslužbu bez latinského zpívání, bez confiteor, bez kollekt, jenom pouhé kázání, modlení a přijímání svátosti, kterouž nazvali protivníci (Pašek) „mši švábskou nebo saracenskou“. Při ní bývalo množství lidí všech stavů, netoliko vyznavačů podobojích, ale i katolíků, a „ti mnozí obojího pohlaví, poslouchajíce a dávajíce se tomu, přinuceni byli plakati“.³⁾ Martinek od protivníků kladen pak za „probošta pikartské roty“.⁴⁾ V obracování lidí byl v Betlémě Martinek z míry horlivý. Zvával lidi už přede dnem do Betléma, tu jim dával naučení a všechny spolu, co jich bylo ve světlici, zpovídal. Kromě toho nutil lid, aby se mu zapisovali k nové víře, jinak prý se jim všelijak mstil.⁵⁾

Již roku předešlého viděli mnozí pomoc proti zmatkům náboženským v tom, kdyby kněží nechali ostrých proti sobě kázání. Z rozkazu krále stalo se v dubnu 1523 shromáždění pánů, rytířů, měst i děkanů země české o ten rozdíl mezi kněžstvem, vinicím jedni druhé z bludů. Shromáždění usneslo se, aby žádný o svátostech nemluvil lehce a potupně, zvláště při svátosti o tární aby každý nechal všeho vyměřování a hloubání, a kázání aby činili prostě podle slov Zákona božího.⁶⁾ Však ani toto usnesení neneslo platnosti. Kněží kázali proti sobě dál, a lid pražský nevěděl, na čí stranu se dáti.

Také již vyskytali se kněží nepořádní; úřad kněžský potahl na sebe, kdo chtěl; podle žalob kališníků kázali i laikové v kostelích. Processí zbožná zastavena v mnohých kostelích, a když se kališní osmělili s knězem vyjítí, byla jim osvědčována od novotných protestantů neucta. V mnohých chrámech pražských o Velikonoce nestavěny již hroby starodávné, monstranci nevystavována, krucifixy z mšalů mazány a vyřezávány.⁷⁾ O svátosti oltární ozývala se s kazatelnicí slova potupná: „Není v ní Boha, a kteréhož vy máte býti, tohoť pavoukové a myši suedí, a jinak se ta věc zšeredí, a víno zkyselí a zrosolovatí, ješto to Bohu nepřileží, on

¹⁾ Písecký u Pfrognera. Kirchengesch. 172.

²⁾ Písecký u Pfrognera l. c. 173.

³⁾ Bartoš písař. Kron. 198.

⁴⁾ Arch. pražs. č. 1129. fol. 125.

⁵⁾ Arch. pražs. č. 1046. R. 5.

⁶⁾ Archiv zemský. Opisy z Hory. 1523. Rukop. budišín. Politica 32. Liber vetustiae. v arch. pražs. 161.

⁷⁾ Tím se již r. 1520 proslavil týnský farář bakalář Václav.

jest na pravici Boha Otce v nebesích.* 1) Pro ty věci rozmnožilo se i mezi obecnstvem o viru hádání, a to takového rázu, že očitý svědek, sám protestant, zove je všetečným a zbytečným, bylotě „ne pro vzdělání, ale na protivenství, v místech nepřiležitých, jakožto v krčmách, po ulicích, o věcech kostelních s přiměšením slov rouhavých; někteří také mluvili, nemajíce v tom žádné vážnosti ani rozšafnosti ani míry, než aby jedni druhým protivenství činili a ve sváry toliko se dávali.“ 2)

Jest vysoce zajímavo shledávati z městských knih pražských oněch dní doklady a příklady o tom, kterak tehdejší lidé si v tom ruchu skutečně vedli, posmívajíce se starým ráďům, a se hádajíce. Tu sedí kterýs den jakýs Opršal se sousedem Špikem v hospodě, slove v Kuchyních (na Linhartském náměstí). Z čista dobra ptá se Opršal, kdo zamyslí jest mši? Odevece Špik: „Kdož jiný než milý Bůh.“ On: „Doved' mi toho!“ Na to Špik: „Jdi k kněžím, dovedou!“ Po těch slovech se Opršal mši vysmál. Týž muž hodil se k tomu, když šlo kterýs den processí z Týna; mládenci volali naň z hospody u Kulíška, aby šel si zavdat čili na poctu. I začne Opršal jim volati: „Co již pijte a jíte, však ještě s Bohem doma nejsú, teprv Týnští jdú s Bohem na procházku do Caletné ulice, a teď šenkérka na mne hledí škaredě, že jí muž nedopustil na procházku!“ Počal po těch slovech hned zpívati: „Věřmež v Boha jednoho, toť křesfanská víra; Hus, jeď svou mater!“ Potom jal se honiti nějakého vepře z ulice křiče, že „skůro ta svině knězi mezi nohy vběhla a byla by vám skůro s Bohem utekla.“ 3)

Jindy, když šlo processí od sv. Valentina, vešel na Šítkovy mlýny do šlejfirny nožíř Petr Hlásný a všed dal se v hádání mluvě k šlejfirům: „Tak jižli ste se s svým Bohem nanosili po ulicích, ješto byste toho měli nechati, aby stál na svém místě, a jest množství zábytcův po ulicích, a máte dva bohy, jednoho na nebi a druhého v monstranci, a nanosíce se s ním do vůle i postaví vám stůl před šatlavú, a vy tu s ním odpočíváte a odpočinúce tu s ním, tu vám opět nemůž jíti, i musíte opět nésti do kostela!“ K těmto posmíškům odpověděl mu jeden ze šlejfirů: „Nešlechtná tvá ústa rouhavá, a to shledáš, bude-li tě pán Bůh milovati, že tě bude trestati!“ Jiný přítomný nožíř jal se rouhače zkoušeti v theologii: „Věříš-li, že jest pod způsobem chleba pravé tělo boží a pod způsobem vína krev?“ K čemuž Hlásný krátce: „Nevěřím.“ „A kterakž pak věříš?“ ptá se nožíř dále; i odpověděl protestant: „Že jest Svátost.“ Byla-li z tohoto hovoru naposled pralice, o tom nestojí psáno. 4)

1) Bartoš. 92. 94. 96.

2) Bartoš. 37.

3) Arch. pražský č. 1046. R. 1.

4) Arch. pražský č. 1046. O. 23

Jiný nožír Ondřej z Malé Strany přijde kupovat v těch pohnutých dnech ousně na nožnice do kteréhoš krámu Staroměstského. Sotva všel, již se dá s ním Vočko koželuh v hádku o protestanty, jež zove potupným jménem Pikartův. „Pane Ondřeji, máte-li vy co také Pikartův na Malé straně?“ Odpoví Ondřej krátce a prudce: „Nejsůt u nás Pikarti žádní, jsů lepší lidé než vy!“ A Vočko zase: „Vypeřte lotry svodné ven!“ K čemuž zlostně Ondřej v odvet dí: „Buoh dát, vás prve kyji vyženou, než vy je vyženete!“ S povzdechem vplete se v hovor paní krámská: „Milaj pane, ani již v svaté mše nevěří!“ A hovor skončí Ondřej posměchem: „Vždycky mší a nikda nezamší!“¹⁾ Když přišel kterýs den r. 1523 Vojtěch řezník na šlachtatu, mluvil mu řezník Hájek: „Kde jest ten lotr tvůj pán, ješto se protiví mšem?“ Odevece prudce Vojtěch: „Já sem toho od něho neslyšel, než já to sám tak držím, že tě sama mše nespasí, když se slovem Božím nespavíš, a tvůj pán pes jest, a tak oba dva psi ste!“ Z toho byla zajisté bitva.²⁾

Svoje zlosti přenášeli pražští měšťané i na přespolní jarmarky na venkov. Když toho času přijeli pražští soukenníci do Velvar, pohádali se u přítomnosti velvarských mistrů zle o Pikarty. „Kdo jsou v našem cechu Pikarti?“ ptá se Matěj soukenník. „Říba Tlačisvět!“ odpověď zní. „Ale co naň pikartského víš?“ táže se Matěj zase, načež slyší za odpověď: „Když šli s processí, on stál před Jednorožcovic a mluvil, že mnoho psů a tist za malým kusem chleba jde.“³⁾

Při hádkách mezi obecnstvem samým nezůstalo. Také kněží dotýkáni. Stalo se r. 1524, že osadní u sv. Štěpána velikého, novotám nepřející, velmi bouřlivě pustili se do svého faráře kněze Václava, proč jim monstranci nevystavuje; při tom řeči velmi nečisté mluvili proti kázání jeho.⁴⁾

O Hromnicích r. 1524 došli novotní protestanté s Caherou v čele za městské vlády Hlavsovy vrcholku své moci. Sešeltě se sněm, kterýž přijal dvacet článků o náboženství Caherou napsaných. Dotčené články mají ráz protestantský nepochybný, ale nikoli výlučný: jest v nich patrna snaha přeformovati kališníky povlovně, nikoli v ráz. I protož některé zvyklosti, ceremonie měly dle těch článků býti zachovány, nebo pomalu odstavovány. Nejlépe tu povahu viděti v článku o vystavování Svátosti, pro kterouž věc nejvíc bylo rozmíšek. Článek nařizoval, kdežkoli kněz a lidé by obvykli, aby vystavováno nebylo, ti aby hanění ani potupování nebyli, a kdež by lid po tom stál, ti též aby kvapně nebyli od

¹⁾ Arch. pražský č. 1047. G. X.

²⁾ Tamže C. r.

³⁾ Arch. pražský č. 1047. G. 19.

⁴⁾ Staří Letop. 464.

toho utiskování, dokavadž by čtením Kristovým povolně a v lásce z toho nebyli vyvedeni.¹⁾ Mše aby zůstala, ale článkem jasně dáno na rozum, že oběti není po smysle katolickém; při tom zevrubně vyčteno, které částky mše podržeti, ale vše nechť prý, co nejvíc býti může, aby bylo v jazyku rozumném. Elevaci články hromničné vypustily. Roucha a jiné pořádky při mši by mohly státi, ale jen v prostotě, bez pýchy a zbytečných nákladův. O křtu radil článek snemu, kdyby dětátko bylo způsobno a rodičové s kmotry žádali toho, aby mu tělo a krev Páně bylo podáno, budiž, ale jen s rozvážením kněžským spasitelným. V tom patrna snaha lutherská proti přijímání dítek, na kterém kališní neustupně lpěli. Proti kališným také byl namířen článek sám o sobě moudrý, aby ti, kdož chtějí jíti k stolu Páně, nebyvali jen zlehka a často připouštění bez zkoušení, ať prý poznají, co jest večeře Páně a co dobrého přináší. Svátek Husův měl býti i na dále svěcen, ale z Husova učení má se držeti jen to, co s písmem souhlasí. Patrně se tu směřuje proti transubstanciaci, které Hus učil stejně s církví katolickou. Z článků, dotýkajících se správy církevní a kněžstva, je domluvný ten, jenž chce ochranu kněží učícím podle evangelia.²⁾

Cahera si napsal také článek, aby kněží se směli ženiti, ale kusu toho sněm nepřijal. Články byly tiskem rozšiřovány přes to, že král nedal k nim svolení svého.

Než tento povlovný způsob, kterýmž mínili Lutherští přetvořiti stranu kališnou, náhle jest přetržen během politickým v městech Pražských. Lid se pro články hromničné bouřil. Hlavsa Lutherán složen s primasství a Pašek, sok jeho, dosazen volbou v obci, kde kališní měli převahu. Paškova osoba i povaha jest z politické historie pověstna. Ctižádostivý, násilnický, panovačný byl muž, „dráč chudých“ dle souvěkých zpráv; starokališníkem byl horlivým zajisté jen proto, že Hlavsa, s nímž se nenáviděli pro úřad hof-rychteřský, po němž oba se sháněli,³⁾ byl novotář, byl tedy starověrcem z osobních, sobeckých příčin. Mistr Pašek, jakmile se ocitl v senatorství pražském, brzy „byl veliké strašidlo a bázeň mnohých šlechtných lidí“; to jest, Pašek dal se v stfňání svých protivníků, a to byli Lutherští. Administrátor Havel Cahera ihned změnil víru, zanechav novot, přiznal se chutě ke kališníkům, církvi římské blízkým; učinil tak jednak pro strach z Paška, druhé, aby se zalíbil králi Ludvíkovi, a konečně že za nové situace doufal mocnějšími příznivci svými dosíci větší cti a hodnosti.⁴⁾ Z téže poslední

¹⁾ K tomuto článku odvolávali se protestantští kněží i v létech pozdějších, kdykoli jim bylo trpěti pro nedržení ceremonii. Čti Jana Aupického Obživující kořen. 1571.

²⁾ Bartoš. 27. 28.

³⁾ Rezek. Pojed. Spol. nauk. 1881. VI. 11.

⁴⁾ Bartoš přirovnává ho po té straně Rokycanovi; (158) na konec zove ho „psem“. 50.

příčiny začal se v malých časech potom lísati ke kanovníkům na zámku, kteří jej konečně proboštem a prelátem boleslavským učinili; ¹⁾ Cahera se tedy od novot odvrátil „a přeostrými zuby, kly kancovými na pravdu Kristova zákona sekal“.²⁾

V máji r. 1524 vyšel koušelský dekret, „artikulové nápravy pražské“, který jest ještě neúplným výrazem nastalého obratu věcí, neboť hromničná ustanovení se v něm ještě zhola nezrušují. Šel tedy Pašek na protivnou stranu také pomalu a chytře. Úvodem se v dekretě dí, že pohnutí a nsvornosti v obci původ byl Cahera s Martinkem; první článek vytýkal, co pohoršlivého od kněží obou stran mluveno o svátosti oltářní; jedni prý mluvili, že tělo boží červy provrtají a pavouci oblezou, a Kristus že jest v svátosti „s kostmi i s vlasy“, druzí že není Kristus v svátosti, nýbrž na pravici boží. Takové hovory pod pokutou zapověděny, tolikéž zakázáno hanění sebe navzájem, zvláště jménem pikartským aby se nedotýkali. Processí aby byla, ale nikomu na vzdory; před tím farář at poučí, proč se jde; řemeslníci at nejsou zváni kromě o Božím těle. Patrně tropili řemeslníci největší neplechty při processích. Článek o processích spolu zakazoval spílati modlářův tomu, kdo jde, a Pikartů tomu, kdo nejde. V službách kněžských kostelních aby noví obyčejové se nedáli, čímž patrně mínila se švábská mše a jiné podobné lutherské služebnosti. S tím souvisel článek následující, aby konsekrace čili posvěcování těla a krve Páně dalo se jako druhdy bývalo, totiž tajně, tedy ne aby se kněz podle nového způsobu obracel k lidu a posvěcoval nahlas. Jazyka při tom lze užívati českého nebo latinského. Též obecné zpívání v kostele budíž latinské nebo „jazykem rozumným“. Poslední článek týkal se censury; bludné traktáty nechť jsou od administrátora podávány na rathouz.³⁾ A téhož roku nově ustanovil Pašek, aby knihy a traktáty, i když je duchovní právo propustí, směly býti dány v prodej teprv, až dal purkmistr dovození. V malých časech potom již z rozkazu Paška a Cahery nejedna kniha česká ztrávena plamenem; pálili je s takovou chutí, že právě z té doby málo knih se nás dochovalo.⁴⁾

Po dekretě nastalo vypovídání pražských farářů novotářských. Vrtková lůza pražská sprostá i z lepších tříd kněze na ulici bila, strkala, kamenovala. Kněz Martin vypuzen z kaply Betlémské i z Prahy. Než ho vyhnali, musil učiniti ze všech věcí, kaple náležitých, počet před dvěma radními, Karbanem a Kostelákem, a před čtyřmi kostelníky. Počet ten byl podivný: páni při něm kněze ani do kostela nepustili, a zatím, co zapisovali, jakýs Koukol

¹⁾ Zápisky Rosy. Menčík 18.

²⁾ Rukop. budišínský. Politica. 219.

³⁾ Rukop. budišínský. Politica. 32. Lib. vetustiss. arch. pražský 162. Bartoš 50. Arch. musej. Opisy.

⁴⁾ Jungmann Liter. 50.

kradl, co se mu hodilo. Po čase pak, když kněz Martin usadil se byl na venkově, obviněn jest u pražského soudu z nevěrné správy kaply Betlémské; zvláště z toho, že rozztratil bibliotheku čili librář betlémskou. V soudě vyšlo na jevo, že již předchůdcové Martinkovi druh druhu neodevzdávali správně knih betlémských, a soud za předsedy Paška spravedlivě rozhodl, aby Martinek zůstal s pokojem, a Koukol aby dopustil u sebe pohledati, jestli jest co u něho složeno, aby bylo navraceno.¹⁾ Kněz Martinek odešel do Nového Města nad Methují, kdež pod lutherskou vrchností oženil se a tkadlčil.

Nejdéle a nejměleji proti kališným kázal povědomý kněz Miruše, nelekaje se vyhnanství. I zdělána na něho i na kněze Počátka, jenž mu byl pomocníkem, píseň, pobízející k jejich obou vyhánění.²⁾ V srpnu 1524 konečně došlo k tomu. Pašek provedl odvážné spiknutí proti Lutherským. Za bouřlivého shonu pražského lidu pozavírání jsou od Paška a jeho pomocníků, kteří měli heslo: „Ve jméno boží, Amen!“³⁾ konšelé lutherští, kteří neutekli. Pašek psal králi, že šťastně předešel spiknutí, které bylo strojeno proti jeho straně; Cahera pěl Tedeum. Vítězové dali se na vyhánění a tištění kněžstva lutherského. Jan Miruše vypověděn do západu slunce. Stal se mistr Pašek opravdu „veliké strašidlo“; on a pomocníci jeho, nejvíc mistr Cahera, administrátor, ukrutenství provodili, mnohé lidi nevinné dlouhým vězením trápili, mnohé vzácné muže vypovídali, některé zmučili, jiné i ohněm pálili.⁴⁾

Rozhodného vítězství dobyl starý utrakvismus zápisem vši obce, konšelů, menších soudců a starších o Všech svatých téhož roku 1524. Tehdáž ustaveno 26 článků,⁵⁾ které jsou protiva článků hromničných. Úvodem jich položeno, že k svornosti jest jednota víry potřebna jako jednota města. Prvním kusem se nařizovalo, aby Trojice sv. ctěna byla a sbor nebeský chválen tím obyčejem, jako se děje po všem světě v církvi křesťanské, měšťané mezi sebe aby nepřijímali těch, kteří nedrží s církví obecnou; jiným článkem nařizeno držeti sedm svátostí a podávání dítkám; nedopouštěti, aby tu lidé duchovní a světští „hostinská“ učení

¹⁾ Arch. praž. č. 1047. 1525. a č. 1129. 125. O librării betlémské zaji-mavé svědectví kněze Mistra Vavřince z Třeboně klademe sem: „Toho sem svědom, že mistr Václav, dobré paměti předešlý administrator, nevyčetl mi kněz libráře betlémské, pravě, že mistr Jiřík poctivý také nevyčetl mu, a já jea tu správci v Bejlémě, z poručení panského přeběhl tu librář a drahně kněz jsem nenalezl. A kterých nebylo, znamenal sem trhem takovým V v regi-strích, nébrž i Donat strhaný místo nějakých knih byl položen, a potom jsem knězi Martinovi zejména těch knih nevyčetl, než v takovém sem nedostatku postúpil, jakž sem přijal.“ V outery den sv. Ambrože. 1525.

²⁾ C. C. Mus. 1882. 543. Rezek.

³⁾ Arch. praž. č. 1047.

⁴⁾ Žalanský. Spis o velikých těžkých protivenstvích.

⁵⁾ Arch. praž. č. 994. 89—100.

vedli a přijímali, netrpěli schůzí postranních, světili neděli, zachovávali posty; několika články mínila si kališní bromada utvrditi panství na vždy. Prý kdo chce býti přijat za měšťana, aby přinesl list, že je pošlý z rodičů zdávaných od kněží svěcených a nepikartských, sám že je od kněží „našich“ pokřtěn; kromě toho aby se otevřel a vyznal víru svou, a žádný aby víru pokrytě nechoval. Některý článek dotýkal se také městských voleb. O svých protivnících, kteří z města odešli, usnesla se kališní většina v obci, „k těm se tak zachovati máme, abychom jich tam nechali, a kdož jsou se v pikartství dali, chceme, aby se vystěhovali; kdožby koli dceru těch lidí, kteří kněžími svěcenými oddáváni nejsou, za manželku pojal, toho bychom nepřijímali, tolikéž ženu ne, pojala-li by muže z roty pikartské“. Kdožby městské právo přijal i tyto artikule, a potom jinak činil nebo mluvil nebo na Újezdě (kdež bylo postranné právo, na něž Pražané nemohli), s Pikarty schůzky měl, o tom nařizoval článek, aby hned byl města prázden. Jeden článek týkal se Bratří českých zcela zřejmě: kdožby optáni byli, že jsou od Pikartů a že podruhé se křtili, aby těm byli přísazováni cejchové a z města aby byli vyvedeni jako změtenci. Čtoucí pomní, že s tím ohydným trestem potkal se bratr Kalenec. Také o censuře usnesla se obec ve svých odvetných člancích slovy, „abychom traktátů bludných prodávati nedopouštěli, jestli žeby kdo co nového od nových učitelů přinesl, nejprv právu duchovnímu aby podal, jestli žeby právo duchovní uznalo, že by se nic tu nenacházelo, čím by lidé měli nakaženi býti, takové knihy mohou se prodávati teprv z dopuštění purkmistra a pánův“.

Nejhorší článek a nad mřru zpátečnický byl poslední: Aby konšelé „všecky měšťany obsílali pořádně, aby jedenkaždý osobů svů a ruků dáním se přiznal k tomuto svolení, a kdož slíbí, aby zejména zapsán byl“. Purkmistr, toho času Švik, přísahal Paškovi první, a po něm řadou konšelé a jiní měšťané všickni přísahali jemu. Po sv. Lucii téhož roku vydal král Ludvík rozkaz, aby vypovědenci vyprodali se z města, kdyby chtěli jinde v Čechách bydleti, že dovoluje, však aby „bludů pikartských na straně zanechali, mysl k pomstě zavrúce“. ¹⁾ Rozumí se, že po těch událostech mysl k pomstě nezavřeli.

Pašek zavedl neobyčejné udavačství a napořád volal udané měšťany na radní dům, aby přísahali, kdo je novotář čili Pikart, kdo ne. Z takových svědectví byly myslí měšťanstva proti sobě tuze zjištěny; v hospodách o to práce bylo dosti. Na Šmerhově mluvil na příklad zlatník Linhart zlatníku Tomášovi, rodilému Polákovi: „Tys mne chtěl z Prahy vyhnati, přísahu jsi učinil na rathouze, že bych já Pikartem měl býti a že bych o panně Marii neměl

¹⁾ Arch. praž. č. 994. 103.

nic držeti; já o Bohu všemohoucím a o panně Marii tak držím, jak dobrému křesťanu náleží, a jsem lepší než vy všickni Poláci, kteří jsou zde! Tys byl mnichem a chodils v kápi.“¹⁾ Z toho bylo zle. Polák dal Linhartovi tři pohubky a žejdlíkem. Ostatní přítomní dobyli zbraní, a kdyby šenkěř mezi ně byl nevrhl dlouhou stolicí, bylo by jich více zabito, takto zabit jen jediný.

Vůbec byl tehda zmatek, nevěděl kdo proti komu, nebylo důvěry jedněch k druhým, všecko rozrušeno, rozeštváno. Korambus, předešlý administrátor a jiní kněží, prve za Hlavsy vypuzení, vrátili se zase. Luther se hněval, psal Caherovi vyčítavé psaní. Také poustevník Matěj ozval se listem k Caherovi, v němž mu vyčítá zradu věci evangelické; prý stavové ho volili administrátorem „pod způsobem ovčím, vlka neznajíc“, nyní prý Cahera, co prve chválil, odsuzuje za kacířské, provozuje tyranské vězení, ďábelské mrskání, cejchování neobyčejné, vypovídání z řemesel a jiné surovosti proti lidem lepší víry. „Prohlídáš nyní, bídný Havle, kam jsi zašel?“ tak ptá se poustevník v horlivosti hněvu svého. Místo odpovědi Matěj vsazen do tuhé vazby.²⁾

Za útisku novotářů podávají si kališníci ruce s katolíky na smír a spolek. Zase vznikla myšlénka, aby podobojí smířili se s Římem, s patrným úmyslem, aby potom zničení mohli býti Lutherští jakožto protivníci náboženství a političtí; při tom doufal Karel Minstrberský, že syn jeho povýšen bude na stolec arcibiskupství pražského, dávno uprázdněný,³⁾ a Cahera doufal státi se jeho sufragánem biskupským.⁴⁾ Když se první toho rozumu jednání na sněmě r. 1524 nezdařilo pro odpor Lutherských a tudy posláním legáta Campeggia zatím uvedeno v nic, sobecký Zdeněk Lev z Rožmitála shodl se s Minstrberským a takž spojením předních katolíků s Paškem a s Caherou přišel k místu druhý sněm r. 1526, v němž opět jednáno o jednotu víry mezi katolíky a podobojími. Sněm, byv přemluven a zastrašen Minstrberským a Lvem, snesl se o zachování kompaktát v jejich „zdravém rozumu“, obě strany aby pečovaly skrze krále a papeže o to, aby kompaktáta byla uznána a splněna, žáci obojí aby byli svěceni od biskupa řádného, posluhy boží aby konány byly jen od kněží řádně svěcených. Podobojí aby vyhlášení byli „mezi jinými národy za dobré křesťany a pravé syny matky církve“; obě strany aby se nekaceřovaly, ve svých rádech a starobylých zvyklostech aby si nepřekázely, spíš aby si pomáhaly proti těm, kteří v rádech kostelních nechtějí státi; zborové pikartství aby zavřeny byly všude; ale ovšem uznáno, že Pikartů není třeba vyháněti, aby nebyly zahubeny grunty panské.⁵⁾

1) Archiv praž. č. 1047. L. v.

2) Rukop. mus. II. G. 13

3) Na to upozornil první Rezek. Viz Sbor. Histor. II. 1.

4) Bartoš. 126. 172.

5) Arch. praž. č. 994. 100. Bartoš 130. Opis sněmu z origin. čti v arch. musejním. Tomek, D. P. X. 565.

Tato jednota oznámena slavně, v Praze zvoněno a zpíváno Te-deum.¹⁾

Je velmi charakteristické pro onu dobu, že souvěký Bartoš v knize své kompaktáta, o něž se mělo po poslech s legátem v Budíně jednati, doslovně uvádí, poněvadž prý z Čechů a Moravanů mnozí nevědí, co jsou kompaktáta!²⁾ Mnoholetým odporem římským Čechové patrně dospěli tam, že o kompaktáta již ani nestáli. Teď měla býti stará, slavná, zapomenutá kompaktáta prostředkem udolati společnými silami protestanty. Ne bez důvodu psal bratr Matěj, poustevník, Caherovi v listě svrchu praveném: „O té pak smlouvě kompaktátské já tak držím a věřím: že bude tak stálá, jako pavučina na větru a pěna na vodě; jest ta smlouva z mušení a bezděčná, a jednak všem stavům pod obojí způsobou odporaná a nelibá a zvláště v městech lidu obecnému nepřijemná a ohydná. Nebo těchto kompaktátů na tento čas žádná potřeba není, jakož jsem toho dotekl ve spisu, který jsem učinil proti kompaktátům všem třem stavům.“³⁾ Co protestanté čeští na místě kompaktát na mysli měli, to pověděl poustevník v témž listě slovy: „Netoliko Němci, ale mnozí okolní národové a lidé přijímají a oblibují zákon boží a čtení pána Ježíše a ti všichni opouštějí papeže i jeho ustanovení a nálezky, zákonu božimu odporne a škodlivé, a vám Čechům přirozeným se posmívají a diví se prelátům pražským (faráře míní), že vy tak chtivě a kvapně do Říma lezete.“

V době dotčeného sněmu bylo v Praze zase nemalé pohnutí myslí: něčím toho vinen byl sněm sám, protože úmysly jeho proti Lutherským byly povědomy a pražskými hovory se zveličovaly, něco k pohnutí myslí přičinil Cahera svými kázáními, k nimž do Týna chodíval jako na vzdory novotářům sám kníže Minsrberský,⁴⁾ zemský hejtman, a ostatek dodala ona procesí, kteráž teď za reakce proti Lutherským konána hustěji a hlučněji i schválněji nežli bývalo druhdy. Souvěké soudní knihy městské podávají o tehdejších dnech pohnutý obraz. Takž na příklad strhla se kterýs den krvavá bitva, v níž měšťan Urban, kožišník, raněn od Jana Lepeného a syna jeho Pavla čtrnácti velikými ranami lopatou, takže sotva živ zůstal. A sváda zběhla se proto, že kožišník mnoho potupného mluvil, když s procesí chodil, posmíval se, že „jsú sobě žoldnéře zjednali, aby jim Boha neukradli“. Když se obě strany dostaly na soud, konselský ortel, přes to, že Pašek byl v radním domě pánem a že kožešník podle slov svých posměšných byl Lutherán, zněl spravedlivě: že páni v kázeň berou oba Lepené, protože Urbana „majíce nad ním moc, přece bili, takže sotva zživěl.“⁵⁾

¹⁾ Bartoš 133.

²⁾ Bartoš 137.

³⁾ Týž 172.

⁴⁾ Arch. praž. č. 1047. H. 16.

⁵⁾ Arch. praž. č. 1128. fol. 1.

Posměšky proti processí ozbrojenému vypustil také Pavel Schodecký, měšťan bohatý, pravovárečný, novotám nakloněný. Ihned se proněslo; Schodecký nebyl sic bit, ale vlekli ho na soud Paškův. Když s processí šli od sv. Štěpána do Vršovic, mluvil Schodecký: „Hle praj mračí se, poprchá déšť, kdyby pána Boha v kuklu oblékli, aby jim nezmokli!“ K tomu také doložil o konšelech, že dobré vyhnali a zrádce nechali; těm, „které jsú z Prahy vyhnali, nešlechetně udělali, že jsú nebožátka nic vinni nebyli, a kázali některé zmučiti a zkaziti, šli jim kuklu, snad teď sami v ní choditi budú, kopali jim jámu a snad teď sami do ní upadnú, a kněží dobré vyhnali a lotrů nechali.“¹⁾ To mluvil Schodecký nebezpečnou řeč: Pašek byl nemilosrdný. V strachu jsa postaven, vyprosil si Schodecký písemných i ústních svědectví, že je pravověrec. Farář od sv. Havla, Mikuláš, pod černou pečeti vydal mu list, že on i s manželkou „zprávu boží o duše své od něho přijímali a na to tělem a krví pána Ježíše že jim posluhoval.“²⁾ Jedna z podruhyň svědčila, jak Schodecký nenávidí Bratří českých. Prý když „sú se u Podušky scházeli, aby sobě kázali, mluvil s ženou svou, kde jest někdo dobrý, aby je zapálil; a potom prý mluvili Bratří, hle, aby nás zapálili, a teď sami shořali“. Jiné podruhyně a sluhy všecky vysvědčovaly, že není pan Schodecký nijaký „pochybný“, že všecky podruhy k tomu vždy napomínal. aby k hoďm božím se k stolu božímu způsobili. Jedna dokládala i to, že nejednou sama dítky jejich k božímu tělu nosila na svých rukou.³⁾ Však nic neneslo platnosti, Schodeckého vzali páni „ve svou kázeň“, a ta byla za Paška krutá.⁴⁾

V těch pohnutých dnech seprali se kromě jiných Mikuláš perníkár z Široké ulice s Janem Radochem o víru. Mikuláš se hřmotně chlubil, „že po Martinkově kázání teprv pravou víru poznal“. Z toho spor, nadávky, bitva, a páni na konec zavřeli oba.⁵⁾ Jiný obraz z pohnuté Prahy. Bylo některou neděli před hody Velikonočními, sousedé seděli na víně. Kroslík jal se mluvit: Byl-li jest kdo z vás dnes v Tejně na kázání, utěšené kázání pan administrátor učinil, pak naposledy udělal napomenutí slušné, kteréž nepřátely máme, abychom s jich vystříhali, neb nemohú-liť co zjevně učiniti, ale hledí tajně, byť měli pod zradou učiniti, protož se jich vystříhejte!“ Tedy řekl proti tomu jiný soused Lumenda: „Neměl jest takové věci oznamovati na kázání, neb takové kázání neneslo by svornosti ani lásky; mohl by těch zrad nedotýkati, mohli by se lidé z toho bouriti!“ V tom vstal Husář:

¹⁾ Arch. praž. č. 1047. M. 8

²⁾ Arch. praž. č. 1047. M. 12.

³⁾ Tamž M. 13.

⁴⁾ Arch. praž. č. 1129. 205.

⁵⁾ Tamž č. 1128. 16.

„Co pravíš, by pan administrátor k bouřkám kázal?“ A již byla z toho bitva.

O sněm a Paška bylo mezi sousedy také vypouštěno nejedno bouřlivé slovo a svedena řež krvavá. V Platnéřské ulici kterýs den sněmovního zasedání dobyli na sebe tesáků a skrvavili se bratří Farkašové se Strakou. Straka začal: „Lotře pikartský, všaks mluvil o panu mistrovi Paškovi a o panu Zigovi a o administrátorovi,¹⁾ že pro své jednání bylo by hodné, aby jim byly hlavy stínány!“²⁾ Pouliční výjev ten vznikl vlastně z hovoru klidného, jenž veden byl v dílně. Straka všed, pobízel Farkaše mladšího: „Kéž jdete na sněm!“ I odvětil: „Jsú tam moudřejší než já; a co tam slyšíš, prý jednají, aby dobří lidé z města byli vypovědění; druhá nesnáz bude s Němci, nebo se sem strojí, a Turek s strany druhé též se strojí... aby těch tří nebylo, pana purkmistra, Zigy a administrátora, že by dobře bylo.“ Po těch slovech se vybrnuli s tesáky, na ulici, a poněvadž ta půtka uliční byla proti poctivosti městské, vzati jsou oba „v kázeň“ konšelskou.³⁾

Jindy seděli sousedé někteří z předních v městě na kolaci v domě u lilium. Jeden dí: „Toho lotra administrátora všecko kázání mám sepsané!“ Druhý k tomu: „Milí páni, což jest o toho administrátora, kdyby se z vás někdo obral a jeho by s té kazatelnicí svrhl, však by nic za to neztratil!“ Po té začal hovor o sněmě. I ptáno, co se tam děje. Doktor Špik odvece: „Dobře se děje, jest mluveno s knížetem i s nejvyšším purkrabím, že z Paška uděláme svini!“ Tuto řeč jal se potvrzovati soukenník Samuel slovy: „Milí páni vezmeme sobě na tom hudci příklad, který na smyčec hude čím spíš tím lépi!“ Ta slova donesla se Paškovi, a ten obvinil Samuele, že mu stojí na hrdlo, ta řeč že vztahuje se na bezhrdlí.⁴⁾

Lze souditi, že v Praze tehda bouř obecná pořáde hrozila, naplňujíc takřka všecken vzduch. Lidé se tím netajili, že vražednou bouří čekají. Když na příklad v těch dnech vešel do schůze osadních svato-Jilských Johannes z Prošvic, zeť Václava Doktůrka od zemských desk, řekl: „Nechte těch hádek, však než dvě neděle minú neb tři, zvíte, což se pod způsobem víry stane, budete-li živi!“ Zaleklým sousedům doložil na výklad své řeči velmi domluvné: „Co žádáte pokoje od nepokoje?“⁵⁾ A poněkud pravdu měl; co sil Pašek, z toho nemohla než bouře vzejíti. Konšelé ovšem byli bystře na

¹⁾ Ziga čili Zikmund Vaničkovice, řezník, přední pomocník Paškův. V arch. praž. kn. č. 9. 295. jest zapsáno z r. 1533 pořízení poslední vůle tohoto Zigy. Viděti z listiny, že na konec svého života měl soudní těžkosti se svou ženou Annou Podkovovou z Klatov. Jináč nelze poznati, že by mu z loupení měšťanstva, jehož se s Paškem dopouštěli, tuze mnoho zbylo.

²⁾ Arch. praž. č. 1047. J. 17.

³⁾ Arch. praž. č. 1129. 123. a č. 1047. J. 17. 18.

⁴⁾ Arch. praž. č. 1129. 187.

⁵⁾ Arch. praž. č. 1047. K. 7.

stráží a krotili bujně mysli násilím a předcházeti mínili bouři schůzemi napominavými. Sešli se na radnici v den sv. Matěje r. 1525 starší obecní, cechmistři a jiní a uvažovali o tom, aby všickni lásku mezi sebou měli a se nevadili, kněží aby se sami srovnali a byl-li by nalezen světský neb duchovní, různici čině, aby trestán byl.¹⁾ Než co takové mluvení platno, když skutky byly smíru na odpor.

Protestanté z města vypuzení hájili svou věc u krále s takovým zdarem, že ještě téhož léta 1525 vydán rozkaz, aby je město zase přijalo; než konšelé i obec přes to, že vypověděnci pobývali po vinicích u samého města, a mnozí tajni Lutherští bydleli v městě, čímž oheň sváru stále byl živěn, odepřeli králi poslušenství v tom. Obec namítala, že ti vypověděnci druhdy lid zrotili a v nepokoj uvedli, nechť prý jen ženy jich prodají statek a táhnou za nimi ven, a jestliže by který v nemoc upadna, chtěl do města býti vpraven, aby páni živého ani mrtvého nepřijmali; také radila obec shromážděná, aby konšelé chytali vypověděnce, kteří na svých vinicích svobodně bývají a „k městu ubližují“.²⁾

Zatím již rozhodnut nezdar jednání českého s legátem papežovým v Budně o uznání kompaktát a dokonalé smíření s církví: legátovi Campegiovi se některý článek kompaktátů nelíbil docela; prý by měl koncil o nich jednati, a k tomu docházely z Čech listy mocných osob (Jindřich z Rožmberka), že poselstvo české nezapustuje zemi; patrně pletla se politika i osobní hněvy do náboženství tuze: nechtěliť nejen lutherští a bratrští stavové, ale ani někteří katoličtí páni a rytíři, aby Zdeněk Lev příliš zmohutněl smírem mezi katolíky a podobojími. Také prý chtěl legát 20.000 dukátů, o kteréž mezi posly a jím začalo nechutné smlouvání.³⁾ Posléze když se smluvili, chtěl legát, aby Čechové, odpřísahnouce tludy, činili pokání. S tím byl konec jednání. Tenkrát se podobojí zajisté chtěli s Římem srovnati mermomocí a upřímně. Komu vina, že tak žalostně se skončilo? Rozdvojení mezi katolíky a podobojími zvětšilo se, Lutherští zfskali; kališným nastal začátek konce.

Pašek zatím provozoval svou dále, a Cahera věrně pomáhal. Z jejich rozkazu chodili před božími hody kněží dům od domu a nutili lid k zpovědi; kdo při tom promluvil odporné slovo, bylo mu zle, vypověděli ho, ačkoli prostřednictvím Židů bylo lze u Paška, Zigy a Cahery vyplatiti se. Také pozorovali kněží a jich náhončí, kdo v pátek jídá sýr,⁴⁾ jídlu to, jež katolické a kališní posty

¹⁾ Starší Letop. 465.

²⁾ Arch. praž. č. 994. 104.

³⁾ Tomek D. P. X. 580. zamítá tuto Bartošovu (189) zprávu jakožto pomluvu.

⁴⁾ Bartoš 198.

v Čechách nedovolovaly. Kdo jedl v pátek sýr, dal v jev, že je novotář, Pikart, ať lutherský ať bratrský.

V tom nezměnilo se nic, ani když nastoupil nový král Ferdinand I. r. 1526. Za něho brzy bylo patrné, kolik změnila se doba proti století předešlému u věcech náboženství. Zápas byl a zůstal na dále, ale již nešlo při něm o náboženství samo, v popředí se dral zápas politický mezi stranami, mezi králem a šlechtou o moc, o ústavu, a náboženské spory zápas ten jen ztrpčovaly, znesnadňovaly.

Pokládáje za to, že si dobuďte pochvaly královské, Pašek krutě točil Lutherány, jak jen uměl. R. 1527 nastrojil krvavý muž ten proti svým protivníkům v městě řeč, jakoby již chystali bouři; prý se smluvili, u kterého domu nenajdou provázku s trápci, vyvěšeného od zvonce, tu že budou všechny obyvatele vraždit. Též i kněží po farách to vyhlašovali. Do tohoto domnění těžkého a nebezpečného neostýchal se Pašek strhnouti i dvě poctivé a klidné matrony městské, jakoby ony ty provázky byly dělaly. Souvěký svědek těch věcí zove tuto strojbu Paškovu „dětinskou, lehkomyslnou, klevetnou a babskou“. ¹⁾ Stala se některá zatýkáni, jeden člověk i zmučen, aby pověděl o spiknutí lutherském proti Paškovi, ale nic nedokázáno. Proti tomu podařilo se polapiti r. 1528 dva řemeslníky, flašnýře a pasíře, kteří se zřejmě vyznali býti lutherskými. Ti jsou s chutí upáleni, a smrt také s chutí podstoupili: jeden, když mu nohy uhořely, volal, že jest jim tu veseleji nežli na jich vlastní svatbě bylo. ²⁾ Touž smrtí tehda sešla Marta, sousedka od sv. Klimenta, kteráž držela se Malé stránky bratrské. Pašek ji odevzdal na smrt bezpochyby jen proto, aby se zalíbil králi jakožto horlivec pro víru. Marta odpírala kněžím i Caherovi o svátosti oltářní. Když k ní administrátor mluvil, aby sobě košili připravila, že bude upálena, srdnatě, kdykoli chtí, netoliko košili, ale aby na ni dali i plášť, že ona ke všemu hotova. Když ji vedli na smrt, volala lidu: „Nevěř žádný těm kněžím, neboť jsou pokrytci, sodomáři a ruřani.“ ³⁾

Za takových poměrů v Praze nedivno, popadlo-li hysterické osoby náboženské šílení. R. 1527 vyprávěli po městě, že na děvče kožišníka Žemličky jeví se krvavý pot, a děvče v tom potu že mluví divné věci pobožné a zvláště, že nad Prahou naříká „běda běda“ i nad kněžím, „že jimi všecko peklo již jest podlážděno“. Prý také upadala přes tu chvíli v mdlobu smrti podobnou; když při takové mdlobě přivolali jí kněze, přisedši k sobě, naříkala na toho kněze; na jiné všechny kněží a napomínala jich, „aby nic jiného než Zákon boží a čtení svaté kázali, že jsou

¹⁾ Bartoš. 257.

²⁾ Arch. mistodrž. Miss. č. 114. 282.

³⁾ Z Histor. o bouřce praž. Žalanský, Spis o velikých protivěnstv. církv.

všickni v horoucím pekle dávno¹⁾. Kněz prý vyseděl u ní tři hodiny a plakal. Také množství lidí všech stavů k ní chodilo a dívali se tomu s podivením. Někteří říkali, že dábel do ní vstoupil, kněží na kázáních zase oznamovali, že ji Pikarti drápali, aby krví se potila.¹⁾

Mezi novotáři již r. 1527 rozšiřovány naděje, že Paškova moc u konce, a že se všickni ti „Pikarti“, kteří jsou vypověděni, do Prahy vrátí.²⁾ Soud takový byl na snadě, Pašek hrál na velkého pána a osměloval se krále neposlouchati ve všem. Než pád jeho se přece hned nestal. Pašek padl teprv 1529. S ním ovšem i Cahera. Co budovali za kolik let, sesulo se v ráz. Pověstné artikule protilutherské vzaly za své. Císař z vypočítavé politiky mnil tentokrát v politickém zápase užití Lutherských proti druhým. Pád Caherův způsobil po vsí zemi podivení. Kronikář lounský má v své kronice k r. 1529 zápis, z něhož nechuť k mocnému druhdy administrátoru patrna: „Vypověděn ze všech zemí krále Ferdinanda pro svá všetečná kázání.“³⁾ Po létech umřel Cahera kdes za Norimberkem, zanechav pět dětí a ženu těhotnou; prý „do smrti se ničemu dobrému neučil.“⁴⁾

Teď, kdy právě byli v Němcích protestanté tolik zmohutněli, nastala u nás zase reakce lutherská, vedle níž i katolíci začali se s důrazem ozývati, píšíce proti „novým sektářům a od církve katolické odřezancům, jenž nic o řádích a ouřadech církevních, o mši sv., o očištění, o dobrých skutcích nic téměř smejšleti nechtějí . . . proč jsou tak tvrdošíjní a urputni, že raději nových sekt, než-li staré katolické, která k nebi vede, se přidržejí.“⁵⁾ Podkomoří Planknar pomáhal věci katolické, seč byl. Evangeličtí členové vyšších stavů měli již r. 1531 tolik síly, že učinili pokus o konsistoř, aby totiž z nich samých osoby k ní byly přidány,⁶⁾ a pod tím aby protestanté mohli v skutek uvéstí řády své v celé straně. Kališní stavové bránili se, jak mohou. Proší krále o pomoc, vykládající mu své obavy všelijaké. Král stavy podobojí utěšuje, že strana podobojí zachována bude i na dále při starých pořádcích a z kanceláře že nebudou plésti do práv kališné konsistoře.⁷⁾ Také Pražané kališní se bránili protestantům. Známe určitou zprávu z r. 1533, že nepustili mezi měšťany nikoho, kdo se nedal ohledati u faráře stran učení „luteryanského neb Zvingliova“; teprv

¹⁾ Bartoš 259.

²⁾ Arch. praž. č. 1047. R. 19.

³⁾ Kronika Mikšoviče. Opis rukopisu Děčína. od archiváře Merze.

⁴⁾ Č. Č. Mus. 1882. 540. Rezek.

⁵⁾ Catholicus sv. Petra, r. 1523 přeloženo od Bened. Plzeňského. Z rkp. Warmbrun. v arch. mus.

⁶⁾ Frind Kirchengesch. IV. 122 „Loslösung von Rom und Installierung der Laiengewalt in der Kirche“.

⁷⁾ Arch. roudnick. Cop. Ferd. I. 314. Výpis p. kand. fil. Dvořáka.

na osvědčení kněžovo, že pozkoušená osoba přijala svátost oltární, udělili konšelé městské právo.¹⁾ Zase chytala se strana podobojí kompakťat proti všem svým protivníkům. Domluvný rozum mají artikule, jež strana ta ukládá r. 1535 vyslaným, aby je králi přednesli ústně po česku a na spise podali latině. Vyslaní měli králi praviti: „Uznamenavše, že toho času vznik jsou vzali mnozí rozdílové u víře a k Vaší kr. milosti zprávy postranní docházejí, že nás, kteří se hlásíme k Zákonu božím pod obojí způsobou, velmi malý počet jest, než že sme se k luteryanské sektě anebo k Pikartóm uchejlili, ješto my tomu odpíráme, než v obecné křesťanské církvi stojíme . . . jestli že by nás tím omlouval (pomlouval), že sme modláři, proto že bychom pod způsobem chleba a krvi se klaněli tělu pána Krista, hotovi jsme Zákonem božím i všemi doktory svatými to provésti, že se máme tak klaněti.“ Dále měli řečníci osvědčiti králi, že strana drží kompakťata, vyčísti mu jich čtvero kusů; slova božího kázání i zpívání že strana chce poslouchati přirozeným jazykem, který kněz by světskou mocí panovati chtěl, toho že nepodnikají, svátostí božích že nekupují, hříchy zjevné že ruší. Toť prý celé strany základ, a protož měli krále prositi, aby nepřijímal pomluv, prý chtějí dokázati, že jsou lepší nežli ti, kdožby je tak potutedlně a tajně omluviti směli. Na konec měli vyslaní vylíčiti králi nouzi, že žákům kališným jest choditi pro svěcení do ciziny, a prositi aby si směli ze své strany voliti Čecha pravého na biskupství, a to takového, kterýžby „písma boží v pravdě znal a kterýžby jim v řeči a v mravích rozuměti mohl.“²⁾

Král Ferdinand rozváživ věc a vida vzrůst protestantský mezi stavy českými, ujal stanovisko obratné: vzal smlouvu kompakťatní v ochranu, čímž noví utrakvisté čili Lutherané, kteří o ni nestáli a nedbali, vyloženi jsou za buřiče a postaveni mimo zemský zákon, jakýmž kompakťata opravdu byla. Kromě toho král a jeho rádcové také vším způsobem usilovali o to, aby strana kališná smířila se s katolíky, a Lutherští, kteří jsou podobojí jenom jménem a ne skutkem, aby byli odkryti a zapuzeni. Na ten konec svolal král 1537 sněm. Ale Lutherští se vypuditi nedali, nad to spojení katolíků s kališnými snažili se překaziti, nepokrytě projevující, že strana „podobojí“ kompakťat nepotřebují, jim že stačí písmo; sic také, kdo prý drží kompakťata? Strana katolická kaceřuje pod obojí, jakoby kompakťat nebylo, a biskupové čeští, zvláště Olomoucký, dle kompakťat povinni jsou světití žáky podobojí za kněze, ale ve stu a čtyřech letech ať prý ukáží jediného, jenž byl od nich svěcen.

Na sněmě dostalo se též kapitole pražské od stavů ostré výtky pro nepokojné horlení, na škodu náboženského klidu v zemi jevené. Vyčítáno, když prý před lety několika jednáno se stranou

¹⁾ Arch. praž 534.

²⁾ Chaos v praž. arch.

pod jednou o jednotu a dobrou svornost, oznámila kapitola, že pokládá stranu podobojí za odřezance, a její administrátor pověděl: „Viděl jsem vás tak zapsané v Římě v matrice v kapli papežové, a když vymazání budete, budeme vás za křesťany dobré držeti!“ To prý všechno jest proti kompaktátům, nebo strana stranu haněti nemá! ¹⁾

Na témž sněmě také podali stavové „podobojí“ katolíkům artikule k smíření. Z těch kusů hlavní byl, aby směli kněží „podobojí“ také v katolických chrámech sloužiti — ovšem katolictí zase v chrámech podobojích; a druhý kus, aby směli si podobojí zvoliti biskupa svého. Strana katolická dala v odpověď, že ti kusové všickni jsou víc k nesvornosti nežli k smíru, a takž sněm r. 1537 minul bez porizení.

V duchu nesmířitedlném nejeden katolický farář zase posměšně hovořil o podobojích na kazatelnicí. V tom nejpověstněji vedl si kněz Kozka v Nepomuce; nemoudrý ten kněz kázal tak prudce, že r. 1538, tedy rok po smírném sněmě, utřzil si odpor samého krále. Král vzkazuje z Vídně, ²⁾ že Kozka na odpor straně podobojí kázal o tělu a krvi Páně rouhavě věci, a jakkoli prý zřízení jsou ustanovena, jak se jedna strana k druhé v tom zachovávatí mají, nicméně že vidí se mu poručiti administrátoru a kapitule kostela hradu Pražského, aby se toho doptali a trestali. Rovně tak urážlivě jako nepomucký Kozka ulevoval své zášti leckterý kazatel podobojí proti katolíkům. Z nejmělejších byl v těch časech Jan, farář u sv. Mikuláše v Starém městě. Na den mistra Husi r. 1539 kázal na Slovanech, že strana pod jednou je Antikrist, že všickni té strany jsou modláři, a povzbuzoval lid, aby se k té římské straně neutíkal. Tou příhodou utřzila si výtku zase konsistoř podobojí; král jí rozkazuje, aby knězi zakázala kázání do příjezdu královského a dodává špičku: „Ač my té naděje nejsme, abyste tomu kazateli k čemu takovému ponuknutí dávati měli.“ ³⁾

Zatím protestantství činilo na mnohých místech v Čechách patrné pokroky na ujmu kališných i katolíků. Na venkově jsouce měšťanstvem podporováni, vedou si kněží zřejměji, zvláště v severních Čechách.

V Kadani musil již r. 1530 podkomoří z rozkazu králova smiřovati měšťanstvo, pro víru zbourené. Měšťanů byla tu asi většina protestantská; pod jménem „podobojích“ shlukovali se, uráželi katolíky, kteří, majíce vládu v rukou, protestanty tiskli,

¹⁾ Rukopis Strahovský; zápis o sněmu. Historie Jednoty univ. kn. 17. C. 3. 69. 70. Sněmy Č. I. 418. 419. 420. a d.

²⁾ Arch. místodržitelství Missiv. č. 20. 50. V Sněmech I. 426 je zmínka o tom knězi, tu slove Kozera.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 20. 201.

uváděli a poslouchali kněze ženaté, konali pokoutní schůze, rvali a bĕjeli se s protivníky na ulici na potkání. Podkomoří Planknar maje po boku smírce za všech stavů srovnal rozvaděné, „vzdvihl všecko puntování“, kázal zásadu dosti pěknou a moudrou, aby sobě sousedé odpustili, „poněvadž uznání víry buď pod jednou nebo pod obojí jmá býti každému svobodná a nepřinucená vůle“, protož, prý „manžel manželku, otec syna ani dcery, ani přítel jeden druhého neb hospodář čeledína nemá mocí ani jakou zlou vůlí k tomu přinucovati, ani s víry svozovati“; dále rozkázal Planknar, aby „po domích, na rynku strana stranu, osoba osobu, duchovní i světské, mužské i ženské pohlaví, jedni druhých nepotupovali, sobě se neošklivovali;“ též aby netrpěli bouřných kázání, pobočných schůzí, a nedopouštěli kněžím nebo mnichům poběhlým ženiti se a jeptiškám vďavati se. Fara se školou, jsouce pod správou komendátora řádu maltézského čili „zákona rhodského,“ i klášterové v městě aby zůstaveni byli bez útisku. Smírné rozkazy podkomořího zapsány v městské knihy a do register podkomořských.¹⁾ Kromě toho Kadanští listem se zavázali za sebe i za své budoucí, že mimo pořádek pod obojím způsobem v nic se nedají. Kdyby se něčeho proti tomu dopustil, ten do trestání buďž podán k duchovnímu právu do Prahy, do konsistoře strany pod obojí. K tomu listu, jímž Kadanští přiříkali poslušnost straně podobojí, přitiskli pečeti Žatečtí a Lounští, však „sobě bez škody“. ²⁾

Rozumí se, že podle toho zápisu nikdo nešel. Strana katolická, která měla přízní horlivce katolického Planknara v městské radě vrch, užívala své moci jednak na obranu svého náboženství, jednak na útisk protivníkův, a ti, seč byli, odemstívali se. Téhož ještě roku 1530 poroučí král maltézskému mistrovi Janu z Rožmberka na Strakoněcích, aby překazil nějakému mnichovi při faře v Kadani bouřlivá kázání. Prý káže aby mrtvoly pohřbených Lutherských byly ze země vyvrženy. To prý není kázání, ale „scaliren“, a král toho trpěti že nebude.³⁾ Mistr veliký Jan z Rožmberka honem posílá převora pražského Mikuláše ze Stráže, aby věc vyšetřil a spolu aby pohleděl, jak se daří v komendě, neboť prý kadaňský komendátor Petr sedí u vězení z nepřízně pana Opla z Fictum.⁴⁾ Tedy samé pěkné příhody. Na zlost katolíků si protestanté v těch nepokojích postavili školu a odepřeli farnímu knězi desátek. Za to obdrželi od krále r. 1532 novou dátku z Inšpruku.⁵⁾

Tím způsobem obapolného dráždění došlo r. 1535 k nové bouři, o jejích příčinách a rázu dovidáme se z listu císařova,

¹⁾ Arch. praž. Lib. rerum memor. č. 332. 26.

²⁾ Tamže 24.

³⁾ Ms. rosenberg. v mus. 339. Výpis p. Šimáka.

⁴⁾ Tamže 340.

⁵⁾ Arch. roudnic. Cop. Ferd. I. 202. Výpis p. Dvořákův.

zaslaného stavům českým. Císař píše¹⁾ „Z psaní, které ste, jsouce při soudu zemském minulém shromáždění učinili,²⁾ srozuměli jsme, že by opět kadanští spolubratří vaší u víře vám toužiti na stranu pod jednou způsobou měli, že jich přijímati nechťi (za měšťany rozuměj), řemesla v městě dělati nedají, hanlivými slovy dotýkají, písně o nich posměšné skládajíce a zpívajíce, kněžím příkoří činí, prosíce nás, abychom straně pod jednou to zastavili. Věděti Vám dáváme, že před tím také jménem Kadaňských pod jednou způsobou na nás jest vzneseno, kterak přes záповěď naši ta strana, jenž se pod obojí býti praví, opovrhši napomenutí purkmistra a konšelfu do Žatce a jinam posly své vypravili a processí majíc, některé sto kněží, žáků a jiných osob v neděli po Božím těle s kušemi, bubny, s praporci k nim do Kadaně pěšky přišli i na koních přijeli, i do kláštera před městem se dobývati chtěli, do kostela šli, voltáře neobyčejně polili a u fary obrazy z oltářů smítali a jiné neřády, po ulicích křičíce a vejskajíce, činiti jměli, takže konšelé ten den u velikém nebezpečenství stáli.“ Císař na konec slibuje, až přijde do Prahy, že věc vyšetří, zatím aby si dali obojí pokoj. Spor a nepokoj Kadaňských vlekl se dále. Vyšetření hněvu rozvadených stran uložil král r. 1538 dvěma pánům katolickým, dvěma podobojím.³⁾ Smír nebyl možný. Čtyři sta měšťanů tamějších byli „podobojí“ a pouze 50 katolíků⁴⁾ — a katolíci panovali. Kdyby oni podobojí byli kališníci, bylo by snad bývalo jinaké, ale že všickni podobojí Kadanští jsou lutherského rázu, to psal r. 1539 král podkomořímu slovy jasnými: „Zpravu máme, že ta strana, kteráž se pod obojí jmenuje, více k sektě luterianské než té pod obojí víře nakloněna jest.“⁵⁾ Ta zkušenost králi bohužel nevadila rozkázati Planknarovi, aby vládu v obci zanechal katolíkům samým, čímž ovšem zápas v Kadani prodloužen a stále živěn.

V Žatci sedělo protestantství tou dobou již také pevně. Jest to patrné již z onoho processí do Kadaně r. 1535 podniknutého. Však děly se ještě jiné kusy. Farář žatecký a s ním i litoměřický viněni od císaře r. 1539, že, berouce s sebou měšťany, sjíždějí se s radami kurfiřta saského a knížete Hendrycha míšeňského na sv. Anně Hoře, odtud pak že posilnění jsouce v městech uvozují „nové bludy a sekty“⁶⁾ — a německý jazyk — lze doložiti.

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 13. 267.

²⁾ Sněm r. 1537 zastával se Kadaňských několika listy ku králi. Sněmy I. 423. 425.

³⁾ Jindř. Berka sudí Šebest. Weitmile, německých len hejtman z katolíků; Jan mladší Křinecký z Ronova a Václav Žehušícký z Nestajova z podobojích. Arch. místodrž. Miss. č. 20. 48.

⁴⁾ Sněmy I. 426. Gindely Brüder I. 247 uvádí 60 katol. omylem.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 20. 173.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 20. 162. Odpověď fol. 173.

V Litoměřicích byl ještě r. 1536 děkan katolický, ale občanstvo ho tisklo, důchodů, desátků mu nedávajíc. Císař, jehož tu byla podací, marně se namáhal děkana přichrániti.¹⁾ Když děkan z nepříjemného místa svého utekl, nastoupil kněz lutherský Václav Šídlo, jenž si, jakož samo se rozumí, brzy způsobil nemilost královu. Píseň král r. 1538 všecek hněviv podkomořimu, aby vyšetřil ty všetečnosti, které Šídlo podtají a pokoutně koná, král že ho potom netoliko z Litoměřic vybude, ale i na hrdle jiným ku příkladu strestá.²⁾ Podkomoří vyšetřil, a Šídlo kněz dostal se do vězení a pak do služby pražského purkraba, aby ho hlídal.³⁾ Po Šídlu vyžádal si císař od Novoměstských, aby do Litoměřic za děkana propustili Jakuba, faráře od sv. Štěpána většho,⁴⁾ a když se tak stalo, chodil, jakož víme, kněz Jakub na německé besedy protestantské do Annaperku.

Oustečtí nad Labem měli tou dobou již tolik Lutheránů mezi sebou, že králi vidělo se konšelům psáti r. 1535 rozkaz, aby vybili jinověrce z města a netrpěli „všech takových nových a prve nebývalých sekt“.⁵⁾

Hojný příval protestantský pozorovati lze v Teplicích, v Krupce a v jiných sousedních městech. R. 1533 zve Krupecké Lev z Rožmitála, aby se postavili a zpravili, proč se drží luthrovstva a proč v svátky orali.⁶⁾ Téhož roku vzkazuje Lev, hejtmán království Českého, že nestrpí na Krupce ani jinde kněze, kteří jsou plni spletek bludných, ani toho kněze France, který se bez dovolení vstěhoval „lutróm k vůli“ do Chomutova a jenž sedá na víně do půlnoci.⁷⁾ Ve Fridlandě jest kněz i všecko město r. 1534 Lutherské;⁸⁾ v Trutnově již r. 1526, když farář kázal proti Lutherovi, protestovali křesťané v kostele hvízdáním a křikem.⁹⁾ I v malém Bezně u Boleslavě měli r. 1539 podezřelého faráře Machka, jenž v postě jedl pečeni se sedláky,¹⁰⁾ čímž dostatečně, byť ne právě duchaplně, osvědčoval svou nespokojenost s dosavadním křesťanským řádem.

Vnitř v zemi bylo protestantství za těch dob v silných začátcích u větším počtu měst. Ani Plzeň nebyla vyjata; i tam r. 1529 kázány novoty.¹¹⁾ Také Kutná Hora, přední město po

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. 13. Str. 311 nebo 511.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. 20. 19.

³⁾ Tamže 21. Neumíme říci, byl li kněz tento též osoba, jež r. 1523 vypověděna od protestantů z Prahy spolu s Korambem. Ten slul též Václav Šídlo jinak Subtle.

⁴⁾ Tamže 26.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 13. 337.

⁶⁾ Arch. Český XII. 132.

⁷⁾ Tamže 155.

⁸⁾ Haltwich Reichenb. 66.

⁹⁾ Hüttel Chron. v. Traur. 57.

¹⁰⁾ Biblioth. místn. dějep. VII. 49.

¹¹⁾ Gindely. Brüder I. 219.

Praze, v týchže dobách přijímala novoty náboženské. Sic r. 1522 tu pobýval kališný administrátor Korambus čili mistr Natoň zvaný, z Prahy protestanty vypuzený, a ten tu kázal proti nim tak, že pražský kněz Miruše, často připomenutý, psal šepmistrům, že Natoň lže.¹⁾ Ale již r. 1524 přihodí se v Hoře, že lidé při processí neklekají, ukazujíce jinou víru;²⁾ a r. 1539 nucen sám císař psáti administrátoru podobojích, aby zapověděli kazateli kutnohorskému (knězi Václavu Řezníkovi) bludné artikule kázati a potrestali ho.³⁾ A brzy potom téhož roku 1539 s hněvem zase píše král mincmistrovi, že „skrže kázání děkana u Hory mnohé sekty u víře svatě povstávají“. I poroučí, aby úřady šepmistrské, konšelské ani jiné žádného Lutherána, Pikarta, cvinglické sektě náchylného, netpěl.⁴⁾ Ovšem nebyl rozvoj protestantství v Hoře stálý, dlouho ještě visel té osud jeho na mincmistru královském, zdali mu přál čili nepřál; pod mincmistrem horlivého smýšlení katolického bylo knězi lutherskému v Hoře umlcati.⁵⁾ Poddaní sousedé Horských horníků, Kaňkovští, byli v ty doby a ještě dlouho potom tuze protivni novotám; roku 1522 kupují si nádhernou kápi a ornát, a chodí v určité časy rok co rok do Hory s processím — ale zbrojně.⁶⁾ Z Kolína se ozývá již silné protestantství r. 1533. Tehda Kolínským, „mezi nimiž vypuklo některé rozdvojení u víře“, král káže, aby se pod trestem neopovážili odbýti faráře Jana Subulu, „ježto starobylému řádu křesťanskému učí“. ⁷⁾

Panstvo na svých statcích uvozovalo protestantství, volajíc kněze do svých služeb a nutíc poddané k náboženským proměnám. Dávno prve než do Čech uvedena brutální německá zásada „cujus regio, ejus religio“, vrchnosti české pečovaly o víru svých poddaných mocně i všetečně. A to nejen vrchnosti, náchylné novotám protestantským. I katolický Lev z Rožmitála r. 1533 zatracuje všelikou panskou snášenlivost u víře a chce, aby poddaní, žádající pro sebe volnost, byli trestáni. Hněvivě píše Jindřichu Berkovi stran lotrovských traktátů, do země vtrusovaných, dokládáje, „že někteří říkávali ku pánu svému: Toť zachovám, co zachovati mám, než co se víry dotýče, o tom nejsem povinen poslouchati žádného! Ješto pod takovými slovy mnoho se zavírá a nemálo přikrývá.“ ⁸⁾ Také pražská kapitola nejednou pobízela císaře, aby na svých statcích nutiti dal poddané k víře po svém smysle, neboť,

¹⁾ Lib. sentent. Kutnoh. Opis v arch. zemském.

²⁾ Bartoš. 45.

³⁾ Arch. místodržit. Missiv. č. 20. 167.

⁴⁾ Tamže fol. 188. fol. 189. chce král věděti od konsistoře pod obojí, co děkan od Hory Gutny v Praze mluvil, a kterým artikulům nechtěl.

⁵⁾ Jednání konsist. I. Borový. 126. 151. 163. a j.

⁶⁾ Kniha kaňkovská z r. 1507.

⁷⁾ Arch. roudnický. Cop. Ferd. I. 313. Výpis p. Dvořáka.

⁸⁾ Arch. Český XII. 159.

když někteří i z nižších stavů poddaným svým náboženství zbraňují nebo je k němu nutí, daleko více císař k tomu moc má.¹⁾

Z pánů, kteří v těch létech uvozovali protestantství na své statky, jmenují se nejčastěji Ondřej Ungnad, Jan Žlutický z Vřesovic, Petr Malovec z Chýňova. Těm dostalo se r. 1538 a 1539 císařské důtky.²⁾

Zápas stran náboženských ztrpčován byl i v těchto létech všelikými spisy, jež metali jedni na druhé. Ze strany protestantů vnášeny do země ostré traktáty proti církvi římské, mnohé tištěny i v zemi a strana katolická tiskla odvetu. V jedné takové obraně³⁾ vykreslen žebřák o plášti rozedraném a z mnohých kusů slátaném; tím pláštěm symbolicky bylo rozuměti víru protestantskou. Veršovaný výklad praví: „Teď sedí chodec, má sukni zedranou, z rozličných fleků splácenou, která znamená učení sektářské, zvlášť roty pikartské a luterianské, neb z mnohých dávno zavvržených bludů jest splískáno; protož učení střež se takového jako všivého pláště chodcovského. Protož opustíc splepeniny sektářské, přidrž se cele víry katolické.“ Že lutherské traktáty leckdy ostrou ránu protivníkům zděly, to lze souditi z listu krále Ferdinanda, zemským hejtmanům r. 1533 psaného. Král píše: „Pokudž na vás jest, tak opatrujte, aby nezpůsobové ve víře se nerozmáhaly a těch pikartských traktátův tisknutí nedopouštějte, než kohokolivěc se takového poptati můžete, že taková spisování činí, hned do vězení dejte vzíti, a toho Šimona Ferbiše, ač můžete-li jeho jmiti, pro takové nešlechtné a hanlivé spisy rozkažte zdvihnouti, aby nám byl dochován, až bychom do království Českého přijeli.“⁴⁾

Katolická strana tehdejší zase hojnější měrou jala se proti svým protivníkům novotářským užívati za hnusnou zbraň posvátného hřbitova; kde podařilo se Lutherským pochovati svého mrtvého na hřbitov, jehož pánem byl kněz pod jednou, v brzce vyvržena mrtvola z hrobu s hanbou. To provozováno tou měrou, že r. 1538 strana „pod obojí“ stížnost napsala císaři, ku kteréž císař dává odpověď, že neví, kde se to děje. V té odpovědi konec význačný pro tehdejší poměry: „Kdež v témž psaní svém toho dokládáte, jestli žeby se vám taková ubližování díti měla, že byste se zase touž měrou podle možností vašich odplacovati musili, to jest nám v pravdě do vás s podivením, poněvadž ste to vždy po nás znali a znáte, že sme vždycky stranu pod obojí tolikéž jako stranu pod jednou v své milostivé ochraně mítí ráčili.“⁵⁾

V Praze bylo hnutí protestantské pilně pozorováno od obojí konsistoře, jak kalíšné tak katolické; v hlavním městě neměli

¹⁾ Arch. místodržít. R. 109. 15.

²⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 20. 70. Jini 115. 117.

³⁾ Univ. knihov. sig. 54. B. 132. „Chodcovský plášť“.

⁴⁾ Arch. roudnický. Cop. Ferd. I. 365. Výpis kand. fil. p. Dvořákův.

⁵⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 20. 48.

tedy faráři, novotám jsouce nakloněni, tou měrou svou vůli jako na venkově. Vyskytá se sic i v těch letech některý farář, od konsistoře usazený jakožto kališný — a on lutherský! Než obyčejně netrvalo dlouho, věc, kam náleželo, donesla se, a knězi bylo pykati u vězení, a to u potupném vězení těžkých zločincův: aspoň kněz Michal napsal o sobě do vzácné bible, chované v archivě pražském, že ho r. 1538 vrhli do „dolejšího“ vězení, slove „Čertů sklep“. ¹⁾)

Při těch slídivých snahách přihodil se r. 1538 kališné konsistoři nemilý omyl, pro nějž si utřžila královu dťtku. Někdo jí totiž donesl, že týnský farář káže bludně o Matce boží, prý nemohla poroditi Boha, poněvadž je Bůh od věčnosti. Konsistoř faráře vyhnala, davši o tom zprávu císaři. Král vzkázal, aby ho lapili a dali do vazby, Ale hned potom dověděl se od Pražanů, že to omyl; kněz že nekázal takového bludu, alebrž naopak, on lid od toho bludu odvozoval. Hněvaje se pro tu omylnou zprávu, král píše r. 1539 z Vídně do konsistoře: „Poroučíme, když nám napotom co toho oznamovati budete chtítí, abyste prve na to dostatečně a gruntovně se uptali a takových omylných zpráv proti nám se více nedopouštěli.“ ²⁾)

Kromě toho, že obě konsistoře pronásledovaly lutherské kněze, potihujeme v Praze touž dobou, že katolická konsistoř snaží se uvozovati své kněze i tu, kde Pražané měli své podací.³⁾ Touž dobou na rozšíření protestantstva nemohl než veliké působení míti útek kněžstva z klášterů, což dělo se takřka hromadně. Bylo jako epidemie. R. 1532 posílá král stavům mandát o tom. V něm dí, že „na mnohých místech po městech povstávají bludové lutherští a zvláště zákonníci, jsouce tím bludem nakaženi, z klášterů utíkají a správců svých poslušni nejsou.“ ⁴⁾)

Shrneme-li výsledky dosavadního zápasu protestantstva s katolky a kališnými, pozorujeme, že katolictví patrně hyne. Na mapě Klaudianově z r. 1518 spočetli jsme 34 města katolická.⁵⁾ Z těch do let třicátých přijalo novoty lutherské aspoň od znamenité části svého obyvatelstva patnáct, tedy málem polovice. Kterak pod pány protestantství odtiskovalo starší náboženství, nepadno stopovati, ale věříme, když r. 1531 touží katolíci králi, že jim protestanté pobrali 150 far.⁶⁾ Ne bez výčitky píše r. 1539 Jaroslav z Pernštejna králi o protestantských stavech; prý se stále tvrdí,

¹⁾ Arch. pražs. Incunabule z r. 1483.

²⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 20. 70. 85.

³⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 20. 164. Aspoň tak rozuměli latinské žalobě, králi poslané od Pražanů.

⁴⁾ Arch. roudnický. Cop. Ferd. I. 17.

⁵⁾ Mapa Čech v Münsterově Kosmogr. z r. 1554 má falešné datum. K tomu roku se nehodí, než k r. 1517.

⁶⁾ Veleslavínův Kalendář Hist. 4. červ.

že víra má býti svobodná, ale Lutheráni a Zvingliani nikoho nenašejí, kdo jinak věří nežli oni; jinověrce, kde a jak mohou, vyhánějí a statky jim berou.¹⁾

Na Moravě šířilo se protestantství svobodněji nežli v Čechách. R. 1535 již i v Olomouci, tedy v sídle biskupa Stanislava káže mnich kartusian tak, že se pro jeho kázání strojilo k bouři. A že kartusian, na něhož sváděny bludy, měl ochotné posluchačstvo, to pochopíme, dovědouce se, že v městě byli kněží katoličtí nedbanliví, nesvorní a života nepřikladného. Vždyť týž čas, co kartusian kázal, nařizuje král biskupovi, aby přibera k sobě na pomoc dva kanovníky vratislavské, pak i Jana Kunu z Kunštatu, hejtmána, a Jana z Kunovic, podkomořího, soudil doktora Bernarta Zoubka, děkana Olomouckého, protože „majíc některé mladší kanovníky po sobě, zřídí nová ustanovuje a kněžstvo od poslušenství odvozuje a jiné neřády v smilnostech dopouští.“²⁾ Již pohazovány pro kázání kartouza kazatele všelijaké bouřné cedule po městě. Král poručí, aby biskup vyšetřil, činí-li kartouz kázání bludná a scestná;³⁾ pak si volá mnicha do Vídně, kdež se kazatel očistil. I dovoluje mu král, aby opět kázal v Olomouci v klášteře, ale toliko po obědích a bludných věcí aby nechal.⁴⁾ Kartouz však i dále vedl lid po sobě a vstěpoval mu nové myšlenky tehdejší. Král byl nucen r. 1539 psáti přímo Olomouckým konšelům, aby toho kazatele, jenž „opět lid v bludy uvozuje“, zavřeli a dochovali ho do dalšího poručení.⁵⁾ Zdá se, že jinověrci v katolické Olomouci ještě dlouho drželi se po domech, pod tají, takže pro veřejnost mohl císař tvrditi, že do roku 1557 v Olomouci nebylo přijímání pod obojí.⁶⁾

Uhrnem lze říci, že sobě Moravané nedali u víře tolik překážeti jako Čechové v království. V té příčině poučný a památný jest sněm brněnský z roku 1539.⁷⁾ Ferdinand tvrdil, že jemu náleží rozeznávaní o výstupcích stran víry. Stavové moravští v odvet dělí, že „v pravdě vši paměti toho obsáhnouti nemohou, aby který král na kterého obyvatele pro víru sáhnouti ráčil; víc než před sto lety víra podobojí v království Českém a v markrabství jest povstala a k straně její mnoho kněží, potom z stavu panského, rytířského, městského i sedlského jest připadlo, kteřížto na onen čas za nejvyšší kacíře, odřezance a protivníky víry od Říma držáni a rozličně haněni i mnohé kletby na ně vydávány byly, ba jísti a píti s nimi zapovídali; a potom jsou jiní, jakožto ti, kterěz někteří

¹⁾ Arch. arcib. Opis v zemském archivu.

²⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 13. 245.

³⁾ Tamže fol. 401.

⁴⁾ Tamže fol. 456.

⁵⁾ Arch. místodržít. Miss. č. 20. 191.

⁶⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 60. 144.

⁷⁾ Výpis dra Kameníčka půjčený.

jmenují Pikarty neb Bratry boleslavské, Vlasenské, Mikulášence a Malé stránky, povstávali, kterýchž jest v král. Českém a na Moravě veliký počet, a na ty žádný z králů nesáhal, ač kázali proti kostelu římskému a knihy vydávají¹⁾. Ovšem prý vycházejí rozkazy, aby jim byly zavírány kostely, však „když jsou oni toho jako milovníci duší svých bez lepšího ukázání dovedení písmem sv. ustúpiti nechtěli, při tom jsou od králů zanecháni byli“. Na konec domlouvají stavové králi zásadou českobratrskou: „Bezpochyby zná J. M. K. že lidé mocí k víře prinucováni býti nemohú, poněvadž víra není nežli dar boží, a žádnému od žádného jiného než od samého Boha dána býti nemůže.“

V Čechách bral se zápas svou cestou dále. Král mohl dobře pozorovati schismatické snahy českých stavů, když pobídl r. 1537 a potom znova r. 1538, aby voleni byli vyslaní k novému koncilu římské církve. Nevolíli nikoho. V schůzi kněžské následujícího roku stran přijímání zase zvítězily zásady kališné anebo katolické. Usneseno nejprve, aby se „jen svědomým a vyznalým“ na zpovědi podávalo; „pověřivé a sny zmámené baby, nevážné kuchařky a někdy šenkérky s dětmi nezpůsobnými a s cizími bez rodičů přístupujícími“, takové všecky jako psi aby hnány byly „od svatého“. Mše aby držána byla starodávným způsobem v rouše a s nádobami. Ostatními články usneseno o tom, kterak mají se chovati kněží, kterak poslouchati konsistoře.²⁾ Protestantští stavové naproti tomu dovedli toho, že týž čas dosazen kněz protestantský Martin Klatovský za administrátora, a jemu po bok dáni konsistoriáné většinou protestantského smýšlení. Po Klatovském dostal se důvěrou a přízni stavů protestantských kněz Jan Mystopol na úřad administrátorský. Pokrytce toho pokládali stavové lutherští za svého. Však si s počátku také horlivě luthersky vedl. Strana kališníků hned byla o to vzhůru; těžce mu vyčítala, že zle káže v Betlémě proti postům a jedění s olejem, že tupí ty, kteří učí o přímluvě svatých, že v kostele dopouští zpívání veršů hanlivých, nezpívá litanií. Při tom byl nový administrátor, jsa povahou dosti podoben Caherovi, tak ješitný, že dopustil, aby ho dal Zikmund Freyskut, měšténin pražský, svým nákladem na archu oltární spolu s několika laiky u věrné podobizně namalovati. Podobojí žalovali, že na oltář sluší malovati osoby apoštolské a ne takové. Komora císařská začala věc vyšetřovati, ale naposled necháno tak.³⁾

Téhož roku, co nastoupil Mystopolus správu kněžstva, přestoupil stejně bezcharakterní Jan z Pernštejna od Bratří k Lutherským a snažil se jim býti hlavou. Lutherští, poznavše již sílu v sobě a vidouce královu a císařovu nezdary ve vojně turecké, chystali ve svých věcech ráznější kroky nežli dosavade. Roku 1543 zamýšlel

¹⁾ Arch. třeboňský. Opisy v archivu zemském.

²⁾ Registra arciknížecí červená. 188.

Mystopol jediným smělym činem převéstí všecko kněžstvo k lutherským zásadám. Sezval synod kněží z Čech a z Moravy, aby pojednali o třech základních otázkách, jimiž vyznavači kališní lišili se od lutherských: je-li mše oběť, mají-li svatí býti vzývání a víra bez skutkův ospravedlňuje-li. V schůzi odporovali staří podobojí. Po čtyřdenní hádce nedojednáno nic.

Mystopol sezval pány k jednání o věcech strany. Přišel také Pernštejský; v schůzce Mystopol a dr. Mitmánek, od Bratří odpadlík, měli přední slovo.¹⁾ Nejprv jednáno o nedostatku kněžstva. Snesenó, aby volen byl biskup, jenž by světil všecky záky, lutherské i bratrské; ale král aby pomohl k tomu biskupu a nad to aby mu zjednal stvrzení papežského, v kteréžto naivnosti zase patrna nerozhodnost českých Lutherských. Dále navrhoval Mystopol zrušení ceremonií v straně podobojí. Prý by se mělo svěcenin poumenšiti, zanechati zpívání rozličných kolekt dlouhých a neužitečných, pálení světel, zvonění přílišného, svěcení holoubat, mazanců, obilí, bylin, vystavování svátostí, processí a jiných lidských nálezkův. Také pan z Pernštejna promluvil, ne však o ceremoniích tolik jako o nevzdělaných kněžích; prý se mnozí ničemu neucf, nic neumějí než jen mše sloužiti, a vejdouce na kazatelnicí, nic neumějí povídati, leč z passionálu nějaká lži; kromě toho jsou mnozí opilci, lakomci, zlolažci a smilníci.²⁾ Na téže schůzi, v Karolinum konané, usnesli se páni o defensory k ochraně „podobojích“.

Staří utrakvisté zase činili odpory. Jeden z nich, opat slovanský Nozička, donesl králi v Praze přítomnému, o čem jednáno. Král, když pak sami o biskupa žádali, nejprv neodpověděl nic, pak jim vzkázal, aby se řídili kompaktáty jako první Čechové a svěcení aby brali od římských biskupů. V následující potom schůzi sněmovní k otázce Pernštejnové, chtějí-li se řídití kompaktáty, ozvali se děkan kutnohorský, žatecký a litoměřický, že chtějí se spravovati zákonem božím a ne kompaktáty. Podle nich rovněž tak se ozvali téměř všickni učení mistři pražští, mnozí z rytířstva; z měst přiznávali se k evangelium na místě kompaktát Žatečtí, Lounští, Kolínští, Horští, Nymburští, Litoměřičtí, Klatovští, Domažličtí a jiní. Proti nim držeti chtěli kompaktáta opat slovanský, farář Svatohavelský, kouřimský, vodňanský a písecký; v kompaktátech jim byla staročeská víra, v nich jim byla „všecka summa zákona a širokost mnohých věcí v krátkosti zavřfna“.³⁾

Tak každý táhl svou; většina usnesli se proti kompaktátům, vyznávající, že pod jednou jest Krista jen půl. Křik v koleji nedopustil klidného jednání. Na to král zakázal všecky schůze. De-

¹⁾ Historie Jednoty. Univ. knih. 17. C. 3. 226. Gindely; Brůder I. 263. Tomek Č. Č. Mus. 1848. I. 263.

²⁾ Rukop. univ. knih. 17. C. 3. 230.

³⁾ Tamže 231.

putací sněmovní dostalo se od krále nemilostivého „ulání“, řekl jim, jmenovitě Mystopolovi, že jsou drzí a že je skrotí; zakázal volbu stavovského biskupa, slibuje, že se o biskupa sám postará. Bratři i staroutrakvisté srdečně přáli Lutherským té nemilosti královny. Opat slovanský a farář Svatohavelský kázali veřejně, kterak Bůh vzbudil krále pro obhájení církve v tomto království, krále nejkřesťanštějšího.)

Ale evangelíci umínili si, že provedou svou aspoň co do ceremonií. O tom hned se dověděl král a poručil, aby světili Boží tělo processím. Mystopol neopovážil se vzdorovati. I bylo processí s posmívky utrakvistův. Ba tehda králi vidělo se poručiti Lutheránům i processí k svátku Husovu, poněvadž zvěděl, že se jim nechce vůbec do žádného processí. I tenkrát šel administrátor, ale odestl se o Husově slavnosti, že kázal příkře proti kněžím protivným, přirovnává zlý jich život k čistému životu Husovu. Ihned obviněn Mystopol od opata slovanského, že kázal zle proti kněžím římským. Král povolal administrátora k sobě a zlobil se, „až poskakoval“. Latinsky mluvě, vyčetl Mystopolovi, že jeho kněží nejsou lepší a zakázal mu kázati. Mitmánka, pomocníka jeho, kazatele týnského, král vypověděl do západu slunce z Prahy; když se pak roku následujícího dr. Mitmánek tajně vrátil, a za toho doktora všickni stavové, aby směl zůstat, prosili, oznámil král zjevně, že se mu křivda nestala a že chce, aby všechny ceremonie, processí, vody svěcené a kropáč držány byly; Mitmánek hnal na těžký revers ze země zase.²⁾ Tím byl Mystopol velmi postrašen. Však i král zarazil. Vyšel ještě mandát proti ženatým kněžím, ale král již dále se neosmělil, obávaje se bouří v městech Pražských.

Stanoviště krále Ferdinanda bylo zvláštní. On podle zákona uznával v zemi jen katolíky a kališné. „Ego illis tantum, qui sunt sub utraque specie et qui sub una sunt, juramentum feci, aliis non!“ tak říkával nejednou.³⁾ Při svém dvoře nedovolil utiskovati nikoho pro kališnictví. Píseň r. 1556 Bedřich z Valdštejna Janovi z Valdštýna, že „pacholata při dvoru starého i mladého krále nesmějí býti ve víře utiskována, kdo podobojí přijímal, na dále toho užiti může“.⁴⁾ Na škodu českých Lutheránů, jichž z příčin politických a k vůli svému bratrovi nenáviděl, uznával za menší zlo, obnoviti, posílniti a „podkasati“ stranu kališnou.⁵⁾ Proto volán sněm r. 1537, proto kázal světití svátek Husův.⁶⁾ Kdežto v Němcích dávala knížata Lutherským organisaci, snažil se v Čechách král protestantům překážeti, podlamovati jich sílu a snahy a nedati

1) Univ. kn. rukop. 17. C. 238.

2) Rukop. budišinsk. 499. Rukop. univ. kn. č. 17. C. 3. 253.

3) Rukop. budišinsk. 507.

4) Arch. Jindřichohrad. Opisy v arch. zemském. R. 1556.

5) Univ. knih. rukop. 17. C. 2. 240.

6) O náboženském smýšlení Ferdinandově nejlépe Bucholtz III. 459.

tomu, aby se jakkoli zorganizovali. Tedy je to činnost víc negativní. Že nevystoupil pozitivně na jich zničení, toho přední příčinou byly turecké vojny, k nimž král potřeboval peněz — a stavové čestí, většinou již protestantští, měli peníze povolovati. Při své politice proti Lutherským míval král také jemný smysl pro mínění veřejné: když na příklad vítali r. 1535 kněží pod obojí v Praze kurfiřta saského, do Vídně jedoucího, hned poručil král hofmistru, aby „tajně na to na všechno, co se dálo, jací hlasové vůbec o tom vycházejí, co se v lidi obecní vtrusuje, vpytal.“¹⁾ Z tohoto dokladu také vysvítá ještě jiná snaha králova, totiž české Lutherany izolovati docela od všech protestantských zahraničných vlivů. Píšeť král témuž hofmistru r. 1535, že od něho na místě bratra císaře Hauuš, kurfiřt saský, se vši náležitou pokorou léno přijal a věrnost přísahal; také „znajíc, kterak někteří lidé rozličných sekt bludných, poddaní naši, k témuž kurfiřtovi náchylnost svou majíc trošty sobě nemalé o jeho podstatě a pomoci zakládali, to sme předejítí a v smluvě dostatečně opatřiti ráčili, takže kurfiřt na budoucí časy žádného srozumění s poddanými našimi o jich sekty neb u víře, bludy mítí nemá a tak již s pomocí boží nám snadnější bude poddané naše při víře křesťanské zachovati.“²⁾

Přes vše, co král v Čechách proti protestantům zamýšlel a začínal, protestantismus rostl, u lidí vzdělanějších rostl vědomě, v lidu se šířil zhusta jen nevědomě, bezděky a často i zmateně dle toho, jaké víry farář mu byl dosazen. V těch časech nové pokroky lutherské i bratrské poznáváme na panstvích mnohých pánů českých i německých. Takž na příklad na panství Adama Svitáka z Landštejna. Ten uvozoval nejraději Bratry do svých vsí, podle nich také Lutherské, a kde mu lidé činili vzdor, nedal jim kněze vůbec žádného, ale desátky sebral přec. Vesničan z Přistoupimé vysvědčoval, že nemají tři léta faráře, že musejí okolních kněží prositi, u pana Svitáka že sami sobě křtí, s knězem Bartošem, jenž mu nebyl po chuti, že se sázel, až zhynul.³⁾

Nápodobně bylo na panství Bohuše Kostky; ten kde mohl, uvedl Bratry, kde jináče nemohl, uváděl Lutherské, a byl-li pod ním kněz jiný, týral ho. Roku 1545 i to vyčítá mu císař, že faráři v Polné zbořil stodolu.⁴⁾ Nad jiné v těch letech přičiňuje se o protestantství Kašpar Pflug. Roku 1545 píše mu král hrozbu; prý naň vzneseno, že drží kněží ženaté, mnichy vyběhlé na farách a při kostelích; toho prý král proti starobylému pořádku a proti kompaktátům nebude snášeti.⁵⁾ Podle Pfluga vynikali protestantským

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 13. 391.

²⁾ Tamže fol. 429.

³⁾ Regist. komor. soud. G. 7. fol. D. 8.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 34. 141.

⁵⁾ Tamže fol. 27.

horlením Šlikové, již z předešlých let pověstní. Roku 1545 píše král Albrechtovi Šlikovi, že uvedl do městečka Radonic kněze, jenž rouhavě mluví proti římským kněžím; ¹⁾ Lorenz Šlik téhož času vyzískal si královu důtku, protože měl písáře lutherského, jenž lid spravoval jako kněz. ²⁾ Pro agitaci lutherskou dostalo se hněvivých listů králových tenkráté také druhým Šlikům, zvláště Volfovi, že uvozuje Lutherány v „Küngswartu“ (Kinžvart) a ve Falknově a Jeronýmovi, že je drží v celém panství a v kraji Loketském. Pro kněze, tak řečené „neřádné“, čímž rozumějí se protestantští, pod stejným datem v úterý den sv. Matěje r. 1545, ³⁾ dostalo se výčitek a hrozeb králových i kancléři pánovi z Plavna, že má ženatého kněze v Touzimi, Hasenštejnskému Lobkovici, že písáře má, který káže; Vilémovi Doupovskému, že má kněze protestanta ve Vilémovicích, Volfovi z Krajku na Švamberce, že „všecky kněží k zboží Švamberskému příslušející vyhnal a jiné osoby neřádné uvozoval“; Janovi z Pernštýna, že v hrabství kladském má sekty bludné, zvláště v městě Kladště a v Habelšverdu. Týž pán, posléz jmenovaný, měl býti dle zvláštního rozkazu královského, daného ve Vídni v úterý po sv. Tomáši r. 1545, hlídán, aby se vědělo, jaké to má schůze na Pardubicku. ⁴⁾

K městům, jimž vyčítá se lutherství, přistupuje teď v nově Žebrák. Měli tu roku 1546 kněze Firbasa, který dle slov králových „mnohé rouhavé věci proti víře křesťanské mluvíti, psáti a nad to vejše nejša knězem řádným a svěceným, tělo boží lebkomyslně do rukou bráti a pěstovati měl“. Král káže, aby se kněz stavěl v konsistoři. ⁵⁾ Do roku 1547 také hojně lutherským stal se Tachov. Toho roku řečeného měli tam faráře i kaplana ženatého. ⁶⁾ Také Budějovické, vždy vzorné katolické měšťany, začalo tou dobou popadatí protestantství. Roku 1543 kárá je Ferdinand, že přijali nějakého kacíře mezi sebe. ⁷⁾ Tři léta potom musejí Budějovičtí napomínání býti, aby „na úřadě koušelském, ani mezi sebou, ani v městě a předměstí žádných sekt u víře netrpěli“; ⁸⁾ a málo měsíců potom opět vidělo se králi psáti sem, že tu nyní přece mají nebývalé sekty, „ačkoli se předešle vždycky chvalitebně u víře svaté zachovávali“. Král žádá, aby jména těch lutherských sektářů byla dána podkomořímu, jenž je potrestá. ⁹⁾

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34. 141. fol. 27.

²⁾ Tamže fol. 28.

³⁾ Všecky listy v arch. místodržít. Missiv. 34. 27—30.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 34. 170.

⁵⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 38. 142.

⁶⁾ Borový Akta II. 69.

⁷⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 108. Při tom di spisovatel omylně, že potom více nebylo nic toho v Budějovicích. Naše zprávy nad čarou to vyvracejí.

⁸⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 35. 81.

⁹⁾ Tamže č. 38. 23.

V Postoloprtech podráždilo r. 1548 protestantství františkána Felixu tou měrou, že dopustil se fanatického násilí na knězi „podbojím“. V sobotu, den zvěstování panny Marie, přišel ten bosák mnich do kostela, kdež zpíval farář Jakub čtení, a tesařským dlátem pozadu na kněze mrštíil dvakrát a tuze ho udeřil. Lidé v chrámě chtěli mnicha bít, ale raněný kněz sám zaň prosil. Dostal se bosák do vězení nejprv na Chomutov, pak do Prahy, kdež vyznával, že z Polska vyšel, aby Luthera zabil, Lutheráné že jsou vlci, a Kristus že kázal vlka zabít.¹⁾ Na konec zase pustili zlého střestěnce na svobodu.²⁾ Naproti tomu v Trutnově pokračovalo protestantství tak, že mnich Matheus, jenž tu byl zástupcem katolictví hynoucího, nechodil jináče nežli se sekerou; když sloužil mši, kladl si sekeru na oltář k ruce!³⁾

Kutnohorští učinili do té doby již takové v lutherství pokroky, že r. 1544 pustili se velmi ostře a s urážkami do svých poddaných sousedů Kaňkovských, přidržujících se české víry staré. Podnět k tomu dal jim kaňkovský farář Lukáš, jenž v pondělí velikonoční šel s processím pod nebesy a kázal v klášteře při nové mši. I proto šepmistři obeslali Kaňkovské před sebe a dotazovali se, snášeli-li se to počínání farářovo s jich vůlí, „že jest toho učinití neměl, jsa podobojí, jestli chce bláznem býti, nechť sobě dá věnec udělati a se oholiti!“ „My jsme se domnívali,“ tak hovořil úřad kutnohorský, „že ste celí křesťané, a že jest kněz slepý a Kokles na vobě voči; i nedejte se, milí páni svozovati, neb jest to nám milý Bůh ráčil dát, že sme my poznali sv. evangelium, a toho předkové naši neznali.“⁴⁾ Těch ústípků Kaňkovští nechtěli snášeti, i protož žalovali, ale král jim poručil, aby si dali pokoj.⁵⁾

Na Moravě do té doby také Znojemští přihlašují se k nové víře lutherské. Roku 1545 káže jim král, aby postavili biskupu olomouckému svého faráře od sv. Michala, protože je nepořádný a bludný. Ale Znojemští nepostavili; raději vzkázali, že jim utekl.⁶⁾ Kde a jak v osadách venkova moravského šířilo se protestantství, toho nelze zevrubně stopovati; kterýkoli kněz z Čech byl hnán jakožto nepořádný, každý utíkal na Moravu, a kde se koli uchytil, tam horlivě šířil své zásady. Proto přijal a pochválil císař r. 1546 radu konsistoře pražské, aby žádný kněz z Čech nebyl na Moravě přijímán bez konsistorního listu.⁷⁾ Kněží ovšem odbíhali i potom bez listův, a panstvo moravské je přijímalo.

¹⁾ Arch. zemský. Věci bratrské z r. 1548.

²⁾ Rukopisná kronika Mikšovicova. Opis Merzův. Srovnej Borový Akta II. 95.

³⁾ Hüttel, Chronik v. Trautenau. 100.

⁴⁾ Rukopis kutnohorský v museum 24. G. 28. 27.; též kaňkovská kniha v arch. kutnoh.

⁵⁾ Týž rukopis. 28.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34 fol. 161 163.

⁷⁾ Tamže č. 38. fol. 144

V týchže letech budilo protestantství i v Opavském knížectví odpory královy. Král viní r. 1545 hejtmana z netečnosti, vyčítaje mu, že mnohé těžkosti a nesnesitelné úzkosti dějí se duchovním tamějším vesměs, a když duchovní jeho jakožto hejtmana prosí za opatření, že ochrany žádné od něho mítí nemohou; při tom jmenovitě mu poroučí král, aby hned navrátili měšťané Opavští, co klášteru sv. Ducha a jiným odňali.¹⁾ Téhož ještě roku káže král honiti mnicha, vyběhlého z kláštera bosáckého, jenž kázal v Opavě bludy rozličné.²⁾ A než rok minul, již strojilo se k bouři v městě tom na obhájení protestantských kazatelů proti krokům vládním. Roku 1546 přibíjeny cedule hanlivé na domy a přivěšováno k nim uhlí jakožto znamení, že bude hořeti, budou-li katolíci snažiti se o vypuzení evangelických kazatelů.³⁾ Bouře však ještě zdušena, ale Opavští pokračovali drobnými kusy; r. 1547 vyhnali z kláštera sv. Ducha rádného kvardiána a dosadili tam nepořádného vyběhlého mnicha, jenž s nimi u víře držel.⁴⁾

Politické snahy proti králi Ferdinandovi v Čechách podpaly náboženskými dospěly konečně k povědomé stavovské bouři r. 1547. V tom pohnutí bouřlivém společné nebezpečení sloučilo Lutherány s Bratřimi přes všechny rozdíly a zvláště přes nechuf, kterou měli Lutherští k přísným řádům bratrským.⁵⁾ Král zvítězil nad českou bouří stavovskou bez boje, a u vítěze brzo se ohlásila kapitola hradu Pražského, jakožto repraesentace katolické strany s prosbou, aby zničení byli kacíři.⁶⁾ Administrátor Mystopolus v téžké a nebezpečné chvíli zvrhnul se v horlivého kališník, jal se vinu sčítati na Bratry a jich kněze. K tomuto mstivému jednání přidali se katolíci kněží ochotně a zřejmě. Když král 18. dne měsíce září šel z kostela katedrálního, předstoupili před něho administrátor s kněžstvem prosíce, aby král je opatřil při náboženství, v kterémž nátisky od Pikartů suášeli prý mnoho let. Na to vyšel majestát proti Pikartům ve středu po sv. Františku 1547.

Bratrská Jednota byla od svých protivníkův i bývalých soudruhů šmahem obviňována ze zbouření proti králi. Píseň Václav z Laudanic Augustovi r. 1547, že Bratři mnoho ke zkáze země předsevzali „jednáním, rozpisováním i usilováním a mnohou lstí“. K tomu však odpovídá Augusta, že v tom pozdvížení byli všickni stavové a že v podnik stavů Bratří, zvláště ne jejich kněží, neměli nižádného působení; při jednáních proti králi nepřečetl by prý Bratří na prstích jedné ruky.⁷⁾ Do velikého podezření připravil

¹⁾ Arch. místodržít. Miss. č. 34. 24.

²⁾ Tamže č. 34. fol. 112.

³⁾ Tamže č. 38. 44.

⁴⁾ Tamže č. 41. 29.

⁵⁾ Také v Polště vždy jevíli Lutherští nechuf k Bratřím hlavně pro jich přísnou disciplínu. Lukaszewicz O kosciolach. 90.

⁶⁾ Frind Kirchengesch. IV. 128.

⁷⁾ Arch. zemský. Opisy bratrské z Warmbrunnu.

tehda Bratry impressor Vaněk. S tím pressařem měli Bratří smlouvu před bouří, že vytiskne písně z velikého kancionálu v menší způsob, zatím dal se v tištění novin v tehdejších bouřkách, což mu od Bratří i od pána zastaveno bylo; ale pressař úkradmo dělal přece, tiskl o porážce kurfiřta falešné noviny, tiskl věci nebezpečné v Normberce, a když uhodilo zle, sváděl na Bratry, že mu všecko toto kázali tisknouti. Byl to opilý člověk, jenž se potom s Bratrem Machem o kancionály soudil.¹⁾

Bratří sami trdili se myšlením, kterak „ten všecken punt“ mohl býti obrácen na Jednotu jejich. Augusta zapsal pro věčnou paměť, že se to chytře stalo pod věcmi k víře podobnými: nejprv tím, že bratrské osoby panské a rytířské v tom pozdvížení byly a někteří urození i předčili; druhé, že znám jest rád v Jednotě, kdo jest Bratr, aby bez rady starších nic nečinil, z čehož tedy vykládání starší jakožto spoluvinníci, a konečně do třetice, že uložila Jednota v jistý den, když to pohnutí bylo, svým členům půst s modlitbami.²⁾ A tak skutečná pravda. Jednota nemohla za to, že urození její členové byli mezi vůdci revolučního hnutí. Jalový vzdor panské oligarchie nemrzal krále tolik jako demokratická Jednota, o níž slýchal tolik zlých věcí,³⁾ kterouž i slavový humanista Jan Hodějovský udal byl za protidynastickou, a o níž se vědělo, že má styky s cizinou. Ukládaje teď o její zkázu, král směl se dobře nadíti, že ho v tom pochválí všechny strany náboženské, katolická, kališná i lutherská, neboť všem byla Jednota nepřijemna.⁴⁾

Trest králův dopadl na Jednotu krutě. Z urozených, proti nimž pro bouřku nejpříkřeji se nastoupilo, polovička byla z Jednoty. Arnošt z Krajkův odstoupiti musil císaři Brandýs, kromě toho vytrpěl pokutu penězi a ztrátou osobní svobody; proti zborům bratrským nucen vydati od sebe revers. Wartenberk vydal Turnov; Kostka Litomyšl; všecka ta místa byla bašty Jednoty bratrské. Vilím Křínecký, maje výstrahu, ujel do Polsky; za to propadl statky, a manželka jeho se slečnami živily se potom za dlouhý čas v Praze chudě šitím, až zdědivše Jilemnicki, z nouze byly vytrženy.⁵⁾

Proti Jednotě vyšel, jakož řečeno, majestát; byl to list Vladislava krále obnovený. Na vyhlazení Bratří zřízena králem zvláštní kommise, kteráž vylučovala Bratry z městských rad, zbory jim zavírala a zle si vedla zvláště v městech, která byla ohnisky Jednoty a sídly jejich škol. Bratří se čistili, jak dovedli; krále varo-

¹⁾ Arch. zemský. Bratří. 1548.

²⁾ Arch. zemský. Opisy z Warmbrunnu.

³⁾ Tieftrunk Č. Č. Mus. 1869. 72. Tu čte se, že král nepronásledoval Jednotu pro spojení její s cizinou, nýbrž pro jejího ducha.

⁴⁾ „Fanatickou nesnášenlivostí všech ostatních vyznání křesťanských týraná sekta“. Ehrenberger. Č. Č. Mus. 1849. II. 3.

⁵⁾ Arch. zemský. Opisy z Warmbrunnu.

vali, písfce mu, aby Jeho Milost skrze nevědomí proti pánu Bohu nehřešila, dopouštějíc to na nás, aby nám zapověděno bylo pánu Bohu sloužiti.¹⁾ Kališníkům vyčítají Bratří, jim že nikdo nepřekáží v službách božích, že mají mše jitřní, veselé, smutné, čtené, zpívané, hudebné; nešpory že drží — Bratří že jim v tom nepřekázejí, a za to oni na Bratry že přivedli žalobami svými zkázu. Dojemně píší na konci: „To dobře znáti ráčíte, že Jednota naše pošla jest z téhož národu a z tejhž obyvatelů království Českého a markrabství Moravského, a tak z též krve a z tejhž osob, kteréž sou od stolice papežské vykleti a od ní odmíseni.“²⁾

Nenesly platnosti výčitky ani výstrahy. Král tentokrát přísně dbal toho, aby mandáty jeho se plnily: když Burjan Svitkovský, úředník na Pardubicích, kteréhoš času v Bydžově proti královskému mandátu mluvil, že prý jsou to fabule, ihned si ho král pozval před rady své na soud.³⁾ Totéž stalo se Mikuláši Mnětickému z Mnětic, jenž pokrýval v Doksech Pikarty, až to na něho r. 1549 prozrazeno.⁴⁾

Bratřím bylo tedy stěhovati se z vlasti nebo pokrývati se nebo konečně dáti se na jednu z věr, v zemi platných. Jaroslav z Pernštejna, marnotratce pověstný, byl hotov na Bratry v Rychnově přivolati vojáky, kdyby se k mandátu ukázali neposlušni. Prý „se slzami v očích“ vyhnal Kostelecké, Kunvaldské, Solnické, Žamberským r. 1547 dopsal: „Já se podle poručení krále tak zachovati musím, nechťc na sebe těžkosti dopustiti!“⁵⁾ Vystěhovalo se z jeho gruntů s nářkem mnoho rodin do Polska.⁶⁾ Dojemné bylo loučení, když Bratří brali se z Bydžova, z Chlumce, ze Solnice. Z Litomyšle odjžděli r. 1548 na 70 vozech.⁷⁾ Z Turnova se vystěhovalo 41 měšťanů s rodinami a podruhy.⁸⁾ Když se ubírali Bratří ze statků Pernštejnských, klekaly drobné děti a objímajíce nohy matek, volaly: Maměnko buďme doma! Před Kostelcem nad Orlicí ustanovili sobě pole široké za místo, kdež jedni na druhé čekali, až se všickni sjeli. „Tu ještě jednou na kolena padše v tu stranu, kdež obydlí svá měli, žalostně pohleděli a s hla-

¹⁾ Rukop. budišinský. Politica. 255.

²⁾ List Pražanům a straně podobojí nevydaný. Arch. zemský. Bratří. 1542.

³⁾ Arch. místodržít. Miss. č. 41. 301.

⁴⁾ Tamže fol. 334.

⁵⁾ Rukop. mus. II. B 3. Opis herrnhut. knihy XI. fol. 251.

⁶⁾ Č. C. Mus. 1849. II. 1—20. Sedláček Rychnov. 14.

⁷⁾ Českobratr. bibliot. Život August. 23.

⁸⁾ Ve zprávě Jiřika Loukovského na Rohozci uvádějí se Bratří: Lorenc Šmolc, paní Alšova, pan Zdeněk s manželkou; čeleď sborní 55 mužů a samostatných žen, mezi nimi několik tkadlců, Pavel písař, Řiha soukenník, švec Diblíček, nožíř, pekař, mlynář, mlynářka, vinopal, zámečník, provazník, bednář, truhlář. „Podruhové té sekty“ 12 osob, mezi nimi švec, kožešuh, kožišník. Pikarti ze vsi: Fousek ze Mšeně, na mlýně žehrovském Beneš mlynář s mateří, Jan mlynář z Podole s ženou. Z těch v Turnově vyprodalo se 41 osob, 19 přistoupilo ke kališným. Arch. místodržít. R. 109. 15.

sitým pláčem půdu líbajíce, se loučili s vlastí. Ale když kněz Jan z Chmeliště první se vzmuživ, hlasem velikým zanotoval žalm „Kdo v ochraně Nejvyššího“, všickni zazpívali a pryč do Polska se brali.“¹⁾ K vystěhovalcům prokazovali mnozí lidé utrpení srdečné, jen o sousedech Turnovských stojí psáno, že byli na ně drsní a že nic od nich odkoupiti nechtěli, takže jim s pláčem toho tam musili zanechat.²⁾ Odešli Bratří ve třech hlavních houfech směrem do Poznaně; ve dvou z nich napočítáno 800 duší.³⁾ Na cestě do Poznaně utěšovali se vyhuanci zpěvem i skládáním nových písní, z nichž jedna začínala se slovy: „Vysvoboď nás, pane Bože, z světa hlubokého moře, z rozvodnilé jeho bouře;“ v té písni byla i tato vyčítavá řádka: „Obyčej nastal potvorný, že vždy beránek pokorný musí býti vlkům vinný.“⁴⁾

Z Polska byli Bratří za 10 neděl vypuzeni přičiněním biskupa poznaňského; i šli do Prus. Tu je Speratus, správce církve evanlické, sic přijal, ale položil jim r. 1549 v dekretch, schválně pro ně sestavených, zlé podmínky, které nic nesevědí o tom, že by byla tolerance protestantů nad katolickou vyvýšena.⁵⁾ V náboženských věcech vedly si všecky strany stejně nepovolně a tvrdě.

Kdo se z krutého vyhnanství tajně vrátil a byl lapen, zle mu. A vraceli se bez přetrží. R. 1549 na příklad oznamuje královským radám Jiří Loukovský, že v Turnově měl špěh na zámečníka Bílého, Pikarta, který se z Polska k ženě vrátil a že ho „velmi ráno“ u ženy zajal i s koněm, co prý s ním.⁶⁾ Přechováním Bratří, kteří se vrátili, provinil se na př. v Bydžově Staněk mydlář, ježž káže r. 1549 král sobě vydati.⁷⁾

Zatím prodávány a rozebírány grunty Bratrské a jich zbory. Zboží Bratrské na Dlouhém předměstí v Pardubicích dostalo se od Jaroslava Pernštejnského k záduší, do zboru vstěhoval pán úředníka Bočka.⁸⁾ V Litomyšli domy pikartské rozprodány, když byly za drahný čas stály opuštěny. Píseť arcikníže Ferdinand r. 1549 litomyšlskému hejtmanovi, že mu před tím ty domy, zbory, štěpnice, louky, dědiny k opatrování poručil, ale teď, aby tak pusté nestály, že chce, aby je rozprodal, tak aby více obyvatelů

¹⁾ Slova kněze Ehrenbergera v Č. Č. Mus. 1849. II. 15.

²⁾ Arch. zemský. Opisy z Warmbrunnu.

³⁾ Beckovský Rezek. Poselkyně. I. 170.

⁴⁾ Arch. zemský. Opisy z Třeboně.

⁵⁾ Decreta ecclesiastica in Prussia pro advenis Bohemis conscripta 19. Martii 1549 v knize Lukaszewicze O kosciolach. Též v překladě Fischerově německém str. 24

⁶⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 109. 15.

⁷⁾ Tamže. Missiv. 41. 301.

⁸⁾ Počty pardubské, rukop. v Mus. II. 16. Kdž Pardubice od Pernštejnů postoupeny králi v dluzich, ztratilo záduší právo na zbor.

do Litomyšle přibylo.¹⁾ Patrně scházela města, z nichž pracovití lidé vypuzeni, hospodářsky škodu trpíce.

Zle vedlo se oněm Bratřím tajným, kteříž pozůstali v Čechách a na něž propuklo, nebo kteří byli podezřelí. Byly to velikým dílem odeslých Bratří ženy, děti, ale ovšem také dost hospodářů, a povědomo, že dokonce i v konšelských úřadech (v Žamberce, a v Rychnově) Bratří tajní se drželi.²⁾ V Litomyšli, v Brandýse, v Chlumci, v Bydžově a v Turnově byli ubozí do kostelů místních za ruce vtahováni, do řad k oltáři stavěni, a kněz kališný mocí cpal jim v ústa svátost oltářní. Odporný pohled asi skýtal tehdejší chrám posvátný, naplněný pláčem i vzpourou žen a dětí i starců bratrských. Vypravují paměti bratrské, že katolická strana v těch dnech netrýznila Bratry tou měrou krutou jako farářové podobojí.³⁾ Některý pronásledoval i proti lepšímu přesvědčení; na příklad farář žamberský Vít, když mu v těch dnech pověděl sedlák bratrský, že by, nucen jsa, musil do kostela choditi bez víry, odpověděl mírně: „Nech tak, nečiň toho!“⁴⁾ ale potom přec na Bratry nastupoval, seč moha.

Augusta, správce Jednoty, radil zbylým Bratřím v Litomyšli, kterak si vésti, aby vyhnuli se týrání. Prý, když je volá farář, aby volně šli, ale nedávali se v řeč o víře, nýbrž aby říkali, že svým správcím poručili, a ti že za ně odpovědí. „Myť neumíme s vámi mluvití, pane faráři; nemějte nám za zlé!“⁵⁾ Ovšem farář na to nedal, a světský úřad mu pomohl. To přinutilo mnohé Bratry, že se přetvařovali tím víc. Na oko se poddávajíce, chodili do chrámu, a děti své dávali křtíti od kališného kněze; ale doma dítě pak umyli. S hněvem žaluje r. 1549 svrchupsaný farář Vít v Žamberce, že ondyno pokřtil dítě, a „když se vrátilo z kostela, byly tu dvě Pikartice, rozkázaly dítě rychle umýti a smýti s něho tu šelmu, kterou je ten kněz namazal, a hned jedna mu vínek s hlavy strhla řka: Někřtilť jest se tak Kristus pán, ale toliko v Jordáně, neb sem já zákon tak dobře přehlídla, jako kdo, a smím se o to hádati.“⁶⁾ Starším členům Jednoty byla tato přetvářka proti mysli tuze, mladší se spíš vpravovali. Když r. 1548 litomyšlského bakaláře Mikuláše Vránova napomínala stará tchyně z Turnova, aby nechodil do kostela k faráři kališnému, vzkázal jí mladík, že „pravdu boží přijímá kdekoli netoliko v zboru, nebo duch pravdy, duch Kristův svobodný, nepřivázaný aniž v rukou lidských jest, protož v jednom lidu neb v Jednotě toliko zavřín

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 46. fol. 12 Obšírně o tom, co se stalo s zbožím bratrským v Litom., čti od Šimka v Hist. Sbor. II. 329.

²⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 275.

³⁾ Arch. zemský. Bratří. 1548.

⁴⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 261.

⁵⁾ Arch. zemský. Bratří. 1548.

⁶⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 276.

býti nemůž.“¹⁾ Není pochyby, že bakalář, jenž měl takové mínění, co nejdříve odprísáhl se Jednoty.

Vůbec měli správcové Jednoty velikou potíž s Bratry, kteří v Čechách zůstali. Aby chodili do „kostela“ a ne do „zboru“, to správcové již jak tak povolovali, ale tuze neradi byli tomu, když Bratři od kališných kněží přijímali duchovní služebnosti, křest a nebo, což často se přiházelo, potvrzení k manželství. I protož bratrští kněží leckde zdržovali své souvrce tak dlouho, až jich shromáždili k duchovním služebnostem hromadu a pak je pospolu na vozech posílali na Moravu, aby tam křtili a se oddávali. Zhusta jezdívali do Zábřehu.²⁾

Na jihozápadě českém, kdež bylo tenkrát Bratřím poněkud méně krušno nežli za persekuce před revolucí,³⁾ obvykli si do kostelů sic choditi, ale po kázání hned utíkali ven, aby nebyli přítomni pozdvihování svátosti ve mši. Žalujeť r. 1550 Ondřej farář v osadě Lhenické, že tak činí Bratři na gruntech rožmberských, že nedají se poučiti, že nazývají kněze kněžími Beelovými, a v tom vzdoru že nejhorší jsou ženské. Na předním jich místě pry je purkmistrová lhenická s syny a dcerou.⁴⁾

V tehdejším útisku nejeden Bratr, ztrativ mysl, přiznal se k náboženství katolickému nebo českému zřejmě. Takovým odpadlým skládali faráři kališní podle vzoru Mystopolova snižující a trpká odvolání, která byli nuceni říkati přede vsí osadou v kostele. Ve „formě“, kterou slépal farář v Turnově, stálo o lotrovských peleších pikartských; v odvolání, které napsal Mystopol, čte se několikrát o hrozné, pyšné sektě Valdenské. Obojí odvolání, pražské i turnovské, zove zpráva Bratří jedovatými, turnovské však nad to hloupým.⁵⁾

Že ani zřejmým a odprísáhlým odpadlíkům se nevěřilo, je věc na snadě; píše r. 1548 farář Martin z Litomyšle o Bratrovi, jenž se stal katolíkem, aby se mu nevěřilo, neb se naučil jako i jiní jinak věřiti, mluvit i činiti.⁶⁾

Při útisku Bratří po bouři r. 1547 nejzlostněji vedl si hejtman litomyšlský Šebastian ze Šenaichu čili Šejnoch. Ten nejprv ani nestál o to, aby se obraceli k víře jiné po dobrém. Pochytil z předních měšťanů 16 osob bratrských a poslal je na hrad Pražský do žaláře, kdež byli vyhazeni do smrdutých míst podle záchodův. Trpěli statečně. Když veden jeden z nich Jan Zbořský na Černou věž, ukázali mu krev na zdi ostříknutou a napomínali, aby pomněl

¹⁾ Arch. zemský. Bratři. 1548.

²⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 274. 275.

³⁾ Vančura ve Sbor. žáků Tomkových 110—123.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z Třeboně.

⁵⁾ Arch. zem. Věci bratrské.

⁶⁾ Arch. místodržít. R. 109. 15.

na ženu a děti své. Odevece neústupný Bratr: „Věřte, že sme Pánem skrze svatou modlitbu byli posilnění, a srdce naše se těší, že za krátký čásek věčný míti budem.“¹⁾ Hejtman zámecký častěji k nim do vězení docházel s otázkou, chtějí-li od sekty pikartské pustiti, k čemuž odpovídali, že nemohou pro svědomí. Jednou se ozval jeden z nich, že by do kostela šli. Na to hejtman odevece: „To nic, než chcete-li se toho bratrství odříci!“ K čemuž zase Bratr: „Však sme všecko Bratří!“ Za to hejtman nadal mu psů a šel.²⁾

Starší z Jednoty dopisy a vzkazováním těšili uvězněné. Augusta naříkal v psaní k vězňům:³⁾ „Pták své hnízdo, pes svůj peles má, nám pak nikdež místečka popříti nechťi, a co jsme kde měli, to nám bezprávně, násilím odjmají, loupí a berou.“ Jiný správce, Bratr Mach Sionský, napomíná v těch těžkých chvílích veškeru Jednotu k polepšení života, prý nehodně chodili v povolání, dopouštějíce kvasů, svobůdek tělesných, toulek, procházek, dlouhého spaní, někdy pro lakomství opouštěli choditi do zboru, když byli voláni, nepřijímali prý vděčně napomenutí, ale s hněvem, reptáním i s rozličnými pomluvami přeč od svých správců odcházivali; často prý zlosti, různice, rathouzní soudové místo lásky mezi nimi byly; také majíce v domích svých modliteb ranních, nešpor i večerních pilni bývati, prý spíš dopouštěli, aby čeled smilná, stydká měla kumštovné zábyvky; klamy a freje zvláště prý místo mají u těch, kteříž s šenky se zabývají.⁴⁾

Protivníci Bratří, chtějíce Jednotu rozviklati, rádi tenkrát ukazovali k tomu, že správcové a kněží bratrství utekli, oveček zanechavše v trápení. Prý jest jim snadno v koutě býti zmužilým a statečným.⁵⁾ Jan z Pernštejna nadával sedlákům troupů, že věří kněžím, kteří utekli. Správcové ovšem zhola neutekli ze země, než vracivali se ob čas pod tají, aby konali svůj úřad. Nicméně uznal Augusta za dobré čistiti sebe. Jednou píše Bratřím, řeknou-li jim, že správcové je opustili, aby jen v odvet pravili, že Kristus také před mistry a zákonníky na časy ucházel, a že dobře činí, když od těch, kteří by je bráti chtěli, utíkají. Jindy zase v dlouhém psaní vykládá, že i svatí tak činivali; sv. Pavel oknem přes městskou zeď v Damašku ušel, sv. Jan na ostrov Patmos ze zboru Jeruzalemského unikl, a po ukamenování sv. Štěpána všickni se rozprchli po krajinách; prý by to bylo Boha pokouseti, a co by z toho ovce měly, kdyby odjat jim byl pastýř.⁶⁾

Známo, že konečně podařilo se Šejnochovi r. 1548 ltně popaliti Augustu. Nejvíc mu v té lsti pomáhal litomyšlský souseď

1) Arch. zem. Věci bratrské. 1548.

2) Tamže.

3) Arch. zemský. Opisy z Warmbrunna.

4) Arch. zem. Bratří. 1548.

5) Rukop. univ. kn. 17. C. 3. 268. Slova Mitmánkova.

6) Arch. zemský. Bratrské věci r. 1548.

Václav Vincenc, jenž Augustu vyzvěděl a k vězení připravil; aspoň r. 1549 žaluje králi, že mu slíben plat za to, a že nedostal nic.¹⁾ Šejnoch ho chtěl ošiditi o ten divný groš!

Augusta byl u vězení třikrát mučen věšením a pálením i v kozel vázáním, též tak jiný Bratr, méně důležitý, Bílek, pomocník Augustův. Byli mukami vyptáváni, jaké spojení měli Bratři s kurfiřtem saským. Vymyšleno na Augustu ještě, aby trápen byl živým broukem, na pupek pod skořepinu položeným, a žízni, ale to snad na něm nevykonáno, protože z Prahy zatím odvezen na Krivoklát.²⁾ Na Krivoklátě ho trápili zase; při tom mu kati zacpávali ústa.³⁾ Na krátký čas zjednal jisté úlevy nešťastnému biskupovi českých Bratří krivoklátský milosrdný knecht, příjímám Lantkrabí. Když se vyzradilo, bylo hůř. Méně povědomo jest, že se Augusta brzy na počátku své vazby pokusil o útěk z hradu. Píšeť komora r. 1549 hejtmanovi krivoklátskému, „že se pokoušel, jakby z vězení ujíti mohl, ale že zase postižen jest, než v tom sou ti knechti, kteří ho zsekali a zbili, všetečnost svou ukázali, toho činiti nemajíce“; proto tedy že komora posílá „k vyzvědení té věci hejtmana zdejšího (pražského) profusa a barvíře (lazebníka), kterýž téhož Augustu hojiti má, jemuž poručeno jest, aby ho dnem i nocí pilně vázal a ran nezapouštěl; k tomu také, jestližebý flastry sobě z ran trhati chtěl, aby mu toho nedopouštěli“. Na konci káže komora, aby byl Augusta s Bílkem dobře hlídán, poněvadž králi na těch věznicích „něco náleží“ a „sklepů pevných dosti na Hrádku jest“.⁴⁾ Zůstal Augusta v žaláři 16 let, Bílek 13.

Šenaichovi se v Litomyšli děly od tajných Bratří rozličné nepřijemnosti. Jednou ho udal Alexander impressor, jenž z Bratra stal se podivným katolíkem, že nutí Bratry k podobojím přistoupení a ke katolíkům zakazuje. Šejnochovi bylo se v komoře královské čistiti; tvrdil, že sám v té víře pod jednou rostl při dvoře královském, jak by to tedy mohlo býti.⁵⁾ Jindy ho vinili z nepoctivého hospodářství, ale v tom se neočistil. Jsou doklady, že také císaře chtěl ten člověk ošiditi; půjčil mu v lehké minci nějakou summu, za kterouž 26000 kop českých dobrých si chtěl dáti pojistiti na císařském panství, jež k svému prospěchu spravoval.⁶⁾ Odchází tedy tento pronásledovatel Bratří českých s nectí.

Když se po první ráně poněkud utišilo, rokem 1550 patrně pozorujeme, že se Bratří znamenitějším počtem z vyhnanství vra-

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 46. 26.

²⁾ Gindely Brüder. I. 326.

³⁾ Obšárné čti v Českobratrské biblioth. 3 sv.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missio. č. 46. fol. 6. Ten list uveřejnil před léty Kšpl v Sborn. Histor.

⁵⁾ Arch. místodržít. č. R. 109. 15. R. 1548.

⁶⁾ Arch. místodržít. č. K. 1/128.

cejí. Hejtmané měst a zámků císařských dostávají rozkazy, aby bděli. Z nejpilnějších byl Černín, hejtman poděbradský. R. 1550 chlubí se komoře královské, že Pikartů pochytil kolík, a udává, že na Lysé je kazatel Blažek krejčí; na druhého kazatele, Víta konváře, kterýž u Hory, Pardubicích i v Praze káže, že má pozor, a na konec svého listu udává, které má na cedulce poznamenané rotníky.¹⁾

Potulní Bratří kazatelé také již zase směleji vystupují. Hejtman na Brandejse chytil Pikarta, jenž sám dosti všetečně vlezl v pasf. Téhož praveného r. 1550 přišel do vsi Tuřice do světnice čísi, a vida tu faráře, ukrojil si chléb a hned dal se v hanění kněží. Potom mluvil: „Když sněm v Praze byl, tu král rozkázati ráčil, kdo k sněmu nenáleží, aby ven vystoupil; tu sem se já do kouta mezi lidi vtiskl, a všecko sem dobře psal na tabulku, což bylo mluveno.“ Když na konec řekl výhrůžku, že „Pikarti skrze Pražany a jiná města k zkáze přišli, a jestli Bůh neumře do svatého Václava, že se něco jiného stane v této zemi“, kázal farář sousedům, aby ho lapili a podali na zámek.²⁾

Podle mandátu mohl každý chycený Bratr nadíti se ztráty hrdla. Ferdinand I. r. 1551 připomíná arciknížeti, aby šest chycených Pikartů bylo odpraveno, buď utopeno, buď stato.³⁾ Poněvadž Bratří patrně oživovali, ba „zakoušejíce také jakés sladkosti svobůdky“, leckde i veřejné zbory podnikali,⁴⁾ roku 1554 vyšel proti nim nový mandát, namířený hlavně na šlechtice, kteří zase Bratry podporovali všelijak s účinkem. Na příklad Arnošt z Krajků právě byl postavil jim v Boleslavi nový zbor; jiní šlechtici říkali Bratřím, chodte kam chcete za svou pobožností, jenom ne do zborů, do těch zřejmých míst. Někteří úředníci i pod vrchností Bratřím nepřátelskou, na příklad na Potenštejně Jan Čeněk, jsouce sami Bratry, kryli své spoluvěrce nad to jináče, upřímněji.⁵⁾ Ale šlechticové se proti mandátu ozývali, a král i arcikníže ještě jich poněkud šetřili, aby snad nepokazili mír náboženský, o nějž se v Němcích právě tehdy usilovalo. Puštěna zatím na pány jen hrůza. Bratří jsou ovšem nuceni zase tuzeji pokrývat se; na Potenštejně vyhnán téhož r. 1554 úředník Jan Čeněk, a nástupce jeho zuřivý Němec pochytil drahně Bratří, některé i ve zboru Javornickém a Kosteleckém, a ti jsou na čas žalářováni.⁶⁾

Však r. 1555, když nebylo ohledů potřebí, volání jsou do Prahy před právo někteří z urozených, že podporují kacífstvo;

¹⁾ Arch. místodržít. 109. 15.

²⁾ Tamže.

³⁾ Borový Akta II. 143.

⁴⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 289.

⁵⁾ Tamže 290.

⁶⁾ Tamže. 292.

ale politické a jiné příčiny ani tenkrát nedopustily přísných kroků. Bylo to zase jen zastrašení pánů. Zbory bratrské ovšem utrpěly touž dobou některé škody. R. 1556 kněz kališný v Rychnově Jiřík, věda, že se panu Pernštejnskému zavděčí, podnikl proti Bratřím násilný výboj. Přivrženci jeho vrhli se na grunty bratrské a ujavše kus, strhli bratrskou zvonici na sloupech, vzali Bratřím zvon, některé uprali, do vazby vsadili a „vézením je dotrestávali“. Potom dle zprávy bratrské „veselili se, jakoby nějaký dobrý skutek učinili a nějaký veliký vojsko nepřátelský porazili; pili, žrali i s knězem“. ¹⁾ Když r. 1557 přeřal panství Potenštejnské od Jaroslava z Pernštejna Arnošt, falckrabě při Rýnu čili „kníže bavorský“, Bratřím v Rychnově, v Solnici, v Žamberce, ²⁾ v Kouvaldě neuleveno. Falckrabě vydal r. 1558 rozkaz, aby se úřad v dotčených městech choval dle mandátů císařských proti Pikartům. Bratřív marně vzkazovali falckrabovi, že nejsou Pikarty. Ani r. 1558, kdy falckrabě zdejší své panství kromě Rychnova prodal Václavovi Okrouhlickému, neoddechli si Bratřív volněji.

Zbor v Novém Městě nad Medhují měl v ty časy zvlášť těžký život. R. 1556, kdy držel panství Wolfgang z Kumberka, dům v Novém Městě nad Medhují vzat násilně, věci bratrské „divně roztrhány, pohřeb vzat, zbor rozkopán, živý zbor Bratřív a Sester ven z obce vyhnán“; na podměstí, kde Bratřív bydlili většinou, kališní „tloukli dobytek, ploty kazili, na domy házeli“. ³⁾ Pán z Kumberka a ze Štubenberka nebyl zapřísáhlý nepřítel Bratřív, ale jednak byl od kališných tuze popuzován, jednak neodvažoval se neposlechnouti mandátů vládních. Brandýsstí, žijíce pod Bohušem Kostkou, nuceni byli r. 1555 zavřítí zbor. Někteří členové bratrství jsou citováni do Prahy, aby odpovídali z toho, proč vůbec opovážili se zbor otevřítí; poslušně šli, a dosti šťastně vyvázli, jenom jediný z nich vsazen do žaláře, a to pouze na dvě hodiny. ⁴⁾

„Tak v těch změnách zůstával jakoby na jakémisi zavřeni dům žamberský, oustecký, brandýsský; jiní domové (litomyšlský, rychnovský, kostelecký, solnický a novoměstský) byli všickni pobráni.“ ⁵⁾ V těch městech, kde byl zbor pouze uzavřen, nebylo Bratřím nejhůře. Oni scházeli se jinde mimo zbor. Ba, jakmile drobet pokřáli, jali se brzy zase s malou opatrností v zbor se trousiti a tu konati služebnosti boží. Brandýsstí na příklad byli při tom tak smělí, že kněží sami byli nuceni je napomínati, aby nechodili

¹⁾ Rukop. mus. II. B. 3. Opis z Herrnhuta. 305.

²⁾ Žamberka koupeno jen půl, druhá půle byla v rukou Zdeňka Žampacha, jenž Bratry honil též. Albert-Chotovský. Paměti Žambers. 10. Albert má datum 1556, náš pramen 1557.

³⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 307.

⁴⁾ Tyž rukop. 299.

⁵⁾ Tamže. 328.

do zboru tak veřejně; tím prý dráždí Antikristy; spíš říkejte, že do zboru nechodíte, protože je zavřen.¹⁾

R. 1559 vydáno dvě stě mandátů do království Českého o Pikarty.²⁾ Bratří se přes všechno množili a sílili, tak že do let šedesátých veřejněji zaujali na mnoze svá předešlá místa zase i pod císařovými dohlížiteli. R. 1565 dostává arcikníže rozkaz, aby dal hnáti Pikarty z Pardubic,³⁾ kde už zase měli zbor. I nová místa získali do těch dob; velikou kolonii novou měli na příklad v Tucho-měřicích,⁴⁾ ba i do Jindřichova Hradce a jeho vřkolí v Německé Olešné, v Dačicích, v Bernárci (Pernarec) usadili se valně. R. 1557 píše Jan, farář hradecký a opat milevský, Joachimovi z Hradce, že nemůže odolati, aby někteří poddaní od kazatelů těch Bratří lotrovských pustili a je nepřechovávali v domcích svých a za nimi po zbořích nejezdili; prý má za to, že mohou na jeho kázání dosti míti, a jestli toho pán nepřetrhne, budou z nich spleťenci u víře, že ani pod jednou ani pod obojí nebudou, viklajíce se jako bratříčkové „vrtklaví“ jako trest na bahně sem tam; na faře Jarošovské, v Malém Bernárečku poběhše faráře, prý sami sobě křtili a „srozumívám“, tak píše farář, „že se těch Bratrů lotrův i se Sestrami na panství VMstí ba i na větším díle v Hradci neumenšuje, ale rozmnožuje; poněvadž pak předkové VMstí takových novověrců v Hradci ani na panství trpěti neráčili, já ponížene a pro pána Boha prosím, že i VMst v tom jim průchodu pustiti neráčíte, nebo potomně ze správy poddaných svých před pánem Bohem počet vydati musíte.“⁵⁾ Také na Mělníce Bratří usazovali se zase. Do r. 1575 již jich tu bylo tolik, že kališní s farářem proti nim podnikli v radě a plné obci prudký útok. Jan Skuček přednášel: „Mně se vidí, že by to bejti nemělo, aby oni nás v našem náboženství potupovati měli, poněvadž sou sousedský závazek přijali na to, že s námi v naší víře zůstati chtějí; takovejmsousedům hodné není věriti, kteří proti svejm závazkům činí a znovu se křtí.“ Nezdá se, že by byl Skuček tou řečí Bratry boleslavské na Mělníce zhubil.⁶⁾

Po bouřce r. 1547 nezměnilo se na Moravě v poměrech bratrských nic. Moravané se bouře nesúčastnili, nemohl jich tedy král trestati; protož utíkali Bratří z Čech nemalým počtem na klidnější Moravu. Přerov a Ivančice staly se tu jejich předními sídly. Morava tehda ovšem poskytovala útulku také všem jiným jinověrcům, takže vznikla široká pověst, že na Moravě může věřiti,

¹⁾ Rukop. mus. II. B. 3. 337.

²⁾ Arch. místodržit. Missiv. č. 50. 196.

³⁾ Tamže č. 109. 15.

⁴⁾ Tamže

⁵⁾ Fischer. Výpisy z arch. hradeck. kn. 3. O Bratřích na Hradišti a v Olešné Orth ve Sborn. Histor.

⁶⁾ Registr. Svědom. arch. mělnic. 27. fol. 90.

jak komu libo. Teprve r. 1557 pozorujeme v pramenech některé pokusy proti Bratrům. Toho roku totiž káže král Burianovi Osovskému, aby zastavil na předměstí v Třebíči školu pikartskou, v nově postavenou, v níž „mládež u velikém počtu se učiti má“. ¹⁾ A téhož ještě roku káže podkomořímu, aby dal chytati učitele pikartského Jana Hlasa, který z Mladé Boleslavi nosí pikartství na Moravu. ²⁾ Dvě léta potom chválí císař arciknížete, že podařilo se mu vyzdvihnouti jedenáct učitelův a kazatelů pikartských; na galeje prý se nehodí pro starobu, nechť prý je rozdělí arcikníže po zámcích v království Českém, aby v poutech dělali nebo seděli; na hrdle je trestati, to prý by se jen více k posilnění jiným dalo. ³⁾

Bratří zatím tiskli horlivě svoje obrany, svá osvědčení proti protivníkům, k nimž roku 1558 přibyl Vojtěch z Pernštejna. Ten přílnuv náhle k protestantům, chtěl založiti zvláštní církev a býti její hlavou („biskup moravský“). ⁴⁾ Poněvadž Bratří, jeho poddaní, s ním se nesnášeli v úmyslech, pustil se do nich tiskem. Matěj Červenka psal obranu a osvědčení, v němž leckterou ranku utřzil pán a nad něho víc utřzili sobě kněží lutherští a pod obojí. Na jednom místě perného osvědčení r. 1558 v Prostějově vydaného Bratří viní přerovského kněze Simeona, že chtěje donutiti bratrské děti do svého kostela, mrskal se s nimi, až mu šatků v rukou nechávaly a nahé utíkaly; na mnohých místech prý zastavuje se jim učení, a to jen k vůli závistivým kněžím; ti kněží, chtějíc všechny jiné pod sebe kasati, darmo komáry cedí a velbloudy požírají, „nejeden z oka našeho mrvu vynímati chce a jinde břevna a podvaly ne okručané nevidí“.

Táž obrana za největší pronásledovatele Jednoty bratrské na Moravě klade kněžstvo kališné, z Čech vyběhlé. Dít: „Však to kněžstvo poběhlé z Čech a ztrhlé konsistoře české, tiť lermo bijí, na kázáních místo slova božího lotry, zrádce, sekty, ďábelníky, zatracence, kacíře . . . spílají, zvoniti nedopouštějí, lživé suplikací píší a praví, že u nás žádného slova božího není než u nich samých.“ Osvědčení samo je propleteno hroznými příklady o nemravnosti kališných kněží. ⁵⁾

Což vysoko stojí proti takovému kněžstvu tehdejší katolický biskup Olomoucký Jan Dubravius (z Doubravy, Plzňan), spisovatel české historie a díla de regibus Bohemiae, ⁶⁾ jenž maje v srdci

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 60. 238.

²⁾ Tamže. fol. 244.

³⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 62. 138. Mohlo by se dotýkati též Pikartů v Čechách pochytaných.

⁴⁾ O sporu pana Vojtěcha obšírněji píše Novák v Č. Č. Mus. 1891. 45.

⁵⁾ Osvědčení Jednoty r. 1558. Tisk v Prostějově.

⁶⁾ O tom díle sám oznamuje r. 1552 arciknížeti Ferdinandovi. Arch. místodrž. č. R. 109. 15.

odpor proti náboženství Lutheranů i všech nekatolíků,¹⁾ přece prosil u krále za propuštění Bratra Augusty a před tím se namáhal, aby s pokořenými protestanty mírně se naložil!²⁾

Celkem byl stav bratrské Jednoty po ráně r. 1547 smutný, ale zvolna se jasnilo. Na počátku byla Jednota zaještěm Augustovým a smrtí Machovou v Prusích bez seniora, ponejprv za svého trvání. Situace tou příčinou zhoršila se neústupností vězněného na Křivoklátské biskupa, jenž nechtěl dopustiti, aby byl volen nový biskup. Co jim byl platen vězeň, jenž při stálém nebezpečí v sklepe Křivoklátském stěží mohl robiti zbožné písně! Jednota potřebovala síly nespoutané, bystré, smělé. To dobře poznávali Bratři a proto r. 1552 volili přes protesty Augustovy dva biskupy, Černého a Červenku, a v touž dobu stal se zapisovatelem Jednoty výborný a slavný Blahoslav. Správcové noví byli odhodlaní lidé, kteří silou ducha i zápalem pro svou věc daleko předčili nad své lutherské a kališné protivníky.³⁾ Energický Blahoslav již roku 1555 jedná ve Vídni při korunním princí Maxmilianovi o Bratřích a zjednává jim aspoň spravedlivější náklonnost.

V těch dobách útisku schváleno v Jednotě, což charakter stran pronásledovaných, jakés neupřímné opatrnickví: synoda bratrská v Přerově r. 1556 dopustila Bratřím, jsou-li od kněží kališných nuceni, nechtě tedy třeba i kostelnicví kališného chrámu na sebe přijmou, jen když prý nezaprou víry. Na druhou stranu však pozorovati jest v téže zlé době, že Jednota větším dílem odvrhla od sebe nechuť k literárnímu vzdělání. Byl to jednak následek vyhnanstva Bratří českých do ciziny. Sperat, biskup pruský, jim vyčetl nechuť k literárnímu umění za chybnou nevědomost a k jeho radě usnesla se r. 1549 synoda bratrská v Prostějově, aby někteří mladenci vypraveni byli do Basileje a do Kralovce na učení, by se pak v potřebách pilných Jednotě hoditi mohli.⁴⁾ Jednak poznali Bratři již i sami, že v té společnosti, která se všech stran na ně útok činí, bez účinné zbraně klassického vzdělání neobstojí. Přílišni v tom ovšem nebyli ani potom, neboť v čase potomním vždy bylo Blahoslavovi hájiti učenosti proti odpůrcům jejím v Jednotě. Od těch dob Bratři učivali se na cizích universích všemu příhodnému,⁵⁾ jenom ne lékařství a právnictví, toť jim byly vždy vědy ďábelské.

Jest nám vrátiti se k lutherským věcem po bouři r. 1547. Ferdinand, dokonav pokuty, vynasnažil se s velikým úsilím přivésti v život zásadu, že v zemi oprávněna jen dvě povědomá

¹⁾ Znāti to v Historii jeho na str 789. a 841.

²⁾ Životopis jeho od Rybičky v Č. Č. Mus. 1878.

³⁾ Gindely Brüder I. 366.

⁴⁾ Dekrety bratrs. 167.

⁵⁾ 1561 vojvoda Württenberský v Tubinkách choval Strojce a Šwarza. Gindely Brüder I. 459.

náboženství, české a římské; proto je upevňoval a slučoval. Mystopol, doufaje odměn, pomáhal. Tak vzniklo 12 článků, v nichž patrně rozdíl kalíšníků starých od utrakvistů nových čili protestantů.¹⁾ Bylo v nich o předpodstatnění svátosti a o poslušnosti papežské. Články podal král sněmu roku 1549, slibuje, když je přijmou stavové, že bude pak jednati o kompaktáta i o arcibiskupa, aby nově byl dosazen. Na sněmě však nebylo lze shodnouti se. Sněm i pokus v něm byly marny.

Protož zcela přirozeně vznikla v králi myšlenka, zanechatí starých utrakvistů osudu, a sesilovati stranu katolickou proti všem; při tom ovšem, pokud bude možná, překážeti protestantskému vzrostu. Podle návrhu katolické kapituly zámecké²⁾ na ten konec nařízena r. 1547 přísná censura knih, knihy jsou jen oprávněným tiskařům k tlačením svěřeny. Jiné impressí jsou vyzdviženy.³⁾ Protestanté čeští obcházelí censuru tím, že dávali knihy své tlačit v Němcích i na Moravě.⁴⁾ Aby tak nepřestupovali záповěď, král poručil r. 1549 administrátorům, katolickému i kalíšnému, a hejtmanovi hradu Pražského, „aby ve všech bibliothekách i na jiných všech místech každého času přehledávati dali, a kdežby se jakékoli knihy bez povolení Našeho prodávaly, aby je hned pobrali a do komory Naší dodávati rozkázali“.⁵⁾

I v tom přehorlivě snažil se Mystopol býti králi vděk; také pilně slídil po kněžích protivných, ku kterýmž se některak mohlo přistoupiti. A jak kterého s těžší vinou ulovil, ihned ho udal na nejvyšších místech, byť i mohl lehčeji a mírněji spraviti sám. Některý lov se mu podařil velmi. Takž na příklad r. 1548 udává ouřadu zemskému, že kněz Vít v Toužimi činí „kázání bludná cvinglianská, religion při mši svaté že změnil a spletl, ani chutě s Cvingliany, ani s Lutherany ani s Pikarty boleslavskými ani s námi se nesrovnává; dívčičku mdlého rozumu, mladičků, sobě okrotil, aby ho za manželá vzala, k ní jezdě dosti nestydatě ji na kůň za sebe sází“.⁶⁾ Žalobami jeho a prací kapituly zámecké stalo se, že r. 1554 vyšel královský mandát na vyhnání nesvě-

¹⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 175. 176. Je v nich o transsubtanciaci položeno, ale svátost těla není prý svátost krve a naopak.

²⁾ Návrh kapituly o censuře r. 1547. Borový. Akta kons. II. 62.

³⁾ V privilegii, jímž dovolil král tomuto neb onomu tiskaři tisk, stávalo určité vymezení toho, co smí tisknouti. Na př. Janovi Kantorovi v Star. městě 1549 dovolnje tisknouti almanach český s pranostykou, Donaty (mluvnici), vokabuláře lat. a česk.; synonyma lat. a česk.; preces dítkám a žákům; colloquia „vobecná jedna i druhá, lat. i česká, což k učení pražskému přináleží“. I tuto velmi obzmezenou literaturu musil předkládati censuře. Arch. místodrž. Missiv. č. 35. 240.

⁴⁾ Ač i tu dohlídati měl biskup Olomoucký a hejtman zemský. Arch. místodrž. Missiv. č. 35. 239.

⁵⁾ Tamže č. 35. 240.

⁶⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15, 2.

cených kněží čili protestantských kazatelů, jichž na dvě stě musili odtud pryč do Mísně a Falce se bráti. Též vyšel rozkaz těm pánům, kteří nepořádné kněží na svých farách drží, aby se do lbhty dostavili a zodpovídali z té neposlušnosti. Volání jmenovitě Šlikové, kníže z Plavna, Vilém Konojedský, Jindřich z Zolhauzu (Salhausen), o němž udáno, že má krejčího za kněze, Jan Lankvic, který měl ševce za kněze, Bibrštejn, Knobloch, Fictum, Kurcpach, Švambergové a jiní.¹⁾ Jsa také pozván Šlejnic, jenž do těch dob zlutherštil město Rumburk, Varnsdorf a Šluknov i všecken kraj kolem,²⁾ vymluvil se, že státi nemůže pro chorobu, ostatně pryč předikanti se už od něho stěhují pryč. Nápodobně vymlouvali se také jiní ochráncové protestantství v Čechách.

Však ani tento mocný útok na posice protestantské celkem nezdařil se; kněží vyšli a vraceli se zase. Není pochyby, že věci v Němcích, zvlášt mír náboženský v Augšpurce r. 1555 dokonany, působily rozhodně v protestantské věci v Čechách. Čestí protestanté brali z něho posilek a šířili se zase. Pražského hradu kapitola neustávala na to s hněvem ukazovati. Žalovala ústně i písemně s takovou neúnavností, že dostalo se jí r. 1558 v úterý sv. Lucie zřejmého odmítnutí. Chtělaté tehda, aby král kázal vyhnati protestanty z městských rad; k tomu odpověděl král, že na vyhuání „teď příležitého času není“; při budoucím podkomoří že to již poručí, aby křesťanství lidé dobří na úřady byli podáváni — ovšem „pokudž možné nejvíc“. Také žalovala kapitola, že administrátor pod obojí, jímž byl zatím po Mystopolovi poctivý a mírný kněz Kolínský, trpí Lutherany, kteří kollekty převracejí a kanon zamítají; kromě toho že v Boleslavi Mladé a na Brandýse již opět mnoho se shromáždilo Pikartů. Král odpověděl slibem, že si Lutheranské pozve, a těm osobám, pod nimiž Pikarti jsou, přikáže, aby zastavily „takové konventikle“.³⁾ Ale císař odbyl věc výhrůžným listem, konsistoři podobojí zaslaným r. 1558, v němž se praví, kterak kněží v městech Pražských i jinde přijímáni bývají nejsouce ani svěcení; mnozí že při mši ani kanon podle starobylého pořádku neřikají, písně rouhavé zpívati dávají, na kazatelnici rouhavé a posměšné řeči mluvíce, svátky a posty tupí, a „vy k takovým nerádům skrze prsty hledíce nic neříkáte“.⁴⁾ O týchž věcech psal císař také arciknížeti, aby bděl nad nápravou.⁵⁾ Nebyla tedy preveliká horlivost kapitoly pražské u dvora císařského podporována s výsledkem.

Obhlédáme-li stav náboženský, jak se do r. 1562 vyvinul, nemůžeme neviděti, že přes následky bouřky r. 1547 i přes ně-

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

²⁾ Wolkan. Gesch. d. deutsch. Literat. 33.

³⁾ Arch. místodrž. 50. 190.

⁴⁾ Tamže č. 60. 319.

⁵⁾ Tamže č. 60. 325.

kteřá protivensství, po ní následující, protestantství na všech místech rostlo. V Žatecku vzato katolické straně do těch dob — pokud víme — osm osad farních, z nichž důležitější Vrutek, Valečov, Mašov, Vilémov; v Rakovnickě pozbyli nejméně patnácte farností, z nichž nejznamenitější Jesenice, Čistá, Rabštejn, Toužkov, Novosedly, Toužim, dále na západ ztratili Tachov¹⁾ (už r. 1547), Planou a Přimdu; v Litoměřicku nově nabyli Lutherští 8 osad farních, v Loketě dvanáct; v Trutnově již nepočítali katolíci ani dvě fary za své.²⁾

V Lokti samém nastal boj mezi křižovníky, jimž náležela fara, a měšťany, kteří víc stáli o predikanta nežli o křižovníka. Valnou pomoc lutherstvu, pokud bylo ještě zánovní, poskytl zde řád křižovníký tím, že za kolik let neměl koho sem vyslati. R. 1548 poroučí arcikníže Ferdinand hejtmanu v Jáchymově Bohuslavovi Felixovi z Lobkovic, poněvadž křižovníci se fary opět ujmou, aby nutil Loketské přijati nového faráře křižovníka. Byl to kněz Antonín Preiss čili Brus, Prus, pozdější arcibiskup.³⁾ Lze sobě pomyslit, jak příjemnou tu měl Antonín Brus z Mohelnice štaci.

V České Lípě drželi katolictví Berkové až do r. 1552; roku toho nastoupil protestantský jich člen Zikmund, a měšťané se hned chápalí víry pánovy, a brzy nastal v městě zápas.⁴⁾ V Děčínku rozšiřoval protestantství Günther z Bínu; poslední katolický farář tu byl Martin Laurentius. Jemu slíbil pán, že ho při faře nechá, bude-li dávat pod obojí, nebude-li sloužiti za mrtvé a choditi do poutního kostela; když farář se v to svoliti nechtěl, vyhnal ho; první protestantský přišel roku 1559. Tyž pan Günther bral učitele i kněze ze Sas a tím svým úsilím vybojoval půdu slovanskou pro německý národ, jakž mu to historikové němečtí vděčně uznávají.⁵⁾

V Kadani veden stále zápas mezi menšinou katolickou, která vládla, a většinou lutherskou, která nechtěla poslouchati. R. 1557 jest nucen král z Řezna nařizovati vyšetřování o nových nepokojích tamějších: prý „nějaký písař Lutheran pacholata v zpívání nenáležitých písní luterianských cvičí a všelijaké rozpustlosti s nimi působí“.⁶⁾ Šlo tu patrně o školu, kterou si Lutherští založili, nechtějice poslati do školy městské, kterou řídil farář katolický.

¹⁾ Borový. Jednání. 80.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109 - 15, 2.

³⁾ Lib. memorab. decan. Cubit. Opis v arch. zemsk. Jméno Brusa = Preiss je zapsáno v lib. memor. str. 246.

⁴⁾ Studien zur Reformationsgesch. Wolkan I. 5.

⁵⁾ Tyž. IV. 4. Hohes Verdienst der protestant. Lehre, dass sie das Deutschtum zurückerobert gegen slavische Flut. O Güntherovi v arch. místodržitelském č. R. 109. 15.

⁶⁾ Archiv. místodrž. Missiv. č. 60. 100.

Protestanté si školy své hájili i proti rozkazům císařským; pšset zase za nedlouho, že konšelé dosavad toho mistra Lutheriana neodbyli; při tom káže, aby nebylo v městě školy mimo městskou.¹⁾ Věci kadaňské do r. 1558 již tak byly napjaté, že prosí děkan za ochranu, aby nebyl od měšťanů o hrdlo připraven.²⁾ Do Kadaně jezdili od r. 1552 protestanté z Mostu k stolu Páně,³⁾ a týž rok protestantství ve Falknově dokonce zvítězilo.⁴⁾ V kadaňském dekanatě nejvíc šířil novou víru Lev Fictum, od něhož pochází surový rozkaz, aby papisté byli pochováváni na hnoji.⁵⁾ Z Podbořan vyhnal Šlik katolického faráře, jenž tu pobýval dvacet let, ve Vsesulově držel Kristof Kolovrat kněze lutherského, jenž působil i v Plzeňsku.⁶⁾

Protestantství velmi rozšířeno také v Hořovicku a jižněji v Prachaticku; roku 1559 žaluje Prachatický farář konšelům, že kněz Mikuláš z Březí povolán byl tajně do Prachatic, aby pochoval kacíře na hřbitov, tím prý hřbitov znesvěcen a město, chtějí mítí hřbitov svěcený, musilo biskupu Pasovskému dáti list s pečetí, že věčně věkův žádný pod obojí nemá v něm položen býti.⁷⁾ „Nezřízení“ kněží uvádějí se v žalobách tou dobou v Rakovnice, v Čáslavi, v Hoře,⁸⁾ ve Vodňanech.⁹⁾ Na kolínského děkana Matouše žalováno r. 1562, že cechovní processí v nic obracuje a tvrdí, že modlářství jest klaněti se tělu božimu a „tělo boží že jest než sakrament“. Adam ze Semechova, jenž kněze udal, dí v soudě kolínském: „Nechodím ani do kostela pro jeho protivensství.“¹⁰⁾

Zmatené poměry náboženské byly tou dobou v Jindřichově Hradci; na faráře Jana, opata milevského, žaluje r. 1551 Anna z Hradce bratru svému Jachymovi, že podporuje náboženství „podobojí“, že zrušil zpověď, farář stražský že sem přichází, opat že mu půjčuje kalich, aby v něm lidu podával; málo pry jich okolo všeho rynku, kteří při víře křesťanské zůstali a někteří, by měli hned na smrt jíti, nevědí, na čem jsou.¹¹⁾ A týž

¹⁾ Archiv místodrž. Missiv. č. 60. 151.

²⁾ Tamže č. 62. 80.

³⁾ Cori. Gesch. Brůx. 170. Borový. Brus. 49 míní, že byli, kteří jeli, katolíci.

⁴⁾ Pelleter. Denkwürd. Falkenau. 95.

⁵⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 385.

⁶⁾ Borový Akta II. 314.

⁷⁾ Listiny prachatické ops. v arch. zensk.

⁸⁾ Momentem význačným vidí se nám, že Horští chtějí r. 1550 zmincovati chrámové kalichy pro panování dolu na horách Kavčích. Arcikníže zakázal; prý aby si zmincovali jiná stříbra ne kostelní: „to by proti JMti král. našemu otei bylo.“ Tužil v tom protestantský úmysl. Arch. místodrž. Missiv. č. 46. 163.

⁹⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 15.

¹⁰⁾ Arch. mus. listiny kolínské.

¹¹⁾ Zemský archiv. Opisy z Hradce. Též Tischerovy výpisy z arch. hradeck. kn. III.

rok žaluje paní Anna bratru svému, že opat Jan, patrný příznivec Lutherských, kázal v mor pochovati u hlavního kostela ty, kteří se nezpovídali, a katolíky kázal nositi k postrannímu hřbitovu sv. Václava. To prý se děje na potupu víry křesťanské, a jest strach, aby lidé, upadnouce v dokonalé pohanstvo, nepochovávali své mrtvé v zahradách a dědinách předměstských.¹⁾ Za tohoto opata obdrželi němečtí „podobojí“ v Hradci svého německého kazatele, aby zanechali postranního scházení,²⁾ a Joachim, hradecký pán, horlivý katolík, nejen že dovolil svým poddaným přijímati pod obojí, ale i ozdobný kalich na ten konec velikému kostelu sám daroval!³⁾

V týchž létech měla budějovická rada katolická také těžkou svízeli s protestanty. V létech čtyřicátých⁴⁾ usadili se jim v blízkosti města havéři míšeňští národa německého a zásad lutherských. Ti čím dále tím více snažili se o to, aby obdrželi v městě kostel. Budějovičtí berouce z protestantských dělníků i z dolův užítky, posílali je stran náboženství do Vodňan, do Vltavotýna, kde prý „podobojí“ jsou, ale mišňari stáli na svém; pak jim přišlo na mysl, že si postaví kostelík sami. R. 1555 píše Budějovičtí Jachymovi za přímluvu při kapitole kostela Pražského, aby jejich havérům na horách stříbrných nebylo dopuštěno kostelík stavěti a kněze sobě rovného chovati, když prý Budějovičtí jednali s králem o to v Passově, slíbil prý jim: Ego non admittam; a na to spolehají.⁵⁾ Než neubránili se konšelé Budějovičtí ani toho, aby nerostli protestanté mezi nimi samými; želtě r. 1556 císař, že se neřádní kněží i mezi ně vtrusují;⁶⁾ tím méně mohli zabrániti havérům, aby neměli kněze. Roku 1557 káže císař na žalobu Budějovických, aby kněz havéřský byl vyhnán z Budějovic, ovšem bojí se, že „lid obecní při řemeslích svývolný jest.“⁷⁾ Toho se asi báli páni na radním domě též, a proto nevyhnali kněze. Mysl si dodali teprve dvě léta po tom, když kapitola Pražská popichla císaře znova, neboť s hrůzou poznávala, že „pro ty knapy, kteří při horách jsou, v městě se začíná luterianstvo a jiné sekty.“⁸⁾ Císař vydal nový rozkaz, a Budějovičané dali se do vypovídání. O těžké a nebezpečné situaci, z toho vzniklé, dovidáme se z psaní Mikuláše Humpolce, jenž píše Joachimů z Hradce r. 1559: „Nového nevím co psáti, nežli že Budějovičtí dali se v vypovídání

¹⁾ Tischerovy výpisy z archivu hradeck. Také Dvorský staré pam. žen. 78.

²⁾ Kopial pís. památ. sestav. Tischer. 245. Rukopis

³⁾ Rukopis Frant. Tischer. Paměti fary J.-Hradecká.

⁴⁾ Beckovský-Rezek Poselkyně. I. 195.

⁵⁾ Arch. zemský. Opisy z Hradce.

⁶⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 50. 106.

⁷⁾ Tamže č. 60. fol. 100.

⁸⁾ Arch. místodržít. č. 62. 155.

„Není křesťanem pod obojí, též ani poddaných svých na gruntech svých zemích: oni pravi, že to činí z poručení pápeže podkomorého a paní podkomorá: tomu odpírám: tak nevím, co z toho bude.“¹ Až na kníze a bouři přec nedošlo: snad koušelé luku nepřepíral. Převáženo jen ze několik „podobojích“ z Budějovic vysílávali se maslo do okolí.

Na Mladé byla u víře tih volnost jako svrchu praveno. Ba že tam si že panovala anarchie: autority, kde jaká byla uznávána být mly. Tih vědli si u věcech vry po své hlavě. Za takový poměr i protestantství se šířilo. V Znojme v těch letech, o nichž podáváme zprávy, zase měli kazatele, jenž odváděli lidi od papeže a věrné křesťanství, nežli se slušelo: končiváitě svá kázání modlitbou „Já Ehá všech věřících od moci turecké a papežské, kteréž křesťanstvo a slovo boží potupují, zachovati ráci“.² Toho kazatele potmě král z města vyváz.³ Kazatel však kázal chutě dál, maj poměr v tom, že ho poslouchal s potěšením i kněží někteří, jme mrtvé opat kláštera Louckého, jemuž král posílá z Vídně r. 1566 listy a výzvu, že bude vědět, jak pro takové nerády k němu se zachováti.⁴ V Prostějově nalezli lutherští kněží r. 1558 veliké množství, křiv tam „první mše podle obvyče lutherianského bez pozatřívání a posvěcování svátosti činili“.⁵ Byl pry při tom veliký počet lidí, proto král vzkazuje Vojtěchu z Pernštejna, aby ty kněze vyhá.⁶ Touž dobou na Boskovickém panství kázal z veřejné slouhu lidí vyběhiv mlích Lukáš rouňanů o panně Mari s takovým úspěchem, že vidělo se králi kázati toho „bludných a otrovského“ člověka polapiti.⁷

Kdykoli se král dověděl o knězi některém, že nezachová rouchno dlouhého ani přese a že jest ženat, což mohl být zn protestantův, neměšal, a s vdětkou psával o „takového bludare“ komu náleželo.⁸ Z těch listů znáti, že bylo protestantstva v Mladé již valně.

V Olomouci tošlo v tých letech pro kněze protestantských k bouřkám, z nichž poslední byla krvavá. První pozdvížení byl r. 1550 „pro nějakého bouřivého kazatele“. Věc skončena důtko královským mocí i císařem a arcibiskupem, že takovým bouřlivým knězem škrze přesty přecházejí.“⁹ Než to byl jen začátek. Roku ná sledujícího přese král do Moravy, že opět nějaký kněz v kostel se v kateje v Olomouci kázal, neboť kazati že jest více k zbou

¹ Kniha památek, Eisen, Rukopis, str. 177.

² Arch. macedón. Missiv. I. 50. 233.

³ Tamže I. 42. 301. 262.

⁴ Tamže I. 50. 301. 267.

⁵ Tamže I. 42. 333.

⁶ Tamže I. 50. 34. Na př. komorníku prava menšho kraje bruňských stali kněze Furštrůka ve vsi Čoušavi.

⁷ Arch. macedón. Missiv. I. 50. 38. 39.

ření nežli k pobožnosti“, a když kazatel ten byl od biskupa obelán, prý několik set osob z obce byli vzhůru a bouřlivě se postavivše šli s knězem k biskupovi až k domu jeho. I tenkrát dostalo se Markovi biskupovi od krále důtky, že takové lidi na fary dává a jako loci ordinarius toho lépe neopatruje.¹⁾ Podkomoří Přemek v Vičkova na Prusinovicích obdržel od krále tuhý rozkaz, aby spolu s biskupem věc napravili.

Protestantský kněz, o nějž šlo, slul Adler, byl Němec, jemuž v kázáních protestantských pomáhal u sv. Františka nějaký mnich po česku.²⁾ Náprava byla nesnadna. Kazatel fary u sv. Blažeje postavil se na smlouvu, kterou měl s biskupovým officialem, tvrdě, že se mu má dostati předem čtvrtletní výpovědi — a lid obecný držel s ním! Král tedy radil,³⁾ aby dali knězi bez prodlení výpověď, ale kdyby ho mohli vypuditi dřív, že by lépe bylo. Adlerovi veliké podpaly ke kázáním protikatolickým podávala olomúcká kapitola svým nezřízeným živobytím. Sám král ji v této nebezpečné době napomínati nucen byl, aby nechali rozpustilostí a nebyli „živi v zlém obcování“.⁴⁾ Za nejhoršího vykládán byl od obecného lidu nemravný vikář kostela Olomouckého. Proti němu a proti kapitole obrátily se zlosti lidu, když se dověděl, že oba kazatelé protestantští jsou vypověděni od kostela.

První odpověď na tu zprávu podal bouřlivý lid tím, že přibil „nešlechtné, lotrovské artikule“ na rathauz. V těch artikulích vztahovalo se „proti pánu Bohu a všemu pořádku křesťanskému, landfrydu, zřízení zemskému, nadto osobě naší královské, kommissarův našich, strany téhož kazatele nařízených a osob obzvláštních, v týchž cedulích jmenovaných“.⁵⁾ Král nařizuje podkomořimu hledati lotrů, kteří cedule ty přilepili. Znaje rozkvašenost myslí stále rostoucí, biskup prosil krále, aby si kazatele povolal před sebe sám. Toho král nechce, prý „poněvadž se ani před tebou stavěti nechtěl, jest se obávati, že by se před námi nepostavil a tudy by ještě větší posilnění měl“. Biskup se tedy snažil, aby kazatel aspoň nekázal po ten čas, co tu bude. Z toho bouř v lidu právě před vzkříšením Páně.⁶⁾

Zatím se mladý kněz Adler rozhodl způsobem lutherským oženiti se. Oblíbil si za manželku dceru ševce Ruprechta Kristofa; k námluvám svatebním dostavili se jménem knězovým dva měšťané z rady, Pavel Kropáč a Jiřík Volkenštejner. Švec svolil se, že kněze přijme za zetě. Král rychle poručil (den sv. Martina roku 1557), aby ševce proto zavřeli a kněze aby postavili před

¹⁾ Tamže č. 60. fol. 106.

²⁾ Tamže č. 60. 292.

³⁾ Tamže č. 60. 210.

⁴⁾ Tamže 211.

⁵⁾ Arch. místodržít. č. 60. Missiv. fol. 107.

⁶⁾ Tamže fol: 141.

těch, kteří jsou pod obojí, též ani poddaných svých na gruntech trpěti nechť; oni praví, že to činí z poručení páně podkomořího, a pan podkomoří tomu odpírá; tak nevím, co z toho bude.“¹⁾ Ale na konec k bouři přec nedošlo; snad konšelé luku nepřepínali. Provedeno jen, že několik „podobojích“ z Budějovic vystěhovati se musilo do okolí.

Na Moravě byla u víře táž volnost, jako svrchu praveno. Ba lze říci tu že panovala anarchie: autority, kde jaká byla uznávána, byly mdly, lidé vedli si u věcech víry po své hlavě. Za takových poměrů i protestantství se šířilo. V Znojmě v těch letech, o nichž podáváme zprávu, zase měli kazatele, jenž odváděl lidi od papeže s větší horlivostí, nežli se slušelo: končivaltě svá kázání modlitbou, „aby Bůh všech věřících od moci turecké a papežské, kteréz křesťanstvo a slovo boží potupují, zachovati ráčil“. Toho kazatele poručil král z města vybíti.²⁾ Kazatel však kázal chutě dál, maje posilek v tom, že ho poslouchali s potěšením i kněží někteří, jmenovitě opat kláštera Louckého, jemuž král posílá z Vídně r. 1560 důtku a hrozbu, že bude věděti, jak pro takové neřady k němu se zachovají.³⁾ V Prostějově našli lutherští kněží r. 1558 veliké účastenství, když tam „první mše podle obyčeje lutherianského bez pozdvihování a posvěcování svátosti činili“. Byl prý při tom veliký počet lidí, proto král vzkazuje Vojtěchu z Pernštejna, aby ty kněze vyhnal.⁴⁾ Touž dobou na Boskovickém panství kázal za velikého shonu lidí vyběhlý mnich Lukáš rouhání o panně Marii s takovým úspěchem, že vidělo se králi kázati toho „bludného a lotrovského“ člověka polapiti.⁵⁾

Kdykoli se král dověděl o knězi některém, že nezachovává roucha dlouhého ani pleše a že jest ženat, což mohl býti znak protestantův, nemeškal a s výčitkou psával o „takového bludaře“, komu náleželo.⁶⁾ Z těch listů znáti, že bylo protestantstva v Moravě již valně.

V Olomouci došlo v týchž letech pro kněze protestantského k bouřkám, z nichž poslední byla krvavá. První pozdvížení bylo r. 1556 „pro nějakého bouřlivého kazatele“. Věc skončena důtkou královskou obci i biskupu a arciděkanu, že takovým bouřlivým kněžím skrze prsty přehlídají.⁷⁾ Než to byl jen začátek. Roku následujícího píše král do Moravy, že „opět nějaký kněz v kostele sv. Blažeje v Olomouci kázal, jehožto kázání že jest více k zbou-

¹⁾ Kopia památek. Tischer. Rukopis. str. 177.

²⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 50. 233.

³⁾ Tamže č. 62. fol. 262.

⁴⁾ Tamže č. 60. fol. 327.

⁵⁾ Tamže č. 62. 355.

⁶⁾ Tamže č. 60. 54. Na př. komorníku práva menšího kraje brněnského stran kněze Purkrábka ve vsi Zbraslavi.

⁷⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 60. 38. 39.

ření nežli k pobožnosti“, a když kazatel ten byl od biskupa obelán, prý několik set osob z obce byli vzhůru a bouřlivě se postavivše šli s knězem k biskupovi až k domu jeho. I tenkrát dostalo se Markovi biskupovi od krále důtky, že takové lidi na fary dává a jako loci ordinarius toho lépe neopatruje.¹⁾ Podkomorí Přemek v Vičkova na Prusinovicích obdržel od krále tuhý rozkaz, aby spolu s biskupem věc napravili.

Protestantský kněz, o nějž šlo, slul Adler, byl Němec, jemuž v kázáních protestantských pomáhal u sv. Františka nějaký mnich po česku.²⁾ Náprava byla nesnadná. Kazatel fary u sv. Blažeje postavil se na smlouvu, kterou měl s biskupovým officialem, tvrdě, že se mu má dostati předem čtvrtletní výpovědi — a lid obecný držel s ním! Král tedy radil,³⁾ aby dali knězi bez prodlení výpověď, ale kdyby ho mohli vypuditi dřív, že by lépe bylo. Adlerovi veliké podpaly ke kázáním protikatolickým podávala olomúcká kapitola svým nezřízeným živobytím. Sám král ji v této nebezpečné době napomínati nucen byl, aby nechali rozpustilostí a nebyli „živi v zlém obcování“.⁴⁾ Za nejhoršího vykládán byl od obecného lidu nemravný vikář kostela Olomouckého. Proti němu a proti kapitole obrátili se zlosti lidu, když se dověděl, že oba kazatelé protestantští jsou vypověděni od kostela.

První odpověď na tu zprávu podal bouřlivý lid tím, že přibíl „nešlechtné, lotrovské artikule“ na rathauz. V těch artikulích vztahovalo se „proti pánu Bohu a všemu pořádku křesťanskému, landfrydu, zřízení zemskému, nadto osobě naší královské, kommissarův našich, strany téhož kazatele nařízených a osob obzvláštních, v týchž cedulích jmenovaných“.⁵⁾ Král nařizuje podkomorímu hledati lotrů, kteří cedule ty přilepili. Znaje rozkvašenost myslí stále rostoucí, biskup prosil krále, aby si kazatele povolal před sebe sám. Toho král nechce, prý „poněvadž se ani před tebou stavěti nechtěl, jest se obávati, že by se před námi nepostavil a tudy by ještě větší posilnění měl“. Biskup se tedy snažil, aby kazatel aspoň nekázal po ten čas, co tu bude. Z toho bouř v lidu právě před vzkříšením Páně.⁶⁾

Zatím se mladý kněz Adler rozhodl způsobem lutherským oženiti se. Oblíbil si za manželku dceru ševce Ruprechta Kristofa; k námluvám svatebním dostavili se jménem knězovým dva měšťané z rady, Pavel Kropáč a Jiřík Volkenštejner. Švec svolil se, že kněze přijme za zetě. Král rychle poručil (den sv. Martina roku 1557), aby ševce proto zavřeli a kněze aby postavili před

¹⁾ Tamže č. 60. fol. 106.

²⁾ Tamže č. 60. 292.

³⁾ Tamže č. 60. 210.

⁴⁾ Tamže 211.

⁵⁾ Arch. místodržít. č. 60. Missiv. fol. 107.

⁶⁾ Tamže fol. 141.

soud králov. Ševce tedy poslali do vazby na Brtnici, ale kněz před krále nešel. Jest tedy slovem královským vypověděn do tří dní ze země.¹⁾ A to bylo znamení k bouři krvavé. Remeslníci táhli k radnímu domu, cestou sebrali pištěce, jenž jim musil pískati, dali se do vybjšení vikářství, vikáře zabili, lidi odporující potloukli, takže summou tři osoby byly do smrti zbity, sedm raněno.²⁾ Když bouře násilím položena, přišla kommissee, v jejíž čele byl zemský hejtman Zikmund Helt, a nastalo zatýkání, vyšetřování i z města utíkání. Zároveň se dostalo kněžím Olomouckým a kapitole královského recessu velmi nepřijemného. Král psal v sobotu po obrácení sv. Pavla r. 1558, že opatří bouři. „jednom aby také duchovní, zvláště kapitula Olomoucká, pro kterouž všecko vzbouření a pozdvižení obce Olomoucké se stalo, dobré a chvalitebné příklady v svém obcování na sobě ukazovali a lidem pohoršení nedávali; ten kněz vikář, kterýž zabit jest, v mnohých věcech zlý a rozpustilý život vedl a drahně let cizí ženu oddávanou, kteráž pro své zlé chování z města vypověděna byla, přes to k sobě přijal a pro tu příčinu jest s světa sveden“. Na konec poroučí král, aby kněží „takové zbytečnosti“ přestali a se napravili.³⁾

Ze zbouřených tři byli státi, hromada jiných vězněna a někteří zmučeni. Ze zmučených první dostal se na svobodu písač, jež kladli konšelé za hlavní příčinu vši bouře; ubožec propuštěn teprv rozkazem královským: „Rozuměti tomu z vyznání jeho nemůžeme, aby on té bouře příčina a vina byl, zvláště poněvadž žádného z nich neznal, než toliko z peněz jim pískal.“⁴⁾ Tak psal král, a Olomoučtí písače propustili se spálenými boky a zmrzačenými rukami. Také vypuštěn na zápis z vězení Tiburcí Gramater, jenž byl zmučen pro listy lípané. Někteří vinníci vězeni do Brna, kdež je vyšetřoval Walter sekretář s Janem Munkou a Polomem, měšťany brněnskými. Mezi nimi byl též švec Ruprecht a oba měšťané, kteří dceru namlouvali knězi. Jsou v červenci 1558 na veliké rukojmě propuštěni domů, ale tak, aby dali se vězniti v bytech svých, nikam, zvláště ne z města, nevycházejíce.⁵⁾ Když asi rok ten domácí žalář snášeli, dána jim r. 1559 milost, aby svých „handlí“ mohli hledati.⁶⁾ Z měšťanů, kteří utekli pokutám, obdržel roku 1559 milost Zachariáš Klok, hodinář, poněvadž několikrát jezdil za synem královým Maxmilianem do Budína s hodinami a tu sváděl svůj čin na nerozum.⁷⁾ Kterak naloženo s knězem Adlerem a jeho českým kollegou, o tom nechte se.

¹⁾ Arch. místodrž. č. 60. Missiv. fol. 247. 264.

²⁾ Položili jsme nad čaru zprávy archivní obšírněji, protože dosavadní publikace o bouři byly všude kusé. Čti na př. Müller. Olmütz. 118.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 50. 157.

⁴⁾ Tamže. Missiv. č. 60. 360.

⁵⁾ Tamže č. 62. 13. Rukojmě 1000 kop gr.

⁶⁾ Tamže 133

⁷⁾ Tamže 170.

Obecný lid se po bouře ještě dlouho mstil písněmi potupnými, jež skládal na kněžstvo, na královské úředníky a zvláště na hejtmana Helta, v kommissi proti buřičům vyslaného. Písnué roznášeli tovaryši řemeslní po všech městech; píseň král v srpnu r. 1559 tuze rozhněvaný, „že ta hanlivá píseň, kteráž předešlého času v Olomouci na potupu důstojenství Našeho a na posměch služebníků našich, zvláště proti Zikmundu Heltovi složena byla, skůro ve všech městech našich od mnohých, a zvláště tovaryšův a řemeslníků v šenkovních domích a jinde se zpívá, na čemž My nemalú stížnost míti ráčíme“. Nechť prý podkomoří Přemek z Víčkova vydá do všech měst zákaz. Po měsíci zase píseň král o píseň tu a chce věděti, kdo ji dělal.¹⁾ Tušíme, že ještě dlouho neumlkla.

Protestantství v Olomouci potrestáním bouře celkem ujmy neutrpělo, vždyť r. 1559 zase vidí se biskupovi žalovati do nevěrných Olomoučanův. Toužít, že v tom postním a kajícím čase dali se všickni téměř napořád, jak z ouřadu, tak i obecný lid v masa jedění; dřív prý starší, když jsou se na kom toho doptali, trestávali, teď sami se toho dopouštějí; v radě prý nesedí ani pět osob, které by stály při církvi svaté; od farářův v městě prý se odtrhují; při těchto Velikonočních časech do Šternberka přes tisíc jich šlo a jelo, houf za houfem na vozích; pak si nočné bránu dali otevírati a „pod tím novým náboženstvím ožerúce se přes sedm osob střízlivých domů se nevrátilo“; cechové na větším díle v kostelích svíc pálení zanechávají a pokuty vosku raději mezi sebou propijí nežli ke kostelu aby vosk dávali; také prý od starodávna jsou v kostelích fundace oltářní, ale k těm Olomoučané již kněží nepodávají, „tak že již přichází, že vrabci v kostele zpívají“.²⁾

Konšelé olomoučtí se očišťovali tím, že předních kusů zhola popřeli a stran posledního přiznali, že užitek z oltářů raději dávají studentům, z nichž kněží bývají, nežli kněžím nehodným, ondy prý jeden kaplan od sv. Maurice tak střízlivý ke křtu do kostela přišel, že ani rozumu ani řeči nemaje, naposledy s hanbou zase se odmotati musel, a jiný opilý děťátko do křtitelnice upustil.³⁾

Z kolika předchozích příkladů jest již světle znáti, kterakými cestami se protestantství v Českých zemích šířilo. Jako při Jednotě Bratrské za dlouhý čas všecken rozvoj vycházel z dola, z lidu prostého, při protestantech bylo naopak. U nás po příkladě z Němec ochotně prováděli tvrdou zásadu, že pán má právo k víře nutiti poddaného, dřív, nežli ji r. 1555 zákonem vyhlásil sněm Augšpurgský.⁴⁾

¹⁾ Arch. místodrž. č. 62. fol. 156. 158.

²⁾ Diplomatař musejní. 1559.

³⁾ Tamže.

⁴⁾ Při tom byl sněm tak málo spravedlivý, že uznal svobodu náboženství jen lutherským šlechticům — kalvínským ne. Ti se domohli svobody teprv mírem Vestfálským.

Luther neodpíral pánům, když poddané nutili a tiskli k proměně víry. Tou zásadou spravovaly se potom i katolické vrchnosti, a tak se stávalo, že nejedno panství, třikrát méně vrchnost, třikrát musilo nábožensky se aspoň zevně proměňovati.¹⁾

Panstvo uvádělo protestantství z nestejných pohnutek; jedni zajisté z osobního přesvědčení, že jest proti katolictví jakýms pokrokem, jiní z úmyslů sobeckých, a zase jiní často jen bezděčně tím, že nebylo lze dostati k faře jiného kněze nežli tajného nebo i zjevného novotáře. Za nedostatku kněžstva, tehdáž panujícího, byl kollátor rád, dostal-li na faru třeba mnicha poběhlého, a mnich poběhlý nejochotněji stával se protestantem a převracel po svém smysle osadu věřících. Z Němce i z Polska přibíhali kněží všelijací k nám, kdo přeběhl, nebyl jistě z nejlepších. O kněžích protestantských lze věřiti, že byli spíš na snadě než jiní. Běhali prý po vsích „co řezníci po telatech, ptajice se sedláků, mají-li co křtíti.“²⁾ Však o těch věcech doleji kapitola. Tu jen mimochodem opět dokládáme, že němečtí kněží lutherští byli od panstva dosazováni i do českých osad, čímž náš sever český zněmčen. R. 1567 již seděl lutheranský kněz, „jemuž Čechové nic nerozumějí“, i na faře v Štědré!³⁾ Ne nadarmo vždy nadávali protivníci kněžím lutherským „pletichářů a Němců.“⁴⁾ Ovšem nelze ztajiti, že také katolické panstvo do severních krajín usazovalo kde kterého německého kněze, pro katolictví z Němce vypuzeného.⁵⁾

V městech visel vznik i zrost protestantstva nejvíc na knězi samém, často protestantství pomáhali učitelé postranních škol, kteří byli protestanté největším dílem, leckde pomáhali šířiti víru evangelickou učitelé z university vyšlí i literáti městští. Na měšťany venkovské se musilo jíti pomalu. Jsa zevně kališником, kněz lutherský opouštěl ten onen obřad kus po kuse, měnil řád mše, vypustil Sanctus, přestal pozdvihovati, zanechal ornátu, přestal se kloniti svátosti, nevystavoval jí, oznámil a odůvodnil, proč nepůjde s processím, vyložil obecenstvu, proč nemůže svétiti vody, kočiček, popela, vajec; vyložil obci, proč svatí dle jeho soudu nic nepomohou, zavedl houfnou zpověď. Některý kněz uvedl v skutek jenom některou věc, jiný zašel ještě dále a opět jiný vida odpory, navrátil se k předešlým řádům některým a stanul na půl cesty. Proto nelze na rok určití, kdy se které město stalo protestantským. Kněžimi se ráz měnil dlouho, než se ustálilo. Když většina měšťanů protestantskému náboženství získána, pak již visel osud té

¹⁾ Statky Hasištejnských Lobkoviců byly dlouho kališné, Jiří Popel je učinil katolickými a po něm Štampach je zlutherčil Gindely. Brüder I. 491.

²⁾ Arch. arcibis. Opisy v zemsk. 1582. Parochial.

³⁾ Recepta arch. arcibis. Opis v zemsk. archivu. 1567.

⁴⁾ Č. Č. Mus. 1875. 290.

⁵⁾ Rezek. Děj. Čech a Moravy I. 21.

víry na majoritě měšťanů, kteří kněze, nebyl-li rozhodný, uměli již nutiti.

Kněží sami přestupovali z katolictví a z kališnické víry české, pokud z pramenů souditi lze, nejobyčejněji z osobních důvodů: nechťvali býti poddáni konsistořím, jakožto vrchnostem svým duchovním, bylo jim milejší, byl-li světský pán jich „papežem a biskupem“. Tak aspoň říkali.¹⁾ Z klášterů vybíhali mniši mezi protestanty zhusta jen proto, aby měli zvůli: čtemef přecasto v patentech královských stejné slovo, že utíkají „nechtíc v dobrém řádu státi, aby své vůle užívali.“²⁾ Mnohé lákalo především manželství, jiné novota věci. Poněvadž i konsistoře i vláda novotným kněžím překážely, všelijak je stíhajíce, vznikal veliký počet kněží nerozhodných, nedůsledných, polovičatých, takže dobře chápeme zprávu i rozpaky arcipřysta plzeňského, když dí r. 1565 o faráři v Plané: „Jestli jest Lutheran či katolík, věděti se nemůže.“³⁾ Někteří byli nedůsledni ze strachu, jiní měnili se k vůli osadě, do níž se dostali, třetí z lakomstva bývali u víře nedůsledni: co jim v starých rádech přinášelo peníze, to věrně drželi, co ne, to odstraňovali jako modlářstvo. Horlí Bavorovský⁴⁾ r. 1550, kterak v tomto království mnozí, zvláště kteříž z Polska mezi nás se vkradli, při posluhování slova božího se chovají; „na kázání budou mluvit, že za mrtvé prositi jest věc daremní, neb tak učí jich Chelčický, jinak Kopytorum, a jiné škodlivé knihy, a přistoupíc k oltáři, když se jim ofěra klade, kollektu za to budou držeti, aby Bůh tuto neb jinou duši z temností pekelných vytrhnouti ráčil“. Takových nedůsledných kněží bylo mezi protestanty množství, ale i kališných kněží bylo dosti, kteří kolísali se mezi starým utrakvismem a katolictvím; píseť na příklad r. 1550 král arciknížeti Ferdinandovi, aby faráře pražské, kteří jsou spíše nakloněni ke katolictví, nedopustil dávatí pryč, neboť by přišli po nich horší.⁵⁾

Ký tedy div, že za takových poměrů nemohl než zmatek býti u víře. Pod titul „pod obojích“ schovávala se nejrozmanitější mínění; pod obojí dobře mohli slouti už tehda „quodlibetarii“.⁶⁾ A bylo kolik mlynářů, tolik měr, kolik farářů, tolik věr! Tak říkáno tehda příslovím.⁷⁾ Tento kropáč chválil, jiný ho hanil, tento mluvil proti processí, jiný je činil; ves ode vsi, město od města lišila se víra, aniž bylo v témž městě, v téže vsi za krátký čas pořáde stejno: příchodem nového kněze zase se měnilo. A velmi

¹⁾ Recepta arch. arcibis. Opisy v zemsk. arch. 1578.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 50. 82. a j.

³⁾ Borový. Brus. 215.

⁴⁾ Postilla 150.

⁵⁾ Arch. místodržit. č. R. 109—15.

⁶⁾ Slavata. Paměti. I 36.

⁷⁾ Dialog dvou formanů. Těž Blahoslav v díle Vady kazatelů. Slavík 45.

charakteristické jest, kterak někde měšťané sami uměli živiti zmatek náboženský: Prachatičtí konšelé na příklad r. 1567 oznamují obci shromážděné, že pojedou do Prahy jednat kněze pod obojí (to mínili protestanta), a souhlasí-li sousedé, že zjednájí k němu kaplana pod jednou.¹⁾ Tenkrát byla obec moudřejší nežli konšelé; zamítla, aby pod touž farní střechou hádali se spolu kněží dvojí víry a hádku aby vnášeli do kostela.

Ze zmatku náboženského vyvinula se postupem dobře pochopitelným při některých lidech jakás neváznost k věcem náboženským, živěná hustými a nešetnými satirami a traktáty o životě kněžském. Kněží ovšem dávali podněty k takovým nebezpečným pro věc víry satirám, jednak že sami druh druhá i na kázání tupili a odkrývali, jednak že mnozí, přemnozí nežli nikterak zbožně. Aby však kněží jenom jedné víry nepořádným životem předčili nad kněze víry druhé, toho z pramenů souvěkých dokázati nelze; proto také nelze bez výjimky držeti ono tvrzení, zhusta a tak všeobecným rozumem opakované, že protestantství se šířilo mravní sešlostí katolického kněžstva. Nehodných kněží bylo všude dost, byli v každé víře; byli u protestantů stejně tak jako u katolíků, ba i u přísných Bratří poznáme toho neb onoho kněze nepřikladného; však o tom všem v zevrubné části se položí. Kde na ohroženém místě, v němž se dvě strany náboženské v zápas utkaly, protestanté nebo kališní shledali nehodného kněze katolického, toho ovšem odkrývali, radost majíce a katolíkům všem se posmívajíce.²⁾ Na druhou stranu se vydařilo tolik kněží „pod obojí“ takových, že o nich směl psáti roku 1623 Jan Dačický, sám kněz, skoro jakoby povšechně, tvrdě, že česká církev škodu vzala nezpůsobným kněžstvem, nepřikladným, které málo umělo, a víc se staralo o sebe, ženu a děti, o pole a desátky nežli o církev; kázání prý odkýdal mnohý, k nemocným těšit nechodil, takže v tom ve všem je Jezoviti a němečtí predikanti daleko převyšovali.³⁾

Ovšem mravní nedostatky lutherských kněží lze spíš omluviti nežli jiných kněží „pod obojích“ nebo katolických; vždyť Lutheranům nebylo dovoleno, aby se zorganizovali pevně a slušně, a kde není pevné organisace, zůstává vše v nejistotě a chybám lidským otevřena brána do kořán. Málo prospělo protestantské věci, že v době, o níž mluvíme, po Mystopolovi, stavům nemilém, dosazen od stavů na administrátorství konsistoře podobojí kněz Jan z Kolína, Lutheranům přející, a roku 1559 stejně takový Matěj Dvorský ho vystřídal. Žárlivostí pravých kališníků byli administrátorové — i byť sami hotoví byli protestanté — tak ochro-

¹⁾ Listiny prachatické. Opis v arch. zemsk.

²⁾ Recepta arch. arcib. Opisy v zemsk. r. 1576.

³⁾ Čelakovský v Č. Č. Mus. 1875. 288. 289.

meni a zemdeni, že nic nemohli na prospěch strany evangelické dověsti.

Umírající strana kališná tehdež odhodlala se k dvěma nepřátelským činům proti protestantům. Nejprve kněz Jiřík Mladežka, farář na Náměti v Hoře, r. 1561 v dlouhé supplikaci obvinil svého děkana Benedikta z „bludů cvinglianských“. Věc podána od královských úředníků na zemský soud, poněvadž konsistoři nevěřili, a Mladežka musil sháněti svědky k svému obvinění. Ti svědkové zkusili v Hoře příkoří veliké od obecného lidu ¹⁾ i od konšelfů, neboť Hora tehda již byla všecka protestantská. Kněz Benedikt, nemoha se zemskému soudu stavěti na odpor, musil do Prahy, kdež za dlouhý čas v Starém městě žalařován, naposled odsouzen k vyhnanství ze zemí českých i všech císařských.²⁾

Druhý čin byl větší a učinil poplach po vší zemi; kališný kněz neupřímné povahy, mistr Havel Gelastus Vodňanský,³⁾ spikl se s dvaceti dvěma kněžskými na ochranu „náboženství českého“. Mistr Havel přednášel některý čas v universitě,⁴⁾ roku 1559 ho mistři praesentovali za probošta kolleje Všech Svatých, a již tehda držel s Jesuity. Odhodlal-li se tedy takový pokrytec k hájení „české víry“, nelze úmysl jeho nepodezírat. Popuzen byl k svému spiknutí nepřatným sporem, jež měl roku 1558 v konsistoři dolejší pro dvě knihy sv. Augustina, jež mu byl dlužen děkan kostelecký Larva. Konsistoř rozhodla jináč, nežli si Gelastus přál, pohanil ji tedy a žaloval universitě, a když ta nepomohla, vznášel věc na krále. Konsistoř se brání v soudě arciknížete komorním,⁵⁾ prý odpovídati povinna není, poněvadž kněží se už od vysazení konsistoře řídití mají jen v ní a nikde jinde; Havel prý se zbuřil, „je-li to láska a pokoj, by konsistoř od učení Pražského odděloval a k svět-skému právu se volal“. Gelastus ihned na to dává své věci barvu náboženskou: prý mají k němu v konsistoři hněv pro náboženství, při kterémž od podle kompaktat a sněmovních nařízení stojí, dali prý se slyšeti, že zkaziti chtějí jeho i každého kněze, kterémuž se

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15. Zpráva Aleše, měšťana Staroměstského, švakra Mladežkova.

²⁾ Latinské errores sacerdot. Benedicti jsou v arch. místodrž. R. 109. 15. Ortel v rukop. univ. knih. č. 17. C. 30. fol. 298. Revers o vyhnanství z r. 1563 v arch. místodrž. R. 109. 15.

³⁾ Bratr jeho ve Vodňanech slul Sýkora. Dovidáme se toho z rukop. Schönova o Vodňanech v mus. č. III. F. 32. 90. Tu také čteme, že Gelastus odkázal k obci znamenitou biblioteku, jejíž zbytky, klassikové řečti a latinští, v krásných vydáních, byly ještě v době Schönově na radnici. To uvádíme k lepší stránce toho kněze.

⁴⁾ V rukop. Lobkovic. bibl. Collect. Bydžovského je bez datum fol. 113. pozvání Gelastovo k studentům, že bude čísti Aristotela de physico auditu seu naturali auscultatione.

⁵⁾ Registra arciknížecí červená. 46.

do Wittenberka nebo do Boleslavě (pro svěcení) nechce; na konec slíbil, že jim dokáže, kterak lidi svozují.

Pražané, slyšíce tu řeč, dali promluvíti v témž soudě komorním, že nemalou lítost nesou z těch řečí Havlových nenáležitých, „neb jinak pověděti se nemůž, než že strany náboženství v městech Pražských těchto časů vždycky dobrá láska trvá, ale kdyby to, čím on hejbá, přetrženo nebylo, majíc příklady, co jest se původem takových kněží, kteří lidi po sobě potahující v poslušnosti státi nechtějí, zlého se stalo, snadby i na ten čas něco podobného se zběhnouti mohlo“. Ortel soudu arciknížecího byl, aby věc vyjedнала se u soudu kněžského, Gelastovi že se dosud nic zlého nestalo, a tudy že se zbytečně odvolal; ale za to, že se dal v bouřlivé řeči proti konsistoři, necht propadne pokutu vězení. Tento ortel s vazbou popudil Gelasta, že stal se ochráncem umdlévajícího kališnictví proti protestantstvu vítězícnmu napořád. Jakž ho vypustili ze žaláře, zřejmě spojil se s Jesuity pražskými a jal se vyjžděti sem tam do kraje, všude pátral, vyzvídal o kněžích, jak si vedou, kostely si dával otevřít, jako by byl nějaký kališný biskup.¹⁾ V spiknutí se k němu přidružili dvacet dva kněží; byli mezi nimi farář z Hradce Labského, Matěj Třebovský, kněz z Dohaliček, z Pankrací, z Hůrek, z Lochenice, z Hostouně, z Lidice, z Bríství, z Poděbrad (Jan Městecský), z Hořic, z Novovsi, z Vápenice (Vápenice?) na Chlumecku, z Chomutice, z Libuně, z Kněžic, z Prosfka, z Jirčan, z Lysé. Z těch jmen patrnó, že kališnictví mělo útulek skoro již jen na vsích.

Roku 1562 podal mistr Havel Gelastus, probošt kolleje Všech Svatých, jménem svým a svých „epolubratří“ velikou supplikaci císaři, v níž praví, „kterak svatí mandátové jeho milosti císařské u mnohých v malé vážnosti jsou“, bludy a kacífství, rouhání že rozmáhají se, lid skrze duchovní a světské se nakažuje, od jednoty a obecné církve svaté (v konceptě měl „římské“, ale to přetrhl) se rozdělí, „nad čímž i nařikání od věrných národů bolestné slyšeti a na újmu dobrého jména národu Českého psaní cizozemců čistí se musí“.²⁾

Z kněží obviněných uvedeme některé, aby znáti bylo, v kterých důležitějších místech protestantství mělo roku 1562 své zástupce. Viněn byl farář z Roudnice (Hruška), děkan rakovnický, arciděkan z Hradce Králové, děkan českobrodský (Agrikola), Semín, děkan v Čáslavi, děkanové v Nymburce, v Chrudimí, v Jičíně, v Pardubicích, farářové v Dobrušce, v Novém městě Hradišti, v Sezemicích, v Dvoře, v Kolíně. Kromě těch byli obviněni také někteří vesniční kněží; z Prahy vybral si Gelastus střídníka u sv. Jiljí, faráře Sv.-Vojtěšského, Michalského a Týnského, malostranského a Jana

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

²⁾ Registra arcikníž. fol. 188.

Mystopola, kazatele Betlemského, jenž se již zase obracel k protestantům.¹⁾ Král chtěl, aby věc proti obviněným dovedena byla soudně. Toho se zase nechtělo mstivému udavači ani jeho druhům. I odpověděl v poníženém spise, že „z takového otcovského podání vysoce děkuje, ale dáti se v soud že jest mu věc nebezpečná, jakž za příklad jest poctivý kněz Mladežka, kterýž s velikým nákladem, prací a těžkostí proti Benediktovi, děkanu na Horách, svědky jest sobě spraviti musil, a tím sobě i svědkům veliké zošklivení a nebezpečenství způsobil, protože jest lid velmi nakažen“. Prosil poníženě tedy, aby jiný prostředek vybrán byl, a ne soud.²⁾

Však bylo nezbytné. Král nemohl se odhodlati bez řádného vyslyšení a líčení pře tolik kněží hnáti z Českého království jako zločince. Volání jsou tedy do arciknížecího soudu komorního a řádným processem právním vyslýchání od soudců zemských. Toho líčení si všimneme poněkud zevrubněji, poněvadž nade všecko jasněji poučuje, kteraké zmatky u víře tehda byly.

Obvinění dali na počátku promluvíti od sebe, že se s těmi „puntovanými“ v soud nedávají, že mají svůj soud duchovní; žalobce nad to že jest buřič, který sjezdů po krajích mezi kněžími činil, v zápisy je uvozoval, berně z nich sbíral, do kostelů vpadal, v městech obce bouřil; sám prý rouhač a kacík; v městě Hradci prý dotřel se na kazatelnicí, a tu kázal, že Kristus je stvoření a ne stvořitel, prý s podivením, že země takovou šelmu nosí. Mistr žalobník odvece jen, že soud duchovní sám tu žalován, tedy že před ním se souditi nemůž; zlého kázání popřel.

Po této předmluvě vyšetřován první Jan Mystopolus. Byl viněn z kázání o postu, o svatých, dále i z toho, že na kostelní arše osoba jeho vymalována. Mystopolus, jak už jeho podvojná povaha byla, tvrdil, že sice tak kázal, ale, jsa tehda mladý, jak jej vedli, tak prý po jiných říkal; stran archy tvrdil, to že věc dávno odytá, mrtvá. Druhý obviněný, Jan Moravec, farář z Jirchářů pražských, prý kázal, že mše nic není, litaní nezpíval a monstanci nazval kalousem. Proti tomu ukázal farář vysvědčení „množství osob i senátorů“, kteří ho slyšali na kázání, že nic bludného neucil; Gelastus prý chodí na kázání jako Fariseové, aby smysly kazatelů převracel. O faráři malostranském Martinovi věděl Gelast jen to, že oženil nějakého kněze; na Matěje Hrušku, faráře roudnického, sváděl, že boří obrazy a zle káže o Panně Marii, k čemuž dal kněz v soudě odpověď, že lidé v Roudnici jsou velmi suroví, a lid obecní vůbec velmi hloupý, který o tom, co kázal, ani soudu vydati ani toho spatovati neumějí. A při tom hned jal se vykládati, kolikerou víru sám rozděluje pro lid sprostý; „jedna víra prý jest městská, kteréž lidé, mezi sebou věříce, užívají“ — tím mínil

¹⁾ Seznam v arch. místodrž. R. 109—15.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109—15.

důvěru v společenském obcování; „druhá víra jest víra článků, kterou vůbec všickni říkají“; třetí je „historialní, na kteréž mnozí přestávajíce, na podstatnou nedbají, a čtvrtá víra boží, kteráž k spasení jest náležitá“. Té poslední prý učil; protož vida, že lid před obrazy padá, světla jim lépá, promluvil, že by pro ten lid lépe bylo, aby se někde v poctivosti schovaly obrazy, a peníze na chudé daly; že obrazům oči vyloupány, tím prý nevinnen. Luthera prý nechválil, jen to že připomenul, kterak na některé věci, o kterých prorokoval, přišlo, a „tak i toho, aby soudný den za našeho věku přišel, dočekati můžem“.¹⁾

O faráři v Holohlavech, Benýškovi, věděl žalobce, že o Velký pátek nedrží hrobu, o knězi v Dobrušce, Matějovi, že má bludné ceremonie, monstranci že nevystavuje. Kněz odvétil, že neví, mají-li monstranci, a že se modlil i za — papeže. Jan Klaudius, děkan chrudimský, viněn kromě jiného, že ničil obrazy, a že i v gradua-lech mazal, kde řeč o svatých. Odpověděl kněz, že jest sic mlád, ale že dělá všecko dobře. Když lidé do Mikulovic běhali, mluvíce, že tam kněz Kristu podobný, tu prý pověděl, že Kristus Pán na nebe vstoupil, a oni že chodí za obludou. O svatých že se v písmě nedočeti, aby se měli za lidi přimlouvati. Na to dal i výtah čísti ze sv. Augustina. Svědkové Havlovi nejsou nic, když se svědkové druhdy vedli proti učitelu, každý z nich dva prsty na rozpálené železo a nebo do vody vroucí vztáhnouti musil; ostatně proti nim dal čísti svědecktví úřadu chrudimského, že ničemu bludnému neučil. K tomu žalobník s drzým klidem odpověděl, že vysvědčení purkmistra a konšelů platí právě tolik jako vysvědčení Lutrianů, Bole-slavských a jiných odřezancův; proti němu obviněnému že tu je 80 svědků, vysvědčujících že je Nestorian.²⁾

Na faráře ve Dvoře, Matouše, sváděl žalobce, že mění kancionál, co prý se týče sv. Ondřeje, to vztáhl na Krista, processí také prý nedrží; odpověděl kněz obviněný, jaké řády tu zastihl, ty že dělá. Rovně tak odpovídal Semin, děkan čáslavský, proti čemuž namítal udavač, že prý všickni obžalovaní ukazují na to, že tak prve před nimi bylo, to však není pravda, prý nedávno se to začalo, a „jeden neřád nemůže býti druhému k retunku“.

Jakub, děkan pardubský, přímo viněn, že Pikart, načež on, že mši slouží, ale nepozdvihuje. Na kněze Urbana rakovnického sváděl Gelast arianství, prý nevěří v božství Kristovo. Kněz na svou obranu dal čísti sv. Augustina a prosil, by byl chráněn, že jest stár. Nápodobně i děkan kolínský Matouš viněn z arianství; o Matěji, knězi z Nového Města nad Metují, udal Gelast, že má ženu, že posmívá se mši, říká: vždycky mšeme, a sv. Petr nikdy nemšil, v postě prý jedl maso. To vše popřev kněz doložil, že

¹⁾ Registra arciknížecí červená. fol. 189.

²⁾ Registra arciknížecí červená. fol. 199.

Havel zbytečně téměř všecky kněží z toho kraje vyzdvihl, pro kterouž příčinu i něco nemluvnátek bez křtu z světa sešlo. Na jičínského děkana Tomáše sváděl mistr Havel též proměnu obrádkův i písní v kancionálech a nevážnost ke mši. K čemuž odevce Tomáš, že ti svědkové selští, které Havel vede, nemají rozeznání o tom, co jest vážnost nebo nevážnost.¹⁾ O faráři sezemickém Šimonovi věděl Gelast, že je ženat, byl by dokázal o něm víc, ale měl prý obtíže stran svědků od Buriana Svítkovského, hejtmana Pardubského, a jiných osob v Pardubicích i v Sezemicích, „tak že mu těžko pro ten nedostatek obvinění provozovati.“²⁾ Charakterisuje podloudného žalobníka, co o něm vypravoval v soudě patnáctý obviněný, Štěpán, arciděkan hradecký. Zvědév o knězi Havlovi, když do Hradce přijel, pozval prý ho z lásky bratrské do obydlí svého kobědu a tu ho ctíl, nemaje naděje, aby jej lapati chtěl. Než Havel podle obyčeje svého dal prý se do hádky a disputace při stole, dotýkaje svého hostitele lutherianstvem. Z té hádky si pak sformoval žalobu. Dal se tedy pohostiti a pak udal!

Matěj Lounský, děkan v Nymburce, přinesl si od konšelů nymburských vysvědčení, kterak učil, že Maria jest panna před porodem, po porodu, a její slavnosti že jest zachovával, jiných svatých vigilií že oznamoval, též posty; nešpory, jitřní mše svaté konal a vůbec všecky ceremonie.³⁾ Ukázav svědectví to, vypravoval soudu, že, jsa učitelem písma od čtyřiceti let, ježto tehdáž někteří z těch kněží, kteří ho sešloho v těžkost vedou, na světě nebyli, vždy, jakž na kněze pořádného záleží, se choval; jedenkrát půjčil jakés sepsání knězi kterému, toho došel kněz Havel krádežně, vyřezal sexterny z toho a sestavil žalobu. O svatých prý nic zlého neříká, ale o volání k nim nedržel, poněvadž žádného světlého důvodu z písma k tomu není, neb vždycky mezi starými Čechy o ten artikul rozdíl byl, a on, jsa od kněží starých vychován, tomu se naučil, že není bezpečno svaté vzývati. O Panně Marii že věří, ale doktoři svatí že sami se nesnášejí, byla-li vzata na nebe s tělem i s duší nebo jen duše sama. Ostatní žalobu popřel. Žalobce Gelast odvětil, že děkan je otec bludařů, jenž měl štěstí a nebo neštěstí, že dosavad nebyl obžalován; stran svatých doktorů mu jízlivě připomenul výrok, jež kdysi v nemalém shromáždění v kolleji učinil, zova je „doctores coctores“, to prý jest „doktoři sochoři“.

Podivně se hájil poslední z obviněných, Jiří Agrikola, děkan brodský. Prý mluvil nějaké řeči, ale jenom „pod pluým způsobem k večerou“, a pro ty řeči, v opilém večeru mluvené, již prý seděl čtyřdenní vazbou v konsistoři.⁴⁾

¹⁾ Registra arcikníž. červ. fol. 211.

²⁾ Tamže fol. 212.

³⁾ Kopial nymburský z r. 1556. fol. 195.

⁴⁾ Výslechy v regist. arcikníž. od fol. 188—217. V rukop. univ. knih. 17. D. 25.

Císařským rozsudkem po dlouhém jednání v zeleném pokoji na Hradě „z důležitých a znamenitých příčin“ process odložen v pátek po sv. Janu Křtiteli r. 1562, ale tak, kdyby obviněným dvě neděle napřed vědět dáno bylo, aby se zase postavili. Týmž rozhodnutím královým jen farář z Dobrušky, poněvadž se přiznal, že je ženat, zbaven služby kněžské až do té pře skonání, též tak Šimon Sezemický, o němž soud nenalezl přesvědčení, že je řádný kněz. Na konec propuštění kněží s napomenutím, aby drželi se kompakť a nic nového v ceremoniích nezamýšleli, neboť „JMC. ráčil na to zvláštní pozor míti poručiti a trestati“. Pro korunování Maxmiliana, syna císařova, na království České pře Gelastova se odkládala, až zmizela s povrchu jako voda s písku.

Tím processem kališní kněží, svedení Gelastem, zamýšleli provésti veliký kus na zničení protestantství, ale vzhopili se k němu pouze z nekalých osobních zlostí, a všecko jednání zůstalo episodou v životě hynoucí strany podobojí poučnou sic, ale šerednou.

Stále ozývaly se úmysly, aby strana katolická sdružila se s kališníky, čímž by protestantův útoky snáze se odrážely. Však v kněžích katolických málo bylo přízně k tomuto plánu, takže slušno smírné kázání Bavorovského z r. 1550 klásti po té stránce za vzácnou výjimku. Kázaltě katolický kněz: „Vás, nejmilejší, na pomínám, abyste o těch všech, kteříž s námi v svátosti oltární věří býti pravé tělo Kristovo a pravou krev a toliko samým přijímáním, kteréž na zevnitřních způsobách (kalich) záleží, od nás se dělí, dobře smýšleli, je za pravé křestany drželi a jako bratry milovali, jestli oni nám zlořečí, papežníky, antikristy, pekelníky, jakž to od některých slejchati musíme, jmenují, trpělivě to od nich snášejme, věduce, že Kristus, kterýž nás i je souditi bude, spravedlivě rozezná, kteří hodně a právě jeho sv. těla a krve užívali. Jiných změtců a chlebníků, kteří tu nic jiného než posvátný chleb a znamení toliko těla Kristova míti chtějí, jako škodlivého jedu se varujte.“¹⁾

V době processu Gelastova bojován krátký boj mezi králem a stavy o konsistoř podobojí, z které král mínil vypuditi lutherské. Ač se stavové sešli k volbě s dovolením královým, nicméně král tentokrát proti obyčeji a právu v zemi obsadil konsistoř sám, učiniv nejprv dlouhou řeč o sektách, o pokoji a svornosti.²⁾ Aby se však na tuto novotu stavové přlíši nehněvali,³⁾ král užil své vůle jen na polo: ustanoviltě za administratory Mystopola, jenž přetvářkou zase vplížil se do milosti stavů protestantských, a Mělnického, protestanta upřímného. Tohoto kroku prospěch sliboval

¹⁾ Postilla Bavorovského fol. 100.

²⁾ Diplomatař Opia z rukop. Vyšehradského.

³⁾ Výklad Gindelyho; Brüder I. 469

si král patrně teprv v budoucnosti, kdy bude on nebo nástupcové jeho moci dosazovati do konsistoře osoby vhodné po úplné vůli své.

Zatím již také odhodlal se král, vida dosavadní neúspěchy proti protestantům, ke krokům jiným na jich zatlačení, odhodlal se k reformaci katolické.

IV.

Katolíci.

(Příchod Jesuitův. Zápas školou, obřady, kázáním. Přátelé Jesuitů. Jesuité na Moravě. Pamflety na ně. Obnovení arcibiskupství. Povolení kalicha. Konsistoř pod obojí. Kalvini. Protestantství se šíří. Protestanté v Plzni, v Hoře a jinde. Stav katolického náboženství. Bratři. Česká konfessi. Stav protestantů po r. 1575. Konec starokališníků. Návrh o násilné reformaci katolické. Pokroky katolíků. Arcipryšt Wolfgang. Lobkovicové. Brož v Hradci Jindřichově. Bratři a Šturm. Smlouva Bratří s Lutherskými v Boleslavi. Stav protestantů konec XVI. věku. Sociální škody ze zápasů náboženských. Bouř v Chomutově proti Jesuitům. Krvavý konec její.

Na jaře r. 1556 přibylo do Prahy dvanácte členů řádu Ježíšova. Starší přijeli na voze, mladší, oděni jsouce sukní kněžskou černou a nedlouhým pláštěm, oči majíce k zemi sklopené, kráčeli po vlašsku na pantoflích a o holích přes Staroměstské náměstí do kláštera sv. Klimenta k mostu.¹⁾ Přišli skromně a snad se strachem. Když je papež Pavel IV. z Říma do Čech vyslal, pravil k nim: Hle, posílám vás jako beránky do společnosti vlkův.²⁾ Přívětivé mínění o českém národě to nebylo.

Před nimi rok přijel do měst Pražských Canisius, přístří jich provinciál; křižovnický klášter ho pohostil. Canisius upravil spolu-bratřím cestu. V Praze hned tušeno, proč přišli. Lidé si vypravovali, že tito bratři posláni jsou, aby všechny podobojí přivedli k poslušenství římského papeže. Rektor pražské universi Jan Zahrádka (Hortensius) zapsal si v paměti, že jest příchod Jesuitů „věc království i obci zhoubná“.³⁾ A poněvadž výklady lidu braly na sebe bouřlivý ráz, rektor Canisius do radních domů pražských měst poslal vzkázání, že nepřišli na ten konec, by Čechy disputacemi nebo hádkami o náboženství zemdleli a pokoj v obci zrušili, alebrž že míní vychovávatí jejich děti a ty, kteří dobrá umění

---

¹⁾ Monumenta univers. III. 150. Miller Histor. S. Jes. rukopis v bibl. Lobkovicke. Liber decanor. II. 361. (Tu je nepravé datum.)

²⁾ Rukop. univ. knih. č. 1. A. 1. 12.

³⁾ Monum. univ. III. 150.

milují, a za školy své že nežadají nížádných platův ani odměn. To vzkázání zapsáno v pamětech jesuitských jakožto Canisiova moudrost (prudentia).¹⁾ Lid stichl a nechal „Jesuitárů“, jakž je zval, na čas při pokoji; měšťanstvo podceňujíc sílu nových příchozích uvěřilo, že přišli jen pro školy a umění.

O příchodě Jesuitů do Vídně, jenž se stal r. 1551, a příchodě do Prahy a jejich povahách vypravuje Šimon Ennius v souvěké kronice²⁾ tím prostoduchým způsobem. jak asi tehda vůbec vypravováno od těch a tým, kteří nehleděli na Jesuity s nepřízní, s nedůvěrou. Hlas ten příliš významný stůj tu: „Za spravování Pavla papeže IV. přišli do Vídně kněží z Vlach, jimž říkají Jesuité, jakoby řekli Ježíšenci. Ti kněží a Jesuité mají svůj nějaký zvláštní mezi sebou řád a zákon. V oděvu nosí se jako jiní světští kněží, chodí v dlouhých černých sukních, birety kněžské rohaté nosí, na pantoflech po vlaslu obyčejně chodí. Mají také mezi sebou nějakou svou obzvláštní jako sic jiní mniši disciplinu a observanci, neb obzvláštně jakž o nich praví, každý z nich za stolem jí z misky své, v jídle a v pití jsou skrovní, na nichž není viděti pejchy a nádhernosti jaké, v rozmlouvání že by byli vlídní a přívětiví. Chtí tomu také, že jsou učení a zběhlí v svobodných uměních a zvláště v grammatice, rhetorice a dialektice; a v theologii nad to že by byli učení a zkušení, kteréz učí tím způsobem, jak v církvi římské za obyčej jest, a tu také podle jiných Římanů zastávají. Procházek a zahálek bezpotřebných mnoho nehledí. Dítky a mládež, která se k nim dostane, v svých kolejích grammatice i jiným uměním s pilností učí, jimž také i theologii čtou a pod kázní discipuly své mají, k rozpustilostem nemnoho jim folkův a prostranství pouštějí. Těm Jesuitóm Ferdinandus v městě Vídni nejprve dal collegium v jednom spustlém klášteře ustavěti; potom brzy týž Ferdinandus král, vida, že ti Jesuitové tím svým učením užitečně a dobře prospívají, rozkázal jim také v Praze v klášteře sv. Klementa collegium pěkně ustavěti, a to sluje collegium Caesaris. Když se víc a víc při těch Jesuitích discipulové rozmáhali a mnozí se i z Čechů mezi ně na učení dávali, tak že se v tom jednom collegium směsknati nemohli, rozkázal jim Ferdinandus, arcikufže rakouské, syn Ferdinanda krále, druhé collegium nedaleko od prvnějšho vystavěti, a to slove collegium archiducis. Auditory a discipule své, jakž jest tomu rozuměti, s pilností učí, německy³⁾ slovo boží na hradě Pražském, někdy u sv. Klimenta častěji kází, mše pak podle obyčeje kostela římského slouží.“

¹⁾ Rukop. univ. knih. 1. A. 1. 6.

²⁾ Kroniky a životův sepsání nayvrchnejších biskupův. Překl. z Barnsa Robert. 1565 l. 201. B. 202. A. Z výpisů prof. Ant. Truhláře.

³⁾ Wolkan; Gesch. d. deutsch. Liter. 86. líčí zásluby Jesuitů o zpevnění a rozšíření Němectva v Čechách Však to byla asi jen germanisace bezděčná; nebylo v jejich programu germanisovati.

Ale Jesuité nepřišli pouze na ten konec, aby discipulům přinesli známosti grammatiky, dialektiky a rhetoriky. Jesuité přišli, aby s jinověrci bojovali až do jich přemožení. Kapitola zámecká, kteráž do té doby jediná měla na sobě obranu věci katolické, vidouc již svoji nesílu a zrůst protestantství českého čím dále tím bujnější, vyprosila si na pomoc Jesuity.¹⁾ Jesuité byli bojovníci za víru katolickou takoví, jakých dosud církev katolická neměla, neviděla, netušila. Sotva že Luther vstal, již začal Ignác Loyola skládati obranu a pomýšleti na šik bojovníků proti novotářům, kteří způsobili v církvi trhlínu osudnou. Roku 1540 řád jezuitský potvrzen. Úkol jeho, napsaný v statutech, byl: sloužití Kristu, římskému papeži a pod praporem kříže pro Boha bojovati.²⁾

Byli to řeholníci, náležití k řádům žebravým, ale nebyli klášterníky. Aby s prospěchem mohli proti jinověrcům bojovati, nemohli se zavřítí ve zdi klášterské, jim musilo býti volno choditi po všem světě; jakožto vojní papežovi za katolickou víru snažili se vždy a všude vzhůru býti, kde šlo o zeslabení a bezohledné zničení protivníkův. Na to měli Jesuité výtečnou organizaci; jsouce ovládnání jedinou vůlí, vyzbrojeni přísnou disciplínou a hotovi kterakékoli oběti za svůj bojový cíl, Jesuité na bojišti s nadšením vystupovali. Aby snáze bojovali, vystrojeni jsou privilegii církevními i neobmezenou přízní katolických knížat.

Takoví byli horliví bojovníci katolíctví, kteří přišli do Čech, a dle slov Denisových, že nikde nebyla činnost jejich tak podivuhodná a hrozná zároveň jako v Čechách.³⁾ Katolická strana v Čechách hleděla k nim s velikou důvěrou; důvěra i přízeň rostla, když katolíci zdejší poznali Jesuitů patrné a překvapující výsledky v Němcích: byloté protestantství v Němcích prve rozšířeno již dobře na devět desetin obyvatel, ale Jesuité brali mu půdu a rychle je tlačili na sever.⁴⁾

Na obranu víry katolické přišli Jesuité v svrchovaný čas; náboženství římské bylo už jako uvadlé,⁵⁾ a sám nadační list králův vyznává, že náboženství katolické bylo tu již jako vykořeněno. Kapitola na hradě Pražském vroucně sbratřila se s Jesuity, a zvláště probošt Scribonius (Písek) bez jich rady nepodnikal nic ani ve svém úřadě. I kázání mu jednou vypracovali, což si svědomitě v paměti své jakožto službu učiněnou zapsali.⁶⁾ Roku 1560

¹⁾ Borový Brus. 144. Akta kat. kons. 201. Frind Kircheng. IV. 130. Beckovský I. 199 líčí o deputaci kapitoly do Vídně k císaři. Ferdinand měl z ní takovou radost, že jí dal na návrat 100 dukátů.

²⁾ Vitam perpetuo Domini Nostri J. Chr. et romanorum pontificum servitio dedicare, sub crucis vexillo Deo militare. Instit. Societ. Tisk. 1705.

³⁾ Denis-Vančura. Konec Samost. 457.

⁴⁾ Huber. Jesuitenorden. 124.

⁵⁾ Slova Skálova. II. 6.

⁶⁾ Rukop. univ. kn. I. A. 1. 68.

již rozhodují Jesuité ve sporu arciknížete s kapitulou o jakés právo patronátní¹⁾ a mají patrnu ruku i v jiných důležitějších věcech. Reformace katolická začíná se jimi.

Začali ji školou. Sotva že přišli, probošt i zámecká kapitula všem kněžím, sobě v Praze podřízeným, nařizují, aby v neděli, oktáv sv. Petra a Pavla při kázání oznámili o nové škole u svatého Klimenta, říkajíce, že císař nedávno dal z Itálie sem povolati vzdělané muže, kteří slují z tovaryšstva Ježíšova, aby pořádně (recte) a zbožně vychovávali zdejší mládež k slávě všemohoucího pána Boha i k obecnému užítku vši obce; školu prý otevrou slavně osmého dne měsíce července; v té škole „královské a katolické“ všickni jakéhokoliv národa, věku, stavu budou moci výklady poslouchati a vzdělati se zadarmo; volně budou učiti se tu svobodným uměním a jazykům. Na konec svého rozkazu probošt Scribonius ukládá kněžstvu, aby srdečně doporučovali všem podnikání toto „laudabile, pium, frugiferum et regium“. K tomu přiložil Scribonius rozdělení hodin a látky nové školy jezuitské; připomíná se tu o mnohých vědách, o správných methodách a na konec zase vykládá se s důrazem, že professoři hotovi jsou pracovati za darmo a rádi, aby jen všem prospěli a vyplnili „svatou vůli královskou.“²⁾

Král, jakž zmíněno, zřídil jim kolleje, listem nadačným roku 1562 odkázal jim plat na výživu summou 2150 kop míš. ročně, oddal jim dům při kolleji, dopustil, aby si vykoupili statky, ke klášteru sv. Klimenta náležitě, sprostil je daní; spolu ovšem dal jim právo mládež učiti a ke všem stupňům literním promovati.³⁾ Z prvního „memoriálu“, jež rektor kolleje poslal do Vídně, král vyrozuměl, že z důchodů kollejních živí se všelicí cizinci. I hněvaje se na to, král psal arciknížeti r. 1560: „I povázívše My toho, že takové důchody na cizí národ, kterýžby poddaní naši nebyli, ustanoveny a od Nás nadány nejsou, nýbrž na vlastní poddané naše, aby ti při tom kollegium učiti se mohli, proto poroučíme, aby žádný z cizích národů než sami Naši poddaní přijmán nebyl.“⁴⁾ Ze zápisů kolleje pražské víme, že sobě Jesuité v tom nikterak nedali překážeti.

Boj proti jinověrcům školou jest sic zdlouhavý, ale bezpečný; Jesuité chovali a vychovávali žáky, kteří bojovali dlením doby podle nich i za ně. Přední lákadlo jich škol bylo, že učili zadarmo. Dí rytíř v hovoru se starým Čechem: ⁵⁾ „Aby jich více k sobě obrátiti mohli, s mládeží v vyučování liternímu umění darmo pilně pracují, ano i za mše, zpověď, kázání peněz neberou; mnozí aby od svých dítek neplatili, k nim je na učení dávají.“ Jesuité zaměstnávali

¹⁾ Rukop. univ. kn. 1. A. 1. 56.

²⁾ Rukop. bibl. Lobkov. Collect. Bydžovského fol. 114.

³⁾ Tomek. Paměti kolleje. Č. Č. Mus. 1844. 410.

⁴⁾ Arch. c. k. místodrž. Missiv. 62. 191.

⁵⁾ Univ. knih. sign. 17. d. 20. 332.

se s mládeží pilněji nežli jich protivníci a zacházeli s ní daleko přívětivěji. Z knihy Klatovského (Rozmlouvání Čecha s Němcem roku 1564) vychází na jevo, že učitelé tehdejší, i když dobrácky mínili hovořiti s žáky, dávali jim jména „lotrů“; na odpor tomu Jesuitům rád přísně zakazoval žákům nadávati.¹⁾ V soudních knihách nejeden případ jsme shledali, že učitelé tehdejší žáky tak tuze bájeli, až je mrzačili; u Jesuitů byl žák také bit — bití byl tehda vůbec osvědčený prostředek paedagogický — ale instrukcí nedovolila v jesuitské škole víc vyplácti nežli 6 ran metlou. Paedagogika Jesuitů vůbec spoléhala na principu budití v žákovi buď tížadost, buď strach z hanby.²⁾

Jesuité také umívali mládež vnaдитí zábavou a domnělymi výsledky věcí rychle naučených. U nich brzo maličcí chlápci štěbetali latinsky s podivením rodičů, tak zapisuje si Jesuita ve své paměti.³⁾ Znatel nediví se, dobře věda, jak brzo a lacino lze každého naučiti „štěbetati“ a jak snadno se sklízí za to pochvala rodičů, na podstatnost nehledících. Tím ovšem nemá býti řečeno, že by Jesuitské školy nebyly mívaly opravdivých výsledků vědeckých. Jesuité užívajíce method tehdaž vůbec oblíbených, naučili žáky své latině ne-li lépe, tedy aspoň stejně tak dobře jako jiné školy, tu se jen míní, že se veřejně chlubívali i s výsledky domnělymi a rannými. Již roku 1559 o svátcích Svatodušních pozvali si Jesuité mnoho lidí, jimž žáci jejich odříkávali řeč o sedmi darích Ducha sv. v sedmi jazycích, sedmý jazyk byl latinsko-česká míchanice (makaronský), patrně, aby nevzdělanější divák také něco pochytil z produkce té.⁴⁾ Vznikla záhy v Praze řeč, že u Jesuitů za tři měsíce víc se naučí než u předešlých učitelů za dvě léta. Karolinum, pocítujíc trpký osteneč žárливosti, začalo se hájiti. Vy-mohli professoři jeho dekret veřejný, jimž se obecnost varuje před školami Jesuitův, „nakaženými pověrami papežskými“. Mocní přátelé jesuitští dekret potlačili zase, ale zbytečně: přemnozí lidé přese všecko přáli Jesuitské škole, jakožto novotě, která lákala a brzy osvědčovala se i skutečnými výsledky, a ne jako z počátku pouze povrchními.

I urozenci „pod obojí“ poslali děti k Jesuitům, a měšťané činili po nich, jako vždy a ve všem. Konvikt šlechtický založen hned roku 1556. V malých létech mohla chlubití se škola Jesuitů pražských, že vychovává půl tisíce hlav mladých;⁵⁾ a těmi hlavami mladými rostlo nové pokolení. Roku 1561 už založili studentský konvikt, jehož drobné členy oblékli v uniformu, v talár a rohraté

¹⁾ Monum. Germ. paed.-g. V. 397.

²⁾ Janssen-Pastor Kulturzustände d. deut. Volk. III. 84.

³⁾ Tomek Č. Č. Mus. 1844. 195

⁴⁾ Tamže 207. V originale latinsk. v univ. knih. fol. 51.

⁵⁾ Rukop. univ. knih. č. 1. A. 1. fol. 332.

kloboučky, aniž se lekali, že se Pražané tím pohorší: ba proti radě přítele svého Scribonia, by nedráždili těmi klerikálními nezvyklými šaty oko lidu městského, sporádali hned po založení konviktu průvod svých žáků k arciknížeti Ferdinandovi, kdež mu jeden odříkal latinské přání, a jiný podal katolickou bibli německou, a odtud šli dlouhým tahem z Malé Strany na radní dům Staroměstský, kdež opět pánům senatorům říkáno latinské přání veršované. To lichotí a smiřuje. Konšelé neobvyklou návštěvu přijali s velikou poctivostí, vyprosili si opis básně odříkané, a jeden z nich odpověď učinil, vydávaje svědectví, že Jesuité přišli do Prahy na užitek vší obce.¹⁾

Aby dorost byl lepších kněží, založili Jesuité při škole své roku 1559 seminář chlapecký a r. 1575 zřizují papežský seminář pro dvanáct alumnů českých. Jesuité pracovali při žácích svých s takovým úspěchem pro řád, že již roku 1562 sedm žáků mohli si vybrati za členy své, 15 jich odmrštili.²⁾ Rok potom s plácem velikým chodila jim naříkat do kolleje matka, že jí odloudili do svého řádu synka. „Ululabat clamore maximo,“ dí historik jesuitský o ní; otec mladíkův šel stěžovat si k arcibiskupu, nic neneslo platnosti, mladík odstrčil rodiče a zůstal v řádě.³⁾

K užitku své věci zaváděli Jesuité při škole hádky učené a veřejné, k nimž zvali kde koho. Byl to nový způsob lákavého divadla a reklamy. S počátku byli v hádkách veřejných velmi opatrní, opatrnější nežli na příklad v Polště. Tu v zemi polské začali hned po svém uvedení roku 1566 v kostelích strojiti disputace s jinověrci čili dissidenty; lid se hrnul k divadlu; dissident, jenž se osmělil k hádce, býval překřičen; nepostavil-li se z dissidentů Jesuitovi žádný, vzal úkol odpůrcův některý Jesuita na se a hádka skončila se vždy dokonalou porážkou domnělého jinověrce.⁴⁾ Tak prudce v Praze nezačali, poněvadž bylo dissidentů zde příliš mnoho.

Velmi účinná zbraň Jesuitům v boji s protestanty byl katechismus. R. 1554 vydal Petr Canisius svou Summu doctrinae christianae na přesném základě tridentinského koncilia; summa ta byla rychle do jazyků mnohých překládána a takovou měrou rozšiřována, že již do časů bělohorských šlo vydání její do set.⁵⁾ Z toho díla učiněn stručný výtah rukou velmi obratnou, zásady katolické v něm jasně, ostře vytčeny, aby pochopen byl rozdíl od protestantských. Katechismus Canisia byl první knihou českou, kterou vydala kolleje pražská.⁶⁾ Karolinum odpor svůj ukázalo tím, že tiskaře dalo

¹⁾ Rukop. univ. knih. č. 1 A. 1. fol. 63.

²⁾ Tamže 74.

³⁾ Tamže 82.

⁴⁾ Lukaszewicz. O kosciolach braci. 90.

⁵⁾ Do r. 1684 bylo 400 vydání. Huber Jesuitenord. 133.

⁶⁾ Vydání malého katechismu Kanisiova (mus. 36. G. 14) má kromě výkladu o všech článcích víry hojně modlitby, návody a rady, jadrně psané.

zavřítí, kladouc mu za vinu, že jsa poddán universitě, neměl bez jejího dovolení nic takového vydávati. Odpor staré university, luthersky smýšlející, byl marný, a žáci Jesuitští brzy uměli a říkali celý katechismus z paměti.¹⁾

Při svém boji s prospěchem užívali Jesuité nádherného doplňování církevních obřadů při slavnostech. Obřady katolické v rozličných roku dobách jsou dojemné a hlubokých smyslů, a když estheticky k místu přicházejí, neubrání se vnímavý člověk dojmu; však Jesuité ve všem tom přemrštovali;²⁾ přinesli s sebou kus divadelní povahy italské, romanské. Při jesuitských slavnostech Božího těla stávali hoši jesuitských škol na oltářích, oblečení jsouce jako andělé; stávali tu na místě soch, a mezi ně stavěl kněz monstranci.³⁾ Pašije o Veliký pátek provozovali tak dramaticky (v Chomutově), že muž za Krista přestrojený vlekl kříž po městské ulici, trnovou korunu na hlavě maje a kněží se v průvodě bičovali.⁴⁾ Boží hrob umívali strojiti s nádherností a s takovou plastickou dovedností, že arcikníže Ferdinand roku 1558 vyčetl kanovníkům zámeckým, proč nic podobného nedělají a neumějí.⁵⁾ K takovým výjevům lidé se hrnuli; bylo tu viděti, čehož jakživi neviděli. I k prostému kázání některý Jesuita vzal s sebou na kazatelnici hereckým způsobem umrlčí hlavu, kosti, aby lidi pohnul, ustrašil.

Při tom nepřestávali Jesuité jen na tom, co by poutalo oči diváků, oni snažili se pohnouti i myslmi lidí, a to neobyčejnou hudbou. Při božím hrobě zpívány chorály a žalmy mnohohlasé umělé, kteréž střídaly se s hudbou. Již r. 1560 zapisuje se kronikář jesuitský, že na podporu koncilu tridentského zpívány v neděli „symfonické“ litanie, což množství lidí přivábilo; při tom prý se ukázalo, že slavni jsou žáci jesuitští svým zpěvem i hudbou a že jiné žáky daleko předstihují.⁶⁾ Za nedlouho posílávali Jesuité pražští své žáky zpěváky i do jiných chrámů k zvelebení bohoslužby, ba, když umřel na kterékoli faře katolík, provázeli žáci jesuitští pohřeb po ulici uměleckým zpěvem svým, budíce dojem i zájem.⁷⁾

Kdykoli šlo o světskou slavnost veřejnou, při níž bylo dokázati oddanost králi, Jesuité snažili se s veškerým obecnstvem všelijak závoditi, jednak ovšem aby osvědčili smýšlení své, jednak na reklamu svou. „Slávu škol našich rozmnožilo,“ tak dí

¹⁾ Univ. kn. ruk. 1. A. 1. 169.

²⁾ Theatralia při bohoslužbě vytkl a odsoudil katolický kněz Ehrenberger v Č. Č. Mus. 1851. 134.

³⁾ Tomek Č. Č. Mus. 1844. 207.

⁴⁾ Svoboda. Reformace. 20.

⁵⁾ Rukop. univ. knih. 1. A. 1. 42. Tomek Č. Č. Mus. 1884. 204.

⁶⁾ Rukopis 1. A. 1. 65.

⁷⁾ Tamže 210.

Jesuita ve svých pamětech, chtěje líčiti, kterak vystrojilo tovaryšstvo a jeho školy vítání královo r. 1558 v Praze. Tehda řecky a latině říkány a zpívány chvalozpěvy od žáků, a jakožto hlavní kus proveden allegorický obraz na ulici způsobem divadelním, Mír a Spravedlnost vlekly totiž řvoucího Marta, sto provazy svázaného.¹⁾ Maxmiliana r. 1561 vítali „ingenioso apparatus“²⁾ a takž rovně jindy strojívali nade všecko nádherné apparaty, jimiž oslňovali.

Týmž rozumem a účelem prováděli Jesuité i stavby své. Kolleje sic stavěli jako pevnosti; z opevněných a zamřezovaných i zamračených dolejších partií staveb jesuitských vždy hledí strach a nedůvěra k oném „vlkům“, mezi něž Jesuité byli vysláni, ale celek domů a zvláště chrámy jesuitské při vši stránce po zevnějším dojmu ukazují výbornou vlašskou ruku uměleckou, kteráž do plnosti forem a barev vždy dovede vkouzlení symmetrii a jistou eleganci. Oni vnesli na sever Alp pozdní renesanci, rozvinuli ji v barok tou měrou zvláštní, že po nich přeplněný sloh stavitelský zván vůbec Jesuitským; v té architektuře byla plastická a malířská výzdoba hlavní věc, malebný účinek celku byl hlavní účel. Že chtěli stavbami oslňovati a uchvacovati, tož znáti ze slov Jesuitových, když si po vystavění znamenité vlašské kaple pražské do paměti zapsal, že kaple vyniká oválnú figurou a provedením tak elegantním, že podobného stěží najdeš v samé Italii.³⁾

Účinný boj s protestanty vedli Jesuité hned od svého příchodu také pilnými, hustými kázáními. Obyčejně dvakrát za den kázali, v postě třikrát, kromě toho držovali ještě výklad. Taková neúmorná píle nemohla zůstávati na dlouze bez ovoce. R. 1558 začali Jesuité vycházeti na missie do vesnic kolem Prahy. Byla to odvaha nemalá, když uváží se, že tehda Jesuité neuměli ještě česky hovořiti. První missie u vesničanů skončily se obyčejně urážkami, ba někdy i bitím. Než zbitý Jesuita přišel zas a tolikrát, že sedláci čeští již nechávali ho klidně mezi sebou v hospodě hovořiti o nebi, peklu a o čtyřech posledních věcech. Ale neobrátili se. Hněvá se kronikář jesuitský roku 1559, že husitský pop v Jindřichově Hradci zvrátil k své víře 500 katolíků, kdežto Jesuité touž dobou sotva 14 osob odvedli k sobě.⁴⁾

Ale minulo málo let, Jesuité již uměli česky, a převraty k náboženství římskému děly se šmahem. R. 1562 stálo jim ještě za to, zapsati do paměti svých, že obrátila se žena, která chovala 14 let nevěstky a křesťankám i židovkám nekale pomáhala;⁵⁾ však r. 1567 jejich historik již jen úhrnem zapisuje, že se u nich zpovídalo 1300 lidí, že s velikým prospěchem kázáno po venkově,

¹⁾ Č. Č. Mus. 1844. 198. V originale univ. knih. fol. 39.

²⁾ Rukop. 1. A. 1. 77.

³⁾ Rukop. univ. 1. A. 1. 334. R. 1590.

⁴⁾ Č. Č. Mus. 1844. 198.

⁵⁾ Rukop. 1. A. 1. 75.

v Buštěhradě že obrátili Joachima Kolovrata; r. 1569, že jedinou missií získali katolické víře 36 lutherských, 38 husitů; i z Pikartů se jim podařilo získati urozenou paní Berkovou, jejíž choť Zdislav jim přál dávno dřív.¹⁾ Stran Bratří vůbec dotknouti jest, že od r. 1567 v diariích jesuitských není roku, aby Jesuité nebyli na missie vycházeli na Brandýs a do Boleslavska, do středisek českých Bratří.²⁾

Na počátku, když získali kterého jinověrce, vedli si při tom proti druhým dosti střídme, ale brzy osmělivše se, „když kterého pod obojí na svou stranu převedli, s tím se heraltovali, na kazatelnic a do kostelů jako za divadlo straně pod obojí slavně uvozovali.“³⁾ Bohužel, že zároveň s obraty jinověrců jali se Jesuité provozovati neobyčejné pálení knih jinověreckých. S patrným potěšením zapisuje si jejich kronikář při r. 1562, že jim jakýs vznešený pán dopravil do kolleje „ohromnou sílu“ kacířských knih, kteréž upálili.⁴⁾ Jestliže jim vyčetl i v pozdějším čase vyšebrodský prelát katolický Hrdlička, že pálí české knihy slepou horlivostí, ani nehledíce, jsou-li opravdu kacířské čili nic,⁵⁾ zajisté hodila se ta výtka tím spíš na první doby této nechvalné činnosti upalovací.

Z důležitých osob pražských hned v první době katolíkem stal se primas Jan Dražický; r. 1568 v moru, když byly rozpuštěny školy jesuitské, prosí týž primas, aby si jeho syn směl choditi do kolleje pro úlohy.⁶⁾ Pověstny pletichář mistr Havel Gelastus jal se choditi k Jesuitům r. 1559; nejprve prý nechtěl slyšeti nic o náboženství; chtěl prý jen s nimi se stýkati. Paměti jesuitské zovou ho Husitou, kterýž je „doctissimus“.⁷⁾ Častým k nim docházením tak je zamiloval, že se jim nabídl přeložiti jejich knihy na česko.⁸⁾ Pak již nevzpíral se mluvití s nimi o náboženství, a není velikého důvtipu potřebí k domněnce, že nebyli Jesuité příliš daleci pověstného processu Gelastova s lutherskými kněžími.⁹⁾ Gelastus naposled odpřisáhl husitství své a v kšaftě r. 1577 psaném vyznává, že jest mu matkou církev římská.¹⁰⁾

Také bezcharakterního administrátora „podobojích“ Mystopola synáckové dva byli od r. 1566 mezi jesuitskými žáky, a otec r. 1567 při nějaké scéně divadelní, kterou provozovali žáci v den

¹⁾ Rukop. 1. A. 1. 149.

²⁾ Balbin Epitom. 615.

³⁾ Druhá apologie. Exempl. mus. 31. C. 13.

⁴⁾ Rukopis 1. A. 1. 75. „Ingens librorum vis.“

⁵⁾ Kalousek ve Věstníku uč. spol. 1893. VIII. 5.

⁶⁾ Rukop. 1. A. 1. 141.

⁷⁾ Tamže 42.

⁸⁾ Tamže 56.

⁹⁾ Schmiedl. Hist. S Jes. I. 398. Vysvítá to zřejmě.

¹⁰⁾ Arch. arcibis. Recepta 1575. Opis v zensk. arch.

božího Těla u oltáře, neuvěřitelné až i slzavé prý měl potěšení z toho, kterak jeden z hochů jeho svou věc odřikával krásně.¹⁾ R. 1581 stal se Mystopolus zřejmě katolíkem, což lid odměňoval nadávkami pouličními.²⁾ Též jiní faráři pražští kromě svrchu řečených předních docházeli od r. 1567 k Jesuitům na poučenou soukromě i do školních výkladů.³⁾

V zápase s protestanty českými sloužila Jesuitům od počátku jich skromnost, přívětivost a sladkost v obcování společenském. Ty vlastnosti získávaly jim přívržence všude; obci Pražské snažili se býti vhod všelijakými ochotami, začež senát pražský již r. 1560 dal jim vody tok do kolleje, odstranil ženky, u kolleje bytující na pohoršení žákům.⁴⁾ Nemine čas veliký a konšelé pražští, kteří ve svých knihách tou dobou Jesuity vždy zovou „ctihodnými bratry v kolleji JMti císařské“,⁵⁾ přijímají z ochotné ruky Jesuitů peněžité půjčky na osvěžení svého mdlého hospodářství městského.⁶⁾

Jesuité zalibovali se obecnstvu též tím, že konali mnohé skutky milosrdenství, o kterých lidé s pochvalou hovořili; kázali v žalářích, prosívali za lidi uvězněné při ouřadech i při žalobných stranách. Lidé začali k nim hleděti s důvěrou jakožto k mocným ochráncům: posílali jim písemné prosby, aby se jich zastali v potřebě zlé. Dvakrát týdně brzy po svém příchodě do Prahy chodívali Jesuité do pražských špitálů, tu stlali chudým postele, smetávali pavučiny se zdí, špínu omývali, metli a když všecko spravili, dali se do kázání. Jedenkrát r. 1560 postavil se rektor Hoffaeus na Kamenném mostě u žebráka, jenž tu polonah a nakažen bídne ležel, a velikým hlasem jal se na něho žebrati, což zove kronikář jesuitský činem hrdinným, neboť lidé prý chtěli rektora bítí.⁷⁾ Ze skutků milosrdných, jež veřejně konali Jesuité, nebyl z posledních ten, že provázeli zločince k popravě. Až na mlé cesty jezdívali za takovými nešťastníky.⁸⁾ Divným a hrozným předsudkem tehdejších lidí puzeni jsouce, obyčejně se kněží takových nešťastných ortelovaných vystříhali. Ba ani, když na Jesuitech viděti pražští kněží příklad, nenapravili se v tom: r. 1586 jest nucena novoměstská rada omlouvati se císaři, jenž určil roční stálý plat 5 kop gr. českých z vinice jisté knězi, odsouzence těší-

¹⁾ Rukop. 1. A. 1. 125. Se štipkou posměšnou zapsal kronikář jesuitský: administratoris utraquistarum, ut appellans, filius.

²⁾ Tamže 167.

³⁾ Schmidl Hist. S. Jes. I. 226.

⁴⁾ Rukop. 1. A. 1. 57.

⁵⁾ Arch. praž. č. 991. 435. R. 1567.

⁶⁾ Chaos v arch. praž. dluhy a půjčky z r. 1596 čti v arch. pražském č. 326. 141.

⁷⁾ Rukop. 1. A. 1. 54. 55.

⁸⁾ Rationes kolleje v bibl. Lobkovicke č. 299. fol. 199. R. 1569 jel Jesuita do Žatce za odsouzenecem. Utraceno 11 kop! Tedy nelitovali peněz.

címu, že takového kněze není, čímž prý vinna konsistoř podobojí,¹⁾ a když nahlédneme v akta téže konsistoře, shledáme, že kromě faráře Zderazského nikdo nechtěl se odhodlati k té službě, poněvadž by „tím své povolání zlehčil, a lid obecný by se ho stítil, jako prý se to stalo Petřskému faráři Kamillusovi.“²⁾ Zdá se, že lutherští kněží v tom byli křesťanštější: aspoň v evangelické agendě r. 1581 čteme řád, kterak napomínati a jednati s odsouzeným. Bratřští nechodili těšit odsouzcův tvrdíce, že nemá býti těšen ten, koho Bůh netěší.³⁾

Za nejdůležitější zbraň v zápase s protivníky a k ochraně i k zrostu katolictví posluhovali Jesuitům oddaní a mocní přátelé světštlí, získaní ve všech vrstvách a společnostech, zvláště v urozených. V Čechách co nejdřív opanovali někteří z nejvyšších zemských úředníkův, jichž činnost brzy v jich smyslu se patrně osvědčovala na prospěch věci katolické a ovšem na hněv stran druhých. Takž stal se již v prvních časech kancléř Vratislav z Pernštejna na radách jesuitských docela závislý, a r. 1570 s potěšením zapisuje si kronikář jesuitský do paměti svých, že skrze pana kancléře Vratislava z Pernštejna nabyl v Starém městě městského práva první katolický muž, Šebestian Agricola, a přízní mocných dostal se brzy do rady městské, kdež byl za dlouhý čas „praesidium et columen“ Jesuitův a věci katolické.⁴⁾ Také Jan z Lobkovic, purkrabě, hned od počátku byl přítel kněží Jesuitských a sloužil jim tak věrně, že při jeho smrti r. 1570 „všickni katolíci plakali velice, ale stejně takovou radost měli kacíři“, kteříž na mrtvého vydali básně trpké a zlolené.⁵⁾ Jesuitům pomáhali Rožmberk Vilém, Adam z Hradce, Martinic a jiní.

Jesuité působili na mocné pány obyčejně paními, které jsouce cizinky, Španělky a Vlašky u víře katolické vychované, oddány byly Jesuitům s plnou vášní jižního temperamentu a s nechutí k českým kacírům. Páni odloživše dřevnější lhostejnost a malou mysl stali se spolubojovníky za víru katolickou. Svě vůdce Jesuity podporovali nejen morálně než i štědrout rukou hmotně. Takž si Jesuité pomalu pokoupili pomocí císařovou a panstva českého všecky domy a domky kolem pražské kolleje.⁶⁾ Jiří z Lobkovic r. 1593 koupil od zlatníků kapli sv. Eligia a příležitost stavby a oddal všecko Jesuitům.⁷⁾ Téhož roku řád Jesuitů již sám si ku-

1) Arch. praž. č. 410.

2) Arch. zemsk. Opisy z arcibisk. arch. 1585 Recepta.

3) Dekrety 250.

4) Rukopis 1. A. 1. 154. Beckovský-Rezek Poselkyně I. 280. zove ho nženým. Druhá Apologie stavů r. 1618 tuto věc vyčítá jakožto provokaci podobojích, vinic z toho Jesuity.

5) Rukop. 1. A. 1. 156.

6) Koupě a dary k pražs. kolleji viz v arch. praž. č. 215 — 2. V Schallerově Topog je plán všeho, co Jesuité pokoupili a shromáždili. Prag III. 40.

7) Arch. praž. list. 215 — 2.

puje dům od Menšíka z Jenštejna proti mostu za 1000 kop českých, tři léta potom dům s pivovarem v Platnéřské ulici též za tisíc kop. Na počátku chtivali Jesuité od štědrých pánů spíš peníze bezpečně nežli statky nemovitě po krajích rozložené a nejistého důchodu.¹⁾ Statky si pojišťovali zápisem v zemských dskách, což jim protivníci těžce vážili a r. 1618 také neomaleně vyčetli slovy, „že jsou pomocí svých patronů statky pozemské sobě skupovali a do desk zemských je sobě klásti neostýchali, ješto dsky zemské ne pro takové jezovitské a školské klechy, ale pro věrné Čechy vyzdvižené jsou.“²⁾

Také záhy přičinily se urozené dámy o to, aby založeny byly v městech venkovských kolleje jesuitské. V Jindřichově Hradci již r. 1565 pečovala o to Anna z Hradce, manželka kancléře Joachima, jenž r. 1565 utonul v Dunaji, spadnuv do něho i s mostem;³⁾ snad proto nedošlo tehdy k zřízení kolleje. Kronikář jesuitský zlostně zapsal si, že v tom nezdaru stran kolleje byla „nestálost ženská“.⁴⁾ Po létech, když na místě české šlechtičny Anny vládla v Hradci cizinka, přišla jesuitská kolleje k místu přec. Také v Třeboni chystána r. 1566 kolleje. Již psáno toho roku do Říma generalu Jesuitův, Františkovi de Borgia, aby poslal Rožmberkovi na Třeboň Jesuity, že prý tu kláštery prázdné, v klášteře kanovníků řeholných prý jediný mnich, a důchod že bude dobrý. Také prý v řadě již několik učených Čechů, což bude činnost podporovati.⁵⁾ Ale kolleje tu nezaložena, protože Jesuité nechtěli k sobě přijítí duchovní správu, důchod slibovaný byl jim také malý a taxa, kterou měli platiti papeži, veliká.⁶⁾ Tedy nechali tak. Na místě třeboňské založena kolleje na Krumlově, však teprv později (roku 1590).

Podle urozených nejhrořivěji a nejvíc o kolleje jesuitskou stáli Plzeňští; synek purkmistra plzeňského poslán k Jesuitům již r. 1558, a otec, kdykoli se potkal s nimi, měl se k nim s uctivou ponížností. Jesuité však při samém počátku svém, nemajíce dosti členstva po ruce, nemohli Plzeňanům vyhověti.⁷⁾ Roku 1561 zabýval se sám Canisius myšlenkou o kolleji plzeňské; chtěl obsaditi klášter dominikánský, jehož členové, všecko cizinci z Polska a ze Španie, pítí vysoce oddaní, zle se chovali. Ale dominikáni zvrhli plán Jesuitův.⁸⁾ Když později protestantství v samé Plzni se ší-

¹⁾ Rukopis I. A. 1. 70.

²⁾ Krátká správa a odvod. 1618. Exempl. v mus. 31. C. 13.

³⁾ Tou příčinou zajímavo, že pánovo přísloví bývalo: *Respice finem.*

⁴⁾ Rukop. I. A. 1. 118. 132.

⁵⁾ Arch. arcibis. Opis v zemském r. 1566.

⁶⁾ Borový. Brus. 144.

⁷⁾ Paměti kolleje. Tomek. Č. Č. Mus. 1844. 197. 1. 8.

⁸⁾ Strnad. Snahy o kolleje. Sbor. Histor. II. 334. Beckovský-Rezek Poselkyně II. 254. Tu je otištěn lat. list Canisia o školu v Plzni, tu také list Scribonia v též příčině arciděkanu plzeňskému, v němž kárá „bibulos non-nullos Polonos“.

řilo (arciděkan Fabian r. 1581 sám stal se protestantem), opět vznikaly snahy, aby Jesuité založili v Plzni kolej, snahy tím horlivější, že Jesuité, pobývající v době morní r. 1582 v Plzni, zalichotili se kde komu. Velikou přízeň získali se tenkrát u paní, z nichž některé z nejtědřejších zapsali si Jesuité vděčně „in album congregationis“. Osm Anen bylo dle zprávy Jesuity Tannera mezi nimi. Ale ani tehda nesplnila se touha Plzeňských. Jednak arciděkan mistr Fabian Sladovský ze Sladova, nástupce prvního Fabiana, o Jesuity příliš nestál, ač píše, že je ctí; ¹⁾ stejně tak ani jeho nástupce Albin jich nechtěl tu míti; jednak chtěli praktičtí Plzňané na chování Jesuitů štědrou podporu z královny komory, ale komora nedala nic; neměla bezpochyby. Když se r. 1584 konečně uvolili měšťané, že na kolej budou ročně vydávati 200 tolarů čili míšeňských kop a obilí za sto tolarů, ²⁾ přišel první Jesuita pater Nicolaus a po něm tři jiní — ale odešli zase: bylo jim málo, a toužená kolej jesuitská v Plzni nepřišla nikdy už ke skutku.

Za svoji činnost v Čechách, kterouž rozvinuli proti kacířům (in reprimendis haeresibus), obdrželi otcové tovaryšstva Ježíšova již r. 1564 od papeže Pia IV. pochvalné vysvědčení; ³⁾ čekalo-li se od jich činnosti v prvních létech více zdu, ⁴⁾ bylo takové doufání nespravedlivé; Jesuité činili, seč byli. Na nebezpečné české půdě daleko odvažovali se nejen nahoru směrem k urozeným, jež proti „podobojím“ naváděli, než i dolů do vrstev nižších, kde činili totéž. Za čin na nepokojné pražské půdě, byť jakkoli chytrácky a tajně navedený, přec jen dosti odvážný lze pokládati, když r. 1571 jich návodem (nostris agentibus) zedníci a kameníci (čili architekti a sochaři) pražští, původu italského, jichž tu mnoho přebývalo, a podle nich též jiní katoličtí mistři se zavázali, že nepřijmou žádného tovaryše ani učeníka, jenž není katolického náboženství. ⁵⁾ Tu svítíl účel prostředek!

Na Moravě bylo by bez pomoci Jesuitů katolické náboženství zaniklo dočista. Na Moravě bylo katolictví na horší míře nežli v Čechách. Úřady zemské a městské všechny byly v rukou nekatolíků, strana katolická byla skrovná a nesmělá. Biskupové olomoučtí byli sic katolické víry zástupci věrní, ale nepřívětivostí poměrů umdlévali často; nemělitě podpory dostatečné při dvoře. Jediný hejtman Jan Haugvic ze vsí šlechty byl katolík své věci horlivě oddaný a činu schopný. ⁶⁾ Biskup Marek Khuen (1553—65)

¹⁾ Arch. arcibisk. Registrata III. Opis v zemsk. arch.

²⁾ Archiv musejni. Listiny z Plzně 1584. Téz Sněmy VI. 511. Tu je datum 1583.

³⁾ Rukopis 1. A. 1. 104.

⁴⁾ Pfrogner. Kirchengesch. 228.

⁵⁾ Rukopis 1. A. 1. 169.

⁶⁾ Kameníček v Sbor. Histor. III. 37. 38. a d. A nověji v Č. Č. Mus. 1894. 97.

chtěl Jesuity do země uvést, ale neměl na jich výživu tolik, kolik chtěli. Z plzeňského případu, třebaže pozdějšího, čtoucí již pochopil, že Jesuité usazovali se jenom na jisto, vždy chtívali mítí pevný úpis o své fundaci a výživě; teprv potom dali se do boje. Ferdinand král r. 1558 úmysl biskupův, aby „jesuiterové“ se vypravili k němu, pochválil. Psal: „Což jsme rádi uslyšeti ráčili, poněvadž tíž Jesuiterové dobrý příklad v svém obcování na sobě dávají, dítky malé se vši pilností vyučují, jakž pak zde ve Vídni a v Praze některé sto žáků mají, a oni by také proti tomu nebyli, toliko aby věděti mohli, jakby bytem i také potřebu tělesnú opatření býti mohli, neb od žádných žáků nic neberou, leč jim kdo z své dobré vůle něco dá.“¹⁾ K tomuto listu neodpověděl biskup tak, aby Jesuité byli spokojeni.

Teprv když se na stolec biskupský dostal žák jejich z vídeňské kolleje, mladý a smělý Vilím Prusinovský (1565), jenž všechny své síly věnovati chtěl zničení „kacířů“,²⁾ po dlouhém vyjednávání uvedení jsou Jesuité (deset osob) do Olomouce r. 1566.³⁾ Že toto uvedení jich stalo se bez odporu, to vykládá se tím, že tehda všechny strany zaujaty byly strachem tureckým. Turek hrozil Vídni a Moravě.⁴⁾

V Olomouci pracovati začali Jesuité stejně jako v Praze. Začali školou. Otevřeli čtyři třídy. Městská rada, poznavši nebezpečí, zřídila také novou školu, jejíž správu dala protestantskému rektorovi. Biskup a Jesuité hned zřídili odvetou seminář pro šlechtické syny a (1567) přidali k latinské své škole třídu pátou. Tedy boj školou. Dvě léta po svém příchodě již měli 70 konvertitů; roku 1569 Jesuitům postavil Prusinovský novou pevnou kolleji, v níž uhostili téhož roku 225 žáků. Biskup zamýšlel také zříditi v Olomouci jesuitskou universi, ale zemřel roku 1572, než dospěl k činu.⁵⁾ Za to císař Maxmilian dal r. 1574 jich akademii právo university.⁶⁾

V Brně bylo před příchodem Jesuitů zastoupeno katolictví skoro jen několika kanovníky, kteří nevynikali pořádaným životem. V domech šlechtických konány bohoslužby protestantské a bratrské veřejně a bez bázně.⁷⁾ Na žádost probošta Jana Grodeckého, jenž stal se nástupcem Prusinovského na biskupství,

¹⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 62. 38.

²⁾ Schmidl. Hist. Soc. 207.

³⁾ Kameníček l. c. 104. Borový Brus má r. 1565. Že před tím již r. 1558 přišli na Moravu podnětem Haugvice, uvádí Weinbrenner v spise Morava a bisk. brněn. 24. Však to byli jen jednotlivci, kteří odešli zase. O jednání s Prusinovským viz Schmidl. Hist. Soc. 211. 212.

⁴⁾ Kameníček l. c. 104.

⁵⁾ D'Elvert. Gesch. der Stud. Anst. 36.

⁶⁾ Müller Olmütz. 121.

⁷⁾ Schmidl. Hist. 330. Kameníček l. c. 109.

přišli r. 1570 první dva Jesuité do Brna kázat. Lidé prý¹⁾ na zemi klekali volající: Učte nás, cvičte, my takových slov co živi neslychali! Dvě léta potom již měli Jesuité zakládací list své kolleje brněnské v rukou. Grodecký jim učinil nadání na ujmu kanovníků ze zboží kapitulního, z čehož potom vznikly spory a soudy, ovšem nikoli s konečnou škodou Tovaryšstva. V kázáních vedli si Jesuité brněnští s velikou opatrností; jinověrců nikterak netupili, jenom svou věc horlivě vykládající a dokazující. Tím zamluvili se městské radě protestantské tak, že jim sama nabídlá kostel. Že bylo Jesuitům opatrností potřebí, to poznali r. 1573, když jejich kněz Heller jal se prudčeji kázati proti jinověrcům: lid ho chtěl z kostela vyprati. Císař Maxmilian, Jesuitům nepřeje, chtěl je z Brna vypuditi, ale Jesuité měli mocnou přímluvu a nedali se. Nástupce Maxmilianův, Rudolf, je tu dokona pevně utvrdil.²⁾

Dlouho trvalo, nežli vedením Jesuitů v Čechách a na Moravě mohlo katolictví odvážit se útoku zřejmého: Jesuitům opatrným nejprv záleželo na tom, aby se věc katolická sesílila ze mdloby; oni všude snažili se o lepší kážeň kněžstva katolického, sami jsouce mu vzorem. Oni zastavili, že kněží již tak snadno neodpadávali ke kališným ani k lutherským, ba že naopak z utrakvistů nejeden zanechal kalicha. Za nedlouho oni stali se vychovateli všeho katolického kněžstva světského i klášterského.³⁾ Ovšem uvadlé náboženství katolické začalo sic „o překot zkvétati“, ale Lutherští dali se v nářky, že „království, před tím pokojné, divně se rotí a bouří“,⁴⁾ a Bratří čeští vyčítali Jesuitům, že se vždy o to snaží, aby netoliko v náboženských věcech obecných, ale ani jinde mezi učenými lidmi žádné svornosti nebylo, než aby jedni proti druhým v hromadu se mísili.⁵⁾ A proti tomu volali zase Jesuité: „Proč by jim nemělo býti dovoleno tak dobře katolického starožitého náboženství zastávati jako jim, kteří je vyplemeniti usilují?“⁶⁾

To právo je nepopíratelno, přijde souditi jen o způsobu, kterak Jesuité hájili svého náboženství, a v té příčině navždy budou soudy nestejně. Tolik jest jisto z veřejné historie, že od vystoupení Jesuitů pokládána všecka smířlivost a snášelivost se strany katolické za mdlobu, za slabost; Jesuité drželi se hesla svého generala Layneza, jakž je byl vyložil na sněmě tridentském proti českému kalichu: s kacíři jen ne smlouvati se, těm jenom

¹⁾ Schmidl. 312.

²⁾ Kameníček obširně l. c. 163—168.

³⁾ Guarinoni. Grewel. 209. Ob nit die Jesuiter gleichsam der Saamen aller Ordensleut sein?

⁴⁾ Skála. Histor. II. 6.

⁵⁾ Šturm. Krátké ozvání. 28.

⁶⁾ V Apolog. Schmidl. Histor. Societ. III. 138.

čeliti! ¹⁾ Skromné a opatrné i laskavé vystupování Jesuitů jinověrci prohlédli brzy, poznali, že je líčeno, a proto byl pokoj, kam přišli Jesuité, za nedlouho ten tam. Jesuité bojovali slovem i skutky, a napadení jinověrci bránili se všelijak. Z obran nejjalovějších byly ústípký. Ustíповáno Jesuitům pro jich neobyčejné jméno. Němci je zkrucovali v „Jesu wider“, to jest protivníci Kristovi. ²⁾ Čechové jim přezdělili „ježivitů“, ³⁾ „ježkův“ i „jezevcův“. Při obhroublé nadávce ježek bývali Jesuité spojováni v knihách útočných s ježkem Aesopovým, jenž „se do zajecího hnízda vloudil“. ⁴⁾

Pamflety a posměšné tabule tištěny o Jesuitech dosti záhy po jich do Čech přichodě; roku 1569 přítel Jesuitů, staroměstsky primas Dražický, kramáře, kteří karikatury jesuitské rozšiřovali, z Prahy kázal hnáti pryč. ⁵⁾ Jesuité odpovídali listy tištěnými, v nichž „staré Čechy v nějakou kacířskou kuklu oblačeli, každý kout vlasti naší těmi obojimi spisy utrhavými naplněn.“ ⁶⁾ Na pamfletech nepřestáno. Lid nadávaje i sápal se na Jesuity; již roku 1560 shlukli se lidé v koleji Jesuitů pražských, vytloukli jim okna, kamna jim pobořili ve školách a znevážili jejich chloubu, Boží hrob nádherný; chodilitě mnozí k dotčenému hrobu nechávajíce klobouků na hlavě a vypouštějíce drsné posmišky. Arcikníže však chránil Jesuitů v jich začátcích mocně. ⁷⁾

Do pražského obecnstva přibýly k náboženským hádkám nové tuhé hádky o Jesuity. Z roku 1571 známe hned dvě, které jsou zapsány v soudních knihách, a jasně osvětlují tehdejší pražské ovzduší. Soused Koník vypravoval v hospodě, že Jesuité chtěli za peníze dovésti toho, aby manželka jeho nechodila do kostelů podobojích; konce vypravování, dodal: „Pohleď, kterak je čert chytrý! Nemůže-li jinak, tehdy skrze peníze!“ K té řeči ozval se soused Matouš Beneš tvrdě, že „Jezovité jsou dobří lidé“. Pro tuto obranu dali se do sebe, a obháje Jesuitů obdržel konvicí ránu, pro kterouž pak žaloval v soudě. ⁸⁾

Skoro stejně sběhla se druhá scéna v hospodě pražské. Z hostů v hostěnici jeden začal mluvit ku krejčímu Mikulášovi, že by „mohl šíti Jesuitům ty karkule rohaté“. Aby toto podezření odmítl, rozprávěl krejčí o Jesuitech, že mu chtějí dáti dvě stě kop, aby nebyl pod obojí způsobou. K tomu jal se jiný o Jesuitech

¹⁾ Denis-Vančura. Konec samost. 417.

²⁾ Rukop. univ. kn. 1. A. 1. 112.

³⁾ V rukp. Bydžovského Rudolfs rex.

⁴⁾ Zrcadlo kacířství od Bruncvíka Novopražského. Univ. knih. 54. E. 169.

⁵⁾ Rukop. 1. A. 1. 151.

⁶⁾ Zrcadlo kacířství l. c.

⁷⁾ Rukop. 1. A. 1. 52. 53. R. 1561 určil dva šlechtice za protektory koleje jesuitské, aby jí chránili.

⁸⁾ Arch. praž. č. 1240. 235.

vypravovati, že „jsou jako ptáčníci, lidi penězi podvozují; nemohúc ptáčník zpíváním přilouditi ptáka, promete humence a prosype, aby ho vždy mohl lapiti“. Po těch slovech zdvižena bitva, jejíž následky srovnávati bylo potom soudu Staroměstskému.¹⁾ Osvětluje tehdejší smýšlení obecné i tato příhoda. Doktor v lékařství Adam Huber z Řisnachu v době morní r. 1568, zanechav své náboženské nechuti na straně, chodil proti vůli svých protestantských přátel hojit Jesuitův, odpůrcův svého náboženství.²⁾ Za to voláno naň po ulicích, že jest „Jezuvita“. ³⁾

Druhá pomoc k reformaci katolické mělo býti znovuzřízení stolice arcibiskupské v Praze, od r. 1431 osiřelé. O tu obnovu již dávno děly se pokusy se strany sněmů českých i od krále. Stavové kalíšní ani katolíci nechťeli nikdy vydati statků, od arcibiskupství bývalého uchvácených, a proto nebyla obnova stolice snadno možna. Také kapitula pražská snažila se o obnovu arcibiskupství českého, r. 1547 podává králi artikule de archiepiscopo constituendo;⁴⁾ ale rozhodné jednání začalo se teprve k roku 1560. Když měl císař Ferdinand jistotu, zahájil 5. října 1561 památnou schůzi v soudním pokoji hradu Pražského, a tu v přítomnosti stavů, obojích administrátorův a konsistoří, kanovníků hradeckých vyhlásil za nového arcibiskupa Antonína Prusa čili Brusa⁵⁾ z Mohelnice, s červenou hvězdou křížovníka a dotud biskupa Vídeňského. Jakmile papež potvrdil nového arcibiskupa (r. 1562), vydány a přibíjeny jsou na vrata kostelův a radních domů po městech českých královské listy, jimiž se nový arcibiskup oznamoval a zároveň vybízej strany, aby se podle kompaktat snašely, král sliboval usilovati při papeži, aby arcibiskup a jeho nástupcové směli světiti i kněžstvo podobojí.⁶⁾ Chrám Svatovítský, jenž od roku 1541 po ohni zůstával za 14 let pustinou, jsa právě v prvním roce nového arcibiskupství dostaven, mohl katolíkům býti znamením i nadějí nového vzkříšení.

Brus byl na onu těžkou dobu nejlepší arcibiskup, jehož mohla česká země si vybrati. Muž vysoce vzdělaný a právě proto trpělivý, mírný k jinověrcům.⁷⁾ Krásná jsou slova jeho, když byl r. 1578 o radu tázán, co učiniti s kacířem, odpověděl, že na malou haeresi zákon žádá ztrátu ruky, za velikou chce upálení — ale kněz k tomu ničemu že nebude raditi!⁸⁾ Kterak dobře stál v nebezpečné době na svém místě, to patrně již z té výtky, že ho někteří stra-

¹⁾ Arch. praž. č. 1050. 93.

²⁾ Rkp. univ. knih. I. A. 1. 140.

³⁾ Schmidl Hist. S. Js. I. 258.

⁴⁾ Borový Acta II. 62.

⁵⁾ V knize loketsk. děkan. jest zapsáno jméno jeho Preiss; jinde Preys, jakož jsme svrchu již citovali.

⁶⁾ List v Beckovského Poselkyni. I. 257.

⁷⁾ Pelzl. Böh. Gelehrt. IV. 21. Borový. Brus. 54.

⁸⁾ Borový. Brus. 227.

nicky vykládali za papežence, jiní za Lutherského — v tom viděti světle, že byl jen a jen spravedlivý a lidský ke všem.

Roku 1564 dána mu v moc censura knih;¹⁾ ale nevíme, aby protestanté na útisk arcibiskupův spravedlivě byli kdy nařikali. K většímu činu po té stránce došlo jen r. 1571, když rozkazem císařským kanovníci Tomáš z Helfenburka a Franta neboli Franciscus sebrali mistru Mítisovi z Limúz v Karolinum hromadu knih kalvinských a cvinglianských,²⁾ při čemž se nedohádáš od koho vyšel počátek k císařovu dekretu. Před tím obdržel císařský dekret administrátor podobojí a rektor university, aby, přiberouce k sobě třetího, chodili ohledávat sklady knihařské, nejsou-li v nich knihy kalvinské, zvinglianské a zvláště Bulingerovy.

S Jesuity, jakož zcela přirozeno, arcibiskup Brus spojení měl; na jejich rady stran opravy kněžského života a zvláště klášterského dbal pilně; kde uznal za moudré, neváhal poslati Jesuity do řeholí, aby vady shledali a spravili, což si Jesuité věrně zapisovali k zásluze své, jednou i s poznámkou neskromnou, že napravili řád i tu, kde arcibiskup nic nedovedl.³⁾ Aby však byl otců tovaryšstva Ježíšova tak slepě poslušen jako všickni jeho nástupci až po Harracha, toho říci nelze; za jeho panování neosmělil se Jesuita chlubit se (jako činil jeden r. 1583), že má větší moc než arcibiskup.⁴⁾ A při tom všem byl arcibiskup srdečně horlivý o věc katolickou. Však kdyby byl dosedl na prestol arcibiskupský místo moudrého uvážlivého Brusa vášnivý a neuvážlivý horlitel, byla by nade vši pochybnost revoluce vypukla o půl století dřív.

Brus byl poslední duchovní kníže, jenž stejně jako Ferdinand I. věřil a doufal ve smír katolictví s odštěpenou českou církví husitskou. A to byl třetí čin k posile katolictva zamýšlený, že král a arcibiskup usilovali o to při koncilu a při papeži, aby Čechům dostalo se kalicha.

Na sněmě v Tridentě zastával Brus obratným a vroucím slovem kalicha přijímání jakožto orator císaře a krále českého; výmluvně a důvody potíral odpůrce, z nichž nejvášnivěji „plane rabiose“, vedl sobě general tovaryšstva Ježíšova. Mluvil jim Brus, aby dbali raději o nápravu mravů nežli o rozmnožení dogmat.⁵⁾ Na synodě návrh laického kalicha nepřijat, sněm zanechal papeži rozhodnutí. A Pius IV. roku 1564 kalich dovolil, vztáhnuv dovolení své dle

¹⁾ Acta kons. II. 384. Borový.

²⁾ Rukop. Lobkovic. knih. Acta univers. 43. Č. Č. Mus. 1833. IV. 375. Č. Č. Mus. 1847. 639. Při tom i v kolleji Karlově pečetěno od rychtáře staroměstského, jenž přišel s kanovníky. Místní bránili, vyčítajíce, že „je to jakoby nějaká inkvisice, jakž tím způsobem se v Hispanii a ve Frankrejchu i v dolejších zemích stalo“. Odpověděno jim, že císař o tom všem ví.

³⁾ Paměti kolleje. Tomek. Č. Č. Mus. 1844. 565. Rukop. 1. A. 1. 25.

⁴⁾ Borový. Medek. 60.

⁵⁾ Borový. Brus. 33. 38.

přání králova¹⁾ i na Rakousy, Solnohrad a některé diecese v Němcích. V neděli 18. dne června roku řečeného kázal biskup z Gurky u sv. Víta o té veliké události; oznamoval, že pro kalich bylo krveprolití a nesvornost v Čechách i v říši; za tou příčinou prý král „mnohokrát s kurfiřty jednal, a našlo se, že ten artikul o večeři Páně jeden jest, kterým by se svornost křesťan vzdělati mohla; kteréžto přijímání pod obojí asi před 140 léty v Konstanci na koncilu poodloženo bylo, teď koncil minulý to obnovil s vůlí papeže“. Dále napomínal, aby věřili, že svátost jest pravé tělo a krev Kristova, každý aby se připravil s vyznáním hříchů; také podotkl, aby se nehaněly strany pro kalich, před koncilem kostnickým že nebylo zapovídáno přijímání jeho; přivodil též slova sv. Pavla, že bratrská láska mezi nimi býti má, poněvadž jeden chléb jedí a z jednoho kalicha pije. Na konci radil, aby se věřící napřed ohlašovali knězi, aby věděl, kolik má posvětit, a dodal výtku podivnou, nepodobnou k víře, že „těchto našich časů na některých místech to se přihází, což (svátosti) ostane, že to na stěnu vlijí nebo do váčku schovají“.²⁾

Arcibiskup Antonín dne 21. července radostně oznamuje o povolení kalicha, napomínal kněze, aby se dva dni postili a se modlili, „aby ta koncesse byla k svornosti, lásce, míru, pokoji věrných“.³⁾ Z toho listu hledí na nás církevní kníže, jenž cítěním svým je nejprv věrný Čech, jenž chce pokoji své vlasti.

Ale povolení kalicha Čechům mělo svou slabou stranu. Kalich byl povolen vlastně katolickým laikům; i kdyby tak výslovně nebylo řečeno bývalo,⁴⁾ mohlo to vysvitnouti z těch ohrad a obmezení všelikerakých, jímž udílení kalicha zeslabeno. Kdo chtěl kalich přijíti, měl činiti vyznání víry a odříkati se bludův; také bylo podávání svátosti vázáno na určitou formuli slovnou, v níž důraz kladen na učení katolické o eucharistii; za takových podmínek nevíme, komu byla tato koncesse učiněna, katolíci přec o ni nestáli, a všickni jacíkoli „podobojí“ byli podle katolického přesvědčení bludní. S větší pravdou se tvrdívá, že ta koncesse byla již pozdě udělena: ale jsme přesvědčeni, že za těch podmínek sto let před tím čeští kališníci byli by jí také nepřijali, jako jí nepřijali mdlí potomci bývalých statných kališníkův. Píše o tom sám arcibiskup, když prý poslal akta o prohlášení kalicha do konsistoře pod obojí, chtěje rád viděti, jakou jeví radost, že stran přijímání spor dlouhý skončen, vrátili mu akta nerozpečetěná se vzkazem, že jim po tom nic. Když prý jim poslal decreta Tridentini, prosili ho, aby jich tím ušetřil, že s tím nevědí co začítí.⁵⁾ I kdybychom

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy rukop. Strahov. č. 111. 659.

²⁾ Tamže.

³⁾ Rukop. v bibl. Lobkovic. Collect. Bydžovsk. 113.

⁴⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 14.

⁵⁾ Archiv arcib. Opisy v zemsk. arch. 1566.

přijali, že tehda z konsistoře nemluvily vlivy protestantské, vždy zůstávalo splynutí kališných s katolickou církví na překážce svátostné přijímání nemluvnat a svátek Husův. „Chtějí míti vždy něco svého,“ tak toužil r. 1566 arcibiskup.¹⁾

Sotva že ohlášeno povolení kalicha, přišli kněží pod obojí k arcibiskupu, zdali bude světiti jejich žáky — arcibiskup rychle vzkazuje králi, má-li jim slíbiti svěcení s tou podmínkou, že odloží přijímání dětí. V tom tedy vězel nezdar.²⁾ Sic také Blysaemius, rektor jesuitský, stále naváděl Mystopola, administrátora pod obojích, aby, „může-li jen poněkud, zrušil svátek kacře Husa“ a přijímání dětí.³⁾ Není pochyby, kdyby se byl nebál své strany, pokrytec Mystopol byl by tak učinil ochotně.

A přes to, že kněží kališní i konsistoriané jejich donášeli na sebe k arcibiskupu o překot, poddati se a sloučiti se pod jeho moc zřejmě, toho nechtěli. Lze dobře si vysvětliti hněv jeho, když r. 1564 administrátoru do očí pověděl Brus: „Donášíte a kazíte se, já od papeže nemám poručení o vás, já o vás nestojím a mohu přestatí na svých!“⁴⁾

Povolení kalicha minulo i u obecnstva bez následků čekáných.⁵⁾ Nevěříme, že proto „mnozí do církve se navrátili“, a tím méně věříme, že z týchže příčin katolíci přistupovali k utrakvistům.⁶⁾ Že kalicha povolení nemělo v Čechách následku touženého, to r. 1570 arcibiskup sám vyznal, a jemu věříme. Psalťe biskupu Segovskému,⁷⁾ že stav víry v Čechách nekvete tak, jak před málo léty z povolení kalicha byl doufal; mnozí ze stavu panského a rytířského i z městského od katolíků daleko se liší, ba od svého prvotního náboženství, které zovou husitským, odpadávají a jiné zhoubné sekty uvádějí.

Pro Moravu nemělo povolení kalicha smyslu dobrého, tu již všickni podobojí byli lutherští; proto byl r. 1566 marným králův rozkaz, vydaný na žádost biskupa olomouckého, aby kněžstvo podobojí, poněvadž je kalich povolen, poddalo se biskupovi.⁸⁾

Jesuité poslechlí papeže stran kalicha, ale s netajenou nechtutí: do svých pražských pamětí si zapsali r. 1564. že je chrám tím poškrvněn.⁹⁾ U křížovníků a na Hradčanech podávali sic, ale

¹⁾ V téže listině.

²⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 14.

³⁾ Rukop. univ. knih. 1. A. 1. 168.

⁴⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1564.

⁵⁾ Psaň arcibiskupovo kardinálu Paleotovi (Borový. Brus. 51) dí, že ta koncesse udělala mnoho dobrého; ale zdá se, že arcibiskup chtěl těmi slovy jen odůvodniti své jednání o kalich.

⁶⁾ Tvrdí Gindely v Brüder II. 12. bez udání pramene.

⁷⁾ Ad episc. Segoviensem v arch. zem. Varia. Original v Litoměř. č. 35.

⁸⁾ Gindely; Brüder. II. 35.

⁹⁾ Rukop. 1. A. 1. 102.

ve zvláštní kapli.¹⁾ Ostatně podávali jen tomu, kdo se u nich zpovídal, a není k víře nepodobno, že jejich podávání byla jen abluce, to jest zalití hostie vínem a nikoli krví Páně. Také světší duchovní katolíci někteří s nechutí posluhovali kalichem. Probošt roudnický Kirchperger vzkazuje kdysi ku kněžské synodě přímo otázku, má-li kněz katolický dle povolení podávati pod obojí, na sněmě tridentském prý nebylo o tom uzavřeno, nýbrž pod Piem IV. v dvacáté první sessi odloženo, věřící prý ani od katolického kněze nechtívají přijímati, a kacíři prý se posmívají; na konec ouhrnem míní probošt, aby se pod obojí nepodávalo.²⁾

Ku kněžím, jimž kalich nemil, postavili se i horlivci z katolických pánův. Hofmistr království Jan starší Popel z Lobkovic na příklad r. 1565 vida, že farář Jonáš v Libochovici dle koncilia a instrukcí arcibiskupské podává pod obojí, hned zadržel mu desátek a hrubě vzkázal, aby toho nechal, nenechá-li, že raději žádného faráře nechce, prý je to podávání kacířské!³⁾

V prvním čase, zdá se, i když kněz odhodlal se podávati kalich, vznikaly z toho v kostele nepřistojnosti všelijaké: r. 1566 vinil křižovnický komendator Zeidler v Mostě faráře Laurenza, že podával pod obojí, a to tak, že ke katolíkům latině mluvil, k těm druhým, mezi nimiž byla i městská rada, německy; nad to prý ještě zkroutil a vynechal hlavní slova ve formuli, papežem nařízené; katolíci prý se z toho velmi pohoršili.⁴⁾ Naposled dospěl arciděkan Wolfgang v Plzni roku 1576 k tomu přesvědčení, kteréz asi nebylo ojedinělé, že z kněží, kteří přicházejí odtud, kdež se kalich podává, ani jeden není upřímný katolík.⁵⁾ Úhrnem tedy smutný vši římské koncesse výsledek! Podobojí o ní nestojí, Lutherští se posmívají, Jesuité mají ji za znesvěcení kostela, Lobkovicovi sluje kacířskou, a katolíci věřící se pohoršují při samém přijímání.

Nástupce výborného Brusa, arcibiskup Medek, již zřejmě nepřál kalichu,⁶⁾ a koncesse kalicha, vzbouřivši drobet zlosti na všech stranách, hynula sama sebou dávno dřív, nežli ji Řehoř V. ouředně zrušil roku 1622. Ob čas ovšem se vyskytne zpráva, že tomuto onomu faráři dovoleno bylo podati pod obojí, a to z úmysla, aby komunikanté neběhali k protestantům, ale již to řídké dovolování nebo naopak i rozkazování zdá se svědčiti, že katolické přijímání pod obojí nebylo nic tuze obyčejného.⁷⁾

¹⁾ Slavata. Paměti. I. 40.

²⁾ Bez datum. Arch. zemsk. Opis z Miscellan. arch. arcibisk.

³⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. r. 1565.

⁴⁾ Arch. arcibisk. Opis v zemsk. r. 1566.

⁵⁾ Recepta arch. arcibisk. 1575. Opis v zemsk.

⁶⁾ Borový. Medek. 28.

⁷⁾ Opačného mínění. Borový. Brus. 51.

Výsledek náboženského zápasu v Čechách byl do té chvíle ten, že katolíci byli obnoveným arcibiskupstvím a činností Jesuitův na prahu nové doby své a plni nadějemi; utrakvisté mdleli dál, a Lutherští byli bez řádu, tedy blízcí anarchie. Nejprotivnější byla Lutherským kompaktáta husitská, v nich viděli přední překážku svého nepořádného stavu. Protož sotva že zemřel Ferdinand I. (1564) a nastoupil Maxmilian, spojili se lutherští stavové s Bratry na zrušení kompaktát. A císař nic tomu nenamítal. Maxmilian byl dle Stránského¹⁾ panovník, jenž „na pokoji nechával svědomí lidí, ne bezbožně o Bohu smýšlejících, a různice náboženské slovem konejšil nikoli mečem“. Osvícenou liberalností Maxmilian chtěl všechny strany náboženské uvést v mír. I protož císař roku 1567 sliboval, že chrániti bude nejen katolíky, ale všechny ty, kdož přijímají „pod obojí“ — čímž směli se rozuměti tedy i protestanté. Tak jsou na sněmě roku 1567 staroslavná kompaktáta neslavně vypuštěna ze zemských svobod s dodatkem, aby „mimo víru svatou křesťanskou a pod obojí žádných sekt bludných uvozováno nebylo“.²⁾

Zavržením kompaktát nebylo však protestantům pomoheno; byli na nejistotách, pokud nedána jim do rukou moc a správa strany podobojí, aby se mohli řádně zorganizovati. A konsistoře jim král nedal! Zůstali tedy i na dále v nepořádku a bez hlavy. Brzy potom roku 1571 žádají stavové, když prý od r. 1567 kompaktáta nejsou náboženství v zemi přijatá a oni se konsistoří podobojí nespravují, aby patent proti Pikartům a jiným učením jich se netýkal;³⁾ a dále pak žádali v suplikaci, aby propuštěna jim byla augšpurská konfessí. Proti té žádosti podal arcibiskup s kapitolou svoje ohrazení, a král odvětv, že musí hájiti starých řádů, nechal všeho při starém.⁴⁾

Téhož roku 1571 podařilo se Jesuitům skrze své urozené příznivce dostati do konsistoře podobojí za administrátora Dvorského z Helfenburka, kterýž, stavě se býti kališníkem, budil odpory všeho kališního kněžstva, tak že jen ochranou arcibiskupovou mohl se udržeti při svém úřadě. Jsa v rukou Jesuitův a přijav od nich svátost pod jednou, stařec ten chtěl, jakož se slušelo, zanechati úřadu svého, však přemluvili ho, aby zůstal, prý takto víc prospěje katolické věci.⁵⁾ Vetchý muž ten nutil se býti vhod: jeho přičiněním usnesla se r. 1572 konsistoř podobojí, že bude páliťi lutherské knihy, zachovávatí všechny ceremonie katolické, vystavovatí monstranci, zpověď že zavede, kněží že mají nositi pleše, a u kterého nalezeno bude okruží u košile nebo na

¹⁾ Republica Stránsk. Překl. Tonner. 201.

²⁾ Rukop. mus. II. A. 27.

³⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁴⁾ Obširné Gindely Brüder II. 57. 60.

⁵⁾ Tomek. Č. Č. Mus. 1848. 458.

rukou, aby zaplatil pokuty 4 groše české.¹⁾ Konsistoř podobojí teď pilně nařizovala i vykonávala rozličná processí, jimž se před tím všelijak vyhýbala,²⁾ zvláště nařídila a dovedla, že o processí božího Těla a v křížové dni všecko žakovstvo školní přes nechuť a vzdory učitelů musilo v průvodě míti účastenství.³⁾

Takž konsistoř podobojí, jsouc již v srozumění s katolickou, postavila se rázně proti protestantům na veliký hněv jejich. Konsistoř i kališníci sluli teď protestantům vůbec jen „husaři“.⁴⁾ Roku 1574 svolání farářové pražští v hromadu a při tom od konsistoře k nim promluveno, „kterak sektáři a jiní nepřátelé všudy po krajích usilují, kterakby náboženství pravé, zvláště konsistoř, mohli zkaziti a nové učení, jako confessionem augustianam, do tohoto království uvésti, protož hleďte napomínati lid k modlitbám za církev, aby Bůh jim ty šiky jich ráčil zkaziti“. Farářové, mezi nimiž na všecken způsob byli protestanté, pokorně odpověděli ústy jednoho, že „samí naslejšají o tom, že ti sektáři a nepřátelé církve boží se rojí, šikují a bouří“; uznávajíce modlitbu za církev býti věcí slušnou, slibují, že budou při Jejich Milostech v konsistoři zlé i dobré podstupovati.⁵⁾ A téhož léta předstupuje administrátor s konsistoriány před radu Staroměstskou a potom i Novoměstskou v den jich obnovy úřední, a učiniv dle zvyku přání, jal se naváděti proti protestantům. Žádal, aby radní páni „nad náboženstvím a rády starobylymi ochrannou ruku drželi, sekt a postranních domovních schůzí nedopouštěli, poněvadž z roztržitosti u víře nikdy nic dobrého v této zemi nepocházelo, jakž toho kroniky české ukazují“.⁶⁾

Protestanté neskládali rukou v klín, alebrž všemi cestami snažili se o svůj vzrůst, zvláště za nového císaře a krále Maxmiliána, o němž psal Bedřich z Valdštejna r. 1556 „držím, že by to ráč viděl, kdyby všickni, co jich na světě jest, pod obojí přijímali.“⁷⁾ Ovšem od té doby, o níž jednáme, změnil se Maxmilian, ale nikoliv tou měrou, aby někomu v jeho náboženství násilně překážel. Nastaly tedy protestantům volnější časy. Již přiházejí se častěji schůze kalvinské, zvláště v domech cizích kupcův pražských⁸⁾ Osadní pražských farností zastávají se teď směleji svých farářů protestantských proti konsistoři, kteráž je ráda od far odháněla. Roku 1564 přišli vyslaní od osady sv. Mikuláše staroměstského

¹⁾ Musejní diplomatáf. 1572.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 62. fol. 293. R. 1560 byl o to vzhůru arcikníže i král, že konsistoř a faráři pražští nekonali processí božího Těla. Vymluvili se, že konali v kostele pobožnost.

³⁾ Arch. zemsk. Varia. 1572.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opis z arcib. 1573.

⁵⁾ Arch. zemsk. kn. konsistorní. O. 5. 181.

⁶⁾ Kn. konsistorní O. 5. Arch. zem. 183.

⁷⁾ Zemsk. arch. Opisy z Hradce Jindř.

⁸⁾ Na Malé Straně u Filipa de Boys 1573. Arch. místodrž. R. 109. 1. 9.

do konsistoře, žádajíce, aby jich farářem nebylo „vikláno“, aby nebyl „vrtkán“, nekáže-li, jak konsistoř chce, to prý dobře; kdyby poslechl a kázal, jak chce konsistoř, „kázání by se vztahovalo ke krveprolití“; že nevystavuje monstranci, to také dobře: osadní prý svatá písma čtou a jim rozumějí, že takové vystavování večere Páně k spasení jim náležité není.“¹⁾ Konsistoř má od nastoupení Maxmilianova čím dál větší potíž s faráři pražskými, od osadních chráněnými. Přes tu chvíli volá některého, že nenosí pleše a že ji nazval cejchem²⁾ nebo jináče hůře. Teď již velmi často napomínání faráři a volání stran ceremonií, které libovolně ve smyslu protestantském proměňovali. Roku 1564 dostalo se farářům od Mystopola administrátora důtky, že missály mění v kolektách, a menší kanon že vůbec neřikají, tvrdíce, že jsou to lidští nálezkové; poněvadž konsistoř se v tom ještě nezměnila, a oni jí připověděli poslušensství, a k missálu tomu se svěřili, protože aby ho neměnili; „víme“, tak pověděli konsistoriáné farářům na odchod, „jak se při tom chovají máme, abychom neludračili dušemi lidskými.“³⁾ A v malém čase zase jsou voláni farářové do konsistoře, aby se „při chvále Narození božského spolu s církví se všemi svatými a anděly božími srovnali“, při čemž jim (Lutherským) se stanovité husitského výtku učiněna, že dítkám nechťejí podávati.⁴⁾ Roku následujícího volán dokonce farář hlavního a „vzorného“ kostela Týnského, Mikuláš, se svým kaplanem, že „přední kostel v rádech mění, že káže divně o panně Marii a učí, že není pekla“. K čemuž farář jen krátce odpověděl, že tak nesmýšlí, a peklo že jest. Na konec oba napomenuti, aby „mšálu nepřesívali, by pak v jiném kostele nebylo, tu že býti má.“⁵⁾ Z posledních slov vysvítá, že konsistoř kališná přes všecku pomoc katolickou již ani na všecky kostely pražské nestačila.

Lutherští farářové, byvše do konsistoře citováni, obyčejně nepřiznávali se k protestantství, zapírávali a vymlouvali se, ale již také přiházely se výjimky. Na příklad roku 1565 farář sv.-Mikulášský Turek byl z těch, kteří se nebáli vyznati věru jinou, nežli měli konsistoriáné; Turek nevystavoval svátost, zřejmě odvolává se na Luthera a Melanchtona; konsistoř ho zavřela, ale od fary hned nevyhnala.⁶⁾ Za administrátora Dvorského, jenž byl přítel Jesuitů, bylo nepravým kněžím podobojí hůře. Roku 1573 chtěl hromadu pražských farářů, že nesvětili hromnic, zavřítí a odpustil jen na veliké jich prošení.⁷⁾

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. arch. 1564.

²⁾ Tamže. Zápis. 1564.

³⁾ Tamže. 1564.

⁴⁾ Tamže. 1564.

⁵⁾ Tamže. 1565.

⁶⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

⁷⁾ Rukop. kn. konsistor. O. 5. 83. Arch. zem.

Na venkově rozšiřovali protestantství jako v předešlých obdobích pořád stejně horlivě kollatoři. Když arcibiskup žaloval, obdržela vrchnost protestantská napomenutí, výtku i hrozbu, ale přes to šla svou cestou dále. Který kněz strhl se konsistoře, chtěje býti zřejmým protestantem, vždy našel některého pána. Ba hrozili konsistoři neposlušní kněží, že strhnou se její pravomoci a „dají se pod pána“. ¹⁾ Sám podkomoří Burian Trčka z Lipé oznámil konsistoři r. 1573, že svého kněze za nepořádného nemá a na to, je-li pořádný, se neptá, také že ho nemíní propustiti a poddaní jeho že „nestojí o svěcení vody a soli, aby čarovali“ a chtěla-li by v statky se vkládati, že to vznese na krále. ²⁾ Páni si nedali tedy od nikoho rozkazovati. Slavata roku 1572 dokonce tvrdil, že už přijal augšpurskou konfessi a že nestrpí na svém panství nikde or átův. Dle zprávy děkana jičínského Václava (r. 1572) na celém panství tamějším z rozkazu vrchnosti sebrány a odstraněny byly monstrance, aby kněží k nim nemohli. ³⁾

Šlechtě pomáhali k šíření protestanstva také císařští hejtmané, usazení na správu statků královských. Za nejvíce provinilého kladen byl v těch létech od konsistoře podobojí pardubický hejtman Jiří Adelspach z Damhorstu; u něho na panství prý nejvíc kněží ženatých; i na děkanskou stolicí v Pardubicích usadil podezřelého kněze z Moravy Kristofa. ⁴⁾

Protestantství všech odstínů a sekt šířilo se a upevňovalo se také v královských městech o překot. Učiníme o jeho pokrocích od r. 1562—1575 zase jaký taký přehled.

V severních končinách naší vlasti protestantství houstlo, dobývajíc sobě nových stanovišť. V Chomutově strana katolická stěží držela se. R. 1563 píše hejtman Oulička z Chomutova arciknížeti, ⁵⁾ že v městě kázal mladý kněz proti mši a podával pod obojí; prý ho proto poručil vzíti do vazby, ale kněz utekl; z té příčiny tedy že zavřel všechny konšely. A po hejtmanovi r. 1565 žaluje farář Weiss, o němž hejtman psal, že se opjíjí na zhoršení jinověrců, témuž arciknížeti Ferdinandovi, kterak tuze tlačí se sem kněží lutherští „aus deutscher nation in löbliche böhmische kron“ a ubírají starému náboženství fary. ⁶⁾ Nástupci jeho, knězi Carchesiovi, vidělo se r. 1569 žalovati na všechny městské synky, že si dělají z katolických obřadů posměchy: prý v šenkovních domech provozují mše, po mši vyleze jeden na stůl a káže; staří kromě toho prý mu vzkazují, že nepůjdou do kostela, bude-li podávati pod jednou. ⁷⁾

¹⁾ Konsist. knih. rukop. O. 5. 14. Arch. zem.

²⁾ Tamže. 85.

³⁾ Tamže. 16.

⁴⁾ Žaloba konsistoře. Sněmy V. 301.

⁵⁾ Arch. inšprucký. Opis v arch. zem.

⁶⁾ Arch. inšprucký. Opisy v zem. arch. 1565.

⁷⁾ Arch. arcib. Correspond. sub Ant. Opisy v arch. zem.

Tentokrát však hejtman Aulička zastal se mládeže: prý tu slavil svatbu Zdislav Boreň, služebník arciknížecí, a na té svatbě zvolen kdosi za blázna čili „štokfiša“, aby konal kázání bláznivé; vykonal je, a za to seděl štokfiš deset dní. Byť i rok potom (1570) psali Chomutovští o katolického faráře,¹⁾ patrně ze všeho, že protestantství mělo v městě, druhdy tak protihusitském a německému řádu až do roku 1488 náležitým,²⁾ půdu dobře upravenou dokonalému vítězství.

Také v Kadani bylo katolíkům ustupovati. Roku 1564 stěhují se odtud františkáni, a třeba že je r. 1575 Jiří Popel Lobkovic uvedl zase, patrně, která byla jim tu půda vrátka. Mnoho přispěl zdejšímu protestantství český kněz Jan ze Žaboklik, jenž tu provozoval obřad bez missálu a všelijak se lutherským měšťanům přizpůsoboval, až ho konsistoř odtud vypudila přece. Když ho posílali r. 1565 konsistoriáné pražští podobojí na Moravu, napomínali ho, aby se tam držel ne „po kadaňsku“, ale podle konsistoře; vyčetli mu, že v Kadani nepožíval missálu; kající kněz přiznal se k té vině, tvrdě, že latině mnoho neumí.³⁾ A téhož roku, co nucen kněz Jan Žaboklický stěhovati se z Kadaně na Moravu, žaluje arcibiskup arciknížeti Ferdinandovi do Jana Bohnického, hofrychteře, že v Kadani proti smlouvám stavovským vyloučil z rady všechny katolíky a nepsadil, jak prý v Čechách obyčej, do rady utrakvisty, ale Lutriany.⁴⁾ Skoro věříme, že v Kadani roku 1574 již sotva 14 osob bylo katolických.⁵⁾

V nedalekém Mostě roku 1564 měli bouři o protestantský pohřeb. Do té doby pochován leckterý protestant pod rouškou podobojích na hřbitově farním, vždyť od r. 1485 konali bohoslužbu katolíci i podobojí v téměř městském chrámě hlavním,⁶⁾ a to jedni hned po druhých. Snášeli se tedy jako tak; ale Michal Rust, farář, onoho roku 1564 nedovolil ke kostelu pochovati stavitele Eulenspiegla i zakázal, aby mu zvonili. Tedy seběhlo se 400 lidí, mezi nimi byli i radní páni, a ti zpívající ku pohřbu pochovali Eulenspiegla na hněv farářův. Z toho ovšem žaloby a nářky. Magistrát prosí arcibiskupa za volnost pohřbů; ⁷⁾ arcibiskup nedovolil; prosí arciknížete, ten dovolil; načež farář vzdorně oznámil, že mu nic po rozkaze světském, že poslouchá vrchnosti duchovní.⁸⁾ Do budoucnosti tedy smutná vyhlídka.

V okolí mosteckém měli v Novosedlech za faráře vyběhlého mnicha, jenž vynechával „kanon“, a v Jířetíně měli faráře, jenž

¹⁾ Recepta v arch. arcib. 1. 70. Opis v zem.

²⁾ Arch. místodrž. B. II. 350. Opis v zem.

³⁾ Arch. zem. Opisy z místodrž. arch.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

⁵⁾ Stocklów. Buch der Heimat. 306.

⁶⁾ Stránský. Republ. V překl. Tonner. 44.

⁷⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

⁸⁾ Cori. Brůx. 172.

veřejně chodil s manželkou a dětmi svými.¹⁾ Tiť oba po našem soudu jsou již protestanté. Roku 1564 učinilo protestantství také do Maštova veliký a rozhodný krok: Jan Valdemar Lobkovic žádal arcibiskupa, aby směl k vůli své manželce uvésti kněze „podobojí“ do Maštova; v prosbě své vykládá arcibiskupovi zcela vážně a upřímně, že pan Kristus ustanovil svátost podobojí a ne pod jednou.²⁾ Že mnil Lobkovic kněze protestanta, o tom z dalších událostí Maštovských není pochyby.

Na Ronšperce a v Boru upevňovali lutherství Švambergové; roku 1571 podává o nich arcibiskup zprávu místodržícím, že vyhnavše kněze řádné, uvádějí nepořádné; touží, že vyhnany kněz Valentin přec hotov byl podávati pod obojí.³⁾

Také v Podbořanště vykonávala vrchnost reformaci lutherskou, a což podivně! Když roku 1565 v Podbořanech vykonal kněz Řehoř processí katolické, vyzvala ho vrchnost, Jan Chrt z Ertina, do hospody, tu mu pan Chrt nadal lotrů a zpoličkoval kněze a potom ho zkracoval na desátku, až musil odejít z fary.⁴⁾

V Teplé zastavil zrůst protestantů teprve roku 1578 člen tamějšího řádu Lohel.⁵⁾ V Plané měl tou dobou Griespek faráře, s nímž o víru nebylo již potřebí se práti: byl to Adler, kněz ženatý, jenž epistolou a evangelium zpíval německy, katolické řády všecky vsudy odstraniv. Když ho chtěl arciděkan plzeňský, Jiřík Netolický, visitovati a napraviti: vzkázal mu Griespek, přijde-li, že dá k šturmu zvoniti a své poddané že na něho pustí.⁶⁾ Tu již nedalo se protestantství zatlačiti ničím.

O Loketsko péci měl Brus na počátku svého úřadu pilnou, ale nestačil. Roku 1564 volá z loketského kraje všecky pastory před sebe, aby mu za svou smělost odpovídali.⁷⁾ Toť jisto, že nepřišli. Téhož roku v konvokaci křižovnické ustanoveno, aby farář v Lokti byl děkanem nade vším krajem. Patrně pro dohled pronikavější.⁸⁾ Ani to nezpůsobilo nápravy. Úhrnem v Loketště odráželi křižovníci červenou hvězdou protestantství s tak malým zdarem, že do r. 1577 mimo Chlum a Kinšperk všecky fary i Karlovarská jim pobraňy a pastory obsazeny.⁹⁾ Asi málo prospělo, když pohněvaný arcibiskup jakožto velmistr roku 1573 odkázal desátky a důchody ze tří vesnic, z nichž právě byli křižovníci vypuzeni,

1) Borový. Brus. 212.

2) Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

3) Arch. zem. Opisy z arcib. 1571.

4) Tamže 1565.

5) Čermák. Premonstrat. 59.

6) Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1565.

7) Lib. memor. decan. Cubit. Opis v zemsk. arch.

8) Tamže.

9) Arch. místodržít. R. 109. 15.

k špitálu loketskému.¹⁾ V městě Lokti nevedlo se katolictví nic dobře. Roku 1565 mají tu učitele kalvinské, a když Brus r. 1568 neměl, koho by sem za děkana poslal z bratří svého řádu, dosazen Hinitius, kněz světský, na faru křižovnickou, a toho kladou paměti za hotového kacíře. Ale Loketským se líbil. Vždyť roku následujícího (1569) křižovníka Rubnera už ani k faře nepustili. Lutherští faráři tu seděli do roku 1594.²⁾

Útok na křižovníky a katolické državy šel v těch časech již také z Chebska: roku 1565 žaluje Kinšperský farář Řehoř Nosvic arcibiskupovi, že náboženství katolické tiskne nejvíc hejtman chebský a s ním Lorenz Schönfelder, nejvyšší superintendent lutherský v kraji chebském.³⁾ Do Chebska, jež bylo pod biskupem reženským, vnikly začátky protestantství plnou silou, když odvolal katolického kněze z kommandy své německý řád, jenž se byl již roku 1525 dal na lutherství. V polovici XVI. věku neměl tu katolického kněze.⁴⁾ Zůstávali tu sic křižovníci, františkáni, dominikáni a klarisky, ale ti již proudu nezadrželi. Klarisky utíkaly z kláštera a vdávaly se, r. 1559 ušla i abatyše Marketa, františkáni utíkali též; dominikáni věnovali se víc pohoršlivému životu, než aby byli hájili svého náboženství.⁵⁾ Také křižovníci, kteří mohli poněkud čeliti, neopatrně oslabovali svoji sílu nezřízeným životem. Roku 1564 prosí úřad chebský arcibiskupa, aby jakožto hlava křižovníkův mravně zlepšil jejich špitál i kněze, prý to samá ženská, samé pití.⁶⁾ Touž skoro dobou došla také z Kirchbirku zpráva arcibiskupa, že pro nepřikladný život faráře křižovnického již jen 4 osoby po všem okrese jsou katolické.⁷⁾ Lze říci, že proudu protestantskému, od hranic pořád se přivalujícímu, stěží byli by odolali křižovníci i nejpříkladnějšího života; větší vada v obraně katolické v těch stranách ta, že arcibiskup při nejlepší vůli neměl vždy dostatek spolubratří křižovnických, aby je sem posílal. Žádát ho roku 1564 sám magistrát chebský za kněze, o něž prý je tu veliká nouze.⁸⁾

Světské kněžstvo bylo tu v Chebště nad klášterníky horší, nemravnější. Z roku 1560 zachoval se o lehkosti jeho tuze hrozný obraz.⁹⁾ Roku 1565 byli světští kněží od rady napomenuti, aby nespávali v opilství na ulicích, že by tovaryši řemeslní jim mohli ublížiti!¹⁰⁾ Když se za těchto poměrů neutěšených protestantství

¹⁾ Arch. mistodrž. R. 199. 15.

²⁾ Zprávy z lib. memorab. decanat. Cubit. Opisy v arch. zem.

³⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1573.

⁴⁾ Gradl. Die Reformat. im Egerlande. 6.

⁵⁾ Týž. 13. 14. 75. Smutné uvádí doklady z archivu chebského.

⁶⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1564.

⁷⁾ Borovy. Brus. 202.

⁸⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1564.

⁹⁾ Gradl. l. c. 16.

¹⁰⁾ Týž 74.

v Chebě zmošlo, pastor Jeroným Thilesius na pobídku landkomtura německého řádu přibyl a uveden jest do kostela. Městská rada určila, že v choru kostela bude bývati „mše papežská“, v ostatním kostele že budou sloužiti kněží lutherští. Thilesius sestavil normam reformationis, a protestantství valilo se nově přibylými predikanty do všeho kraje bez překážky.¹⁾ V Chebě r. 1566 byla již protestantů většina a farář i superattendens Paceus hrubě píše radě městské, že v chrámě nechce býti pospolu s katolíky; ti že jsou mu „ungeziefer“.²⁾ A provedl to, že katolické bohoslužby jsou obmezeny. Katolíci žalovali; konšelé chebští roku 1567 v Praze, kamž citováni, se vykroutili obratně. Vráťivši se domů z Prahy, povolala před sebe rada na rathouz dominikány, františkány, špitálního mistra křížovnického a kněze lutherské a všem stejné oznámila „císařské rozhodnutí“, aby se vespolek nehaněli, aby drželi se textů písmá a pravdy. Roku 1569 žaluje císaři na místě utištěných katolíků biskup řezenský, ale s malým výsledkem.³⁾ Na historii chebského protestantstva nejlíp se ukazuje postup, jak ho později líčil Slavata: jinověrci nejprv chtějí, aby nebyli v svých svědomích stěžováni, když toho dosáhnou, chtějí, aby směli své náboženství provozovati, když i toho dojdou, chtějí míti s katolíky rovnost v kostele, a když konečně i toho se jim dostalo, vyhánějí katolíky z kostela ven.⁴⁾ Ovšem nestranný soudce ví, že to, co tu píše Slavata, je ráz kde které tehdejší strany náboženské. Slavata sám nechoval se snášenlivěji.

Kolem Děčína již všude bylo lutherství pevné a sceleno: r. 1572 visituje zdejší fary superintendent z Perna Saského dr. Stössel, a lutherští kněží konají synod v městě Děčíně.⁵⁾ V Hrobech měli roku 1574 faráře českého Kratěnu, který již nechodil jako kněz, a jsa ženatý, vydělával si peníze velmi často po světsku. V Litoměřicích tou dobou nikdo nechtěl choditi na processí, z domů se lidé dívali a směli se, když děkan tu ceremonii podnikal; vida, že si toho již nikdo neváží, ptal se děkan Mikuláš r. 1565 purkmistra a pánův, co činiti. I odpověděli, aby dělal, jak se mu vidí, kteří budou chtějí jíti, aby šli. A nešel pak zase nikdo. Protestantství však Litoměřicích nebylo ještě docela uvědomělé. O Veliký pátek konány ještě pořád po starém způsobě ceremonie a české modlitby i průvody kolem kostela, při čemž nezapomenuto ani „chřestačky“.⁶⁾

Pokroky lutherstva v děkanství ousteckém poznati ze stížnosti tamějšího děkana Nethera, an roku 1564 oznamuje arcibiskupovi, že lutherských farářů tu neustále přibývá.⁷⁾ Minou dvě léta, a

¹⁾ Gradl. I. c. 25. 39.

²⁾ Týž 50.

³⁾ Týž 59. 84.

⁴⁾ Slavata. Paměti. I. 44.

⁵⁾ Arch. arcib. Opis v zem. „Recepta“. 1567—69.

⁶⁾ Arch. arcib. Opisy v zem.

⁷⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

děkan s hněvem nucen ohlásiti arcibiskupovi, že z města mnozí utíkají se k pastorům vůkolním.¹⁾ A opět minou dvě léta, a již káže pastor Kriesche v samém městě a sestupuje se samostatná osada protestantská čím dál víc rostoucí.

Dále na východ v Lípě České, Berkům náležitě, měli protestanté roku 1569 svobodu a kostel svůj.²⁾ Roku 1573 konáno tu poslední katolické processí Božího těla,³⁾ však městský kostel protestanté v Lípě ujali teprv po majestátě.⁴⁾ R. 1566 v Jablonném kněz protestantský zazdil katolické ciborium,⁵⁾ a vrchnost jeho, Berka z Dubé, povoláváje všude německé predikanty z Wittenberka, dokončil i v těchto stranách zápas konečným vítězstvím protestantstva. Do Bělé byl poslán od arcibiskupa kněz tak neobratný, že hrabě Thurn r. 1572, vrátiv ho, vzal si kněze z Wittenberka, ale při tom tak bláhový byl, že prosil arcibiskupa o jeho stvrzení.⁶⁾

V těch létech také v Trutnově dokonán zápas. Farář Hinz roku 1564 žaluje arcibiskupovi na predikanty zdejší a okolní, na jich zmatená kázání, prý každý říká něco jiného; a maličko potom již stal se sám protestantským predikantem, a to, dle městského kronikáře, vzorným predikantem, jenž tu reformoval úsilně. Nejprv kázal zvoniti o Veliký pátek, zakázav řehtačky, pak odstranil všechny ceremonie;⁷⁾ po něm pokračoval farář Hirš, o němž prameny dí, že byl piják (bibasticus),⁸⁾ ale nedí, že by to reformaci protestantské bylo škodilo; náboženský převrat tu dokončil Jan Timus roku 1572. Kterak málo bylo tehda vítězství náboženského zápasu závislé na příkladném chování kněží těch či oněch, to patrně na Timovi, právě psaném. Od lavic v kostele bral po 2 groších s pohoršením lidu, svíce bral si domů, prý na studie, a s měšťany tak se rozešel zle, že ho naposled nepustili do kostela, aby proti nim nekázal⁹⁾ — a přes to on to byl, jenž dokončil protestantskou reformaci zdejší!

Na protější straně Českého království ozývá se roku 1566 zoufalá žaloba děkana v Tachově, že haeretici se mu vši mocí derou v dekanát.¹⁰⁾

Z měst dále v zemi pozorujeme pokrok protestantský ve Stříbře. Farář zdejší roku 1572 povolán do konsistoře podobojí, aby se spravil, proč kázal proti processím.¹¹⁾ Téhož roku dostávají

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcibis. 1566.

²⁾ Rukop. Kniesche. Chronik. Museum. VII. D. 1.

³⁾ Mittheil. d. Ver. f. d. Gesch. d. Deutsch. XXIV. 44.

⁴⁾ Wolkan. Studien zur Reformationsgesch. Nordböh. I. 9.

⁵⁾ Arch. zems. Opis. z arcib.

⁶⁾ Arch. zems. Opisy z arcib.

⁷⁾ Hüttel. Chron. Trauten. 350.

⁸⁾ Lippert. Trauten. 59.

⁹⁾ Hüttel. Chronik. 199. 214. Lippert. Trauten. 27.

¹⁰⁾ Arch. zem. Opisy v arcib.

¹¹⁾ Kn. konsist. v arch. zem. O. 5. 23.

Lounští od konsistoře dátku, proč kněze Jiřího vypudili; prý také jeden z předních měšťanů mluvil, kdyby u nich kněz s processím šel nebo monstranci vystavil, že by ho kyjem zbil. A roku potom následujícího nový děkan lounsky Havel Turnovský chce odtud živou mocí pryč, protože „nelibost proti mně vzali pro mistra Wittenberského, purkmistr mluvil, že o mšení nestojí, a když sem do chrámu šel, hodil někdo ke mně kamenem, však se chybil“. ¹⁾

V týchž létech dožila se i Plzeň „vždy katolická“ začátků těžké náboženské krise. Roku 1568 oznamuje Wolfgang, farář Plzeňských, že v městě přebývají „haertici non pauci“, tedy mnozí kacířové. ²⁾ Následujícího roku budilo v Plzni nemalé vzrušení, když byl obraz Kristův před klásterem bosáckým skydán hanebně, a list papežský, jímž se oznamovalo věřícím jubileum, smazán a strhán na dveřích kostelních. Odpovídaje Plzňanům o tom, Jan mladší z Lobkovic diví se, že v obci trpí „Kropáče, který chce býti vždy velmi učený, a kosináře Benedikta všetečného“. ³⁾ Tuť dovidáme se, kdo tehda stál v čele ruchu protestantského v Plzni. Vyskytují se však již také jména jiná, a hnutí dostává kalné vlny. Řehoř Vlk lepí roku 1570 potupný o arciděkanovi list na domy nárožní. ⁴⁾ V domech šenkovních obyvatelé mají hádky náboženské a rouhavá psaní v kostelích po stolicech, cedule po dveřích kostelních a farních, v nichž katolická víra a řády její zlehčovány, osob duchovních nevázně dotýkáno, hojně se lípají a metají. ⁵⁾ Dověděv se Maxmilian král věcí těch, psal pohrůžlivě do Plzně a vytýkal, že jsou v tom novém náboženství i některé osoby z prostředka radního, zvláště písař městský; komu prý se starožitné náboženství katolické nelíbí. nechť se vystěhuje. ⁶⁾

Některé osoby přinuceny jsou r. 1575 před konšely učiniti zprávu o svém náboženství. Jeden z nich, Jan Vincenc Rajský z Dubnice, vyznával, že je vychován v konfessí augšpurské, že neklátí se jako trest větrem každým, netupí žádného a snášeje se v svornosti se všemi že doufá s radostí slavného příští Pána Ježíše Krista, když souditi bude živé i mrtvé. Jiný, apatykář Fojt, popřel jen, že nedrží s Kalvinem ani Zwinglim; třetí, konšel Krumlovský, přiznával se býti jen utrakvistou. a tím způsobem vedli si také ostatní, díl se přiznávajíce, díl odpírajíce. Tím výsledkem zatím skončila se akcí proti protestantům, ale jen na krátko; v čas památného sněmu. téhož roku 1575 zahájeného, dali protestanté podnět, a zápas strhl se znova a prudší.

Jestliže do Plzně tisklo se protestantství a popadlo již mnoho osob, v sousedních Rokycanech touž dobou zhytnulo katolictví do-

¹⁾ Oeconom. v arch. zem. B. 11. 124. Těž O. 5. 124.

²⁾ Arch. arcib. Miscell. Opis v zemsk. 1568.

³⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1569.

⁴⁾ Tamže 1570.

⁵⁾ Plachý-Strnad. Paměti 61—65.

⁶⁾ Rukopis Plachého v mus. praž. 12. Těž u Strnada.

cela. Jen dvě osoby byly ještě toho náboženství: jakýs chudý krejčí a — farář. Roku 1570 píše dotčený kněz Andreas Piessinus arcibiskupovi, jenž ho sem dosadil, že je tu v nebezpečnosti života a že touží odtud. A ký div! Když nechtěl Ondřej Pěšín dáti v den Husova svátku zvoniti, seběhše se Rokycanští zvonili sami, bakalář je vedl, v kostele oslavili slavnost sami a na konec chystali se faráře svého bítí.¹⁾

V arciděkanství Plzeňském také široce již vězelo protestantství; aspoň kněží v Nepomuce, Milči (Mileč), Myslivě (Myslivo), v Žinkově (nyní Žinkovy), Polyni (nyní Poleň), v Chudenicích, v Mýtě, v Beneticích a v Zvíkově, kteří se bez omluvy nedostavili před arcibiskupa, když roku 1566 svolal konvokaci do Plzně, jsou nekatolictvím velmi podezřelí.²⁾

Lutherské osady a chrámy, o nichž není pochybnosti, v západních oněch končinách byly tou dobou v Kdyni, v Oubočí, na Přimdě, v Kolovči. Praelát Václav Frumholt horšovotýnský chce roku 1571, aby kostely v obcích jmenovaných byly zavřeny, predikanti, které vždy jen lotry zove, vyhnáni, a to proto, že prý mu jejich posilkou i domácí sektáři píší na kostnici.³⁾ V samém Týně Horšově měl praelát tolik „pod obojích“, že byli až do omrzení. Ale stíhal je kruté. Roku 1571 dal příchozí ženu jakous náhle umrlou o níž se domníval, že lutherská, s hanbou v poli k cestě pochovati jako zločince. To mu vyčetla Alžběta, urozená vdova z Lobkovic; vyložila mu, že tu od starodávna mnoho bývalo pod obojích a že „podle koncilu tridentského vsude v koruně přijímání pod obojí za křesťanské je prohlášeno, ale teď zas že se jim to popírá, a proto běží každý, kam ví pro spasení své“. Ta žena přišla sem na pouť, a praelat prý ani neví, byla-li pod jednou nebo pod obojí.⁴⁾

Také v Rožmitále byli protestanté; r. 1572 sloužili tu dva Lutheriané „novou mši“;⁵⁾ téhož roku slavil na faře v Domažlicích lutherský kněz Tomáš svoji svatbu.⁶⁾ V Prachaticku, na Táboře a v Sušicku vsude již byli lutherští kněží, upevňující svoji víru. V Prachaticích samých nechtěl roku 1566 farář Benedikt svatých olejů;⁷⁾ toč znamená, že nedržel s katolickou církví. Roku 1564 volán z Cirkvice farář do konsistoře pražské, proč neslouží v ornátě, a učiněna mu pohružka, bude-li v Sušici nebo v Táboře tak lehkomyslně mluvit, jako mluvil, že bude trestán; zároveň dáno mu napomenutí, aby se nekryl pod stranu podobojí, kdyby mnil učení

¹⁾ Arch. zemsk. Opis z arcib. 1570. Borový. Brus. 219.

²⁾ Tamže 1566.

³⁾ Tamže. Recepta ab anno 1571.

⁴⁾ Tamže.

⁵⁾ Rukop. konsistorní v arch. zem. O 5. fol. 18.

⁶⁾ Tamže 18.

⁷⁾ Arch. zem. Opis z arcib. 1566.

lutheranské a „cvinklianské“ pod tím krýti, pána Boha by pryč tím neoklamal.¹⁾

Měšťané zlatých hor v Kníně touž dobou již přiměli faráře svého Jana k tomu, aby nevystavoval v neděli monstranci. Roku 1573 jest proto volán do konsistoře podobojí.²⁾ Roku 1574 má Vlašim již protestantského faráře, který obřad o Božím těle schválně činil směšným.³⁾ Stejně tak vedl si téhož času pastor Altomytenus ve Vysokém (v Jičínku) a jiní podobní v Branné, ve Vrbné, v Skutči (Skuteč) a v mnohých místech vůkol; ty osady se právě přetvořovaly činností farářskou v protestantské. V Branné, kdež byl kněz Petr tím způsobem pomohl, roku 1574 vyhnali ho učeliví osadníci, a vzali si nepokrytého kněze z Wittenberka.⁴⁾ Ve Vrbné již roku 1566 nepustili osadníci do kostela faráře, jehož jim poslal arcibiskup jakožto kollátor.⁵⁾ Ve Skutči měl farář Jan jeptišku za manželku, z čehož lze posouditi, když hlásil se ke konsistoři kališné, kterak bylo jeho náboženství podivné.⁶⁾

Tou dobou všecek pruh země od Rakovníka až do labských krajů byl protestantský buď vědomě buď bezděčně. Ani na panstvích císařských nebylo jináče, píšeť na příklad krivoklátský hejtman Oulička roku 1570 arciknížeti, že zemřel kněz Ondřej v Panoším Újezdě (v Rakovničtě) na gruntech arciknížecích, a teď že není do tří mil vůkol žádného kněze pod jednou.⁷⁾ Na témž císařském panství v Brandýse již viklalo se kališnictví, silně se nachylujíc k lutherstvu, v Lysé měli roku 1572 faráře Víta, jenž měnil řády a nechtěl podnikati processí;⁸⁾ a nástupce jeho Jan Bes přímo již kázal proti katolickým řádům, zova je papežskými nálezky, o Panně Marii nedal zpívat, předešlé faráře, kteří se ceremonií aspoň poněkud drželi, zval pleskači a lháři, kropáč se svěcenou vodou nazval tureckým kropidlem.⁹⁾

Velvarští měli roku 1572 kněze Jana za místoděkana, jenž pilně zaváděl řády lutherské. Když ho citovala konsistoř kališní do Prahy, aby pověděl, proč nevystavuje, dal v odvet, že mu Velvarští dávají monstranci s pokazeným cimbuřím. Svedl tedy svou reformaci moudře ale nestatečně na měšťany.¹⁰⁾

V Bydžově reformoval touž dobou kněz Jan Tykvan. Kázal a mluvil jako jiní o nálezcích papežských a odstraňoval starodávné obřady. Než daleko nedospěl, nemaje dost smělosti ani vytrvalosti:

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

²⁾ Kn. konsist. O. 5. 82.

³⁾ Tamže 165.

⁴⁾ Rukop. arch. zem. O. 181.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1566.

⁶⁾ Arch. zem. O. 5. 15.

⁷⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1570.

⁸⁾ Arch. zem. O. 5. 20.

⁹⁾ Tamže 228.

¹⁰⁾ Rukop. zem. arch. O. 5. fol. 27.

když ho zavolali do Prahy do konsistoře kališné, sliboval se polepšiti: „Nechci se toho v nejmenším více dopustiti, než ve všem se Vaší Milostí spravovati a proti řádům svaté církve, duchem božím nařízeným, více mluvíti nebudu.“ Podotknouti jest, že v Bydžově pomáhala mu v reformatorské činnosti také manželka jeho Eva. Žalují na ni Bydžovští, „že se na ně vztěká, a když vidí, an se dobrý člověk v kostele pokloní, mluví, že se zadku knězovu aneb kamení klaní“. 1) Kněze, pro milosrdenství boží prosícího, konsistorští páni zavřeli, ale po čase propustili, když se byl zřekl ženy své. 2)

V Jičíně bylo přičiněním Buriana Trčky protestantů touto dobou tolik, že měl děkan Václav, jenž hlásil se k utrakvistům starým, postavení velmi trudné. R. 1572 poručil mu Trčka, aby nechal ceremonií, že na svých statcích pán nikde nestrpí kněží, kteří ceremonie zachovávají. 3) Aby rozkaz byl naplněn, o to již pečovali také konšelé tehdejší. 4)

Na panství Opočenském, pod Kumburkem a všude v těch stranách byli již jen protestantští kněží. 5) V Chrudimi v létech šedesátých protestanté byli počtem valným, ale konšelé ještě pořád chtívali kněze z konsistoře kališnické. Roku 1564 žalují, že mají děkana ženatého, jenž mění obřady a slouží jen v komži. Když mu to v konsistoři vyčetli, ženu zapřel a o komži vyložil, že mu s jiným šatem zvoník odešel. 6) Když pak téhož roku žádali Chrudimští nového děkana, konsistoř oznámila jim káravě, že nezachovávají ceremonie, nechodí na processí, ouřad že vzal monstranci k sobě na rathouz; chtějí-li prý se srovnati s konsistoří „v religionu“, že kněze dostanou. 7)

Nápodobně měly se věci v Hradci Králové. R. 1565 arcikníže nařizuje, poněvadž v Hradci „těžké věci se dějí“, aby se to napravilo a. aby byly obnoveny předešlé řády. K změně protestantské nejhluběji tu přičinil arciděkan Ondřej Albinus, o němž v konsistoři pod obojí r. 1572 je zpráva, že jsa ženat má i ženatého kaplana a že nezachovává řádův; kaplan prý na kázání že haní mši. Když ho proto volali do Prahy, přišel bez pleše, s okružím u košile. 8) Tedy po světáčku. Arciděkan obdržel přísnou důtku, ale vrátiv se, vedl dále svou, až roku 1574 ho konsistoř zbavila místa. Musil se stěhovati z města, kteréž bylo již dokonale protestantské. 9)

1) Arch. zem. Rukop. O. 5 183.

2) Tamže 171.

3) Acta cons. utr. v arch. zem. Opis z arcib. 1572.

4) Kukop. O. 5. v arch. zem. 16.

5) Tamže 16.

6) Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

7) Tamže 1564. Jiný list.

8) Arch. zem. Rukop. O. 5. fol. 4.

9) Tamže fol. 172. 178.

Dále k horám protestantství mělo již všude vrch. V Kostelci zaváděl řády protestantské r. 1573 děkan Václav.¹⁾ V Jaroměři se oženil farář Filip r. 1566, což Jaroměřští nemile si poznamenali, ale brzy uvykli predikantům ženatým.²⁾

V jichovýchodních končinách České země byla nejřednější a nejpevnější ohnisko protestantské Hora Kutná. Děkanové její snažili se proti pražské konsistoři udrželi jméno a právo konsistoře své zvláštní, o čemž na svém místě se položí. V boji, o to vzniklém, přes tu chvíli vyčítala pražská konsistoř horským kněžím odpadlictví od víry a kacířství. Roku 1565 konsistoř kárá Jana, děkana od Vysokého kostela, že je při oltáři velmi prázdny, nevážny, on ani druzí že „nepožívají kanonu rovně jako odřezanci Cvingliani a Valdenští“; mše v Hoře že bývá řidká, do roka asi dvakrát — a „kdyby který kněz, jak náleží, sloužil, že děkan posměšky z něho má, aby ho od toho odsmáti mohl“: Šatů kněžských prý nenosí, přes půst že snědl několik telat a vymastil dva bruce sádra.

Tentokrát konsistoři pražské podařilo se dostatí vinníka do Prahy před soudnou stolicí. Zapřel všeho, ale přes to vzali ho na závazek, a odcházeje mrzut z Prahy, klnul udavačí svému a volal, že ho zná, „hic niger est, hunc tu, Romane, caveto!“³⁾

Děkanové horští při svém chování mívali oporu v lidu dělném. Aspoň se vyšší úřady bály, aby přísným krokem proti děkanovi nebo jiným horským kněžím protestantským nevzbouřil se lid. V této době, o níž právě jednáme, r. 1574 císař píše z Vídne radám komorním stran zprávy, že konsistoř pod obojí chce děkana v Hoře ssaditi a jiné ceremonie v kostelích horských naříditi: „Jest se toho obávati, kdyby administrátor od takového obsílání nepřestal, že by se o něj lid obecní, zvláště pak havířský, ujíti chtěl, a takby z toho rozbroj a pozdvižení přijíti mohlo, a kdyby havířský lid ty hory opustiti měl, tehdy skrze vody, které by se zatím zmohly, znamenité nenabytné škody bylo by očekávati.“ Na konec císař chce dobré zdání, a zatím aby administrátor nechal děkana na pokoji.⁴⁾

Strach z havěřů vykládá, proč Hora stala se důkladně protestantskou.

Protestantství v této době již tak se vžilo, že i sám sedlský lid, jehož vrchnosti necenily za lidi než za zboží prodajné, leckde odvažoval se kněze k reformaci protestantské nutiti. Jan Černín z Chudenic r. 1566 obdržel od arcibiskupa list, aby zakázal sedlákům v Dlažkově, by nepředpisovali svému faráři řád církevní;

¹⁾ Archiv zem. Rkp. O. 5. fol. 81.

²⁾ Knapp. Jaroměř 65. 66.

³⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

⁴⁾ Rukop. kutnohor. v mus. praž. 24. G. 28. fol. D. 2. D. 3.

prý jej chtěli zavázati, aby zpovědí, jakožto věci zbytečnou, jich unezaneprazdňoval, kromě toho mu určovali, co má při bohoslužbě zpívat. Arcibiskup radí, aby si sedláci raději hledeli živnosti.¹⁾ V té době již také uměli sedláci stavěti se leckteré vrchnosti na odpor, když jim měl protestantský farář býti vyzdvížen.²⁾ Na příklad osadní Kojetičtí roku 1574 hrozí, že budou hájiti kněze a že ho nevydají.

Z toho stručného přehledu protestantských pokroků jest světle znáti obtíž, kterou měli zastánci katolictví, jen když chtěli své náboženství udržeti, neřku-li aby dobyli mu nové půdy a rozšíření. Arcibiskup snažil se, seč byl. Jsou případy, když kollator o žádání kněze nepsal a nestál, arcibiskup poslal mu, bež kde bež, kněze svého, jen aby nepřibýlo predikantům.³⁾ Arcibiskup všude měl oči a odháněl od katolíků všeliká pokušení; na příklad kněz maltézský Jakub Berunský dovolil r. 1569 píseckému děkanu, jenž byl z „podobojích“, sloužiti v chrámě Strakonickém; držel prý se kázání Peristeria (officiála arcibiskupského), v jehož závírce četl, že „oni v našich kostelích, a my v jejich sloužití můžeme“. Arcibiskup hněvivě mu vyložil tu závírku tak, že slíbil nikdy více nedopustiti toho.⁴⁾ Když v těch časech v Litoměřicích a v Budějovicích katolíci kněží pohřbili protestanta, vzbudili odpor arcibiskupův a sobě dátku.⁵⁾

Arcibiskup Antonín pokusil se o to, aby také literně podepřel katolíky: sám učinil smlouvu se Zikmundem z Púchova o překlad katolické postilly Wildovy (Ferus). Slíbil mu zaplatiti čtvrtletně 20 kop míšeňských, dáti mu byt, stravu, šaty ložní, dříví a pachole k službě až do ukoučení díla; denně měl překládati po šest hodin.⁶⁾ Postilla na poučení a posilnění katolíků vyšla v Norimberce 1568.

V některých městech katolíci nebo utrakvisté, s nimi spojení, bránili se protestantům, účinně podporující snahy arcibiskupovy. Z těch za zmínku stojí Kouřim. Tu měli katolíci a kališní v radě vrch, v obci převládali protestanté. R. 1573 žaluje rada v Praze, že děkan Jiřík nechce monstranci vystavovati; před processím čtvrtčním prý po každé ujíždí, a když je po něm, přijíždí.⁷⁾ Roku následujícího hněvá se v konsistoři primátor kouřimský Jan Lán, že „skrže některé rúhače před božími hody ďábel koruhvičku rozestřel, že šli jinam přijímat“. ⁸⁾ Pak z toho

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk.

²⁾ Rukop. O. 5. v arch. zem. 153.

³⁾ R. 1565 příklad v Račiněvsi, kamž honem poslal faráře z Libochovic. Jonáše. Arch. zem. Opisy z arcib.

⁴⁾ Recepta arch. arcib. z r. 1560—1564.

⁵⁾ Borový. Brus. 108.

⁶⁾ Arch. zem. Opisy z arcib.

⁷⁾ Rukop. O. 5. arch. zem. 82.

⁸⁾ Rukop. O. 5. 152.

vzešla bouře domácí velmi zlá. Leckde v té době odhodlali se katolíci podezřelému faráři neplatiti desátek a tak ho nutili k odchodu. V Nezamyslicích na příklad vzepřeli se roku 1572 knězi desátkem, protože nechtěl podávati pouze pod jednou a nedal zvóniti proti mračným.¹⁾ V Třemešné byla téhož roku proti knězi obecná bouře katolického obyvatelstva. Kněz Jan Svatokřížský, než dostal se do Třemešné, pochloubal se, že již 13 vsí k své vůli podvedl; říkal, že nestojí ani pod praelátem v Horšově Týně ani pod Plzeňským, nýbrž jeho praelát že jest pan Švamperk na Přimdě. Byl tedy protestantský kněz a tak si vedl. Prostí vesničané v Třemešné s počátku ho neprohlédli. Zarazili se teprv, když jim najednou nechtěl posluhovati mší; když pak r. 1571 v den Božího těla v processí jezdili okolo obilí se svátostí, a farář odzpívav evangelium, nechal všeho, a svinuv svátost do komže, štárou ji obvázal a šel do vsi Doubravice na pivo: tenkrát teprv prohlédli v obci dokonale a z toho vzbouřili se, ale nedopustili se násilností. Usnesli se, že faráře vyhladoví, že mu nedají desátku. Farář vida, tuto ves že nepřipraví k své víře, pohledal sobě místa jinde, ale prve prodal desátek nějakému krčmáři, a ten vymáhal na sedlácích právní mocí desátek faráři úmyslně neplacený.²⁾

Z pramenů patrno, že katolictví nejtvrději se bránilo v jižních končinách českých, kdež také, ale jen místy, kompaktněji sedělo. V kraji na jihu Hradce Jindřichova katolictví bylo dosti kompaktní. Roku 1576 píše Jan starší z Lobkovic, že „krom města Bystřice, kolem jsou ještě katolictví všickni, a jest patnáct vsí k tomu záduší (bystřickému)“.³⁾

K otázce, kteraký byl v době této číselný poměr mezi katolíky a jinověrci, nebude lze odpověděti bezpečně. Později, když katolictví bylo již kolik let na postupu útočném a vítězném, pravil roku 1609 Adam ze Šternberka v sněmě, že na jednoho katolíka nachází se dobře 30 osob podobojích,⁴⁾ nebude tedy možno, aby již v těchto létech, o nichž jednáme, třetina obyvatelstva byla víry katolické.⁵⁾ V době jesuitského příchodu bylo katolictví takřka na vymřenou! Papežský nuntius Jan Vescovo, biskup z Torcella, pácí katolíky roku 1575 ani ne na 304.000 hlav. To číslo slyšel od arcibiskupa.⁶⁾ Jan Laetus Čáslavský, farář v Pacově, píše r. 1582,

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1572.

²⁾ Miscell, arch. arcib. Opis v zemsk.

³⁾ Arch. zem. Opis z arcib. Recepta 1576.

⁴⁾ Gindely. Gesch. der Ertheil. d. Majestätsbrief. 136.

⁵⁾ Borový. Brus. 113.

⁶⁾ Annal. eccles. II. 452 u Theinera. „Molto minor numero di catholici. di quello ch'io credevo, et questi pochi sono sustentati et tenuti in officio dalle buone opere de' patri Gesuiti, et per quello che intendo in tutto non ascendono al numero di 304.000. Il resto del popolo che è grandissimo per a magior parte è Hussiti“.

že první houf náboženský v Čechách jsou Lutherané, druhý houf jsou katolíci, ale těch je méně než Lutherů; kališníků prý ještě dost, ale kdyby byl examen, bude mezi nimi nejvíc Kalvinů; Kalvini však jsou také samostatní a uvědomělí a „není jich málo“; veliký houf jsou Bratří, kteří čím dále, rostou víc.¹⁾ Dle zpráv statistiky z konce XVI. století, ovšem statistiky nahodilé a kusé, vypočteno, že jen čtvrtina pánův a 14. díl rytířů byl katolický,²⁾ z čehož samo plyne, že nevalný byl celkem počet katolíků proti ohromné většině jinověrcův a že přes všechno úsilí dlouho ještě zůstával nevalný, ačkoli již již vzrůstal; r. 1567 Jesuita Wolfgang Maria získal katolické víře Jachima Kolovrata, a tím začala se ztráta protestantské víry na panství buštěhradském; roku 1568 už tu provozovali Jesuité Boží tělo s divadelní slávou, nastrojenými hochy za anděly stejně jako v Praze, a tím mnoho pod obojími získali. Kolovrat sám vpravil se do úlohy reformatorské, vykládal svým poddaným katechismus. Buštěhradsko zvolna skatolilo se.³⁾ Do Litomyšle konali Jesuité missie s takovým úspěchem, že r. 1574 směli tu podniknouti slavné služby boží se studenty z Prahy přivedenými.⁴⁾ Ovšem jinověrců odtud nevypudili nikdy, ale přívržence katolictvu získali nemalým houfem.

Za panování Maxmiliana uvolnilo se i Bratřím. Maje takřka smrt před očima, Ferdinand I., otec Maxmilianův, dovolil, aby z dlouholeté vazby puštěn byl biskup Augusta; zajisté přimlouval se za něho mladý král český. Augusta r. 1564 puštěn bez reversu pouze na slib, že nebude kázati. Propuštění biskupovo nepřineslo Jednotě užítku. Augusta hádal se se správou Jednoty dokud byl u vězení, natož teď na svobodě; napsalť summovník, v němž podle vyznání víry následovala za sebou nedělská a sváteční bohoslužba; tím měl býti zrušen starodávný pořádek evangelických perikop, jak ho měli a mají v katolické církvi. Bratří zavrhli reformu, a roztržka roku 1570 byla hotova.⁵⁾ Bohužel rok potom umřel Blahoslav, jeden z nejznamenitějších duchů bratrských, učenec nad jiné, břitký spisovatel, překladatel, básník, muž, jenž českou řeč obohatil královsky.⁶⁾ Jednota utrpěla ztrátu velikou, ale, cítil volnější vzduch, neztrácela mysl. R. 1572 také Augusta odešel na budoucí svět, rozmrzev se na tento svět velice.

Čtyři senioři, z nichž přední, Jiří Israel, správu měl na Moravě, nestáli na té výši energie a vzdělanosti jako zesnulý Blahoslav.

¹⁾ Examinatio; Hedericus; předmluva. Exempl. v mus. 46. E. 8.

²⁾ Dvorský. Sbor. Hist. II. 280.

³⁾ Svoboda S. J. Reformace. 64. 65.

⁴⁾ Týž. 66.

⁵⁾ Dekrety 1570. Gindely. Brüder II. 52.

⁶⁾ Charakter Blahoslava i spisů jeho pěkně vylíčen v Gindelyho Brüder II. 67. Dobrá paralela mezi Augustou a Blahosl. v Denis-Vančurově díle Konec Samost. 498.

V těchto letech Jednota nejužší přátelila se s Kalviny, ostavivši lutherského přátelství, sic jináč málo upřímného, poněkud stranou.¹⁾ Žáci bratrství putují na učení teď již na mnoze jen do Heidelberka, a vyznavači kalvinského způsobu z ciziny hustěji tlačí se do zemí českých, zvláště na Moravu. Styků s Kalviny švýcarskými a jinými ještě vzdálenějšími vyhledávala Jednota tím srdečněji, čím sobě v mravných názorech přísných byla obě náboženství bližší; kalvinské učení o praedestinaci bylo Bratřím „drobet neobyčejné a zhruba předené“, toho se tedy nedrželi. Ale opatrní správcev bratrské Jednoty nestrhli se wittenberských Němců docela: Na příklad zakládající r. 1574 školu pro vychování šlechty v Ivančicích, povolali bratří ku zprávě její z Wittenberka Rüdigeru.

Členů šlechtických měli teď Bratří mezi sebou mnohem víc, než kdykoli před tím, ale urození nadělali jim těžkých starostí: kazili jim mravy, nevedouce sobě po přísném „pošmourném“ řádě. Synoda v Slavkově r. 1572 nemohla než ostře vysloviti se o disciplině šlechtických Bratřím; zapovídajíc pítí, hry, tance, hudby, stanovila na nezřízenou nádheru urozených žen až i exkomunikaci.²⁾

Dekrety císařské proti Bratřím vydávané, ani mandát královský r. 1568³⁾ Jednotě neublížovaly, protože nebyly uvozovány důsledky jejich v život. Proto také neváhala Jednota skládati kostelní písně na čest Maxmiliána krále, zvouc ho moudrým Konstantinem.⁴⁾ Však toho přec Bratří nedošli, aby zbor v Boleslavi byl odpečetěn. Za to pozorovati jest do té doby Bratřím znamenitý přírůstek v hlavním městě zemském. Pobývali nejvíc na Spálené ulici, kde scházeli se v zbor, a blízké Opatovice i všecko okolí sv. Vojtěcha hostilo jich tolik, že osadní opatovičtí 1574 pro jich přechovávání obdrželi konsistorní dátku.⁵⁾

V téže době na venkově nad jiné šlechtice činností Bratřím příznivou vynikal Jiří Hrzáň. Roku 1572 způsobil zbor z kostela ve Vidimi, přijal ochotně na své panství vyhnané Bratří z Oustě (Oušť). Devadesát osob stavu panského a rytířského sešli se tu k jedné toho službě spolu s velikým počtem lidu obecného.⁶⁾ Tento znamenitý počet vyznavačů zapověděného náboženství učinil v straně kališné, která pokládala Bratry za „vřed“ v církvi a sebe za

¹⁾ Však již Mach Sionský, předložený“ Jednoty, měl a čítal r. 1548 epištoly Kalvinovy. Arch. zem. Bratřím.

²⁾ Gindely. Brüder II. 94. 99. 108. 105.

³⁾ Varia v arch. zemsk.

⁴⁾ Jednu uvádí Ehrenberger. Č. Č. Mus 1849. II. 16.

⁵⁾ Rukop. zem. arch. O. 5. 171. U sv. Vojtěcha měli Bratří, jak se zdá, sídlo pevně zasedlé, vždyť ještě zase r. 1601 žaluje farář sv. Vojtěšský Hemerka, že mu tu zbor Bratřím zpívá, do kostela nechodí, překáží. Pan Běšín Jan, přední úředník z osady, prý z nich. Konsistor. kniha z kníž. arch. v Roudnici fol. 34.

⁶⁾ Rukop. univ. kn. O. 5. fol. 1.

„membrum“,¹⁾ takový poplach, že z několika stran došlo do konsistoře o tom udání. Nejprve udal Bratry pod Hrzánem kněz Řehoř Červič.²⁾ Druhé prudší udání učinil farář v Štětí, kněz Jiří Mládežka, týž žalobník, jenž zničil děkana v Hoře, jakž svrchu vypravováno. Člověka toho navedla konsistoř pod obojí, aby žaloval na vyšších místech, u místodržících. Tedy žaloval.

Ale za vlády Maxmilianovy nebylo vděčné půdy k pronásledování náboženskému. Místodržící a radové zemští odpověděli udavači, aby dokázal tvrzení svoje. A to byla věc zlá, poněvadž velmi nákladná: zavozovati svědky do desk a platiti od nich a na ně, s to Mládežka nebyl, a v konsistoři měli kněží také víc záští k Bratrům nežli ochoty k nákladům. I protož psali konsistoriané k radám zemským prosbu, aby nemusil dokazovati Mládežka, neboť „nebohý kněz neví jak se zpravit, ani k té věci rozumem a statečkem svým postačiti“. ³⁾ K této podivné prosbě radové zemští ani neodpověděli.

Touž dobou také v Hradci Králové vystupují Bratří počtem znamenitým. Arciděkan Ondřej Albin, o němž svrchu položeno, že byl světácký lutheran, aby zalichotil se, udal roku 1575 do konsistoře s mravní hrůzou, že těch Bratří v Hradci 150; kromě toho prý i Pecingar v Nechánicích jim otevřel v nově kostel. také do Hradiště že se jich sbíhá drahně: tu kdesi prý jich několik set bylo u přijímání. K té denunciaci přičinil šlechetný kněz patrnu a nemotornou lež, že přijímali Bratří za svátost „žemličku s mlékem nebo smetanou“. ⁴⁾ Udavači však nezvedlo se; byltě sám až příliš zmazan a měl co činiti, aby se nějak vytočil.

Nově rozmnožili se Bratří též na panství Jaroslava Libštejnského ve vsi Třebenici a jinde tu v okolí. Již r. 1565 napomínán pan Jaroslav od arbibiskupa, aby je vyhnal.⁵⁾ Na odpor tomu Bratří utrpěli patrnu ujmu v Litomyšlsku. Roku 1567 jal se Vratislav z Pernštejna, stav se tu pánem, reformovati na katolicko, usazoval římské duchovenstvo a volal Jesuity na pomoc.⁶⁾ Také podobá se, že na jihu českém při hranici — v Německé Olešné — kdež panovali do r. 1567 Krajířové, potom již nevedlo se dobře.⁷⁾ Na Bratry v Hradci Jindřichové žaluje Voršila z Hradce panu Jáchymovi r. 1565 tuze. Navádí ho, aby jim vzkázal, „o jakou sou se velikou věc pokusili, že sou sobě kázání v poli začali,

¹⁾ Řekl to Mýstopol Augustovi takto: „Vy jste od církve odděleni, nejste membrum ecclesiae sed ulcus, vřed; my jsme byli vždy in facie ecclesiae totiž v tváři, vy po koutcích.“ Arch. zem. Opisy z Warmbrunn. 1563.

²⁾ Acta cons. utrakv., opis ve Varia arch. zem.

³⁾ Arch. místodržít. R. 109. 15.

⁴⁾ Arch. zems. Rukop. O. 5. 219.

⁵⁾ Arch. zems. Opisy z arcib. 1565.

⁶⁾ Šimek. Sbor. Hist. II. 182.

⁷⁾ Ort v Hist. Sbor. II. 55.

jestli se po druhý takové věci dopustí, že je na hrdlích a statcích trestati chcete¹⁾

Kolik tou dobou bylo Bratří na počet, nevíme, ale to víme, že r. 1575 Bratr Černý prohlásil za pouhý klep, světem jdoucí, že by Bratří bylo na šedesát tisíc.²⁾ Tolik prý jich není. Jest podivno, že již na počátku XVI. věku papeži dána zpráva jakoby Pikartů bylo vůbec na sto tisíc.³⁾

Nastal předležitý v českých zápasech náboženských rok 1575. Stavové „pod obojí“ na sněmě shromáždění chtěli svobodu evangelického náboženství; žádali pro sebe uznání augšpurské konfessí. Bohuslav Lobkovic Hasištejnský je vedl. Katolická opposice zcela správně namítala, že augšpurská konfessí jest „náboženství německé“. Smluvili se tedy stavové, že sepíší konfessí jinou, českou; zvolen na její redakci výbor, do něhož pojat i jeden z Bratří českých. Takž stalo se, jakž v Čechách z dáвна zvyk, že o věcech dogmatických zase jednal český sněm —

K tomu důležitému jednání spojili se Bratří s Lutherany, ale spojení to nebylo při žádné straně upřímné. Bylo z potřeby, z nouze. Náčelník Bratří v Čechách, Kalef, stál o to, aby Bratří podali císaři konfessí svcu a s Lutherskými aby se nesmlouvali. Když pak, vidouce nezbytí, Bratří přece dali se na smlouvání, od začátku do konce trvali na své samostatnosti, aniž dali se skloniti k nějakým podstatnějším ústupkům. Jednání mezi Lutherskými a Bratřími bylo zdlouhavé a nechutné;⁴⁾ plno tvrdohlavostí a sobeckými úmysly na straně bratrské, kteráž, jsouc vlastně také protestantská, nedovedla svůj prospěch moudře sloučiti s prospěchem všech protestantův. Tenkrát zase světle se ukázalo, že při nikom nebylo náboženské snášenlivosti, ač kde kdo volal po svobodě svědomí.

Nedivno, že také zbytkové starých kališných zástupci svými — konsistoří pod obojí — snažili se zvrátiti jednání stavů o konfessí. Podali supplikaci proti „hostinskému náboženství“.⁵⁾ I musili do-slyšati od císaře a jeho rad, že nejsou ani horcí ani studení, aby dali pokoj. Písemná prosba jejich, aby císař pro Bůh nad nimi ochrannou ruku držel, že se bojí, aby od těch zborníků nebyli zkaženi, zní jako předtucha umírajícího.⁶⁾

Dr. Pavel Pressius či Píraza, kouřimský rodák, jenž pobýval za kolik let v Hoře jakožto německý kazatel,⁷⁾ spolu s mistrem

¹⁾ Rukop. o faře hradeck. Tischer mladší.

²⁾ Rukop. mus. II. D. 8. fol. 153. V listě Bratru Kalefovi.

³⁾ Tractat dominikána Lilienstayna. Exempl. v univ. knih. alleg. při Comed. Terent.

⁴⁾ Obširně u Gindelyho; Brüder II. 141—158. K tomu čti Rozmlouvání rytíře se starým Čechem v exempl. univ. knih. 17. D. 20. fol. 335.

⁵⁾ Rukop. arch. zem. O. 5. 234.

⁶⁾ Gindely. Brüder II. 479.

⁷⁾ Arch. horský. Opisy v zemsk. R. 1601 vydávají tu list zachovací jeho synu.

Křišpínem sestavili pověstnou českou konfessí o 26 článcích, díl vzavše z augšpurské, díl ze zásad bratrských. Dosti světle v ní čte se o lutherském ospravedlnění z víry, a Bratřím k vůli nedotknuto při svátosti oltární nic o skutečné a podstatné přítomnosti Kristové; text byl tou příčinou tak povrchního znění, že každá strana pohodlně pod ním mohla se kryti. Protestanté mírnější hleděli ke konfessí všecka potomní léta tak, jak to pověděl roku 1610 Petr Vok Rožmberský říka, že je to „kofsesse augšpurská sub utraque“;¹⁾ Lutherané přímější vyznávali jako evangelický farář vrbenský r. 1614, že je to „pravá“ konfessí augšpurská.²⁾ Lutherští kofsesse drželi se tou měrou houževnatě, že jim odtud dáváno jméno konfessionistů; ale Bratřím jí pohrdali. Psali o ní: „Non est exquisitum opus, věci (v ní) tak se někde překládají, jakoby hlínu mátl neb z písku provaz dělal; poněkud není div, když psána v šustu při sněmu a divně opravována, mohliť jsou přestati na naši, když způsobnější udělati neuměli.“³⁾

V nové konfessí pečovali stavové několika články také o to, aby do svých rukou směli vzíti úpravu konsistoře, na císaři nezávislé; nad ní aby bděl výbor stavovských defensorů.

Kofsesse česká, sotva že ji stavové podali císaři, hned (statim) od arcibiskupa, na radu vzatého, podána Jesuitům, Šturmovi a jinému ještě, aby k ní vypracovali odpověď i zamítnutí. Jesuitův odpověď vydána později tiskem a líbila prý se i „Husitům“.⁴⁾ Než císař se rozhodl, vzpružili se katolíci k nemalé agitaci proti konfessí. Však je nabádal k odporu proti kacířům důtklivými listy papež Řehoř XIII, živě je poháněl nuncius, biskup z Torcella, neustále radě, aby se kacířům nepovolovalo v ničem.⁵⁾ U sv. Víta kázal kanovník Václav Franta čili Franciscus⁶⁾ tak drsně, že byl proto od arcibiskupa až i pokárán. Arcibiskup „prchlivě se naň obořil pro svárlivé, křikavé kázání“. Kázal, že víra pod jednou trvá víc než od šestnácti set let, tedy že je jiná než ona nová, kterou „ten blázen, váš mistr Jan Hus vymyslíl, a která teď před několika nedělemi sepsána jest; ta víra jest pikartská a loupežná, zloupila kláštery a ještě dosti nemá, ale chce i J. M. Císařskou o království připraviti. Ta zvěř pikartská již třetí díl země České do Jednoty obrátila: jsou to prašivé ovce“;⁷⁾ Bratřím vůbec nadával

¹⁾ Arch. mus. Opisy z kn. Soběslavských.

²⁾ Jireček Rukov. liter. II. 335.

³⁾ Rukopis mus. Opis XI kn. Herrnhutsk. 92.

⁴⁾ Rukop. un. knih. 1. A. 1. 191.

⁵⁾ Psaní papeže Řehoře XIII arcibiskupovi. Theiner Annales ecclesis. II. 8.

⁶⁾ Franta jest nejobyčejnější a nejsprávnější jeho jméno, ale bude asi nadávka; on sám podepsal se Fronto; vyskytuje se i jméno Fronthy. Rukop. mus. II. D. 8. 231.

⁷⁾ Sněmy IV. 439. Rukop. Herrnhuts. XI. Opis v mus. 162. Ms. mus. 2. G. 10. 231.

kanovník nejhůře: bratra Lukáše zval vlkem Habakukovým, „večerním, nočně vzteklým“, Augustu Behemotem. Konfessionisté, když prý drží s tou rotou, stejně jsou vinni; chtějí, aby jich konsistoř byla jako nejvyšší parlament ve Frankreychu, děti kněžské aby byly co pokolení Levi a Juda svobodné a nikomu nepoddané. Prudké, polemické a dlouhé kázání své (20 velikých listů držící) Franta končil slovy bouřlivými, že nepřišel Kristus pokoj dáti na zemi, ale meč.

Kázání kanovníkovo učinilo mezi stavy shromážděnými zlou vůli; kněz řekl zlého dost, ale pražské pomluvy sváděly na něho, že řekl ještě víc. Jmenovitě byl viněn, že prý mluvil v dotčeném kázání, „aby sektáři k podobnosti žalostného příběhu v městě Paryzu v zemi Frankreychské mečem z země vyklizeni byli“.

Podle katolického kanovníka Františka i kněží kališní prudce kázali. Administrátor Dvorský, „opat slovanský“ a spojenec Jesuitů, mluvil na kazatelnicí v ty dny: „Co mníte, že je Kristus mezi těmi, kteříž tu spisují artikule o náboženství? Ba není, ale skrývá se, jako když naň Židé kamením házeti chtěli!“ A v tom se rozesmál na kazatelnicí posupně.¹⁾ V den sv. Víta ozvala se v kališnickém kázání i tato slova: „Na sektaře bludné má císař šatlavu, kata, meč, kterýmž má zabjieti, kdožby nechtěli poslouchati císaře a nás kněží.“²⁾ Tuze zle kázal v ten čas kněz malostranský u svatého Mikuláše. Vůbec byla kázání proti Lutheránům a Bratřím tak zlostná, že císař sám musil krotiti a zakazovati.³⁾

Lutherští kazatelé ovšem také prudce odpovídali na svých kázáních.

V Praze staroměstské zrodila agitace kališní a katolická jakés usnesení obecní, že prý nikdo nestojí o konfessi augšpurskou, poněvadž tu mají „starožitné učení, od předkův“.⁴⁾ V městě bylo pohnutí; protestanté potýkali se slovy tvrdými s protivníky svými na potkání, Grispek s dr. Melem „dali si i po pohlavku“, jiní zlostníci veřejně si nadávali, a konečně vznikla i pověst, že Jesuité hrozí krvavou lázni pařížskou; u sv. Jakuba vlastní mniši již zvonili ze strachu nějakého útoku, ale nedošlo k němu.⁵⁾ Na veliký hněv katolíků přihlásili se z katolické Plzně protestanté k sněmu, o náboženství jednajícímu, prosbou, aby měla v Plzni svobodný průchod jejich víra pod obojí. Nastalo pilné v Praze i v Plzni vyšetřování, kteří se to opovážili uvésti na věrnou Plzeň takový posměch. Vyšetřeno, že supplikací spisoval městský písař Kříž, jenž z rozkazu císařova dovezen do Prahy, vězněn za mnoho dní, ale zastou-

¹⁾ Rukop. mus. II. D. 8. 33.

²⁾ Tamže 190.

³⁾ Tamže 156.

⁴⁾ Arch. praž. č. 1283. 28. R. 1575.

⁵⁾ Sněmy IV. 437.

pením všech stavů propuštěn zase. O písařství městské ovšem přišel.¹⁾

Zatím již působil i na císaře nátlak z Říma,²⁾ ukazováno na Španii a její nemilost, na německé kurfirty katolické, kteří nezvolí syna Maxmiliana za krále a všelijak vyhrožováno. Že nedosáhli čeští protestanté již tehdy plné svobody náboženské, jest výsledek tedy kombinované činnosti katolíků, kterouž si kladou za velikou zásluhu.³⁾ A přec což to štěstí by bylo pro naši a národ bývalo, kdyby spravedlivým a zákonným upravením byly přestaly náboženské zmatky! Toho přec nelze příti, že převážná část národa hlásila se k protestantství. Už tedy samou mohutnou existencí svou dobylo si práva k jakési snášenlivosti.

Maxmilian confessi nestvrdil za platný zákon, alebrž uznal ji jen ústně; konsistoře stavům nepopustil, ale dovolil, aby si nějaký pořádek zřídili skrze defensory, k nimž by se kněží utíkali. Když Maxmilian u přítomnosti syna svého Rudolfa stavům ústně zaslíboval svobodu v náboženství, udeřil prý se v prsa na doklad, že poctivě a věrně s nimi jedná, ne-li, aby zůstalo mu na duši.⁴⁾ Vůbec mluvil císař k stavům upřímně a vroucně. Uváděl také jakožto věc vážnou, že od katolíků i podobojích, jež vedl Jan z Valdštýna, stále je upomínán na svou povinnost a zákon, jímž jen oni obojí v zemi právo mají.

Stavům tedy slíbena volnost, zajisté to pokrok proti stavu předešlému, ale k pevné organisaci, která by ten pokrok v skutek uvedla a zaručovala, nedostali se. Tomu scházelo psané slovo královo, zákon. Byla to ústní assekuraci; holičský slib. Stavové volili 15 defensorů, určili si pro každý kraj voliti superintendenta se sborem kněžským poradným, ale vše se osvědčilo býti hned od počátku mdlé. Václav Vřesovec ze zlosti, že ho nevolili defensorem, jal se první tropiti si z nové instituce posměchy; jednomu defensoru z urozených dal jméno hulvátů, ostatní mu byli poetové, žádný theolog, a defensoři z měšťanstva, mezi nimiž byli vysoce vzdělaní Sixt z Ottersdorfa a žatecký mistr Arpin, ti mu byli „čistí defensoři“.⁵⁾ Mimo veřejný posměch, jenž vycházel ze strany samé, měla hned na počátku strana mezi sebou tuhou hádku o článek konfesse stran přijímání; Bratří vedli svou, Lutherští

¹⁾ Plachý Strnad. Paměti Plzeň. 70. V Annales eccles. od Theinera II. 347. je list Řehoře papeže z r. 1578, jimž pochvalují se Plzňané pro útlak protestantů. Z listu viděti, že Plzňané dotírali se do Říma, oznamujice kde která i nepatrná protiventství, jež od strany protivně zažili.

²⁾ List Řehoře XIII. císaři. H. Theinera Annal. eccl. II. 7., napomíná „ut causam Christi constantissime tuearis“ fol. 8. je list papežův ke knížeti bavorskému Albertovi stran českých věci, aby tlačil na císaře.

³⁾ Svoboda. Sborník Histor. kroužku. I. 97.

⁴⁾ Arch. mistodrž. R. 109. 14. Sněmy IV. 339.

⁵⁾ Gindely. Brüder II. 206.

také svou. Nebylo srovnání. Ovšem se stanovíště přímosti a upřímnosti jest diviti se, když Bratří po straně podali císaři svou zvláštní konfessí, že zároveň stáli a hádali se o českou konfessí, kterou mohli a měli tedy zřejmě zavrhnouti.

Kterak i na dál obmezena zůstávala svoboda náboženství evangelického, to mohli stavové postihnouti z té události, že nesměli konfessí své ani tisknouti. Václav Vřesovec zjednal sic do svého domu na Pohořelci impressí, v níž dal tlačiti konfessí po česku i po německu, a Michal Španovský tiskl agendu českou, jak by se kněží dle konfessí v řízení svého náboženství měli chovati, ale obojí tisk jest od zemského úřadu zastaven, exempláře další zapověděny a vydané zmařeny.

Protivníci protestantů — katolíci a podobojí — nepoznávali se býti zavázáni k tomu, aby respektovali konfessí. Jak na ni pohlíželi, čte se v pozdější zprávě, z té strany vyšlé; prý „neví se, kterak by mělo jednání císaře se samými stavy postačiti, nebo císař Maxmilian toliko o své osobě v tom sněmu zmínku činí, a tak katolíci k ničemu vázání nejsou.“¹⁾ Protož také jali se protestanté záhy viniti všecku stranu katolickou, že drží se zásady Jesuitů, jakoby vrchnost slibu kacířům daného nemusila plniti a neustále opakovali, že tu zásadu sbor v Tridentě položil za neomylný článek.²⁾

Těmi výčitkami protestanté a Bratří ovšem nic nedovedli. Také druhý skutek svědčil, jak daleko jsou smluvené svobody náboženské. Sotva totiž císař odjel z Prahy, vyšel mandát proti Bratřím; zapověděno spolu všechno kacířství městům královským, kteráž pokládána jsou za královskou komoru, měla i na dále slušeti pod konsistoř pod obojí. V první chvíli po sněmě r. 1575 hromada kněží přiznavše se ku konfessí oženili se; teď napadlo je veliké zděšení. Konsistoř pod obojí volá faráře pražské k sobě a napomíná je, aby „slova evangelium nepožívali, než podle předků svaté čtení říkali.“³⁾ Zároveň zakročila konsistoř, jináč jsouc malomocna, se znamenitou energií a s veřejným pohoršením proti některým farářům rázu protestantského. Defensoři ihned píší císaři, že za těch poměrů zřeknou se úřadu, jenž jim jest těžké a nebezpečné břemeno. Také Bratří, kteří sobě již byli v Boleslavi odpečetili zbor, od roku 1547 zavřený, zděsivše se, nevěděli na čem jsou. V těch zmatcích skutkem ukázalo se, kterak slabé a málo upřímné bylo spojení Bratří s Lutherskými. Když vydán mandát proti Bratřím, byla dle zprávy bratrské „turba až hrozno, i páni Nechanští i druzí sousedé byli pohotově jen tlouci, a ovšem páni Hradečtí; v neděli ve všech těch kostelích čtli

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

²⁾ Skála. Histor. III. 253.

³⁾ Rukop. zemsk. arch. O. 5. 309

mandát, a ten, který má býti evangeliš u sv. Antonína, kterýž papeži nejmíc laje, když jej přečetl, vzdychl velice a řekl, ha, ha, vždytě pán Bůh uvedl nám ty lotry zase v ruce, aby ne oni nás, ale my je spravovali.“¹⁾ Bratří dosti bláhově odpovídali, že mandát se k nim vlastně netáhne, prý týče se spíš Lutheranů, toť „jsou ti právě stranníci, ježto ani s Římany ani s podobojími snesenými se nesrovnávají“; prý druhdy všickni křičeli o srovnání, a když se stalo, teď proti tomu čelí, rozuměti, jakým duchem mluvili o srovnání.“²⁾

Za života císaře Maxmiliána k pronásledování Bratří nedošlo. Zůstalo jen při liteře vyhrožující. Bratří po létech vytiskli přešvédčení svoje, že Maxmilian byl k nim náchylen a o jejich konfessi i písnicích ze smýšlel pěkně a mandát že vydal „jiným k vůli.“³⁾

Maxmilian zemřel roku 1576; nastoupil Rudolf, od strany katolické vroucně vítaný. Doufala jeho pomocí dojíti větších prospěchů nežli byly možny za otce jeho. Odvaha rostla. Znamením jejím bylo kázání katolického faráře kteréhoš v Praze, jeuz nemoudrou horlivostí r. 1577 pravil, že Husité nic dobrého neučiní, než budou-li přinuceni zbraní.⁴⁾ By nebylo ochrany primasa staroměstského Dražického a horlivého listu císařského, byla by pro fanatické kázání ono vypukla v Praze bouř: již již chystali se na Jesuity, u nichž prý zbraně proti Husitům skryty.

Také zástupcové umdlévající české církve kališné kladli v nového krále naděje, že zživou. Konsistoř pod obojí hned dostavila se s žalobami na Lutherské a na Bratry a jiné kacíře,⁵⁾ pozvána jsouc místodržícími, s ochotou velikou. Těžce toužila do urozených kollatorů: „Nyní ode dvou let nemůžeme přes patnácte kollatorů vyhledati, kteří by s vědomostí konsistoře naší kněží na fary přijímali. A však kollatores, počnouc od předních až do posledních, jichž nám není možné pro množství zejména jmenovati, kněží na farách mají ženaté i nepořádné... Což mnozí z obecného lidu vidouce, řemesel a obchodů světských nechávají a do Vitmberka neb Lipska a Frankfurtu běží a přicházejíce zase s titulem kněžským, snadno zjednaným, na fary z laciné summy se přijímají.“ Za nejhorší města s protestantskými kněžími uvádí žaloba konsistorní na předním místě Horu, kdež je ženatý děkan Jan Semín, a ženatý farář Jakub na Náměti; spolu s nimi v Hoře je doktor Pavel Pressius, kazatel německý, o kterém se neví, aby od pořádného biskupa ordinován byl; podle Hory jmenují se Domazlice s farářem, již po druhé ženatým, Nymburk s ženatým děkanem Albinem, jeuz

¹⁾ Rukop. mus. II. D. 8. 203.

²⁾ Tamže 205.

³⁾ Odpověď na šest důvodů Šturema. 1586.

⁴⁾ Rukop. univers. 1. A. 1. 193.

⁵⁾ Sněmy V. 197. 199.

řád kostelní při mši změnil a nový uvedl, Chrudim s ženatým knězem moravským, Pelhřimov, Litoměřice a Žatec, všecko s kněžími nepořádnými a neposlušnými. Stran Bratří oznamovala konsistoř, že pikartství provozují v Kartusicích na gruntech Václava Hrzáně, v Řitonicích a na Loukovci (Lukavec) pod Albrechtem Berkou, v Struhách pod Bohuslavem Mitrovským, v Hradišti pod Janem Labounským, v Stěžeřích pod Štastným Pravětickým, v Nechanicích pod Mikulášem Pecingarem, v Žalanově (nyn. Žalany) pod Karlem Zilvarem, v Tuchoměřicích pod Ctiborem Služským a v Boleslavě Mladém, kdež jich „hlavní hnízdo“. Žaloba dokládá, že jsou také ještě jinde, a co tropí v domích a zbořích v tomto království, to „poněvadž se zjevně od nich působí, snadno se vyhledati může“. ¹⁾ Vůbec vyznává žaloba stran lutherských a bratrských kněží, že „pro rozmnožení těch věcí všeho oznámiti nijakž možné není“.

Do té žaloby složila konsistoř pod obojí také největší bolest a nemoc strany kališné, totiž, že jest skoro bez kněží. „Ta věc jest nejpotřebnější, kteráž beze všeho prodlévání jistého vyřízení a skutečného opatření potřebuje, a to pro veliký a nikdy prve v straně pod obojí nebývalý nedostatek kněžstva.“ ²⁾ Od deseti let jí nebyl prý svěcen žádný žák na kněze. Administrátor Dvorský také prosil císaře za doplnění konsistoře, neboť i tu scházelo. Dlouho neodpověděno. Teprv když začali stavové opět úsilněji snažiti se o konsistoř, rychle jmenován z kanceláře královny za administrátora Václav Benešovský, jenž byl Husita tou měrou jalový, že r. 1581 neváhal zřejmě přísahati arcibiskupovi poslušností! Tím činem vlastně utrakvismus veřejně zbavil se zdánlivé samostatnosti svojí, třebať i na dále ještě jméno i osoby zůstávaly. Dobře postihla města královská, na kteráž se moc konsistoře pořáde táhla, změnu. Susičtí r. 1589 vzkazují, že nemohou bráti od konsistoře pod obojí kněze, protože jest administrátor vlastně katolík. ³⁾ Kollatorů vzdala se kališní konsistoř již na dobro, a mdlými silami již jen vedla boj s královskými městy, z nichž sotva sedm ledabyly k ní se znalo ⁴⁾ Vida, že nic nezmůže, administrátor chtěl býti zbaven úradu. Ubohá česká víra k svému neštěstí na konec dostala r. 1591 za administrátora muže, nad něhož horššího ani nemohla dostati. Byl to Fabian Rezek Strakonický, člověk, jemuž víra nebyla nic a peníze všecko. Nejprv byl katolíkem, pak utrakvistou. Za proklaté vyhlásiv náboženství husitské, stal se zase katolíkem, při čemž legát mu uložil celoroční pokání, aby každý pátek sedm žalmů říkal a jeden měsíc každou sobotu ke

¹⁾ Sněmy V. 198.

²⁾ Tamže 199.

³⁾ Acta kons. utrak. Opis v arch. zemsk.

⁴⁾ Gindely. Brüder II. 312.

cti panny Marie se postil.¹⁾ V červenci potom dosazen za administrátora pod obojích a jako administrátor zvrátil se zas a přál Lutherským; aspoň to jisto, že přijímal na kališné fary frankfurtské kněží.²⁾ Vůdcové katolické strany, jichž prací kališní konsistoř byla obsazena Rezkem, nevěřili bezcharakternímu administrátorovi, a proto přidali mu na špehy stejně nemravného Pavla Paminondu, utrakvistu, jenž donášel arcibiskupovi i do kanceláře královské. Rezek tedy obrátil a přemlouval kněze pod obojí, aby se poddali legátu papežskému. U legáta nutil je k závazkům. Aspoň kněz Žofíán (Sofian Walkenberger) písemně oznamuje k sněmu r. 1592, k čemu byl nucen.³⁾ Naposled r. 1593 nasbíráv hodně peněz, Rezek oddal pečet konsistorskou legátovi, a ušel do Říma prý prosit za svěcení kněží kališných, však v Římě odevzdal notářský spis, jímž se několik kněží pod obojí poddávalo církvi katolické, a sám dne 1. září r. 1593 v kongregaci inkvisiční při otevřených dveřích kleče jménem všeho duchovenstva i konsistoře pod obojí slavně odvolal kacířství husitské. Dostalo se mu za to kanovnictví v Olomouci. Po odjezdu Rezkově posedlo konsistoriány podezření, i psali do Říma pospěšně, že je administrátor vyslán jen pro svěcení kněží, bude-li mluvit co jiného, že bude to jen k nasycení ctizálosti jeho a prospěchu osobního.⁴⁾

Takové lidi rodila doba úpadku! Věru není nechtnějšího obrazu nad ty okolnosti, jež přivodily konec utrakvistův. Takž vedli si náčelníci Husitův. Při tom zajisté i všechna husitská strana, tonoucí při počátku panování Rudolfova v zmatku a rozkladě, zvolna mizí, aniž lze určitě říci kdy. Již mnozí zřekali se i svátostného podávání dětí; jedni vedli si v ceremoniích jako Kalvini, jiní naopak nelišili se nic od katolíků; třetí konečně nevěděli, co jsou a čím jsou.⁵⁾ Manželský soud konsistoře podobojí arcibiskup strhl na sebe v prvních létech XVII. věku,⁶⁾ a v týž čas (r. 1604) musí ubrátit se administrátor konsistoře pod obojí, stařec Václav Dačický, do vězení arcibiskupského, poněvadž se směle přiznal k dceři své. Ale do poslední chvíle zachovala ta hrstečka kněží, kteří se ke kalichu, jsouce jináč katolíci, hlásili, zlou nenávist k Bratřím a k Lutherským; k těmto osvědčili ji pražští faráři o pohřbu Jaroslava Smiřického roku 1597 tím, že nepustili mezi sebe k průvodu mrtvého těla kněze z panství Smiřického do Prahy přišlé, což nezapomněli stavové později zapsati mezi příkoří učiněná svému náboženství.⁷⁾

¹⁾ Bydžovský Rudolph. Rex v univ. knih. 224.

²⁾ Gindely. Bratři II. tu tištěna žaloba na to. 495. Borový. Medek. 103.

³⁾ Dvorský. Sněmové. Otisk. 1593. 61.

⁴⁾ Týž 62.

⁵⁾ Hedericus v knížce Examinatio. R. 1580.

⁶⁾ Rukop. budišín. Politica. 362.

⁷⁾ Tamže 362.

A kterak vedlo se protestantům čili konfessionistům za nového panování? Jsou strženi v zápas s protivníky svými krutější všech předešlých. Rudolf od samého počátku konal to, co strana katolická, jejíž náčelníci byli v nejvyšších úřadech zemských, uznávala za dobré a svému náboženství prospěšné.¹⁾ Oni ještě na léta dovedli udržeti nepřirozený stav, že většina v zemi byla nejen bez pořádné správy, ale že měla postavení houpavé, existenci na výpověď.

Roku 1580 došel nový arcibiskup Martin. Proměnu stolce bylo znáti. Jednoho dne téhož roku přiblí sluhové chrámoví na vrata u sv. Víta a Jakuba klatbu papeže Řehoře XIII. na Husity, Viklefyty, Zvingliany, Kalviny a jiné kacíře. Také Jesuité si pospíšili a propůjčili klatbě papežské kazatelnicí i vrata své kolleje. Klatbu dal tisknouti arcibiskup Martin.²⁾ Téhož léta podává nuntius papežův Placentius císaři návrh o násilné reformaci. Uvažuje, kterak by se České zemi mohlo pomoci v náboženství a k jednotě, nuntius radil, aby voleno bylo devět osob, tři od papeže, tři od krále a tři, „jako nemocnému příjemné“, od stavů. Osoby ty aby byly katolické a z „pravých“ podobojích; hlavou jich měl býti arcibiskup nebo nuntius. Tito „assistenti“ neboli přistojící měli vydati rituál nebo agendu, vedle níž by všickni ve všem království užívali jednostejných ceremonií v kostelích, taktéž aby byl jednostejný mšál a brevíř po vsí zemi. „Tou receptou“ prý všecky nesvornosti složeny budou. Katechismus tridentský aby byl rozšířen obecně, nejvyšší úředníci a stavové měli čítáním historie poznávati, kteraký rozdíl mezi dobrými časy Karla IV. a zlými za panování Václava a Jiřího; pro lid měly vydány býti knihy dobrých písní, svatých historií, pěkných připovědek a pohádek, jakož i traktátek každodenního křesťanského cvičení. Universita aby byla obnovena, professori a studenti aby činili ročně vyznání víry. Všickni knihkupci a knihotlačci a jiní, kteří svůj základ z svobodného umění berou, aby byli uvedeni pod moc oněch devítipánů, assistentů. Stav duchovní bylo by přivésti k větší vážnosti a „obecným zaklínáním“ všecky ďábly z království toho vypověděti a ven ze země do dalekých pustin k kacířům zaslati“. Aby reformace dobře se zvedla, nuntius radil chovati jistý počet lidu válečného, kterýmžby zpurní a svévolní lidé mohli skroceni a k poslušnosti přivedeni býti; nad těmi vojáky aby hejtmané byli jen katolíci.³⁾

Tato rada na reformaci zůstala zatím ranou na plano učiněnou; věci ještě neuzrály, aby se na většinu českého národa mohlo jíti s vojskem reformačním. Proti této radě papežského nuntia obdržel císař stejného roku (1580) z protivné strany od Luchauera z Löwen-

¹⁾ Tomek Č. Č. Mus 1848. I. 459.

²⁾ Rukop. budišín. Politica 362. Beckovský. Poselk. I. 324. Diplomatař mus. r. 1619.

³⁾ Sněmy V. 694–698.

berka memorandum stejně tak bláhové jako nuntiovo, v němž dokazuje spisovatel, že jediná augšpurská konfessí upevní náboženství i světskou vládu císařovu, a pročež aby zničení byli katolíci, Kalvini a všechny jiné sekty.¹⁾

Rok po vyhlášení klatby na Husity podařilo se arcibiskupovi získati od Rudolfa správu a dozor far císařských v Pardubicích, v Brandýse, v Benátkách, na panství Křivoklátském, Točnickém, Zbirovském, Chlumeckém, Dobříšském, Kolínském a jinde, kde bylo královo zboží. Ihned povolal si arcibiskup na císařské zámky všechny kněze a tu je bedlivě examinoval, po zkoušce vyháněl a jiné, své, na jich místo dosazoval.²⁾ S arcibiskupem v činnosti reformační závodili Jesuité. R. 1579 jdou Šturm a Hostouňský na missie do Litomyšle, kde Vratislav z Pernštejna již od roku 1561 o reformaci se pokoušel, a jejich návodem Pernštejnský zavírá zbory a tiskne Bratry.

Konverse Jesuitům dařily se obzvláště v Praze. Roku 1578 bylo u nich v kostele pražském jednoho dne tolik lidí u zpovědi a přijímání, že zámecký probošt Písek radostí zaplakal volaje, že za šedesátiletého kněžství svého takového návalu neviděl.³⁾ Rok co rok přibývalo konvertitů; léta 1600 zapsal si kronikář jesuitský pro zvláštní paměť, že i kata staroměstského obrátili Jesuité na katolickou víru.⁴⁾ Že k odpadlictví tehda i podivné podněty brávaný, toho důkazem pražský krejčí Matěj, jenž píše arcibiskupovi, že odpadl od Husitů pro 12 tolarů dluhu, kterého na něm právně dobývali; poněvadž prý se teď stal katolíkem, prosí, aby arcibiskup zaplatil za něho dluh. Podepsal se Matheus, sartor catholicus.⁵⁾

Stavové ovšem záhy poznali, že se na ně hrne zlé, a že svoboda náboženství, ústně slíbená, nic neplatí. Roku 1584 jali s císařem přiti se o konsistoř. Do ní, kdyby ji pod svou moc dostali, kladli spásu strauy protestantské. Purkrabí Rožmberk slíbil stavům podporu u císaře, když se s katolíky spojí proti Pikartům a sektám. Mínil se tu mimo Bratry hlavně Kalvini, kteří školami a vzdělanými lidmi i příchozími z ciziny od několika let patrně šířili se v zemi měrou čím dál větší. Stavové, jsouce lutherští většinou, dali odpověď vyhýbavou, a tak odložena otázka o konsistoři zase.⁶⁾ Ale král vydal téhož roku mandát proti kacírům, začož stavové jakoby v odvetu nechtěli svoliti k berni.

Defensoři evangeličtí zatím už také zašli; Jesuité pracovali, kterakby defensory zkaziti mohli; nebo když první věrní defen-

¹⁾ Obširně v Borového Medkovi. 124. 125.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

³⁾ Rukopis univ. knih. 1. A. 1. 37.

⁴⁾ Tamže 229.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1575? List bez datum.

⁶⁾ Gindely. Brüder II. 283.

sorové po smrti císaře Maxmiliána od kanceláře nepřátelsky sužování a někteří smrtí zachvácení byli, takové osoby k defensorství promovali, které opravdově evangelistickým stavům víceji ku škodě byli nežli k vzdělání.“¹⁾ Vůdcové strany katolické návodem Jesuitů jali se protivníky dráždit a hněvati také tím, že takměř co rok vymohli při císaři rozkaz, aby konala strana „pod obojí“ processí, zvláště processí Božího těla, k němuž mívali čeští protestanté nechut největší. Tu došel rozkaz takový do královských měst, tu ho obdržely rady tří měst Pražských,²⁾ tu universita, aby připojila se k průvodu se všemi pražskými školami. Universi a školy, jichž učitelé již s některou částí naklonění ke kalvinství, vzpíraly se jak mohouce. Když nebylo vyhnutí, odbyli úkon mrzutě a ledabylo. Také konsistoř pod obojí snažila se o to, aby rozkazy o processích zvláště v Praze byly splňovány; pobízela, vyhrožovala a žalovala. Roku 1589 žaluje žalostný ouřad ten do staropražských konšelů, že druhdy chovali ke kapli v rathouze čtyři kaplany, teď že tam chovají pavouky, mše že neslouží se před radou, jako bývalo, předkové jejich prý co týden ve čtvrtek chodívali na processí s velikými svěcmi, ale nyní prý nejdou nežli dvě baby na polo umrlé; v křížové dni nechávali soudů a kráčeli za svátostí všickni radní, nyní sotva rychtáře vyšlou, na processí Božího těla jindy též všickni chodívali i s cechy, teď písaři hledí s oken, smějíce se a prsty ukazujícíe.³⁾

Také vycházely teď z královské kanceláře hustější rozkazy proti nepořádným kněžím, čímž míní se — jako druhdy — kněží protestantští. Roku 1589 čteme na příklad v takovém královském mandátě výtku, že neřádní kněží se v městech za faráře a děkany dosazují, a konsistoři pod obojí že se nespravují; mandát končí se přísným poručením, aby se města v řádu držela svými kněžími.⁴⁾

Na takové rozkazy podávala města své omluvy. Omluva Novoměstských roku 1589 stojí za čtení, poněvadž rázem osvětluje divné tehdejší poměry. Úvodem dí Novoměstští, že se jim vyčítá, jakoby u nich všickni starobylí řádové v chrámech vyprázdnění byli a neřádné kněze měli; však oni že o tom nevědí, že berou kněze konsistoři podané, a „kterak by kněží v kostelích se chovati jměli, toho my neznáme a jim také vyměřovati velmi jest netrpělivé a nesnesitelné, než jak oni s administrátorem a konsistoři se snesou, máme tu naději, že se tak chovají.“⁵⁾

Aby takových prázdňůch výmluv nebylo, téhož léta 1589 psal administrátor a konsistoř všude do měst jasně a určitě, aby kněží sloužili v ornátě, kanon aby říkali, elevaci činili, monstranci vy-

¹⁾ Desiderius z Friedberka; Cíl papeženců. Mus. 31. C. 13.

²⁾ Téměř při každé obnově rady městské. Arch. praž. č. 326. 38. 47. a j.

³⁾ Gindely. Brüder II. 494. Též v zemsk. archivu. Opisy z arch. arcib.

⁴⁾ Bydžovský. Rudolphus Rex. Rukop. univ. knihov. 207. (Opis.)

⁵⁾ Arch. pražs. kodex 410. 1589.

stavovali; který kněz neposlechne, tomu vyhrožováno citací, pojezdy do Prahy, útratami a vazbou.¹⁾ Rozumí se, že neposlechli, poněvadž byli jiné víry. Viděti, kteraký byl zápas mezi stranami a kterak nemožný byl smír. Od let devadesátých již se náboženské žaloby ani odpory proti nim nedostávaly k císaři; brali je komorníci zle pověstní, a zápas s protestanty vedla sama kancelář i arcibiskup za pomoci a rady Jesuitův.

Arcibiskup Martin téměř na konci svého panování, když se byl za reformaci katolickou horlivě nabojoval, píše roku 1589 papeži Sixtovi V. o stavu náboženském, o tom, co katolické věci vadí a co by se mělo proti kacířům podniknouti. Prý ze tří tisíc kostelů farních v dieocesi sotva 300 jsou v rukou katolických; klášterů po vsi dieocesi kolem čtyřiceti zbylo s disciplinou dosti pokleslou; kacíři jsou vsude, v Budějovicích, v Plzni, v Mostě a v Krumlově prý nevystupují tak veřejně jako jinde; v Praze z tak početného a hojného obyvatelstva (ex tam numeroso populo) sotva 2000 lidí katolických, vyjma dvořany a cizince. Prospěchu katolickému vadí Olomoucký biskup suffragán, jenž nechce býti arcibiskupovi poddán, tím se síla tříští, patroni far berou kněze, kde chtějí, to právo by se jim mělo vzíti třeba po zlém; nad kláštery měl by míti arcibiskup právo visitační, jako měl předešlý; universí by měla býti obsazena katolickými učiteli; Husův svátek měl by býti zakázán, proklaté zpěvy žebravých žáků proti kostnickému koncilu, papeži a kardinálům měly by býti kárány; místo „dábelského festum“ čili svátku Husova mohl by se naříditi svátek sv. Prokopa; přísně by se měli tisknouti a trestati Bratří Pikarté, s nimiž nedávno jednal tu Kašpar Peucerus, aby se shodli s Kalviny; trestati by je měl císař a vyhnati jejich urozené členy z ouřadů; postranní školy by se měly vůbec všecky zničití a kacířství mocí rušiti.²⁾

Jesuité mimo jiné práce reformační od počátku vlády Rudolfovy snažili se nejvíc o to, aby Hus a Jeroným, v kterýchž jménech tajil se všecek vzdor církvi římské, ztratili svoji vážnost. Práce jich zdařila se však jen tou měrou, že na jich radu (nostrorum suasu)³⁾ vydán roku 1584 rozkaz vyloučiti svátky obou husitských svatých z obecného kalendáře, jež pořizovala universí. Mistr Kodícill r. 1585 se propůjčil k tomu buď ze strachu, buď z peněz.⁴⁾ Známo, jak český lid nemile tu proměnu přijal, jaké posměšky bylo tržiti Kodícillovi za svůj čin až do smrti, ba ještě po ní. Roku 1589 zapisuje si slánský Václav Kněževeský do své kroniky, že umřel učený mistr Petr Kodicillus, který vymazal z pranostiky

¹⁾ Rudolphus Rex. 208.

²⁾ Rukop. mns. VI. B. 12.

³⁾ Rukop. un. knih. 1. A. 1. 325.

⁴⁾ Jireček. Rukověť Liter. I. 361.

„našeho věrného Čecha, dobré a svaté paměti, svatého mistra Jana z Husince; pán Bůh rač jemu milostivě odpustiti a lehké odpocinutí dáti.“¹⁾

O Husa tehda vznikaly hádky také po kostelích. Konsistoři husitské, zdá se, že Hus byl již lhostejný, a některý farář z její družiny zašel i dále, aby se zachoval. Na příklad u sv. Mikuláše v Starém městě nadal roku 1589 farář Tomáš Soběslavský²⁾ na kázání zpěvným literátům „zvyjebených lotrů tuplovaných“, a to proto, že „píseň o památce mistra Jana Husi, před dávnými léty složenou a od církve přijatou, zpívali, stálost jeho i počestné životy obcování ku posílení věrným Čechům sobě připomínali“. Z toho bylo v osadě skoro zbouření. Literáti psali konsistoři žalobu na „opovázlivost“ knězovu, při čemž jim vběhla do péra slova: „Ta píseň dříve, než pan farář na světě byl, zpívána jest byla, a ještě, an pan farář tu pobuda nebude, z užívání věrným Čechům nevyjde, umíť pán Bůh takovým v cestu, než se nadějí, vyjetí a je rychle zkrotiti.“³⁾ Za to obdrželi literáti od faráře jméno „psohlavcův“, ale již vkládali se do sporu uvážliví sousedé osadní, a také z městské rady někteří prohlédající, kam by věci mohly dospěti, jali se krotiti sporníky. Farář se vymlouval, jak uměl. Prý na Velikou noc jich „pěkně napomenul, aby dopustili žákům nešpor zpívati a sami po žalmích pro prostý lid známé staré písne aby zpívali a ne pikartské, které s sebou mistr Matěj nosil a kterým lidé nerozumějí, však se nesešli k vůli jedné ovci prašivé“. Husa že neodsuzoval; „já o něm jako o jednom knězi poctivém smejšším, ale oni v zpívání nařikali a tupili všechny kněze věrné, a ten verš „A ty milá Husi“ není Čechům ku vzdělání než potupa všeho kněžstva; jinde ten verš zpívají jináč, „A ty milá Husi, ještě k tobě musí Čechové lásku míti a jiní národové, jsouce u víře pravé.“⁴⁾ Tím prohlášením se osadní poněkud spokojili, ale faráře dlouho nesnesli. Roku 1590 žaluje sám, že jsou ti osadní samí zborníci a Pikarti, že by i z něho chtěli zborníka udělati, aby bez komže křtil, oddával, i na funus chodil. Tenkráté to smířil administrátor tak, aby ještě půl léta osadní strpěli svého faráře, zdaby se „polepšil co řemen v ohni“.⁵⁾

Odporu proti Husovu svátku neustaly. Jakmile stal se Zbyněk Berka arcibiskupem, hned roku 1592 zakázal klášti Husa v kalendáře a v den jeho svátku volával kněze pod obojí k sobě nebo do kanceláře královny, aby nemohli sloužiti v chrámě.⁶⁾

¹⁾ Rukop. paměti Kněžveského v univ. knih.

²⁾ Stránský v Republice dí o něm, že byl spíš papeželec než podobojí.

³⁾ Manual osady v arch. pražs. fol. 113.

⁴⁾ Manual osady fol. 115.

⁵⁾ Tamže 134. 136.

⁶⁾ Beckovský-Rezek. Poselk. I. 367. Doklady v arch. arcib. Recepta z těch let. Slavata na oslabení tohoto dráždění vykládá (Paměti. I. 49.), že se tak dělo jenom po tři léta.

Působením téhož arcibiskupa Berky podán hned roku následujícího císaři nový plán útočný proti protestantům. Přední jeho kus zamýšlel seslíti moc arcibiskupovu. Prý aby dostal se mezi vyšší stavy; konsistor pod obojí aby byla na něm závislá, patrně tak, aby jmenoval její členy; necht jen arcibiskup ustanovuje všude faráře; aby jen při něm byla censura; od něho aby vyhlášen byl katalog knih zapověděných; kalendáře aby se netiskly leč jeho svolením. Tím prý bude možno pohodlně zrušiti svátek Husův; v jeho den ať přivezou se ostatky některého svatého z Karlštejna slavnostně a po tom světcí den ať jméno má. Jiný důležitý kus týkal se škol. Universi ať je zreformována po katolicku; i Jesuité ať v ní učí; do škol nízkých ať všude zaveden jesuitský katechismus; učitelé (od nichž protestantství nejvíc se šířilo) ať nevisí na universitě dřív, až bude katolicky napravena; školy soukromé (většinou protestantské) buďte zrušeny. Husitským městům odnato buď právo zamítati katolické lidi od měšťanství. V Praze ať jsou zřízeny tři fary katolické (u sv. Jakuba, P. Marie Sněžné a u svatého Tomáše); prý dosavad jen jediná, a to u sv. Víta. Pikarté ať jsou hnáni na soud. A aby tato katolická reformace dobře se dařila, budiž vstaven na čelo království místodržitel, a jemu k ruce buďtež přidáni rádcové cizinci.¹⁾

Tento návrh na pohled není tak tvrdý a prudký jako návrh nuntiův z roku 1580, ale provedení jeho předpokládá bez mála skoro tolik násilností, kolik kusův.

Nastává otázka, kteraké při změněných poměrech činilo katolictví pokroky.

První bylo, že Plzňané zbavili se svého protestantství, aspoň tak, aby uchýlilo se v ústraní a nehlásilo se k životu. Snadné to nebylo. Věc provedl arciprýst plzeňský Wolfgang vedením a radou Jesuitův. Wolfgang byl proti jinověrcům vůbec nad obyčejnou míru fanatický praelát. Ale dorážeje na protestanty, vždy zároveň sháněl také zprávy o kněžích katolických ve svém děkanství; tu soužil a zavíral kněze pro ženu,²⁾ tu žaloval na dominikány plzeňské, že si vedou rozpustile,³⁾ tu zase udal arcibiskupovi, že opat plasský stůně franckou nemocí.⁴⁾ Tato činnost ve vlastním táboře svědčí, že byl z těch reformátorů, kteří očistu činí také u svých. Proti protestantům v městě rozvíjel činnost svou od r. 1575 Wolfgang takřka zimničně. Roku praveného žaluje arcibiskupovi, že senát plzeňský je většinou nekatolický, a radí, aby dvorský sudí (judex aulicus) se přičinil o jich vypuzení.⁵⁾ Roku 1576 znova touží

¹⁾ Dvorský. Sněmové, jednání r. 1593. str. 60. Zvláštní otisk.

²⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1575.

³⁾ Tamže 1575.

⁴⁾ Tamže 1577.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1575.

důrazným listem arcibiskupovi, že sic dosti lidí šlo k přijímání,¹⁾ ale primas a mnozí koušelé že jsou haeretici.²⁾ Jde od něho žaloba za žalobou.

Horlivec ten nepřestával jen na stálých žalobách tajných, on i veřejně téměř na každém kázání svém všecky pod obojí haněl a na věčné zatracení je odsuzoval, a umřel-li který, nepřijal ho na hřbitov.³⁾ Z těch, které udával za kacíře kromě rady, nejprotivnější byl arcipřystovi správce latinské školy plzeňské, Jirík Filaret; roku 1575 udal na něho, že vedl žáky na beanii do pražské akademie čili spíše „bachandiae“, čímž prý se kacířství rozšiřuje.⁴⁾

Protestanté proti tomu vyhlašovali Wolfganga za bývalého Jesuitu a tvrdili, že pod obojí od starodávna bývali v Plzni a v radách sedali.⁵⁾ Když byl arciděkan přivedl některé z předních jinověrců z rady, ba i ze živnosti, roku 1577 přistrojil, že rada plzeňská, již zase katolická, vyslala deputaci do Vídně k císaři Rudolfovi proti podobojím v městě.⁶⁾ V prosinci r. 1577 dostávají Plzeňané od císaře dekret, že bude opatřeno o těch, kteří se nechtějí s nimi u víře srovnati.⁷⁾ Nemíně nic zmeškati, úřad plzeňský povolal před sebe zase všecky sousedy, o nichž domněnčí měl, že si „nějakého cizího náboženství hleděti chtějí“. Prátelsky jim předkládal, aby od předsevzetí svého upustili a k církvi katolické se vrátili. Sousedé však neohroženě vyznávali jinou víru svou.⁸⁾ V schůzích soukromých potěšovali se; Filaret, rektor školní, čítal jim Husovu Postillu, a utvrzoval je k obraně. Vincenc Rajský a apatékář Fojt, nebojíce se nového proudu proti protestantům, pilně konali schůze se spoluvěrci v domech svých. Wolfgangovi, arciděkanovi, opět hustěji lípány na farní dvěře oštěpy a kordy malované s cedulemi posměšnými a výhrůžnými.

V tom donesen Rudolfov list z Prahy s rozkazem, aby Plzeňští nové náboženství hned zastavili a písáře městského, který za císaře Maxmiliána byl vypověděn, ale přece tu zůstává, aby hned vybyli. Protestanté supplikovali. Vyšel druhý list císařský, jenž přinesl jim konečné zahynutí. List sám stál život člověku již v samé kanceláři císařské. Byl to David Khober, písář v kanceláři, protestant, jenž, chtěje plzeňským spoluvěrcům získati lepší resoluci císařskou, uchopil se k tomu prostředku nejhoršího, podvrhl list

¹⁾ R. 1578 bylo o Velikonoci u přijímání v Plzni 14.000 lidí. Beckovský. Poselk. I. 318.

²⁾ Arch. arcib. Fasc. I. A. ab 1500. Opis v zems.

³⁾ Arch. zems. Opisy z arcib. 1575.

⁴⁾ Plachý-Strnad. Paměti Plzeň. 88.

⁵⁾ Recepta arch. arcib. 1578.

⁶⁾ Beckovský. Poselk. I. 311.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 94. 203.

⁸⁾ Plachý-Strnad. Paměti. 72.

jiný, příznivý. Což když se záhy prozradilo, k nohám císaře padl a tak potom smyslem se pomínul, že si život odňal.¹⁾

Na protestanty plzeňské teď udeřilo se s takovým nátlakem, že všickni, až na tři, přirekli státi se katoliky. Rajský z Dubnice, Fojt apatékář a Khern musili se z města vyprodati. A když první dva pohnali konšely na zemský soud pro útlak náboženský,²⁾ nejen že nic nesvedli, ale na konec roku 1579 jsou vypovědění ze všech měst království. Od té doby (na základě mandátu z roku 1578) nikoho bez zpovědi nepřijímali Plzňané mezi sebe do obce.³⁾ Z Plzeňska však nepodařilo se Wolfgangovi vypuditi jinověrce.

Z panstva vynikl jakožto reformátor katolický v této době nade všechny Václav z Rozdražova; když roku 1587 v Blatné nastoupil panství, nalezl sotva deset katolíků, v málu létech převrátil vše k svému smyslu, ovšem ne právě laskavě.

Jan Starší Lobkovic na svých panstvích také se snažil o reformaci, do Strážova dosadil r. 1581 faráře katolického, kde jaktěživ jiný kněz nebýval než podobojí. Ale tu se reformace nedařila. Píseň roku 1583 týž kněz Janovský arcibiskupu Martinovi smutně, že „v těch končinách jest člověk katolický nad jiné národy divnější a ošklivý a nesrdečný“, on že se dostal sem jako Lot mezi Sodomské, že jsa utiskán není hrdlem nikdy bezpečen.⁴⁾ Týž pán Lobkovic, reformuje i na Žebrácku, udal roku 1587 v konsistorii Žebráckého kněze Petra Bavorovského, že nesloužil processí Božího těla, ku kterémuž paní s fraucimorem přijela již o páté hodině ráno.⁵⁾

Stejně horlivý a násilný jako Rozdražovský byl Jiří Popel z Lobkovic; když umřel r. 1588 Adam Krajek, přitočil se oulisný pán k bohaté vdově Kateřině Lokšanové a pojal ji přes to, že byla o deset let starší jeho a tuhá protestantka. Šlo mu jen o to, aby zbohatna zmocněl, a proto každá cesta mu dobra. Protivníci jeho vyčítali mu, že „byl na pastviskách zelených židovskými partytami dobytých“.⁶⁾ Pán ten získal Boleslav Mladou, kterouž změnil za panství Chomutovské,⁷⁾ kdež do té chvíle utiskoval katolíky zněmčilý Lutherán Bohuslav Hasištejnský Lobkovic. Ten ještě r. 1588 vyhnal z Chomutova a z nějaké blízké vsi katolické kněze, ač kdysi arcikníže Ferdinand vymínil, aby fara a škola všude tu zůstávala pod jurisdikcí arcibiskupovou.⁸⁾ Teď se v Cho-

¹⁾ Plachý-Strnad. Paměti. 80.

²⁾ Recepta arch. arcib. 1578.

³⁾ Beckovský. Poselkyně. I. 311.

⁴⁾ Arch. mus. Opis list. ze Strážova městečka. 1583.

⁵⁾ Borový. Medek. 52.

⁶⁾ Sborník Adama Tesacia Brodského v mus. fol. 101.

⁷⁾ Mistr Kezelius o tom v své kronice dí, „který kterého ošidil, oni oba dobře věděli“. 103.

⁸⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

mutově obrátilo. Jiří Popel skoupil domů sedm pro Jesuity a porídil jim tu kolej r. 1591, tak aby kolem sta chudých studiosů chovali, kteří by, vynučení budouce v náboženství a filosofii jejich, mohli podávání býti k farám a školám na panství.¹⁾ Far bylo na panství ke třiceti a jich kollaturu dal Lobkovic hned Jesuitům.²⁾ Na vychování jich ročně určil 2000 kop, v nichž zahrnuto z Chomutova poplatků ročních za 720 kop, a ostatek měly býti ouroční platy ze třinácti vesnic. Kromě toho zvláště oddal Jesuitům zdejší kostel farní.

Rudolf 25. ledna 1592 stvrdil nadaci jesuitskou v Chomutově přičiniv k ní nad to i právo, aby směli Jesuité zdejší promovovati žáky jako v universitě.³⁾ Tím získalo katolictví na panství Chomutovském půdu, na níž se chutě šířilo.

Roku 1584 obdržel Jiří Lobkovic Krupku s vůkolím. Zdejší prázdný klášter františkánský dal Jesuitům, a ti od roku 1587 konali odtud stálé missie; obnovili pouti v Šejnově (Maria-Schein).⁴⁾ Pouti přiváděly hromadu lidí, pohorské chudé obyvatelstvo je rádo vídalo, poněvadž přinášeli některý groš, a tak tu nechťic a bez hluku protestantství mizelo.

Také Oldřich Felix z Lobkovic provozoval reformaci katolickou všude na svém panství. Odpor z toho vzešel hlavně v Sobotce, kdež byli protestanté poněkud tvrdí. Roku 1600 pán připomíná, že jim kostel nový postavil před čtyřmi léty, rychtu předměstskou že by jim také popustil; prý by jim dal víc práv, kdyby všickni chodili k zpovědi buď v Sobotce nebo do Markvartic.⁵⁾

Stejně vedl si Zdeněk Popel z Lobkovic na svém zboží. Roku 1593 dal katolického kněze do Sedlce, ten, aby reformace zdařila se, začal podávati dle Tridentina pod obojí, ale osadní přijímali bez zpovědi, desátků mu upírali, a když jim roku 1595 svátek Husův neoznámil, nadali mu mnichů. Leč přes to katolictví tu opanovalo pole.⁶⁾ Pán byl tak prudký katolík, že protestanté ho řadili mezi „katolíky Španihele“.⁷⁾ Ti v ničem nepovolovali jinověrcům sebe zasedlejším.

Na Ledčsku reformoval pilně Ladislav starší Lobkovic. Způsob, kterak si vedl při tom, lze postihnouti z instrukcí, kterou vydal poddaným v Ledči r. 1599, kdež čteme: „Nejmíně jedenkaždý člověk z města i z vesnic čtyřikrát do roka k zprávcí svému, jemuž víry své vyznatu učiniti, od něho naučení i rozhrěšení svaté

¹⁾ Rudolphus Rex. Bydžovský. 251.

²⁾ Svoboda. Reformace. 19.

³⁾ Arch. musej. Listiny 1591.

⁴⁾ O těch věcech nejvíce u Schmidla; Hist. soci. I. 562. 600. II. 282 a na j. m. 716. 752.

⁵⁾ Listiny Soboteck. v mus. arch.

⁶⁾ Bibliot. míst. dějep. 18.

⁷⁾ Slavata. Paměti. I. 40.

přijítí a na to svátosti večere Páně požívati má. Kdo by pak to z zoufalé myslí opouštěl, a tak svátosti potupoval, ten netoliko od vrchnosti trestán bude, ale jestli by v tom nemocí neb smrtí zachvácen jsa z světa sešel, načež každý správce církevní pozor míti má, tehdy při pohřbu jeho zvoněním ani na krchově pochování nemá se posloužiti, ale jako hovadní člověk pohřben bude oslovským a hovadským pohřbem jiným ku příkladu a vejstraze.“¹⁾

Hradec Jindřichův a jeho okolí v týchže létech učinilo znamenité kroky k upevnění a rozšíření katolictva. Zápas s jinoverci vedl tu děkan Václav Brož či Brosius, rodák Horšovotýnský a jeden z nejhrolivějších kněží katolických svého času. Horlivosti své nabyl vychováním u Jesuitů v Klementině pražském, kdež došel v theologii doktorátu. Šturm, největší protivník Bratří, byl jeho důvěrný přítel; Brož pomáhal Šturmovi psáti proti Bratřím pod jménem „Poskok“. Průpravnou školu k zápasu odbyl si v Litomyšli, kdež jako děkan (od r. 1564) pod Jaroslavem z Pernštejna a potom pod Marií Manriques de Lara, vdovou Pernštejnskou,²⁾ snažil se převrátiti Bratry a podobojí k své víře. Ale v Litomyšli byla činnost jeho s nevalným výsledkem; „pod obojí“ chovali se větším dílem tupě.

Dostav se na faru Jindřichohradeckou, ihned jal se jednati při Kateřině z Montfortu, choti Adama II. z Hradce, na prospěch Jesuitů.³⁾ Paní byla nakloněna otcům řádu toho horoucně, vsáktě jednala již o ně, aby do Hradce byli povoláni, před příchodem Brosiovým; ale při manželu měla práci poněkud nesnadnou, byltě pán opravdu křesťansky snášenlivý a lidumilný.⁴⁾ Ale paní přemluvila ho na konec přec. Roku 1593 zaplatil 17 kop závdavku Matesovi krejčímu za dům za kostelem, v němž „Jesuiti býti mají“.⁵⁾ Téhož roku skoupil pán ještě několik domů pro kollej, a již tu byli první Jesuité, snad jen na ohledy,⁶⁾ za nimiž v lednu roku 1594 stalo se větší a úplně přistěhování tovaryšstva. Než byla jim zřízena kollej, bydli u Brože děkana, jenž je i na svůj groš vydržoval, ale pak chtěl od vrchnosti za to náhradu.

Hejtman panský, Jan Zelendar z Prošvic (i Prošovic), protestant až fanatický, tak ctil a živil Jesuity, že chtěli ihned zase pryč se bráti; proto je vzal Brož k sobě⁷⁾ a žaloval na Zelendra. Jesuité pak dostávali z panství měsíční podporu na jídlo i na

¹⁾ Arch. náhod. kn. XV. fol. 12. Otisk Hraše v Arch. Pam. XVI. 154.

²⁾ Šimek. Sborník Histor. III. 182.

³⁾ Fr. Tischer. Paměti fary J.-Hrad. Rukop.

⁴⁾ Domečka. Průvodce po Hradci. 113.

⁵⁾ Oněty hradecké v tam. archivu.

⁶⁾ Klademe příchod Jesuitů o rok dřív než obyčejně se psává. Soudíme z oučtů r. 1593, kdež se platí za matraci vlněnou Jesuitům a za jich stravu sumou 24 kop

⁷⁾ Třetí kniha výpisů archiv. Tischerova str. 48. Rukop. soukrom.

šaty; zatím již v lednu roku 1594 sepsán fundační instrument; ¹⁾ Jesuitům dostalo se rok potom kostela farního, takže všechna práva pánů hradeckých přešla na kolej jesuitskou; farář měl sic důchodů svých svobodně užívat, ale ve všem všudy měl řídit se Jesuity, zvláště bylo vytčeno, aby v kostele nic neměnil bez jich vůle a na hřbitov v městě ani za městem bez vědomí Jesuitů nedovolil klásti. Ba farář byl v takovém podruží, že bez vůle Jesuitů nesměl ani dáti zvoniti, zpívati, aby otcové nebyli ve svých pracích rušeni.

Dle zakládací listiny účelem kolleje bylo v kacířském městě šířiti víru katolickou; i protož oddáno jim od vrchnosti hradecké právo nad všemi farami na panstvích hradeckém, teleckém, hlubockém a polenském.²⁾ Také školy všude vydány jim v moc. Takž nastala příchodem Jesuitů do Hradce reformace katolická v devíti farnostech v Čechách, z nichž nejdůležitější byly mimo Hradec Počátky.

Když byl stavitel Antonín Vlach s přípravou hotov, r. 1595 založen ke kolleji „grunt u přítomnosti mnohých vyššího i nižšího stavu; skrze dlouhé zpívání, troubení, zvonění posvěcení toho místa se stalo“.³⁾ Pacholatům školním dáno v ten den památného 3 kopy 9 grošů; kněží, varhaník, zvoníci, zedníci Vlaši, kteří kámen teší, při též případnosti dostali památného úhrnem 8 kop 30 grošů.⁴⁾ Z účtů kuchyňských viděti, že při té radostné události snědeno 363 liber masa. Na druhý den správa školy farní jest poručena Jesuitům; přijal ji pater Johannes u přítomnosti Václava Brosiusa děkana. Druhý superior zdejší byl povědomý Šturm (od r. 1596).

Dokud žil Adam z Hradce, neosmělili se noví bojovníci za katolickou víru proti protestantům čili podobojím zdejším rázně a neúprosně si vésti. Pan Adam přes to, že naléháním manželky své přivedl sem Jesuity, dovedl s upřímným katolictvím spojovati přesvědčení, že neslušno tisknouti nikoho pro víru. Viděl i v podobojích věrné své poddané. Ba on je i podporoval; dovolitě, aby mohli podobojí zpověď u svých kněží v Stráži, Kamenici a v Radounce (Radouňka?) konati a propustil jim postaviti kostel na hřbitově u sv. Trojice, jehož stavba dokonána r. 1594, tedy rok prve než položen základ ke kolleji Jesuitů. Kollej Jesuitův a chrámek u sv. Trojice byly jako dva nepřátelské tábory proti sobě stojící a k boji nemilosrdnému stále hotové. Uvidíme, že kostel podobojích v Hradci též osudný význam bude míti jako pověstné kostely v Hrobech a v Broumově.

¹⁾ Arch. arcib. S. J. II. 13. Progr. gymn. v Hradci 1887. Arch. Pam. X. 538. Rukopis Fr. Tischera. Paměti fary.

²⁾ Domečka I. c. 55.

³⁾ Rukop. p. archiváře Tischera. Výtahy z archivu. 1595. Soukromě půjčeno.

⁴⁾ Účty archiv. hradeck. 1595.

Jakmile zhasl Adam, a nastoupil syn jeho Jáchym Oldřich, Jesuité a děkan Brož přikročili k tuhé reformaci katolické. Z válečné porady proti protestantům zrodila se r. 1597 přísná nařízení čili instrukcí Joachymova, podle níž „nynější i budoucí purkmistr a konšelé i všechna obec města Hradce v duchovních i světských věcech chovati se mají.“¹⁾ Za důvod instrukcí položeno, aby svornost a jednota u víře byla obnovena. Prý chválu boží bez jednoty u víře zvelebovati nelze. Proto nařídil pán, aby nikdo ven z města nechodil k cizím kněžím; prý v městě jsou řádní kněží, kteří podávají pod jednou — i pod obojí. Spolu vyzýval v instrukci své kněžstvo, aby dle svolení papeže Pia (1564) spravedlivě pod jednou nebo pod obojí podávalo.

Víme, jakou cenu a výklad mělo Piovo přijímání pod obojí u Jesuitův i u protestantův. Ti ani oni nestáli o ně. Vidí-li se však komu, že Joachymovo ustanovení o svátosti podobojí jest kus svobody náboženské, poučí, že tomu není tak, ostatní články instrukce reformační, jimiž se nařizuje, aby všickni obyvatelé, zvlášť konšelé, pod pokutou přítomni bývali při všech processích a rádech církve katolické, jmenovitě při processích v neděli Květnou, o Veliký pátek, ve dni Křížové, o Boží tělo, na Hromnice a ještě v jiné dni k tomu určené. O Božím těle měli konšelé nésti svíce, a všecko město mělo býti okrášleno. Kdo projevil nějakou lehkost, toho stihla pokuta až 5 kop českých. Lze sobě pomyslit, jak těžce dotýkala se instrukce protestantů v Hradci, lze uhadnouti, že věc dobře se neskončí a že jedni nebo druhí zahynou.

O něco dříve r. 1586 podobnou moc získali Jesuité na Krumlovském panství.²⁾ Roku 1588 (21. dubna) Vilím z Rožmberka oddává jim na Krumlově dům ke kolleji, slibuje jim kostel vystavěti, zahradu, haltýř a les dáti; všecky školy na panství prikazuje řádu jejich ku správě. K výživě nové kolleje pán ustanovil tehďáž roční užitek 1200 kop míšeňských z obce Prachatické, a z Krumlovského panství slušnou míru obilí. Kdyby některý dědic Rožmberský chtěl Jesuitům jich nadání bráti, dává fundační instrument právo Jesuitům, že smějí uvázati se v městečka Husinec, Záblatí a v osm vsí.³⁾ Roku 1591 obdrželi Jesuité kollatury všech far na panství.⁴⁾ Začala se tedy reformace katolická i tu, a protestantství brzy ocitlo se v jižních končinách českých na zlé míře.

Ohledáme stav jinověrců před konečnou bouří. Nejprve, kterak vedlo se Bratřím. Jednota stoupala k vrcholu svého života. Nadání pozemského měla již tolik, že nebylo zboru, aby byl bez

¹⁾ Orth. Nástin I. 53. Paměti fary Jindř.-Hradecké od Tischerera. Rukop. Origin. v archivě městsk.

²⁾ O založ. kolleje čti Březan. Živ. Vil. z Rožm. 262. 267.

³⁾ Arch. musej. Listiny 1588.

⁴⁾ Tamže.

statků, a přes to leckterí správcové jeho pracovali rukama svýma jako druhdy; a že nebyli již štváni místo od místa, to větší pohodlí dovedlo je po příkladě lutherském k tomu, že se ten onen kněz ženili. Vyznavačů měla Jednota hojně ve všech stavech, i v těch, kterých druhdy zamítala. Že valným vzrostem Jednoty i všelijací lidé mdlejších zásad mravných k ní se hlásili, to ne-
divno; Bratří však nemilosrdně konali očistu svou, vyvrhující ze sebe, co vadilo. Dbajíce pořád na přísný mrav, roku 1581 odmítli od sebe i lehkého hraběte Jeronyma Šlika, jenž se jim nabízel za kazatele,¹⁾ a před tím (r. 1578) Kalef slavně vyloučil Krescencii z Krajků pro smilnost a Adama z Krajků pro nezřízené pití, tedy oba z rodu, jemuž Bratří tolik byli zavázáni. Když navštívil Jesuita Alexander zbor boleslavský a všecko prozkoumal, nemohl nepochváliti mravního zřízení bratrského, jež podobalo se mu býti stejné se řády staré církve, zvláště jako bývalo prý mezi mnichy. I kázání Bratra vidělo se mu býti tak „gruntovní“, že podobného nikdež neslyšel, naproti tomu kázání v městském kostele, které konal Lutherán, bylo mu ničemné a pletichářské.²⁾

Studii hleděli si Bratří pilně; synové bratrského panstva studovali na akademích kalvinských v Štrasburce, v Basileji, Genevě, v Montpellieru. Odtud brala Jednota posilek a zbraň proti svým protivníkům.

Za panování Rudolfa dokonala Jednota svůj největší a nejzdařnější čin: přeložila a vydala biblí Kralickou, k níž začátky a podněty dal učený a bystrý Blahoslav. Do jeho doby bylo 16 překladů, z nichž dva bratrské, ale nedostatečné. Vznikla tedy myšlenka pořídití překlad ne z latinské Vulgaty, alebrž z řeckého a z jiných biblických jazyků. Také bylo potřebí k novému a dobrému překladu znáti pomocné vědy na správný výklad písma. A to vše podnikli a na svou věčnou chválu dokázali Bratří prací osmi členů svých učených. Z biblí Kralické učili se i Jesuité,³⁾ ačkoli ji v potomních trudných časech lidu z ruky brali. V té době také vyšel veliký kancionál bratrský, v němž složena duchovní poesie tehdejší i krásný český zpěv.

Proti Šturmovi, jenž v této době na Bratry zle útočil, vedla si Jednota obranu z prvu mdlou. Šturm byl z nejprvnějších Čechů, kteří byli roku 1551 do Říma k zakladateli řádu jesuitského posláni. Šturm nabízel se Bratřím k hádání a byl nebezpečný jich odpůrce, poněvadž, mravní jich stránky se nedotýkaje, útočil jen proti dogmatice bratrské. A v dogmatice byla slabost Bratří: ne,

¹⁾ Gindely. Brüder II. 269.

²⁾ Gindely. Brüder II. 493. V starší době svědectví pěkná o mravnosti bratrské vydal dominikán Liliestayn v traktátě r. 1505. Citát ve Voigt Acta liter. Žil mezi nimi po tři roky. Viděti, že co do mravnosti zůstali Bratří důsledni.

³⁾ O významu a vlivu král. biblí psal Šmaha v Č. Č. Mus. 1878. 252. 1879. 27.

že by, co tvrdili, nedovedli se svého stanoviska dovoditi, ale že Bratří tvrdili v rozličných časech rozličně, starší tvrzení zamítajíce. Tato nestálost dogmatická naostřila Šturmovi zbraň proti Bratrům. Vždy znova jim totéž vyčítal písmem i slovem. V obraně kancionálu, proti němuž také Šturm bojoval, roku 1587 Bratří tou příčinou omlouvají svou nestálost slovy: ¹⁾ „Psali-li předkové naši ne tak světle neb vlastně, jako potom, když dal pán Bůh pokojnějšího nabytí osvícení, to vše napravili (jsme) v konfessii poslední, pročež žádný starých věcí zdvihati by neměli“; učiti se jest dobro; Šturm prý chce, aby bylo u Bratří všecko hned dokonalé, u římských prý také tak není. Šturm však byl tu zas vždy s novým útokem bez umdlení.

Píše-li bojovný Jesuita svůj útok dialogickou formou, jest zápas jeho živý, mrštný, jináče jest jeho polemika nezázivna, zdlouhava a jazyk obhroublý. Praví spisovatel „Apostasie“ r. 1597: „Honosí se (Jesuité) cizími jazyky, a domácím jazykem vlastně a dobře mluví se nenaučili, jakož to Šturmova čeština nepěkná, nevlastní, nespořádaná ukazuje.“²⁾ Nepěkné jsou nadávky a urážky v polemice Šturmově. V „Kouli Danielově“, kterouž Šturm podává r. 1589 draku pikartskému, čte se o „beánech, ničemných bucích, sukovatých šijích, smrdutých bradách zborních“.³⁾ Nechutné čte se, když Šturm způsobem opravdu udavačským viní Bratry ze suah buřičských proti císaři a vrchnostem slovy: „Kdybyste moc měli, tu by se ukázalo, že pod tím ovčím rouchem hltavý vlk se kryje, kdyby vám drobet hnidy odrostly, tak byste se brzy proti vrchnosti pozdvihi.“ Známo přec, že Bratří ještě pořad celkem svým raději trpěli, než aby se protivili; jejich učení bylo, že vrchnost jest zřízení boží. Je to na nás nevinné „šturmování“, tak odpovídají Bratří v obraně svého kancionálu. Jináč, tak zdá se, byl Šturm či, jak Bratří schválně ho zvali, Štorem protivník zřejmý, jenž zálučných cest na škodu druhé strany moha nežíval.⁴⁾

V těch létech před konečnou bouří byli Bratří také tu a tam mocně a bolestně tištěni. Na Rychmburště jsou pronásledováni od Václava Berky. Roku 1583 vyhnal tento pán kazatele bratrské z Hlinska a volal sem Jesuity.⁵⁾ Ale výsledek byl mdlý. Lidé zů-

¹⁾ „Obrana mírná.“ 1587.

²⁾ Exemplář v mus. č. 37. B. 11.

³⁾ Exempl. v univ. knih. Č. Č. Mus. 1862. 49. J. Jireček.

⁴⁾ K tomu soudu vede tato příhoda. Bratří poslali tiskaři Dačickému rukopis proti Šturmovým „Šesti důvodům“ s žádostí, aby ho protivníkovi nenkazoval. Dačický ho ukázati chtěl. Ale dostalo se mu od Šturma r. 1587 odmítnutí; prý rukopis viděti nechce, „takéby na dobrého typografa nezáleželo (neslušelo), tu věrnost, kterou bych já od vás žádal, máte k každému zachovati“. V exempl. univ. knih. Odpověď na šest důvodů od Uberýna.

⁵⁾ Schmidl. Hist. Soc. J. I. 487.

stávali tvrdě při své víře. Znamenitějšího pronásledování zakusili Bratří na českých a moravských panstvích Jaroslava Pernštejna, jenž při tom měl pomoc Jesuitův. Roku 1574 píše po německu arcibiskupovi, aby z kolleje jesuitské v Praze byli mu na Litomyšl poslání kněží a 4 pěvci k větší oslavě služeb božích o svátcích.¹⁾ To byl na pomoc katolické věci prostředek ne zlý. Než brzy dal se po zvelebování služeb božích katolických do utiskování jinověrců, k čemuž přičiňovaly missie Jesuitův, sem hustě konané. Roku 1579 pán vydal rozkaz úředníku svému v Litomyšli, aby netrpěl schůzek bratrských, mandáty císařskými zakázaných, při tom zapověděl konšelfim litomyšlským dávatí k farám kněze frankfurtské.²⁾ Podobně psal do Landškrouna a jinam, kde panoval.³⁾

Jsou tedy, pokud víme, vypuzeni jedním rázem bratřští kněží z Litomyšle, z Oustí, z Třebové, Chocně. Dle zpráv jesuitských odehnal pán r. 1581 od třiceti šesti chrámů bratrské kněze.⁴⁾ Zbor landškrounský r. 1582 stržen a do gruntu zbořen od lůzy pánem vyslané „s divnými křiky, říčením, rvaním, úst i zadků na Bratry rozdíráním“.⁵⁾ Ale Landškroun tím nezískán katolictví. Konec pronásledování nastal, když panství koupil Hrzáň. Také již r. 1579 rozkázal Pernštejnský úředníku svému v Tovačově, aby netrpěl od některých Bratří posmíšky farářů, též zapověděno Bratřím nové školy stavěti a mládež od obecné školy odvozovati, „neb v takovém malém městě na jedné obecní škole mládež dosti mítí může“.⁶⁾ Jsa v nesnázi peněžitě a domnívaje se, že mu Bratří ze msty překážejí, aby peněz nabyl dluhem, jal se v soukromých listech nemůže čistiti se: prý pouze v Čechách zastavil zbory, a to z rozkazu císařského, na Moravě že má pod sebou Bratří dost, a těm že se od něho nic zlého neděje.⁷⁾ Svrchu psaný rozkaz do Tovačova usvědčuje pána ze lži. Však ještě téhož r. 1579 oddal týž český pán biskupu olomouckému, Stanislavovi Pavlovskému, všecek patronát svůj na Moravě s prosbou, aby dosazování byli všude kněží katolíci a kacířští aby byli hnáni.⁸⁾

Při této reformaci katolické nebylo bez úmyslu, že Šturm právě v středisku bratrském, v Litomyšli, vydal tiskem svoje nejdůležitější dílo proti Bratřím roku 1582, také Flaxius, Moravan z Úncova, jenž potom stal se arciděkanem v Plzni, tiskl tu r. 1585 „Katolické glossy“ na list predikantů německých (ubikvitářů), v jichž předmluvě dí, že Žižka byl „holomek dáblův“.⁹⁾ Jen ta

¹⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk.

²⁾ Sněmy V. 529

³⁾ Arch. zemsk. Opisy z roudnick. knih.

⁴⁾ O těch věcech obšírně Schmidl. Hist. Jes. I. 351. 457. 479. a j.

⁵⁾ Gindely. Brüder. II. 271.

⁶⁾ Arch. zems. Opis z roudnic. knih.

⁷⁾ Tamže.

⁸⁾ Gindely. Brüder. II. 272.

⁹⁾ V univ. knihovně je exemplář.

předmluva jest jeho, ostatek vzal z němčiny. Ale úhrnem bylo všecko přičinění bez výsledku. Vyznává to Flaxius sám roku 1594; chtěje totiž, aby arcibiskup ne do Litomyšle, nýbrž jemu do Plzně poslal kaplana, psal, že v Plzni jest „žeň veliká, nebo teprve lid zase uveden pomálu bývá k dokonalé zpovědi, neboť prve z ne-dbalosti kněží jednom in genere se zpovídali; v Litomyšli však ho není potřebí, tu lidé zkacířeli se nezpovídají, nemá práce jedině sloužiti sv. mše a kázání, což děkan sám opatřuje.“¹⁾ Patrně malý výsledek mnoholeté úsilné činnosti proti Bratřím, a mimoděk i přiznání, jak málo čisté bylo katolictví v Plzni.

V Mladé Boleslavi pocítovali Bratří strach z příštího pronásledování, když r. 1588 podařilo se Jiřímu Lobkovicí dosíci města a panství. Již přišli k jeho prosbě dva Jesuité; ale strach minul brzy; neboť po Jiřím sménou za Chomutov stal se boleslavským pánem lutherán Bohuslav Lobkovic, a pod tím pronásledování nebylo; ale nastalo jiného způsobu zlé. Zněmčilý Lobkovic zaváděl od r. 1589 do Boleslavi, kdež nebývali než Bratří a podobojí, o překot německé Lutherány od Žitavy a Zhořelice jakožto novou stranu. Nechtěli se noví osadní, kteří tu utvořili „třetí“ záduší, zváti ani „pod obojí“ ani evangelickými, než chtěli slouti po Lutherovi. Do kostela českého choditi nechtěli, ba posilněni jsouce, ani dosavadní Němci boleslavští, kteří česky uměli, od té chvíle nechtěli s Čechy do téhož chrámu. Oddán jim tedy kostel sv. Jana, k němuž Čechové dobrácky půjčili jim i kalich a ornát.²⁾

Snadno tedy v Boleslavi o zmatek víc; Bratří, majíce tu v radě a ve škole moc přednější, byli od té chvíle nuceni snášeti a sdíleti se s německými jinověrci příchozími. Naproti tomu byl Lobkovic ochoten za peníze dáti Boleslavským svobodu politickou; těžkou obětí se měšťané roku 1595 vykoupili z poddanství a přímluvami stavů došli roku 1600 majestátu a práva měst královských.³⁾

Dlením všelikého vyjednávání politického stala se v Boleslavi věc vzácná: r. 1595 smluvili se Bratří s „podobojími“ písemnou smlouvou o úplnou rovnoprávnost náboženskou i politickou. Šlo-li při tom Bratřím, jakožto mocnějším, skutečně o domácí klid a „harmonii politickou“, či snad chtěli se stavům zachovati, aby městu dopřáli práva třetího stavu, či co jiného vedlo je k smíru se stranou „odpornou“, není dostatečně vysvětleno. Než buď jak

¹⁾ Arch. zems. Recepta z arch. arcib. 1594.

²⁾ Místra Kezelia Kronika. Mus. 156. 158.

³⁾ Datum, kdy se ta proměna s Boleslaví udála, uvozuje se nestejně. Srovnaj Bareš v Arch. Pam. XVI. 42. Gindely Brüder. II. 272. Čelakovský (v Úřadě podkomoře. 62). Kronika Kezelia (110. 118.) uvádí věc správně. Vykoupili se a smlouva 1595 zapsána v desky; r. 1596 obnovil podkomoří úřad konšelský; 1600 obdrželi majestát. Dopln zprávu Wintrovou Kult. Obr. I. 64. Též tak Stránský; Respubl. 58.

buď, smír se stal a stojí za zmínku. Úvodem dí se v smlouvě,¹⁾ že ti, kdož spravují se děkanem, i ti, kdož mají správu kněží bratrských, ve všech podstatných kusech pravého náboženství křesťanského se srovnávají, božího slova přidržují a jako za jednoho člověka se snášejí; protož prý náležitě jest, aby zůstávali v lásce jako údové jednoho těla na vždy. Jednotlivými kusy dotčené smlouvy káže se, aby kněží jedni druhých nedotýkali, nehaněli, bouřlivě nekázali k pozdvihování obce, nevelebili sebe ani žákům a čeledi toho ničeho nedopouštěli. Služby boží aby obojí konali svobodně bez příkoří jedněch druhým; oddavky, zvonění, pohřby podle starobylé zvyklosti aby se konaly stejně tak bez překážky „na věčné časy“. Každý měl volnost užívati služeb božích tu nebo na oné straně, kdo přestoupí, nemějš proto těžkost, jestiž víra dar boží. Z téže příčiny nemají také jedni druhých opouštěti, alebrž spíše modlitbami sobě pomáhati. Dům bratrský, nový zbor, škola „německá“, v níž učili Bratři podle jiného umění též němčině, pozemky, špitál, to vše aby zůstalo Bratřím podle nadání od vrchností. Obojí strana aby rovného práva užívala při všech městských věcech, jedni bez druhých aby v obci nic neřídili, nepodnikali; úřad, ani obecný lid aby žádné straně nepřekážel; „mařičové“ pokoje a svornosti aby z obojí strany byli vyvrženi.

Taková byla smlouva s českými „podobojími“. Také s Němci lutherskými, jichž kaplan řídil se děkanem městským, snesli se Bratři o tom, že si nebudou překážek strojití, ale již roku 1599 je zpráva, že německý kazatel uráží Bratry na kázání.²⁾

Jinde byly strany, v Boleslavi smluvené, proti sobě tuze na štíru. Když na příklad roku 1576 dosadil Karel z Vartemberka v Turnově za faráře Bratra, zbouřili se „pod obojí“ tak zle, že pán neuměl bouře zkrátiti jinak než zavřením čelných Bratří.³⁾ Trhlina mezi protestanty lutherskými a Bratry, jež zřejmě se ukázala při jednání o konfessí, šířila se čím dál více; zvláště tu, kdež bylo jim přebývati pospolu na jednom místě. Tou příčinou je pověstno nepřátelství protestantského kněze Kyrmezera s Bratrem Vodičkou (Akvinem) v Uherském Brodě. Nejprv se roku 1578 na zámku hádal.⁴⁾ Lutherán děl: „My jsme z Husa pošli.“⁵⁾ Bratr odpověděl: „Ne vy, ale my!“ V odvet řekl Kyrmezer: „Vy Husa tupíte!“ Bratr na to: „Jsmo praví Husenci, jeho knihy máme, co smyslí, víme.“ Pak se pustili do prudkého hovoru o kněžské

¹⁾ Archiv musej. Opis z arch. mladobol. 1595. Umlanf Bělá rukopis v mus. str. 208. Smlouvu otiskly Arch. Pam. XVI. 42. Bareš). Píše o ní Kezelius v Kronice. 159., kdež dí, že všecka tři záduší chovala se svorně.

²⁾ Bareš l. c. Arch. Pam. XVI.

³⁾ Gindely. Bratřer. II. 222.

⁴⁾ Rukop. mus. II. D. 8. 318.

⁵⁾ Ale když Kyrmezer roku potom ustanovil sváky „podobojích“, Husa vypustil.

manželstvo, jemuž Lutherané chtěli, a Bratří překázeli. Kyrmezer v hádce namítl: „Co mi žena překází?“ Aquinus k tomu vece: „Kdybyste byli v Jednotě naší, zvěděli byste, kdybyste měli daleko s ženami a dětmi vandrovati aneb, jsouce vyhnáni, utfkati!“ „Nechť by žena se mnou vedle mne klusala!“ Kyrmezer odpověděl.

Kyrmezerus chtěl, aby se Bratří poddali jeho církevnímu vedení, a když se k tomu neměli, štvál na ně vrchnost a psal proti nim. Nejvíc v oči ho píchál Bratrů coelibat. V jednom psaní, Akvinovi poslaném, čteme: „Co se tejně mezi vámi děje a zvláště v tom vašem blyštícím se i pánu Bohu odporném caelibatu, to všickni víte!“¹⁾ Roku 1580 vzkazuje Kyrmezer Bratřím, že jim pošle knížku česky psanou „Imber to jest přívál k spláknutí lícidla starších Valdenských, vydaného v knížce Ozvání po vyobcování milostných kvítečků z valdenského caelibatu.“²⁾ Tiskem Kyrmezer vynadal Bratřím tuze. Prý jsou tovaryšstvo valdenské, puntrotníci, Radamantové, manové, otroci, prý chtějí slouti „bekerten“ to jest obrácení.³⁾ Jetřich z Kunovic, pán na Brodě, srovnával spor, jak uměl.⁴⁾ ovšem marně. Naposled musil Kyrmezera přeložiti r. 1580 do Nové Vsi. Místo něho dán sem Karel Pressius (Přáza), jemuž Bratr Akvin ochotně pomohl, že stal se ve Vídni doktor theologie bullatus. Chtěl toho titule, aby mu nikdo nikde v Čechách nebránil kázati.⁵⁾ S tím žili Bratří snesitelně. O Kyrmezerovi po létech vytiskli,⁶⁾ že „svého bláznovství litoval a pokoru, maje umříti, Bratřím činil“.

Prudký útok bylo Bratřím touž dobou snésti od lutherského kněze v Jihlavě Hederika. Vydal r. 1580 tiskem důkaz, že Bratří od lutherské a augšpurské konfessí daleko se odchylují, kterýž útok roku 1582 Jan Laetus Čáslavský, farář v Pacově, ochotně na česko přeložil, aby Bratry pohněval. V knize naříká, že Bratří lstně svádějí k sobě, že skrze pány berou lutherským kněžím kostely a fary, že do ciziny se šíří tou nepravdou, jakoby byli s augšpurskou konfessí za jedno, jenže prý poněkud přísnější. Proto Hederikus pustil se do bratrských článků, své důvody a odpory kláda proti každému.⁷⁾ Zajímavo, že slovatný lékař Tadeáš Hájek nabízel se Bratřím, že jich bude hájiti proti knize Hederikové. Ale Bratří zdvořile odmítli.⁸⁾ Hederikus ze msty dopustil se i té tvrdosti, že odepřel mládenci bratrskému pohřeb, vyloživ ho na

1) Týž rukopis 276.

2) Tamže 393.

3) Tamže 428.

4) Acta concordiae. 1580. Mus. č. 46. E. 33.

5) „Žádal commendaci k Nykodemovi Wacetinskému, kterýž na ten čas ve Vídni byl, aby podle obdarování, jakéž má, promoveret eum in drem theologiae.“ Rukop. II. D. 8. 455

6) Pravda vítězíci. Tisk z r. 1614. 62.

7) Examinatio. Tisk v mus. 46. E. 8.

8) Rukop. mus. II. D. 8. 575.

kazatelnicí za kacíře. Otec pochoval mládence v Třebíči a vzbudil proti nesnášenlivému Lutheránovi pohnutí v obci. Hrdina veliký strach měl, že bude bit.¹⁾

Útok Kyrmezerův a Hederikův minul se s účinkem. Pozorujeme, že Bratří i v těch místech, kdež jsou v menšině, čím dále tím jsou smělejší, natož kde jich bylo mnoho! Domluvný příklad jen jeden položíme. Farář v Benátkách, Blažej Plzeňský, prosí roku 1600 arcibiskupa snažlivě, aby mu dal jiné místo, protože mu Bratří dělají nesnesitelná protiventství: křížmář prý mu ukradli, krucifix polámali, a chce-li konati služby boží, že musí sám kostel otevřít, zvolnit, světlo na oltáři rozsvítit.²⁾

V posledních létech XVI. věku získali Bratří nejbohatšího českého barona. Mírně Petra Voka, posledního Rožmberka. Přihlásil se k Bratřím přímluvami své manželky Kateřiny z Ludanic.³⁾ Třebatě i potom choval se ke katolické straně spravedlivě, opravuje kostely její, rozhojňuje důchody klášterů (Krumlov, Vyšší Brod), nicméně pocítovali katolíci vůdcové a jednatelé ztrátu mocného pána velmi trpce. Jenom Jesuity na Krumlově tiskl patrně, než Jesuité drželi se houževnatě a neustoupili.

Opustíte Bratry, abychom již přihlédli k otázce, kteraký byl stav protestantstva od prvních let Rudolfovy vlády až k vypuknutí konečné bouře, začneme ohledávati jich sídla zase od severu, kdež Lutherští na mnoze byli pány. Kde tu jaké město královské, sem ovšem ob čas docházel rozkaz královský, aby cechy konaly s obecněním processí. Takž v Kadani rozkazováno a jinde.⁴⁾ To bylo vždy píchnutí v protestanty nepřijemné, a úřad městský nikdy nevěděl, jak se z povinnosti kloudně vytočiti. Do Mostu, kdež katolíci hynuli,⁵⁾ snažil se arcibiskup Brus před svou smrtí dosaditi za učitele katolíka Bertholda, konšelé však s díkem odmítli; faráři, jež sem arcibiskupové dosazovali, mívali tu ruce tuze vázané. Roku 1587 omlouvá se zdejší farář Václav arcibiskupovi, že katechismus katolický do školy se neodvažuje zavésti, neboť rada prý překáží, a rodiče nechtějí mimo knihu lutherskou žádné jiné koupiti.⁶⁾ Do roku 1600 bylo v Mostě půl čtvrtá sta usedlých Lutheránů.⁷⁾

¹⁾ Tamže. 593. Při té příležitosti poznamenáno, že v Jihlavě od dávnych časů bývalo Bratří hojně. Mistr Petr, jenž „má dosud obraz na škole“, byl z nich.

²⁾ Arch. arcib. Recepta. Opisy v zemsk. 1600.

³⁾ Rybička. Č. Č. Mus. 1880. 222.

⁴⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 101. 65.

⁵⁾ It. 1582 k přijímání šlo již jen sto lidí katolických a utrakvistův. Cori. Brůx. 190.

⁶⁾ Arch. Pam. 1874. 524.

⁷⁾ Arch. mus. Diplomatař 1609. Stránský v Republ. udává počet protest. před vojnou 345 a katolíků sotva 47.

Do Žatce, kdež bývalo vždy obyvatelstvo co do víry nejhouževnatější,¹⁾ tlačí se r. 1589 kalvinství. Rudolf poroučí dotčeného roku, aby mu poslali hned mistra Víta Nuberusa, jenž jsa „kalvinista velký“ lidi tu převracuje.²⁾ Že kalvinství zde vytisklo proběhem málo let lutherstvo, to lze souditi z řeči, kterouž r. 1619 vítali Žatečané protikrále Fridricha, tvrdíce, že ode dávna jsou svorní s církví falckou.³⁾

V Chebě katolictví skloňovalo se k svému konci. Z r. 1593 jsou žaloby u arcibiskupa, že rád německý již všude tu má na farách lutherské kněze.⁴⁾ Arcibiskup r. 1582 osobně sem přijel věci ohledat. Jak si tu vedl do té chvíle komendator křížovníký Jan Heinrici, to souditi z toho, že před příchodem arcibiskupovým utekl. V potomních časech arcibiskup nepřestával napomínati křížovníky zdejší, aby hleděli si vzorného života. Ale marně. I katolické ceremonie převraceli. Komendator Jakub Pesser, jakž o něm líčí r. 1595 jeho řeholní spolubratr Söldner, kněz v Kynšperce, čekával, až bylo věřících deset, dvacet pospolu, pak je zaváděl do sakristie a způsobem protestantským dával jim tu rozhřešení.⁵⁾ Naposled také utekl odtud.⁶⁾ Zdejší komendatorové již od roku 1579 nemívají pro špitálníky kaplana, jenž by jim kázal. I křížovníčtí špitálníci byli tedy nuceni choditi na kázání lutherská. Vůbec tu byl nedostatek kněží, kteří by hrstku zdejších katolíků opatrovali. Františkáni tu pobývali za těchto časů dva, dominikáni rovně tak. K tomu všemu přibyla roku 1582 nemilá příhoda, že převor dominikánský odsouzen byl od rady městské zaplatiti nějaké ženštině pro zmaření 35 zl. a poseděti rok u vězení ve vlastním klášteře!⁷⁾ Jen panny sv. Kláry podle zpráv z roku 1586 kvetly ctným životem a slušným počtem svých členův, ale co vydají panny v klášteře zavřeném v zápase náboženském! Již patrně, že zdejší obhájcové katolické víry nebyli ani hojní ani zdární. A útok na ně byl tuhý; proti řádu křížovníckému, jenž měl díl vsí v markrabství sousedícím, byl Christian Braniborský při svých snahách lutherských bezohledný, ba surový.

V Mašově (v Žatectě) katolické náboženství bylo na vyhasnutí. Faráři Puchvaldovi již skoro obecně nedáván desátek, a protimyslnosti neměly konce; obilí s farního pole mu evangelíci sebrali, koně mu někdo vyvedl ze stáje, a přes tu chvíli byl oloupen.⁸⁾

V těch létech Loketští svého predikanta pozbyli. Aspoň roku 1589 kázal ve farním kostele veřejně naposled. To stalo se hor-

¹⁾ Stránský překl. Tonner Respubl. 42.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. fol. 138.

³⁾ Skála. Histor. III. 357.

⁴⁾ Recepta arch. arcib. Opis. v zems. 1593.

⁵⁾ Recepta tamže 1595.

⁶⁾ Arch. zems. Přepis z Chebu. 1599.

⁷⁾ Obširné u Gradla Reform. Eger. 110. 113. 118. 119. 125.

⁸⁾ Arch. Pam. 1874. 36.

livým naléháním arcibiskupovým. R. 1582 přišel Medek do Lokte, aby přijali křižovníka a predikanta aby vyhnali. Toho nečinili. Roku 1584 Medek zjednal Loketským pozvání císařské, aby dostavili se k soudu pro držení predikantovo. Loketští se vykličkovali z této nesnáze, ale roku 1589 jim poslal arcibiskup osm Jesuitů do města,¹⁾ a ti upravili cestu křižovníckému faráři, jež r. 1594 Loketští, skrze kommissáře vládní byvše přinuceni, přijmouti museli. Predikanta chovali v ústraní, až jemu a sobě postavili nový kostel lutherský, o jehož zavření arcibiskup Berka tuze se námáhal (roku 1597).²⁾

Proti tomu v Teplicích téhož léta obdržela rada privilegium od Radslava Vchynského, kdyby příští kterákoli vrchnost dala jim kněze katolického, aby ho nic neposlouchali a desátků mu nedávali.³⁾ V Litoměřicích zvítězilo tou dobou protestantství dokonale.

Z měst vnitř české země kladou se roku 1578 za docela protestantská Nymburk, Pardubice, Chrudim, Boleslav, Jičín, Pelhřimov, Písek, Hora, Ledec, Sedlčany, Benešov, v těch městech dekanaty pod obojí a katolické zmizely na dobro a děkanové hlásí se k lutherství neb ke kalvinismu zřejmě. Z rozhodných ba bouřlivě protestantských měst z té doby byly také Louny, Rakovník, Beroun, Slané, Mělník, Kolín, Kourim, Brod Německý, Domažlice, Sušice, Klatovy, Vodňany.

Vodňanům dostalo se roku 1589 císařského rozkazu, aby bludného kněze Marka svěcení frankfurtského vyhnali.⁴⁾ Stejný rozkaz dán Kouřimským, a to dvakrát po sobě.⁵⁾ Kromě toho i konsistoř pod obojí, jakoby v poslední pokus, napomíná Kouřimských, aby svatá čtvrtěčná processí s tělem božím zase konali, literáty, žáky a učitele před sebe povolávajíce.⁶⁾ Berounských došel rozkaz císařský r. 1589, aby, přijmouce kněze konsistorního, pobožného a příkladného Petra Jičínského, vyhnali evangelického kněze Adama.⁷⁾ Nečinili toho. Kněze sobě vnučeného však týrali všelijak, vyřezali mu kanon z mšálu, nedali mu kalicha. Za to ochotně chodili za predikantem kalvinským, kde koli kázal. Jednou kázal i v Hamře, kde ovčín byl. Ubírajíce platu farnímu knězi, sobě nemilému, živili predikanta s osmi dětmi na útraty farářovy. Když kněz farní při elevaci zvonil, utíkali z kostela, a primas volal: „Mezkové jdou a soumaři!“⁸⁾

¹⁾ Gradl I. c. 132.

²⁾ Všecka data o Lokti jsou v opisech zem. arch. Orig. v Lib. memorab. decant. Cubit.

³⁾ Orig. v arch. musej. Opis. v zemsk.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 52.

⁵⁾ Tamže. Týž list. Těž v arch. musej. listiny z Kouřimi.

⁶⁾ Arch. musej. Kn. kouřim.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 139.

⁸⁾ Borový. Akta kons. I. 314.

Nápodobně neomaleně vedli si protestanté domažličtí ke knězi, jehož se chtěli zbaviti. Dávali mu i na srozuměnou, že ho otráví.¹⁾ Když Rakovnickané obdrželi roku 1589 císařskou důtku, že se proměnili v náboženství, odpověděli ponížene: „Aby v našem městě při religii co se měniti mělo, toho nevíme; bychom neřádného kněze měli, toho není; ten kterého máme, jest od administrátora a konsistoře pod obojí způsobou přijímajících podán, neb jsme se nikda konsistoře pražské nestrhli. Co se pak dotýče nového pikartského náboženství a způsobu (kalvinství), o tom my, aby se tu v obci naší co toho od koho předsebráno býti mělo, nic nevíme. Ta jest nejmilostivější císaři o způsobu religii celá zpráva.“²⁾ Ale ta zpráva nebyla, jak samo v sobě jest. Rakovnickí měli protestantského kněze Šimona Cerasyna, a řídíce se docela řádem protestantským, touží svým poslancům do Prahy téhož roku, kdyby Cerasyn byl odtud vyzdvižen, že by snad přišel katolický bludař, jenž by znova zarazil „ceremonie nám a obci naší i obvyklé a v zapomenutí přišlé.“³⁾

V Lounech měli kněze Hořického, jenž bohoslužbu bral po kalvinsku před se. R. 1589 několikrát — i od císaře — do Prahy volán.⁴⁾ Obec ho nikterak nechtěla pustiti. Konečně přece nucen císařským rychtářem postaviti se v Praze. Tu v konsistoři zapsal se, že bude držeti katolické ceremonie — a Lounští ho za to dosadili do vsi,⁵⁾ sami raději bez kněze zůstávati chtějíce. Konsistoř jim po čase dva kněze podávala, ale oni jich nepřijali, „nýbrž chtěli kněze po své hlavě míti“. Roku 1601 zjednali si sami kněze Václava, děkana mělnického, ale konsistoř ho cituje do Prahy, proč se zamluvil „těm pyšným Lounským.“⁶⁾ Tedy boj a jen boj.

Nymburští, když musili roku 1589 vybiti lutherského děkana svého Jana Litoměřického,⁷⁾ přivítali vnučeného konsistořského kněze tím rouháním, že mu postavili místo kalicha na oltář konev. K Slanským přistěhoval se za děkana r. 1581 s jedenácti dětmi povědomý spisovatel Vavřinec Leander Rvačovský, jenž vedl si způsobem kališníkův. Ale ceremonie jeho již nelíbily se, a Slanští chtěli býti protestanty týmž řádem jako Žatečtí. I žaluje Rvačovský do konsistoře r. 1585: „Páni Slanští se vši naší konsistoře strhli a zjednali sobě za děkana Martina Štýrsko, který nyní jest farářem blízko od Slaného ve Skuřích. Ten na takový způsob jest od Slanských přijat, aby se konsistoře naší nic nebál, že oni ho ve všem tom, by to i před J. M. císařskou přijíti mělo, skutečně

¹⁾ Gindely. Brüder. II. 494.

²⁾ Arch. rakov. Kopiař z r. 1588.

³⁾ Tamže.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 128.

⁵⁾ Borový. Medek. 93.

⁶⁾ Arch. roudnick. kn. konsist. 88.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 104.

zastati a té svobody v jednání sobě kněží jako Žatec a Hora užiti chtějí.“¹⁾

Co tu žaluje, to Slanští provedli. Buď měli od té chvíle kněze po své chuti evangelického, buď jim vnutila konsistoř svého néjakeho, ale ten se tu měl zle a dlouho nevydržel, leč že se oženil a houdl do jich noty, pak ho trpěli. Knězi Blažejí Plzeňskému, jenž vzdoroval, řekli roku 1588 jasně, aby šel, že jsou brány otevřeny.²⁾ Děkana Václava Dačického, od konsistoře poslaného, už nepřijali r. 1589 jináč nežli na prudký dekret císařský.³⁾

Hora pořád stála v čele protestantství na jihovýchodě českém. Tuhý boj jí nastal, když roku 1582 přijala za děkana kněze ze Žaboklik Sixta Kandida, jenž měl v konsistoři pověst zlou. Roku řečeného píše mu, aby co nejdříve správu děkanskou ujal, poněvadž porozumívají, že někteří nepřátelé v tom překážku činiti usilují; nechť prý jen tichým duchem věci své sklídí a přijede.⁴⁾ Když přijel, Horští musili na všechny strany prositi ochrany Kandidovi. Všude oznamovali, že káže slovo boží v čistotě. První rána z konsistoře šťastně odražena, z děkovacího listu je patrné, že tentokrát pomáhal v Praze Škréta a Jan Kobiš z Bytišky, kancléř konsistoře pražské, „odkudž odporní větrové vanouti chtěli“.⁵⁾

Pokojného posezení Kandidus v Hoře však neměl; nedivíme se, vedl tu samostatnou konsistoř a byl asi Kalvinec; aspoň roku 1586 posílá o potvrzení kněžské do Genevy.⁶⁾ Nejtíže mu bylo r. 1591, kdy pražská konsistoř návodem Jesuitův Kandida císařovou pomocí chtěla vypuditi z Hory. Obšírně naň žalovala, připomínajíc, že už Ferdinand I. ho ze země vypověděl, že z Moravy do Čech se vrátil, z Litomyšle od kancléře Václava z Pernštejna že také vypověděn, potom i za císaře Maxmiliana z Pardubic hnán pro kázání — a teď prý Horníci ho drží mocně.⁷⁾ Konsistoř cituje Kandida, hrozí mu. Horští prosí mincmistra Karla z Bibrštejna za ochranu a hrozí haveřským lidem. A to působilo jako vždy před tím. Císař káže roku 1591, aby konsistoř nechala Kandida s pokojem.⁸⁾ Boj s Kandidem je vlastně boj konsistoře kališné, ve vlivech katolických tonoucí, s konsistoři horskou protestantskou, o čemž na svém místě zevrubněji. Takž byla a zůstala Hora z neposlušných protestantských měst na místě nejpřednější.

Hlasy protestantské ozývaly se mimo města svrchu jmenovaná také odleckud jinud. Hlásí se tou dobou z důležitých obcí Podě-

¹⁾ Lacina. Slané. 70.

²⁾ Borový. Medek. 97.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 30.

⁴⁾ Arch. zemsk. přepis z Hory. 1582.

⁵⁾ Kopiař kutnohorský. 1583.

⁶⁾ Arch. kutn. Memorab. Opis v zemsk. 1586. R. 1600. v žalobě k císaři di pregéri, že tu všecko kněžstvo kalvinské. Arch. zemský. Opis z Hory.

⁷⁾ Arch. zemsk. Opisy z horského.

⁸⁾ Arch. kutnoh. č. 4529. Opis v arch. zem.

bradští k protestantismu již zcela nepokrytě. Oznamují, že jsou konfesse české jinak augšpurské, žalují stavům, že dostávají se jim faráři, kterých nechť, druhy že brávali kněze z konsistoře, ale že mají teď rády změněné a jiná, nežli kterých užívají kněží podobojí, čtoucí všecko latinsky nejen při oltáři ale i při křtu, i protož nemohou prý se takovým kněžím svěřiti a musí utíkati se do obcí jiných.¹⁾ A Jan Jakobides Žatecký, děkan do Poděbrad proti chuti měšťanstvu pražskými vlivy dosazený, žádaje r. 1596 arcibiskupa za sv. oleje, chlubí se, kterak faráře všecky kolem nutí od kacířství, a končí list slovy: „Mám víru ku pánu Bohu, že, čemu jsou odvykli, navyknouti zase musejí.“²⁾ A jeden z poddaných téhož děkana, farář Kostomlatský zase dokazuje, že děkan je ženat! Což to divné, neupřímné poměry!

Touž dobou Kostomlaty jeví se býti všecko kalvinské. Hejzmanem z Lysé dosazený sem farář Stanislav Pedelli vykládá arcibiskupovi r. 1599, že ten zdejší „chamovský“ lid je kalvinstvím načichlý, sousedé že jsou hrozní rouhači jména božího, chtějící „církev katolickou, kteráž nikdy nebloudí, svými zmotalými mozky kalvinskými napravovati.“³⁾ Kostomlatští však, jsouce k zodpovědnosti voláni, vždy tvrdí na svou obranu, že se jim do kostela nechce, poněvadž farář Pedelli je víc opilý než při střízví.⁴⁾ Na Mělníce evangelických bylo už hojně. Zapisní držitelé panství Mělnického nutili zdejší lidi již od roku 1566 ke katolictví, ale beze zdaru. Nejvíc tu pracoval o to Zdislav Berka z Dubé od roku 1595. Také v krajině Řípské všude již protestantství bylo usedlo. Roku 1597 také Velvarští oznámili své rozhodné protestantství tím, že do Drážďan prodali monstranci svou.⁵⁾

Na zboží landškrounském a landšperském, v jihovýchodní české hranici, zvítězilo protestantství dokonale roku 1588, když totiž panství ta přešla v ruce lakomého Adama Hrzána z Harasova, protivce katolictva. Katoličtí kněží i úředníci pernéjší nuceni odstěhovati se. Predikanti lutherští podle kněžích bratrských obsáhli všecko vsudy. Než se tato proměna udála, přes tu chvíli byly tu nechutné spory o pochovávání evangelických mrtvých, jež odkazovali katoličtí faráři v zemi neposvěcenou.⁶⁾ Není zpráv, že by protestanté teď katolickým to opláceli.

Podivné a nestálé poměry náboženské byly v té době, o níž nám jde, v jižních a západních Čechách. V Prachaticích mají roku 1585 faráře Jakuba Mirotického, jenž o svatých málo drží, zvláště o panně Marii, svátků nesvětí, každého zvlášť nezpovídá, je ženat.

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14. Bez datum.

²⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1596.

³⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1599.

⁴⁾ Recepta tamže. 1596.

⁵⁾ Vacek. Paměti Velvar. 113.

⁶⁾ Arch. Pam. XII. 30. Sbor .Hist. II. 179. Zeiner.

A přes to u vrchnosti své domněn byl kněz ten za katolického.¹⁾ V dekanátě pracheňském líčí vzrůst protestantství roku 1578 Martin Strakonický, děkan zdejší, jakožto valný: šestnácte far již prý docela lutherskými („lotrovskými“ přidává děkan) knězi obsazeno, ve 4 farách, a to nejvíc ve Velharticích, Petrovicích, Svojsicích sveden počet katolíků na 2000; farář v Nezamyslicích svou mši prý slouží po husiansku a někdy po luthersku, a tak již tu „téměř každý kněz sám svou neduživou a zbahněnou hlavou se spravuje a věří, učí, činí, co chce.“²⁾ V Strakonících až na několik málo osob vše bylo „pod obojí“, ba pod samou pravomocí cisterciátů ve Vyšším Brodě, v jich vlastním městečku, vzrostlo protestantství tou měrou, že se co nejdříve bouřili vyznavači jeho proti faráři, od cisterciátů dosazenému.³⁾ V dekanátě Doudlebském, zevně katolickém, r. 1575 již jen jeden farář ze 44 chválí se jakožto catholicus a bonus, a to ve Svěrazi. Pět byli ještě nalezeni v příčině katolického života dosti slušní, ale ostatní všickni byli již všelijak jináč. Ve Světku (Kirchenschlag) byl dokonce mnich, jenž slavil s devicí svatbu veřejně.⁴⁾ Ký div, že lutherské protestantství a bratrství se i tu všude na jihu českém, kdež katolictví mělo pořád největší svou sílu,⁵⁾ usazovalo.

Do západu českého protestantství kalvinské na místo lutherského tlačilo se z Falce horní, a to zvláště silným proudem od té doby, co kurfiřt Fridrich IV. reformaci falckou násilně dokonil za pomoci vojska; roku 1597 dosadil do hlavního města svého Amberka kalvinskou radu, obrazy kostelní dal spáliti, varhany vytrhati, a který mšestěnín na examen kalvinský do kostela každého měsíce postaviti se nechtěl, ten pokutován tuze.⁶⁾ Od té chvíle přibíhali přes hranice kalvinští predikanté do Čech hustěji nežli druhdy. Do roku 1600 došlo z té strany kalvinství přes Klatovy a Domažlice, Písek až k Soběslavi a na Tábor. Aspoň tím směrem lze postihnouti jeho stopy při kněžstvu těch měst. Ovšem tu i Bratří pomáhali. V chrámě Soběslavském dle žaloby z r. 1601 nehoří v lampě světlo, primas Pikart nechce dáti oleje leč čeládcé, aby ho snědla neb dala do kolomazi; ostatky, které se druhdy okazovaly, byly z pacifikálu vyloupány, svině procházejíce se kostel nečistí, čemuž se primas posmívá, říká, že i ta zvěř pobožnost ukazuje, chodíc do kostela; zvoniti primas nedovoluje, ani když umře katolík, tvrdě, že ten umrlý toho neslyší a nepotřebuje; dcera primasova chodila v „kostelním a korporálním šátku drahém, majíc jím hlavu ovinutu“.⁷⁾

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z Prachatic.

²⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1578.

³⁾ Arch. vatikánsk. Listina o klášteř. česk. Opsal a půjčil dr. Nováček.

⁴⁾ Archiv arcib. Opisy v zemsk. 1575.

⁵⁾ Srovn. Vacek v Sbor. Hist. IV. 85.

⁶⁾ Násilnou vojenskou reformaci kalvinskou žalostně líčí svědek v regist. komor. soudu německých fol. 587.

⁷⁾ Recepta arch. arcibisk. Opisy v zemsk.

Než pominulo století XVI, již zase i do katolické Plzně došly vlivy p. otestantské, aspoň roku 1598 čistí se u arcibiskupa Hirš z Roudné, že ne jeho původem ani konšelů v Plzni „mění“ se to náboženství.¹⁾ V Příbrami v těch časech šířil kalvinství děkan Mikuláš Rajský.²⁾

Z menších a vesnických osad jest z té doby vůbec málo zpráv o protestantství, a bylo by jich k poučení hrubě třeba: nelzež věřiti, že v praxi vždy a všude dokonale bylo lze provésti, aby jaké víry pán, taková osada, takové všecko panství. Některé charakterisující zprávy stůjte tu. V Křivsoudově měli po uznání české konfessí kněze Martina, jenž mluvil na kázání, že jest z ďábla a z Lucifera, když kdo vejda do kostela klaní se obrazům a sloupům, a že toho jináč neustoupí, čemu jest vyučen a co poznal, by měl na hranici spálen býti.³⁾ V Zlatnících měli osadní sv. Jilští, z Prahy vrchnost, výtržného kněze Kašpara, jenž stejně jako v Modřanech kněz Řezáč kázal proti kněžstvu kališnému a jeho obřadům. Žaluje r. 1577 konsistoř konšelům pražským, že skrze jich kázání mezi lidem veliké zhoršení povstává, „neb již i z měst Pražských mnozí na ta jejich bludná kázání v nemalém počtu chodí i jezdí.“⁴⁾ V Kojeticích uváděl farář Kryšpín „hostinské náboženství“ s takovou horlivostí, že obdrželi osadní sv. Mikuláše r. 1588 dekret císařský, aby toho bludaře hned vybyli.⁵⁾

V Bousovicích zase naopak farář Amorphus chce býti katolický, sedláci však jsou protestanté. Píše farář o nich roku 1576, že hrdlem svým není jist, neb se o něho nočně často pokoušejí, do kostela mu nejdou, prý se zařekli, poněvadž jim česky u oltáře nezpívá, prý raději běhají do Litoměřic.⁶⁾ Stejně vedlo se faráři Matheolovi v Pšově, kamž dostal se, vyhnán byv od kollatora z Tachlovic. V Pšově mu nechtěli roku 1589 ani klíče od kostela vydati, a když vydali, nechodili do něho.⁷⁾

Na Moravě nezměnilo se v poměrech náboženských od začátku panování Rudolfova protestantům úhrnem nic na škodu. Císař sic již r. 1577 dopsati kázal všem městům markrabství i každému zvlášť, „kterakby se v městě u vás všelijaké sekty mimo starou víru křestanskou rozmáhati měly“; i protož aby je všude přetrhli. Hlavně Olomouc, Brno, Znojmo, Jihlava, Uničov a Hradiště položeny za města sektářská.⁸⁾

¹⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1598.

²⁾ Archiv roudnick. kniha konsistor. fol. 136. Roku 1602 mu vyčetli v pražské konsistoři, že si koupil opera Kalvini za 24 kop míšeňských, při elevaci že se obrací že slouží česky a bez ornátu.

³⁾ Kn. komor. soudu 15. G. fol. 39.

⁴⁾ Sněmy. V. 701.

⁵⁾ Manual Mikul. kostela. 88.

⁶⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1576.

⁷⁾ Tamže 1589.

⁸⁾ Arch. místodrž. Missiv. 97. fol. 110.

Rozkaz neměl následků, leč že opat kláštera louckého, Sebastian Freytok, obvinil Znojemské u císaře r. 1579, že nechodí na processí. Processí tedy nařizeno konšelům a cechům, ale Znojemští vyhýbali se i potom, tak že ob čas vždy zase nová žaloba na ně uvalována.¹⁾ Podobné dělo se všem ostatním jmenovaným městům, na něž stran processí žaloby vedli radou Jesuitů jiní kněží, zvláště biskup olomoucký.²⁾ Jesuité zatím pracují ve svých kollejiích a missiích svým horlivým způsobem, nezapomínajíce při tom jednati o zlepšení svého živobytí, kteréž jim bylo protivníky kormouceno; v Brně mají na hraně dokonávajícího století nekonečnou hádku s městem o šenk piva a jiné věci světského bytla.³⁾

Jest na konec slovo položiti o tom, kterak poměry náboženské, dotud vyložené, jevily se v společenském životě. Nemůže býti pochybnosti, že velmi mnoho lidí, bezpochyby větší část, byli při své kterékoli víře pokojni, zbožni a věrni. Na katolické straně urozené dámy, zvláště z cizích národů do Čech provdané, zacházely v zbožnosti za obyčejnou zdejší míru a zvyk, podnikajíce hromadné pouti s nemalým strádáním i nebezpečenstvím svým. Císařovna Maria, matka Rudolfa II., roku 1575 chtějíc nabýti papežských odpustků, v chladném měsíci listopadu oděvši se, aby znána nebyla, za obyčejnou služebnou děvečku (habitu ancillae induta) chodila po katolických kostelech v Praze a všude dlouho se modlila a slzy prolévala.⁴⁾

Naproti lidem opravdu zbožným a věřícím stáli jakožto plod zmateného rozvoje náboženského lidé, kteří smýšleli a věřili, jak se jim vidělo a líbilo. Tiť jsou, jež Slavata ne nedobře pojmenoval quodlibetarii.⁵⁾ K těm uvědomělý a upřímný katolík, protestant ani Bratr nenáležel; z nich byli jen ti neřídci, kteří kolísali mezi kališníky a protestanty, nevědouce dobře, čemu víry dáti, k čemu se přiznávají. Že od takových, k nimž počítati jest bohužel také nejednoho kněze, brala víra i zbožnost největší úraz, toť na bíle dni.

Jiný plod tehdejších poměrů náboženských byly neustálé hádky o věcech víry, kteréž pronikaly všemi vrstvami národa. Dí souvěkovec, že „rozmoohl se tohoto věku našeho jakýsi neuzdravitelný neduh, takže všickni raději se chtějí o náboženství hádati, nežli dobře živi býti; již nyní jak muži, tak ženy, jak děti tak i ti starí kmeti s jakými si otázkami zahrávají! Bylo někdy evangelium tajemstvím božím, ale nyní jest již učiněno hříčkou obecní; a ti sami, kteří o svém náboženství a pravé víře nic jistého nevědí,

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. fol. 138. č. 113. fol. 52.

²⁾ Tamže č. 111. fol. 147.

³⁾ Tamže č. 111. 296.

⁴⁾ Rukopis univ. kn. 1. A..1. 191. Byla dcera Karla V. Umřela ve Španii.

⁵⁾ Slavata. Paměti I. 36.

ani tomu, co by bylo věřiti, nerozumějí, však plné rynky, ulice a celé cesty rozprávkami o náboženství naplňují.¹⁾

Strana proti straně ulevovaly svému záští všelijak, nejčastěji nadávkami. Katolíci, zvláště jejich kněží, v obyčej vzali nadávati protestantským kněžím „klamantův“, což v latině a němčině znamená vždy křiklouny (clamare)²⁾, však v češtině i lidi, kteří klamají. Také obyčejná praedikantům nadávka byla „pletichanti“.³⁾ Při tom ovšem nevyhynula stará nadávka „lotrů“ z „luthrů“ a starodávnejší Pikartů, čímž se míní kterýkoli „neznaboh“, zvláště kalvinský a Bratr. Za nejsprostší lze klásti nadávku, jež dostala se r. 1602 až i na titul knihy. Knihu psal Kampian, a titul byl „Prevytkanti“.

Strany druhé měly na hotově katolíkům nadávky modlářů, ceremoniářů, jednušek, kněžím katolickým říkali popi, papeženci, kejklři. Roku 1596 všecka tato jména s příslušnými hrubými epithety vyřkali sedláci počerničtí při korbelích spílajíce farářovi svémyslickému, Martinovi Staroboleslavskému.⁴⁾

Strana proti straně skládali písničky, latinské i české. V nich skoro vždy zle dotýkán býval papež. Vyčítka, že v Římě všecko prodejno, dosti často dostala se v neotesaný verš. Jednou i takto: „V Římě vše se za peníze koupí, prodá, chrám, kněžství, oltář, mše i smrdutá voda, oheň, kadidlo, dým, koruny, pleš mají, nebe, peklo, Boha, vše tam naprodají.“⁵⁾ Písne hanlivé bývaly naplněny i všelikým rouháním. Ale říci jest, když píseň byla příliš rouhavá, konšelé i protestantští zavírali zpěváky do žalářův. Na příklad Lounští mají v knihách psáno při r. 1592, že seděl Mauricka pro píseň, Nikodem Jeptišskej tolikéž že trpěl pro píseň, kteráž proti Synu božimu složena jest; taktéž syn Studilův že seděl pro ne-náležitý zpěv. Tedy tři nezdární pěvci takřka v jednom témdni.⁶⁾

Neopatrní kněží kázali proti straně druhé nejen na kazatelnicích, ale i v hospodách při pijáckém stole. Adolf Městecký, farář v Prostějově, nepřestává na tom jako jiní kněží, že doma si tak vedl, on i v cizí hospodě, v Kroměříži r. 1583 štal proti katolíkům.⁷⁾

Někteří lidé jevili zášť k straně druhé i skutky násilnými; zvláště kněžím, když byli posláni mezi jinověrce, hrozívalo nebezpečí. Tuchlovický farář Hodovský, přišed do Zbuzan, chtěl kováře zdejšího poučiti; jal se mu vykládati o moci papeže, biskupa a praelátův. Ale vzteklý kovář popadl konev a tluka kněze v hlavu volal: „Tu máš, jednuško, moc papežskou, moc biskup-

¹⁾ Rozepře mezi filosofy.

²⁾ Horový. Medek 128. Gradl. Reform. 236.

³⁾ Užil jí také arcibiskup r. 1571. Arch. arcib. Opis v zemsk.

⁴⁾ Arch. zemsk. Oeconom. 14. 4.

⁵⁾ Apostasia. Zrcadlo poběhlcův; v musem.

⁶⁾ Registra purkmis. č. I. A. 3. fol. E. 14. E. 16.

⁷⁾ Jireček. Rukověť. I. 4.

skou, moc praelátskou.“¹⁾ Však těm a podobným případům, o nichž na svém místě více se položí, ani se nedivíme vědouce, že i sami kněží proti kněžím jinověrným nevázností a násilím přikračovali. Jedenkrát r. 1577 když Petr Bavorovský, farář v Šitboři, měl mši s pozdvihováním (elevací), vešel do kostela kněz z Mírkova Krištof s několika jinými, v kostele ani klobouků nesňavše jali se hlasně křičeti na posměch obřadu církevního; naposled vyšedše z chrámu, napsali na sínci kostelní na zeď: „Pope Šitborský, vše, cos mluvil, v hrdlo jsi lhal.“ Lidé neumějíce čísti, ukazovali svému knězi, z kostela se beroucímu, zlý nápis.²⁾

Katolický kněz Felix Křepčovský byl roku 1595 tuze zbit od kněze protestantského v Křálovicích, poněvadž oslovil jeho manželku kuchařkou; dali se oba manželé do kněze, uprali ho vlastní sekyrou, kterou se na cestě opíral; ale nebylo ještě dosti; při svádě řekl neopatrný kněz Felix, že Griespek, vrchnost prae-dikantova, byl v mládí žebravý student a že zbohatl falešnými pečeti. Pro ta slova Griespek ukovati ho dal k špalku a propustil jen na tuhé listy arcibiskupovy.³⁾

Veřejné průvody a obřady katolické byly od jinověrců smíchy potupovány bez ostychu. V Kadani roku 1584, když šlo processí o Božím těle, schválně usedl na kládu při cestě pastor lutherský Lasiger a nehnul se, když ho primas a radní napomínali, aby se buď poklonil svátosti nebo šel domů; naopak vztyčiv se, lál svátosti, mužům, ženám, pannám v processí přítomným.⁴⁾

Veřejné ceremonie katolické a obrazy, sochy, církevní šat vůbec dávaly straně protivné za onoho času velmi snadno podněty k urážkám. V téže Kadani v ten rok, co pastor zkazil processí katolickou, mladíci vynesli z kostela sochu a tropili s ní po městě šašky; ale nejen rozpustilý městský hoch dopouštěl se všetečnosti, i urození pánové a paní leckdy se touž příčinou zapomínali. Magdalena Ľobkovická, hraběnka ze Salmu, vzavši r. 1599 z kostela v Charvátcí postavníky, světlo a obrazy, postavila vše do oken svého zámku lidem k divadlu.⁵⁾ R. 1589 zve císař do své kanceláře Adama Loubského, Krištofa Častolara a Václava Koce, protože „v den vtělení Páně v kostele Sečském při kázání nevázně a ne-náležitě se chovali, knězi zjevně láli a s obrazem blahoslavené panny Marie na potupu církve katolické rouhavě a hanebně zacházeli“.⁶⁾

Byl ten čas nábožensky tak rozkvašený, že mohl zroditi i tuto scenu kostelní, nechutenstvem bohudík vzácnou. Vrchnost v Mašově,

¹⁾ Borový. Medek. 128.

²⁾ Corresp. v arch. arcib. Opisy v zemsk. 1577.

³⁾ Recepta tamže. 1595.

⁴⁾ Tamže 1584. Arch. Památ. 1874. 36. Borový. Medek. 130.

⁵⁾ Recepta v arch. arcib. Opisy v zemsk. 1599.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 101. 51.

Marie ze Schenku, rozená Lobkovická, přišla r. 1585 do katolického kostela ve Velké Vsi s veselým průvodem a oblekši se v komži a v štolu šla k oltáři a tu z gradualu zpívala „he, he, he“. Po té dala se s dcerou protestanta maššovského Hazlauera kolem oltáře do tance, zpívajíc „čum, čum, čumprle, čum“. Před tabernakulum zvolala: „Hle jak chatrného Boha mají papeženci, kterého možná zavřít!“ K obrazu sv. Jakuba mluvila: „Ty můj milý Jakube, já myslila, že jsi v nebi a ty tady! Staví chrámy ve jméno svatých, ve jméno ubohého Krista nestaví nic!“ A tím způsobem vedla si také při jiných obrazech, zovoucí je modlami.¹⁾

Před tím málo let na panství Planickém a Zelenohorském vykonány skrze Ondřeje ze Šternberka v několika kostelích sceny kazisvětského rouhání. Pán přijel do kostela v Ničově (Nícov) a vida, že lidé „se klaní oltáři“ a svíce lípají, poslal sluhy, kteří vytrhali a pobrali kostelní archy či oltáře nejen tu než i ve třech jiných chrámech. Pobrané sochy a oltáře spálil pán v pivovare na Planici. Ale tím neskončil pán svou kalvinskou reformaci. Přijel s dvěma valnými vozy řebřinovými před kostel v Nepomuce, když byla neděle. Rychtáři městskému poručil přivésti dva tesaře; než přišli, dal se pán v kostele do práce sám, při čemž musili nu býti nápomocni sedláci, jichž byly vozy řebřinové.²⁾ Vlastní rukou kácel Šternberk oltáře. V tom sbíhala se obec, přiběhli konšelé. Pán vstaviv se do dveří, nepustil nikoho do kostela. Prosili konšelé, jsou-li pánovi oltáře věc nemilá, že je pěkně rozeberou a složí, ale fanatický člověk nepustil. Sousedé žalostně naplnili chrám a ulevovali si pouhými slovy. Jeden osmělil se říci vrchnosti své, že oltáře modlářství nejsou, však lidé, jsouce slovem božím navedeni, dobře rozumějí, že oltáře nejsou než ozdoba chrámu. K čemuž, poněvadž pravda bylo, odpověděl obrazoborce nadávkou: „Mluvíš jako osel a rozumíš jako vůl.“

Tak zničeny všechny oltáře kromě toho, jež matka pánova kdysi pořídila. Na velikém oltáři, ryzím zlatem potaženém, zsekáno 35 obrazů! Když rozrazil pacholek panský krucifix krásně dělaný, nedovedl se přemoci jeden z konšelů, aby nezkríkl: „Házej, bodejž sám také hlavu srazil!“ A již priskočil pán s okřikem hroze konšelovi vězí. Hromada pozlatitých a malovaných trosek staročeského umění odvezena do Zelenohorského pivovaru, kdež jimi svařili pivo. Tím způsobem na ten den devátého října popáleno okolo šestnácti arch s mnohými obrazy. Na druhý den přišli zedníci a musili i zbytky kamenů oltářních vybrati a s zemí srovnati. Jediný oltář matčin zůstal, a při něm směl na dále sloužiti kněz, však bez komže, beze světla.³⁾ Bohopusté řádění bylo tak zlé, že vlastní bratr Jiří Šternberk žaloval císaři na Ondřeje, ačkoli byli dle

¹⁾ Borový. Medek. 116. Arch. Pam. 1874. 37.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z Třeboň.

Beckovského všickni čtyři bratří stejní „zlolajci, tepci a bijci kněží a loupežníci vdov“. ¹⁾

Krvavá náboženská bouře byla takřka na skoku již počal. Kde katolíci byli u většině, tam dál se drsný útisk protestantů, kde protestanté, tam k bouři dráždění katolíci.

V Brandejse Labském již již schylovalo se r. 1587 k povstání: protestanté s Bratry, umluvivše se, jali se katolíkům na vzdor v nedělské dni na rynku trhy konati, smažili, prodávali sýr a ovoce. ²⁾ Kdo a kterak zažehnal bouř, nevíme. Násilné bouře bývaly zvláště tu na snadě, kde katolíci skrze svého kněze odemstili se jinověrcům odepřením pohřbu na hřbitov. Děkanu Flaxiovi v Litomyšli způsobili r. 1586 protestanté pro tu věc zlou hodinu, div že mu nezbořili děkanství, na konec mu postavili mrtvého na tři dni před dvéře. ³⁾ Když téhož roku v Landškrouně nedopustil katolický farář pochovati evangelického tovaryše soukenníka na hřbitov, popudilo se všecko řemeslo soukennické, k němu přidaly se městske cechy a vzchopivše se, vpadli na hřbitov, rozházeli zeď, oddělující katolický hřbitov od zahrady, do níž měli klásti se evangelíci. Při tom volali, že má býti jeden toliko hřbitov pro všecka těla, poněvadž není jedna víra lepší druhé a jeden člověk vzácnější druhého. Nazejtří všecka chasa ozbrojivši se a vzavši peníze z pokladnic cechovních, vytáhla s bubeníkem a pištcem do kraje, při čemž ovšem tropila po vsích rozpustilosti veselé. Když došly peníze, tovaryši vrátili se do města a bouř, která pro hřbitov se začavši, pitím se skončila, odseděli v žaláři. ⁴⁾

Povědomá paní maštovská, Marie ze Schenku, r. 1587 kázala za velikého jitření a pohnutí lidu pochovati proti vůli faráře Puchvalda v Maštové dva evangelíky, z nichž jeden zemřel škaredou nemocí v lázni. Nařídila purkmistru, aby dal hroby připravití, kázala kostel otevřítí, zvonití a mrtvé pochovati, řkouc faráři, že hřbitov i kostel jsou její. Farář sic odvětil, že kostel ani hřbitov nejsou její, nejsouce v deskách, zboží církevní že se do desk neklade, ale na tom protestě bylo mu přestati, nechtěl-li od zlostného lidu býti rván a tepán. ⁵⁾

Nesnáze o pohřby v té době působila nejhustěji katolická strana, jejíž kněží měli tou příčinou rozkazy arcibiskupské, ale ani strany druhé toho krutého prostředku nezamítaly. V Kladště na příklad r. 1583 přímo se usnesli, aby těla papeženců házena byla na mrchoviště. ⁶⁾

¹⁾ Beckovský. Poselkyně. I. 292. Tu zove matku čtyř Šternberků paní kacířskou.

²⁾ Borový. Medek. 118.

³⁾ Arch. zemsk Opis z arcib. 1586. Recepta.

⁴⁾ Arch. Pam. XII. 30.

⁵⁾ Arch. Pam 1874. 36. Borový. Medek. 115.

⁶⁾ Kyrmeserus v arch. arcib. Opis v zemsk. 1583.

Největší náchylnost k bouřím byla tu, kde měli svou kolej Jesuité. V Praze ze strachu krvavé bouře zkažen roku 1575 pohřeb císaře Maxmiliana. Vzešla z čista dobra pověst, že Jesuité chovají na 500 pacholků zbroj v koleji, jimiž v příhodnosti udeří na své protivníky. Nad to byli lidé také přestrašeni vraždami pařížskými ve Francii r. 1572 spáchanými nad protestanty. Když tedy bral se veliký, slavný průvod pohřbu císařova, v ráz rozběhlo se všecko z úzké ulice „za rájem“ s tak směšným chvatem, že zůstal Rudolf na chvíli za rakví sám. Rytíři a infulovaní i prostí kněží, utekše z pohřbu, poschovali se po domech. A příčinu dal lid na rynku o peníze, při pohřbu dle zvyku rozhazované, peroucí se a hlučící.)

Klamal se Jesuita, tvrdil-li roku 1577 ve svých zápisech, že Čechové tovaryšstvo jesuitské milují čím dál více,²⁾ sic patrně rostl počet jich přívržencův odpadlíky od jiných věr, ale rostla proti tomu nejen v Praze než i tam, kde Jesuitů nebylo, nenávist k nim měrou nebývalou, vášnivou. Sílu té zášti a obecnost zlé pověsti Jesuitův lze postihnouti v nejudné městské soudní knize venkovské. Na příklad r. 1583 dán v Kutné Hoře Ondřej Šichů do vazby pro neposlušnost, a když mu vytýkal šepmistr či purkmistr, proč neposlouchá, odvětil: „A což kdyby císař kázal psem nebo Jezuvitem beyti, cožbych měl hned poslechnouti?“³⁾ Hrubé ale význačné slovo!

Nenávist k nim byla živena nejen domácím pokrokem Jesuitův, ale i zprávami z ciziny, jež u nás pilně chytány, opisovány, rozšiřovány. Z Němec zvlášt v létech devadesátých docházely zprávy, že Jesuité ruší mír augšpurský. Roku 1594 zapsal si Marek Bydžovský do své kroniky zajisté ne bez hněvu a oumyslu, že Jesuité v Němcích, když umře protestant mezi „papeženci“, nedají ho pochovati než na místa nepoctivá.⁴⁾ Patrně měl na mysli domácí poměry. Také ne bez úmyslu zapisována a rozšiřována odpověď, kterouž prý týměž časem dal Jesuitům král franský říka: „Vím, že svátosti, voskové maňásky (t. j. panáčky), agnusky, páteře neb cokoli od biskupa římského posvěceno jest, nábožně ctíte, protož obávám se, abyste prudkostí, již v kázáních užíváte, myslí nyní zcela spokojených zase nesprudili... pověděl jsem, co jsem chtěl, mějte se dobře.“⁵⁾

R. 1590 rázem vznikl v Praze zase strach, že Jesuité ustrajili bartolomějskou noc. Tomáš, služebník nákladníků, přiběhl do rady a volal: „Páni, slyšel sem hroznou věc, kterak jakás žena klekla na svá kolena a mluvila aby na nový lito do kostelů nechodili, že mají jednušky udeřiti na kostel Betlémský, Tejnský a Mikulášský

¹⁾ Rudolph. Rex. Bydžovský. Opis v univ. knih. 10. 15.

²⁾ Amant nos in dies Boemi. Rukop. 1. A. 1. 32.

³⁾ Arch. kutnohors kn. memorab. fol. A. 26.

⁴⁾ Rudolphus Rex. 327.

⁵⁾ Rukop. budišín. Politica 252.

na Malé Straně!¹⁾ Když páni pátrali, odkud žena svoji zprávu vzala, vymlouvala se, že mluvila o jakémś proroctví Sybillině.²⁾ Ale pohnutí myslí z těch řečí brzy se po vsí Praze rozšířilo, hněv na katolíky bral na sebe ráz hrozivý. Jesuity, o nichž šel hovor, že krvavou bouří povedou, popadl strach z příštích věcí. Nabíhali na své pány, a ti vymohli v pravý čas, nežli k bouřce došlo, mandát Rudolfa II., který všeho hnutí spokojil a zahrozil na čas. V mandátě praví se, že lehkomyšlné osoby mezi lid obecný z nešlechtnosti řeči vymyslili, jakoby v svátky nastávající strana podobojí měla býti vyhlazena a vytačena, milovníci věcí nových takovým důvodným řečem snadně věří; strana pod jednou prý nikda na to nemyslila; na konec chce císař, aby rychtáři dávali do vězení té pověsti authory.³⁾ Císař mandátem stišil myslí, ale přes to 25. prosince toho roku šli pražští lidé se zbraněmi do kostelů.⁴⁾

Co předešel král v Praze, toho nebylo na onen čas nikterak lze předejítí v jiném sídle jesuitské kolleje, v Chomutově. Bouř zavínili zámečtí správcové, kteří ovšem jednali po rozumu svého pána i Jesuitů, svých rádců. Umřel primas Jan Urgl, protestant, a regenti zámečtí nedovolili mu zvonití k pohřbu. Totéž učinili ještě jiným mrtvým strany evangelické. Rada městská napsala prosbu pánovi, ale regenti odpověděli o své ujmě některak zpupně a nemotorně. Hned potom umřela koželužka, o které vzkázali regenti, aby pochována byla krom krchova „jako hovado“. V tom vězí první podpal k bouři. Obec slyševši od městské rady tvrdé slovo zámeckých vladařů, rozběhla se k hřbitovu, někteří vysekali dvěře u věže a zazvonili, jiní vzavše nebožku nosili se s ní po náměstí, pobožné písně k pohřbu zpívající. Však regenti čili hejtmáné, Tobiaš Plzeňský a Kristof Křižnický (Kryznický), nelekali se ještě. Když bylo po pohřbu, kázali šest tovaryšů bečvářských, kteří v tom pohnutí nejvíc vynikli, zavřítí, a nedbajíce reptání obecného, naposled i některé z rady uvězili. A tím byl konec trpělivosti: obec se vzbouřila, vysvobodila vězué násilím, regenti v první ráz vytratili se z města; lid na trh přicházející přidal se k vzbouřeným. Vrazil bránu Žateckou, a nemoha dojíti nenáviděných regentů, dav vzbouřených vrhl se s plnou zlostí na kolleji jesuitskou, odkudž kněží v pravý čas zadními průchody se spasili. Přední z Jesuitů, páter Ondřej, ušel v šatech lancknechta maje péro za kloboukem. V kolleji potloukše nábytky, knihy, zuřiví lidé zdělali do 12.000 kop škody. Nejhuř nakládali s knihami, „sekerami a šlochtswerty (dvojručími meči) tak do nich dávali, že po kusu lítaly. přidávajíc (zpevné noty) ut, re, mi, fa, sol, la, jsouce v jejich ježivitských habitích připraveni, nazpívající se do vůle,

¹⁾ Arch. pražs. kodex 1284. 224.

²⁾ Tamže fol. 226.

³⁾ Diplom. musej. 1590 Rukop. budišín. Politica. 240.

⁴⁾ Bydžovský. Rudolph. Rex. 219.

všecky z oken vyházeli“.¹⁾ Na konec, jakož obyčej, pustili se vzbouřenci do sklepů a špižírén.

Konšelé městští nebyli náclenlíky vzpoury, ale také jí nekrotili. Dopustili zámek poškoditi a naposled se proti vrchnosti své, Lobkovicovi, opatřili a zavřeli.

Bouře chomutovská 15. července roku 1591 způsobila po vší zemi rozdílnou sensaci.²⁾ Katolíci a Jesuité na chvíli se zalekli. Kterak prudčí protestanté o ní uvažovali, to znáti ze slov kronikáře slanského Václava Knězeveského, kterýžto souvěký hlas jakožto význačný uvedeme:³⁾ „Pan Jiří z Lobkovic, toho času nejvyšší hofmistr, do Chomutova mimo předešlý způsob a také všecknu vůli J. M. Císařské Jesuity na potupu a zlehčení služebnosti pána Boha všemohoucího jest uvedl a jim Chomutovským, aby nimi v regimentu duchovním řídili, jest poručil, ale oni jakožto věrní křesťané takového jim nezvyklého učení Antikristova jsou nijakž vytrpěti nemohli, ale takové Antikristovy posly a mladé rohaté ďábliky jsou z města vyhnali, biblioteku jim popálili a v zámku panském, nebo jim k tomu od ouředníka panského příčina se dala, nemálo škody zředali“⁴⁾

Trest následoval. Jiří z Lobkovic přivedl na zámek Červený Hrádek nejvyšší soudce zemské, dvanáct osob, a ti po některém jednání připravili Chomutovské k tomu, že se podali na milost. Pod Červeným Hrádkem na rovině oplaňkované a vojskem jízdným obstoupené zasedli páni soudcové, a sem vešli i Chomutovští, ouřad i starší. Bylo to 19. srpna v 8 hod. na půl orloji. Páni vyčetli Chomutovským, čeho se dopustili, ti prosíce za milost padali, klekali. Jiří z Lobkovic zachoval se krutě; jakého takého odpuštění svým vzbouřeným poddaným přál, ale s výminkami tuhými, aby zbraň vydali na zámek, privilegia svá aby odvedli, škody nahradili, Jesuity v nově přivedli i regenty, novou přísahu poslušenství aby učinili a vinnky aby dostavili k trestání. Dvěma vinným oznámeno hned, že budou státi, jeden jen proto, že v tom pozdvižení bubnoval, druhý, že mřízí na věži nebo na zámku vylomil. „Na konec,“ tak dokládá slanský kronikář, „aby jejich triumf slavnější byl a aby další strach a hrůzu na věrné pustili, dali ze zámku z kusů stříletí, návěští dávajíc, že jsou věrné přemohli.“ Ženy a dívky u valném počtu klekly před pána, prosíce milosti, ale nepohnuly jim.⁵⁾

Týden po sv. Bartoloměji musili měšťané chomutovští proti Jesuitům opodál za město vyjítí smutkem oděni jsouce; tu je

¹⁾ Bydžovský v Rudolph. Rex. 228. Ličení se strany katolické čtli jsme od Bartol. Wirichia „Chomut. tumult“ 1591. Exempl. v mus. I. G. 21. 66.

²⁾ Kronika Mikšovicova. Opis rukop. děčínsk. u p. Merze.

³⁾ Rukopis univ. knih. Paměti Knězeveského.

⁴⁾ Ještě prudší hlas o bouři v Chomutově čte se v „Zrcadle Jesuitů“ r. 1619 tištěném

⁵⁾ Rukop. Knězeveského v univ. knih. Zrcadlo Jesuitů; a Wirichius v Chomut. tumult. Mezi soudci byli Martinic, Kolovrat Joachim, Václav z Říčán, Vilém Vřesovec, Radslav Vchynský, Hendryk Kapoun a j.

vítali a s pokornou poctivostí do města uvedli zase. Při tom jim slíbili, že bibliotheku buď spraví nebo ve dvou nedělích zaplatí.

Kterak mohl tímto způsobem pokoj na dlouho býti pojištěn? Jesuité pečovali tu o katolickou reformaci jako prve, a měšťané zůstávali ve svém jinověrství stejně zaryti. Odtud prostřeli svou reformatorní činnost Jesuité do panství Libochovického, kdež jim r. 1592 oddány od Lobkovic kollatury far.¹⁾ Přispívaly k hněvu protestantů podpaly také z těch stran neustálé. Hněv byl jen na čas udušen.

Krvavé potrestání bouře v Chomutově mělo po sobě nebezpečný následek ten, že Jesuité ve všech městech, kde byli, odtud směleji si vedli. V Praze sic pozorujeme v letech hned následujících, že Jesuité s přívětivou ochotou činí zadost, kdykoli jejich některý rozpustilý student něco protimyslného vyvedl jinověrcům,²⁾ ale naopak pozorujeme též, že při svých slavnostech a veřejných výstupech a divadlech náboženství nekatolická tepají a odsuzují, což ovšem nemohlo než dráždit.³⁾

Obezíráme-li tehdejší běhy náboženské; ani nedivíme se, když sklánělo se století ku konci, že zase obžila v přemnohých myšlénka a strach, že blíží se světa konec dle proroctví Danielova.⁴⁾ V tištěné literatuře jsou výslovné stopy toho strachu; i v chrámech zpíváno o brzkém dni soudném,⁵⁾ zase věřili, že „chýlí se k večeru svět“.

¹⁾ Koubek. Děj. Libochovic. 161.

²⁾ Příklad v rukop. arch. zemsk. Oeconomica č. 18. 35. R. 1599.

³⁾ V pozdějších letech bylo po té stránce ještě hůře. Viz „Krátká správa a odvod“. Mus. tisk. r. 1618. sign. 31. C. 13. Tu prý zjevně pronášeli v tragediích, „že má náboženství evangelitske vyhlazeno býti“.

⁴⁾ Ant. Truhlář v Č. Č. Mus. 1886. 83. Proroctví Danielovo o konci světa rozšířeno u nás kronikou Karionovou.

⁵⁾ Rukop. musej. Agenda 3. G. 3. 121. R. 1599.

Vrchol náboženských zápasův a jich konec.

(Útok katolický. Catalogus apostatarum. Konsistoř pod obojí. Násilná reformace Martinicova; reformace v Hradci Jindř. Mandát z r. 1602; jeho parodie. Ztráta Slovan. Pronásledování na arcibiskupském a na císařském. Reformace Slavatova. Odpory v Borovanech, v Nepomuce. Opat Selendar; podkomoří a města královská; pohnutí v Praze, v Hoře; v Mostě, Kadani, v Chomutově. Stav náboženských zápasů na Moravě; krvavá bouř v Opavě; majestát; němečtí Lutherané. Skutky katolíkův proti majestátu. Lohelius. Obrazy ze společenského života; stav víry v Čechách a na Moravě. Protivenství protestantův se množí. Podskalští. Censura. Defenestrace. Katastrofa.)

Po smrti uvážlivého a nestranného Viléma z Rožmberka, který, jsa komorník nejvyšší a purkrabě, měl v zemské vládě platné slovo, věci dospívaly rychle ke katastrofě. Od r. 1599, kdy kancléřem stal se Zdeněk Lobkovic, příbuzný arcibiskupa Berky, úsilně sbíraly se přípravy ke konečnému a rozhodnému boji stran náboženských v Čechách. Zdeněk Popel z Lobkovic, jsa velice horlivý člen prudké strany katolíkův, snažil se, dle slov Slavatových, ji „všelijak promovírovati“.¹⁾ Kolem něho utvořilo se družstvo, Jesuity vedené a povzbuzované, a ti horlivci odhodlali se proti jinověrcům v Čechách, proti převalné v zemi většině, opustiti dosavadní loudavé cesty a podniknouti rázný útok.

Moc měli. Drželité nejvyšší úřady; tehdaž kancelář česká za správy páně Zdeňkovy podobala se „více nějaké kněžské konsistoři nežli kanceláři královské“.²⁾ Z ní začaly se trousiti listy výhrůžné těm oněm z panstva a rytířstva, proč podporují náboženství bludná. Na příklad r. 1601 měl na takový list z kanceláře Kašpar Belvic odpovídati, proč bez povolení císařského i páně arcibiskupova na gruntech svých v Kunigšperku (Kinsperk) kostel sobě v nově proti zřízení zemskému a proti kompakťatům stavěti dal. Rozkázáno, aby ho zbořil. Stejný rozkaz mu vydán rok potom stran kostela

¹⁾ Slavata. Paměti. I. 40.

²⁾ Skála. Histor. I. 206.

ve vsi Zaječicích.¹⁾ Poněvadž po takových výhrůžkách nešel skutek, vidí se býti tyto pokusy zatím jen drážděním jalovým.

K mocnému útoku chystala se strana „dvorskobyrokratická“,²⁾ když začátkem XVII. století v katolické straně začala k činům hlásiti se generace nová v zásadách víry od Jesuitů jináče, přísněji, horlivěji vychovaná nežli byli klidnější a mírnější otcové. Ti noví lidé přímo hnali protestanty k zoufalé obraně, k bouři. Dráždili je. Zápasu na život nebo smrt nebylo vyhnutí. K tomu, aby ho živily a zostřily, shrnovaly se mraky bouřlivé ze vsí téměř Evropy k nám; touž dobou, jako u nás, začal se i v sousedních Němecích na protestanty útok, jehož původ sváděn na Jesuity. V Čechách opisují si roku 1603 zprávu z patentu knížete Saského, v němž se čte, že „působením té nepokojné sekty Jesuitův na mnoha místech těm, kteří augšpurskou konfessi vyznávají, vypovídání a vybíjení se děje“.³⁾

Přípravy k útoku děly se tím, že rozhodní protestanté jsou zvolna, jeden po druhém vytlačováni z vyšších a platnějších úřadů. Až na málo míst horších a obtížnějších byli dlením nevalné doby protestanté vytištěni.⁴⁾ a dí-li Slavata na obhájení své strany, že před bouřkou bylo v službách komory české 14 katolíků a 45 podobojích,⁵⁾ to uvádí tedy jediný úřad, v němž početný poměr katolíkův a podobojích mohl by býti uznán za spravedlivý, však dotknouti nutno, že Slavata „byl toho úřadu presidentem, Martinic prvním radou a kromě toho že neví se, jakého způsobu oni „podobojí“ byli. Kdo byl zřejmější protestant, toho Slavata s Martinicem vypudili, „byť starý a platný služebník byl“.⁶⁾ Tak aspoň vyčítalí stavové.

Aby získala v boji oporu, kde je nom poněkud bylo lze, strana katolická ujímala teď hustěji a rázněji své kollatury, dosazovala kněze svého na místě „podobojího“, byť na léta byla fara podobojí. Takž na příklad ujav se probošt kostela katedrálního Pontan z Braituberka r. 1599 kollatury v Hostouni, dosadil sem kněze katolického, jenž na kázání všem podobojím, pravým i nepravým, tak nadával, až vesničánům bylo do „srdnatého pláče“.⁷⁾ Pontan měl k tomu, co učinil, sic právo, kollatura byla jeho; ale v Hostouni býval až po tu dobu kněz „podobojí“, a všecko okolí i přifařené Dolánky, ves universitě náležitá, bylo „podobojí“.

¹⁾ Allegata k Apologii II.

²⁾ Tomek Č. Č. Mus. 1848. I. 459.

³⁾ Rukop. bndišin. Politica 229.

⁴⁾ Sbornik Histor. Kroužku I. 6. Srovn. Skála Histor. II. 6.

⁵⁾ Musej. diplomatáf. Výtah z hist. Slavatovy. Srov. Paměti Slavatovy I. 39. a II. 150.

⁶⁾ V II Apologii od strany evangelické r. 1618 vydané čte se: „V komoře (byv Slavata presidentem a Smečanský přední raddou) znamenité proměny činili, jiné svého náboženství k sobě za rady připojovali, staré a platné služebníky . . . odbývali.“

⁷⁾ Arch. zemsk. Oeconom. 15. 49.

Z toho vzešel nářek. Dolanští pšíí r. 1601 universitě, že se jim teď vnucuje náboženství nevyklé, prý od kněze dosazeného nepřijímají svátost, protože, kdo k stolu svatému přistoupí, má mít víru v to, co přijímá, a o správci duchovním, z jehož rukou člověk přijímá, dobře má myslet a v nedověru neupadat; to však prý nemožno, když kněz je jiného náboženství. „To se nám nebohým prostým lidem proti zřízení zemskému a koncilu Bazilejskému činí, kdežto ta slova doložena jsou, že Čechové a Moravané tělo boží pod obojí přijímající jsou věrní křesťané a praví synové církve svaté, proč do té osady naší nám kněz dozazen není jak předešle bývalo?“¹⁾ Jako Pontanus rovně tak arcibiskup vedl si na císařských panstvích. Někde vznikaly z toho místní násilnosti. Brandejští nad Labein na příklad vůbec nechtěli r. 1601 přijmouti kněze arcibiskupského Švangaliusa, odvolávající se k zřízení zemskému (čl. A 34).²⁾ A Kostomlatští, jimž arcibiskup kněze Lunáčka vnutil, r. 1601 se k němu chovali tak, že ušel sám.³⁾

Příprava k poslednímu zápasu byla tou měrou teď zorganizována, že v arcibiskupství sestaven catalogus apostatarum, seznam kněží, kteří od arcibiskupa odstoupili a dali se na fary „podobojí“; při tom vyslovil arcibiskup přání, kdyby i v konsistoři podobojí poznamenali se kněží všickni, že by se porozumělo, jaký jest v kněžstvu chaos.⁴⁾ Podle seznamu začala se také honba kněží „podobojích“, ale ještě ne obecná; vybrán ten, onen kněz. Z těch nejhůř zvedlo se knězi Danielovi Plesnivci, jenž byl syn děkana Hořického. Z Malé Bukoviny r. 1601 povolán rozkazem císařským do Prahy a hned zavřen s důvodem, že se „tu svěcení vitenberské nebo lipské domněle neuznává.“⁵⁾ Z těžkého vězení potom puštěn na revers arcibiskupu vydaný, že nebude v Čechách kněžství užívat.⁶⁾ Z osudu tohoto lutherského kněze mohli všickni ostatní porozuměti, co je čeká, nebude-li zastání.

Do té doby také vzal konsistoři pod obojí arcibiskup všechny vsudy vsi a nechal jen měst.⁷⁾ A což velikou hrůzu z arcibiskupa měla tehda konsistoř „podobojí“! Když r. 1601 chtěl býti doktor theologie Vorel od ní přijat v kněžstvo, jsa svěcení římského, odmítla ho poslušná a ustrašená konsistoř slovy: „Nyí nám

¹⁾ Arch. zemsk. Oekonom. 15. 135.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1601. Recepta. V zřízení zemském A. 34. zapovídá, aby k faře, kteráž jest pod jednou, uvozován byl kněz podobojí a naopak.

³⁾ T^m mže. Recepta v arch. arcib. 1601.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcibisk. 1602.

⁵⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁶⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1601.

⁷⁾ Kněz z Modřan Augustin chce r. 1601 na jinou vesnickou faru. Administrátor konsistoře dolejší odpovídá: „Bych pak vás rád chtěl někde do vsi podati, ale že to pan arcibiskup obrátil, a my nemáme nežli města.“ Roudnick. knih. konsist. 33.

arcibiskup v kněžstvo sahá; dekretem vyzdvihuje, když římské kněze přijímáme, obávati se jest, abychom více pana arcibiskupa proti sobě nezbouřili.¹⁾

Rovně v též čas pojal Jaroslav Bořita z Martinic pevnou myšlenku přinutiti všechny své poddané k vřbě katolické buď jak buď. Vzkazuje arcibiskupovi, že potřebuje spolehlivých kněží „pro obrácení všech poddaných mých na víru katolickou podle jistého předsevzetí mého, kteréž v brzce začítí bohdá (míním), až skutečně k tomu je přivedu.“²⁾ Na ten konec vyhnal některé své dosavadní katolické kněze, na příklad faráře v Družci Simeona, kaplana smečanského Rectoriusa, poněvadž se mu nechovali dosti vzorně: prý „majíce poddané mé k poznání pravdy boží věsti, to jim ještě k pohoršení jsou, za něž se v pravdě i stydětí musím“. Tak o nich žaluje r. 1601 arcibiskupovi.³⁾ Na důkladnější oporu své reformace založil Bořita Martinic též ještě rok nové děkanství.⁴⁾

Zatím v jižních Čechách na panství Hradeckém učinila již reformace katolická vedená Jesuity, Jáchymem z Hradce a mateří jeho Kateřinou z Montfortu některý krok v před. R. 1599 vyhnání jsou kazatelé „pod obojích“ ze všech panství, tuze vsude zakazováno pochovati nekatolíky na hřbitovech, leč by se byli před smrtí vyzpovídali a po katolicku přijímali svátost. Na vsích vsude zděšení z toho; ale v Hradci samém „podobojí“ hned se nepoddali. Chodíce k Jesuitům do farního kostela, chtivali od nich přijímání kalicha dle basilejských kompaktát. Lze si pomyslit, jak pohoršlivé scény v kostele z toho byly, když Jesuita se vzeprel žádosti. Na žalobu stran toho od obce vrchnosti podanou odpovídají Jesuité, že podobojí hůř porušují kompaktáta tím, že v postě mají kvasy a „paškvily“ na papeže a katolické náboženství skládají. Děkan Brosius pořád chutě pomáhal Jesuitům v reformaci, jenže dávaje se časem v nemírné pití „pod raušem“ příliš nadával a „na Lutherany dorýval, šibenici jim k pohřbu vyměřuje“. Umřel r. 1601; „pán Bůh rač ho v tom souditi, dobře-li tak činil“, tak zapísáno v pamětech archivních o něm.⁵⁾

V té době příprav k zápasu konečnému již také vyskytuje se nejeden katolický kněz světský, jenž sám bez zvláštních panských nebo jiných pobídek směleji, nežli druhdy bývalo, proti jinověrcům si vede. Z těch byl na příklad Martin Zrucký, jenž za činnost svou k Křtěnovicích obdržel roku 1598 vysvědčení, že „kacířství rušil a pravdě boží věrně dostál jako poctivý rytíř boží“.⁶⁾

¹⁾ Arch. roudnick. kn. konsistorní. fol. 86.

²⁾ Recepta arch. arcib. Opisy v zem. 1602.

³⁾ Arch. zem. Opisy z Miscell. arch. arcib. 1601.

⁴⁾ Tamže.

⁵⁾ Paměti fary hradeck. Frt. Tischer. Rukop.

⁶⁾ Mus. diplomatař. 1598.

Konečně zdál se vůdcům katolickým čas býti již s dostatek příhodný, aby se postavili protestantům skutkem rozhodným. První ranou v tragickém tom zápase konečném byl mandát královský, roku 1602 vydaný proti Bratrům a vůbec proti vši haeresi. Starodávny mandát Vladislavův tím skutkem obnoven se širším rozmachem: teď mířil proti všem, kteří se nedrží kompaktát, a to byla valná většina země; nejméně dvě třetiny českého a německého obyvatelstva v Českém království mělo býti vydáno za psance, za lidi mimo zákon stojící. Dobře chápeme, když souvěký Skála, pozorovatel bystrý, dí, že mandát ten byl první a pravý počátek všech vsudyž následujících nevolí.¹⁾ O mandát ten přičinil se nad jiné kancléř Zdeněk z Lobkovic. Skutkem tím nevydobył si na očích mírumilovných lidí valné zásluhy, shodují se velmi střízliví badatelé v tom, že mandát byl zhola zbytečný a také marný, neboť nebylo lze na ten čas nikterak slova jeho skutkem učiniti.²⁾ Rána mandátem viděla se katolickým bojovníkům býti nejpádnejší aniž byla osamocena. Od té chvíle téměř bez přetrží vycházela z kanceláře královské rozmanitá těžší a těžší nařizení na záhubu evangelické víry.

V Praze přijat mandát r. 1602 od některých s posměšky. Jali se ho tiskem napodobovati. Sixt Palma impressor vytiskl jiný starší mandát Kristův, začež dostal se nejprv do Bílé věže na Hradě a potom na velké prosby pánů i měst, mezi nimiž i podivná prosba Novoměstských, tvrdící, že Palma člověk někdy bez rozumu,³⁾ změněn žalář tiskařův ve vyhnanství. Smysl mandátu, na němž podepsán Jan Evangelista jakožto kancléř, Hus a Luther jakožto služebníci boží, posilňoval a vedl věřící ke vzdoru, necht prý se hněvá ďábel se svou rotou Antikristů, modlářů, svato-skutečnickův, svědců, my se držíme Krista!⁴⁾ Kromě mandátů parodujících vydal tiskař Palma píseň vlastního skládání o Husovi, v kteréž se zle nadává Ješuitům. Z nejmírnějších řádek jejích je: „Ó Praho milá, škaredé ptáky máš!“ Tisky Palmovy tak pohněvaly nejvyššího kancléře, že sám se účastnil domovní prohlídky u tiskaře, jenž se marně bránil slovy, že Jesuité také potupné věci skládají a malují proti straně podobojí.⁵⁾

¹⁾ Skála. Historie. II. 8.

²⁾ Tomek Č. Č. Mus. 1848. I. 460. Gindely. Brüder. II. 332.

³⁾ Prosi za něho takto: „O jehožto sice někdy nerozšafné žádosti marné chvály dobrou vědomost máme, kteréž on z čítání knéh, jakých kdy dostal, nerozumně nabyl a v ono propovědění scientia inflat proto tím snázeji vběhl, že ne všech vždycky doma mívá, jakož toho dokázal, když před čtyřmi lety jakés písničky frejírské vydal, pro kteréž od nás vézením strestán, též své impressi na čas byl podložil, pročez že jest se k nynějšímu neštěstí svému tak snadně, nerozvážlivě namluviti dal, divu není žádného.“ Archiv pražský č. 412. 15.

⁴⁾ V univ. knihovně exemplář. Dva mandáty v Skálovi I. 33. 37. Tam také Emblema symboli, kde je Sixt Palma básní oslavován.

⁵⁾ Vše obšírně u Skály. Histor. I. 33. 47.

Na sněmě r. 1603 vystoupil proti mandátu Václav Budovec, mezi náčelníky nekatolickými nejznamenitější a nejrázovitější osoba celé té doby předbělohorské. Byl český Bratr a valně zcestovaly a vzdělaný; při tom řečník nade všecky. Mluvě proti mandátu, vyložil rádce císařovy za buditele svárů; chce-li se práva náboženského dopřávati jen straně pod jednou a pod obojí, volal Budovec, toť v celé zemi neví, aby se kdo držel konsistoře, a tedy strany pod obojí; líčil nespravedlnost, která se evangelíkům činí tak horlivě a srdečně, že až vypukl v pláč. Jeho původem sepsána také supplikací ke králi.

Po té řeči a supplikací sešla se rada nejvyšších úředníků v zemi, v níž jednáno, jak pokračovati dále a kterak potrestati Budovce. Z protokolu o schůzi vysokých pánů katolických je patrné, že jedni byli ráznější, druzí mírnější. Nejvyšší komorník (Adam ze Šternberka) vykládal, že se brání panstvo protestantské svými kollaturami, které prý jsou svobodné; o to že by musil býti osazen soud, čímž „bychom s těžkem co dovedli“; proti straně podobojí neradil pán co podnikati, ale na Pikarty aby se rázně udeřilo, soud aby byl osazen, kteří páni nezavřeli zborů dle mandátu, aby byli obesláui, kommissari aby byli k pečetění nařízení a začátek aby učiněu byl „na nejmocnějším“ Pikartovi. Sudí radil totěz. Pan „N.“ v radě promluvil zle o Bratřích kraje Hradeckého, kdež zborů nezavřeny; prý soudem a právem purkrabí hradeckého dobře bude se moci proti nim postupovati a veliký ostrach učiniti. Pan místokanclér (Jindřich Domináček z Písnice) v radě děl, že se za podobojí nepřimlouvá, ale ať rozdíl se učiní v tom, kde jaké kněze mají a kam na náboženství chodí. Kanclér Zdeněk z Lobkovic byl v radě pro nejtuzší pronásledování, zvlášt Bratří, to prý se také líbí hofmistru (Křistofu z Lobkovic), jenž míní též, aby „B“ (to bude Budovec) při nejmenším byl těžce stížen právním závazkem příštího soudu. Tak se radili, ale hned nedoradili.

Brzy sešli se páni znova v radu, a tu rozhodli, aby na Budovce nešlo se ještě se závazkem, aby byl pro strach jen pouěkud examinován; proti Bratřím ovšem aby se šlo tuze.¹⁾ Budovec tedy citován, vzat sic na závazek, ale nechali ho zase odejít s pokojem.

Za to vyšly císařské patenty proti těm, kteří na venkově zborů bratrských nezavřeli. Nejdříve zničen zbor v Týně nad Vltavou a v Mladé Boleslavi. R. 1603 kolím zaprány oba rozkazem císařským a zádušň jmění jim odňato; v Boleslavi s důvodem, že obdrželi Bratří kdys od Krajířů práva, nadání, důchody, čehož bez svolení krále Krajířové učiniti neměli; zbor prodán k špitálu.²⁾ Kterí Bratří v Boleslavi vzepřeli se, vzati jsou do Bílé věže na Hrad. Jednota, kteráž měla tehdaž své vyznavče již i v samé

¹⁾ Protokolly v arch. místodrž. R. 109. 14.

²⁾ Arch. mus. listin bolesl. Zbor prodán r. 1606.

Vídni,¹⁾ zase utěšovala se jako druhdy v dobách pronásledování. Bratřím u vězení kněží dopsali, aby boží milosti cele poručili se, když Bůh věčný je teď hodné učiniti ráčil účastníky svých utrpení. „On bude cele pomáhati, věřte, neb sou mocná nad nebe silnější jeho zaslíbení, kterýmž těšil své, že i když budou vedeni před mocné světa, dá jim moudrost. aby uměli odpovídati a pře jeho zastávají i koruny slávy neuvadlé dojíti.“²⁾ Středisko Jednoty v Čechách bylo ochromeno, a Bratřím bylo scházeti se od té chvíle jen potají a s nebezpečím.³⁾

V kraji Hradeckém osmělil se hejtman mandátů proti Bratřím, od císaře vydaných, nepublikovati; r. 1604 volán, aby se zpravil, proč Bratry kryje.⁴⁾ Od té chvíle i v Hradečtě bylo Bratřím uchylovati se v ústraní. Také paní Johanka Hrzanova neposlechla hned. Několikrát jí došel rozkaz, aby vybyla kněze „pikartské aneb bratrské“ ze svých statků, zvláště z Votice.⁵⁾ Déle setrval v neposlušnosti Jan Diviš z Žerotína. Ten měl a držel zbor v Brandýse nad Orlicí, do něhož, jakž rozuměti z nového mandátu císařského z roku 1604, „Pikarti u velikém počtu i z zemí okolních se sjíždějí.“⁶⁾

Nejlépe vedlo se Bratřím v těch dobách protivenství na panství mocného Rožmberka Petra Voka. Píšeť roku 1605 bratrský kněz Cyrus, že stran sloužení pánu Bohu zde vůkol a jinde dobrý pokoj mají⁷⁾

Jest otázka, kteraké následky měl mandát z r. 1602 v straně katolické a protestantské.

Arcibiskup Berka, jenž důsledně zval víru evangelickou věrou „novou, neznámou a přespolní“,⁸⁾ vzal si z mandátu právo úsilněji ujímati se nade všemi podobojími dohledu a právomoci.⁹⁾ Zostřiv censuru,¹⁰⁾ povolal r. 1605 duchovní sněm do Prahy, první sněm po třech letech, jednak aby spravily se mravy kněžské, na něž i papež Kliment VIII. v listě Berkovi tuze nařikal, jednak aby zastaveno a vyvráceno bylo kacírství. K synodě té sešlo se víc než 200 kněží. Kdo ze strany podobojí přišli, nuceni jsou přísauou zavázati se k zásadám sněmu tridentského.¹¹⁾ Kteří ne-

¹⁾ V rukopise mus. Registra zboru Evančick. zapsáno jich s jmény plnými 35. R. 1604.

²⁾ Rukop. budišín. Politica. 234.

³⁾ Rozkazy hejtmanovi od císaře 1603 arch. místodrž. Missiv. č. 111.

⁴⁾ Tamže č. 111. fol. 127.

⁵⁾ Tamže č. 111. fol. 288. Kus také Dvorský v Star. pis. památ. žen. 175.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 113. 46.

⁷⁾ Rezek, listiny z arch. třeboň. v Č. Č. Mus. 1888. 214.

⁸⁾ Slavata. Paměti. I. 45.

⁹⁾ Skála. Histor. II. 7.

¹⁰⁾ Rukop. budišín. 362.

¹¹⁾ Beckovský. Poselk. I. 419. Skála II. 8.

přišli, těm uloženo, aby dlením šesti měsíců vykonali touž přísah u katolickou v ruce visitatorů nebo jiných zástupců arcibiskupských. V synodě usneseno, aby po katolickou přísahali též graduovaní lidé z university, učitelé, knihari, tiskaři, chirurgové a jiní, kteří mohli míti veřejnou působnost. Jména těch, kdož přísahali, měla býti shromažďována a do archivu arcibiskupova zaslána. V synodě též nařízeno nově o cenzuře; ať se vůbec nic netiskne bez schválení arcibiskupova; knihari ať podají seznam prodejných knih, a farář místní ať náhle vchází do krámu ohledat knihy. Šlechtu napomenul arcibiskup, aby jinověrce obracela k víře katolické, seč bude.¹⁾

Nad konsistoři podobojích arcibiskup provozal teď moc docela svrchovanou.²⁾ Administrátor „pod obojích“ rozkazem vyšším úsilně zve na processí městské učitele se žáky i universitu³⁾ a poslouchá, jak se mu poroučí. Assessor konsistoře Pavel Paminondas k straně pod jednou již roku 1591 přistoupiv, klášter Slovanský, v němž mnozí administrátorové konsistoře pod obojí sídlo mívali, uvedl teď v moc katolíkům — jakož nařikali podobojí — „potutedlně“.⁴⁾ Stal se benediktinem, a arcibiskup potvrdil ho v klášter Slovanský r. 1596 za opata⁵⁾ Tím získal arcibiskup nový kostel katolíkům; mělitě v Pražských městech katolíci kostelů málo; do r. 1589 nebyl jim farní — kromě sv.-Vítského — žádný, dáváje onoho roku katolíkům pražským kostel sv. Benedikta za farní, Rudolf sám dí, že „žádný farní a katolický kostel v těchto městech není“.⁶⁾ Kromě kostelů klášterských měli katolíci svého kněze ještě jen u sv. Valentina.⁷⁾ Byl tedy klášter Slovanský, osazený teď knězem katolickým, jedné straně zisk vítaný, druhé straně ztráta, která bodla do živého.

Přičiněním arcibiskupa císař brzy po vydání mandátu kázal Kutnohorským, aby mu dali zprávu o svých kněžích, prý od konsistoře ví, že mají kněze nehodné, poběhlé.⁸⁾ Tim ohlásil se nový, tužší boj o kutnohorskou konsistoř, středistě všech zásad protestantských, prve lutherských, teď i kalvinských.

Arcibiskup s horlivostí, s chutí obnovenou a s přísností neúprosnou, kde měl moc nad kollaturou buď svou buď císařovou, vyháněl podezřelé kněze a dosazoval katolické. Rozkazy jeho tou

¹⁾ Synodus archidioecisana 1605. Tisk v mus.

²⁾ Beckovský. Poselkyně. I. 419.

³⁾ Oekonom. v arch. zem. č. 17. 83. 91. a j.

⁴⁾ Zemský arch. Opisy z Hory 1620.

⁵⁾ V rukop. univ. knih. II. A. 26. jest Paminondas Horský opatem již 1596; jinde uvádí se datum 1601.

⁶⁾ Rukop. un. kn. 17. E. 36.

⁷⁾ Arch. praž. listin. č. 451. 21. U Eckerta (Posvátná místa) kostel ten za katolický v té době se neklade; vůbec zprávy o katolických chrámech v Praze nesrovnávají se ani v pramenech ani v publikacích dosavadních. Arcibiskup Martin r. 1589 uvádí 16 kostelů. Rukop. mus. VI. B. 12.

⁸⁾ Arch. zemsk. Opisy z Hory. 1602.

příčinou ovšem se nikde bez násilí a nesnází nevykonaly. Jan Habartic, hejtman poděbradský, oznamuje roku 1601, že Libičtí nechtějí kněze arcibiskupského; prý by jim ho vnutil sic, ale oni žeby nechodili do kostela, a kněz sám „mezi tak nezbedné lidi dostati se nemíní pro bezpečnost života svého“. ¹⁾ Čelákovičtí dali si kněze Šebestiana Fabiana vnutiti, ale r. 1605 s bolestí oznamují arcibiskupovi, že se modlí latinsky všecko, což jim způsob nezvyklý: „Pro Boha žádáme, aby nám jazykem českým, v kterémž jsme zrozeni, modlitby páně byly vykonávány.“ ²⁾ Přeloučtí nechtějí roku 1602 raději žádného kněze, aby jim podivná žádost prošla, slibují, že místo, aby platili na kněze, opraví kostel a věž. ³⁾ Se Strašeckými byla zlá potůž. Měli od r. 1600 kněze Jana Chmelovce Ledecského, jež světil biskup Dionysius Graecus mezi Muranem a Benátkami. ⁴⁾ Teď měl zasaditi se hejtman křivoklátský o dosazení kněze katolického. Hejtman dlouho otálel. Bylitě Strašečtí, poddání jsouce ke Křivoklátu, tak horlivě evangeličtí, že r. 1605 nechtěli mezi sebe přijíti zedníka Jakuba Burgera, stavitele zámku na Lánech, jen proto že byl katolík. ⁵⁾ Musili se čtyři konšelé pro ten „nezpůsob“ stavěti v Praze v kanceláři.

Také se sousedy Úhošťskými, téhož panství poddanými, jednáno o jiného kněze. Starý vypuzen, s novým se otálelo. Snad neměl arcibiskup spolehlivého hned po ruce. I vyslali roku 1603 Úhošťtí bečvářku jakožto plnomocnici od purkmistra a rady, aby jednala v Praze o kněze, jenž by se jim hodil. Bečvářka pochopila brzy, že toho, jenž by se jim hodil, nedostanou, a o kněze arcibiskupského trvalo bečvářce jednání příliš dlouho, i napsala komoře o arcibiskupově jednání a vytáčkách ostrý list; prý tu v Praze tráví již 14 dní a bez odpovědi domů že nesmí a nepůjde. ⁶⁾ Co pořídila bečvářka na konec, nevíme, ale to víme, že v malých časech byli Úhošťtí pro viru prudce tištěni. Proti snahám arcibiskupovým na císařských panstvích jednali hejtmané, kteří se hlásili k Lutherským.

Z předních katolických pánů, kteří horlivě provozovali katolickou reformaci, zmizel z bojiště náboženského i politického Jiří Popel z Lobkovic, jenž pro velezrádu odsouzen r. 1594 k věčnému vězení. Nic neprospěly mu mocné přímluvy Jesuitů, kteří pánovi i ve vazbě s láskou sloužili. Pán, jež kardinál Aldobrandini (pozdejší papež Kliment VIII.) kladl pro horlivost katolickou a oddanost k Římu za hodna ihned dosednouti na kterýkoli trůn

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1602

²⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1605.

³⁾ Tamže 1602.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1600.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 114. 253.

⁶⁾ Parochial. v arch. zem. Opisy z arcib. 1603.

kostel protestantský v Zaječicích.¹⁾ Ale když první strach přešel, otevírali zase. Roku 1607 citován proto týž svrchu řečený Belvic do Prahy před krále.²⁾ Jiní kollatoři vzdorovali neústupně. Z těch byl Karel Bechyně z Lažan. R. 1604 táže se ho císař přísně, proč do té chvíle nevybyl praedikanta z fary v Bernarticích.³⁾ Když pak dvořenín Jeroným Puchfelder z Preset, ujav právo kollatorské, do Bernartic dosadil kněze katolického, Bechyně z Lažan podnikl proti němu bouřlivý výboj. R. 1605 v neděli po památce všech svatých vyšel z Borovan, sebrav s sebou na sta osob; všickni vběhli do bernartického kostela, nedočkavše vykonání služeb božích, uderili na kněze Šebastiana Dorna, mocí ho vystrčili ze sakristie, pobrali klíče, zavřeli kostel, a s velikým pokřikem shrnuli se na faru; tu vyrazili dveře, vysadili okna, rozbořili kamna a faráře vyhnali. Rudolf císař nařídil r. 1606 vyšetřování tohoto „rozbroje, zbourení a nenáležitého oučinku“.⁴⁾

Skoro rovně tak jako pan Bechyně učinila v Nepomuce roku 1603 Marie ze Šternberka, mající tu polovic kollatury. Paní Bohunka ze Šternberka, zastupující druhou polovici kollatury, dosadila podle mandátu císařského do Nepomuka kněze katolického na faru. Ale Marie jako by byla „plný kollator“ uvedla „s velikým triumfem a zvoněním“ o nespore kněze svého, protestantského a Ondřeje Biruta, kněze katolického, mocně odstrčila. Aby se omluvila z toho bouřného skutku, psala Ladslavovi Šternberskému, že tak učinila pro velikou neposlušnost a nepobožnost Nepomuckých, aby nebyli bez kněze, neboť ke katolickému se jim od mnoha let nechce. Faráři, z kostela vyhnanému, psala paní, aby se z města pokojně pohnul, neboť prý paní do lítosti srdce svého musila se dívat, když poddaní běhali ven k jiným kněžím, prý musí se z nich Bohu odpovídati a proto jim zjednala jiného kněze; na konec mu vyčetla, že i pro jeho neřesti a nezpůsoby na mále jest bytu jeho v Nepomuce. Téhož roku také sami Nepomučtí psali Ladslavovi, aby byli zanecháni při novém učeném knězi Adamovi Enopoliovi Českobrodském, prý jsouce bez kněze byli v hříších a Bůh je trestal krupobitím.⁵⁾ Císař však rozkázal,⁶⁾ aby fara zůstala katolickou, a když Marie Šternberská neposlechla, citována jest r. 1603 do královské kanceláře.⁷⁾ Tušíme, že naposled musel kněz protestantský přece pryč.

Na gruntech Petra Voka z Rožmberka žilo již drahně kněží svčení vitenberského a tu byli mocně chráněni i po mandátě;

¹⁾ Rukop. budišín. Politica. 362.

²⁾ Arch. místodrž. Miss. 116. 120.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 102.

⁴⁾ Tamže. Missiv. č. 115. fol. 13.

⁵⁾ Všecky listy v arch. místodrž. R. 109. 15.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 172.

⁷⁾ Tamže fol. 261.

také drželi se bez útisku i na dál pod Smiřickými, Trčkou, Štefanem Šternberkem, Vartmberkem, Štumberkem a některými jinými, kteří mandátu k sobě netáhli. Jestliže však ti pánové zatím byli rádi, že dovedou svých kněží chrániti, zašel protestantsky Vilém Lobkovic brzy po mandátě na zboží svém Horšovotýnském, jež bylo, jakž víme, aspoň povrchně katolické, k útoku na stranu protivnou. Přes to, že arcibiskup měl dohled nad archidiakonatem Týnským, vyhnal pán některé katolické kněze a uvedl své roku 1604.¹⁾ Arcibiskup Zbyněk žaluje císaři tuze; prý arciděkana vypudil Lobkovic a chce míti nějakého jiného, aby mu byl čeledněm.²⁾ Císař dal téhož roku Lobkovicovi důtku přísnou, pomohla-li co, nelze říci.³⁾ Také Petr Vok z Rožmberka tak málo se bál, že roku 1606 koupil zbor v Mladé Boleslavi, císařem ujatý roku 1602, a vydal jej Bratřím zřejmě.⁴⁾

Kde mandát císařský vynutil, že vrchnost přijala na panství katolického kněze, tu jemu ovšem nepřipravila vděčného bydla. Víme z mnohých nářků, kterak se takovým kněžím mezi jinověrci vedlo. Farář Havel ve Vtelně a v Nebuželi zle žaluje roku 1604, co zkouší, a tvrdí, že jest jako mezi vlky.⁵⁾

Z vyšších osob církevních, které po mandátě horlivě prováděly reformaci, slušno zmíniti se o abatysi sv.-Jirské, jež poslala hned roku 1602 do Třebenic Jesuitu za učitele do školy.⁶⁾ Třebeničtí se obránili nejprv. Ale po čase dosazen jim katolický farář a jeho prací dostali se r. 1606 Jesuité do trebenické školy přec. Měšťané touží a píší stízně do university téhož roku: „Johannes Matheides Bystrícenus, bakalář školy naší, mimo čas vytištěn od Jesuitů, kteří k nám na velikou naši záhubu dle usilování faráře, z jich roty poslého a nám za správce poddaného do též školy uvedeni jsou mocí — my s plácem ustoupiti musili.“⁷⁾

Přední místo mezi reformátory katolickými v duchovenství po vydání mandátu náleží opatu broumovskému Selandrovi. Až do roku 1602 byl klášter broumovský na zlé míře. Opat Martin byl špatný hospodář i nepřikladný kněz. Jsa Polák byl s Poláky bratřími i příchozími stále na hodech a pitkách.⁸⁾ Protestantství za něho šířilo se a upevňovalo v kotlině broumovské. Teď spolu s mandátem nastoupil vášnivý Plzeňan Selander za opata. Nejprve „vyčistil“ všecko doma v řádě, a pak jal se stíhati protestanty.

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 113. 22.

²⁾ Arch. arcib. Recept. Opisy v zemsk. 1604.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 113. 22.

⁴⁾ Kezelius. Kronika 141.

⁵⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1604.

⁶⁾ Arch. zem. Oeconomica 17. 89.

⁷⁾ Diplomatař musejní 1606.

⁸⁾ Miscell. arch. arcib. Opisy v zemsk. 1601. Těž P. Wintera v Mittheil. f. d. Gesch. d. Deut. XXXI. 2.

Vydal tři mandáty po sobě, aby každý poddaný šel o Velikonoci k zpovědi. Kdo nepůjde, tomu hroženo, že nebude v obci trpín, a umře-li, že ho káže opat pochovati bez zpěvu a zvonění na drahách. V třetím mandátě vytýká Selander, že k zpovědi se téměř nikdo najíti nedal a zastíraje se mandátem císařským hrozil trestem hrdla všem neposlušným.¹⁾

O hrdlo sic nikoho nepřipravil, ale toho dovedl, že mnozí řemeslníci jsou pro víru vyloučeni z broumovských cechů, že mnozí jsou pochováni surově v zahradách a v polích nesvěcených i u silnic. Starou manželku Matesa Tholda zakázal vůbec pochovati, takže čtvrt léta ležela v pokoji nepohřbena, a když konečně žalobami objednal si její muž v královské komoře české dovolení pohřbu, pochována stařena, však muž musil utéci, a synové její uvrženi jsou v žalář opatský.²⁾ Poddaní bouřili se, malovali opatovi šibenice na dvěře klášterské a činili mu, co mohli, zlého, začež vždy věděl opat hojnou odplatu.

Příkladem opata v Broumově touž dobou podobně pokoušeli se o reformaci opat Strahovský, Zbraslavský i probošt v Doksanech Kohel.³⁾ Ze světských kněží snažil se pochvalu získati sobě přede všemi arciděkan plzeňský, Jan Sixtus Lerchenfeld. Bez omrzení běhal a jezdil po svém dekanátě a visitoval kněze. Roku 1603 vyslídil ve svém okolí ještě sedm protestantských farářů, o nichž píše arcibiskupovi jízlivě, že nechtějí se postaviti k vyšetřování pro „nemoc školní, dolor dentium“.⁴⁾

V městech královských a jiných, kteréž měly poněkud víc samostatnosti od své vrchnosti, jevily se následky mandátů proti kacířům všelijak nestejně. Návodem kancléře Zdeňka z Lobkovic obdržel podkomoří Purkhart Točník z Křimic a hofrychtér Mates Prekl rozkaz královský, aby nepodával nikde do měst na úřady konšelské a starší „osob sektářských, Pikartů, Kalvinů“ ani jiných, poněvadž lid jde po jich příkladě, oni osazují fary, školy a určují kněžím, co mají kázati.⁵⁾

Ten rozkaz bylo lze provésti jen násilím a proti obcím. Podkomoří poslechl s ochotností tak velikou, že, nemaje po ruce katolíků ani vlašných lidí domácích, raději volal a sázel v rady městské lidi cizí, přespolní, ba i osoby pověsti nechvalné, které potom začaly v městech persekuci protestantův. Úlohu svou podkomoří provedl zvlášť na Starém a Menším městě Pražském.⁶⁾ V instrukcích k radám městským nařizoval, aby přijímali mezi měšťany i do

¹⁾ Rukopis budišín. Politica. 370.

²⁾ Tamže 362. Též diplomatář musejní. 1609. Že byla reformace jeho příliš kruta, uznává obhájce Selandrův P. Wintera v Mittheil. XXXI. 29.

³⁾ Čermák. Premonstráti. 160.

⁴⁾ Arch. arcib. Mi:cell. 1603. Opis v zemsk.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 91.

⁶⁾ Rukop. budišín. Politica 362. Arch. praž. č. 112. 481. Žaloby sněmovní r. 1609 o tom.

cechů bez zbraňování, kterýkoli „katolický pod jednou“ by toho žádal.¹⁾ Také dbal podkomoří pečlivě a s mnohým napomináním i káráním o to, aby měšťané podle konsistorních i královských rozkazů konali výroční processí, zvláště o svátek Božího těla, čímž na mnoze vynikaly vzdory i nepřístojnosti a zmatky. Pravé náboženství, pravá zbožnost, lidskost v těch zmatcích skutečně hynuly. „Láska již ustydla, víra zhynula, pobožnost minula, spravedlnost usnula, upřímnost se skrivila, pravda shubila a není přátelství, není pokoje, není jednoty a svornosti na zemi mezi lidmi žádné.“ Tak naříká r. 1606 Lomnický,²⁾ muž k výtkám sic málo povolaný, ale naříká po pravdě.

Pražský ruch oněch dní nevyhlídí péro tak snadno. Všude neklid, všude podryvání, nadávky a bití pro náboženství. Tu s nebezpečím svého života leze roku 1603 od katolíků navedený tesařský knap Suksa na portál Týnského chrámu a loupí soše krále Jiřího meč při kalichu, zneuctuje tím představitele české víry podobojí;³⁾ tu zase podávají roku 1603 konšelé novoměstští komoře zprávu, že sešli se někteří v domě u Vodolanských, jedli a pili, hádali se o víru až v tom jeden nožem zabit.⁴⁾ S menšími ranami a bitvami se na radní domy ani nechodilo. I v domácnostech jak muži tak ženy, staří i děti hádají se za stolem při kvasích o slovu božím.⁵⁾ Pražští faráři, pokud se hlásili k starým kalíšníkům anebo lépe k „podobojím katolíkům“, v tu dobu podnikali s učiteli farními, kteří byli skoro vesměs lutherští, ne-li kalvinští, pohoršlivé hádky i veřejně ve škole, na hřbitově, o pohřbech, vůbec kde se střetli. Domluvný jest ku poznání doby a lidí případ kněze Blažeje, faráře u sv. Klimenta, a učitelů klimentské školy. Po vyhlášení dekretu proti Bratrům vešel farář k učitelům a dal se s nimi v hovor o mandátě. Úlisně děl: „Čím se to děje, že téměř nejučenější lidé toho sektářství následují?“ Jan Benjamin rektor, jemuž přisvědčoval Jan Jakobides kantor, dal za odpověď: „Nesmejšlme, by co jiného za příčinu býti mělo, jediné ceremonie, nad kterými se mnozí, jak sem toho od nich doslejšchal, zastavujíce do kostelů choditi se zbraňují.“ Farář pro ta slova oba učitele udal; ti se bránili, dávajíce knězi za lež. Kněz je vyhnal na čtyři neděle od stolu a cíhal, aby je v nově polapil. A vyčíhal. Vpadnuv do školy, před žáky volal: „Vy lžete v hrdlo, šelmy!“ a ukazoval na tabuli písničku, od učitele právě napsanou: „Zachovej nás při svém slovu, zruš moc Turků, papežovu.“ Po tom způsobily obě

¹⁾ Arch. praž. č. 324. 132.

²⁾ O sedmi fetěžích Lomnický.

³⁾ Testamenti nostri Jesu Christi od Zachar. Brunevíka. 160. Dačický-Rezek. Paměti I. 207. Eckert. Posvát. mist. I. 303. Dle Kezelia (Kronika 191) jedni pod obojí brali tu věc za smích, jiní tušili v tom zlé znamení.

⁴⁾ Arch. praž. č. 412. 45.

⁵⁾ Závěta. Schola aulic. 1607. 120.

strany o nejbližším pohřbu veřejné pohoršení, „lotrů si dávajíce“. 1)

Pod barvou přátelskou neostýchali se také měšťané někteří vyzvídati na zácích o víře a udávati. Roku 1602 švec jakýs malostranský pozval si o vigilií Tří králů ve dvě hodiny v noci žáky od sv. Mikuláše „na spouštění svíček“. Když z nich vyslechl některé rouhání o svátosti oltářní, běžel pro rychtáře a dal své hosty odvésti do vězení „Kuchařky“. Tehda v universitě byla z toho mrzutá a tuhá porada. Většina profesorů chtěli viniti magistrát malostranský, že, trestaje studenty, protrhl universitní práva. Ale Bacháček zarazil akci slovy, že je strach, aby z toho něco horšího se nepřitrefilo, neboť ví se, že na škole čte se katechismus palatinatus (kalvinský), a subunáči by to svedli na universitu, že se tak děje s jejím svolením. 2)

A kolik zase v této době zpíváno potupných písní, kolik rozhazováno a lípáno na zdi, na praně proti straně pod jednou potupných malování! A to nejen v Praze. V Kutné Hoře zvláště řemeslníci tropili tím způsobem za několik let takovou neplechu, až konečně r. 1608 šepmistři a rada sama proto byla do Prahy citována před zemské úředníky. Ovšem do Prahy páni Horníci nešli, vzkázali omluvným listem, že nic takto nevědí, ale že cechy obeslali a paškvy jim zapověděli. 3) Před tím jedenkrát r. 1607 seběhla se chasa havéřská; odhodlala se i k násilí a vytloukla klášter sedlecký i kostel. Při tom byl opat Šemberk, jenž byl sic sám protestantství velmi nakloněn, v prsa udeřen, ale jináč víc mu neublížili. 4)

Největší hořkosti po městech nastaly, kdykoli po mandáté královském docházely rozkazy, aby ten onen kněz byl z fary hnán a aby měšťané přijali jiného, „konsistorního“. Jen o Chrudimských víme, že přijímajíce konsistorního kněze Jana Trenčanského, slibovali ochotně, že mu nebudou překážeti, když podle rozkazu starobylé řády, v Chrudimi předešle potlačené, bude zase vyzdvihovati. 5) Slíbili to asi na oko, a pochybujeme, že stáli pak v slově. Jinde byly kyselosti a odpory. Takž měli rozřítost tou příčinou roku 1603 Sušičtí. Jan Čejka z Olbramovic udal je, že mají nekneze Petra Šlosera, a hued tu byl rozkaz králův, aby ho vybyli. 6) Také Kolínští, jichž děkan r. 1604 vedl si v chrámě po evangelicku, 7) měli o to nepříjemné výtky. Později živou mocí bránili se přjmouti děkana z Prahy konfirmovaného.

Zle bylo po mandáté v městě Mostě. Protestanté pozbyli v radě svých míst a moci. Katolíci na jich místo dosedlí začali

1) Arch. zem. Oeconomica. 17. 159. r. 1602.

2) Tamže 15.

3) Arch. zem. Opisy Kutnohor. 1608.

4) Dačický-Rezek. Paměti II. Kapihorský Hist. Sedlec. 91.

5) Arch. roudn. knih. konsist. 187.

6) Arch. místodrž. R. 109. 15. Tamtéž Missiv. č. 111. 174.

7) Vávra. Kolín. I. 134.

pronásledovati; kněz protestantský musil z města. Měšťané houfně chodili k sousedním šlechticům do vsí a zámků poslouchat jejich predikanty.¹⁾ V tom roku 1605 zakáže arcibiskup protestantům pohřby s křížem a se zpěvem. Na arcibiskupovu prosbu i císař vydá zákaz. Biřic zákaz vybubnuje a rozhlásí právě, když protestanté s pohřbem šli a zpívali. Z toho jitření bouřlivé. Čtyři měšťané jsou pro ty věci voláni do Prahy, ale za mnoho dní jich do kanceláře nepustili, nechávající jich seděti a obstupovati venku. Když pak pobytem pražským všecko utratili, co měli, ozvali se v kanceláři rázněji, že jsou tu, a hned bez okolků hozeni jsou do Bílé věže. Po nich voláni jiní a zase jiní, a všickni zavřeni.²⁾

Loketští roku 1602 úpěnlivě prosí císaře, aby zachováni byli při víře, v které se narodili, prý je to víra augšpurská, od císaře Karla r. 1530 v Němcích dovolená; katolického děkana, křížovníka, prý mezi sebou pěkně snášejí, neutiskují.³⁾ V Kadani volbou podkomořího také ztratili protestanté svá místa v radě; Prekl hofrychtěř r. 1603 vyhnal postranní paedagogy, kteří utvrzovali lutherstvo.⁴⁾ Brzy nastalo veliké soužení. Jakého způsobu soužení vymyšleno, o tom divný příklad v stížnosti, kterou píše do kanceláře královny Zachariás Freyinger: „Mstí se mi purkmistr a páni sub una, mne vdovce, kterýž jedinkou dcerku nedorostlou mám, za soldata aneb za vojáka jsou volili, jednom aby mne o živůstku mou připravití mohli; k tomu jsem podagricus i chiragricus, jakž všecko město ví, cožby takoví nemocní lidé na vojně prospěti mohli, o tom sám pán Bůh rač souditi.“⁵⁾ Vůdcem protestantů v Kadani byl Štěrba, jenž r. 1569 za to, že v několika nedělích přeložil do německého jazyka zemské právo, obdržel od císaře Maxmiliána přídomek ze Štěrbic; vzdělání byl vittenberského a r. 1575 byl členem výboru pro českou confessi.⁶⁾ Tomuto Štěrbovi ze Štěrbic kázali konšelé katoličtí r. 1604, aby při processí Božího těla nesl nebe; ostatní protestanté aby šli průvodem. Všickni se vzepřeli; prý jsou jiného náboženství. Konec vzpoury byl, že čtyři přední protestanté, ovšem v nich Štěrba, na místě „konsortů“ voláni jsou do Prahy a tu zavřeni.⁷⁾

V Litoměřicích, kde bylo protestantů víc nežli v Kadani, jakkoli processí Božího těla tu následkem mandátu bylo nařizováno,⁸⁾ nedal se nikdo k tomu obradu pohnouti, ale hněvy vzbudil

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. 114. fol. 225.

²⁾ Slavata. Paměti. I. 242. Arch. místodrž. R. 109. 16. Rukop. budišín. Politica. 362. Cori. Gesch. Brüx. 195. Skála. Hist. II. 48—9.

³⁾ Lib. memorab. decan. Cubitens. Opis v zemsk.

⁴⁾ Akademie pražská paedagoga jednoho brání. Oeconom. rukop. č. 18. 201. Arch. zemský.

⁵⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁶⁾ Tamže a obšírněji v Jirečkově Rukověti II. 265.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 108 fol. 162.

⁸⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 111. 142.

rozkaz takové, že městská chasa rozvzteklená, vidouc o pouti roku 1604 v Litoměřicích kněze Zikmunda Kohela, probošta doxanského z kláštera, kdež jako host kázal, vycházeti, vrhla se na něho kamením, div že ho neubila.¹⁾ Toho nedovedli protestanté litoměřičtí zabrániti, aby jim k děkanství nebyl podán kněz z kališné konsistoře, tedy kněz nemilý a jiné víry. Ale činili mu vzdory, takže od mandátu ani chvíli nebylo v městě klidu. Roku 1607 dokonce bouřlivým křikem přinutili děkana Štěpána Slováka, jenž o pohřbu měšťana Nosidla kázal proti protestantům, že s hanbou a hněvem sejítí nucen s kazatelnicí.²⁾ A bití litoměřické nezaleklo Kohela tou měrou, aby přestal v Doxanech protestanty pronásledovati: roku 1604 sedláci za to vybili mu klášter a jeho tak zbili, že půl mrtev dovezen na Strahov.³⁾

Také v Chomutově bylo po mandátě všecko k bouři nakloněno. Než v tom již koupil Linhart Štampach po pádě Lobkovicové od kommissarů císařských panství Chomutovského část větší a Adam Hrzan část jinou menší. Oba páni byli protestanté. Jakoby na odvet císařského mandátu začali na všech statecích svých vyháněti kněze katolické, které s obtíží sem byl Lobkovic uvedl. Když císař roku 1606 hrozil, odpověděl Štampach, že koupil se statky též kollaturu.⁴⁾ Vyhnaní jsou kněží z městečka Března, z Dušnic, z Krbice, z Toušnice a od jinud.⁵⁾ Z této proměny vzali si chomutovští protestanté proti nenáviděným Jesuitům a proti svému katolickému faráři posilek. Poněvadž nedovedli způsobiti, aby se o pohřbech protestantských zvonilo, trápili protivnou stranu všelijak. Týrali ji zvláště při processích a jiných veřejných obřadech, kteréž všelikterak znevažovali. Farář Vecelius přes tu chvíli žaloval v Praze. Roku 1605 mu provedli o processí Božího těla nějaké nezpůsoby.⁶⁾ Konšelé, jsouce obviněni u krále, neuměli se moudřeji hájiti než tím, že sami obvinili faráře, že o témž processí dovolil před kostelem tance.⁷⁾ A zase roku 1606 žaluje Vecelius, když jest na den velikonoční dle starobylého křesťanského řádu s processí do kostela špitálského šel, že rada ten kostel zavřela, takže kněz před kostelem musil stanouti „netoliko na veliké zlehčení, ale více snad pro nějaké lidu obecného zbouření“.⁸⁾ Téhož roku novou posílá žalobu, že o processí Božího těla dělali mu vůbec protimyslnosti.⁹⁾ Do léta 1607 pokročila obec už tak daleko, že

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 113. 202. a v č. 111. 202.

²⁾ Lippert. Leitmeritz. 380.

³⁾ Čermák. Premonstrati. 160.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 115. 46. 66.

⁵⁾ Tamže. Missiv. č. 116. fol. 28. 111. 113.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 115. 109.

⁷⁾ Arch. zemsk. Opisy z místodrž. R 109. 15. 2.

⁸⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 115. 79.

⁹⁾ Tamže. 109.

nedopustila faráři již k processí postavití ani stolů ani májů.¹⁾ Zároveň v týž čas sebrali mu důchody, aby ho snáz vypudili.²⁾ Za všecken čas chodili protestanté chomutovští do kostela špitálního, do něhož byli uvedli kněze svého, čímž spolu jde na rozum, že farář Vecelius, veda processí do kostela protestantského, zbytečně dráždil svoje protivníky; měl přestatí pro pokoj na svém kostele.

Lze úhrnem říci, že vsudy v městech, na hradech i na vsích v době po mandátě králově proti kacírům byly roztržitosti daleko prudší a obecnější, nežli bývalo před tím. A budiž propuštěno, uvéstí hlas souvěkovce, jaký mravný následek do těchto roztržitostí vkládal. Píšeť r. 1605: „Co sobě pak pod těmito roztržitostmi mají pomyslíti ubozí sprostí křesťané? V jakých ouzkostech, bídách a zoufalství svědomí jejich uražená vězeti nemusejí, když toho doslejhají, že tento něco schvaluje a za pravdu jistí, čemu druhy odporuje, znajíce to výborně, že mezi všemi nadepsanými křesťanskými roztržitostmi nenachází se než toliko jediná pravda!“³⁾

Po vydání mandátu proti Bratrům a kacírům nastalo také na Moravě prudší hnutí. Z císařské kanceláře přes tu chvíli do moravských měst a na rozličná panství docházely rozkazy, aby vypuzen byl bludný kněz.⁴⁾ Některé kollatury „bez předcházejícího uznání právního“ od strany pod jednou jsou odjímány.⁵⁾ Do větších měst také přinášeny rozkazy o processí Božího těla, z čehož vznikaly stejné nesnáze a nepřistojnosti jako v Čechách, neboť i tu protestanté pokládajíce rozkaz za útok na svou víru, vedli si k úkonům, sobě vnučováním, s posměchy, se zlostí a nešetruě. Úřad znojemský byl hned roku 1602 trestán pokutou císařskou, že nevázně ušel z processí Božího těla.⁶⁾ A roku následujícího opět se „mu dostává rozkazu císařského, aby nařídil k processí cechy, svíce, prapory a ovšem aby sám byl příkladem při tom pobožném úkonu.“⁷⁾ Měšťané zdejší však se k processí měli velmi líknavě a jeden z nich vlastní rukou sepsal na všecko katolické náboženství posměšný spis.⁸⁾ Tenť výsledek císařských rozkazů ve Znojmě.

V Brně bylo stejné. Roku 1603 dodán radě rozkaz, aby do šesti neděl vybyli z města Kundrata Praetoriusa, jenž „při processí v ochtáb slavnosti Božího těla nemalé nevážnosti k posměchu religii sv.-katolické se dopustil.“⁹⁾ A hned roku následujícího zas

¹⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 116. 114.

²⁾ Tamže č. 116. 116.

³⁾ Nath. Vodňanský v dedikaci k Theatrum mundi. 105.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 239. 1603. do Veliké Bytěše.

⁵⁾ Evangelitských stavů obtížnosti. Tisk v mus. z r. 1618.

⁶⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 110. 195.

⁷⁾ Tamže č. 111. 138.

⁸⁾ Jakub Glekmeyer. Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 84.

⁹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 178.

jiný, jenž se rouhal, odsouzen na pevnost proti Turkům,¹⁾ aniž potom byl pokoj.

Biskup olomoucký, kardinál František z Ditrichštejna, stále přemýšlel a jednal o rozšíření náboženství katolického a o zastavení a obmezení jinověrců. Bez přetrží na pomoc volal hejtmana zemského nebo samého krále. Roku 1607 podařilo se mu vehnati do nesnáze i mocného Pertolda z Lipého, jenž vyhnal kněze katolické z Hostiradic a odjinud z panství svého, uvedl predikanty. Musil proto sněsti hofrychtérovo vyšetřování dlouhé, ale poddal-li se rozkazům, pochybno.²⁾ Biskup František z Ditrichštejna vedl si k potlačení evangelíků stejně tak, jak náčelníci katoličtí v Čechách: čtyři léta po jeho nastoupení nebylo jeho přičiněním v nejvyšších úřadech ani jediného protestanta. Jemu pomáhal zemský hejtman Haugwitz, nejvyšší komorník Ladislav Berka, ve Španii vychovaný, podkomoří Sigmund z Ditrichštejna, bratr biskupův, jenž měl ženu Španělku a neuměl česky, a nejvyšší sudí Karel z Lichtenštejna, jenž od Bratří přestoupiv ke katolíkům, stal se všech jinověrců nejzúřivějším odporníkem. Ti všickni způsobili na Moravě boj náboženský nebyvalé prudkosti.³⁾

V Opavě již bylo všecko protestantské; poslední kněze katolické vyháněl rok po mandátě Jindřich Charvát Plavecký z Plavče ze statků svých.⁴⁾ V Opavě samé, kde již r. 1580 nebylo než všeho vsudy 18 katolíků,⁵⁾ vznikla po mandátě krvavá bouře. R. 1603 žaloval kardinál z Ditrichštejna, že Opavští proti jeho jurisdikci do farního kostela přivedli predikanta. Opavští vyslaní dokazovali v Praze, že jus patronatus po odchodě německých rytířů od Ferdinanda I. r. 1542 jest dáno jim. Tak sic bylo, ale ukázalo se, že podávati měli jen kněze katolického. Propadli tedy právo své. Bylo jim uloženo, aby vyhnali do čtyř neděl všechny kazatele, kněze aby přijímali od biskupa Olomouckého, a vyslaní aby v Praze zůstali do vyplnění těch rozkazů pod propadením 30.000 kop českých.⁶⁾ Když se Opavští k tomu neměli, aby poslechli, odňata jim, jakožto „nevědčným“, kollatura od císaře.⁷⁾ V máji roku 1603 přišel se biskup podívat do Opavy, jak tu věci vypadají. Svému příchodu dal tu barvu, jakoby se šel modlit do kostela sv. Václava. Opavští nechali ho pomodliti se, ale když vyšel z chrámu, „chtěje pokojně z města odjeti, s nemalou protimyslností, ano s nebezpečenstvím života a zdraví svého též služebníků a čeládky své se potkal, takže zhlučivše se nemálo zběři, všelijakého lidu, na něho jsou udeřili, za ním posměšně hanebná a nenáležitá slova mluvíce povo-

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 113. 86.

²⁾ Tamže č. 116. 192. č. 111. 123.

³⁾ Kameníček Č. Č. Mus. 1894. 97. Chlumecký. Carl v. Žerot. I. 187. 317.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 314.

⁵⁾ Biermann. Gesch. Troppau. 270.

⁶⁾ Chaos v arch. praž. Diplom. musej. Opis.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 208.

lávali, pískali, křičeli, kamením házeli, v tom kněžství, vyvýšenosti a vzáctného důstojenství osoby jeho neušetřivše, an by dosti bylo. aby mu se to od pohanů a neznabohů dostalo“. Těmi slovy líčí císař přivítání biskupovo v Opavě, ukládaje soudu zemskému, aby zjevně i tajně se vyptal na původy a dobré zdání podal, jak je trestati „pro ostrach“. 1)

Nežli co toho ke konci dovedeno, strhla se v městě bouře proti katolíkům.

Povstalci nejprv shrnuli se u velikém počtu do několika domů svých protivníků, sáhli na městského písaře. Na tom zatím přestali. Přišla kommisie, aby věc vyšetřila. Obesláni jsou od konšelů z každého cechu tři mistři, aby pojednali s kommisí. Mistři nepřišli, a kommisie bez vyřízení odjela. Odjela i druhá za ní. Protestanté, jsouce věci svou jisti, prepadli teď farní kostel, zvonili a slavně uvedli do něho svého kazatele. Při tom pohružky činili konšelům i duchovním v klášteřích. Když císař pozval pro toto pohnutí některé strážce do Prahy, nedali jim ostatní odjeti, alebrž ihned jali se strojit nový odpor se zbraněmi v ruku. Obsadili ulice, konali stráže na branách, majíce své hejtmany, k tomu zvolené. Při tom vzbouření vytlučeny domy protivníkův anebo těch, kteří poslušensství zachovali; některé osoby jsou i do smrti zbity. Císař vzkázav všem stavům moravským, lužickým a opavským, aby se na Opavany zbrojně vrhli a do města na trhy nic jim voziti nedopouštěli, 2) poslal nejvyššího Fridricha Gaispergera s regimentem vojska do Opavy; povstalci nejen že ho nepustili do města, oni sami rychle najali žoldnéře, vytáhli střelbu, v zámek Opavský, jenž byl císařův, mocí se vetřeli, a vyvrhše z praporce městského erb císařský, utkali se s vojskem v boj, ale podlehli.

Kdo mohli, rozprchli se, jiní jati. Zřízena kommisie desítipanská, aby všecko upokojila a vinníky ztrestala. 3) Hlavou kommisie byl Ferdinand, purkrabí z Donína. V instrukci oněch desítipánů čteme, že Opavští pro svou nepoddanost svobod a privilegií potratili, ale aby se přece činil rozdíl mezi vůdci a svedenými; i zatvrzelými a těmi, kteří poznavše blud, se koří; aby vzali klíče i pečeti a majestáty, vyptali se podle rejstříku na buřiče, aby trestali brdlem i statkem a vypověděním, nový úřad aby sadili, v němž aby věrní přednost měli, jimž budiž učiněno napomenutí, aby všelijaké neřády, zvláště vandrovní čeládce, přísným trestáním přetrhovali; všecky zbraně aby sousedé na zámek dali. Kromě toho měli se desítipáni také ptáti na vyšší stavy a obyvatelé okolní, kteří buřiče podporovali, potřeby a stravy jim do-
dávající; konečně jim uloženo, poněvadž předešlý hejtmán Ondřej

1) Arch. místodrž. Missiv. č. 164.

2) Listiny opav. v inus.

3) Arch. místodrž. Miss. č. 116. 193. 196.

Bzenec jest zrádně zastřelen, čímž Opavští prý dokázali, že ne-
umějí si váziti císařských úředníků, aby tedy kommisie pilně
pátrala také po vrazích.¹⁾

Opavští jsou ztrestáni a zkroceni tak, jak v instrukci psáno;
ale proběhla léta, nežli zastizeni všichni vinníci. Vždyť ještě
r. 1607 shánění jsou v Třebové kováři z Opavy po bouřce uteklí.²⁾

Rok 1608 přinesl protestantům prospěšný obrat v jejich
zápasech. Dosavadní úspěchy katolické rázem zastaveny a namnoze
ohroženy. Protestantští a bratrští vůdčové političtí užili císařových
nesnází, jež na něho shrnul bratr jeho Matiaš, k dobytí svobody
náboženské. Při tom ovšem měli stavové na mysli cíle své poli-
tické, totiž rozmnožiti svou moc na škodu moci královské. Průběh
vysoce dramatických dějů těch jest z obecné historie povědom,
a my přestaneme na málu vzpomínkách.

Stavové protestantští, když Matiaš na svého bratra zbrojně
táhl, spojili se zápisem, v němž brozili, kdo odpadne. toho že
vyhodí oknem. Spojení bylo tedy energické, zoufalé. Sestavili
artikule svých žádostí a v pondělí svatodušní je přednesli. Žádosti
shrnovaly se v tom jádře, že nechtějí stavové kompaktátům než
konfessí z r. 1575, ta nechať vepíše se do desk jako zákon;
vždyť prý i žid Mejzl obdržel majestát na vystavení školy židovské,
proč by ho neměli míti „podobojí“; kollatur aby se příště nedo-
stávalo arcibiskupovi, poněvadž nikdo nemá býti nucen k víře,
a arcibiskup nutí; ouřady nebudtež osazovány samými pod jednou,
ale rovným počtem i podobojími; Jesuité bez svolení sněmu aby
nekupovali ni nadrželi statkův, arcibiskup budiž přirozený Čech,
čimž směřovali proti tehdejšímu arcipastýři katolickému, Karlovi
z Lamberka, jenž jsa Němec z Rakous, ani slovíčka českého ne-
uměl; konečně chtěli, aby meč z Týna ze štítu vzatý byl vrácen
na své místo. Ostatní žádosti stavů byly rázu politického.³⁾

Z největší nouze slíbil císař, že na příštím sněmě nejprv
jednati se bude o náboženství, jen aby zbavil se nebezpečného
a blízkého Matiaše. Stavové postavili se, věříce slibu, na ochranu
krále svého, a Matiaš odtáhl, ovšem ne s prázdnou; povědomo, kterak
rozšířil panství své. Příští sněm dlouhý, bouřný nastal r. 1609.
Radili císaři rádcové Lobkovic, Slavata a Martinic, aby nepovolil
stavům v ničem. Ta rada uznává se při nejmenším za krátko-
zrakou,⁴⁾ poněvadž za tehdejších poměrů nebylo nikterak lze
uvésti ji v skutek. Mysli byli příliš rozhořčeny katolickými

¹⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 197. Zbraně v zámku potom hlídal syu ne-
božce Jiřího Basty, zle pověstného z dějin sedmihradských. fol. 237.

²⁾ V museum listiny z Opavy.

³⁾ Tištěny kolikrát; Slavata Pam. I. 156. Skála Histor. I. 92. Zkráceně
v Beckovském Poselk. II. 19.

⁴⁾ Gindely. Brüder. II. 361. Důvody této své činnosti proti evangeli-
ckým uvádí Slavata v Pamětech. I. 381.

úspěchy, stavové příliš mocni, císař příliš slab. Sic opět upozorniti jest, že nebyli všickni členové katolické šlechty slepě prudci; byla i mezi nimi strana povolnější, mírnější, uvážlivější. Z nich byli přednější Adam ze Šternberka, Adam z Valdštýna, Jan Zbyněk Zajíc z Hasenburka. Slavata je zove katolíky bázlivými, kteří se nikda neradili s theology, viní je ze „strašlivé nedbalosti“ a ve svém fanatismu nadává jim idiotů, „kteří jsou se nic aneb velmi na mále nějakého sotva počátku literního umění učili“. ¹⁾ Císař uposlechl prudkých rádců svých aspoň potud, že se dal na odklady. Stavové psali suppliky a na ně vždy obdrželi jen repliky, a ne svobodu. Budovec bouřlivě mluví. Sněm rozpuštěn, a stavové zjitřeni až k násilí. Když sněmovna zavřena, za kostelem katedrálám na Hradě sešli se 5. května a přísahali si pod nebem. Toť začátek revolucí. Učiněno poselství k cizím protestantským knížatům, aby se přimluvili za svobodu českých evangelíků. Pokusy o roztržení podobojích mezi sebou náčelníci lutherán Thurn, Šlik a bratrsky Václav Budovec po každé v nic uvádějí. Petr z Rožmberka píše ze svého zátiší venkovského náčelníkům katolickým: „Jsme všickni Čechové, jsme krev jedni druhých, jednoho pána Boha, jednoho krále, jedno právo české máme, trpme raději Čechové sebe, než abychom potom jiné cizí a daleké národy trpěti musili, kteřížby usilovali nás snad i ven ze země potomně vyhnati!“ ²⁾ Prorocká slova.

Přimluvy od falckého Fridricha, od Matiaše, jenž svým protestantům povolil, od kurfiřta saského, braniborského ³⁾ staly se. Zahájen nový sněm na hradě Pražském, v němž stavové žádosti své obnovují, a opět táž hra s průtahy a odklady.

V Praze zatím potrzky a vášnivé vznícení myslí. Dle slov králových „zášlená sběr pražská a chasa záškodní“ sotva se dala zdržeti na uzdě. Kněžstvo u velikém počtu předstupuje před stavy evangelické a zřejmě se odřiká poslušnosti arcibiskupa i konsistoře pod obojí. Všichni přiznávají se ke konfessi české a nařikají s úpěním „na jho papežské“, v němž až do přítomné chvíle vězeli. ⁴⁾ Po příkladě prvních těch kněží přiznávají se potom jedni po druhých i z těch, kteří prve se zdrželi.

¹⁾ Slavata. Paměti. I. 394. 396.

²⁾ Skála. Histor. I. 170.

³⁾ Kurfiřt psal po prvé 6. Oct. 1608: „Dům rakouský žádných horších nepřátel neměl jako Jesuitské sekty a k nim připojených příliš kvapných a rozjittřených rad. Kdo jest J. M. Cís. tak šťastná vítězství nad Turkem zhyzdil? Když nepřítel téměř uprostřed země uherské ležel, tehdaž musely persecuciones, útisky o viru přece se začínati tak, až J. M. C. o Ostřehom, Sedmihradskou, hořejší Uherskou, Valašskou, Muldavskou zemi přišel! Štěpán král polský dobře pověděl, když některý ho k útiskám o viru nabádali: Ego sum rex populorum, non conscientiarum.“ Rukop. budišín. 331.

⁴⁾ Skála. Hist. I. 203.

Pohnutá doba vynese na povrch a k podivné slávě i takové prázdnu lidi, jako byl vyběhlý z kláštera františkán Kašpar Felix, jenž v sněmě mluvil stavům s katedry, že z osvětlení zvláštního a zázračného světlem boží milosti poznáv bludy v papeženském učení, přidává se k církvi evangelické. Stavové řečí Budovcovou přijali mnicha obráceného pod svou ochranu; Felixovi však šlo o ženitbu víc než o čistější učení, a v nevalných časech potom sami defensoři kněze toho, když se byl stal německým kazatelem v Novém městě, pro jeho nemravnost zavřeli do šatlavy.¹⁾

Z kněží již téměř nikdo nic nechtěl mít s konsistoří pod obojí, kterouž rádcové císařští na rychlo před sněmem osadili administrátorem, mužem povah nekalých, Tomášem Soběslavským, jenž ochotně přijal instrukci od arcibiskupa. Vydání této instrukci pokládali stavové za útok na sebe.²⁾ Administrátor, jakoby tušil, že brzký konec nastává konsistoří pod obojí, zoufalou, rychlou činností se proslavil. Tu žaloval,³⁾ že města Pražská a mnohá jiná kněží konsistorních neberou, Týnští že jsou raději bez kněze, na Mělníce, v Domažlicích, v Pelhřimově že mají nekněze „samorostlíky“, v Praze že Betlém víc než od roku je zavřen beze služeb božích, prý podával jim do Betléma kněze Jindřicha Kociána; nechtěli ho, u sv. Havla nechtějí kněze, u sv. Martina nekněz samorostlík a jinde rovně tak; kněžstvo pak z míst svých vyzdvižené na lehkost ouřadu božího do Prahy se přistěhovavši po hospodách bydlí. — Dotčený administrátor, dle svědectví Skálova⁴⁾ „člověk u víře spletený a života naskrze nepřískladného“, v čas sněmu snažil se činit i stavům v předsevzetí jejich překážku, podav císaři těžkou supplikací na stavy pod obojí.

Zatím v sněmě bouř z odkladů stále větší a hrozivější. Budovec břitce a prudce vyčítá kancléři „partyty“, při čemž od stavů i ostatní rádcové císařští malých pochval docházejí. Do zmatku obecného přicházejí také Broumovští se svými žalobami na opata, a stavové skládají už po několikáté všecky své stížnosti stran pronásledování své víry na spisy. Ve spisech vyčítají všecko, co věděli, věci velké i malicherné, staré i nové: touží, že některým pánům kněží jejich pod obojí z far jsou vyzdvižení a za bludaře vyhlášeni, jiným kostelové zavírání a pečetení, na fary, kdež pod obojí bývali, kněží pod jednou dosazování, pohřby osob podobojích v kostelích a na krchovích nedopouštěny, nýbrž taková těla na rozcestích a jinde v místech potupných zakopávána, k bezděčnému přijímání svátosti oltářní pod jednou lidé kyji, vězením, roztahováním a otíráním úst nucení; kollatorům i vyššího stavu hro-

¹⁾ Kn. konsistorní B. 23. 131. arch. zemsk.

²⁾ V allegatech k Apologii. II. 1618. č. 12.

³⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁴⁾ Skála. Histor. I. 167. V knihách konsistorních pro rozmanité hříchy často zapisován.

ženo i žebříkem a mukami, komedie čili divadla na lehkost strany pod obojí strojena, lidé pro víru z úřadů vyháněni, řemesla jim odjímana.¹⁾ V jiných stížnostech²⁾ připomenuta reformací opata broumovského a strahovského, vyčteno, že na císařská panství sázejí se kněží katoličtí, administrátorem že stal se člověk podivný, klášter Slovanský, jenž vždy pod obojí býval, že vzat od strany pod jednou, též tak vyšehradský kostel sv. Alžběty, že pod obojí v městech nuceni jsou k processím Božího těla, bez vůle arcibiskupovy že nesmí se nic tisknouti, impressoři Dačický a Sedlčanský že jsou zavřeni, protože znova vytiskli lutherskou postillu Philadelphovu. A tak jiné a jiné stížnosti a žaloby na hromadu snášeny a císaři i rádcům jeho vyčítány.³⁾

Když již císař koncept majestátu na svobodu náboženství evangelického měl v rukou, popuzeny jsou myslí stavů k novému zjištění pro rozkazy, aby universi a Pražská města spolu s cechy vykonala processí Božího těla. Byla to za oněch poměrů rána do vzbouřených vln zbytečná. Kněží, kázice v kostelích, že to modlářství, na processí nešli,⁴⁾ a Budovec tak zlé činí pro ty dekrety o Božím těle kancléři výčitky, že již tehdy málem byli by stavové kancléře Lobkovice oknem vyhodili. Vyčítali mu, že všecko je z jeho hlavy „zlobivé“, a on že hlavní obecného pokoje rušitel.⁵⁾ Jesuité, jimž šlo v těch dnech skoro o život, takže za některý čas i po domech jim bylo poschovávati se,⁶⁾ snažili se, seč jen byli, aby potvrzen nebyl majestát; arcibiskup psal papeži a biskupu Řezenskému o svém přesvědčení, že stvrzením majestátu víra katolická v Čechách zahyne.⁷⁾ Kněžstvo katolické prosí císaře německou zálostí, aby nepotvrzoval svobody náboženské, sic že bude zmatek, když kollatoři budou směti na kněze dosazovati, koho libo; prý jsou kollatoři ne všickni vzdělaní, některý prý ani neví rozdíl de Romana ani Augustana confessione; a konečně co prý mají Čechy s Augšpurkem co činiti, jaké svazky, vždyť prý práva tohoto království daleko jsou jináč.⁸⁾

Když netrpěliví a vzbouření stavové usnesli se o defensi své víry, když nařídili si i direktory za vykonavatele té defensi a

¹⁾ Skála. I. 126.

²⁾ Diplomatař musejní. 1609.

³⁾ Rukop. budišín. Polit. 362. Obšírně u Skály. I. 128—165. a j. Též v II. Apologii. Allegat. č. 12.

⁴⁾ Skála. I. 220.

⁵⁾ Týž. 222. 223.

⁶⁾ Rukopis I. A. 1. 261.

⁷⁾ Emanata, arch. arcib. Opisy v zems. arch. 1609.

⁸⁾ „Was hat Böhmen mit Augspurg für vicinitäten, so doch die Recht dieses Königreichs viel diversiora ab aliis Juribus sein?“ Arch. arcib. Opis. v zems. 1609. Jest významno, co děl Budovec již r. 1603 na odpor tomuto mínění. Psal císaři, že konfessi česká se s augšpurskou srovnává, a království České že jest osud říše, tedy jako tam konfessi augšpurská platí, takž i zde by měla platnost míti. Arch. místodrž. R. 109. 14.

z Hradu přesídlili se dolů do Prahy na radní dům novoměstský a jali se vojsko sbíratí: císař Rudolf uleknuv se, vydal v červenci r. 1609 stavům majestát na svobodu náboženství.

Přední rádcové císařští ho nepodepsali.

Majestátem ¹⁾ zbaven král moci nad protestantskou církví. Třem stavům evangelickým, ač toto jejich jméno císař z majestátu vypustil, dána v moc akademie čili universita a konsistoř pod obojí, dána jim vůle a právo stavěti školy a chrámy; vysloveno, aby se strany snažely a netýraly se pohřby, poddaní aby nebyli nuceni k víře, vůbec dána jim svoboda dle konfessí z r. 1575.

Vedle majestátu bylo učiněno porovnání mezi konfessionisty a katolíky — ale jenom mezi katolíky mírnými — že jedni druhých zanechají při kostelích a kollaturách, král na svém zboží že může dosazovati kněze arcibiskupské pod jednou i pod obojí; smluveno znovu o pohřbech, kde protestanté platí ke katolickému kostelu desátky, tu aby měli právo pohřebu, upře-li se jim toto právo, že nemusí zapravovati desátkův, a konečně že podobojí mohou stavěti kostely na statcích královských a v královských městech, tedy i tu, kde by byla většina katolická. Porovnáním r. 1609 stanoven rok normální: totiž co která strana drží, podrží.

Také stavům slezským vydán majestát, jímž se jim povolila augšpurská konfessí.²⁾

Majestátem zahynula nejprve konsistoř pod obojí, jakožto ústřední správa bývalých kališníků. Pohřební řeč jí učinili stavové na sněmě r. 1609 řkouce na její a jejího kněžstva charakteristiku: „Jsou mezi nimi lidé nehrubě učení, artikulův víry nepovědomí, bludové sekt a rot jsou jim neznámi, neb oni sami sektou jsou, nemajíce certam analogiam fidei; ku příkladu, dnes chválí papeže, slouží mši, dábly vyhánějí, blátem a křížmem dítek se dotýkají, a zejtra zase proti tomu všemu jsou, a tak horké i studené, sladké i hořké z jedněch úst vylévají.“³⁾ Ze zbytku kališných kněží některé, vidouce, že novou konfessí věc jejich nadobro ztracena, poddali se arcibiskupu pod moc a srovnali se úplně, u Jesuitů vykonavše zpověď. Z těch kališníků uvádí se děkan Rakovnický⁴⁾ a farář Mikulášský Staroměstský.⁵⁾ Poznali prý, že „husitství, jež za dvě stě let stálo, díl od Lutherských díl od Pikartů, kteří se

¹⁾ Tištěn v Vác. Šubertově II. Apologii 132. Slavata. Paměti. I. 376. Skála. Hist. I. 252.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14. Skála. I. 249. Goll. Č. Č. Mns. 1874. 3. Dle Slavaty a Beckovského jest majestát slezský „vysvětlenější“ a „zřejmější“ než český. Podotknouti jest, že Kladští, Loketští a Chebští chtěli mítí při majestátě své obzvláštní potvrzení konfesse augšpurské.

³⁾ Rukop. budišín. Politica. 340.

⁴⁾ V Rakovnicce měli r. 1609. děkana Jana Jeronýma Žateckého dle městsk. kopiáře z r. 1604; nevíme, byl-li to ten.

⁵⁾ Snad Jindřich Kocián.

ne mnoho od Kalvinů liší, jakoby had od hada, na saň vzrostlého, pozáno“.)¹⁾

Protestanté s Bratřími snesli se o společné zřízení nové konsistoře, v níž měly býti obě strany zastoupeny. Smluvili se o podávání kněží na fary, aby nebylo při tom žádné straně ujmy, porovnali se o ceremoniích tak, aby každá strana zůstala při svých, jenom v Praze pro zvyklost lidí aby bratrští kněží sloužili v komžích, dohodli se o svěcení kněžstva svého.²⁾ Po dlouhém pronásledování směli teď Bratří veřejně služebnosti boží konati. V Praze oddán jim k tomu Betlém, kdež otevřeli i školu svého vyznání.³⁾ Roku 1610 ujali stavové také censuru spisů podobojích; odevzdali ji defensorům a akademii. Censura spisů katolických zůstala při arcibiskupovi a jeho konsistoři.

Takž zdálo se dle slov Skálových všechněm pokojným lidem, že Bůh uvedl do vlasti milé ten starodávný zlatý věk.⁴⁾ Protestanté, kde byli dotud tištěni, skutkem zdvihali se k volnějším provozování svého náboženství. Na příklad v Chomutově světlí si r. 1611 protestanté nákladný chrám, a Šud administrátor protestantské konsistoře radí, aby skrze modlitby svaté a služby boží v střídmosti to posvěcení vykonal kaplau s kněžími okolními, dožádanými.⁵⁾

Ale zlatý věk neuveden. Nebylo spokojenosti ani při straně vítězné. Byly spory v samé konsistoři mezi Bratry a protestanty, byly zlosti mezi protestanty samými, v lutherské a kalvinské rozdělenými. Jedni druhých nechtěli snášeti a zuřili proti sobě bez lásky křesťanské čím dále prudčeji. První čas po majestátě hněv Kalvinů shrnul se na německého doktora Hoë, kazatele kurfiřta Saského, jehož obraz a jméno jedné noci roku 1613 od protivníků přilepeno na šibenici v rynku pražském.⁶⁾ Do roku 1621 sepsáno proti tomuto muži lutherskému nad dvacet pět ozvání a pamfletů.⁷⁾ Lutherští ovšem traktáty prudkými odpovídali. V jednom traktátě

¹⁾ Rukopis univ. č. 1. A. 1. 265.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z Třeboně.

³⁾ Potom obdrželi též kostel sv. Šimona a Judy v Starém městě. Slavata. Paměti. II. 235.

⁴⁾ Skála. II. 11.

⁵⁾ Kniha konsistor. B. 25. v arch. zem. 114.

⁶⁾ Arch. praž. č. 1291. 326. Zaklíná se v radě Pavel Šindl, že toho neučinil.

⁷⁾ V knize mus. 42. C. 275. je seznam 24 traktátů a nejsou všechny. V č. 42. C. 191 jsou jiné ještě. Z nejsprostších pamfletů je onen český veršovaný „paškvil“ z r. 1613, na němž podepsán M. Joh Sušicenens. Začíná se: „Sem, sem kdo kupuješ lelka, pohleď sobě na pacholka — Němce maltaznou žvavého — a učením nezdravého — vidíš, jak jest pěkný až pňuj — ten z Němce vyklizený hntj . . . Ve Vídni kolíbku pohnojil, v Sasích nepokoj přistrojil — na Čechy Němce ozbrojil — pražským mistrům chlíb odkrojil, o Pražané co děláte, že tomu hnoji zde dáte — tak dlouho pňuj, pňuj smrděti, kažte z města vykliditi.“ V rukop. arch. pražs. Chaos III. 431. Známo, že se Hoë Čechům v revoluci tuze odemstil, poštvav Jiřího kurfiřta proti nim.

brání se Kalvinští hrubého nařknutí lutherského, že by byli „orientální reformovaní čili Turci“; prý se od Lutherských liší jen čtyřmi kusy, učíce jinak poněkud o osobě Kristově, o křtu, svátosti oltářní a převzděnění božím. Je domluvno, že roku 1616 lutherský mistr Samuel Martinus Hořovinus má v universitě veřejnou řeč „de concordia ecclesiae his ultimis temporibus plurimum necessaria“.¹⁾ Promlouvá o svornosti církevní nutné!

Také byly rozmíšky mezi uvědomělými a bezděčnými protestanty po městech venkovských. Tu spory vzuikaly obzvláště tím, že někteří kněží, užívající svobody náboženské, již bez přetvářky dali se do odhazování všeho, co dosavad zbylo na nich ze strany podobojí. Na příklad pohnuta byla r. 1610 všecka obec na Táboře. Š patrnuo nevolí ptá se Pavel Kába od vsí obce, proč v kostele složen ornát, proč ho děkan „nepožívá“, čím původem takový ornát složen? Konšelé nepokojné obci oznamují, že jsou od děkana slyšeli, proč a z kterých příčin ornátu se odřekl, a kdyby se snad tím kdo zhoršoval, aby k němu na faru šel, tu že jistou od něho zprávu vezme.²⁾

Čeští protestanté také zlou měli potíž s německými, kteří na ujmu jazyka českého se teď uvozovali do Prahy směleji. A vyšší stavové čeští, z nichž nejedni od věků němčině byli nakloněni, přáli německému hnutí protestantskému. Hned po vydání majestátu obrali kostel sv. Kříže v Starém městě za německý a tu dali konati služby boží a kázání za shonu tisíce lidí.³⁾ Chtěli sobě vzítí více pražských kostelů; činili defensori nátlak na osadní kostela panny Marie na Louži, kdež na tu chvíli nebylo kněze, aby dopustili tu konati služby boží po německu. Osadní honem zaplatili administrátorovi 1 kopu, aby jim poslal českého kněze; administrátor se všelijak kroutil, ale osadní protestantův německých nepřijali.⁴⁾ Téhož řečeného roku sáhli němečtí Lutherané i po hlavním kostele v Týně! Hrabě Šlik a administrátor „pod titulem J. M. kurfiřta Saského“ vzkázali na radní dům i do osady, aby v pondělí a ve čtvrtek smělo býti kázáno skrze kněží německé v chrámě Týnském. Osada obeslána jsouc učinila snesení, „aby se omluva uctivá učinila, že pro budoucí zlé a nebezpečnosti jazyka českého tak i všeho města se tomu povoliti nemůže; poněvadž to prve nikdy nebývalo, mají dosti jiných kostelů.“⁵⁾ Pan Šlik se hned nedal odmítnouti, v čemž administrátor mu pomáhal. V nově bylo osadním sejítí se a jednati; nuceni jsou povoliti, svolili k službě německé, však nikoli v Týně, než u sv. Benedikta,

¹⁾ Tisk v museum z r. 1617.

²⁾ Arch. táboorsk. Manual. B. IV. a. 50.

³⁾ Skála. Hist. I. 245.

⁴⁾ Kn. záduší P. Marie. Arch. pražs.

⁵⁾ Kn. týnská lit. A. 118. 119.

jenž byl s Týnem sloučen. Tu kázáno tedy po německu, až roku 1613 usnáší se osada, aby kazatel německý u sv. Benedikta svým posluchačům oznámil, že jim toho z lásky křesťanské až do sv. Jiří přejí, ale dáleji aby se opatřili jiným místem.¹⁾ Zatím již stavěli Němci v Praze kostel svůj, jeden u sv. Salvatora na Starém městě, druhý u sv. Trojice na Menším městě. Chrám u sv. Salvatora stavěli na gruntě Karla z Vartenberka a sbírali naň „po říši a v jiných zemích v křesťanství“.²⁾

Protestantská konsistoř pražská byla teď spokojena s příchozími německými kněžími jakými koli, jen když slíbili, že se srovnají s ní v rádech, jakož viděti z příkladu braniborského kněze Fuchsia, jehož r. 1612 stvrdila za kazatele německého v Hoře.³⁾ Také naposled dosedli i do ní samé kněží němečtí, čtemeť: „V této konsistoři sedí sjednocené kněžstvo, administrátor a senior (bratrský) jeden každý z svého řádu tovaryši jako také s některými tak dobře s německými jako českými kněžími.“⁴⁾

Protestantství německé ubíralo však půdy českému jazyku a národu tou chvatnou měrou, že r. 1614 uznali stavové za pilnou věc hájiti českého jazyka na památném sněmě obecném. V naší příčině velmi domluvný jest článek onoho sněmu, kdež se dí, aby k farám a školám, které byly před deseti lety české, jiného jazyka správcové nebyli sázeni, a kde jsou Němci co ujali v té lhůtě, ať pustí, ať jdou; který kollator by jednal na proti tomu a tedy na škodu národa, že propadne 1500 kop českých grošův.⁵⁾

Zlatý věk po majestátě nenastal také přičiněním strany druhé, katolické, kteráž v svobodě protivníků viděla ujmu svou. Těch katolických vrchností, které by, jako roku 1611 Vyšehradská, prohlásily, že nebudou k víře nikoho nutiti, poněvadž je víra dar boží,⁶⁾ bylo velmi málo. Katolíci byli přesvědčeni, že majestát je vynucen, a z toho soudili prudčí vůdcové jejich, že majestát nikoho k snášenlivosti neváže. Všaktě Slavata nazval ony povolné katolíky, kteří naklonivše se k snášenlivosti, podepsali provolání s protestanty, „idioty“. Jesuitům vyčítala strana protivná, že tvrdili: „Poněvadž biskup Římský majestátu toho kacířského nekonfirmoval, tehdy vrchnost světská není povinna jemu dosti činiti.“⁷⁾ Roku 1612 Jesuita Neypauer, německý kazatel v Praze, kázal na kazatelnici, že evangelíci jsou trpěni jen jako trpí se lehké ženštiny;

¹⁾ Arch. pražs. č. 1291. 208. Kn. týnská lit. K. 125.

²⁾ Arch. pražs. č. 1069. 61. Kostel protestantský na Malé Straně jest nynější panny Marie Vítězné. O jeho kněžstvu viz rukop. mus. VI. F. 25.

³⁾ Kn. konsistor. B. 23. v zems. archivu 199.

⁴⁾ Desiderius z Frydberka; Cíl a praktiky papeženců. Mus. 31. C. 13.

⁵⁾ Sněm ten v Slavat. Pam. II. 193. v Skálovi I. 350. Gindely; Česk. Povst. I 82.

⁶⁾ Ruffer. Histor. Vyšehr. 278

⁷⁾ Krátká zpráva a odvod. Tisk 1618. v mus. 31. C. 13.

tím, že je císař dovolil, tím prý jich neuznal a vůbec prý není všecko dobré, co císař dovoluje.¹⁾ Také byla mezi katolíky rozšířena víra, že majestát nenese platnosti, protože není podepsán od těch, jimž náleželo. Vilém Vřesovec, mincmistr, nejednou chvástal, že majestát má díru a že podobojím hlavy budou skákati.²⁾

Z toho již na zbytek patrné, že po majestátě pokračoval zápas mezi náboženskými stranami v Čechách svou obvyklou vášnivou cestou a všemi starými zbraněmi. Protestanté vydali roku 1609 tiskem *konfessí svou*;³⁾ za protivného tábora téhož roku vydal „dvořenín“ Jakub Horčický z Tepence „*Konfessí katolickou*“, dosti obšírnou knihu o učení katolické církve na základě spisů Kanisia a Bosáka. V předmluvě touží, že teď se děje proměna neočekávaná; starobylé rády a ceremonie, kterých v České a Moravské zemi užíváno za mnoho set let, nyní se změní, nové věci sem se přinášejí. V těch nářcích, jež charakterisují vítězství protestantské, uvádí Horčický i tu obžalobu, že „v těchto zarmoucených časech“ jinověrci „knihy staré a traktáty, volumina znamenitá, co v klášterech a jinde nacházejí, trhají a pálí“.⁴⁾ Smutná to věc, pravdivá-li. Proti Jesuitům teď tištěny a přinášeny do Čech hojně traktáty, v nichž tepe se jich učení. Nejhušťěji vyčítáno Jesuitům povědomé učení o tyranech, prý také učí, že papež se nikdy nemýlí, byť všecek svět mýlil se, prý učí, že dovoleno kde kterého nekatolíka osídití „podvodným a obojetným mluvením“ (*aequivokací*), prý smlouvy náboženské s haeretiky ani pod přísahou smlouvené nic neplatí, prý „potentáté“ mohou dávatí kacířům svobody, ale neškodí, když je potom zase mocné odejmou.⁵⁾ Protivníci na dotvrzení těch vět citovali spisy jesuitské zevrubně, ale vyčítali jim Slavata, že uvádějí spisovatele jménem, jehož ani nebylo na světě, a kdyby byl a tu radu o potentátech dal, „patřil by do horoucího pekla“.⁶⁾

Katolíci na odpor také lecco prudkého tiskli. Proti majestátu znova vytiskli roku 1613 starší pamflet „*Poskokův*“,⁷⁾ v němž široce se dokazuje, že Augšpurská *konfessí* jest slátanice a „onuce odraných stupků Luthera a Filipa“. Kromě toho rozšiřovali zlé verše na haeretiky. Z nejhorších byla *Epigrammata Jesuity Frusia*, v nichž jedno *Elogium* sestaveno z osmdesáti nadávek Lutherovi.⁸⁾

¹⁾ Skála. Hist. I. 337.

²⁾ Gindely. Povstání. II. 197.

³⁾ Vydal Michal Španovský r. 1609. V musejním exempláři 37. B. 11. čteme souvěký příspěvek: „Za tvou práci zasloužil jsi, aby tě kat na hranici spálil.“

⁴⁾ Exemplář v mus. 38. D. 23.

⁵⁾ „*Aphorismi doctrinae Jesuitarum*“ z r. 1608 v museum.

⁶⁾ Slavata. Paměti. II. 80.

⁷⁾ Skála. Hist. I. 343.

⁸⁾ V mus. 49. G. 6. Je tu též nadávka *Hermaphroditus*.

Farář staropluženský Petr z Pilsenburku první po majestátě začal odpírati rokycanským poddaným v Timakově pohřeb u kostela katolického; když mu to protestanté těžce a hrozebně vyčítali, odvolávajíce se k majestátu, odpověděl, že majestátem „dostatečně nařízeno, aby i strana pod jednou při náboženství svém a též při rádech církevních zcela a zouplna byla zanechána“. ¹⁾ Patrně, že tu již začíná se bojovati také nestejným výkladem majestátu, těžce dobytého. V Kynšperce touž dobou (roku 1609) vznikla nesnáž a spor o pohřeb zase tím, že farář katolický Christian sic chtěl protestantskou mrtvolu pochovati, ale aby prý mu kazatel protestantský k pohřbu nechodil. I vzkázali mu, že kazatel půjde, a farář ať si kostel zavře, hřbitova že zavřítí nesmí, prý není jeho, než vsí obce; vyčetli mu též, že v sněmě usneseno, aby katolíci a lutherští vyznavači k sobě se chovali pokojně, chce-li farář s predikantem mrtvolu provoditi, aby provodil. ²⁾

Že z náčelníků katolických a rádců císařských ani jeden na svém zboží nebude poslouchati majestátu, tof bylo lze očekávati. Slavata po vydání majestátu měšťanům v Hradci Jindřichově svobodného chrámu neudělil; ano schválil zřejmě čin Jesuitův, že na nemalé zjitření obce ujali podobojím kostel sv. Trojice. Na prosby měšťanů vzkázal odvetou, že poddaným lidem nedává majestát práva držeti nebo stavěti kostel proti vůli vrchnosti; majestát prý je dán jen stavům. ³⁾ Tu tedy také hlásí se nerovný výklad majestátního listu. Tak rostla nenávisť proti Jesuitům i proti vrchnosti čím dál to víc, pořád v nové jsouc podpalována. Složiv z hradeckého úřadu kalvinského primasa Mautnera, Slavata dosadil teď radu katolickou s katolickým primasem Kheblem, a sotva to provedeno, jali se Jesuité roku 1610 vyzdvihovati mrtvá těla podobojích z krypty a vyhazovati je. ⁴⁾ To způsobilo všude takový hnus, že sám Petr z Rožmberka dopsal Slavatovi výčitky, dokládaje, že „žádný smrtelný člověk víru v srdce lidská vkládati a tak v moc boží vtírati se nemá“. ⁵⁾ Nový úřad městský, vrchnost a Jesuité v Hradci při své úsilné reformaci zvlášť měli zaměřeno na bohaté kupce v Hradci, jimž bylo lze při vzdoru snadněji a s větším výsledkem ubližovati. ⁶⁾ Protestanté zdejší byli v malém čase po majestátě tak zkrušeni, že pokládali za velikou milost, když jim Slavata s přivolením Jesuitů dovolil o pohřbech zvoniti zvony nesvěcenými.

Roku 1615 dostali od Slavaty také Bratří v Německé Olešné a jinde na panství výpověď. Kterak se bláhově klamal kněz bra-

¹⁾ Listin. z Rokycan. Opisy v arch. zemsck.

²⁾ Arch. zemsck. Opisy z arcib. 1609.

³⁾ Slavata. Paměti. II. 130.

⁴⁾ Paměti fary. Rukop. Tischerův. Též v listinách z Hradce opsan. v arch. zemsck. 1610

⁵⁾ Rybička. Č. Č. Mus. 1881. 41.

⁶⁾ Orth. Hist. Sborn. II. 106.

trský z Dačic, an psal konšelům hradeckým, že tu Bratří budou přece sloužiti, „příkladu majíce, že žádného zalíbení J. Milosti pán v zkáze takových míst bono titulo possessionis pánu Bohu obětovaných naprosto míti neráčí“. ¹⁾ Za krátko bylo jim s hořkostí odejítí nebo pokrývatí se jako v dobách nejtuzšího útisku.

Také Bořita Martinic reformoval dále nedbaje majestátu ani hrozeb protestantských; od prelátů hradu Pražského získal teď směnou Tuchlovice a útiskem zreformoval v krátké době ves, kterou sami kanovníci pražští zanechávali při víře podobojí. Zvláště zle zvedlo se všem nekatolickým poddaným páně, když r. 1615 učiněn na Smečně Jan Ctibor Kotva děkanem. ²⁾

Podle předních náčelníků již od r. 1606 reformuje rázná paní Polyxena z Lobkovic v Litomyšli, v Roudnici a jinde na panství svém všude, vedouc sobě při tom jako mužatka tvrdě. Majestát ji zarazil, ale jen na chvíli. Uslyševši, že protestanté v Litomyšli, osměleni jsouce svobodou náboženství, vzali si kostelík špitálský, zakázala jim náboženství docela, a když proto začali se bouřiti, přijela paní roku 1612 do Litomyšle, vzala protestantům kostel, klíče dala děkanovi, dosadila za konšely spolehlivé katolíky, některému měšťanu bouřlivému vzala dům a pole, učitele městského, jenž byl protestantův pravá ruka, vypověděla z panství. ³⁾ Stejnou dobou nářky ozývají se z Čech severních, že nesmí na některých panstvích usaditi se kněz nebo učitel, kterého by neexaminoval rektor jesuitské kolleje v Chomutově. ⁴⁾

Roku 1611, sotva že zemřel poslední Rožmberk, již docházejí defensorů protestantských žaloby z Krumlova na tamější katolickou radu a jesuitskou kolleji. Defensoři se ujímají svých, ale městská rada krumlovská se omlouvá v komoře královské udáním, že sousedé pod obojí, chtějíce dosaditi predikanta, tak sobě počínali, „že div některých z nás spoluradních přes stůl za vlasy nebrali“. ⁵⁾ Naproti tomu katolický děkan krumlovský Larisch žaluje roku 1614 arcibiskupovi na Jesuity zdejší, že již všecko převrátili; prý svou moc vylévají teď skrze konšely, neboť ode tří neb čtyř let bez jich usouzení nestane se nikdo konšelem v Krumlově; odtud to, že konšelé pod jich ochranou hanebně si vedou. Při té stížnosti praví o řádu jesuitském obecně, že vždy a všude snaží se jen po svém prospěchu a staví nesmírnou ctižádost, která má býti kněží daleka, nad spravedlnost a pobožnost. ⁶⁾

¹⁾ Tischer. Kniha výpisů z archivu III. 66. Rukopis. List Adama Tertia.

²⁾ Riss. Č. Č. Mus. 1880. 470. O Tuchlovicích a Bílém Újezdě vyčítá II. Apologie

³⁾ Šimek. Sborník Hist. II. 183. Jelínek. Litomyšl. II. 148. s jmény, jež Šimek opravuje.

⁴⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1611.

⁵⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1611.

⁶⁾ „Patres Societatis, qui sua poma semper et ubique natare volunt; o praeclaros religiosos, qui fultem et inanem honorem, a viris religiosi

V Heřmanově Městci od roku 1608 tuze horlivě reformoval Ladislav Berka; v Rychmburce nápodobně vedl si od roku 1615 Lev Berka. Do těch dob již také Václav Libštejnský Kolovrat dokončil reformaci katolickou na panství Janovickém.¹⁾ Zlonické tiskl ke katolické víře odpadlík od Bratří Bohuslav Valkoun z Adlaru; do r. 1608 už byli prý převráceni.

Po majestátě nade všechny reformátory nejčileji proti protestantům vedl sobě arcibiskup Lamberk, za něhož vlastně všecko jednal koadjutor jeho Lohelius, opat Strahovský. Lamberk téhož roku, co vydán majestát, prosí císaře několikrát, jednou česky po druhé německy, aby mu propůjčil kollatury na svých panstvích jako je mívá předchůdce jeho arcibiskup Berka.²⁾ Účel jeho jasný. Chtěl uhájiti dosavadních pokroků katolických na císařském a překážeti svobodě protestantské. Leč za krátkého již života Rudolfova nestalo se mu po vůli. Císař patrně chtěl dostáti tomu, co majestátem slibil. Ale koadjutor arcibiskupův nelenil. Na panstvích císařských a ovšem též jiných sobě přístupných měl bedlivý pozor na protestanty. Přes tu chvíli posílá císaři žalobu, že „po té koncessí mu odevšad stavové i z měst vyhánějí kněze a dosazují své; prý majestátem stanoveno uti possidetis, ita possideatis, a teď prý dělá každý po libosti.“³⁾ Tu postihl, že v Rokycanech děkan Daniel přihlásil se k protestantům; ihned si ho volá před svůj soud,⁴⁾ tvrdě, že r. 1546 Ferdinand I. zastavil všecko probostství i kollaturu v Rokycanech obci za 500 kop českých jen s tou podmínkou, když budou bráti faráře od arcibiskupa. S touz podmínkou bylo jim to od Maxmiliána II. roku 1575 za 4742 kop 40 gr. č. dokonce prodáno. Rokycanští se brání, že o arcibiskupově právé nic nevědí, direktori se jich zastávají.⁵⁾

A sotva začal spor s Rokycanskými, arcibiskup píše hejtmanu na panství císařském, aby v Brandejse a v Kostelci přeťhl nepořádky a chránil katolické faráře Adama Chytropaea a Fabera, proti nimž měšťané stropili prý bezbožné artikule, žádajíce, aby se jimi a majestátem v služebnostech božích řídili.⁶⁾ A již také zakročil arcibiskup zase proti měšťanům Žebráckým, kteří již roku 1602 byli zřejmí Calvinisté; aspoň primas jejich tehda spolu s jinými utíkávali z kostela při pozdvihování, nedávali knězi latině

---

procul habendum, ante justitiam et pietatem habent.“ Arch. arcib. Opisy v zemsk.

¹⁾ Schmidl Hist. Soc. II. 493.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1609. Emanata.

³⁾ Tamže r. 1609.

⁴⁾ Tamže. Recepta. 1609.

⁵⁾ Právo vyloženo v listinách rokycanských, opsaných v arch. zemsk. při r. 1546 Komu a jak arcibiskupská država v Rokyc. od dob Sigmundových zastavována, prodána, o tom v Arch. Č. II. 451. VI. 567. Borový Jedn. kons. II. 9. 21. 318.

⁶⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. Emanata. 1609.

zpívati, po domech přijímali, do Hořovicka za Kalviny běhali.¹⁾ Teď uhrozil arcibiskup Žebrácké tak, že prosí, aby směli býti bez kněze aspoň na tak dlouze, až si opraví kostel.²⁾ Byli by ho ovšem opravili podle okolností. O pardubickém děkanovi Heřmánkovi psal arcibiskup stízně, že „pro snadnější nešlechtnosti provozování“ poddal se nové konsistoři protestantské,³⁾ žaloval na Přeloučské a Kostelecké (n. Lab.), že si vzali nekňeze. Prý Kosteletčí dokonce soukeníka za kněze mají; Ounhošťští krejčího.⁴⁾ Úhrnem vypočítal arcibiskup, že na panství císařském kolem Pardubic hejtman drží šest kněží „samorostlých a slaměných“. Chtěl, aby byli odstraněni. V Dašicích prý udeřili osadní na katolického faráře Ezechiela Litomyšlského, aby sloužil dle konfessí augšpurské, a poněvadž nechce, uadávají mu: jeden z konšelů řekl, žeby raději rasem byl nežli takovým knězem biskupským.⁵⁾

Slovem, horlivý koadjutor arcibiskupův, Lohelius, jménem arcibiskupovým, třeba neměl na ten čas kollatur císařských, přece všude na císařském bděl a stíhal protestantské kněze, kde nebylo lze drsným skutkem, tedy aspoň žalobami. Pokud stačil, všímal si také kollatur panských. Roku 1610 píše císaři prosbu, aby zastaveny byly přes majestát Vilému Popelovi z Lobkovic lutherské snahy v Týně Horšové.⁶⁾ Bohuslava z Michalovic pohněval Lohelius tuze; když byl vzal do svého městečka Strupčic z konsistoře drážďanské kněze Šmidla Fabricia, schválil koadjutor jménem arcibiskupovým všem vesnickým okolním poddaným, že nechťeli dávatí knězi desátek. Při tom vypustil Lohelius slovo, pro situaci po majestátě i pro svou osobu charakteristické; napsalťe Strupčickým, že ten kněz je „náboženství neznámého“. Bohuslava z Michalovic nezlobila vzpoua poddaných tak, jako ono slovo. Hněvivě vzkázal arcibiskupovi: „Já ho jako kollator od administrátora J. M. kurfiřta saského pořádně ordinovati dal i do našich konsistorních knih zapsati, učení jeho není neznámé, nežli pod obojí právě křesťanské a apoštolské.“⁷⁾

Rozumí se, že nejprísněji vedl si Lohelius na statcích arcibiskupových, snaže se hned v začátcích ztlumiti snahy protestantské, kdyby je kde byl majestát povzbudil. Tak se stalo Hrobským, jichž správu měl arcibiskup, že hned po majestátě pro své prote-

¹⁾ Žaloba Sebaldy Pilsa, faráře Cerhovického r. 1602 v arch. arcib. Opisy v zemsk. Žebráčtí byli od r. 1552. poddani Lobkovicům. Jan starší Popel je koupil.

²⁾ Recepta v arch. arcib. Opis ze zemsk.

³⁾ O Heřmánkovi měl arcib. pravdu, Pardubičtí ho brzy pro nemravnost vypudili sami. Arch. arcib. Opisy v zemsk. Emanata. 1610.

⁴⁾ Tamže. Recepta. 1610.

⁵⁾ Tamže. Recepta. 1610.

⁶⁾ Tamže. Recepta. 1610.

⁷⁾ Registrata III. v arch. arcib. Opis v zemsk.

stantství někteří umořeni jsou v žaláři na Oseku a jiní trýzněni vojskem.¹⁾

Roku 1612, po smrti krále Rudolfa, obdržel arcibiskup Karel patronát a všechny císařské kollatury „na věčné časy“ od následujícího krále Matiaše,²⁾ a téhož roku stal se arcibiskupem bývalý koadjutor Lohelius, z nejobovnějších horlitelů, které kdy katolická církev v Čechách měla. Český neuměl ani slova; byltě Němec z Cheba. Soukromě vedl živobytí, dle Beckovského,³⁾ svaté; Balbin praví o něm, že byl mírný, měkký, pokojný člověk;⁴⁾ však v dějinách veřejných způsobil neúprosnou horlivostí svou tak hrozné zjitření mezi protestanty, že uspišil bouř a krvavý konec.

Nejprv žádal arcibiskup, aby mu byly kollatury císařské zanechány; hned kancléř Zdeněk Popel z Lobkovic na všech svých statecích popustil arcibiskupovi také své kollatury,⁵⁾ a již již hrnou se do historických pramenů zprávy se všech stran, že na protestanty dopadla těžká nepřátelská ruka, všech dosavadních nejtvrďší. Proti pojištěným svobodám náboženským začala se zjevná katolická reformací s nářkem a kletbami postižených. Arcibiskupští kněží jsou na statecích, k nimž měl Lohelius právo, mocně dosazováni a od lidu velmi zlostně vítáni. Praví kněz Jiří Cerdrych, farář ve Vysokém, roku 1613: „Bůh mne uchovej arcibiskupských kollatur, já o ně nestojím, než líto jest mi posluchačů mých, že jim takový kněz, s kterým se u víře nesrovnávají, na hrdlo dosazen býti má.“⁶⁾

Arcibiskup vstupuje v důvěrné spojení s Kleslem, biskupem Vídeňským, všemocným rádcem císařovým, aby jeho působením nedostal se ze zřejmých protestantů žádný k důležitějšímu úřadu,⁷⁾ a snaží se vrchovatě oplatiti nezdařený pokus protestantů, kteří při proměně trůnu chtěli nenáviděného Slavatu a Martinice přistrojiti o úřady;⁸⁾ kromě toho všeho pečlivě a lze přiznati, že i chvalitebně, dbá o zlepšení života katolického kněžstva, aby tím odhodlaněji a úspěšněji mohlo mu sloužiti při reformaci. Již hned prvního roku svého panování (1612) píše faráři do Budyně, aby

¹⁾ Skála. Hist. I. 348. II. Apologie stavů z r. 1618.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy listin rokycansk. 1612.

³⁾ Beckovský. Poselkyně. I. 54.

⁴⁾ Lenis semper ac placidus. Miscell. II. 104.

⁵⁾ 1613. Arch. zemsk. Opisy z arcib.

⁶⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1613.

⁷⁾ Na př. r. 1614 píše mu, že kacíř Dionys Černín stal se zámeckým hejtmanem, „sind doch taugliche Subjecta gottlob noch vorhanden“. Emanata arcib. arch. Opis v zemsk.

⁸⁾ Slavata (Paměti. II. 63.) dí, že toho „řizením božím protivníci sobě dovésti nemohli“. S tím souvisí i povědomý process Tejnaglův, do něhož usilovali protestanté Slavatu a Martinice r. 1611 zaplésti hrdelně. Process ten lze klásti za jakous „persekuci neboližto protivenství těch dvou hrabat“. Rukop. mus. II. B. 5. 223.

vyšetřil mravy všech kněží okolních a dával mu zprávy, napomíná všecky vsudy děkany a arciděkany, aby napomínali faráře k polepšení mravnosti, téhož roku vydává patenty o visitaci kněžstva po celých Čechách.¹⁾ Chápeme, že za příkladem a vedením tak energického arcibiskupa strana katolická nejen že se brzy vzpamatovala po majestátě zase, ale že i dovedla vésti tuhý boj proti nabytým právům protestantské většiny obyvatelstva v Čechách.²⁾

Začátek učinil arcibiskup v Strašecím. Zdejší měšťané, jsouce od nepaměti lidské víry podobojí, r. 1611 povolali protestantského kněze, a faráři Pavlu Škerovi, jenž sem byl od arcibiskupa vnucen, kostel zavřeli. Již tehdy bylo osm sousedů do Prahy voláno, tři přijeli, advokáty si zjednali, ale „pan praesident komory tlampati jim nedopustil“, tak píše farář Škera, prose, aby dán byl odtud na jinou faru, „kde by se latinsky zpívalo, jen at takových hulvátů pozbudu“. ³⁾ Strašečtí, když katolický kněz odešel, zařídili se zase docela po protestantsku. Teď r. 1613 přinesen z komory, jejímž městem Strašecí bylo, rozkaz, vyžádaný arcibiskupem, aby kněze svého hned vybyli. Neposlechše, schystali se ke vzdoru a k vzpouře.

Protestantský farář v sousedním Únhošti, Matheides, přes tu chvíli volán do Prahy před soud arcibiskupův. Obyvatelé ho drželi, nepustili. To však zabránilo nemohli, aby r. 1614 mu nedal arcibiskup zajmouti kuchařku, kterouž v Praze uvěznil.⁴⁾ To sic k reformaci nic nebylo, ale k zjitření myslí a ke vzdoru stačilo měrou plnou.

Na císařském panství v Brandýse (nad Lab.) podařilo se Lohelioví sic již r. 1612 dosaditi kněze sobě oddaného, Matouše Apiana, ale Brandýsstí kněze vyštvali tím, že mu nedávali desátků.⁵⁾ Než brzy se věc obrátila. K arcibiskupovým úmyslům přidal se zdejší hejtman císařský Václav z Vchynic, za jehož „heroitské assistance“ dosazen sem r. 1614 jiný rázný kněz Václav Metelka za faráře. Arcibiskup má z toho takovou radost, že píše biskupu Kleslovi, aby hejtman z Vchynic byl odměněn; prý až budou všude takoví hejtmané na císařských panstvích, nastanou lepší časy.⁶⁾ Farář Metelka povolal si na faru konšely brandýsské, a tu jim předložil své artikule reformační, spolu oznamuje, že se v právo nad školou uvazuje sám a že chce, aby kacírské žáky odtud hned vyhnali a katolickými nahradili. Jindy byli by sobě těch rozkazů farářových ani nevšimli, teď za hrozeb hejtmanových

¹⁾ Registrata, Emanata z r. 1612 v arch. arcib. Opisy v zemsck.

²⁾ Gindely. Děj. Česk. povst. I. 50.—57.

³⁾ Arch. zemsck. Opisy z arcib. 1611.

⁴⁾ Tamže. 1614.

⁵⁾ Tamže. Parochialia. 1612.

⁶⁾ Emanata v arch. arcib. Opisy v zemsck. 1614.

musili vydati školu, přijíti katolické učitele od Jesuitů,¹⁾ varhaníka a žáky cizí, pokud ovšem přišli. Jediný odpor, jež dali znáti, byl, že nechodili do kostela. Farář při té reformaci sebe nezapomněl. O každém úspěchu psával arcibiskupovi chvále sama sebe, a když arcibiskup chválám brzo neporozuměl, Metelka napsal r. 1614 přímo, když katolickou víru tu restauroval, aby mu dán byl větší příjem a důchod.²⁾ Brandýsští, jimž tedy rozkázáno, aby knězi přilepšili, odvětili, aby jen šel, není-li spokojen, arcibiskup necht jim dá kněze podobojího, jaký tu vždy býval a jak tomu majestát, jenž propůjčen všem bez výminky, chce.³⁾ Kněz nešel, arcibiskup podobojího nedal. Brandýsští Metelku zlobili, on zlobil je a takž i tu zasetá a chystána bouře.

Stejně jako Brandýsským poslal r. 1614 i Pardubickým arcibiskup svého kněze Jiřího Bilka za správce duchovního. Pardubičtí ruče vzkázali, že ho nepřijmou, poněvadž dle obdarování někdy Viléma z Pernštýna mohou si dosazovati kněze podobojího sami.⁴⁾ Leč marný odpor. Byl tu hejtman Václav Vchynský se svou „heroitskou assistencí“. Pardubičtí z nouze slevili prosíce, aby kněz Bílek směl jim podávati podcojní, že ho přijmou. Však i to marno. Několik prudších sousedů na zámku zavřeno, a výsledek byl, že konšelé prosili arcibiskupa pro svůj vzdor za odpuštění. Lohelius rád odpustil.⁵⁾ Že se v srdci neproměnili, to viděti z napotomních žalob knězových.

Také do Poděbrad uvedl arcibiskup svého faráře, byl to Jindřich Kocián, o němž dí pramen, že byl sincerus catholicus. Zde byla hlavní jeho činnost proti Bratřím, ty stíhal kde a jak uměl. Bratři se mu odemstívali tím, že postihnuvše ho v některé slabosti mravné, ihned o tom vzkazovali arcibiskupovi. Jednou r. 1613 čistí se z těch žalob Kocián výmluvou, jakoby ti na něho sváděli, „kteří jsou čtverého náboženství lidé“, a kterýmž po straní scházení nechválí; prý jest již starých Čechů (kališníků rozuměj) několik mezi Kalviny odvedeno, a on toho mítí nechce, aby mu jako dryáčníci a nunváři osadu vytloukali a po domích kázali.⁶⁾

Na těch panstvích, kde vnutil Lohelius kněze své jinověrcům, přes tu chvíli hrozilo vzbouření nejspíše tím, že faráři odpírali protestantům pohřeb na jich obecní hřbitov. Zprávy o nesnázích se hrnuly tou měrou, že jednu chvíli pojal arcibiskupa z toho strach; ještě r. 1613 přísně poroučel do Ústí, aby nepochovali

¹⁾ Acta rectoratus. Rukop. fol. 11.

²⁾ Emanata arcib. arch. 1614.

³⁾ Recepta. 1614. tamže.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1614.

⁵⁾ Parochialia tamže 1614.

⁶⁾ Tamže. 1613.

ženu, která nepřijímala pod jednou, a roku následujícího již píše, jsa rozpačit, nuntiovi papežskému o radu.¹⁾ Prý v Pardubicích, Poděbradech a v Brandejse, kamž dosadil kněze, lid je již pokojně snáší (quiete sustinet), ale z těch pohřbů rodí se zlá věc, faráři nejsou bezpečni, chtějí pryč, národ ten Český vůbec je -náhlý a zdivočelý, nedá se rozumnými důvody přesvědčiti, leč že by laskavostí a lidskostí byl přemožen“. Opatrný nuntius nevěděl rady. Zdá se, že arcibiskup přes všecku svou nenávisť chtěl protestantům pohřbů dopřávati, neboť téhož roku ptá se dosti rozhodně samého papeže, má-li opustiti místo katolickým knězem již zaujaté nebo má-li dopouštěti pohřby nevěrcův.²⁾ Co z Říma odpověděno, nevíme, ale skutek ukázal, že neodpověděno příznivě.

Arcibiskup získal k své reformaci velmi čilého a ochotného pomocníka hejtmana na Mělníce, Horčického z Tepence, autora „Katolické konfesse“ a vychovance škol jesuitských. Ten znameřitě na panství Mělnickém protestanty utiskoval, uváděje katolické kněze na místo vyhnaných jinověrných a trestaje vazbou i bitím poddané, kteří stran víry měli tvrdší hlavu a na které dobře mohl.³⁾ Při větším odporu náhle ztrácel mysl. Na příklad r. 1614 „podle rozkazu“ arcibiskupova nepustil děkana mělnického do kostela v Záboří, kdež měl podle své povinnosti děkan čtvrtou neděli sloužiti. Vesničané se vzbouřili, děkan protestoval, a Horčický všecken ustrašen píše arcibiskupovi, co teď?⁴⁾ Ale posílněn byv z Prahy, chutě provozoval reformaci svou dále.

Proti Rokycanským byl arcibiskup dlouho na rozpaku, co činiti. Roku 1612 vykládá císaři obšírným spisem, kterak Rokycany byly stolním statkem arcibiskupů pražských; injuria temporum že proboštvství rokycanské zastaveno, konečně skrze rady komorní z nějakého přehlédnutí to proboštvství dokonce odprodáno, však na revers, že kněze budou bráti katolického; „teď pak k veliké újmě práva podacího, mně náležitého, jus patronatus si přivlastnili“; na císařský rozkaz, aby vybyli faráře Daniele Rejska, jenž po majestátě od katolictví odpadl, nic nedali; fara prý by měla zůstatí katolickou, přes to že jsou Rokycany teď město královské, „neboť majestát a porovnání tomu chce, aby fary, jak zastížené jsou před i po dání majestátu, aby tak zachovány byly“.⁵⁾ Ale tentokrát marno bylo. Roku 1613 prosí císaře znova, aby protestantský kněz z Rokycan byl vypuzen, než proti městu královskému bylo nesnadno co toho dovésti. Tím energičtěji vedl si arcibiskup na svém zboží. Tu byli lidé skutečně týráni vším způsobem vazbou i penězi a někdy dosti divně. Na příklad v Oseku,

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1614.

²⁾ Tamže. Emanata. 1614.

³⁾ Allegat. k Apologii. II. 1618. Pochvala u Schmidla. II. 147.

⁴⁾ Arch. arcib. Recepta. 1614.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1612.

když se chtěl jakýs starý Jíra ženiti, rozkázal arcibiskup, aby se zpovídal, jinak že nevěsty nedostane. Jíra pro Bůh prosil „nejsa jak živ takového náboženství, aby jměl k svým starým létům od víry, v které jest narozen, odstoupiti“.¹⁾

Nejhůře bylo Hrobským, poněvadž se dali do stavění kostela, jakž jim k tomu dle udání Loheliova Thurn poradil²⁾ Od defensorů byli Hrobští dopisem r. 1610 posilněni ve svých úmyslech. Defensoři jim psali, že v majestátu a v porovnání jest patrné doloženo, že summou všickni, kteří se koli ke konfessí přiznávají, náboženství své mohou na všelikém místě vykonávati; ani selský lid od vrchností svých že od náboženství svého nemá odtiskován býti; prý než si postaví kostel, mohou choditi do vůkolí ke kněžím protestantským; arcibiskupa a jeho úředníků necht ve všech světských nebo politických věcech poslouchají, příčinu k hněvu nedávají, důchody farnímu knězi katolickému ať ochotně vydávají.³⁾

Ale tak lehounce v Hrobech věci se neodbyly. Arcibiskup stíhal, trestal. Některé z předních obyvatel kázal zavřiti, školního mistra vyhnati. A když začalo se v obci obecné pohnutí, hejtman v Oseku obdržel r. 1613 od arcibiskupa přísné instrukce proti Hrobským. Nejprv měl vyhnati z města písaře Bartla Freunda, statek jeho měl pobrati k rukám arcibiskupovým. Hrobským nikdo z panství ať nevozí obilí, jim nemá se nic prodávati, co k životu náleží, ani mlynář mlíti, chléb péci; kdo by neposlechl, zaplatí „die darauf gesetzte Pokuta oder Straff“ a posedí na 14 dní o vodě a chlebě. Od Hrobských nesmí žádný arcibiskupský poddaný nic kupovati, řemeslníkům jejich nic nesmí dáti dělati, krejčí a ševci jejich po vsích pracující ať jsou vyhnáni, ani ná denníci jejich ať nejsou na díla bráni. Hejtmanu se ukládá, aby zřídil špehyře, kteří budou všecko pozorovati; lapnou-li koho, bude jim třetina pokuty.⁴⁾

Zdá se, že Hrobští ani teď ještě se nezalekli, neboť po čase píše arcibiskup svému rádcí Kleslovi do Vídně, že Hrobští se přiči „šacovati“ písaře svého a kostel že staví sobě dál.⁵⁾ Hejtman osecký tedy mocí vynutil poslušnost. Obdržev rozkaz arcibiskupův, písaři v Hrobech polností pobral; arcibiskup těšil v listě, aby se nic hrozeb nebál, že Hrobští se neopováží;⁶⁾ v pozdním létě r. 1614 jim kostel zapečetil konečně. Hrobští stěžovali si u stavů, psali komoře, císaři. Arcibiskup na ty stížnosti se u císaře písemně brání; prý kostel jim zapečetiti mohl jakožto vrchnost;

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcibisk. Recepta. 1614.

²⁾ Tamže. Emanata 1614. Žaloba do Vídně pro to.

³⁾ Tamže. 1610.

⁴⁾ Tamže. Emanata. 1613.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1613.

⁶⁾ Tamže. 1614.

„majestát pánům stavům podobojí daný na mne se nevztahuje, neb sem já o něj ani poddaní moji nežádal, aniž poddaní moji do toho majestátu se pojímati nemohou“. Při té příležitosti také odpovídal arcibiskup císaři k jiným žalobám, které na něho stavové vznášeli: prý pravda, že uvedl na císařské a královské fary všude katolíky, to jako rektor kollatur učiniti mohl, majestát se na císařské nevztahuje; ostatně prý uvedl kněze „podle starobylého všeobecného křesťanského náboženství, a panstvu on sám že se také nevládá, jaké by kněžstvo dosazovati měli“. ¹⁾

Patrně, že se tu stále vši silou v popředí tlačí sporný výklad majestátu. Zastávající se Hrobských, stavové tvrdili, že majestátem potvrzena svoboda „městům, městečkům i selskému lidu, kterýž od vrchností svých ani od žádného jiného nucen k náboženství býti nemá“, a v porovnání stojí, že kostely „podobojích“ mohou býti stavěny na zboží královském: však „duchovenství“, o němž teď spor, že jest „královská komora“ již dle samého zřízení zemského (A. 11. a 49.). ²⁾

Stejně jako arcibiskup v Hrobech vedl si proti svým poddaným protestantům opat broumovský Selander, umluviv se o to s Loheliem. ³⁾ I v Broumově šlo o kostel, jež opat měšťanům odňal. Lohelius r. 1612 rychle píše Michnovi, aby přiměl císaře k zbrojnému potlačení bouře v Broumově, kdyby opat za to žádal. ⁴⁾ Tušili tedy oba duchovní pánové, jaký účinek jich krok proti protestantům míti může. Poddaní skutečně se rotili a bouřili, ale jsou mocné aspoň na chvíli udolání a defensurům, kteří se jich kostela zastávali, od vlády či od místodržících vyloženo a v refutaci r. 1615 zřejmě napsáno, že svoboda náboženství podobojí jest povolena „generaliter“, však kostely stavěti smějí jen stavové, poddaní ne; ⁵⁾ Broumovští a ovšem i Hrobští že jsou poddaní.

Spor o dva kostely stal se, jakž povědomo z obecné historie, stálým podpalem k rozjitření stavův protestantských, kteréž zjitření na konec, živeno jsouc příčinami politickými, ba i osobními, vypuklo v stavovskou bouři. Kdo v sporu o stavění kostelů na duchovenském statku měl pravdu, to již na bílé dni: dle psané litery protestanté práva neměli; ti „podobojí“, kteří si majestát sami sepsali a císaři k podpisu předložili v té příčině, za kterou je katoličtí náčelníci s arcibiskupem a opatem popadli, neužili dosti zevrubných, světlých slov. To byla jich chyba a škoda. Majestáty a podobné veledůležité listiny mají býti dle slov Sla-

¹⁾ List 22. octob. 1614. Tamže.

²⁾ Obširné důkazy svého tvrzení složili stavové v několika spisech, Hrobských se týkajících. Viz v arch. zem. v opisech.

³⁾ Selandra přirovnávají staří historikové k Loheliovu. Prý byl jako „nová hvězda“, dí o něm Ziegelbauer r. 1740 v Epitome historica. 115.

⁴⁾ Emanata v arch. arcib. Opis v zems.

⁵⁾ Toť mínění Slavatovo. Paměti. I. 398.

vatových „stricti juris, to jest, jak slova znějí, tak se ujímají a žádné mínění a výkladové se nepřipouštějí“.¹⁾ Ovšem pravda, kdyby sobě byli evangelíci vstavili do majestátu zcela zřejmě, že stavové i poddaní na duchovních statcích směji stavěti, byli by ho stejně vynutili, jako ho vynutili bez těch určitých slov. A z té příčiny lze s výtkou říci, kdyby bylo šlo katolickým vůdcům o klid v zemi, byli by povolili protestantům, kteří si zajisté vykládali majestát věrně tak, jak ho původně mínili; ale tehda šlo o boj a jen boj. „Žádný pokoj do Čech nechtěl, různice, sváda Mars pohotově byli jako bratří.“²⁾ Že evangeličtí věrně majestát vykládali, největší jejich protivník ne bez posměchu uznává řka: „Dává se tomu místo že ti páni, kteří ten majestát spisovali tak jsou mínili, že pod titulem panství JMC. statkové duchovní se rozumějí, ale nebyvše to výslovně doloženo, velice se v tom zmýlili.“³⁾ Protestanté právem zvlášť těžce nesli, že aspoň o té věci sporné neosazen z obou stran rovným počtem osob rozhodčí soud, nýbrž že katoličtí náčelníci mezi místodržícími, jsouce vlastně stranou, sami rozhodli na škodu strany protivné.⁴⁾

Již patrně, že nelze obecně za pravdu klásti, dí-li protestanté sami o sobě, že po majestátě užívali svobody „za několik let v mírném pokoji“.⁵⁾ To slovo má leda platnost v královských městech, a i tu víme o pokusech nepokojných, zvláště v těch městech, kde bylo obyvatelstvo dvojí víry. V Mostě zastavila katolická rada v bouřném roce 1609 pronásledování jinověrců. Ale když protestanté na základě náboženské svobody žádali, aby směli v hlavním kostele služby boží konati buď vedle katolíků buď po nich, obdrželi v radním domě odpověď, že žádost jejich jest proti papeži, proti Bohu, i proti majestátu, jenž nechce zajisté tomu, aby byli katolíci rušeni v tom, co drží. Z toho vznikla žaloba, soud a process komorní, v němž popsali protestanté mostečtí celý rys papíru.⁶⁾ Vidouce nezbytí, protestanté zdejší postavili si roku 1612 kostel svůj a dali se v hádku o jmění zádušní. Opírali se o to, že jich v městě desetkráté víc nežli katolíků. Také žádali o hřbitov a o zvonění při pohřbech. Leč v komoře, kdež rozhodoval praesidens Slavata, nevysoudili nic; jsou konečným nálezem soudním r. 1615 zbaveni práva na vykonávání služeb božích v hlavním chrámě a tím odstrčeni ode všeho.

¹⁾ Slavata. Paměti II. 129.

²⁾ Dačický-Rezek. Paměti. I. 244.

³⁾ Slavata. Paměti. II. 131. Sem náleží připomenouti, že v „Konjunkci“ stavů českých se Slezany r. 1609 jest výslovně řečeno o svobodě poddaných na statcích světských i duchovních Exempl. v mus.

⁴⁾ V Apologii stavů. Skála II. 148. Nejobširněji o tom sporu uvažováno a rozhodnuto v Gindelyho Povstání.

⁵⁾ „Pobožný začátek sjezdu“; tisk z r. 1618 v mus.

⁶⁾ Corl. Brůx. 201. Stránský; Respubl. Překl. Tonner. 44. 45.

V Kolíně vznikly jiného rázu nesnášky; hádáno mezi Luther-skými a těmi, kteří vidouce, kterak děkan Kubín vyhazuje ornáty, roku 1611 v ráz poznali se býti kališníky a ne Lutherány či dokonce Kalviny; byly tedy pro ornáty hádky a nadávky. Podobojí chodili raději do Ovcár, kdež protestantský farář Rauner po kališnicku v ornátě sloužil, zač mu kolínští žáci, zajisté návodem učitelův a děkana, lípali na faru posměšné cedule.¹⁾ V Kutné Hoře rušil se pokoj po majestátě, na chvíli nastaly, rozkazem katolického úředníka zemského; chtělť v Hoře r. 1613 zastaviti mincmistr Vilém Vřesovec slavnost, kterou horníci konávali rok co rok na památku těch Husitů, které předkové jejich vmetali r. 1419 do šachet.²⁾ Ale vida zjitření a pohnutí, mincmistr za- nechal svého pokusu. Nápodobným úmyslem Pražanům z královské kanceláře přikázáno i po majestátě, aby konali processí křížová i Božího těla, až r. 1613 defensoři ujali se svých souvěrcův a processí zapověděli. Administrátor, aby vyhověl na dvě strany, vyslal tři kněze své s písařem konsistorním mistrem Janem Te- taurem k městské radě s oznámením, že pro záповěď defensorů nebude kněžstvo konati processí křížovou z Týna k sv. Pavlu, jakž obyčej býval, ale při školách a osadách že nařídí, aby zá- kovstvo s lidem obecným processí konalo přece.³⁾ Nicméně pro- cessí z komory královny i od císařského rychtáře nařizována vždy zase, a r. 1615 dokonce též cechmířti řemesla kožišnického do- stali se do šatlavy „pro nevolnost“, že nešli na processí. Marně se vymlouvali, že od stavů „to obmezeno jest, aby mohli jíti neb nejítí“.⁴⁾

A zač taková processí stála, když je kazili protestanté! Kterak si vedli při nenáviděném processí, toho doklady víme z této doby odlekkud. V Tachově skoro již jen křížovnická fara byla katolická. ostatek vše bylo kalvinské; farář Söldner vzkazuje arcibiskupovi r. 1614, že jsou protestanté zdejší po majestátě daleko smělejší než dřív, teď prý si i kostel postavili;⁵⁾ když konal processí Bo- žího těla, prý žádný měšťan nepostavil májů k dveřím, cechy sic přišly, ale mimo ševce, kteří se přidali zřejmě k predikantovi protestantskému, potom k processí v ochtáb, nešlo už řemeslo žádné, a všude byl smích.⁶⁾ Farář Zigl v Sadské žaluje na své osadníky, že mu chtějí kříž s ornátu spáratí, aby nebyl mnišský, nybrž podobojí, a když ondy šel s processí, utekli všickni, a purk- mistr Sokol hlasně volal, aby ho čert se vším vzal.⁷⁾

¹⁾ Vávra, Kolín. I. 169.

²⁾ Zmiňuje se o tom Beckovský. Poselkyně. II. 60.

³⁾ Arch. praž. č. 1291. 350.

⁴⁾ Arch. praž. cod. č. 1292. 58.

⁵⁾ Registrata IV. arch. arcib. Opis v zemsk. 1614.

⁶⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zemsk. 1614.

⁷⁾ Arch. zemsk. Opisy z arch. 1614.

Oživená a rostoucí nenávisť strany protestantské proti katolíkům jevila se násilnostmi, k nimž zvláště lid pražský byl ochoten a nakloněn. Ani bychom se tuze nezastavovali nad tím, že r. 1611 za vpádu pasovského pražská lůza vybíjela kláštery a ctihodného staříckého děkana Vyšehradského až skoro do smrti utloukla;¹⁾ domluvnější jest, že v Pražských městech mniši do postranních ulic nebo za šera ani v klidnější době vůbec se nesměli odvažovati, ačkoli vyznati jest, že slušné obecnstvo se mnicha zastalo a bítí bránilo. Roku 1613 na příklad kterýs den šli dva mniši klidně Platněrskou ulicí. V tom vyřítí se na ně dva tesařští tovaryši, a již jeden z nich, kazatel od sv. Maří, sražen na zem; druhý „maje kamennou flaši okolo ruky zatočenou“ bránil se tou flaší. Ale neurvalci popadli i toho německého mnicha, porazili ho, ten je strhl k sobě a tak se váleli v blátě v strouze, až lidé je rozundali, a mnichům k pokojnému odchodu pomohli.²⁾

Někdy také studenti kollejí pražských v podvečer dávali se do praček s mnichy, mimo kollejní dům tiše krácejícími. Přihodil-li se k tomu katolický student, byla z takové příhody bitva mezi studenty, jako se téhož r. 1613 přihodilo dvěma dominikánům z kláštera sv. Anežky u kolleje Andělské.³⁾ Tenkrát arcibiskup místopředsímcem hořce na to toužil,⁴⁾ že takové útoky dělají nejen lidé sprostí, než i rytířští, na příklad roku minulého Audrcký Adam v městě Mostě hnal se s koněm po františkánovi na trhu volaje, „ty sakr . . . šelmo mnišská, co tu děláš?“

Kdo vylíčí a vyčte, kolik v té době hanlivých písní strana proti straně psala, tiskla, zpívala, lípala na zdi, na fary, na kostely, na domy protivníkův. Roku 1615 vylezl v Praze Václav Bílek jinak Koza až i na věž kostela sv. Jiljí v Praze, odkudž vystrčil nějaké postávnický na potupu katolického náboženství.⁵⁾ Jak byla nenávisť k věci katolické i v lidu venkovském zakořeněna, jak i v nejdlehlější vsi lidé byli pobouřeni za oněch časů, toho příklad Živohoštětí. Roku 1612 přivedl jejich farář Matěj Poličanský do kostela kněze katolického Urbana, aby se do chrámku jen podíval — a vesničané způsobili tak vzteké povstání, že domáci i cizí kněz jen s těží vyvázli zdrávi.⁶⁾ Z toho samo plyne, kteraké výjevy zlostné sbíhaly se tu, kde vesničánům anebo maloměšťanům vnučen kněz arcibiskupský. Farářové ve Velimi, v Předhradí, v Čiňovsi, v Kostomlatech roku 1611 žalují arcibiskupovi kromě jiných věcí, že jim osadní nadávají vlků, kde služby boží

¹⁾ Ruffer. Vyšehrad. 292.

²⁾ Arch. praž. č. 1068. 43.

³⁾ Emanata arch. arcib. Opis v zemsk. 1613.

⁴⁾ Tamže, list německý arcibiskupův.

⁵⁾ Arch. praž. č. 1292. 299.

⁶⁾ Parochial. v arch. arcib. Opis. v zemsk. 1612.

mají konati, krmí dobytek, víno že jim vnucují k službám božím zkažené nebo pálené, a to vše na potupu římské církve.¹⁾

Obhlédnem-li v prvých létech po majestátě stav náboženský co do držení míst, pozorujeme dle arcibiskupských zpráv visitačních, že i v tomto čase nejceleji v Čechách pohromadě jsou katolíci na jihu, kde náleží největší zásluha o ně klášterníkům cisterciátským a Jesuitům. Ale ani tu bez jinověrců nebyli! Na Krumlově vždy bylo protestantů dost.²⁾ Čarou rovnou od Prachatic k Jindřichovu Hradci byli katolíci velmi prořídli. Počátečtí jsou v těch místech poslední, kteří berou od Jesuitů z Hradce, jakožto od svých kollatorů, kněze farního.³⁾ Jináče většina tu byla jinověrců po celém tom pruhu, město Budějovice a Třeboň vyjímajíc. Za to od Počátek na severozápad a severovýchod vše bylo jen protestantské. Od Prachatic podél šumavské hranice zemské řidnou katolíci, až v Chebště skoro dočista zmizí. O děkanu tachovském, Söldnerovi, z řádu křižovníků s červenou hvězdou, dí zpráva visitační, že ctnostmi zdobený a že spravuje 13 far; tu tedy, co katolictva zbývalo, křižovníci udrželi sami, sám Tachov bylo město kalvinské většinou; v Čechovicích prý překáží katolictvu Vilím z Lobkovic; také „kacír největší“ Guttenštejn by překážel na svých zdejších kollaturách, ale dle visitační zprávy nemůže, poněvadž spolukollatoři jeho jsou urození a mocní katolíci. Některé fary arciděkanatu Týnského jsou prý bez kněze, na příklad Krčákov (Krakov) a Rokošín; jinde, na příklad v Hradci, Merklíně, Staňkově, Semňovicích (Semnévice), Sčítarech (Štitary), Blíživě (Blížejov) jsou kněží nedostateční, o některém dokonce dí zpráva, že je „homo rudis et idiota“.⁴⁾

Arciděkanát plzeňský byl protestanty silně propletený. Spolehliví kněží katoličtí byli dle zprávy arciděkana plzeňského Jana Skulteta r. 1612 jen na faře v Staré Plzni, v Chvalenicích, v Liticích, v Dobřanech a ve Vejprnici. O knězi v Sekyřanech Táhlovi nevěděl nic jistého, tři faráře: jesenického, kozolupského a lištanského haněl a čtrnácte farářů přímo prohlásil za správce nevěrné (pseudoministri), v dekanátě Rokycanském haněl faráře v Stupné, v Drahnově (Drahnoviensis); Nicolaides v Radnici prý od církve odpadl, ale zase se vrátil; sedmáct ostatních far dílem v opuštěnosti hynou. Rokycany byly již v předešlých časech protestantské a do r. 1617 klonily se ke kalvinství.⁵⁾

V dekanátě klatovském chválí se za upřímného katolíka farář v Blovicích (Methaneus) a pouze ještě tři jiní; v Žďáře sic augu-

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. Též Zoubek v Č. Č. Mus. 1878. 51.

²⁾ Arch. arcib. Miscell. III. 1617. Opis v zemsk.

³⁾ Arch. zem. Opis. z arcib. 1617.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1613.

⁵⁾ Žaluje r. 1617 farář Jan Bireš purkmistrovi, že nový katechism se zavádí. Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1617.

stinian, ale nehodný, v Čížkově Daniel Malessius je odpadlík, v Němčicích nehodný křižovník, v Přestici podobný, v Prusinách ženatý, v Strážově též takový. O čtyřech neví nic jistého; z ostatních 11 far některé zašly, některé jsou obsazeny protestanty. Ztrátu fary ve Švihově nesl nade všecky jiné arciděkan nejtíže. Byla přičiněním jeho dlouho katolická, ale katolický pan Hynek Černín na radu své manželky, „která již s mlékem mateřským vpíjela do sebe kacířstvo“, usadil sem Michala, z kláštera sv. Tomáše odpadlíka, a ten škodí a pohoršuje.¹⁾

Pohříchu z jiných pošumavských končin, do nichž se obyčejně klade síla tehdejšího katolictví, nemáme tak zevrubných zpráv. Z toho, co jsme uvedli z Plzeňska, z Klatovska a z Horšovotýnska, patrně, že v dotčených okrscích stála katolická věc na takové míře, že s ní nemohli vůdcové strany nikterak býti spokojeni.

Severní Čechy byly protestantské vesměs. Ale při jižní hranici tohoto širokého pruhu lze tu a tam pozorovati katolický pokrok. Na příklad v Třebenicích žádá r. 1614 farář Ratzingerus arcibiskupa o dovolení „absolvendi a haeresi“, tedy odpadávali protestanté.²⁾ Nutil je tu „neobyčejným vězením, bitím a nesnesitelnými pokutami“ svrchu řečený Jakub z Tepence, úředník abatýše sv.-Jirské.³⁾

V středních částech naší vlasti bylo držení náboženských stran velmi zmateno a nejisto; katolíci jsou tu celkem řídci, někde — tak zdá se — byl katolíkem jen farář, posluchačům vnučený, posluchači byli smyslu jiného; jinde zase drží se katolíci, byť počtem nevalným, přece houževnatě. Děkan podbrdský Kemp dává r. 1613 arcibiskupovi zprávu o své visitaci, dří, že v Žebráce farář Rytíř je víc kacíř než katolík — a že měšťané žebračtí byli Kalvini řečeno svrchu — katolických lidí na Žebráce dle zprávy Kempovy hrstečka; ve Zdicích drželi katolického faráře Smečanský a Vilím mladší z Lobkovic, nehodného odtud vyhnavše; v Bezdědicích a v Praskolesích seděli na faře dobří katolíci (Columbus a Lodereker); ale v Dlouhém Újezdě Jan Machacius a Čermák na Zbirově tak si vedli, že „kacíři se posmívali“.⁴⁾ Podotknouti jest stran Zbirovska, dokud tu vládli katoličtí Lobkovicové, že odháněli protestantstvo ovšem, seč byli; po r. 1594 ujala zboží králova komora,⁵⁾ a katolictví ztrácelo tu rychle svoji půdu.

Z okresu kouřimského zpráva o stavu katolictva roku 1613 poskytuje pestrý obraz tehdejších zmatených a neutěšených poměrů. V Brandýse seděl sic kněz arcibiskupem vnučený, ale zpráva o něm prozrazuje, že je ženat a zpověď odbývá po hůffích. Co

¹⁾ Arch. zem. Opis. z arcib. Miscell. Varia. 1612.

²⁾ Arch. zemsk. Opis. z arcib. 1614.

³⁾ Allegata k Apologii II.

⁴⁾ Parochial. v arch. arcib. Opis. v zemsk. 1613.

⁵⁾ Drachovský. Obrazy Zbirovské 76.

tedy platno úsilí a násilí arcibiskupovo? V Kostelci byl kněz Lovčanus, jenž utekl z Uher, a zprávy dí, že je haereticissimus homo, největší kacír. V Svémyslicích, v Chotětově a v Čelakovicích byli kněží, od katolických daleko se lišící. Chodili bez kleriky, sloužili u oltáře nesprávně, podávali bez zpovědi. A to všecko byly fary císařského panství Brandýsského, jež arcibiskup od císaře získal a reformoval! Jen dvě fary na Brandejště, Předměřická a Drevčická (Drevecensis), byly osazeny dobrými katolíky, z nichž jeden, Chytropaeus dle zprávy byl hluchý a druhý, Niger, byl z míry lakomý stařec. Že ti nedovedli provést reformaci zdejší podle přání arcibiskupova, toho bez ublížení pravdě lze domnívati se.

Na Mělnicku byly tři fary; na jedné, ve Vysoké, byl kněz Jelínek, jenž si vedl tak, že visitator nevěděl, je-li katolík nebo protestant; ve Vtelně byl pastor protestantský s ženou a dětmi, v Štětí pastor starý a slepý; místo něho podával svátost učitel. Na panství Benátském obě fary udány za haeretické; benátský farář Hansburský dokonce držel s „Pikarty“ (Bratry). Na panství Lysském jedna fara protestantská, druhá nejistá. V Lysé samé byl tím časem kněz Locika, o němž dává zprávu visitator, že má nestydatou ženu, že slouží bez ornátu a že se směje „nejsvětějšímu papeži“. V Kostomlatech sic kněz ženatý, ale prý vede si v kostele po katolicku. Bezpochyby si po katolicku vedl jen u přítomnosti visitatorovy a ze strachu arcibiskupského.

V Poděbradsku, kdež arcibiskup vyhnal protestantské kněze, vypadala roku 1613 reformace jeho na sedmi farách divně: Poděbradský kněz Kocián ženat; osada skoro všecka protestantská; v Libici kněz Gsel ženatý, „Husovi nakloněný“, bez zpovědi podávající; v Čenovsi (nyn. Činěves) ženatý kněz, ale prý vedl si po katolicku, podobný ve Velimi; v Předhradí kněz Stodůlka, protestant, má na faře hospodu; v Sadské Zygl je kněz ženatý a zpívá všecko po česku — tedy protestant; též takový je kněz Pedelii ve Vrbici. Z pěti far panství Chlumeckého udává zpráva jen jednu za věrně katolickou. Žiželická byla na ten čas bez kněze.

Na Kolínsku byly čtyři fary bez faráře; v Ovčárech byl kněz Jacobides největší kacír, žena jeho pyšná, „prostituta“. Na panství Malešovském v Bikáni farářoval dle zprávy visitační kněz odpadlík (apostata); v sousední kollatuře Kolovratské byl v Nebuželi katolický kněz, v Janovičkách Jesuita; v Kněžici, na kollatuře Valdštynské, faroval kacír.¹⁾ Rozumí se, kde uveden farář katolický, že tím nelze ještě osadu klásti za katolickou; nedovedltě arcibiskup, jsa postulovaný velmistr řádu křížovnického, ani v křížovnické

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1613. Zpráva děkana Tobiáše Cocia, faráře v Nehvizdech.

osadě své v Tursku zabrániti, aby sedláci neběhali za Kalvinem do Libčic.¹⁾

Přidáme-li k těmto visitačním zprávám, že z padesáti královských měst v Čechách jen dvě byla katolická, Plzeň, Budějovice, čtyři míchaná, ale o většině protestantské (Ústí, Kadaň, Most a Pražská města), pochopíme, že asi neměli pravdu, kdož se v Římě chlubil, že již čtvrtý díl království vyzískali k poslušnosti papežovu.²⁾ spíš uvěříme slovu, svrchu uvedenému, že na jednoho katolíka v Čechách tehdáž připadalo 30 protestantův, aniž se tuze zastavujeme nad slovem Komenského, jenž dí, že v čas udělení majestátu „sotva stý zbýval, kdo by učení evangelického nevyznával“.³⁾ Byl přes všecko reformační úsilí katolické výsledky úhrnem malý, tím větší však hněv protestantů, kteří popírali katolické straně práva vůbec reformovati, neřkuli reformovati násilím.

Na Moravu tlačily se protestantské snahy nejvíce se strany Uherské. Jim čeliti se snažil kardinál František z Ditrichštejna, biskup v Olomouci, řídě se radami vídeňského biskupa Klesla a náčelníků katolických v Praze. Roku 1608 dovedl toho, že byli v Brně a v Olomouci na radě již jen katolíci, kteří nelenili na protestanty tisknouti, jak jen mohouce. Také získal biskup některé panské kollatury a po příkladě Loheliově jal se provozati násilnou reformaci. Poddaní jsou vyháněni, protestantské pohřby kaženy stejně jako v Čechách. Když táhl Matiaš proti bratrovi, shodli se stavové uherští, rakouští a moravští, stojíce při Matiaši, že společně vydobudou sobě svobody náboženské. Ditrichštejn překážel vši mocí, ale aspoň stran pohřbu sliboval, že vymůže dovolení od papeže.

Moravští protestanté byli proti českým v zápase svém o to slabší, že Bratří se s nimi při jednání o majestát nespojili tou měrou jako stalo se v Čechách. Bratří měli pod svými pány svobody dosti, a jsouce kalvinismu nakloněni, nestáli o spojení s Lutherskými. Moravané majestátu si nedobyli tím řádem jako Čechové, ale do sněmu roku 1608 si článek o svobodě vstavili; roku 1609 přiřekl jim Matiaš, že v náboženství může býti „kdo chce a jak chce“. Tenkrát zpívalo kněžstvo nekatolické „Bohu na poděkování Te Deum laudamus“.⁴⁾ Stavové moravští celkem požívali svobody dle Slavatovy zprávy tou měrou, že „v některých městech panských přes dvanáctera i víceji rozličných náboženství učitelové a posluchači se nacházeli“.⁵⁾

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1614. Žaluje Jan Coccinus Hradecký, farář v Guněticích, na ně.

²⁾ Skála Histor. II. 11.

³⁾ Commenium VI. 75.

⁴⁾ Paměti Urbanida z Rohatce v Kameníčkových Pramenech k vpádům Bočkajovců. 242.

⁵⁾ Slavata. Paměti. II. 251.

Katolická reformace biskupa Ditrichštejna provozována větším dílem v královských městech a na panstvích katolických vrchností. V městech smívali urození v době sněmovní soukromé bohoslužby protestantské vykonávati; teď některým vzaty městské domy, když se toho opovážili; tím hruběji teď měšťané, kteří si zosobili totéž právo, stěžováni od katolických konšelů. Asi pronikavě bolel a dráždil posměch katolíků, když protestanté své mrtvé daleko z města musili vynášeti a pochovávat, aniž měli jistotu, že jich zesnulí v hrobě tiše spočinou: bývalatě „častokrát těla mrtvá posměšným způsobem zase z hrobu vykopána a zavržena, ješto nepřátelům Kristového jména, také nerozumným živočichům, psům a koním mnohem raději než nám křesťanům toho dopřejí a když se ti do země jednou zakopají odtud jich zase nevykopávají“. Také dráždilo, že při jednáních právních jsou nuceni přísahy konati slovy sobě nepřijemnými, že o processích puzení jsou nésti praporce, a kdo se vyhnul, že byl bit od biřice i vězněn. Katolická reforma Ditrichštejnova byla tou měrou vynalézavá, že zavíráno nejedno město záhy večer v sobotu a otevíráno pozdě v neděli jen na ten konec, aby protestanté v neděli nemohli z bran městských vycházeti ven do vsí k bohoslužbě. Reformátoři nepřestávali na tom, že člověka jiné víry přihnali do chrámu katolického, oni ho nutili, aby klekal a nosil pytlík po kostele k vybírání almužny, což ovšem byla katolíkům veselá podívaná. Přišla-li protestantská vdova prosit na radní dům, aby páni dovolili jí provdati se, nedovolovali, leč se vzdala svého náboženství!

Na panstvích provozována reformací o to krutěji, čím méně ceněn sedlák nežli měšťan. Lid sedlský byl mrskán pro víru; kněží jeho honěni, kamenováni, při honbě jim přes cestu přetahována tenata, do nichž lapání a tak spolu s lidem všelijak týráni. Zároveň chodili Jesuité kázat po kraji a do hor. Z jejich zpráv vysvítá, že lid v odlehlých krajích o náboženství věděl pramálo. Byl to následek náboženské anarchie moravské.¹⁾

Z katolických kněží, kteří na Moravě v této reformaci utiskováním jinověrců se proslavili, nejpověstnějším stal se děkan v Uherském Hradišti, Kulíšek. Jeho jméno zůstalo po tu chvíli příslovím: na oko sladký, skutkem nelidský muž. Při bouři roku 1618 utekl, aby nezahládal úraz rozlíceným lidem, po katolickém vítězství se vrátil a strašlivě se mstil.²⁾

V Čechách rychle spěly věci k smutnému konci. Na generálním sněmě v Praze roku 1615 toužili protestanté všech zemí koruny české na útlisky, jež se jim dějí proti svobodám, ale sotva sněm skonán, místodržící učinili v katolické reformě v Čechách kroky

¹⁾ Evangelitských stavů markr. morav. obtížnosti. 1618. Tisk v mus. O všem tom Chlumecký; Zierotin. I. 511—528. a j. Kameníček v Sborník. Historic. I. 140—153.

²⁾ Rybička Č. Č. Mus. 1868. 255.

nové. Slavata jakožto president komory vyměnil na císařských panstvích mírné hejtmany lidmi ráznými, reformaci katolické vroucně oddanými a r. 1616 vydán rozkaz, aby lidé na královských statcích přijali katolickou víru nebo odstěhovali se. Rozkaz ten vydán nikoli všeobecně, neboť byl strach z bouře zoufalé, rozkaz vydán jen tu a tam. Dostalo se ho na příklad protestantům v Krumlově,¹⁾ na Mělníce, v Mostě.²⁾ Podkomoří, novými rozkazy jsa puzen, snažil se, aby ke konšelské správě královských obcí jmenování byli horliví katolíci nebo aspoň nerozhodní protestanté. Katoličtí sousedé teď patrně nabývají v obcích, kde dosavad jakoby z milosti byli trpíni, až i předního postavení, a brzy jest patrné, že některé rady městské začínají se odkloňovati od věci protestantské. Kromě Litoměřic a Hory zvláště to znáti na radě Staroměstské, v níž sedělo již kolik katolíků, protestantům překážejících.

Již také pozorovati, že na císařských panstvích, jichž kollatura náležela arcibiskupovi, snažili se faráři, pro reformaci katolickou sem dosazení, vhod býti duchovní své vrchnosti daleko úsilněji než prve. Děkan pardubický líčí roku 1617 arcibiskupovi, kterak našel kostel po předchůdcích svých protestantských; zdi prý jsou černy, obrazu ni jediného nikde, ornátů není, žaltář ve Vittenberce tištěný, chce asi 100 tolarů na spravení těch věcí, ale nejprv aby bylo šest konšelů, mezi nimiž primator Tejnecky, z rady mocně vystrčeno, poněvadž jsou kacíři a .utikají z kostela, když kropí svěcenou vodou.³⁾ Rozumí se, že arcibiskup hned učinil kroky, aby konšelé byli vystrčeni.

Stejně oznamuje Viktorinus Sekera, děkan v Poděbradech, kolik kacířů sedí v radě městské, primas Rerich že jest Pikart, též takový Dasippus, písař; spolu posílá na cedulce jména katolických lidí s prosbou, aby byli mocně dosazeni místo kacířů.⁴⁾ Na Brandejště pomáhal arcibiskupovi hejtman Zeller. Kde kterého kněze podezřelého popadl, stížil ho vazbou nebo ho poslal arcibiskupovi do Prahy. Roku 1617 píše mrzutě, že mu dva kněží, které měl odeslati, utekli; při tom prosí, aby sem byli dosazeni ke správě duchovní Jesuité pro jich vzorný život.⁵⁾ Týž hejtman těžce stíhal Kostelecké nad Labem. Oni buď z bláhovosti buď ze smělosti psali arcibiskupovi, aby k nim dosadil kněze „podobjého“,

¹⁾ 20. února 1617 arciděkan krumlovský Clemens (Kliment) arcibiskupovi dává zprávu, kterak nutí poddané haeretiky přijímati pod jednou, a kteří se vzpírají, kterak je nutí vystěhovati se. Miscell. III. v arch. arcib. Opis. v zemsk. 1617. List podobný čte se též v Allegat. k Apologii II.

²⁾ Katolický spisovatel a kněz Cori ve svém dějep. Brůx (217) líčí útisk protestantů od primátora a rychtáře, kteréž zove servilními stranníky, a odsuzuje jich příkrost proti jinověrcům.

³⁾ Recepta arch. arcib. Opisy v zemsk.

⁴⁾ Tamže. Recepta 1618.

⁵⁾ Recepta. Tamže. 1617.

prý aby mohli zůstatí tak, „jak v tom zrození jsme“. ¹⁾ Hejtman proto dal sebrati všecku radu městskou a držel ji u vazbě za tři dni a noci, aby obvykli katolickému faráři arcibiskupskému. ²⁾

Kdekoli na panstvích císařských osmělil se arcibiskupský farář, aby lépe obstál mezi lidem, učiniti nějaký ústupek, zle bylo, byl trestán. Na příklad farář ve Zbirově Šimon Čermák Litoměřický roku 1617 zavřen u arcibiskupa, že podával bez zpovědi; k přijímání svátosti pod jednou přiměl zdejší lidi, k zpovědi nedovedl jich přinutiti. Prose arcibiskupa za milost, vězněný kněz psal, že k své činnosti reformační nemá po ruce ramena světského, které by dostatečně nutilo lid, jenž dělá co chce, při tom nenávidě katolíky až do zabití. ³⁾

Zle vedlo se v oněch časech na komorním statku Křivoklátském. Arcibiskup tu podniknouti dal r. 1617 přísnou visitaci; v Unhošti, kdež podle zprávy visitatora nebylo ani jediného katolíka, sbírány kacířské knihy, z nichž některé posílány do Prahy, jiné hned upalovány. ⁴⁾ Farář unhošťský Matheides vyzdvižen a v arcibiskupské vězení zavřen. Unhošťští prosí, aby jim byl zachován aspoň do té doby, než splatí své dluhy, které tu zdělal. Než hejtman Křivoklátský Tiburc Čejka z Olbramovic, jednaje po úmyslu arcibiskupovu, faru násilně vyklidil, kuchařku Koudelkovou přinutil k těžkému zápisu do knih městských. Unhošťští prosili, aby tedy zůstali raději bez kněze, prý z desátku ušetřeného spraví si kostel. ⁵⁾ Ale arcibiskup i jeho světské rameno, hejtman křivoklátský, již rozuměli takové prosbě a bez meškání hledali kněze katolického pro osadu, kde nebylo ani jednoho katolíka.

S farářem Heřmánkem v Kněževsí, jež z rozkazu arcibiskupova chtěl hejtman vyzdvihnouti i s manželkou, bylo svésti tuhý boj. Farář sliboval, že dostaví se do konsistoře sám, toliko aby se mu taková potupa nestala; klekl na kolena a mávaje šavlí, velikou přísahou se zavazoval, nežli by si dal odnítí ženu, že raději si hlavu dá stíti. Vyslaní hejtmanovi, bojíce se, aby „nebyl ve farním domě spáchán mord“, odešli s nepořízenou; při druhé však návštěvě násilím pořídili vše.

Nejhůř zvedlo se Strašeckým, poněvadž vzdorovali arcibiskupovi nejtuzěji. Komora císařská, když dosadili o své ujmě protestantského kněze, pobrala a zrušila vzdorným měšťanům všecka privilegia, a když zbrojnou mocí hejtmanovou přinuceni byli náčelní protestanté ze Strašecího se vystěhovati, Strašecí zmírnili se tou měrou, že prosili roku 1616 arcibiskupa za přimluvu při

¹⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. Parochialia. 1617.

²⁾ Tamže. Recepta. 1617.

³⁾ Tamže. Parochial. 1617.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1616

⁵⁾ Tamže. Parochialia. 1616. Táž prosba z Lysé; tamtéž

komoře, aby jim odpustila; prý ujali prve „kollaturu z pouhé hlouposti a nerozumu“; spolu slibovali, že ochotně přijmou arcibiskupského kněze, jež byli vyhnali,¹⁾ když jim byl tolik nadával a kalich na oltáři vymazal.²⁾ Přijali ho a nad to několik set zaplatiti jemu byli prinuceni za škody a žalobné pojezdy jeho do Prahy.³⁾

Roku následujícího došlo pravomocí arcibiskupskou v Hrobech k tomu, že kostel protestantský násilně zbořen. Sousedé Hrobští o překot nuceni jsou k víře katolické od faráře Jana Šlechty, arcibiskupem jim dosazeného. Míval Šlechta krátké řízení: starému učiteli zdejšímu poručil, aby za čtrnácte dní stal se katolíkem; když se nestalo, vyhnal ho ze školy, a arcibiskup hned poslal jiného.⁴⁾ Také na druhé straně Čech v Broumově dospěla reformace opatova k tomu, že protestantům kostel zavřen, zapečetěn,⁵⁾ a přední osoby broumovské, jež nechtěly klíčů vydati, zavezeny na Bílou věž do Prahy.

Stržení hrobského kostela a spečetění broumovského vykládají protestantští historikové souvěci za hlavní původ a podpal bouřlivých událostí let následujících. Byly to sic příhody lokální, ale protestantští kněží po všem království uměli jich využítkovati v spisích i na kazatelnicích na větší vzbuzení nenávisti k církvi katolické. Někteří z nejvyšších úředníků zemských roku 1617 přimlouvajíce se za Broumovské a Hrobské, vykládají císaři obšírně, kterak těmi skutky rušen majestát; při tom také ujímají se tíž nejvyšší úředníci poddaných císařských vůbec proti arcibiskupské reformaci, říká: „Fary, kostely a školy, jichž od paměti lidské v držení byli, jim se odjímají a k tomu ještě penězité pokuty od hejtmánů ukládají se těm, kdožby se k jinému knězi než k tomu, který jest od pana arcibiskupa dosazen, utíkal;“ prý sic dal císař roku 1612 kollatury arcibiskupovi, ale s podmínkou, aby „zůstaly, jak při sněmě r. 1609 zastíženy byly“.⁶⁾

Ale všechny prosby, výklady a nářky byly marny; stran Broumovských a Hrobských vydal císař téhož roku 1617 stavům protestantským resolucí nepřívznou.

Že podle arcibiskupa a opata Broumovského i na statcích katolických náčelníků v reformaci se pokračovalo během prudším, toť jisto; drželiť se tou příčinou i katolíci páni velmi ochotně

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. Parochialia. 1616.

²⁾ Druhá Apologie.

³⁾ Skála Histor. I. 361.

⁴⁾ Correspond. v arch. arcib. Opis v zemsk. 1618.

⁵⁾ P. Wintera v Mittheil. XXXII. 26. tvrdí, že opat nedal kostela zavřítí. Zavřen prý byl teprv r. 1622. Ale víme, kterak místodržící právě na tom zakládali jistý škodný plán proti defensorům, poněvadž doufali, že defensoři navedou Broumovské, aby strhli císařské pečeti s chrámu. Skála. Hist. II. 13.

⁶⁾ Listiny třeboňské v arch. zemsk. Opis.

protestantské zásady augšpurské, *cujus regio, ejus religio*. Na Slansku pod Bořitou z Martinic neunavně činný byl Ctibor Kotva. Chodě po kraji stíhal protestanty a páčil knihy. V Sazometnou středu roku 1615 v Kněževsi z kostela vybral dvacet dvě knihy a na Smečně je potom v Bílou sobotu spálil veřejně.¹⁾ Ústně i písmem tepal jinověrce, zvláště bratrskou Jednotu, proti níž napsal „Mumraj“, polemiku nikoli bez nadávek. Mluví v ní „o tlamě jejich nevymyté, smrdutými klamy naplněné“, nebo: „Měli by vás rezníci na kůži vzíti a čistě opáliti;“ nebo: „Vecpá se vám ten sukovatý klam do hrdla, že se z něho dokad živi nevykašlete!“ Bratří nadávkou spláceli, vyslovivše o knize, že jest „všecka tak lehkými slovy naplněna, že by dosti bylo, aby nercili kněz, ale stupka nějaký autorem jí byl“. „Je to obraz“ — dle slov klidného posuzovatele²⁾ — „jaké výše dostoupila rozhořčenost a nesnášenlivost mezi náboženskými stranami oněch dob, když i muž tak vysoce postavený a vzdělaný způsobem nedůstojným dotírá na jinověrce.“ Povědomo, že týž Ctibor Kotva r. 1617 pro tyto své skutky reformační povýšen za kanovníka na hradě Pražském.

Na panství Slavatově³⁾ v Hradci vyvinula se do té doby reformace katolická tou měrou, že přes tu chvíli bylo čekati zoufalou bouři protestantův. Roku 1616 nařídil Slavata, aby na panství jeho přijímána byla svátost jen pod jednou, a v stav manželský aby nevstupoval, kdo nezřekl se kalicha.⁴⁾ Toť přece útisk, a proto malou nese platnost katolických konšelfův hradeckých list z r. 1618, jež si Slavata na svou očistu vepsal v Paměti, že pán nikoho neutiskal, zvláště že pro víru nebyl nikdo nucen vystěhovati se z města.⁵⁾ Jest zajímavý obraz tehdejších poměrů, když si dá 6. února r. 1618 Slavata svolati veškeru obec Hradce Jindřichova na zámek a tu má k zatvrzelým protestantům velmi obsírné promluvení o svátosti oltářní, vykládá její význam a smysl slov Kristových a dovozuje, že církev nikdy nezlehčovala „katolického přijímání pod obojí“, ale způsob přijímání že zanechán v rukou církve, a ta že klade svátost pod jednou za lepší.⁶⁾ K theologickým výkladům přidal pán obsírnou historii „scestného náboženství pod obojích“. Což divno a nyníjším časům nepochopitelné, zřítí světského pána, an káže jako kněz a theologus protestantům víru katolickou!

V Praze zatím zase některé nové kusy sběhly se na úkor a zlost protestantův. Opat broumovský Selender vyhlédl si r. 1616

¹⁾ V Allegatech k II. Apol. Též v Šubert. Apolog. II. 177.

²⁾ Riss v Č. Č. Mns. 1880. 475.

³⁾ Známo, že zdědila panství hradecké vlastně Lucie Otilie, manželka Slavatova.

⁴⁾ Slavata. Paměti II. 133. Hrubý. Řečice. 79.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy listin hradeck. 1618. Též v Pamět. Slavat. II. 140.

⁶⁾ Paměti Slavatovy. II. 149.

podskalské sousedy k své reformaci. Navedl kněze Adama Bavorovského, benediktina rajhradského, jenž držel místo opatské v opuštěném klášteře Slovanském v Praze, aby vezma energicky kollaturu v Podskalí k sobě, dosadil sem kněze katolického. Adam Bavorovský, uposlechnuv, napsal plavcům podskalským „z plného konventa“, v němž měl na ten čas jediného spolubratra,¹⁾ list, že ujímá jich kostel. Však Podskalští bránili se nejprv listem dosti jízlivým, píšíce opatovi: „Kterak ste se tak snadno k takovému bezpotřebnému psaní namluviti dáti a mezi sebou v plném konventu o věc cizí zavíratí ráčili!“ Dále mu oznamují, že žádného opata nad sebou neuznávali a neuznají, náboženství své že budou provozovati vždycky; jsouce chudého záduší, prý sic kněze nemají, ale vždy si z jiných osad kněze podobojího zvou; prý se drží majestátu, dle něhož utiskování býti nemají, a poněvadž toho úmyslu jsou ani opata ani jiného katolického kněze do kostela nepustiti, napomínají, aby benediktini žili s Podskalskými v pokoji, v sousedské svornosti a v lásce křesťanské.²⁾ Broumovský opat, dovědév se o tom vzdoru, pracoval proti Podskalským v kanceláři králově tak, že byl o tu věc volán primas novoměstský před pány místodržící, však naposled nechání Podskalští, jakožto lid tuze nepoddajný, při pokoji.

S větším úspěchem vydařila se týmž pánům na pobídnutí arcibiskupovo snaha zbaviti protestanty v Praze jmění zádušního při chrámech; císařští rychtářové, obdrževše novou instrukci,³⁾ měli všelijak překážeti osadním a v počtech je hlídati a nadace co možná sbíratí pro stranu katolickou s tím důvodem, že záduší a jejich nadání založena jsou před husitskými vojnami od katolíků pro katolíky. Tento čin uznává se právem za násilí protestantům zdělané,⁴⁾ neboť byla jím rušena držba roku 1609 za normálnou uznaná. Osadní se bránili, vyčítajíce katolíkům, že se jim do jejich věcí netrou nikdy, a že kollatury i záduší dána jim od králův, a posléze i od císaře Matiaše že jsou jim potvrzena.

Jiný krok proti protestantům učinila královská kancelář tím, že vzala na sebe censuru tiskovou, která byla r. 1609 defensorům poddána;⁵⁾ při tom přísně zakázáno písně a noviny zpívati po ulicích, což dosavad byl zvyk příliš obyčejný. Když roku 1617 jednáno na sněmě o přijetí Ferdinanda za krále českého a navrhl písař novoměstský mistr Kochan a primas zatecký Hošťálek jménem stavu městského, aby král prve stvrdil majestát na svobodu náboženství, ihned složení jsou od podkomořního Točníka oba se svých úřadův a na jich místa dosazení pak katolíci bez

¹⁾ Eckert. Posvátná místa. 197.

²⁾ Arch. praž. Listina č. 1148.

³⁾ Skála Hist. II. 78. II. Apologie.

⁴⁾ Tak soudí Gindely. Povstání. II. 202.

⁵⁾ Apolog. II.

vůle obcí.¹⁾ Těmi a podobnými kroky přímo hnáni byli protestanté ke krokům zoufalým. Týž podkomoří Točník hned potom, když v Litoměřicích nechtěla rada v měšťany přijmouti dva výtržné katolíky, svolal radu na děkanství, nadal jí „troupů a uvozhřenců“, dva měšťany, mezi nimiž výtečný historik Pavel Stránský, dal s písařem městským do vazby, čímž k své vůli radu i obec donutil.²⁾ V tom koncem roku 1617 rozhlásí se po Čechách zpráva o první protestantské krvavé odvetě za reformaci katolickou; v Ústí nad Labem zabit katolický primátor Schösser od protestantů „pro divná od něho příkoří“ páchaná.³⁾ Schösser, byv v mládí chován u Slavaty, přinesl si k úřadu svému horlivost katolickou výbojnou, ač mravně byl dosti sešlý. Vyčítáno mu i cizoložství. Protestanty tiskl vším způsobem; naposled jich ani do obce nechtěl přijímati. Když roku 1617 uvedl byl do města dominikány, protivná strana všecky hříchy jeho proti evangelíkům spáchané rozhodla se krvavě odplatiti. Zdá se, že jí pomohli i katolíci výtržníci, poněvadž primátor byl všem neoblíben pro svou nespravedlnost. Vinník před spiklenci utekl se na střechu, kdež pobyl za tři dni; když ho našli, shozen a proboden 270 ranami.⁴⁾

Tento ukrutný skutek mohl býti náčelníkům katolické reformace znamením a výstrahou. Bylo z něho znáti, že vášeň již přestoupila vrch a že by snadno mohla strhnouti k podobným odvetám jiné protestanty, kteří katolickou reformaci poznali jen v příkořích a v protiventstvích.

Náčelníci katolíků však se nezalekli. V Praze samé zase novým útokem hned potom způsobili zlý spor o kapli Betlemskou, do které pokusili se za pomoci purkmistra pražského a za tuhého odporu university protestantské, kteráž pospolu s purkmistrem měla právo kollatury, dosaditi kněze katolického. Byly z toho žaloby a hněvy kruté.⁵⁾

Administrátor protestantský, Krinitus, nestačil svých kněží krotiti. Lociku od sv. Mikuláše faráře si zavolal a pověděl mu, proč káže „proti jedušákům“? „Jen se toho po druhé dopušť, zviš, kde se octneš!“ Tak hrozil.⁶⁾ Ale neneslo platnosti.

Katastrofa rychle se přihnala.

Téhož času, co byla hádka o Betlem nejtuzší, sešel se sněm, stavové protestantští marně vznášeli stížnosti své o útisku náboženském; při tom dospěla jich opposice proti dvorskému absolu-

¹⁾ Skála Hist. II. 32.

²⁾ Druhá Apolog.

³⁾ Skála (Hist. II. 58.) nejsa dobře zpraven míní, že zabit farář. Balbin Miscel. IV. I. 201 má nepravé datum 1618.

⁴⁾ Wolkan. Beiträge z. Gesch. d. Reform. Dekanat Aussig. Též v kronice Krieschově. Leipn. Rukop. mus. 197.

⁵⁾ Obšírně v rukop. Oeconom. arch. zemský.

⁶⁾ Arch. místodržít. R. 109. 14. Byl z té příčiny administrátor vykládán, že drží „s protivníky evangelia“. Skála. Hist. II. 58.

tismu na vrch nejvyšší. Defensoři volají stavy do kolleje, aby se uradili proti útiskům; císař sjezd stavům zakazuje; v květnu sejdou se stavové proti zákazu zase, vzchopí se, jdou na zámek a po prudkém rozmluvení vyhodí oknem dva z místodržících, Martinice a Slavatu, „jesuitských pacholátek“ jim nadavše, a dle slov Dačického „nerozvázivše, co z toho pojde“. 1) Císaři svůj čin omlouvali stavové slovy, že se „nemohli déle dívati na jejich lstivé a úkladné praktiky, skrze kteréž nás o majestát náš připraviti usilovali“. 2) Po tom učinili stavové zápis mezi sebou k zastání svého náboženství; nařídili direktory k vládě, najali vojsko, spojili se s cizinou a způsobili revoluci proti císaři Matiaši, v níž pokračovali i proti nástupci jeho Ferdinandovi II. Naposled volen za krále českého kurfiřt falcký Fridrich a Ferdinand sesazen, neboť se ho báli z příčin náboženství svého, přicházelitě do Prahy z jeho vlastních zemí lidé pro víru vyhnaní, a to lekalo. 3)

Když přední dva katoličtí náčelníci propadli pomstě stavů protestantských vyhozením s okna, tak že s těží vyvázli životem, popadl ostatní katolické pány převeliký strach. První, kdož utekl do bezpečnosti za hranici, byli Jakub z Tepence, krutý reformátor Mělnicka a Třebenicka, 4) arcibiskup Lohelius a opat broumovský Zelendar. Ze zlosti prý po čase kázal opat postaviti u Police sloup s metlami, směrem k Broumovu vyhrožující. 5) A Lohelius po svém útěku psal napomínavé listy kapitule, aby jen setrvala a měla důvěru v Hospodina! 6) To byl kanovník Kotva statečnější nežli oni přední podpalovatelé náboženské bouře; nesměje kázati na zámku, Kotva kázal u sv. Jakuba v Starém městě tak smele a ostře proti evangelickým, až ho zavřeli na radní dům. 7) Jináč se mu nestalo nic.

Po tom došlo na přední zápasníky o reformu katolickou, na členy řádu jesuitského. Dne 8. června měsíce r. 1618 vyšel patent stavů českých na vypovědění řeholy té z měst Pražských. V tém dni měli býti vně města. V patentě jsou zváni bouřlivou sektou. Učinili poslední kázání, kteréž skončilo se podle zpráv jesuitských s ohromným pláčem přítomného lidu. 8) Nelze pochybovati, že měli v Praze drahně oddaných přívržencův. Staří odjeli v noci na vozech, mladší členové řádu odcházeli s processí za dne, nesouce v předu znamení kříže. 9) Nazejtří po vypovídacím patentě pražském vyšel

1) Dačický-Rezek. Paměti I. 244.

2) Listiny z Kutné Hory. Opisy v arch. zemsk. 1618.

3) Ratio. Bacháček. Rukop. němec. univers. č. A. 34. fol. 6.

4) Krátká správa a odvod. Tisk 1618 v mns. 31. C. 18.

5) Srovn. Mittheil. f. d. Gesch. d. Deut. XXXII. 27.

6) Emanata arch. arcib. Opis v zemsk. 1618.

7) Pešina. Phosphor. 370.

8) Rukopis un. knih. 1. A. 1. 311.

9) Skála. Hist. II. 169. 171.

mandát do krajů, aby „ta jedovatá řehole“ vyšla ze všeho království. V mandátě vykládá se, že u velikých nebezpečnostvích toto slavné království po všecka léta, jakž „ta sekta jezuitská“ do něho uvedena byla, zůstávalo, vyčítá se jim, že všude podpalovali lidi proti sobě, že dávali majestátu smysl cizí, jakoby se na lidi poddané J. M. Císařské, komorní a klášterské neboli duchovní, též stavů pod jednou nevztahoval, jim k vůli dály se útlisky na těch statcích, kostely protestantské jsou zavírány, bořeny; také prý říkali, že král bez povolení papežova majestátu neměl dáti; konečně připomenuto, co od Jesuitů zakusila Francie, Anglie, Uhersko, Sedmíhrady, Benátky a Nídrlant.¹⁾ Do těch výčitek připletlo se českým stavům také ono obvinění klamně na ně sčítané, že Jesuité učili kralovraždě, což rád od sebe vždy tuze odmítal.²⁾ Tím mandátem vyhnáni jsou Jesuité z Krumlova, Chomutova, z Hradce a z Kladska.

Na charakteristiku, posměch a příhanu řádu vyhnaného složeno množství českých a německých traktátů.³⁾ V jednom, jenž sluje Zrcadlo Jesuitů (1619)⁴⁾, čteme, že Jesuité jsou sekta a ne regule, že ve školách učí umění sofistického, prý učí, že povoliti v náboženství jest rouhavá „vejmínka“, prý volali králům a pánům, aby vyhladili jinověrce, a tím způsobem zní to dál. Přivedena také hromada všelijakých fakt, i bouř v Chomutově svrchu líčená. Z německých traktátů u nás rozšířen byl „Postport der Jesuiten“, jednající o vyhnání Jesuitů a jich vinách s tou výslovnou nadějí, že budou i z Němce odevšad vyhnáni; zovou se tu janičary tureckými a obrázkem rytým naznačeno, kterak se stěhují s pytlí plnými peněz.⁵⁾ Odešli Jesuité zbytečně byli pomlouváni, že před odchodem namíchali do zásob svého vařiva, v kollejších zanechaného, jedu; kronikář z České Lípy zapsal si, že z mouky jedovaté pomřelo kdes r. 1619 množství vojáků.⁶⁾

¹⁾ Listiny kutnohorsk. Opisy v arch. zemsk. 1618.

²⁾ Dr. Huber, der Jesuitenord. 250. uvádí knihu jesuitkou „De rege et regis institutione Mogunt. 1605“, v níž se oddvůdňuje právo vyhnati zákonem i zbraní tyрана, jimž náboženství i veřejné blaho trpí, a naděje-li není na jeho zlepšení; však uvádí, že i v tehdejší protestantské literatuře o té proceduře proti tyranům velmi vážně se pojednává. Stran dotčeného učení Jesuitů má Bydžovský r. 1594 (v Rudolphus rex 375) zajímavý zápis. Prý když pobodl Jan Satele krále navarského, hledáno v Paříži u Jesuitů a „nalezen v komoře Johanna Guirarda, theol. professora, traktátec, jež sepsal na otázku, zdali zjevný tyran a privata persona může zamordován býti. Páter byl mučen, ale nic nevyznal. Na šibenici mluvil, že ten traktáček sepsal žádnému k ublížení, v kterémž on učení a smysl sv. otců ahromáždil o té otázce, v lid to netrousil, krále se nedotekl. Kterážto slova všecken vůkol stojící zástup k veliké lítosti pohnula“.

³⁾ V zemsk. desk. jsou německé pamf. v kodex. jednom i s obrázky pérem črtanými.

⁴⁾ Tisk v Praze. Exempl. v mus.

⁵⁾ Mus. č. 42. F. 25.

⁶⁾ Rukop. Kriesche; Chron. v. Böhm. Leipa v mus. 116.

Po vypuzení Jesuitů z Prahy chtěli professoři university Karlovy uvedeni býti v akademii jesuitskou. Rektor Jessenius latíně, česky a německy odsuzoval ve své žádosti všecko učení jesuitské vykládaje, že „rodičů myslí šálili jakousi v řeči i v posuňcích úlisností, zvláštní pobožnosti křtalt na sebe berouce, že darmo chtějí učiti, i tudíž pak jim pod barvou křesťanské dobroty darmo učinění ten boží peníz v hory zlaté se proměnil, když oni úrodných popluží, stavení nových a veselých, librářů hojných a jiných věcí dostali.“¹⁾ Zatím však v bouřlivé době učiněn z kolleje jesuitské sklad obilí a věcí válečných²⁾ a v kostele jejich nařízením protikrále Fridricha Falckého kázali kalvinští praedikanté v určité časy česky, německy a francouzsky za nemalého sběhu lidí.³⁾

Stavové dobře cítili, že dopustili se násilného činu na protivnících, v celém katolickém světě z míry mocných. I protož čistili se Apologií čili osvědčením. Proti tomu příznivci Jesuitů vydali tiskem obrany a odpovědi na uhájení řehole, tolik nenáviděné; prý jsou Jesuité pomlouváni ze samé toliko náruživosti, a že jsou hotovi dáti se na soud spravedlivý, nepodezřelý. Také Jesuité sami vydali Apologii svou tiskem ve Vídni,⁴⁾ v níž se přiznávají, že víru českých stavů nepokládají za pravou, že ji poráželi, jak uměli, že bojovali o katolické náboženství, a jen z toho prý pošla zlost protivníků, buřiči a kazimírové prý nejsou, kde spory náboženské zuří, tu prý vždy na snadě nepokoj a bouř, na Krista se také svádělo, že bouří lid. Za největší své protivníky a pravé kazimíry vykládá jesuitská Apologie Bratry; ti prý ode dávna jen k tomu směřují, aby zničili stranu kališnou, staré podobojí, zničením jich aby zrostli a zrostouce, aby potřeli pak Jesuity; při tom chválí Apologie Husa a Husity; ti prý obojí zajisté věřili ve zvývání svatých, v ostatky, drželi coelibat, měli sedmero svátostí, obět mše, předpodstatnění, očístec. To prý nynější podobojí (Lutherští) všecko zamítají. Bohatstvím že Jesuité neoplývají; ani jedna kollej v Čechách prý není bez dluhů, byltě roční příjem všech kollejí, v nichž živili mimo četné lidi pohostinné asi 170 osob, k řádu náležitých, deset tisíc zlatých. Také horlivě popřeli Jesuité ve své obraně učení o kralovraždě. Tohoto rouhavého učení (blasphema doctrina) nikdo prý neslyšel v jejich školách, nikde nečte se ve spisech jejich, i kdyby králové byli tyrani, učení jesuitské prý nedovoluje každému, aby jim ubližoval. Obšírnými slovy vykládá Obrana na konec, že stavové čeští neměli práva bez dekretu králova vypovídati Jesuity.

¹⁾ Exempl. v univ. knih.

²⁾ Skála II. 457.

³⁾ Beckovský. Poselkyně II. 240.

⁴⁾ Schmidl Hist. Soc. III. 131. Rukopis Skálův VIII. 1204. Též v samostat. knižce v univ. knih. Apologia pro Societ. Jesu.

Vypovídací dekret stavů českých netýkal se jiných řeholí, ba jakoby z demonstrace dávali stavové františkánům a kapucínům dary a podpory.¹⁾ Ale v některých městech katoličtí kněží klášterní i světští přece měli strach z odvety. Aníž byl strach marný. Tu a tam kláštery skutečně jsou zle navštíveny. Takž vybit roku 1619 klášter Magdalenek v Mostě,²⁾ tepelský klášter byl vybit, sedláci posměšně volili jednoho ze sebe za opata a v domě hospodařili nekřesťansky. Zle dařilo se benediktinům v Kladrubech a cisterciátům v Sedlci. Dle žaloby kněze Fridricha Viktorina, opata v Kladrubech, vzali si měšťané na posilu vojáky Mansfeldské, kněze Tomáše Štahlavského, že se modlil za císaře podle obyčeje, vyhnali, 5000 summy klášterské mocně ujali, když jim vzal kacířský kancionál, prý mu hrozili, že mu má býti klášter těsný, když natrefili kněze konventualního, Jana Galla, v lese, nespravedlivě klášteru odňatém, zbili ho, až měl z toho v hlavě pohnutí, a to jen proto, že řezal jalovec.³⁾ V Sedlci schylovalo se až ke krveprolití. V prosinci r. 1618 opat volán do Prahy, aby položil direktorům 2000 kop míšeňských. Než se vrátil, lid krajský učinil útok na klášter; při tom jednoho nemocného kněze s lůžce shodil, jiný utekl nad kostel, „zpohanilá chasa nejpěknější ornáty na krásy vstrkala a je do nich oblíkala a zvonček, jehož se k pozdvihování užívá, k ocasu přiváží, kratochvil sobě působila.“⁴⁾

Na Moravě proti kardinálovi a Jesuitům povstali stavové roku teprv následujícího 1619 a vedli si při tom příkladem českým. Ditrichštejna, biskupa Olomouckého, zajali stavové; prý strachem bědoval velice a plakal, když ho jímali.⁵⁾ Proti Jesuitům vydali ze sněmu v Brně patent podobný českému, i učením jesuitské o královraždě bylo v něm dotčeno zase. Konec byl: „A protož vám poroučíme, abyste pánům kommissarům klíče od kostelů a kollejí odevzdali, odtud se přeč odebrali.“⁶⁾

K povstání českému přistoupili Moravané téhož roku 1619, přes to, že varoval Karel z Žerotína a že katoličtí stavové, nepopírajíce předešlých útisků protestantům učiněných, slibovali, že příště jinak se dítí má.⁷⁾

Protestanté čeští za revoluce hleděli zmařiti všecko to, co reformace katolická učinila jim na vzdor, ale příznává se se strany autoritativné,⁸⁾ že prostředky jejich proti katolíkům nebyly rázu

¹⁾ Beckovský. Poselkyně II. 98.

²⁾ Rukop. univ. knih. II. D. 12.

³⁾ Rukop. univ. knih. II. A. 10. 120.

⁴⁾ Kapihorský. Kláš. Sedlecký 98.

⁵⁾ Gindely. Povstání II. 36. Listiny o bouři moravské v D'Elbert Beiträg. zur Gesch. d. Rebellion atd. I. 14. a sq.

⁶⁾ Skála. Híst. III 131. Beckovský II. 144.

⁷⁾ Snesli se na sněmě v Olomouci pobratí duchovenstvu statky na zaplacení vojsk.

⁸⁾ Gindely. Povst. II. 80.

ukrutného. Zůstávalo obyčejně jen na výhrůžkách, čehož nejdůležitější příklad jest „akcí“ městské rady na Novém městě s katolickými měšťany tamějšími, když šlo roku 1620 o to, aby přísahali dle sněmovního snesení a dle dekretu králova. Při prvním stání na radním domě oznámil od nich ode všech Jan Sferýn, že přísahati nebudou. Jsou klidně propuštěni. Při druhém stání mluvili, že krále uznávají, osob pod obojích za kacíře že nemají, o tom, že se podobojím víra držeti nemusí, že nic neslyšeli nikdá, ale přísahati že přece nebudou. Při třetím stání Sferýn mluvil k péru dlouhou řeč, v níž připomínal, že vědí, kterak se chovati dle sv. písma i dle politických skribentů, z nichž dobré paměti Adam z Veleslavína v knize své politické od listu 656—658 hojně, jak a na čem by pocta vrchnosti záležela, vysvětlil, ale teď že se chce na nich přísaha, která zavozuje duše jejich — a víra je dar boží, proto by neměli býti nuceni; víru svou prý nezprzní, raději z města odejdou, jako jiní loni od statečků svých odešli, „neokusující nic toho, co my nyní okoušíme“. Diktující k péru měšťan končil: „Protož tím svou protestaci zavírám a při té živ i mrtev sobě býti vinšuji.“ Všickni katolíci k té protestaci přistoupili, a rada je zase propustila. Ale volala je opět. Tentokrát přišli s opatem Karlovským, Slovanským a s proboštem Zderazským a s jinými kněžími. Děkan Vyšehradský promluvil, že krále uznávají, živi i mrtvi ve vlasti zůstati chtějí, že nevěří, aby kacířům víra držána býti neměla, pod obojích za kacíře že nemají, „v žádném duchovním sněmu se to nenajde“, ale víra jejich že je starší než ty nové víry a že se jí budou držeti. A světští katolíci se ohlásili skrze Sferýna, že trvají na protestaci. S tím zase tiše jsou propuštěni. Při pátém stání chtěli lhůtu, kterou prý i katolíci staroměstští obdrželi.¹⁾

K šestému stání nedošlo pro běhy vojenské. Zůstala tedy akcí kalvinských ouřadů proti katolíkům na pouhých stáních a výhrůžkách; jiného se jim nestalo nic přes to, že byli tuze nenáviděni. Nenávisť proti nim tehdejší vštěpována i malým dětem, jakž o tom svědčí katechismus kněze Jana Akanthido-Mitisa, v němž jsou katolíci i s věrou svou prudce odsouzeni, pobožnost jich prý plna babských klevet, blýští se dyjnovitými marnostmi, jsou hrobové zblílení atd.²⁾ Při této zášti náboženské jest div, že protestanté, získavše vrchu, neodemstívali se ukrutně; slova jejich byla tvrdší nežli skutky.

K některým krokům násilným, ale nikoli ukrutným, vedeni byli válečnou nouzí. Takž prodali nábytek z arcibiskupského domu a sebrali v Pražských městech katolíkům všecky zbraně, a ohledá-

¹⁾ Rukopis „Kalvinistické akcí s katolickými“ atd. 28. augus. 1620. Univ. knih. č. 15. E. 5.

²⁾ Vydání r. 1619 v mus.

vali kněžské domy a kláštery bez valné jich škody, neboť opatové v čas, což bylo vzácnějšího, skryli. Vyšehradský děkan Pistorius dal záhy odnésti privilegia v pytlech sprostných do kláštera k sv. Anně,¹⁾ a jiní jinam. Vilém z Roupova navrhoval na sněmě roku 1619, aby snesly se odevšad zlaté a stříbrné věci klenotné, kostelní „zbytečné okrasy, víceji k smíchu nežli k jakému užitku a vzdělání způsobené“, klenoty aby se zmincovaly, císařskou klenotnici a sbírky radil týž pán vybrati, zvlášť ukazoval na studnici stříbrnou cennější nad desekrát stotisíc, kterouž kníže Lichtenštejn dal kdysi Rudolfovi za titul knížecí, obrazy stydké v císařských sbírkách prý měly by býti též zastaveny nebo prodány. Však nedošlo k tomu kazisvětství tou měrou, jak navrhováno; Václav Pětipeský ukázal na uměleckou cenu těch věcí a tím jich ochránil.²⁾

Někteří pánové čeští také mocně sáhli na církevní statky. Na příklad Vilémovi z Roupova podařilo se v sněmě vyprositi si křížovnické proboštství sv. Hypolita u Znojma s třemi vesnicemi. Téhož řádu křížovnického vesnice ujali jiní pánové, takže utrpěl řád za dobu bouře skoro dvacet tisíc kop škody.³⁾ Z Broumovského kláštera odnesen direktorům do Prahy poklad, a statky klášterské jsou od stavů prodány obci za 54 tisíce kop míšeňských;⁴⁾ klášter Sedlecký prodán od direktorů se všemi statky Kutnohorským, kteříž nemajíce peněz, stloukli nádhernou monstranci a jiné klenoty a tak sobě pomohli poněkud.⁵⁾

Rozumí se, že v čem byli protestanté s katolíky dosavad na sporu, to vše teď rázem rozhodlo se na prospěch strany vítězné. Hrobští obdrželi rozsudek, aby užívali katolického kostela společně s katolíky, dokud jim arcibiskup nepostaví nový;⁶⁾ a Broumovští jsou puštěni z dlouhé vazby. Kde byl vnučený kněz katolický, teď musil se pryč hnouti. Dopisy, jimž obce vypovídaly kněze vnučeného, nebyly zdvořilé. Matoušovi Apianovi, děkanovi v Pardubicích, psali konšelé: „Poněvadž J. M. stavové ráčili všecku sektu a řeholu jezovitskou z tohoto království vypověděti, a Vy ste mistrem jezovitským, tedy nechceme vás tu déle trpěti.“ I prosil Apian direktory zemské, náčelníky revoluce, aby ho chránili aspoň v tom, že by Pardubičtí mu zaplatili, co mu zadrželi, a odkoupili od něho farní obilí, s kterým se nemůže přece sem tam stěhovati. Píše stížné:

¹⁾ Když komise stavovská přišla k sv. Anně, ustrašené děvečky vyhodily s půdy pytle s vyšehradskými privilegii, proto prý na nich tolik pečeti uražených. Hamerschmid. Prodom. 371.

²⁾ Skála. Hist. III. 274.

³⁾ Beckovský. Poselkyně II. 240.

⁴⁾ Rukop. univ. knih. č. 5. B. 26.

⁵⁾ Kapihorský. Klášter Sedlecký. 99.

⁶⁾ Zemsk. arch. Opisy z Kut. Hor. 1618.

„Vypověděli mne kvaltovně a nepřijímali mne, a já žádným Jezovitem nejsem.“¹⁾

V Mostě, kde byly poměry nanejvýše rozeštvané, hned po vyhození místodržících pozdvihla se obec, většinou protestantská, svrhla konšely katolické, ujala kostel katolický i s jméním zádušním. Ale ten čin uznali direktori zemští za násilí, a kostel roku 1619 katolíkům pustili;²⁾ nechovali se tedy nespravedlivě. V Jindřichově Hradci, jakmile došla zvěst, že vrchnost městská, Slavata, stavy vyhozením z okna potrestán, nastalo vzbouření. Před tím volán do rady farář Jiří Tranquillus, jemuž „rozkazem J. M. pána Slavaty“ poručeno, aby podával pod obojí. I hájil se farář, že o takovém rozkaze nic neví a že vůbec ani kalicha podávati nemůže, protože je chromé ruky, kdyby „kalich do rukou vzal, že se obává, aby mu z rukou neupadl a svátost nerozil, že dosti pracně oběma rukama skleničku s vínem drží“.³⁾ Ale pak se faráře již neprosili. Když Jesuité po krátké lhůtě, jež jim od 8. července do dvou dní přána, pryč pohnuli z Hradce do Pasova, všeho tu zanechavše, Hradecí napsali žádost direktorům, aby jim přiřčen byl farní kostel s patronátním právem a dva veliké dvory jesuitské s pozemky. Žádosti protestantů hradeckých vyhověno. Krajský hejtman Zikmund Vencelík z Vrchovišť uvedl protestanty dne 18. října s knězem jejich do farního chrámu za slavnostního zpěvu *Te Deum laudamus*. Zároveň ujali protestanté všechny jiné kostely hradecké až na svatojanský, jehož zanechali katolíkům, kterých bylo asi sto osob všeho vsudy. Vzbouření měšťané osadili radu svými vůdci protestantskými a snažili se úsilně o to, aby město přijato bylo v stav třetí a tím na vrchnosti žádné víc aby neviselo. Bouře byla nekrvava a jest hradeckým konšelům ke cti, že v době největšího rozjitření nedopustili katolíkům urážeti ani slovem. Krejčí Khelner učinil neuctivou poznámku o katolickém křtu, a konšelé ho zavřeli do šatlavy na kolik dní.⁴⁾

Stran katolické Plzně, když byla r. 1618 vzata Mansfeldem, vznikly horké rady, aby byla zničena docela, a obyvatelé její rozehnáni. Stavové jednali o tom, ale k násilnému skutku se neodhodlali. Učinili jen to, že dali v Plzni volnost protestantskému náboženství. Starý farář malešický, jenž býval souzen pro evangelické náboženství, obdržel rozkaz od direktorů, aby v hlavním chrámě sloužil řádem protestantským. Lidé se sbíhali z vesnic a hleděli obřadu na neobvyklém tom místě jako na zázrak. Od té chvíle často bylo slychati s kazatelnice nejedno posměšné a prudké slovo proti katolíkům. Jan Heylman na příklad kázal: „Vy staří měšťané města tohoto, oznamte, kde se poděla vaše chlouba, kterouž jste

¹⁾ Arch. místodrž. R. 169. 15.

²⁾ Cori Brůx 219. Skála. III. 28.

³⁾ Arch. hrad. Manual z r. 1610. fol. 83. 84.

⁴⁾ Archiváře Tischera Monogr. rukop. o Hradci.

obyčejně v vaší tlamě nestydaté vždycky nosívali, mluvíce, že město toto nikdy nebylo dobyto, ani žádní kacíři v něm a v kostele vašem jsou nekázali, nýbrž toliko samá vaše papežská nevěra že se v něm provozovala. Zdaž jste na to zapoměli, že předkové vaši pobožní dříve nežli jste vy mládkové jezuitským jedem nakvašení a stráveni byli, správce školní z akademie pražské do města povolávali, dítky své k vyučení pravého katolického a ne vašeho antikatolického náboženství do školy vysílali: a to jste na tabuli vaší na sakristii zavěšené pochlobně, avšak křivě poznamenati se nestyděli?*) I rozpakovali se mnozí Plzeňané u víře své, a Plzeň záhy činila pokroky v evangelickém náboženství.**) Jináč byli Plzeňané v rukou vojenských, které byly tvrdy, neboť domluvno jest, že roku 1619 prosí stavy za dovolení, aby směli zastaviti kostelní klenoty biskupu Bamberskému nebo knížeti bavorskému.**)

Sousedé Plzeňanů, Rokycanští, vzali nad svými přemoženými sousedy a protivníky jedinou pomstu, že rozběhše se zbořili jim šibenici, poněvadž Plzeňští posměšně tvrdívali, že šibenice ta jest starší nežli husitská víra.

Do Chebu uteklo se po defenestraci několik křižovníků z okolí, z Chlumu, z Kinšperku, aby se tu přichránili u komendatora Runnera; obec bouřně žádala, aby je vyhnal od sebe, ale násilí se nedopustila.**) A tak podobně všude vedli si vítězní protestanté, urazili slovem, vyhrozili a neublížili.

Však na jednom konci Čech přece msta náboženská vzkypěla až do vylití krve. Bylo to na Litomyšlsku, kde reformovala před tím Polyxena, choť kancléřova. Faroval tu vychovanec Jesuitů, kněz Daniel Hájek.**) Roku 1618 ho evangeličtí porazili na ulici a sbili; toť začátek protivenství všelikých, jež mu přes tu chvíli dělali. Nový kalvínský učitel útoky na Hájka vnesl až i do chrámu. Jednou vpadla hromada bouřlivých lidí do kostela, když Hájek kázal, tu způsobila si kratochvíli tím, že jedni druhé nosili v sedadlech a křičeli. O Božím těle tropili si šašky ze svátosti, čemuž

*) Museum kn. č. 31. C. 13. „Gruntovní relac“ z roku 1619 od kněze Heylmana.

**) Skála. Hist. III. 541. 357.

**) Arch. musejní. List. z Plzně 1619.

**) Gradl. Reformat. im Egerland 209.

**) R. 1628 odkazuje Hájek Jesuitům v Olomouci na stipendia studentská část svého jmění, díl odkazuje rodičům, bratru Janovi knězi „categorice“ nic, poněvadž ho už prve „dosti fedroval“. Charakteristické místo v kšaftě na posouzení tohoto kněze ne nezajímavého: „Jsem tím onmyslem externus sacerdos učiněn, abych rodičům svým potřebným pomoc učiniti mohl, jináč byl bych řád duchovní řeholní na sebe přijal . . . rodičové moji, cokoliv svého jmění. skrze mne v té ohavné rebelii pozbyli a mne v mých největších nebezpečnostvích neopustili.“ C. k. listovna v Litomyšli. Kn. regální 492. Výpis prof. Štěpánkův.

pomáhali žáci měrou výdatnou nejvíc. V červnu r. 1619 odhodlali se evangeličtí ke skutku krvavému. Nejprv vpadli do kostela; vybili ho, svatými oleji polili si salát, při tom vykonán protestantský pohřeb něčí; pak vpadli do fary, vytáhli děkana ze skrýše i mateř jeho; vyčetše Hájkovi, proč neodešel ze země, když už Jesuité pryč šli, dali se do něho a bili jeho i matku starou, která syna bránila. Pak ho vyvedli, řetězy spjali, cestou naň plvali a k průvodu mu zvonili. Matky velmi utlučené zanechali, ale s děkanem po devět hodin se trýznili, až ho konečně na předměstí za mrtvého odesli, poručivše ženským, aby ho hlídaly. Hlídačky ulekše se v noci blesku hromového, utekly, a děkan od milosrdných lidí k sobě přiveden byv, ujel na koni do Svitav a odtud do Vídně, kdež ho dokonce uzdravil císařský medikus Redperger.¹⁾ Po bitvě bělohorské ho paní Polyxena přivedla zase a trestala město.

Hůř nežli Hájkovi zvedlo se v týž čas knězi Pankraciovi-Všelijáká chasa, zvláště mlynářská, vytáhli z Litomyšle s bubnem na Litrbach, k nim přidal se školní magister, vytáhli kněze Pankracia z kostela a prali na něho i sekerou v hlavu, až žalostivo bylo hleděti. Uvedše ho na zahradu nějakou, dali pekařskému tovaryši ručnici, aby k němu střelil. Ale ručnice selhala. Zatím co jiný pekař z Prahy ručnici zatahoval, prali druzí kněze kyji přes záda a ruce, až mu krev oči zalévala. Jakýs soused chtěl se ho zastati, ale když se na něho sápalí samého, nechal tak. V tom rozkáže pražský pekařík, aby všickni odchýlili se stranou, a tu střelil. Kněz nebohý zívá a vypustil duši. Do smrti držel před sebou rytý obrázek zjevení sv. Jana v deštičkách, kterýž od něho vzal magister školní. Když byla vražda skonána, a kněz na místě zahrabán, chtěl rozlícený lid na magistrovi, aby jim ukázal patent, že má moc Jesuity vyháněti. I ukázal jim list, bezpochyby patent pražský, Jesuity vypovídací, a chasa dala se v pití.²⁾

Reakce protestantská vzala na sebe ráz kalvinský; Lutherané byli stranou odstaveni, a proto právě teč vzplanul nejprudší boj mezi nimi a Kalviny. Lutherští ústně i tiskem žalovali do svých protestantských protivníků, že si pořizují školy s kalvinským katechismem, že je utlačují, kde mohou, že jim nadávají, obrazy boří a nectí, ale obraz svého kalvinského krále Fridricha nosí na krku a ctí přec. V těch zlých hádkách nejednou odvolávali se Lutherští na slova Lutherova, jenž prý napsal, že Kalvini jsou horší než papisté.³⁾

Kalvinové při dvoře Fridricha krále vedli si opravdu neopatrně, ano zpupně a to v době, která hrozila nebezpečenstvím oběma

¹⁾ Německá relace o tom, tištěná v Augšpurce r. 1620. Exempl. v mus. Šimek. Sborník Hist. II. 183. Jelínek. Hist. Litomyšl II. 151—156.

²⁾ Arch. litomyšl. kn. č. 120. fol. 281.

³⁾ Tisk musejní z r. 1620. Grewel der Verwüstung. Sign. 42. C. 264.

stranám stejně. Krále přiměli k podepsání nového řádu církevního, jenž mřil nejen proti katolickým, ale i proti lutherským obřadům.¹⁾ Roku 1619 dostala se bohoslužba kalvinská do chrámu sv. Víta na hradě pražském, z něhož vypuzeni kanovníci. Však než vešli král Fridrich se svými kalvinskými souvěrci do chrámu, aby tu za stůl se posadíce přijímali kvašený a lámaný chléb čili „koláč“, dopustil se prve násilného a neopatrného skutku toho, že dal na radu dvorního kazatele Skulteta, královny Elišky a některých Bratří, s Kalviny srozuměných, staroslavný chrám zpusťiti a vybiti. Oltáře a sochy bourány, ničeny.²⁾ Toť byla katolické straně zbytečná odvěta rázu nehoršího. A byla pohoršliva i u Lutheranů českých.³⁾ Nejedni kněží lutherští kázali proti králi, a lid nařikal, že s tím králem špatně pochodil. Bohužel vzali si leckde na venkově příklad a „čistili kostely“ soch a obrazův. Takž vedli si, pokud víme, zajisté v Rokycanech⁴⁾ a v Poděbradech. Ostatně nebude lze všecko obrazoborství svěsti na dvorské Kalviny a jich příklad. Již roku 1613 vytiskl kněz Zachariáš Bruncvík, farář v Neištatě pod Bělou v Plzeňském kraji, prudké a posměšné kázání o tom, že obrazové nemají býti ctěni ani v církvi Páně trpíni.

Zatím, co se ty věci dály, byla vojna. Na počátku vedeno se strany císaře Matiaše všecko mdle. Podle nařízení pražské universi r. 1618 žáci všech škol českých v království denně modliti se měli, říkajíce: „Všemohoucí, předivný a přehrozný v skutcích svých pane Bože; tebeť pokorně a důvěrně za toto království České i za všecky země k němu přivtělené prosíme, neračiž ty nás v hněvu a prchlivosti své pro mnohé hříchy a přestoupení naše trestati, ani toho na nás dopouštěti, aby krev nevinná vylévána a země ní poškrvnována býti měla, ale račiž císaře, krále a pána našeho k milosti a pokoji nakloniti a Jeho Milost i všecky tři stavy, direktory, defensory, správce a rady zemské i akademii pražskou . . . osvítiti, aby ve všem libou vůli tvou plnili, lid poddaný ochraňovali . . . a nad škůdci a rušiteli pokoje, řádu a práva pomstu spravedlivou vykonávali a pokoj tvůj svatý v království tomto utvrdili.“⁵⁾

Ale pokoj v tomto království nezvešel, zvláště, když nepřijali Čechové Ferdinanda II. Necháno na rozhodnutí mečem; arcibiskup pražský pobádal k vojné s takovou nedočkavostí, že si stržil až výtku Ferdinanda II. (roku 1618), prý aby měl jen trpělivost,

¹⁾ V rukopisné kronice Českolipské Krieschově jest (130) opsán řád ten a podvrženými články prudce antilutherskými. Z toho patrno, že Lutherští i falešnými věcmi štváli na Kalvince.

²⁾ Kromě domácích známých pramenů čti Grewel der Verwüstung. Tisk z r. 1620 v mus. Též rukop. mus. VIII. F. 30.

³⁾ Ne bez úmysla omlouvá a na míru skrovnější uvádí onen zlý čin Skála III. 417.

⁴⁾ Method. XV. 89. Podlaha, Posvátná místa na osadě Rokyc.

⁵⁾ V mus. signat. 31. C. 13.

bouř česká že bude položena jistě, ale že nejde tu jen o arcibiskupovu osobu, že jde o všecko náboženství a o zájmy korunovaných hlav.¹⁾

Kterak smutně vedli protestantští stavové svou vojenskou věc, kterak Ferdinandovi zahraničními spletky vzrostla síla, kterak Čechové od svých zahraničných přátel protestantských byli opuštěni, ba i ošemetně zrazeni, to povědomo z politické historie. Konec bylo lze předvídati. Vojsko císařské a ligy katolické blížilo se ku Praze. Od prvního vstupu těch vojsk na půdu českou bylo patrné, co nebohou zemi, až bude docela pokořena, co nebohý lid čeká. Vsi páleny, lid vražděn, kněží protestantští, kde polapeni, mučeni, v Jeníkově jeden od vojáků Dampierrových za živa upečen, s lidozroutskou ukrutností děti sekány a ženám o hlavu tlučeny s posměšky, aby lutherští psi pili tu krev a jedli tělo.²⁾

S vojskem přicházeli Jesuité. Roku 1619 po vítězství Buquoia u Netolic vešli s nebezpečím svého života do Krumlova a hned jali se kázati a obracetí na víru katolickou.

Padla rána rozhodná. Bitvou na Bílé Hoře roku 1620 ztratili čeští protestanté všecko. „Haec est illa dies nigro signanda lapillo est,“ zapsali si Kutnohorští o nešťastné bitvě.³⁾ Byl to černý kámen, žalostný pamětník v živobytí českého národa. Tři čtvrti království Českého propadly konfiskaci. Stavové ztratili pokutami ohromné jmění, kteréž se dostalo s valnou část cizincům, ale i domácím spekulantům rázu Michnova, vykonány světoznámé popravy na rynku v Praze, privilegia stavovská na radu cizinců a velikým přičiněním Slavatovým⁴⁾ jsou „Obnoveným zřízením“ (1627) velikou měrou zkrácena. jazyk německý postaven s českým na roveň, a náboženství katolické vyhlášeno za jediné v zemi panující.

S reformací katolickou začalo se hned; měl to býti návrat do katolické doby předhusitské; každé náboženství jiné kromě katolického pokládáno od vítězů za politický zločin.⁵⁾ Reformátoři, jimž sloužilo vojsko a kommise inkvisiční, na posměch vši spravedlnosti jednající,⁶⁾ prováděli návrat do církve způsobem násilným a dle slov samého kardinála Harracha nelidským. Hlavní úloha

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zems. 1618.

²⁾ Skála. Histor. II. 380. 386.

³⁾ Listiny kutnohor. Opis. v zems. arch.

⁴⁾ To dokázal zase nejnověji Gindely v posmrtném díle svém v Gesch. der Reform. zvláště v stati o obnovení zřízení. V Právníku r. 1894 v článku „Vznik obnov. zřiz.“.

⁵⁾ Rezek. Dějiny prostonár. hnutí nábož. 19.

⁶⁾ Hrozná důkazy v Stránského Republice — týkají se i jeho samého. O Litoměřických soudcích, kteří pobrali statek nevinné ženy Stránského, dť tž historik, že se k ní zachovali po loupežnicku a ne po katolicku. V Tonnerově překladě XXX.

při reformaci připadla Jesuitům, kteří se na svá místa vrátili. V listopadu roku 1620, hned po bitvě, vrátili se do Prahy, v provinci téhož roku do Hradce Jindřichova, rok potom do Chomutova, Brna, Olomouce. Do Prahy přišli „habitu mutato“;¹⁾ měli asi strach, proto proměnili se v šatě. Ale strach i cizí šat brzy odložili, vidouce, že od unaveného a zstrašeného lidu a při vojenské přesile není se nic báti. V únoru r. 1621 vrátil se také arcibiskup Lohelius, jsa pln nejsmělejších nadějí.

Po bitvě došlo nejdřív na Bratry a kněze kalvinské.²⁾ Betlem, jež Hus den před svou smrtí doporučoval lásce českého lidu a Pražanů,³⁾ od vojáků zpusťšen nejdřív, kazatelnice Husova vybořena. Bratrský kazatel Hartman utekl, Bratrství kněží vypovědění v červnu roku 1621 ze země. Ukrývali se někteří na Brandejště u Karla Žerotína, ale nebylo na dlouze. Také v samé Praze skrývali se ještě roku 1622 a sloužili podtají; aspoň toho roku vyčítá zkatoliceňný soused Kostrouch sousedě Maczerové, že u ní posavad Bratří boleslavští schůzky mají, k čemuž žena odpověděla prudce: „Kdo zastavili nám slovo boží, zastaví jim pán Bůh nebeské království, vezme vás čert, vy všecko to činíte, chtějíte se zasloužití a do ouřadu dostat.“⁴⁾

V lednu r. 1623 zavřen zbor Boleslavský, a rok potom všickni Bratří hnáni z království.

Evangeličtí kněží doufali v první čas, že jim přinesen bude z Vídně „pardon“, však v prosinci 1621 oznámeno jim vypovědění ze země. Ze šestnácti pražských far bylo protestantským kněžím pryč se bráti. Odešlo prý jich do čtyřiceti. Z Týna, kterýž kostel byl od dob Rokycanových jakoby „kathedrálný“, odešel Dikast, správce konsistoře protestantské. Nastalo smutné stěhování kněží i z měst a vesuic všude po Čechách. Kde kněz nechtěl po dobrém, vypuzen násilně. Odcházejíce loučili se tklivě s opuštěnými osadníky, a ne jeden zapsal svoji bolest do kostelní knihy. Berounský farář Matáš Perlicius na příklad napsal do matrik: „A všickni očekávati budem dokonalého pšenice od koukole oddělení, kteréž ne zde, než při vzkříšení se stane. M. Perlicius pro evangelium Kristovo z Berouna vyhnaný 4. února 1623.“⁵⁾ Nástupce jeho katolický kněz Vavřinec Racynger připsal pod to kletbu „sit tua vana manus“ a doložil „Nova faciam omnia“⁶⁾ — zavedu věci nové — což je tehdejší politický i náboženský program vůbec.

¹⁾ Rukop. univ. 1. A. 1. 354.

²⁾ Dekret proti kalv. 13. břez. 1621. Arch. místodrž. R. 109. V červnu hnáni učitelé bratrství. Obširně u Bílka Děj. reform. 4.

³⁾ Documenta Hus. Palacký.

⁴⁾ Arch. praž. č. 1144. 137. 138.

⁵⁾ Konec latině psán.

⁶⁾ Rukop. Kronika Beroun. od Jos. Seidla, děkana. R. 1828. Svědčí o osvícenosti a šlechetnosti srdce, co napsal týž děkan Seidl stran svrchupsaných nápisů. Vzpomněv si na katolického kněze berounského Míšana

V říjnu 1622 vypovědění jsou němečtí kazatelé z Prahy (byli tu čtyři). Ke kostelům, pokud reformátoři stačili, uvádění katoličtí kněží, jimž vyslanec papežský Karaffa skrze vikáře svého Platejza přísně nařizoval užívatí v chrámech jen latiny.¹⁾ Zajímavá věc, že Tábořané byli z prvních, kteří s ochotou přijali katolického faráře, za kterouž ochotu pak prosívali rozličných milostí.²⁾ Také Lounští opustili „takřka v okamžiku“ své dosavadní náboženství.³⁾ A přes všechny změny a stálá vypovídání pořád ještě doufali opuštění protestantství věřící v obrát, v lepší čas. Povědomý Ctibor Kotva proti této důvěře mluvil pražským protestantům na kázání v Týně řka, „aby se nebezpečili, že snáze přes Prahu krávy a telata lítati budou, nežli bude — mimo katolické — jiné náboženství“. Ta slova roznesena všude mezi protestanty. Aby jim dodal Kotva důrazu, provedl vyčištění kostela Týnského za pomoci několika Jesuitů: kalich s chrámu snáli, jiný na oltáři zamazali, všechny obrazy kněží prvnějších z kostela vyhodili, Rokycanu vykopali, kosti ven vyvrhli, kámen v kusy sami roztloukli, obraz biskupa Augustina také rozvrátili a ven vyhodili.⁴⁾ Příkladem těchto mužů zuřivých stalo se, že potom brzy vyhozena mrtvola Žalanského, kalvinského faráře od sv. Jiljí, z kostela na ulici⁵⁾ a jiné některé mrtvoly z kostela hradu Pražského.⁶⁾

Za těchto příhod a úzkostí strašlivých, do nichž nekatolíci po bělohorské katastrofě jsou uvrženi, přihlásilo se několik kněží jménem strany kališné, starodávné, podobojí s prosbou u správce zemského Karla Lichtenštejna, aby jim propuštěno bylo řídití se konsistoří svou, při čemž slibovali, že budou arcibiskupa ve všem poslušni. Lichtenštejn odevzdal prosbu arcibiskupovi, a ten odmítl s opovržením. Ovšem nepotřeboval již pomoci sešlé strany té na potlačení protestantů.⁷⁾

Roku 1622 zakázal arcibiskup z nařízení papeže Řehoře XV. český kalich docela. Než ještě potom zůstalo zvykem, že podáván kalich po přijímání na způsob jakés abluce. I tento zdánlivý

---

jež Husité r. 1421 upálili, napsal (str. 147): „Kněz Míčan . . . dal se pro katolictví upáliti, a kněz Perlicius dal si r. 1623 líbiti pro lutrijanství z Berouna do vyhnanství odputovati. Oba tedy, chceme-li bezpředsudně mluvití, byli horliví církve berounské správcové, poněvadž ani jeden ani druhý, článků víry, k nimž se přiznával, nezapřel, anobř v svém přesvědčení stále setrvali oba“.

¹⁾ Při tom se Bílek (Děj. reform. 18.) mylí, že jazyk latinský po 200 let z chrámů českých byl vyloučen. Ochotní utrakvisté vždy mívali aspoň kousek latiny v liturgii.

²⁾ Bílek Konfiskace 1232.

³⁾ Stránský Republ. Tonner. 45.

⁴⁾ Psaní Jana Dačického 1628. uveř. Čelakovský v Č. Č. Mus. 1875. III. 289.

⁵⁾ Dačický. Paměti. I. 293. Žalanský umřel právě r. 1621. Kázání jeho oceněna v Hist. Sborn. IV. 47.

⁶⁾ Beckovský. Poselkyně. II. 811.

⁷⁾ Tomek. Č. Č. Mus. 1848. 463.

kalich zapověděn za arcibiskupa Harracha. Nelze však neoznámiti, že ještě dlouho trousí se svědectví o laickém kalichu, a to roku 1688 v Boroticích, roku 1696 v Kajově u Krumlova, ba ještě v XVIII. věku v Lokti na křížovnickém podací.¹⁾

V posléz r. 1627 vydán poslední mandát proti všem jinověrcům stavu jakéhokoli. Do té chvíle nedotýkala se katolická protireformace osob vyšších dvou stavů, rytířského a pauského. Do obnoveného zřízení dostaven článek, že jedině náboženství katolické má v zemi právo a kdo by se pokusil o návrat jiných náboženství, že propadne čest, hrdlo a statek.

Do té doby násilná reformace již učinila neslýchané pokroky, třebať přistupovali k náboženství katolickému lidé spíš jen ze strachu nebo z osobních prospěchů. Zároveň ukázala se v těch hrozných dobách pravdivá zkušenost, kterouž kdysi již Hus pověděl, řka: „Shledal jsem, že sprostní kněží chudí a chudí laikové i ženy statečněji pravdy brání nežli doktorové.“²⁾ Z profesorů pražské akademie, druhdy tak horlivých, odpadli hned v první ránu dva; mistři a vzdělanci z akademie vyšli, po Čechách druhdy protestantství všech směrů přehorlivě rozšiřující, tak nápadně rychle se převraceli v horlivé katolíky, že již r. 1623 píše očitý svědek, kterak reformátoři, katující se s lidem selským, s mistry prý nemají žádných prací; mnozí stali se již císařskými rychtáři a primasy. Na konec volá: „Bože, co že to měla ta slavná akademie pražská za syny!“³⁾

Však všech těch, kteří v zemi zůstali a konečně se u víře poddali, odsuzovati nelze: bylitě tehdejší ubozí lidé postaveni do rozporu, do kollise, nad kterouž nelze sobě tehda ani prudší, ostřejší, hroznější pomyslití. Kollise ta vysvítá ze slov výtečného historika Stránského, jenž, vystěhovav se pro víru, v níž se narodil, napsal: „Bezprávně mi všecko vzali, poněvadž jsem miloval více čistší víru než statky — a vlast.“⁴⁾ V tom nesrovnatelný hrozný spor! Buď držeti se víry, o níž český protestant byl přesvědčen, že je lepší, a vyjítí s ní ze země, z vlasti, do jistého zahynutí, nebo z lásky k vlasti přijmouti víru jinou, násilně podávanou, a zůstatí v zemi. Sic usnadňovali sobě exulanté rozloučení tou pevnou nadějí, že se vrátí; věřili v zdatnost krále Fridricha a v příští jeho vítězství!

Z těch, co zamilovali vlast a zůstali, po bezpříkladném utrpení vzkříšen jest nyní český národ; ti, kteří odešli — a emigrace

¹⁾ Theres. Kataster: „Vor Wein für Messopfer und für die Communitanten.“ Upozornil dr. Nováček. Jiné doklady v Pam. Arch. XI. 234. V Lib. memor. decan. Cubit. (Opis v zemsk. arch.) čteme při r. 1743 „Ablutionis vinum paschali tempore adhuc porrigitur“.

²⁾ Documenta Hus. 714.

³⁾ Čelakovský v Č. Č. Mus. 1875. 391.

⁴⁾ Stránský. Respubl. 93.

česká byla nevidaná, neslychaná, heroitská — zahynuli v cizím světě všickni.

Reformátorům nepodařilo se docela vypuditi jinověrectví z Čech nikdy. Domluvná jest tou příčinou zpráva Balbinova, jesuitským představeným podaná, že od r. 1661 do r. 1678 obráceno na katolictví 29.588 lidí v Čechách. Tedy půl století po bitvě bělohorské ještě tolik jinověrců! V tom počtu jest nejvíc Luther-
ských, 343 Kalvinů, 141 Husitů, 7 Pikartů a jiných sektářů.¹⁾ V tom lze postihnouti, jak si předkové naši pomáhali z kollise, svrchu vyličené: přijímali katolictví na oko, v srdci zůstávající po několik generací tím, čím bývali. Tuhou práci měli reformátoři s lidem selským, jenž byl a bývá pevnější nežli vrtekavý měšťan. Zvláště v pokročilých východních Čechách, kde lid ode dávna byl hloubavý a přemítavý, nemohla se vydařiti reformace násilím ani pálením knih, zvláště když týranému lidu nedány do ruky knihy jiné, lepší. Aby ušel pronásledování, vydal se lid na přetvářku. Dáváme úplnou víru tvrzení, že vyvinulo se následkem násilné reformace na mnoze pokrytectví, ba i nihilismus náboženský.²⁾ V tom kletba a z ní mravní škoda na obě strany.

---

¹⁾ Věstník král. Společ. nauk. 1892. Rezek. Relatio progressus in extirpanda haeresi.

²⁾ Rezek Dějiny prstonár. hnutí nábož. 22.

VI.

Sekty drobné.

(Cizí sekty; Valdenští; Pikarti; Pikarté táborští; Adamníci; sekty v konci XV. věku; Mikulášenci, jich učení a rozšíření; sekty z hnutí protestantského; Habrovanští; Novokřtění; náboženská anarchie. Antitrinitáři. Proroci a hysterikové.)

Náboženské zápasy vzniklé hnutím husitským od počátku byly původy a živiteli sekt rozmanitých. Český národ pohroužil se v theologii. Bibli položena za jediný pramen víry, a v ní hloubáno. „Bůh lidí jazyka našeho slovanského, Čechy a Moravce zvláštními dary nad jiné okolní národy známostí písem svatých obdaroval a poznání velikého zavedení všeho světa skrze Antikrista oznámil.“¹⁾ To bylo přesvědčení našich lidí XV. věku. Na základě biblí, na volném jejím výkladě vznikaly sekty; vznikaly tím způsobem sekty již v dobách první církve. Snadno stávali se hloubavější lidé mystiky, kteří odstěpili se od panující strany a dovedli-li získati přívržence, sekta, aspoň dle jména, brzo hotova byla.

Však říci dlužno, že cizí sekty objevují se u nás dávno před hnutím husitským. Nejstarší zprávy o nich jsou již z doby Přemysla II.; není nemožno, že za onoho krále, a snad již za jeho předchůdců, vešlo kacířství do země zároveň s cizími kolonisty, kterých ti panovníci na zkrácení domácího lidu tolik byli povolali a přilákali. Od té doby vyskytují se v Čechách až do husitských vojen Valdenští, Katharové, Lollardi, Bekardi či Pikarti, ba i Adamité. Jest ovšem badateli často zhola nemožno uhodnouti, která sekta mluví se tím či oním kacířstvím, neboť v pramenech leckdy jsou jen stopy nezřetelné, někdy pletou se jména sekt stejně tak, jako je pletl souvěký lid, a sekty samy, pokud nebyly příliš veřejny a rozšířeny, pokud svou confessi zřejmě neoznámily, drživaly svoje zásady v ústraní a pod tajem.

Poměrně nejčastěji připomínají se u nás v době předhusitské Valdenští, kterých původ klade se do XII. věku. Vznikli ve Francii.

---

¹⁾ Epistola mistra Jakuba lékaře. Arch. zems. Opisy z Herrnhuta.

Zamítali moc papežskou, očistec, chléb a víno bylo jim pouhé znamenání Kristovo, zavrhovali přímluvy za mrtvé, ceremonie chrámové, zpověď, přísahy, trest smrti a ještě jiné kusy církve obecné. Vše jim bylo na biblí. Kathari (t. j. čistí), k nimž náleželi ve Francii sousedé Valdenských, Albigenští, mají patrný původ z východních Bogomilců, od nichž přijali zásady dobra a zla, jak jim učí východní dualismus. I oni zatracovali přísahu, trest smrti, vůbec prolévání krve, ceremonie. Zdá se, že první sektáři v naší historii připomenutí byli z obojí té sekty.¹⁾ Také oněch 14 kacířů r. 1314 v Praze upálených náleželo bezpochyby sektě Valdenské. Vyznávali aspoň učení její, zavrhuje přísahu, a tvrdíce, že svátost pokání může udělovati i osoba světská.²⁾ O něco později v téže první půlce XIV. věku byli vyšetřováni v krajině Hradce Jindřichova lidé, jež podle výsledku lze míti za Valdenské: nechtěli přísahati, říkali zpověď laikům, laici kázali. Byli mezi nimi Němci, nedávno přistěhovalí, ale i Čechové, s nimi smíšení. Jedna z žen se ohlašovala, že je „křestankou“.³⁾ Téhož času někteří kacíři, kteří přišli z Rakous a ze Štýrska, pokládají se za Pikarty, učící evangelium chudoby a oloupení bohatých. Oldřich z Hradce roku 1340 přinesl si odpustky z Avignona za boj proti nim.⁴⁾

V základní listině kláštera Slovanského čte se, že v Čechách i kolem Čech mnoho jest schismaticů a kacířů, kteří písmu svatému latině nechtějí rozuměti, což by mohlo týkati se Valdenských,⁵⁾ aspoň Jan z Dražic, výtečný biskup český a nepřítel německého duchovenstva, byl tou dobou pro svoji přízeň k Valdenským pohnán před papeže. Valdenští nevymizeli ani potom. Hus sám byl účasten výsledku kacířského jednoho faráře pražského, jenž nechtěl přísahati na kříž nežli k Bohu a mluvil, že kázati může i laik. V též čas objevuje se stopa Adamitů v Čechách. V sousedním Rakouště připomínají se již v půlce XIV. věku,⁶⁾ u nás rozhlásilo se kolem roku 1409, že Chvojnovští s arcibiskupskými poddanými upadli v ďábelský zvyk, nevyslovné ohavnosti v nočních schůzích páchají, množství panen a žen i vdov že proto uvedeno v záhubu.⁷⁾

V první době kvasu husitského r. 1418 připomíná se opět příchod nějakých Pikartů do Prahy; přišli, poněvadž slyšeli, že tu svoboda evangelia; bydlili v chaloupkách pod Vyšehradem, nočně prý scházeli se v jamách, odkudž sluli jamníci, caverniani. Byli to asi také Valdenští, ale lid český přezděl jim Pikartův.

¹⁾ Palacký. O stycích a poměr. sekt. Valden. Č. Č. Mus. 1868. 291. 294.

²⁾ Menčík. Věstník král. Spol. nauk. 1891. 280.

³⁾ Týž uvádí výslech jejich l. c.

⁴⁾ Paměti Jindř. Hrad. fary. Rukop. Tischer.

⁵⁾ Hilferding míní, že se týče pravoslavných. List v Pelzel Urkundbuch. I. Karl IV. 90.

⁶⁾ Nedoma. Věstn. král. Spol. nauk. 1891. 39.

⁷⁾ Tamže.

Kolik a kterak působili v rozvoj domácího hnutí proticírkevního, to nesnadno ukázati. Prý zmizeli beze stopy.¹⁾

Již před tím se žáky Viklefovými přišli nějakí jamníci z Anglie, kamž se byli dostali z Lombardie.²⁾ Patrně, že Pikarti, ať již se tím rozumějí Valdenští nebo jiní všelijací, tvořili znenáhla veliký okruh v Evropě od balkánského polouostrova přes Itálii, Francii, Anglii a odtud zpět směrem do Čech.

Není pochybnosti, že i za doby husitské i po ní ten onen valdenský kupec do Čech přicházel, a styky s Čechy že byly stále. Když vznikla Jednota Bratrská, odpůrci zvávali její členy Pikarty a Valdenskými. To jim však jen tak nadávali. Bratří byli daleko jináci, samostatnější a nemohli se nikterak srovnati s Valdenskými, již proto ne, že Valdenští vydělávali peníze obchodem, ježž Bratří dlouho pokládali za šidbu lidskou. Také byli Valdenští průběhem času nad Bratry o to opatrnější, že chodívali na mši, leda by měli pokoj od katolíkův. Pravíť Bratří čestí v jedné konfessi své (roku 1607), že s Valdenskými se nespojili nikdy, protože učením neosvědčili a na mši papežskou chodí.³⁾ Také protestanté nechtěli s Valdenskými nic mítí činiti. Kalvin pověděl Bratřím za hovoru, že sám je z Valdenských, ale že se jich strhl, poněvadž všecko zásluhám svým připisující artikuli o ospravedlnění z víry nedocela místo dávají.⁴⁾

Hnutí proticírkevní a chaos, z něhož vyvínovali se Husité a z Husitů Táboři, spolu zrodil všelijaké náboženské blouznivé společnosti, jichž bylo asi víc, než z pramenů známe. V spise Chelčického o rotách českých⁵⁾ uvádí se podle „roty římské, pražské a tábořské čtvrtá neznámá, to jest nejmenovaná, z mnohých se skládající, z nichž každá co jiného tvrdí, ba někteří smilní toliko obecnství žen mají. A ta čtvrtá rota nejvíce se rozmáhá z přívrženců třetí roty“. Jmenovitě známe jen tábořské „Pikarty“, kteří měli svátost Těla za pouhé znamení; v jejich rozumu kázal Zikmund Řepanský leckde; tyto lidi, patrně nakažené cizími vlivy pikartskými, vyvrhli Táboři ze sebe jakožto stranu pohoršlivou. Z nich byl Kaniš i Houska, řečený Loquis, kteří sektářstvo toto smrtí zaplatili. Sami Táboři sektu zničili.

V těch „rotách“ byli též Adamité, kteří v době dotčeného chaosu znova vyšli na světlo a hlásili se k životu. Z Táborů se nezrodili, ale tábořské hnutí chiliastické a komunistické je obžilo a posílilo. Pozdější pramen vykládá, že tři léta po upálení mistra Husi objevili se Adamité, Naháči, Adamuici z jakýchsi zbytků flagellantských; původce jich prý byl člověk Rohan, jenž si jméno

¹⁾ Tomek. Praha III. 624.

²⁾ Locustarium Joannis Aquensis v Dudíkově Iter Rom. 281.

³⁾ Konfessi v univ. knih. 1607. V předmluvě.

⁴⁾ Historie Bratří v univ. knih. 17. C. 3. 143.

⁵⁾ Giindely. Brüder I. 490. Slovo rota je tu bez příhany.

proměnil v Adam; chodili prý nazí a obě pohlaví s meči.¹⁾ Týmž ztřeštěným blouznivcům bylo také jméno Mikulášenců, buď též po nějakém sedlákovi Mikuláši²⁾ anebo spíš obdrželi to jméno po Mikuláši jahnovi z dob apoštolských. Čtemet v jednom rukopise starém: ³⁾ „Mikulášenci byli takoví, že tak dobře chtěli mítí ženy společné jako statkové byli za časů apoštolských; původ to vzalo od jakéhos Mikuláše, jahna apoštolského, ten nevěřil manželce, uvedl ji do prostřed zástupů a dal svobodu každému k zlému jí požívání.“ Také Martinek Loquis, svrchu řečený a z Tábora roku 1421 vypuzený, podporoval Adamitství; na místo svátosti položil společné schůze křesťanů k hodům; ze společných schůzí snadno učiněny orgie zdivočilé.⁴⁾ Adamníci zamítali pozitivní křesťanství; a pokud lze mluvití u nich o nějaké srovnalé a zřejmé nauce, byli Naháci rázu panteistického. Všecko je Bůh. I oni sami částkou Boha. Místo Otčenáše prý říkali „Otče náš, jenž si v nás, osvět nás!“⁵⁾ Všecko je svaté, všecko obecné, manželství je hřích, ženy mají býti společné jako všechny jiné statky. Při orgiích svlékali se a tančili při ohni.

Pověst jejich rozšířila se daleko, a německé kroniky obsahují pestrá líčení českých Adamitů a jejich bludů.⁶⁾ Poslední jich sídlo bylo na Nežárce. Sem dostali se, když Žižka jich několik u Klokot byl upálil. Odtud činili mstivé výpady do okolí, jsouce velmi smělí i udatní. Tu konečně potřeno jich hlavní sídlo, a upálena jich síla. Jista věc, že Adamníci nevyhynuli hned. Staří letopisové o nich při r. 1455 zase vypravují, že po vrbě, po lukách, v žitech běhali, strašice ženské,⁷⁾ a seznam kacířství v Čechách z r. 1524 uvádí sektu Saduceje, kteří jsou zbytkové Adamitův.⁸⁾ Také Šlechta ze Všehrd roku 1519 k Erasmovi Rotterdamskému vypravuje, že Adamitů v Čechách není málo.⁹⁾

Po násilném zničení Táborů rozešli se mnozí blouznivci po vši zemi, a brzy se objevují zprávy o tom, že čeští Husité jsou v mnoho sekt rozděljeni (in sectas divisi).¹⁰⁾ Snaha sektářská byla

¹⁾ Locustarium Joann. Aquensis. Dudík Iter. 281.

²⁾ Palacký Děje III. 24. O jmeně čti též Rezek Děj. prostonár. hnutí. 7.

³⁾ Univ. knih. č. 17. G. 26. Z kanonie karlovské, haereticus. V předmluvě k Zjevení sv. Jana. Srov. též J. Jireček Č. Č. Mus. 1876. 49.

⁴⁾ Goll. Č. Č. Mus. 1881. 12. Rukop. un. kn. 17. C. 8. 143. „Pikarté zdivočeli v Adamity.“

⁵⁾ Bílejovský. Kron. církv. 59. Obšírně u Palackého III. 1. 343.

⁶⁾ Butzbach líčí ve svém díle asi r. 1500 (Chronica eines fahrend. Schülers 92) Adamity a cituje kroniky německé.

⁷⁾ Staří Letop. 165.

⁸⁾ Locustarium. Dudík. 281. Uvádí je u Hořovic, což Rezek opravňuje „u Hořic“. Děj. hnutí. 10. Že by s nimi souviseli Adamité deisté za cis. Josefa, právem pře Rezek.

⁹⁾ Pelzl. Gesch. I. 520.

¹⁰⁾ Chron. Procopii notar. Nov. civit. 1476. Mus. diplomat.

tehda tak mocná, že popadla i Němce; aspoň v době Jiřího snažil se v Chebě františkán Jan získati jakémus učení svému přívržence.¹⁾ Ovšem se netvořily sekty tehda v podstatném smysle slova; vystoupil-li kdo kde s nějakým učením odchylným od nauk panujících, nevznikla tím již sekta.²⁾ Ani velké společnosti, které se kolem hlasatele shrnuly, nebyly ještě sekty, sektě jest potřebí přesného učení a nějaké organizace.

Když rozprášení Táboři, vyskytovali se lidé s utkvělými představami věroučnými a morálními, idejemi ztřeštěnými, tvrdíce něco, co mělo po jich přesvědčení zavedený a zkažený svět spasiti; laik jim mohl býti knězem, pojem církve ten tam, a při všem jevíli tvrdohlavost, neústupnost takovou, jak ji jedenkrát (roku 1562) vylíčil Matěj Lounský, děkan nymburský, řka: „Takoví sektáři žádnému písmu místa u sebe nedadí, ješto kdyby dábel citil, že spasen býti můž, snážeje by se napraviti dal nežli takový sektář, proti kteréžto zvyklosti sv. Cyprian už píše.“³⁾

Za krále Jiřího a Rokycany dosti takových nešťastných lidí bylo zmrzačeno, páleno, ničeno. Z těch časů uvádějí se klidní a pobožní fanatikové Vilémovští, o nichž jinde jsme již položili, „rota Košatská“, o níž praví se v listě r. 1474, že „slove nejhorší, ješto hříchův za hřích nemají“;⁴⁾ jmenují se jacísi Štěpánovci na Domažlicku; pikartského rázu byli z téže doby oni „Lucani“, Lukášovci, dle kněze Lukáše přezvaní a k Bratřím počítaní, oni „Subuliani“, založení od ševce Subuly, „Simoniani“, jichž původce byl sedlák Šimon, „Johanniani“, vzniklí původem jakés staré vdovy Johanny, všecko společnosti, jež mezi českými kacíři uvádí starý pramen léta 1524.⁵⁾ Týž pramen jmenuje jakožto samostatnou sektu i „Luciperiany“. O tom, co kteří učili, nikdež se nedovíš. Kolem roku 1463 běhal nějaký Jeroným kněz, bývalý medicus, s učením, že Duch sv. není třetí osoba, však nevíme, získal-li přívržence.⁶⁾ Bohuslav z Lobkovic roku 1497 udává v listě svém Petrovi Rožmberskému některá tehdejší bludná učení v Čechách, řka: „Všickni bludové do této země stekli se jako do louže. Mnozí, Origena následující, drží, že všickni lidé budou spaseni, někteří vedle smyslu Vigilanciova praví, že nemají ctěni býti kosti nebo ostatkové svatých, mnozí, od Joviana jsouce naučení, mnějí, že nic sobě postem nezasluhujeme. I těch se nenedostává, kteří mnějí, že se všechny věci osudem dějí. Mlčím o tom, že shrbilé baby a pošetilí starci na pivě nebo na víně sedíce tajemství sv. Trojice

¹⁾ Frind, Kircheng. IV. 54.

²⁾ Goll. Č. Č. Mus. 1884. 37. Tím opravuje Palackého IV. 1. 406. a Gindelyho; Brüder I. 17.

³⁾ Registra arcikn. soudu komor. červená. 188.

⁴⁾ Listin. z Herrnhuta. Opis. v arch. zemsk. List snad Chelčického.

⁵⁾ Locustarium. Dudík. Iter. 279.

⁶⁾ Manualník Korandův. Jos. Truhlář vyd. 44.

prokletými otázkami zpytují; pomíjím jiných mrzkostí, které sou do této země z franské, z britanské země a od Řekův připlynuly.“¹⁾ A v jiném psaní ke Geilerovi dí týž Lobkovic, že tolik kacírstva se v těchto časech rodí, že doby Husovy a Viklifovy proti nyníjším jsou vlastně časové zlatí.²⁾

Že svoje nauky skládali někteří zbožníci do traktátů, které rozšiřovali, to lze souditi z případu, jenž náhodou zapsán r. 1450. Jakýs Krížovský totiž chodil s traktátem, že Kristus není Bůh; lapili ho na Poděbradech a zavřeli na mnoho let.³⁾

Všech nejzajímavější a nám z oné doby nejvíc povědoma jest lidová sekta Mikulášenců, docela jiná nežli byli Mikulášenci adamničtí, o nichž svrchu praveno. Sekta nebo společnost Mikulášenců čili Slamovců i Pecinovských jest výtvor ryze domácí, český⁴⁾ v němž obrází se kus lidové psychologie. Založil sektu Mikuláš Vlasenický, sedlák od Pelhřimova, o němž dí Koranda,⁵⁾ že byl laik ženatý, „pure idiota“; idiota bezpochyby proto, že neuměl čísti; ale rozpálení uměl řečí svou mnohé. Jemu pomáhal v Praze jirchář Matěj, dřív prý řečený Sláva, teď však lépe přezvaný Sláma.⁶⁾ Sláma objevuje se v Praze r. 1486. Tvrdil, že má v sobě Ducha sv.; odtud že ví, kdo bude spasen a kdo nebude, odtud zná hříchy nejtajnější v každém člověku na první pohled; také tvrdil, že pouhou modlitbou dovede zjednati člověku spasení; rozbřešování kněžskému se smál. Staroměstští konšelé ho zavřeli, vyslyševše spolu s kněžími jeho bláhové řeči. Nemaje chuti k mučednictví, odvolal Sláma všecko a bez ourazu propuštěn jest.⁷⁾

Mikuláš Vlasenický byl pevnější. Prostý lid hrnul se za ním hlavně pro vidění, která líčil a vykládal, veda lid k přísnému rádu mravnímu beze všech církevních dogmat. Již měl přívrženců dost, když ho roku 1471 kněží dali jmouti. Na Choustníce před urozenými pány vyslyšali ho „římští kněží“, ale než s ním promluvili, pomohli ho za několik dní hladem. Výslech měl formu hádání, při němž Mikuláši za některá slova naplito v oči, ba Jiřík Hrobský ubil ho žilou v hlavu, když řekl něco o papeži neuctivého. O církvi řekl, že je „sebránek“, jenž má více otců, a neví, který je pravý; papeže kladl za nepravého; pán Kristus prý pověděl: „Nechtějte sobě nazývati otce na zemi, nebo jediný jest otec váš, který v nebesích jest.“ Říkáme: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, a ne otče náš, jenž jsi v Římě.“ Dále hádal se s kněžími o stavu kněžském. Apoštolé byli mu laikové, kteří měli, přijavše tělo a krev Páně, jenom první svěcení, ale potom prý zapřeli Krista, v čemž jsou

¹⁾ Jos. Truhlář. Listář Lobkov. 101.

²⁾ Tamže. 167.

³⁾ Jireček. Rukov. Liter. I. 423.

⁴⁾ Mimo království České nikde se nenacházeli. Slavata. Paměti. I. 89.

⁵⁾ Manualník Korandův J. Truhlář. 107.

⁶⁾ Týž l. c.

⁷⁾ Manualník Korandův. 107. 108. Tomek. D. P. X. 83.

svoji nedokonalost kněžskou ukázali. Při svátostech kladl váhu na to, že se mají posvěcovati všemi slovy; kterak prý může strana římská nad jednou způsobou oltářní říkati všecka slova? Slovo o vině kterak říkati nad chlebem? Nebyla mu tedy svátost pod jednou svátost celá.

Mikuláš hájil také kališnického přijímání dětí. Tou příčinou jeden z dvaceti přítomných kněží pravil Mikulášovi, že se s dětmi zachází jako se špačaty, „odejmouc je od prsu, dají jim tělo boží, a což ono rozumí tomu, ono by spalo raději, němota“. Místo přímé odpovědi otázal se Mikuláš kněží, přijímá-li dítě na křtu Ducha svatého? Když odpověděli, že přijímá, sedlák ptal se dále: „Co většího jest Duch svatý nebo tělo boží?“ Odpověděli, že jedno- stejno. „Proč by tedy,“ rychle vpadl Mikuláš, „proč by nebylo dítě hodno těla božího?“ K tomu prý neuměli kněží odpovědět, tak aspoň chlubil se spis o výsledku na Choustnice sepsaný.¹⁾

Potýravše ho ještě, páni a kněží konečně pustili „Bratra“ Mikuláše z vazby na Choustnice; pokládali ho bezpochyby za neškodného blouznivce. Chodíval pak volně, kázal, mluvíval o svých viděních hledě do dlaně. Před svou smrtí říkal k péru r. 1495 poslední kšaft, z něhož stůj tu zkrácená ukázka na poznanou, kterak asi Mikuláš k své družině mluvíval. „Budiz toho listu počátek Bůh Otec, Syn jeho milý a Duch svatý. Amen . . . Žádal jsem, aby mi pán Bůh zjevil, koho bych po mém odchodu postavil vám. I oznámil mi milý Bůh Jana Bednáře . . . ať vám milý Bůh odpustí, což jest mi o vás oznámil, vaši velikou nevděčnost, že mne již teď z světa pojímá, neb řekl ke mně dubna měsíce angel boží: Viz nevděčnost lidu, ale mnoho-li se trou jedni o druhé potkávajice sebe, protož ujímá Bůh i dnů tvých!“²⁾

Tímto strašením a výčitkou mnil Mikuláš obec svou povzbuditi k mravnímu životu.

Mikulášenci měli potom v čele starší čili učitele se starostou; sluli bratří. Starší, majíce ducha sv. v sobě, byli schopni nadpřirozených vidění; také nemívali jiného na péči nežli kázati, vykládati svá vidění a podle toho dbáti, aby „lid boží“ byl mravný. Starší tito nebyli kněží. Mikulášenci vůbec neměli svých kněží, chodívali ku kněžím podobojím, ačkoli jich ani jiných za mnoho nevážili; Mikuláš tvrdíval, že „peklo jest dláženo plešemi kněžskými“. Mravopověstnost jim byla nad věrouku;³⁾ v ní tak daleko

¹⁾ Z rukop. vyšehrad. k. v diplomat. mus. opis. J. Jireček vytiskl ono hádání v Č. Č. Mus. 1876. 57. Výslech ten tištěn v XVI věku v Německu (naskolikh. Jeden exemplář (mus. 46. C. 12.) nadepsán: Eine lustige Disputation eines einfeltigen Bawren.

²⁾ Z rukop. vyšehrad. Opis v diplomat. mus.

³⁾ Z mládí dal se Augusta, pozdější senior bratrský, mezi Mikulášence, „poněvadž se mu nepobožný život kněží podobojich nelíbil“. Fontes rer. austriac. V. 257.

zacházeli, že horlíce proti pohlavním náklonnostem, nechtívali trpěti v bytech, kde dívčiny pobývaly, psů, holubů, hrdliček, aby necudností těch zvířátek čistá mysl nebyla porušována. Na vojnu nechtívali táhnouti, ani zbroje robiti; zdráhali se přísahati. Ve své věrouce nebyli stálí; kdežto Sláma se při výsledku svém posmíval očistci, věřivali potom Mikulášenci vesměs v přímluvy svatých, Matěře boží. O svém spasení stále pochybovali; vyličuje „ducha zamúčeného a srdce skroucené“, Beneš Bavorský roku 1543 uvádí za příklad Mikulášence; ti prý chodí se sklopenou hlavou a zůstávají v ustavičné zoufalosti a vzdychky v pochybnosti při svém spasení.¹⁾ Svátosti brali z rukou kněží podobojích, ač, jak se zdá, měli při nich svoje pojmy a výklady. O zpovědi drželi, že hřích nesmývá jinak, nežli když vůle hříšníkova od hříchu se úplně odvrátí.

Mikulášenci byli rozšířeni nejvíc v jihovýchodních Čechách, kdež v XVI. století hlavní jich sídlo byl Pecinov, odkudž jim též bylo jméno Pecinovských bratří. Také hojným počtem seděli na Táboře, v Soběslavi, na Bechyni. Od polovice století XVI jsou jich stopy též ve východních Čechách v Hoře, Lysé na Pardubiště i kolem Poděbrad. V Praze byli od svého počátku až do konce, ale jen jednotlivě. I na Moravě měli své zástupce.²⁾

Několikrát za rok (nejméně sedmkrát) scházeli se v společnou schůzi. Kterak si v těch schůzích vedli, o tom máme zprávy teprve pozdější. Dle jedné z roku 1551 vykládali učitelé evangelium a napomínali lid, což se bez visionářství asi neodbylo. Píše o tom poněkud spleteně Jakub Miletický, kněz v Brtnici,³⁾ že roku 1551 hledal, „aby mohl najíti takové učení evangelitské, z kteréhož by pocházela moc k novému rození z vody a z Duchu sv. a k zmocnění nad světem a ďáblem i tělem; těch časů ten lid, kterémuž dal svět jméno Mikulášenci neb Pecinovští bratří, sešli se do shromáždění, majíc těch časů učitele a starce, na kteréž bylo přemilo pohleděti, kdež jich sedělo dvanácte a jiných též bylo víc, a nad to, když který měl mluvit slovo boží, s jakou pokorou, s vážností spolu se vším lidem, z nichžto nejstarší jako starosta byl jest bratr Matouš, muž vzrostu vysokého, starý, střídmy, neuměl čísti ani jediné litery, jeho řeč byla velmi příjemná, hříšníkům hrozná, vskakující do srdce mého.“

Dle jiných zpráv ještě pozdějších konána schůze bratří Pecinovských tak, že starší, přečet evangelium, oznámil, že by věc vyložil, by nebyl na to nedostatečný; proto vyzval shromážděné, aby prosili Boha, aby seslal na něho ducha svého. I zakryše tváře, dali se všickni do pláče. Odtud bylo Mikulášencům také jméno „bratří plačtívých“. Plakávali i v přestávkách, kteréž učitel

1) „O pravém náboženství.“ Bavorský. 19. Tisk bratrský.

2) Tenora. Sborník Hist. 1885. 121. Rezek v Č. Č. Mus. 1888. 105.

3) Rukop. univ. kn. č. 17. G. 6. R. 1564.

činil vykládaje a napomínaje.¹⁾ Jihlavský kněz lutherský Hederikus vydává roku 1580 o Mikulášencích zprávu, že drží s konfessí českou, do kostela chodí, doma jeden po druhém kází, což zovou „napomínání“, mají dětské přijímání a žijí střídme. O té střídmosti přivádí Hederik doklad zajímavý a skoro komický. Prý dostanou-li se do kollací (k hostině), a začíná-li společnost nemírué píti: přítomní Mikulášenci brzy se vzpamatují, rychle vstanou, ženy sem uskočí, muži tam se shrnou, zazpívají pobožně, dají se v modlitby a tím „kollací zkaží“.²⁾

V spise Miletického³⁾ zachovala se charakteristika čtrnácti učitelů a vůdců čili, jak se tu zovou „předních mudrcův a starších“, o nichž některých na zevrubnějši té sekty poznanou něco položíme. O bratru Hlavníčkovi dí se, že byl učený latiník, a pro slovo boží že mnohdy trpěl, býváje zavírán. Jan Tábořský byl muž učený, jenž pardus i cejch trpěl († 1582), Vít Horský nesetřval v dobrém, ale, zradiv nad pravdou boží, Jidášem učiněn jest; o bratru Václavu Horákovi dí se tu, že byl „muž nepodobný (t. j. nešoremný, nehezky), bez litery, by co uměl, nevím, jediné oratí a stádo pásti, ale Duch boží byl v něm“; bratr Václav Brodecký „nemnoho mluvil, ale po starodávnu“. O jiném praví se, že rád zpíval od jitra do večera a že chodil po krajinách; o jiném nápodobně, že byl čtenář, jak z lože vstal, zpíval — a věznem býval; Pavel Pacovský byl učený latiník, z mládí byl prý rozkošně v kratochvilích vychován, stav se bratrem častokrát byl vězením sužován. Umřel v Praze roku 1579. Z jiných pramenů víme, že třetí starosta Mikulášenců, Churavec, na počátku XVI. věku pokradl peníze a ušel na velikou hanbu Mikulášenských bratří, těšících se jenom tím, že i mezi apoštoly byl jeden „zloděj“.

Vůbec se v zprávách o Plačtivých bratřích chválivá učitelů jejich výmluvnost, takže kázati bylo asi přední úlohou starších. Naskýtají se i plastická a ne nepěkná líčení, kterak ten ouen uměl mluvití a dojímati. Na příklad o jednom se čte: „Očima málo vidí, ale Duch boží v něm; když kázal, lid jakoby hořel, na pohledění byl nejprostějši a jakoby nic neuměl než mlčeti, ale řeč jeho, když mluvil, byla jako od matere pokrm dítkám měkký.“⁴⁾

Za zevnějši znamení Mikulášenců lze — aspoň v XVI. věku — klásti, že nosívali dlouhé vlasy. Roku 1574 vyčítá konsistoř pod obojí faráři Janovi řečickému: „Po dlouhých vlasech mohli bychom vás Mikulášencem souditi, poněvadž mezi nimi jste!“⁵⁾ Od souvěkých dostávalo se bratřím Plačtivým všelijakých a nestejných

¹⁾ V Pamět. Slavatových 38. a v Č. Č. Mus. 1876. 66.

²⁾ Examinatio. Překl. Jana Laeta Čáslavského. 1582. D. 4.

³⁾ Rukopis univ. knih. č. 17. G. 6.

⁴⁾ Jireček v Č. Č. Mus. 1876. 71.

⁵⁾ Zemsk. arch. kn. O. 5. fol. 132.

soudů. Jednota bratrská zavrhovala Mikulášence jakožto sektu hloupou s hloupými kazateli; Kalenec roku 1542 psal o nich, že spravují se psem mrtvým, Mikulášem Vlasenským, tvrdíce, že je kněz zlý jako dobrý; při tom že jsou jednota nejhorší, jednota slepá bez řádu a že se v městech přetvařují.¹⁾ Jiný z Malé stránky bratrské před tím kdys napsal mírnější o Mikulášencích soud: prý vedou život pracovitý, postí se často i modlí a metlami mrskají, „ale naděje pravé nemají v Bohu než židovskou, říkajíce nevíme, kdo jest v milosti boží, neb zlé za zlé dělají a moci ukrutné používají.“²⁾ S menší zlobou ale nicméně přec poněkud lživě líčí jiný pramen³⁾ povahy Pecinovských. Prý Bohu tělesně slouží po jizbách i po stodolách, „Boha svého tělesnýmá očima vídati se pochlubují a toho divy dovozují a knihami, jež mentirii slovú, od Mikuláše vydanými potvrzují, jeuz i tělesné oběti, totiž vořka, vepře, krávu etc. obětují v zbořích“. Asi holé pomluvy byly, když se na ně svedlo, že zamítají křesťanství,⁴⁾ že o víře křesťanské nic nemyšlejí.⁵⁾

Přes to, že Mikulášenci nikde se nevzpírali choditi do chrámů podobojích, občas bývali pronásledováni. Po bouři politické r. 1547 vzešel jim dosti krutý útisk, neboť vláda pletla je s Jednotou bratrskou. V Táboře farář Jan na ně žaloval u podkomořského Jiřího z Gerštorfa několikrát po sobě. R. 1548 psal, že ti sektáři opět byli v Pecinově, ten kožešník nic na faráře že nedbá, když pry je farář napomíná, aby se spravovali vrchností, říkají, co jest to vrchnost, však vrchnost jest na nebi.⁶⁾ To bylo dosti neopatrné slovo, a konšele táborští jsou vyzváni, aby na hrad Pražský postavili kazatele „pikartské“, sousedy tábořské, Jana kožešníka, Václava jeho podruha, Václava Tchoře a Čejku.⁷⁾ Také z Kourimě, z Bechyňe, Vltavotýna, z Benešova posláni do Prahy „Pikarti“, kteří se jmenují Pecinovští. Královská kommisie, vyšetřivši společnost těch nevinných bláhovců, oznámila, že chodí lidé ti na mši a kněžskými podobojími se spravují, tudý že asi mandát proti Pikartům k nim se netáhne.⁸⁾ Zdá se, že nevyvázli po tomto dobrém zdání všickni bez ublížení, aspoň „starosta“ Jan Krumlovský, kožešník na Táboře, byl bit a puštěn s připáleným na tvář cejchem.⁹⁾

Potom měli Pecinovští na čas pokoj. Chovali se asi tak, že farář nežaloval. R. 1556 vzepřelo se proti nim v Nymburce skoro

¹⁾ Zemsk. arch. Opis z Herrnhuta. 1542.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z Herrnhuta 1524.

³⁾ Rukop. mus III. H. 8. Napomínací psaní kužeze Jana.

⁴⁾ Rosa-Meňčík. Zápiscky 27.

⁵⁾ Dačický-Rezek. Paměti. II. 151.

⁶⁾ Arch. místodržít. R. 109. 15.

⁷⁾ Arch. týž R. 109. 1. Tu je řezaná cedule rukojemská, že se dostaví.

⁸⁾ Tamže. Jiný list. 1548.

⁹⁾ Jireček. Č. Č. Mus. 1876. 68.

všecko město. Konšelé píší podkomořímu poučný list, toužíce tuze do Mikulášenců, sousedů a podruhů, protože výchozy časté ven z města pro náboženství do Pecinova proti mandátu královskému činí a postranně se doma scházejíce náboženství své provozují „na potupu pana děkana našeho a nás všech, jakobychom my v městě našem slova božího neměli; těmi vejchozemi svejmi před nás se předkládají a lepší býti chtějí; tím mezi námi nesvornosti a různice působí. I ráčili ste nám skrze vyslané naše poručiti, abychom takové sektáře, kteří se s námi v víře srovnávají nechtějí a správcím naším nespravují, vypověděli, což sme učinili, ale oni až dosavad jsou toho nepodnikli . . . neb tak jest ta sekta neústupna, že v ničemž žádnému, by co lepšího ukazováno bylo, nepovolí.“¹⁾ Tenkrát se jich zase dostalo několik do vězení na Pražský hrad. Bezpochyby nebyli to jen Nymburští.

Čtyři léta potom píše král arciknížeti Ferdinandovi o Mikulášencích, v žaláři držených, že vždycky na rozmyšlení má na hrdla jim sáhnouti; ale poněvadž dlouho sedí a někteří staří jsou, takže není dobře možná, aby v tom déleji trvati mohli, aby neumřeli, proto prý necht jsou puštěni na rukojmě a na zápis, že kázání a postranních schůzek nechají.²⁾ A sotva byli propuštěni, císař píše s tuhou výčitkou hejtmanovi na Chlumec, proč trpí „bratry, kteří se Vlasenští jmenují“, necht prý jim hned schůze zakáže.³⁾ Byli tehdy tou dobou všude na císařském tištění.

Za panování Maxmiliana II. měli Mikulášenci vůbec a všude nemalou zvlí. V Kutné Hoře dopustili konšelé plačtivému bratru Jeronymovi Moravcovi r. 1572, aby vychovával městské dívky. Dopustili mu soukromou školu, ale že je z té sekty, to přece nesli neradi. Jet v radě o tom zapsáno: „Zpráva tu jest, že sekty Mikulášenců by byl a někde s jinými se scházel, anobřz i kantorem mezi nimi že by byl, toho že mu trpěti nemohou, chce-li tu býti, že musí do kostela choditi a v náboženství se srovnávati“. Za toto snesení se Moravec poděkoval a slíbil, že pacholat domácích nechce chovati, než dívky a že nezná sekty mimo obecnou křesťanskou církev; do kostela že chodí, boží slovo slyší, „kšaftu Kristova používá, však že s lidmi časem pokojně se sejde a písničky obecní zazpívá . . .“ Úřad ho tedy při písničkách zanechal.⁴⁾

V Praze mívali tou dobou v Opatovicích tak hlučné schůze, že konsistoř kališná nucena r. 1571 jim je zakazovati.⁵⁾ Měli Mikulášenci tenkrát i potom na časy mocnou ochranu. „Mají mnohé tarasinky a tuhé pavězy, lidi znamenité a v světě mocné.“

¹⁾ Kopial nymburský z r. 1556. List Jiřimu Gerštorfovi.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 62. fol. 203. R. 1560.

³⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 69. 263. Rok 1562.

⁴⁾ Zápis z arch. kutnoh. od ředit. Šimka. Od téhož v Arch. Památ. díl XVI.

⁵⁾ Arch. zem. rukop. B. 11.

Tak čteme v souvěkých pramenech.¹⁾ Mikulášenci rozšířili se za panování mírného Maxmiliana i tu, kde dosud jich neznali. R. 1573 píše Jakub Březský, farář v Trhových Svinech, arcibiskupovi, že ve Svinech a v Bukvici scházejí se mu bratři z té „nové sekty Pecinovských“.²⁾ Touž dobou přidal se k nim sám děkan na Táboře Jakub. V pražské konsistoři oznamují r. 1574 Tábořané, že děkan jejich mezi Plačtivými bývá, bratry fedruje. Za přitěžující při tom vinu mu kladeno, že má letitou ženu opilou a že kostelníky z kostela vyhnal sochořem.³⁾ Téhož roku viněn i farář v Řečici, Jan, že jest z Mikulášencův.⁴⁾ Bezpochyby se tímto kněžím za tehdejších volnějších poměrů nic nestalo, zvláště, když v konsistoři všecko zapřeli a sektářství se slavně zřikali.

Však na císařském panství i za Maxmiliana ob čas dostalo se Plačtivým některého napomenutí a výhrůžky. Tak na příklad Mělnickým bratřím, kteří se tu jmenovali od protivníků málo lichotivé „plačtívi švermeři“ a „bratři Farizeové“, zakázána r. 1573 a 1574 pokoutní kázání. Ale nevíme, že by došlo bylo proti nim ke skutku.⁵⁾

Bratři Pecinovští osmělili se r. 1576 vydati svoji zvláštní konfessi, při níž jest zpráva o zjeveních, jež děla se zakladateli Mikuláši, o kšaftě jeho, a též o hádaní na Choustnice.⁶⁾

Za panování Rudolfova opět se vyskytují zprávy o pronásledování Mikulášenců, ale zprávy jen nehojné. Patrně, že bratři Plačtívi pilně chodívali do kostela farářova, takže nepohoršil se, když v soukromí se sešli, modlili a poplakali sobě. R. 1580 posílají Soběslavští Petru z Rožmberka dva sousedy své „Plačtívé“; prý dosti obšrné a mnohé důvody z písem svatých proti zaslepení srdce jejich přivozovali a je vyvozovali, ale že marno bylo.⁷⁾ Zdá se však, že poslední Rožmberk jim mnoho neublížil, žalujeť farář Soběslavský roku 1601, že Pecinovských sektářů zde v Soběslavi velmi mnoho jest, podle nich také mnoho boleslavských Pikartů. Když prý se sejdou, jest jich jako v kostele.⁸⁾

Roku 1600 obdrželi Pecinovští v Praze dům ke svým schůzím. Urozená Marie Nedvězská ze Žďáru dala jim dům v Novém městě na ulici Charvátské „v ouličce jdouc ze Spálené“; dům dala vepsati v knihu smluv, provázejíc svůj dar výkladem, že z mladosti při společném shromáždění bratří jednoty Vlasenské bývajíc, spa-

¹⁾ Rukopis mu. č. III. H. 8. 145.

²⁾ Arch. arcib. Recepta 1573. Opisy v zemsk. arch.

³⁾ Arch. zemsk. kod. O. 5. 129. Též v Oeconomica téhož arch. B. 11. 129.

⁴⁾ Arch. zemsk. O. 5. 182.

⁵⁾ Arch. mělnick. č. 31. 41. Z výpisů pana tajemníka Zamastila, půjčených laskavě. V nich se jmenují jakožto „bratři Farizeové“: Šebek, Holub, Šimeček, Tancidůra.

⁶⁾ Jungmann, Liter. III. Mikuláš. za Rudolfa. Lumír. 1855. 1136.

⁷⁾ Listiny z Trboň. Opisy v arch. zemsk. 1590.

⁸⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. arch. r. 1601.

třila, že se řídí správci konsistorními a k slyšení slova božího že do kostela chodí, slovo boží, kteréž od správce církevního slyšeli, pak při společném sjití sobě rozjímají, písně zpívají. Spolu nařídila paní, aby dva pražští měšťané z bratří Pecinovských byli toho domu správci.¹⁾ Ze zádušních knih sv. Martina vysvítá, že r. 1603 drželi Pecinovští v Praze již domy dva.

Však téhož roku dopadla na ně povědomým mandátem rána jako na české Bratry. V Praze jsou jim domy zapečetěny. Úsilně prosí Vlasenští kancléře Zdeňka Lobkovice za odpečetění; v listě prosebném vykládají svou pobožnost a kus své historie. Prý scházivali se jen v neděli, když kostely jsou zavřeny; tu prý zpívali, pěli ráno na svítání, hned po obědě a od nešporu až do večere podle přikázání božího, pomni abys den sváteční světil, totiž celý den a ne jen kus. Za krále Ferdinanda byly prý jim schůze zapověděny (r. 1559), někteří z nich byli pobráni do vězení, dva umřeli ve věži, deset posláno do Inspruku, a tam prý osadil jim císař jakožto král český konsilium duchovních, z biskupa a z kněží stolice římské, a před nimi počet z víry činili německy, česky a latině. „A tu nejsou odsouzeni za sektáře nebo Pikarty, ale za pravé staré Čechy, kteří jsou slouli někdy Husitové, a že se od církve římské nedělí než přijímáním pod obojí;“ tu prý na přímluvu Citharda, kazatele císařského, jsou propuštěni, „poněvadž jsou Husitové, aby zas k svým housatům letěli“. Dostali na to fedrovní list, a mladý král Maxmilian dal jim na cestu 20 tolarův. Od toho času prý měli pokoj. Spis končil se: „My se nedělíme od církve obecné křesťanské ničím, ale toliko se dělíme od vo-pilství a hříchů, zahálek nedělních.“²⁾

Tato prosba bratří Plačtivých dána konsistoři podobojí k dobrému zdání. To jim nedobře hledělo. Konsistoř neradí kancléři, aby bratřím Vlasenským odpečetil dům. Prý jejich supplikace je úlisná, farisejská, zmotaná. Jsou to „svatáckové“ postranní pod způsobou staročeského náboženství. Za Maxmiliana prý se znova vloudili do Pražských měst a vždy jich bývalo víc ve zbořích nežli v kostele. Kázání prý rozjímají ve zborech, ale při tom „valchují kněží naše, rovně co psa přes hůl je převrhující“. Kdyby se chtěli modliti v neděli, ohlašovala se konsistoř, že jim kdykoli kostel otevřítí dá.³⁾ Na to dostali Vlasenští recess roku 1604 od místodržících, že jejich žádost je neslušná, v Praze prý kostelů dosti, „protož aby se oni, Vlasenští, do nich scházeli“.⁴⁾

A tím byl konec zatím. Domů svých užívati nesměli, a úředníci zádušní u sv. Martina s patrnou zlostí si zapsali roku 1604 do knih, že bratří Pecinovští ze svých domů nic nechtějí platiti; prý

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

²⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 15.

³⁾ Tamže. R. 109. 15.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 108. 74.

měli také příspěvek dáti na plech na kostnici, nedali nic.¹⁾ Roku 1607 jim dům rozpečetěn, ale ne aby se v něm scházeli, ale aby ho mohli pronajati a něco z něho platiti.²⁾

Na Moravě vyskytuje se jejich stopa r. 1595 v jedné listině kunštatské. Tu se dí, že mají schůze v Podskalí, a zbor jejich zove se synagogou.³⁾ Po bitvě bělohorské byl Mikulášencům konec. Zmizeli v ústraní.

V XVI. věku k starým sektám a spolkům náboženským nové přibyly. Vůbec XVI. století bylo u nás těm podivným útvarům ještě příznivější nežli věk předešlý, poněvadž mimo domácí náchyllost a popudy také cizí predikanti hojně a neustále přinášeli sítě všelijakých ideí náboženských. Bartoš pisař vykládá na konci své historie⁴⁾ původ sekt slovy: „Snadně se domyslíš, proč v zemi této výborné rotý a sekty podnes trvají, ješto mnozí duchovní více všeteční nežli rozumní ne Levitové ale Chámové otce svého a matky hanby netoliko nepřikrývají, ale, jakž nejvíce mohou zjevují a za vzdělání i duší lidských i své vlasti to pokládají. Takéť nemalá příčina sektářů jest život neřádný některých duchovních, kteřížto, což slovy důvtipnými den ode dne usilují stvzovati, to skutky svými na oko zjevně ruší, ješto lid obecní vždy více skutky nežli slova sobě váží a oblibuje.“ I stavové čeští roku 1535 byli toho přesvědčení, že sektářství v Čechách stále kvete výmysly a příkladem mnohých kněží nezřízenému životu oddaných. Prý nechťi v řádu státi a mnohá učení sobě odporná vymýšlejí⁵⁾ Kráľi zase píší nejvyšší úředníci zemští kdys (bez datum), že sekty se vloudily do tohoto království nejvíc pro nedostatek kněžstva vůbec pod jednou i pod obojí. Lid sám sobě ostavený dává se namlouvatí každým, kdo přijde a umí jej roznítiti.

První sekta, jež v XVI. století vznikla stejnou dobou s protestantstvím, byli bratři Habrovanští nebo Lilečtí. Základy k sektě té položil asi roku 1520 Jan Dubčanský, na Habrovanech pán. Theologickou úpravu však dal sektě povědomý Matěj poustevník, jenž z prvních u nás chválil Luthera. Vidělo se mu, že příchozí lutherstvo mravně mnoho nespraví, i protož odvrátil se od něho, a po svém z vězení vypuštění (1526) nalezl u pana Dubčanského v Habrovanech mysl, mravním zásadám i theologickým míněním svým velmi přístupnou a ochotnou. Matěj poustevník stal se rytířovým theologem. Rytíř stal se sekty hlavou, čili, jak stojí v dějinách bratrských s posmíškem, biskupem. Nelze pochybovatí, že měl poustevník myšlenky své, uměltě celou biblí ven a na samotách

¹⁾ Arch. pražs. kn: zádušní sv. Mart. 1604.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

³⁾ Tenora. Sbor. Hist II. 121.

⁴⁾ Bartoš. Kronik. 360.

⁵⁾ Chaos rerum. v arch. pražs.

dosti se o ní napřemýšlel. Ale majíce dáti sektě zřízení, rytíř se svým theologem probrali všechny protestantské traktáty a z nich vybrali, co se jim vidělo a co písmu podle jich zdání neodporovalo.¹⁾ Chtěli „změřiti podle exempláře zákona božního všechny jednoty, a kterážby nejbližší jemu byla, k té abychom přistoupili“.

Byli tedy sektářští eklektikové, jak Brandl je nazval. Rád si sestavili z míchaniny protestantství všech odstínů od Luthera až k Zvingliovi a Oekolampadiovi. Co do mravních zásad drželi se starých Bratří českých, čili Malé stránky. Roku 1528 oznámení řád v shromáždění sekty v Routce. Papežství zavrhovali i kněžství; jediná hlava církve je Kristus, on prostředník mezi Bohem a věřícími, on jediný kněz. Starší v sektě nejsou kněžími; jsou jen strážcové mravního řádu. Pramen i soudce víry jest jako při všech sektách jediná biblí. Jako Zvingli věřili, že spasení budou jen „předvedení“; z Luthera vzali zásadu, že pouhá víra spásí, ale byli tolik proniknutí ryze českou mravní opravdovostí, že v praxi přece dali na mravné skutky, lásku křesťanskou a jiné povinnosti z víry nutně plynoucí. Svátosti jim byly zevnější znamenání, vnitřní milost nepůsobící. Drželi jen dvě, křest vodní a večeři Páně; křtem se vstupuje pouze podle těla do církve. Je to obmytí obecnou vodou. O svátosti oltářní drželi s Zvinglim, že jest jen znamenání, památka. Soudili, že chléb není tělo Kristovo; chléb nebyl zrazen, neboť jej apoštolové snědli, víno nebylo vylito, neb je apoštolé vypili, teprv po večeři bylo vlastní tělo Kristovo zrazeno a krev vylita.²⁾ Pokání za hříchy schvalovali, ale ne zpověď. Stačí lítost. Ceremonie všechny zavrhovali.

Sektě bylo jméno Habrovanských po zakladateli, Luleckých nebo Lileckých po místě Luleč zvaném, v němž měli tiskárnu, neboť bez tiskárny neměla tehda žádná sekta repraesentace, obrany ani života.

Pan Dubčanský stál o to, aby čeští Bratří k němu se přidali se svou Jednotou; od roku 1524 anebo 1525 psal o to bratru Lukášovi na Přerov a na Boleslav několikrát. Ale Bratří zůstali při svém. Lukáš odpověděl prý pěkně, než doložil přec, že by pánovi přál, aby nebyval mistrem.³⁾ Dubčanský se rozhněval a tím vznikl boj mezi Habrovanskými a Jednotou, vedený psaními a spisy tištěnými⁴⁾ i po smrti Lukášově († 1528). První větší hádání na srovnání bylo vykonáno roku 1531, ale nevedlo než k větším nevolím a trpkosti. Dubčanský po schůzce vydal proti Bratřím spis, jehož titul již velmi domluvný: „Ukázání nedostatků i také

¹⁾ Obšírně o Habrovanských psal Brandl v Č. Mor. Mat. 1882. 81. Charakteristiku Rezek v Prostonárodním hnutí. 15. Gindely; Brüder. I. 197. 198. Matěj volen 1528 biskupem. Arch. Č. XIV. 360.

²⁾ V Mus. opis kníž. o gruntu víry.

³⁾ Rukop. mus. II. D. 8. 311.

⁴⁾ Hist. Bratří. Rukop. univ. knih. při r. 1527. Šturm Jesuita tvrdil r. 1587, že se Lilečtí od Bratří odštěpili r. 1533.

neupřímnosti učiněné nám od Bratří.“ Bratří odpověděli, shrnujíce všecko urážku v slovo, že Dubčanský svatě písmo „cizoložně sfašoval“. V Dubčanského replikách znamenitě často uvádí se, že Bratří „věří hloupě a po selsku“, čímž mínil urozený pán Jednotu raniti. Také ho velmi mrzelo, když Bratří mu vyčítali, že zakládá novou sektu; pán tvrdil, že jen vrátil se k prvotnímu křesťanství, k víře staré, dávné.

Poslední veřejná rozmluva čili hádka mezi Bratry a Habrovanskými podniknuta r. 1535 v Kyjově. Se strany Habrovanských k hádce dostavil se Dubčanský a Vilém Kuna z Kunštátu. Druhá strana vyslala do zápasu kněze Michala a Macha. První kus, o nějž se hádali, byl o „podstatném spasení, kterěz z milosrdenství božího v Kristu připraveno beze všech pomocí lidských“. Habrovanští chtěli věděti, jest-li spasení také v skutcích zevnitřních. V tom kuse shodli se brzy, šlotě Luleckým o skutky mravné rovně tou měrou jako Bratřím.

Druhý kus týkal se večere Páně. Chtěli Habrovanští věděti, kde je to psáno, že chléb jest přirozené tělo Kristovo; prý přirozené tělo je v nebi, kamž Kristus vstoupil. Kristus velel, aby naň bylo pouze pamatováno; věc „přítomná“ prý pamatována býti nemusí. Za tento rouhavý rationalismus se jim dostalo od Bratří výčitky, že jsou Pikarti! ¹⁾ Bylo položeno v hádání svrchu řečeném za sporné kusy ještě o křtu vodním, o moci úřední v sluhách, o prolévání krve, ²⁾ o přísaze, o církvi, o závazcích, o svobodě křesťanské — ale daleko hadači nedošli. Pan Habrovanský prý začal nadávati, a když strana druhá oplácela, bylo po „náboženském rozmlouvání“. ³⁾

Na Habrovanské leccos sváděno od protivníků. Kalenec čině zbytečné rozdíly mezi Lileckými a Habrovanskými vyčítá těmto, že jich učitel Zwingli a Bucer, jenž učí, že manžel může ženu od sebe vypudit, oněm, že při křtu a přijímání nejsou s Kristem, a že vyznávají tři pravé bohy. Při manželství, při živnostech, ouřadech, oděvu prý se poněkud s Boleslavskými srovnávají. ⁴⁾

Habrovanští utrpěli velikou ránu tím, že Dubčanský, vydav po příkladě českých Bratří r. 1536 Apologii a potom i konfessi, byl, jak se zdá, ⁵⁾ pobídkou Bratří, volán na Pražský hrad a tu rozkazem Ferdinanda I. na víc než tři čtvrti roku zavřen. ⁶⁾ Moravští stavové učinili z pokuty rytířovy politickou „otázku“, sněm se ho zastal, ale na konec přece bylo se Dubčanskému zapsati, že nechá kázání a sekty. ⁷⁾

¹⁾ Bratří z Lilče. Traktát od Straněnského v mus. č. 36. F. 21. R. 1541.

²⁾ Vyčítalité Habrovanští Bratřím, že na cestách s oštěpy chodí proti přikázání Nezabiješ. Týž traktát z r. 1541.

³⁾ Listiny z Herrnhut. Opis v arch. zemsck.

⁴⁾ Tamže. Knižka Kalence.

⁵⁾ Vše obšírně u Brandla v Č. Mor. Mat. 96.

⁶⁾ Gindely (Brüder. I. 249.) uvádí 10 měsíců vazby.

⁷⁾ Brandl l. c.

Zajímavé, že v té konfessi zamítá se jméno Habrovanských. Prý nejsou ani Habrovanští ani Cvingliané, ale „Krystyanové“. Hlásí se v ní ke knihám Oekolampadia „svaté paměti“, drží pry se Švejcarů i Švenkfelda.¹⁾ Po smrti svého zakladatele (r. 1543) zanikla sekta Habrovanských bezpochyby nedostatkem svérázného učení. Někteří Lulečtí přešli k bratrské Jednotě; jiní k Luther-ským, jiní k Zvinglianům podle toho, co se jim z cizích učení nejvíc zamlouvalo. Z roku 1580 pochází zpráva, že Habrovanských, hrubých prý Zvingliovců, jest málo, nejméně všech sekt; kostelů prý nemají, než scházejí se nepořádně, kde a jak mohou.²⁾ V malých létech potom zanikají docela. Čtemeť r. 1614 ve spise bratrském,³⁾ že kdysi dělali Lilečtí Bratřím přiskoří, rádi přijímajíce mezi sebe vyvrhelce a vypadlce z Jednoty, proto jim Bůh nepožehnal, „tak že o Lileckých již neslycháme, aby kde kteří byli“.

Z reformace německé vyloupla se sekta Novokřtěnců, původu ryze německého, kteráž brzy zarazila sobě sídla i u nás, zvláště na Moravě. Obvykle se začínává sekta Novokřtěnců od Münzera, než zdá se, že se pod jedno jméno slilo několik souvěkých proudů, aniž pod stejným heslem přestaly býti i na dále vseljik rozdílny. Mnohý starší zbytek opozičních stran církevních přidal se k nim.

Heslem, pod nímž se od evangelíků odtrhli, bylo nové křtění. Novokřtěnci oprali obnovu křtění o příklad apoštolů, kteří prý také nikoho nepokřtili, kdo nebyl dostatečně vyučen a dokonale věřící. Kristus apoštolům rozkázal: „Učte všechny národy, křtíce je;“ tedy učiti a křtíti mělo býti pospolu. Bylo-li tedy nerozumné nemluvně pokřtěno, nechť, dojde člověk rozumu, křtí se znova.⁴⁾ Ale novokřtění nebyl podstatný kus učení této sekty. Novokřtěnci dělali se od katolíkův i protestantů tou základní svou ideou, že suazili se život uvésti ve všech způsobách na stav prvotního křesťanství.⁵⁾ Rozumí se, že tato idea není nová. Už Valdenští tak chtěli, a Čechové zvláště svými Bratry a jinými sektami měli stejné úmysly. Bibli jim byla základ vši pravdy, ale jen bibli nového zákona; bibli stará měla platnost, pokud neodporovala zákonu novému. Ostatně litera písma svatého je mrtva, a k výkladu je potřeba vnitřního vnuknutí, inspirace. Odtud byli mezi nimi Bohem nadšení proroci. O dědičném hříchu nedrželi. Dítě je nevinno, co Bůh stvořil, je dobré. Bůh jest jedin, ne tři.

Stran svátosti oltářní byl jiný ze spoluzakladatelů této sekty, Hubmaier, ve spojení s Zwinglim,⁶⁾ od něhož přijal on i sekta

¹⁾ Mus. rukop. G. 12. Jsou tu přidány otázky katechetické a kázání rozumem Lileckých.

²⁾ Hedericus. Examen.

³⁾ „Pravda vítězí“ spis v mus. str. 59.

⁴⁾ Proto tuhé hádky s Zwinglim. Dudik Gesch. d. Entwickel. des Buchdruck. in Mäh. 29.

⁵⁾ Dr. Hubmaier u. die Anfäng. d. Wiedertaufe. Loserth. 3. Též Keller Gesch. der Wiedertaufe. 45.

⁶⁾ Loserth. Dr. Hubmaier. 30.

učení o eucharistii, že jest jen památkou, tělo a krev jen znamením. Mše nebyla Novokřtěncům obětí, alebrž pouze oznámení kšaftu pána Krista. Proto také má takový kšaft poslední večeře čten býti jazykem srozumitelným, pán Kristus prý také nemluvil při večeři „kalikutsky“; je to urážka, čísti někomu psaní, jemuž nerozumí; lépe čísti jeden verš žalmový jazykem srozumitelným nežli pět žalmů latině. Zpověď neměli za nic, jen Bůh odpouští, ne kněz. Kněží Anabaptistů měli býti ženati; zakazovati kněžím ženění, to prý jest stejně, jako pustiti Barabáše a utratiti Ježíše.

Přes hanebnou a krvavou bouři, v Münsteru způsobenou, Novokřtění zavrhovali vojnu, meč, popravu; chtěli zřízení státní a socialné proměnití v primitivný stav doby apoštolské; vrchnosti není zapotřebí, ač Hubmaier roku 1527 psal, že vrchnost jest z Boha a že poslouchána býti má; vrchnost je nutna jen pro nepspravedlivé. Vrchnosti nemá se nikdo protiviti, byť krutě pronásledovala. Však věřící do vrchnostenských úřadů nemají se tříti ani jich na se vůbec bráti. Přísaha v úředních věcech budiž zamítnuta, vaše řeč buď ano nebo ne dle sv. Matouše.

Nejdůležitější zásada, kterouž se ode všech sekt lišili, byl kommunism. Ale nenutili k němu, ač jim český rukopis r. 1589, zova je Někřtence, tuze vyčítá, že „chtějí všickni domy prodávati do společnosti“, což prý „za apoštolů nebylo“. ¹⁾ Někteří dávali kommunismu v sektě ten mírnější rozum, aby křesťan v nouzi pomohl druhému. ²⁾ Jiní zašli ovšem dále, spojujíce svůj kommunism s chiliastickým blouzněním. Někteří tvrdí, že i nejprostší kommunism žen Anabaptisté mívali, jiní historikové toho prou. ³⁾ V pramenech sic několikrát zapsáno, že Novokřtenci uloudili ženy a děvčata, ⁴⁾ má-li však pobrání ženy co činiti se surovým kommunismem, svrchu řečeným, nelze rozhodnouti. Spíš nemá. Anabaptisté se surovým kommunismem nebyli by u nás nikde bývali možni. Dle nejnovějšího badání vůbec nutno dobře dělití Anabaptisty hornoněmecké, od nichž trousilo se Novokřtění na Moravu a do Čech, od Anabaptistů švýcarských a dolnoněmeckých. Tito bývali radikálnější, blouznivější, onino střednější. Anabaptisté hornoněmeckí vznikli asi z Valdenských, kteří jim tu všude připravovali půdu již od XIV. věku. Ve své střídmosti nikda nepokoušeli se o zřízení nějakých nových řádů socialních. Ale to zajímavé, že Novokřtenci snažili se o jakous svobodu živnostenskou. Hubmaier tvrdil, že každý svého chleba může dobývati kdekoli a jakkoli, jen když počestně. Takové tvrzení, k jehož uskutečnění

¹⁾ Univ. kn. č. 17. G. 26.

²⁾ Hošek. Hubmaier.

³⁾ Brandl. Č. Mat. Mor. 1882. 81. Gindely. Brüder. II. 22. Rezek v Děj. proston. hnutí popírá. 15.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. 62. 312. r. 1560.

dospěla teprve naše doba, tehda za časů cechovního zřízení a poroby selského lidu ovšem bylo revoluční; nešťastný predikant novokřtěnský zaplatil je hrdlem.

Již patrně ze všeho, že zásady Anabaptistů byly snůškou ideí rozmanitého původu. Novokřtěnci sami se znali k tomu, že leccemus se učili od českých Bratří, něčemu od Valdenských,¹⁾ něčemu od protestantů. V XVI. století bylo v Němcích asi čtyřicet odrůd novokřtěnských;²⁾ na Moravě drobili se též rozličnými směry, jména berouce buď dle sídel, buď dle starostů nebo dle některých vlastností, do očí lidem bijících. Takž uvozují se jména Hustopečských, Slavkovských, o nichž tvrdí roku 1542 Kalenec ve své encyklice, že bloudí s Athanasiem;³⁾ jmenují se Gabrielovci podle Gabriela Ascherhama z Bavor, Filipovci podle jiného kněze svého, Hutterovští podle Huttera z Tyrol příslého; zovou se Malohoufští, Mečci, Sobotáři či Sobotníci, protože drželi sobotu za svátek. O těch vypravovalo se: „Mnozí v Moravě i v Čechách opustili již neděle svěcení a sobotu za světi a mnohé díla nedělají, ženy nepředou, po slunci se nemýjí. Muži hnoje nevozí, nekydají, odpoledne nevoří, odtud slovou Sobotáři.“⁴⁾ Kalenec Sobotářům se posmívá, když prý drží se židy sobotu, mají držeti i všecko ostatní židovské.

Novokřtěnci sami zvali se „apoštolští, čistí, svobodní, mlčenliví, odloučení, prosící, entusiasté, daemoničtí, antikristiané, epikurejci“.⁵⁾ Pro všelijaké rozdíly, nám nesvětlé, bývali Novokřtěnci mezi sebou v hádkách: Píse Dubčanský, zakladatel Luleckých, že velice se diví, proč „pán Bůh ráčil na tak malou hrstku Bratří po druhé křtěných dopustiti takové jedněch druhých hadění a potupování“.⁶⁾

Všickni Novokřtěnci rázu kteréhokoli mezi sebou poznávali se po zvláštním pozdravu. Aspoň roku 1528 bylo městům dolnorakouským za účelem poznání a chytání Novokřtěnců z Moravy utíkajících úředně oznámeno, že Novokřtěnec potkáváje druhého, sáhá na klobouk nebo biret, říkáje: „Gott gruess dich bruder im Herrn!“ K čemuž druhý v odvet dí: „Gott dank dir im Herrn!“ Pozdravení „v Hospodinu“ nebo „v Pánu“ bylo znamení.⁷⁾

Neprátele měli Novokřtěnci od svého počátku velmi mnoho. Nejprv byli to všickni jinověrci. Jich nenávisťi byli Anabaptisté

¹⁾ Články Valdenské, jak se čtou v kronice Šebast. Franka, jsou na mnoze stejné s tím, co jsme uvedli nad čarou z novokřtěnského učení.

²⁾ Keller. Gesch. d. Wiedertaufe. 4.

³⁾ Athanasius v IV. stol. hájil proti Ariovi božství osoby Kristovy. Z jeho slov de aequalitate et inaequalitate Christi cum deo brali posílek bludní. Pezii Thesaurus II. 317.

⁴⁾ Aupického Jana Knížka, kteráž slove Boží omluvy. 1571.

⁵⁾ Kameníček. Sbor. Hist. III. 33.

⁶⁾ Brandl. Č. Mor. Mat. 1882. 87. Citát z knihy „Ukázání o dvojí stránce“.

⁷⁾ Loserth. Dr. Hubmaier. 190.

sami vinni, neboť pokládajíce sebe za vyvolence boží, tepali mravy jiných, a to zlobilo tím víc, že kazatelé byli obyčejně lidé prostí, neučení. Od reformátorů protestantských Novokřtělci byli kruté odsuzováni a pronásledováni slovem, mečem i ohněm. I Melancthon, nad Luthera mírnější a vzdělanější, odsoudil je slovy, že jsou *delirium confusum ex multarum veterum sectarum furoribus*. Reformátoři brali sobě úraz z leckterých dogmatických vět novokřtělských a z toho, že sekta neuznala nič autority u výkladu biblí. Vykládajíc, šla jako všechny sekty svou cestou. Měla k tomu asi stejné s jinými sektami a reformátory právo.

I čeští Bratří chovali se k nim chladně. Roku 1528 bylo se strany Novokřtěnců jakés jednání v Litomyšli a v Boleslavi o to, aby se přátelsky spojili.¹⁾ Ale jednání bylo marné, přes to že tehda Bratří ještě drželi obnovení křtu ve své církvi. Když byli roku 1540 vyslaní Bratří v Štrasburce u Bucera ptal se obojetný reformátor, zdali „ošemetní duchové Novokřtělci“ učinili také nějakou bouři v Jednotě bratrské, k čemuž jeden z vyslaných odvětil sebevědomě: „O Novokřtělcih nevím tak daleko, ač někteří málo se pokoušeli, ale nemaj žádného vzniku u nás.“²⁾

Novokřtělci také hledali spojení s Habrovanskými, ale pan Dubčanský, starosta sekty, nechtěl s Novokřtělci nic míti činiti snad pro jich zásady o kommunismu, jichž se jako bohatý rytíř obával.³⁾ Pro tytéž zásady, k nimž připojeny i některé pomluvy, byli Novokřtělci od vlády pronásledováni za všecken čas. Z pomluv nejhorší a jim nejvíc nebezpečná byla, že nechtějí míti nad sebou jiné vrchnosti nežli Boha a že, až přijdou Turci, Anabaptisté se k nim přidají, vrchnosti a jinověrce potrou, pobijí.

Pronásledování úřední začalo se brzy po příchodě Balthasara Hubmaiera do Mikulova, kdež založeno bylo středisko Anabaptistů pod panstvím Linhart a Lichtenštejna. Hubmaier zřídil si tu tiskárnu a traktáty šířil učení své. Tím císař naň upozorněn, a hned r. 1527 vydány jsou mandáty proti nové sektě, také sněm v Znojme roku 1528 odsoudil učení Novokřtěnců.⁴⁾ Hubmaier byl vydán do Vídně a, když nechtěl odvolati, upálen roku 1528. Jiný Novokřtělcec — Waldhauser — spálen touž dobou v Brně. Novokřtělci honěni, utracováni. Utíkali zase do Rakous valně.

Tou dobou byli už také v Čechách Novokřtělci. Aspoň onen svrchu řečený (str. 87.) flašněr německý, v Praze r. 1528 spálený, soudíme li po jeho zmatených zásadách, spíš byl Novokřtělcec nežli Lutherán. Tenkrát dokonce přišel jeden z náčelníků té sekty

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z Herrnhuta. 1528.

²⁾ Historie Jednoty. Rukop. 17. C. 3. 138. Univ. knih.

³⁾ Brandl. Č. Mat. Mor. 1892. 83.

⁴⁾ O začátcích viz Buchholz. Ferd. I. IV. 476. Beck. Geschichtsbücher d. Wiedert. 48. ve Font. rer. austr. XLIII. Č. Mat. Mor. 1894. 464. Rok sněmu Znojems. uvádí Rezek 1529.

do Čech, na Krumlov. Byl to Virgil Plattner z Rottenburga. Roku 1528 23. června Jan z Rožmberka listem německým a velmi uctivým oznamuje císaři, že přišel na Krumlov kněz Plattner a tu v nepřítomnosti jeho prý opovázil se dva hloupé dělníky, Jana Rablendera a Jiřího Mosera, oba ženaté, podle svého řádu znova křtíti. Ačkoli prý se oba dělníci nabízejí, že všecko rádi odvolají, nicméně že je i s knězem zavřel; co prý J. M. král káže s nimi učiniti, to že v ponížené poslušnosti pán rád vykoná.¹⁾ Král bez meškání odpovídaje velikou jevil radost, neboť prý chycený Virgil Plattner jest obzvláštní náčelník (Radlfurer unnd Vorsteer) té sekty novokřtěnské v Tirolech, odkudž prý ušel. Ale také poručil král, aby Rožmberk dal zavřítí hned i jiné lidi, kteří jsou poskvrnění tou sektou na Krumlově. Prý je to, jakož zprávu má, přede všemi jinými Pilgram Marcherk se ženou, jenž v údolí Innském byl první původ a jedovatý svůdce Anabaptistů, též kupec ze Štercingen s ženou. Však prý jich na Krumlově mnoho. (Ain guete Anczall.) Při zajímání těch osob má býti pán opatrn; každý Novokřtěnec ať je osamocen, úředníci ať po dobrém i po zlém z nich vyzvídají, kolik je jich, kde jsou na panství, kde jsou v České koruně i v dědičných zemích i v říšských městech německých. Na koho z panství vyznají, ať je popaden; osoby, dosavad vězněné, nechť prý tázány jsou podle přiložených dotázek; jestliže někteří Anabaptisté z Krumlova utekli strachem, ať je pán k zvláštnímu potěšení královu schytati dá.

Přiložených otázek bylo patnáct. První, kde a kdo je znova křtil, kolik kde osob oni sami znova křtili, kdo jsou „Vorsteer, Redfurer, Officier, Bischeffe irer sect“; co bratrstvo Novokřtěnců v sobě obsahuje, čím jsou sobě členové povinni, po jakých znameních a pozdravech se poznávají mezi sebou, pomýšlejí-li na to, aby násilně se bránili vrchnostem a těm, kteří se snaží o jich zničení, co drží o křtu dětí, kde a kolikrát večeři Páně konali lámáním chleba, kde mají domy, schůze, hospody, kam mívá dále táhnouti, co drží o svátosti oltářní, je-li tělo a krev Páně, co o zpovědi, pokání, pomazání a křížmu, co o mši, co o přímlovách Panny Marie a svatých, co o ceremoniích kostelních, co o dušičkách; co soudí o postech pátečních a sobotních. Poslední tázání bylo, kteří jsou a kolik jich, co se strojí do koruny České. Ne-trpělivě shání se Ferdinand I. již 27. července po tom, jaký výsledek mělo tázání.²⁾ — Co se konečně stalo s Anabaptisty na Krumlově, a jak se vyznali, nevíme.

Ale přes všecko odsuzování a útisk zase přicházeli na Moravu a roztroušené i do Čech³⁾ a do Slez Novokřtěnci vždy noví, přicházeli zvláště z Tirol a konečně i ze Švýcar. Slyšali, že

¹⁾ Arch. třeboňský. Historica 3931. Výpis p. Šimákův.

²⁾ Tamže. Historica 3932. Šimák vypsál a přjčil.

³⁾ Bartoš-Erben. Kronika 36.

země Moravská jest po náboženské stránce přece jen nejvolnější. A celkem neklamali se. Panstvo zdejší bývalo úhrnem velmi neochotno v skutek uvozovati přísna usnesení sněmu znojemského proti Novokřtěncům. Král vždy zase upomínal. R. 1533 píše hejtmanu moravskému, aby všude chytal Novokřtence a k potrestání je vydával. „Zprávu toho míti ráčíme, kterakby mnozí Novokřtění se v Slezsku rozmohli a nemohouce v své bludné víře tu průchodu míti, odtud že by do Moravy s statkem, s ženami i dětmi se stěhovati měli.“¹⁾

Do téhož času již nahrnulo se do zemí České koruny tolik Anabaptistů, že se jimi zabýval r. 1534 i český sněm,²⁾ jenž usnesl se, „kde by se zjevili, nemají jich páni pod sebou trpěti, nébrž nechtěli-li by toho bludu ustúpiti, mají skutečně na svém zdraví i hrdle trestání býti.“³⁾ O něco před tím (r. 1531) vydali Šlikové mandát, jímž hnáni jsou Novokřtění z báňských měst na horách Krušných, zvláště z Jachymova.⁴⁾ Tehda stěhovali se Novokřtění z Čech zase na Moravu; ale lidu nemilí nebyli: oni hojili rány, rozuměli lékům, „provozovali kunšty“, tak že je velmi mnozí rádi měli.⁵⁾ Novokřtění vůbec byli tiší lidé a pilní, kteří si hleděli se vši snažností řemeslné a hospodářské práce, zanechávajíce jiných lidí s pokojem. Proto klademe za pomluvu, když se roku 1534 doneslo králi, „že znamenitý a veliký počet Novokřtěnců“ v markrabství z nepokojnosti zbroje kupuje, domy, tvrže sobě staví. Tehda psal král hejtmanovi moravskému: „I poněvadž znáti ráčíme, jaké zbourání lidí a krve prolití skrže takové nevěřící proti vrchnostem v zemích našich a jinde povstávaly, rozkazujeme, aby skrže jisté špehy své převzděl, na čích gruntech svá obydlí mají, jak mnoho jich, a co činí.“⁶⁾

Jakož prameny vysvědčují, hlídal král velmi pilně, zda-li rozkazy proti Novokřtěncům uvádějí se v skutek. Roku 1535 píše zase do Moravy, že sněm zavřel, aby Novokřtění se stěhovali ze země, jdou-li již.⁷⁾ Malý čas potom vzkazuje král do soudu komorního, že zjevili se Novokřtění v Klatovech a v Janovicích a „rozličné rúhání proti svátostem předsebrali“. Právě tehda došlo také na ty české Bratry, kteří se osmělili v nové křtítí. Položení jsou za Novokřtence. V témž psaní, právě uvedeném, král oznamuje komoře radost z toho, že bratří Janovští se zaslíbili před soud postaviti onoho Jana Zborníka, „kterýžby lidi znova křtítí měl“; však kdyby ho nepostavili, nechť jsou ti Janovští sami za-

¹⁾ Archiv roudnický. Cop. Ferd. I. 292. Výpis p. M. Dvořáka.

²⁾ Sněmy Č. I. 381.

³⁾ Chaos rerum. v arch. pražs.

⁴⁾ Mathesii Chron der freyen Bergstadt Joachimsthal. Mus. 45. B. 3.

⁵⁾ Beckovský-Rezek. Poselkyně. I. 76.

⁶⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 18. 79.

⁷⁾ Tamže fol. 177.

vřeni na Černou věž.¹⁾ A hned zase píše král Kunovi, hejtmanovi moravskému, aby hnal Novokřtence ven ze země; prý se položili na grunty komorní a „nevědí kam se obrátiti“; to učinili prý jistě na něčí radu, „chtíce nějakou těžkost lidem na nás okazovati, bychom je k tomu přinutili, aby odtud musili“.²⁾ Novokřtenci však nechtěli se hnouti; odpověděli králi německým listem, v němž vytýkají, že se na ně uvozuje „tyranství“. I protož rozhněvav se, král píše v den sv. Trojice 1535 z Vídně, aby ty osoby, kteréž za kazatele nebo-li vůdce a hlavy své mají, hejtman hned pobratí rozkázal a ostatní aby vyhnal.³⁾ A hned v zápětí dostává Jiří Žabka od krále rozkaz, dokud Novokřtenci z Moravy přeč potáhnou, aby jim žádných spízí a ničeho nebylo dodáváno.⁴⁾

Což by byl tím lidem odchod zlý, kdyby byli moravští pánové uposlechli! Ale oni podporovali potravou i ochranou vyhnance stěhující se, a někteří vůbec ani nedopustili, aby Novokřtenci z panství odešli. Takž dostává se téhož roku 1535 ostré důtky královské pro přechovávání Anabaptistů několika páňm, jsou mezi nimi i tři bratři Žerotínští; ba i abatyše kláštera v Hustopeči, Barbora ze Sovince, musí doslýchati hrozbu, že chová ony kacíře.⁵⁾ Mělité páni i abatyše z takových pracovitých poddaných, jako byli Novokřtenci, veliký užitek, proto je kryli. Žerotínové jimi ještě na počátku XVII. věku osazovali pustiny na svém panství.

Po bouřce r. 1547 nová udeřila na Novokřtence rána; zase hnáni jsou tuhými rozkazy královskými ze zemí našich a někteří jsou do zajetí vlečeni; čeští Bratří v týž čas (r. 1548) dostavše se do vězení na Hrad pražský, našli tu kazatele novokřtenského, stařečka z Hlohova.⁶⁾ Z Moravy mnozí poslušně vyšli do Uher, ale vraceli se v malých časech zase. Ovšem bylo jim dlouho zle; pokrývali se v jamách a v slujích jako divá zvěř. Král zase bedlivě káže, aby byli honěni, aby jich nikdo netrpěl. Mandát za mandátem posílán na Moravu. V jednom z r. 1548 stojí, že se Novokřtenci „rozmáhají“.⁷⁾ A rozmohli se podporou panstva zase.

Král chtěl r. 1550 náboženskou anarchii na Moravě staviti a haeresi zničiti všecku všudy. Ale nedovedl toho pro odpor stavův. Zemský hejtman Václav z Ludanic mluvil směle, že Morava spíš v popel se obrátí, nežby se násilí poddala u věcech víry. A sněm, upomínaje krále na přísahu, horlivě přisvědčoval.⁸⁾

¹⁾ Archiv místodrž. Missiv. č. 13. fol. 212.

²⁾ Tamže fol. 226.

³⁾ Tamže fol. 230.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 13. 231.

⁵⁾ Tamže. 242.

⁶⁾ Arch. zemsk. Věci bratrské. 1548.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 35. 167. Missiv. č. 41. fol. 200. a jinde v též knize.

⁸⁾ Kameníček. Sborn. Hist. III. 33. Gindely. Brüder. I. 354.

Král vida svou malomoc, obrátil všecek svůj hněv proti Novokřtěncům, a ti jsou od sněmujících stavův opuštěni. Nastaly zase honby po nich a vyhánění jsou ze země novými mandáty královskými. Po straně však stavové za ně se tuze přimlouvali, aby byli zanecháni, a když nedovedla nic přimluva, zanecháni jsou Novokřtění na statcích proti mandátu.

V létech následujících, když zase drobet pookřáli, pozorujeme nová z Němec k nim přibývání. Roku 1559 císaři žaluje jakýs Jeroným Balderius z Frigalu, že mu Novokřtění odvedli na Moravu mateř, dvě sestry, bratra a ještě jiných osob do padesáti, nad to prý mu odnesli a pobrali věci cenné. Král poručí hejtmánovi, aby to lotrovské předsevzetí vyšetřil.¹⁾

Na konci panování Ferdinanda, náboženskými i politickými boji unaveného, měli Novokřtění pokoj. Usazovali se všude zřejmě, a moravští pánové bez ostychu jim najímali všelijaká hospodářství, polní i viničná, jež pěkně zvelebovali. Také se zdarem i s jakýmsi věhlasem, v pramenech patrným, založili si Novokřtění řemesla, zvláště nožířské a keramické. Nože „novokřtenské“ a „kratce novokřtenské“ nacházíš v mnohých inventářích hradů a měst českých.²⁾ V týchž zápisech objevují se zvláště dobou pozdější, kdy svérázný průmysl novokřtenský byl již pověstný a uznáný, „novokřtenské malované šálce“.³⁾ Zajisté s důvodem a spravedlivě dí Zámorský ve své Postille: „Novokřtění dílným hospodařením a řemeslným uměním nad všecky jiné k divadlu téměř zázračnému se ukazují.“⁴⁾ Což to byli horliví katolíci páni v Hradci Jindřichově, a přec i ti brávali si na díla do zámku řemeslníky novokřtenské z „Niklšpurku“ moravského. Zacházeli s nimi v Hradci tak, že někteří se tu i „pokřtiti“ dali, čím se snad míní, že stali se katolíky.⁵⁾

Svoji pověst založili Novokřtění klidnější dobou, nastoupením císaře Maxmiliána. Jemu radí r. 1566 Vratislav z Pernštejna a Jetřich z Kunovic, aby artikul o vypovězení Novokřtěnců z Moravy stavům nebyl předkládán, že by věc nebylo lze provésti bez neshody. „Nebo předešlých časů,“ tak píší oba pánové, „když jsů podle sněmovního snešení vypovězení a potom zase na mnohé přimluvy zanecháni, o tom se slyšeti dali, že oni ven ze země nepůjdou, aby s nimi činili co chtějí.“ Na konec vykládají císaři, aby ho snáze k své prosbě přiklonili, že v kraji brněnském jest

¹⁾ Arch. místopředs. Missiv. č. 62. 138.

²⁾ Arch. pražs. č. 1173. 239.

³⁾ Arch. pražs. č. 1174. na něk. místech.

⁴⁾ Postilla Zámorského. 502.

⁵⁾ Účty Hradecké v zápisech Tischerových 36. 41. mezi léty 1581 až 1583. Čti též náš Přepych německ. průmyslu 26. 41. V účtech panských arch. hradeckého čteme na př. r. 1581: „Dvoum Novokřtěncům, kteří se dali okřtiti, 3 gr. 6 denárů dáno“; r. 1583 „vozka jel do Niklšpurku o Novokřtence“ atd.

Novokřtěnců nejvíc, mnozí obyvatelé zatím nyní hospodářství svá tém Novokřtěncům z nájmu pustili, slíbivše jíti na vojnu; teď by se na Novokřtěnce vymluvili a na vojnu by nešli.¹⁾ Když se návrh o vyhnání Novokřtěnců r. 1567 přece na sněm dostal, prosili stavové, prosil celý sněm za ně, ukazuje k tomu, že „čistí umělí řemeslníci všech řemesl jsou, kteří v této zemi nemalé než veliké opravy jsou zdělali.“²⁾ Král Maxmilián II. přál jim tedy příročí; však za to, že je trpělo panstvo i král, bylo jim platiti veliký peněz z hlavy, z jmění, z domů. Jsouce zámožni, platili pro pokoj rádi.

I za Rudolfa krále přibývalo jich drahně novými příchozími ze Švýcar. A jako v starší době i teď ob čas došla vlády žaloba, že přistěhování Novokřtěnců nestalo se ve všech kusech pořádně. Na příklad r. 1597 žaluje Vincenc Taschelhofer z Bernu, že nějaký Novokřtěmec bratra jeho manželku Agatu se dvěma dcerama, namlouvaje ji, ze země Švýcarské do země Moravské zavezl a peněz do 4000 zl. mu pobral. Na tu žalobu obdržel královský patent k hledání Agaty, dcer i peněz.³⁾

V Čechách, jakož praveno, vyskytovali se Novokřtění po různu a jednotlivě. Zdá se, že sem vcházeli z Moravy za obchodem se svými výrobky, a tu se stávalo, že ten onen měšťan zdejší usedlý zamiloval zásady novokřtěnské. Za takového klademe pro příklad r. 1585 v Kutné Hoře Mikuláše Hornici. Toho muže zavolali si šepmistři a kněží na radní dům, chtějíce vyrozuměti, co mínil, hovoře, „že jest prázden všech práv světských i duchovních“; jeho manželka prý o něm praví, že „ceremonie starozákonné všesky vykonává a sobotu světí, takž (prý) rozuměti, že více se pohany než s námi se srovnává“. I dal anabaptista Sobotár odpověď, že „tu není koncilium“. K čemuž zase páni: že povinen nezapíratí své víry, poněvadž tu právo duchovní i světské přítomno jest; však nepřiznal se. Co s ním na konec učinili, není psáno.⁴⁾

Za panování Ferdinanda II. učiněn násilnou reformací katolickou konec Novokřtěncům stejně tak jako jiným.

Jiná sekta, která vyklubavši se z německé reformace, na půdě koruny české k životu se hlásila a snažila byli Schwenkfeldští. Zakladatel její byl Schwenkfeldt (1490—1551). Odrhl se od Luthera učením katolickým, že víra bez skutků je mrtva; též nesouhlasil s lutherskou eucharistií. Jinak byl všecko protestant, jenom v kázni a v mravech blížek byl českým Bratřím. Novokřtěncem nebyl, ale o křtu dětí nic nadržel, nevěře, že apoštolové děti křtívali. Proti tyranii Lutherově i Zwingliově u věcech víry směle se ohlašoval a proto si utržil od Luthera dosti velikou

¹⁾ Arch. místodrž. L. 34. 1512—1566. Opis v zemském arch.

²⁾ Památ. Sněmov. citov. v Gindely. Brüder. II. 20.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 106. 11.

⁴⁾ Arch. kutnohor. kn. memor. 1583. fol. X. 27.

summu nejtvrdsích útokův. U nás byli Šwenkfeldští rozšíření nejvíc v Kladště¹⁾ a odtud se šffili jen při hranici uvnitř Čech. R. 1566 ptá se arcibiskup děkana trutnovského, kolik farářův jest při té sektě, kdo jsou, co tropí.²⁾

O jiných sektách není zevrubnějších zpráv, buď se vyskytují jen povšechné zmínky, že v našich zemích, zvlášť na Moravě je sekt velmi mnoho, anebo uvádějí se prázdná jména. V první příčině r. 1575 legát papežský Jan Vescovo píše komusi do Itálie o náboženství v Čechách, jmenuje Anabaptisty, Trinitáře a končí, že tu Pikartů, Husitů a jiných všelikých tolik, že to hotový Babylon.³⁾ Týmž rozumem dí na příklad Philadelphus Zámorský ve své Postille, že „sekt je tolik, až by téměř celá hodina k běžnému jich pojmenování nestačila.“⁴⁾ Na jiném místě téže Postilly čteme: „Co bychom měli v takových nynějších nesvornostech a sektách téměř nescíslných v křestanstvu a v každém koutě se již blýštících činiti? Všickni se Kristem zastírají, pravou církví a pravdou se vychloubají, jiné do pekla strkají.“⁵⁾

Kdysi za panování Maxmiliána II. píše podobojí konsistoř (bez datum) císaři, že jest veliký rozdíl v náboženství a v kněžstvu i také v obecném lidu, z kteréhož rozdílu mnohé věci zlé se rozmáhají, lid sem i tam běží, sekty a bludové se velmi množí, a my tím nemůžeme nic svládnouti.⁶⁾ Rýmuje tehdejší versovec roku 1585:?) „Také jest již nynější svět pln mnohých a rozličných sekt, Husencův, Lutherianův, Pikartů, Kalvinianů, též také rozličných křtenců, jiných předivných změtců. Těch rozdílu velmi mnoho, že i počtu není toho, však ještě se jich více množí skrz mnohé výtržné zběří, jenž v žádném řádu nestojí, aniž se co koho bojí, nejsouc od Krista poslání, církví za pastýře dáni, chtějí slávy a statky dobýt mnohý odběhl kramplí, kopyt aneb jiného veřtatu, hledaje jistšího platu.“ Nápodobně, jenže daleko zdvořileji, píše se o mnohosti sekt v rukopise kanonie Karlovské,⁸⁾ při čemž hlavní váha se klade na to, jak se k sobě chovají: „Takové jest mezi nimi zášť, že jedni druhých až do oupadu haněti nepřestávají, pakli se jedněm děje lehkost a protivensství, netoliko jiní nad tím lítostí nemají, ale ještě se z toho radují a k těžkostem dopomáhají, ješto strach, budeme-li se vespolek hrejzti a žráti, abychom všickni sežrání nebyli.“

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 16. Opisy v zemsk. arch. R. 1572.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. arch. 1566.

³⁾ „Il resto in molto maggior numero per il più Picardi, et un solo mezzo Husita tanto che questo paese è la vera Babilonia.“ *Annal. ecclesiast. Theiner. II. 452.*

⁴⁾ Postilla 502.

⁵⁾ Postilla 386.

⁶⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 15.

⁷⁾ Rozmlouvání sv. Petra s Pánem.

⁸⁾ Univ. knih. č. 17. G. 26. Ve výkladě na evang.

Nemíní-li se názvem „sekta“ jiného nic, nežli výtržná z církve náboženská společnost o řádné organisaci, toť ovšem bylo by všecky zprávy o velikém množství sekt v Čechách a na Moravě uvéstí na pravou míru. Tolik jich zajisté nebylo, kolik se vypravuje. Ale ze všeho přec vysvítá, že blouznivých náboženských mínění rozmanitých u nás trvalo z míry mnoho. Byla tu slovem do konce XVI. věku hotová anarchie náboženská, a s ní už indiferentism i při selském lidu! Píšeť roku 1550 farář Lhenický, kněz Ondřej. Albrechtovi z Guttštejna, že v osadě jsou „někteří, jesto ani s Římany ani s Čechy svátostí oltárních ne užívají, ale někdo pět, šest let neví, co o tom praviti, a někdo k stolu Páně nepřistupoval od dětinství svého“!) A před tím r. 1539 Jaroslav z Pernštejna píše císaři, že na Moravě přemnoží jsou, kteří zhola nic nedrží o Bohu, o svátostech, o vzkříšení — žijí prý jako dobytčata (pecudes instar).²⁾

Z jmen sektářských uvádějí se v XVI. věku u kněze Rosy Saducejští, patrně jacís Adamité;³⁾ Ariané a Czwildenští.⁴⁾ Z Kladska oznamuje se roku 1558 sekta, jež nosí mrtvé k hrobu, zpívajíc při tom Te Deum laudamus.⁵⁾ Jakožto arianský a nestoriánský kněz uvádí se roku 1562 kněz Urban ve Vodňanech, odkudž přesazen do Rakovníka, a Jan Klaudius, děkan v Chrudimi. Onen nedával zpívati píseň „Bůh všemohoucí vstal z mrtvých“, mluvě, že Bůh netrpěl než Kristus, což je ariánské; kromě toho prý rozděloval božství od člověčenství, což je nestoriánské. O Klaudiovi, děkanovi v Chrudimi, žaloval povědomý udavač Gelastus, že kázal zabíleti obraz Kristův, nač prý se lidé s pláčem dívali, že dal na epitafium napsati, že tmy satanášovy z tohoto města zahnal; osmdesát lidí bylo na svědectví, že je Nestorian.⁶⁾ Na počátku XVII. století dokonce vyskytla se společnost selská čili „sekta“, která držela se knih zřejmě ariánských. Vznikla na statečích Přecha z Hodějova ve vsi Nespekách, a zove se r. 1616 „sektou novou“.⁷⁾ Pán i poddaní jsou citováni do Prahy s rozkazem, aby s sebou přinesli svou „knihu ariánskou“. V Praze byli někteří z Nespeckých vrženi do vězení „dolejšího“ na Starém městě mezi mordýře. Jmenovitě uvádí se z vězňů Tobiášovský z Nespek, o němž dí se, že seděl sám třetí „skrze nějakou knihu ariánskou“.⁸⁾

Na konec zmíniti se jest, že jakási společnost neboli sekta Antitrinitářů vznikla r. 1584 na Táboře. Toho roku totiž Rudolf

¹⁾ Arch. musej. Opisy z Třeboně.

²⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1539.

³⁾ Dle mínění Rezkova Hnutí 17.

⁴⁾ Rukop. dvor. knih. ve Vídni č. 4279 18. První dvě písmena „Cz“ jsou psána dosti nejasně.

⁵⁾ Borový. Akta II. 225.

⁶⁾ Regist. arcikníž. červená. 188.

⁷⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15. 2.

⁸⁾ Je to zmínka velice nahodilá v kn. arch. pražs. č. 1068. 388. r. 1616.

císař dává zprávu podkomořímu o „škodlivé sektě hrozných neslýchaných bludů“ v Táboře.¹⁾ S arcibiskupem se radí císař, kterak je zničití, a z listu arcibiskupova se dovídáme, že oni „bludníci rouhavé řeči o nejsvětější Trojici říkali“, též tak o starém Zákoně i o novém, o svátosti oltární ptali prý se lidí pravověrných, „již-li sou snědli svého boha a zas jej do (vnitřností svých)²⁾ schovali“, nad to prý okrouživše sobě oplatek, probodli jej říkajíce, teď máme svého boha. Tíž Antitrinitáři táborští vydali od sebe písemné vyznání víry čili konfessí. Arcibiskup Martin radil, aby byli všickni sebráni a dáni do konsistoře podobojí, kamž náležejí, konfessí prý není z jejich rozumu, úřad konselský nechť prý na Táboře koná domovní prohlídky, a co kde sektářského najde, ať strhá a spálí.³⁾ V Praze když seděli v těžkém žaláři táborští sektáři již na dvacátou šestou neděli, poslali úpěnlivou prosbu roku 1585 arcibiskupovi, v níž dokládali se pána Boha a Ježíše Krista, že věří ve všecky články víry křesťanské a za pomluvu vyznávali všecko rouhavé mluvení o Kristu a Duchu svatém. Na jednu prosbu puštěni nebyli. Podali kolik spisů prosebných arcibiskupovi, císaři, konsistoři, nejvyšším úředníkům vždy prosíce aby se nad nimi bídny, na nejvyšší již schuzenými vězni smilovali a je k živňůstkám, k manželkám a k dětem zase propustili.⁴⁾

Konce nevíme, však zdá se, že v posléze byli propuštěni bez ublížení. Na všecken způsob rázným tím zakročením úředním sekta Antitrinitárů tábořských zašla, sotva že byla vzešla.⁵⁾

Jednotlivě vyskytovali se Antitrinitáři leckde jinde a již dřív než na Táboře. Na příklad roku 1574 volání jsou konsistoriáné podobojí k arcibiskupovi, aby přítomni byli výslechu kacíře řezáče Martina z Pardubic, jenž o sv. Trojici říkal, že neví, kdo by byla.⁶⁾ Také byli lidé téhož mínění na Moravě, čemuž za tehdejší náboženské anarchie ani nelze diviti se.⁷⁾

Stav náboženských zmatků, jakž dospěly u nás do XVII. století, nejlépe Komenský vylčil parabolí o „prubiřském“ kameni, jenž znamená víru pravou, a k němuž mnozí přibíhají zkoušet svých věr pod způsobem zlata, stříbra, železa, olova, písku, a plev symbolisovaných. „Tož na sebe kříkali, žádný sobě svého haněti nedal, pak na sebe láli, klnuli, za kápě, za uši, a kde mohli se chytajíc a tahajíc. Jiní hádali se o sám ten kámen, jaké jest

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

²⁾ To řekli slovem nectným.

³⁾ Archiv místodrž. tamže. V sněmech Č. VI. 515. jest náš pramen otištěn s některou chybou. Smysl podstatně ruší na př. „že by zákonem starým i novým ji (Trojici) utfeli“; má čísti se „si“ utfeli — a ne Trojici.

⁴⁾ Sněmy Č. VI. 528.

⁵⁾ Borový. Medek. 126.

⁶⁾ Rukop. v arch. zem. O. 5. 139.

⁷⁾ Gindely; Brüder I. 260. Beck. Geschichtsbücher d. Wiedertatfer. 75.

barvy, až našli se, kteříž pravili, že jest proměnných barev, jaká se přistrčí, takový že se on i zdá.“ Na konec se o kámen poprali tak zle, že mnozí jsou zbiti — a kámen zůstal přece.¹⁾

Charakteristický zjev za doby náboženského různověrstva v Čechách jsou všelijací proroci a hysterikové obojího pohlaví, kteří varovali, napomínali lid od hříchů, aniž měli na mysli zakládati sekty. Jednu osobu toho rázu uvedli jsme již svrchu z doby zmatků prvního protestantství. Byla to děvečka Matouše Žemličky v Praze, kteráž potila se „krví“ a říkala ve „fantasii“, že peklo je dláženo „faráři“.

Z konce století XVI. na místě mnohých položíme příklady dva, oba z r. 1591. Okolo sv. Václava chodil po Pražských městech člověk prostý, tkadlec, a nabízel lidi ku pokání, volaje po rynku, že velmi brzce pán Bůh tento svět hrozně trestati bude hladem a ohněm.²⁾ A téhož roku jala se chudá žena ve vsi Olešnici za Náchodem rozšiřovati zprávu, že se jí ukázal anjel boží a pravil: „Modl se, milá ženo, jest toho veliká potřeba, oznamuj všechném lidem, co já tobě z poručení božího povím, ať opravdové pokání činí, ohavnosti hříchů ať utíkají, čehož nestane-li se, navštívení chce pán Bůh svět, pošle krvavý déšť, a to začne se při příštím svátku panny Barbory, a trvati má za tři nebo čtyři neděle, pak bude mor!“

Professor university, mistr Bydžovský z Florentina, zapsav do svých pamětí tyto zjevy a zázrak, přidal potom slova: „Však proto žádného polepšení se nestalo, ale byli-li sou lidé zlí, ještě horší byli.“³⁾

¹⁾ Komenský. Labyrinth. 103.

²⁾ Bydžovský. Rudolphus Rex. Opis. 238.

³⁾ Rudolphus Rex. 239. 241.

DRUHÁ KNIHA.

O správě církevní.

I.

Konsistoř dolejší.

(Korambus; První administrátorové; Rokycana; Koranda; biskupové Augustin a Filip; Cahera; Mystopolus; stavové a konsistoř; kancelář královská a konsistoř; administrátor Benešovský přísahá arcibiskupovi; konsistoř a protestanté; konsistoř pod arcibiskupem; Šúd; konsistoř protestantská; její řád, instrukci; rozmišky s Bratry; orthodoxi, sakramentáři; poslední administrátorové; zřízení konsistoře kališné; právo administrátora; porady a jednání; důchody konsistoriánů; Betlém; děkanství sv. Apolináře; příjmy z lásky; úplatky; děkanové, arciděkanové; konsistoře venkovské; kutnohorská přední; její boj s pražskou, její řízení. agenda; samostatné organizace protestantských církví.)

Strana podobojí nemínila založiti obzvláštní církve, nýbrž odepřevši poslušenství, vždy doufala, že se do církve římské, až budou husitské zásady od ní uznány, vrátí zase. Protož byl i stav její církevní správy pořád prozatímný. Roku 1418 uznalo kněžstvo na synodě rozhodčí moc university nad pravostí víry, rok potom vyvoleni čtyři mistři na dohled věroučný ve straně husitské. Jiného zřízení nebylo na ten čas.

Poněvadž strana kališná uznávala jenom kněze svěcené biskupem s apoštolskou posloupností, byl jí znamenitý zisk, když po bitvě na Žižkově stal se katolický arcibiskup Konrád, Němec z Vestfalska, Husitou.¹⁾ Ten skutek oslaven v Pražských městech zvoněním radostným. Jen Táborům a kapitole Hradu pražského se nelíbil. Táboři vůbec nestáli o biskupa s apoštolskou posloupností, pročež odtrhli se docela; a kapitola, zůstavši věrně katolickou, těžce nesla zradu svého vrchního pastýře.

Na synodě husitského kněžstva v Praze téhož roku 1421 zvoleni čtyři administrátorové jakožto zástupcové arcibiskupští při správě kněžské; těm byla moc provinilé trestati a povinnost dbáti nad čistotou víry. Konrád jim odevzdal pečeť konsistořskou. Tent

¹⁾ Před tím posvětil něco kněží Herman, biskup Nikopolský z přinucení Čeňka Wartenberského na Lipnici.

začátek konsistoře pod obojí čili konsistoře dolejší,¹⁾ jakž později slula na rozdíl od konsistoře katolické, nahore na zámku sídlící.

První administrátorové byli Jan Příbram, Prokop z Plzně, Jan ze Stříbra, mnich Jan ze Želiva, smýšlení tábořského, jenž brzy začal rozmíšky a nepřestal, až byl se světa sprovozen od konšelů. Arcibiskup zatím i potom stále pobýval v Roudnici, nestaraje se o nic než o svěcení kněží, kteréž ovšem i od biskupa sesazeného platnost má.²⁾ Při tom do posledního prý penízku rozprodal panství pražského arcibiskupství a peníze odsílal domů do Němec.³⁾ Konsistoř jeho, generální vikář, oficiál s úředníky konsistorními byli v Praze. Když se po zavraždění Želivského v Praze bouř opět uklidila, změněn roku 1422 řád církevní správy kališné tak, že na místě čtyř nastoupil správce jediný, jenž byl k úřadu svému volen od duchovenstva pražského a stvrzen arcibiskupem. On vykonával právo konsistořské, dosazuje a trestaje kněze i soudě v manželských věcech.

Ze vzdoru proti arcibiskupovi stalo se r. 1427, že zvolen od kněží Jan Rokycana za „úředníka“ nad kněžími; Novoměstští však rok potom vybrali si svého zvláštního „staršího kněze“; Rokycanu uznal Konrád arcibiskup za svého generálního vikáře, a tím se stalo, že byl „starší staroměstský“ poslouchán od všeho kněžstva podobojích kromě Novoměstských. Vedle něho oficiál soudil manželské pře.⁴⁾ Rokycana býval spolu „kazatelem“ neboli farářem kostela Týnského, odkudž pak vykládalo se, že konsistoř kališná od svého počátku zřízena byla při kostele Týnském.⁵⁾ Na té míře zůstávala správa kněžská podobojí i po smrti arcibiskupa Konráda (r. 1431) až na to, že sněm roku 1432 volil Rokycanu za jediného „directora cleri“.

Jednajíce s koncilem basilejským, Čechové snažili se o právo voliti si arcibiskupa, jenž by světil obojí záky. Věc stala se tím nutnější, že nebyl teď kdo kněží husitské světiti. Stavové zvolili Rokycanu roku 1435 za arcibiskupa s dvěma sufragány, ale koncil odepřel jich potvrzení. Císař Zikmund sliboval, že mimo jiné kusy bude pilně jednati o uznání Rokycany při koncilu a papeži. Jak pilně a věrně jednal, je z historie povědomo. Koncilu ani císaři nevidělo se vyhověti již proto, že i mezi Čechy byly různé o arcibiskupa; nehledíc k tomu, že katolíci nikterak nemínili se poddati pod Rokycanu, a kapitola že chtěla sama voliti arcibiskupa své straně: ani Husité, oddělivše se v mírnou frakci Příbramovu, nechtěli znáti se k Rokycanovi všickni.

1) O 74 léta mladší nežli akademie dle slov Rosacia r. 1613 v chvalořeči o znovuzrození země České. O zřízení jejím čti Tomka. Praha. IV. 188. Frind; Kirchengesch. III. 65. Rukop. budišín. Politica 305.

2) Rittner. Církev. právo. 105.

3) Beckovský. Poselkyně. I. 253.

4) Tomek. Praha. IV. 437.

5) Hammerschmied. Prodrom. 429.

Zůstávalo tedy vše na míře nejisté, nestálé. Jediný užitek straně podobojí byl ten, že legát od koncilu do Čech vyslaný, Filibert, biskup Konstantský (Coutances v Normandii), od r. 1436 uvázav se ve správu arcibiskupství, světil ochotně žáky katolické i husitské až do smrti své morem r. 1439.

Pletichou císaře Zikmunda zvolil sněm roku 1437, snaže se o pevnější zřízení, za administrátora strany pod obojí Křišťana z Prachatic, nepřítel Rokycanova; však toho neuznala strana Rokycanova nad sebou; neboť učený mistr Křišťan, jenž vynikl v lékařství a hvězdářství i v botanice lékařské, byl z mírných Husitů nejmírnější. Roku 1434 dal se v Chebu ochotně přijmouti do církve a čítaje mši jen latinsky Římu byl nejbliže. Zvolený ale neuznaný arcibiskup husitský Rokycana musil před hněvem a mstou císaře utéci z Prahy. Po smrti Zikmundově Albrecht opět ustanovil Křišťana za nejvyššího úředníka nad kněžstvem podobojí; po Křišťanově smrti r. 1439 zvoleni od kněžstva kališného i mistrů universitních administrátorové dva.

Ale strana ráznější neupustila ani chvíli od arcibiskupa Rokycany, vypovídajíc vždy poslušenství administrátorům. Roku 1441 uznán od čtyř východních krajů, tehdejších repraesentantů rázné politické strany, Rokycana za nejvyššího správce duchovenstva se sídlem v Hradci. V Hoře 300 kněží mu rukou dáním slíbili poddanost ve všem spasitedlném a dobrém.¹⁾ Ale žáci husitští musili na ten čas choditi pro svěcení ven ze země.

Když Jiří vzal roku 1448 Prahu, Rokycana vrátil se a uznán opět za jediného duchovního správce strany kališné. Roku 1465 přidali mu stavové na sněmě radu konsistorní čili konsistoriány.²⁾ Tak řídil věci Rokycana až do své smrti. Den před svým skonáním (roku 1471) napomínaje kněze, nad ním u lože stojící, pravil: „Pomněte mne, milí bratří, přijdeť čas, že vašemi hubami vláčeti budou po zemi, ale budete-li stáli v pravdách Kristových, potom bude kněz věrný tak vzácen jako anjel boží.“³⁾ Chrámu Týnskému, při němž nepřetržitě byl Rokycana po dvacet dvě léta duchovním správcem, zůstalo až do pozdních časů jméno „kathedrálního“, ba „nejpřednějšího v tomto království Českém“.⁴⁾ Byl to jediný zbytek arcibiskupování vysoce nadaného a znamenitého muže toho, druhy synka chudého kováře z předměstí Rokycanského.

Po smrti Rokycanově zvolilo duchovenstvo za administrátora Václava Korandu, jemuž k ruce obnovili stavové r. 1478 konsistoř, v níž sedali potom obyčejně čtyři mistři učení pražského a osm

¹⁾ Staří Letop. 127. Veleslavín kalend. 517. Palacký Děj. IV. 60. Tomek Praha IV. 94.

²⁾ Slavata. Paměti. I. 383.

³⁾ Staří Letop. 162.

⁴⁾ Týnská zádušní kniha v arch. praž. K. fol. 144. Rok 1615.

kněží.¹⁾ Tehda smluveno, že stavové budou hájiti svého náboženství proti komukoli (první zmínka o defensorech), mladistvý král Vladislav nechť stará se o osazení pražského arcibiskupství, ne-li, že stavové zvolí si sami nějakého biskupa. Nouze o kněze nutila je k tomu snesení; neboť zámecká kapitola kazila husitským žákům i nesnadná svěcení zahraničná v Italii.

Mistr Václav Koranda, výmluvný zastavatel kompaktát u papeže Pia II., byl pro svou učenost po r. 1462 výkonným členem české university, a tím obvyklo, že za jeho předlouhého administrování (do r. 1497) i napotom úředním sídlem duchovní konsistoře dolejší byla kollej Karlova.

Na místo Korandy, jenž zemřel roku 1519 jakožto kmet víc než devadesátiletý, dosazen již r. 1497 za administrátora Husita ne tak horlivý jako Koranda, universitní mistr Jakub Stříbrský příjmím Holub od samého krále Vladislava,²⁾ a Pražané přidali mu nové konsistoriány, poněvadž byl předešlé ráznější s úřadu složil. I v té nestejnosti při dosazování správců patrno, že všecko vřady v straně kališné bývalo na nestálé míře: jednou sadí správu duchovní král, jindy kněží, jindy stavové s kněžími a pak zase král i Pražané!

Po brzké smrti administrátora Jakuba volen roku 1500 na sjezdě stavů pospolu s kněžími, s povolením krále konaném, professor universitní a bývalý kazatel betlemský mistr Pavel Žatecký za správce konsistoře podobojí.

Za správy těchto tří posledních administrátorů vytržena byla strana pod obojí ze svých velikých a těžkých nesnází o kněze svéocené. Roku 1482 v postě přišel do Prahy vlaský biskup s tím zřejmým úmyslem, aby straně podobojí posluhoval biskupskými pracemi. Byl to Augustin Sancturinský, rodič z Vicencie, probošt u Matky boží v Mirandole a správce chudého biskupství na kykladském ostrově Santorinu. Konával v Italii od r. 1477 svěcení husitských žáků ochotně i přes zákazy papežské, ale když mu šlo již na veliké nebezpečí, vzchopil se a přibral se s díky svého biskupství do Čech.³⁾ Na Vimperce, na Táboře a na Lipnici, kdež stanul na čas, všude byl biskup vítán a chován srdečně, ba s radostí velikou. Zbrojný průvod mnoha tisíců lidu vojenského, v čele maje pány Trčky, slavně uvedl biskupa do Hradce Králové, a tu se zavázali zemané mnozí i měšťané biskupa chrániti proti komukolivěk.

¹⁾ Diplom. musejní 1609. Arch. Č. V. 376. Tomek Praha VII. 401. IX. 36.

²⁾ Přívrženec humanismu; obojetný co do náboženství. J. Truhlář. Humanismus. Rozpravy Akademie Č. III. 4. 42 Staré Letopisy ho viní z „nepřímnosti a svévolnosti“, ba i z náchylnosti k Pikartům.

³⁾ Staří Letop. 224. Řehák. Filip Villanuova. 5. Tomek D. P. X. 25. Lumír 1862. I. 17.

Pobyt v několika městech, kdež všude vysvěcoval na kněžství, biskup přišel konečně roku 1483 do Prahy. Obec, konsistoř a mistři vroucně ho vítali. Mistři vzletnou řečí mluvili mu: „Benedictus, qui venit in nomine Domini!“ Přišel jsi bez zvaní, zanechal jsi za sebou rodnou sladkou vlast, požehnan buď, ctihodný otče, jenž přicházíš kěz ve jménu Páně!¹⁾ Příchozí biskup uznal za povinnost brzy po svém příchodě oznámiti králi, proč přišel. Píše: „Věděti rač V. M. když o království Českém mnohé sme slyšeli rozprávky velmi škodné a haubné, i divili sme se, kterak tak znamenitému království tak velikou zlou pověstí utrháno bývá. A v tom, když sú k nám přicházeli pro dojití kněžství Čechové, shledali sme je hodné, ctuostné a dobré víry a pravé: i počali sme sami v sobě mysliti, abychom se vypravili do toho království a podle možnosti abychom proti zlé pověstí Čechóm pomohli . . . nemůžem mlčeti, že sme poznali lepší býti Čechy v zachování křesťanského života nežli jiné, kteří se lepší nad ně býti praví.“²⁾

Utrhavý německý „humanista“ Konrad Celtes v básni jedné ovšem ví jiný důvod, proč přišel biskup do Čech. Prý pochází ze židovského národa, a lakota peněz pudila ho „kupčiti s římským posvěcením.“³⁾ Zdá se však, že ho mistři a někteří kněží do Čech přímo vyzvali.⁴⁾

Psaním svrchu řečeným i potomními přímlovami snažil se biskup dosíci od krále dovolení na svobodné posluhování; ale král po bouři pražské roku 1484 nejprve vzkázal biskupovi, že mu nesluší takového listu vydávati, ale že mu nebude překážeti,⁵⁾ však téhož roku ještě vydal mu majestát na konání úřadu po všem království. Mistři a kněží koupili biskupovi dům veliký, jenž stojí na rohu Železné ulice do rynku,⁶⁾ vyšší dva stavové podobojí svolili se pro opatření biskupovo čtvrtý díl úroku Svatojirského splatiti, městům zanechavše na vůli, aby učinila pro biskupa dle své možnosti.⁷⁾

Vzdělaný obstarožný prelát vlašský po jedenáct let sloužil svěcením a břimováním straně podobojí; při tom Koranda vedl svůj úřad konsistořský vedle biskupa, ale jednomyslnosti mezi biskupem a kněžstvem jeho nebylo. Biskup byl zvyklý z Italie volnějším způsobům a mravům, kdežto ti kališní kněží, s kterými obcoval, byli samá mravní přísnost; rád si zaklel a byl důchodů

¹⁾ Manual Korandův. Jos. Truhlář. 131. Řeč kněží podobojích též v diplom. musejn. 1482.

²⁾ Arch. Čes. VI. 195.

³⁾ Jos. Truhlář. Č. Č. Mus. 1880. 480. Též v Rozprav. Akad. III. 4. 42.

⁴⁾ Tomek D. P. X. 25.

⁵⁾ Arch. pražs. č. 994. 79

⁶⁾ Č. 548. Tomek. Praha. VIII. 67.

⁷⁾ Č. Č. Mus. 1864. 350.

velice lakomý, tak honný na peníze, že neštítal se svatokupectví, Husitům tolik protivného. Rozmrzev se, biskup již roku 1484 chtěl domů. Však udrželi ho, poněvadž nemohli bez něho býti, ale i potom vždy se s ním hádali kněží a mistři z konsistoře zase.

Proti tomu katolická strana, když se bylo nezdařilo kapitole hned na počátku dle rozkazu z Říma chytiti biskupa násilně, snažila se vším způsobem o to, aby ho aspoň z Čech po dobrém vybyla. Jednáno skrze biskupa passovského a jiné vysoké duchovní i skrze krále polského, aby se Augustin odebral z Čech. Roku 1491 legát papežský Raimund sliboval biskupovi vyplatiti 2000 dukátů, když se odtud hne do Benátek.¹⁾

Biskup setrvav umřel roku 1493. V březnu měsíci roku 1492 napsal poslední vůli svou, v níž se zove biskupem Sancturienským a Pražským, odvolává z hněvu na Pražany kšaft v Praze učiněný, odkazuje 50 kop kostelu, kde bude pochován, poroučí Horníkům, jež sobě byl, potývaje v Hoře,²⁾ zamiloval, dvě infule, berlu z pěti hřiven stříbra, čtyři ampulky pozlatité, kalich stříbrný; chce, aby choděcí šaty jeho i ložní prodaly se na prospěch chudých, jen kuní kožich aby vzal kaplan i biblí pergamenovou, ostatní knihy aby byly kněžím, peníze a klenoty přátelům.³⁾ Biskup pochován v Týně pražském, slovatný kamenník Rejsek stesal mu hrobový kámen mistrně;⁴⁾ po bitvě bělohorské kámen rozbit od Jesuitů a kosti biskupovy vymety.

Po smrti biskupově měla strana kališná zase nouzi o kněze. Opět bylo posláti bohoslovce do ciziny, zvlášť do Italie. Tu se jim propůjčoval Filip Villanuova (Nova villa), vikář v Modeně, in partibus biskup města Sidonu (Said). Příkladem Augustina Santorinského roku 1504 rozhodl se i tento biskup, že přesídlí se do Čech k Husitům. „Pracné a nebezpečné“ přijel na Tábor; cestou totiž hrozilo mu rozkazem papeže Julia II. zatčení; nechťeltě papež, aby biskup katolický již druhý šel svěřit „kacířských“ kněží. Nesměl tedy biskup Filip připutovati o průvodě slavném. Urozený stařeček přišel skrovně, v strakatém nějakém převlečení s jediným mládencem českým! Mistři a Pražané slavně jeli pro něho, přivedli ho do Prahy v kostel Týnský v úterý Letnic a pozpívavše Te Deum laudamus uvedli ho do kolleje. Potom usadil se v domě na Šmerhově vedle radního domu. Přišel do Čech, jakž do pamětí universitních zapsáno, když panovaly příznivé hvězdy na nebi.⁵⁾

¹⁾ Arch. musej. List. pergam. 15. maj. 1491.

²⁾ Dačický-Rezek. Paměti. I. 328.

³⁾ Arch. kutnohor. Opisy v zems. 1493.

⁴⁾ Staří Letop. 268. Tomek D. P. X. 208. 209. a j.

⁵⁾ Liber decanor. II 205.

Hned začal práci svou, podáváje pod obojí, biřmuje a světě kněží. Letopisec si zapsal: „Budíž pán Bůh z toho pochválen.“ Král uznal biskupa Filipa za hlavu české církve. Ale rozpor mezi biskupem a administrátorem Pavlem Žateckým nastal brzy. Administrátor Pavel chtěl jako druhdy Koranda, aby biskup se mu nepletl v správu kněžskou, přestávaje na samotném svěcení a biřmování. Na listiny se podpisoval sic biskup Filip a mistr Pavel administrátor s úřadem svým, než vskutku chtěl Pavel panovati sám, maje k tomu snad příčiny z osobní povahy biskupovy. Roku 1505 došlo k svádě mezi biskupem „českým“¹⁾ a mistry o konsistoř. Biskup chtěl ji s přivolením královým řídit sám v domě svém; mistři však drželi konsistoř v kolleji. Hněvaje se, biskup zastavil svěcení. Protivníci jeho v universitě spojili s kancléřem Paškem a některými konšely dali se v hanění a pomlouvání biskupa. Však mělo dojíti k horšímu. Návodem konšelským vlákán byl kaplan týnský k jakés podezřelé ženě, a tu od rychtáře, jenž po něm špeh měl, popaden a s ženou veden proti církevnímu právu veřejně na radní dům a zavřen.²⁾ Biskup těžce to nesa, po všech kostelích učinil klatbu a zastavil služby boží. Nechtěltě trpěti, aby světská ruka kárala kněze. Ale když i administrátor Pavel s jinými mistry jednali proti biskupovi a proti jeho klatbě, tvrdíce, že nemá práva ku klatbám, a k tomu přidávali vždy opatrní konšelé městští sprostou řeč, že kněží za mzdu sloužití musejí; nebudou-li, držíce klatbu, sloužití, že přijdou o záplatu: Filip, jež letopisec vždy chválí jakožto stařečka s dobrou myslí, tak bolestně byl dotčen tím sporem, že plakal, až „teskno bylo na starce pohleděti“.³⁾ Nejprv chtěl odejeti do Vlach, pak se obrátil k farní sv. Štěpána na Nové město, kdež čítával mistrům i kněžím in sacra theologia,⁴⁾ a konečně vyjel roku 1506 do Hory, kdež byl poctivě a s radostí přijat. Horníci koupili mu dům a dávali mu v témdni dvě kopy českých grošů na živobytí.⁵⁾ Chrám Vysokokostelský stal se katedrálním.

I odtud v první čas ušel Horníkům, poněvadž dle výkladu Dačického „vlast táhne k sobě svého“, ale Horníci uhnávše a došedše ho v Soběslavi, přivedli si biskupa zase.⁶⁾ Vytrval pak u nich až do smrti své roku 1507. Za všecken čas světil kněze podobojí tu v Hoře i na svých biskupských objíždkách.⁷⁾ V archivě horském jsou listy, jimiž biskup prosí za lidí žalované a žaláři-

¹⁾ Řehák. Diarium. 12.

²⁾ Staří Letop. 274.

³⁾ Musej. diplomat. Opis z arch. Jindř. Hrad. 1506.

⁴⁾ Staří Letop. 275.

⁵⁾ Dačický Rezek. Paměti. I. 57. Na str. 329. vypravuje Dačický, že mu dávali ještě „mnoho přídavek“.

⁶⁾ Staří Letop. 278.

⁷⁾ Viz Řehákovo Diarium bisk. Filipa. Konával je leckdy i slavně s mnohými jízdnými, s děkanem Svatomírem a s předními měšťany. Dačický. I. 330.

vané, což svědčí o dobrém srdci. Zesnulý biskup byl pochován nejprv ve svém kostele katedrálním, pak ho přenesli k sv. Barboře, kdež jeho hrob r. 1626 od Jesuitů vybořen.

Jakkoli byly obě epizody vlašských biskupů v Čechách bez veliké váhy, jedna instituce po nich zůstala přec. Mínilme konsistoř kutnohorskou. Bezpochyby měla vznik od biskupa Filipa, jenž shromáždil kolem sebe, snad aby měl náhradu za pražskou konsistoř, kněze kutnohorské, v jichž čele byl arciděkan zdejší Svatomír, a ti kněží s arciděkanem zůstali i podpisovali se až do převratu za Ferdinanda II. pořád konsistořů čili právem duchovním na Horách. Pravomoc té konsistoře táhla se jen na 26 kollatur okolo Hory.¹⁾ O té konsistoři víc položíme doleji na svém místě.

Po smrti biskupa Filipa nastala nouze stran svěcení kněží zase a nepřestala potom už nikdy. Do pražské konsistoře zvolen od tří stavů po smrti Pavla Žateckého († 1517) kněz Korambus, jenž, nejsa z university jako předchůdcové jeho, schválně podnikl již jako administrátor zkoušku mistrskou. O tom mistrství vypravuje po mnohých létech (r. 1615) děkan filosofické fakulty Campanus: „Mathias Chorambus, děkan litoměřický, stav se administrátorem a vida že v té věci předchůdcové nad něho předčí, neváhal ke zkoušce o grad magisterský dostaviti se . . . a konsistořní a církevní věci nikdy na míře tak zlé nebyly, jako když konsistoř potom od sebe mistry odmítla.“²⁾

Od časů Korambových za kolik let zůstávala volba administrátora a konsistoře pod obojí při stavech.³⁾ Do správy Korambovy připadají začátky lutherstva v Čechách. Korambus byl starokališník, starověrec; nástupce jeho Šišmánek (do r. 1523) již se viklal a roku 1523 usadili stavové do konsistoře místo jednoho čtyři administrátory, všecko Lutherány; hlavou byl Cahera. Je v tom patrն zánovných protestantů úmysl obsáhnutím konsistoře dolejší přístrojiti své straně organizaci. Z předešlé knihy o zápasech víme, že o provedení svého úmyslu usilovala strana protestantská bez přetrží, až do vymození majestátu, ale že se jí za dlouhý ten čas nikdy nezdařilo. Se zápasem stran náboženských v Čechách organicky souvisel zápas o konsistoř, a nejvyšší tento úřad podobojích měnil svoji tvárnost dle toho, čím vliv byl právě na vrchu; jednou v ní přičiněním stavů dosazen lutherský, jindy rozhodnutím císařským upřímný kališník starověrec, jindy neupřímný kališník, jenž se propůjčil za nástroj strany katolické proti protestantům.

A což schátralých povah jest mezi patnácti administrátory, od r. 1523 až do majestátu církev pod obojí spravujícími!

¹⁾ Řehák Filip Villanuova; též Sbor. klubu „Z protokolů konsist. Kutnoh.“ 39.

²⁾ Programmata; Jičínský. 1616.

³⁾ Diplomatař Musej. 1609.

Již první z nich, Cahera, kterak dvojaký člověk byl! Po vypovězení Caherově ze země r. 1529 až do r. 1542 vystřídali se čtyři administrátorové lepší povahy. Z nich mistr Vavřinec z Třeboně (1529—1531) měl svěcení vlášské a byl lutherstvu nakloněn; měltě v bibliotece svojí podle Jeronýma, Origena, Chrysostoma, Bernarda, Dionysa, Tertuliana i všechny knihy Lutherovy. Z kšaftu jeho dovídáme se, že byl spolu „kazatel kaply Betlémské i správce kollejí Nazaretu a Králové“. Na opravné stavení Betléma, při němž administrátoři mívali byt a důchod, vydal tolik svých peněz, že po něm málo dědicové našli.¹⁾ Jeho nástupce, administrátor Václav, odkazuje roku 1539 100 zlatých Kadaňským a 50 zl. „Jochmtalským“, „kteří naši strany jsou.“²⁾ Byl tedy protestant zřejmý.

Ještě roku 1531 dovolil král, aby administrátor byl ustanoven „s radou stavů“,³⁾ ale potom již odmítal všechny pokusy lutherské o konsistoř čím dál tím tuzeji, ač nedovedl zabrániti, aby nedostal se do konsistoře protestant; ba roku 1539 byla většina i s administrátorem zase protestantská. Roku 1542 dosedl na administrátorství Mystopol, za něhož stavové opět jednou pilně jednali s králem, aby zvolen býti mohl biskup, jenž by světil kněze bez rozdílu stran. Mystopol byl by rád stal se biskupem sám; za něho udála se bouř proti králi, a Mystopol ihned ze svého lutherství dosavadního vyskočiv stal se horlivým utrakvistou, obdržel za to Betlém a děkanství sv. Apolináře. Mezi universitou a novou konsistoří kališnou přetrhlo se spojení. Ctižádostivý a bezcharakterní Mystopol začal kněží pronásledovati, poněvadž ho nechtěli poslouchati. Premnozí utíkali před jeho mstou na Moravu. Král vydal roku 1549 mandát do celých Čech,⁴⁾ aby kněží pod trestem poslouchali „Mystopolusa“, administrátora. Do Moravy psán mandát téhož času, jestližeby sem kněží přišli z Čech bez zvláštního povolení od administrátora Mystopolusa, aby byli pochyťáni; v Čechách prý nouze o kněze, a oni tam na Moravě dosti neřádně prý živi jsou.⁵⁾

Roku 1552 stavové pokusili se ze záští proti administrátorovi dle cizích vzorů protestantských doplniti konsistoř osobami svými jakožto k defensi zřízenými, z každého stavu po dvou. Král dvě léta potom, jsa na Pardubicích, zvolil za defensory konsistoře pod obojí po dvou osobách, jakž si stavové na sněmě přáli. Instituce defensorů zůstala však bez účinku očekávaného. Jen to se podařilo protestantským stavům, že roku 1555 sesadili Mystopola. Po něm volili za administrátora po sobě dva muže, reformaci neprotivné;

¹⁾ Desky zemské Miscell. měst. knih. č. 92. fol. N. 20.

²⁾ Tamže při deskách fol. T. 9.

³⁾ Budišíns. rukop. Politica. 305. Diplom. mus. 1609. uvádí ještě r. 1534.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 35. 219.

⁵⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 35. fol. 219.

z nich jeden byl Kolínský a druhý rektor university Matěj Dvorský nebo Curius, muž ušlechtilý.¹⁾

Když po třetí roku 1562 zvolili stavové Lutherána, odvážil se král učiniti proti protestantům rozhodný krok tím, že jim volby nestvrdil, jmenuje konsistoř sám. Nastal o konsistoř zápas mezi králem a stavy. Král nepovolil;²⁾ jmenoval administrátorem Mystopola zase. Odcházejce z Čech vybídl stavy, aby mu ukázali svoje právo osazovati konsistoř. Stavové sháněli důkazy z archivů a sněmů, král se však vic do Čech nevrátil, a stavové tak mlčky pozbyli práva svého, k němuž se byli dostali ovšem jen historickým zvykem.

Tehda také obnoveno arcibiskupství pražské. Brzy patrna čím dál tím větší závislost konsistoře dolejší na osobě arcibiskupové. Konsistoř kališná ráda se podpisovala ode dávna jakožto konsistoř „arcibiskupství pražského“, od nynějška zvolna stávalo se slovo skutkem. Je významno, že o pohřbu Ferdinanda I. roku 1564 „proti starému zvyku“ odloučila se konsistoř v průvodě od university a s kněžími svými tlačila se ke kanovníkům a k arcibiskupovi. S nemalou radostí zapisují si universitní paměti, že konsistoř při své dotěrnosti v naději byla sklamána, prý ji postavili za světlo-noše, z chudých starců vybrané, kdežto universí šla před pražským zvykem.³⁾

Mystopolus, administrátor, krátce před svou smrtí (r. 1568) v bytě arcibiskupově s některými kněžími pražskými přiznal se obšírným promluvením k církvi katolické, což mělo míti význam, jakoby všecka církev kališná arcibiskupovi se podávala. Skrže Jesuity dostala se zpráva o tom sloučení obou církví císaři, ale na venek obávali se strůjcové zprávu o tom dáti.⁴⁾ Sloučení to ovšem neplatí, neměťe Mystopol řádné legitimace k takovému důležitému skutku.

To lze dobře pozorovati, že od dob Mystopolových čím dál méně kněží jest poslušno konsistoře, na jejíž čelo dostávali se skoro napořád už jen lidé dvojací, podajní a v posléze i zřejmí služebníci arcibiskupovi. Již roku 1571 prosí administrátor dolejší konsistoře, Jindřich Dvorský z Helfenburku, proti farářům pražským arcibiskupa za ochranu, jakož svrchu na svém místě dotčeno. Posměch byl mu údělem v ouřadě.⁵⁾

¹⁾ O něm Truhlář Ant. v Ottově Slovníku.

²⁾ Mandát o obsaz. kons. r. 1562. v ruk. univ. kn. 17. A. 16. 188. Slavata. Paměti. I. 384.

³⁾ Univ. Monument. III. 164.

⁴⁾ Schmidl. Hist. Soc. J. I. 314. Tu je omylné datum 1572. Opravil je Vávra v Sborn. Hist. kroužku. 1893. 3. 25. Při tom zajímavo, že roku 1568 odkázal Mystopolus ke kapli Betlémské, „kdež byl kazatelem“ 100 zl. uherských. Calendar. beneficiorum. Mus. 49. G 3.

⁵⁾ Životopis zajímavého muže viz od Ant. Truhláře v Ottově Slovníku.

Když jednali protestantští stavové za Maxmiliána o svobodu náboženskou prostředkem confessí, velice jim na tom záleželo, aby dostali do svých rukou konsistoř; vždyť jen jí mohli do anarchických poměrů svých přivésti pořádek. Z dvaceti pěti článků předložené konfesse málem polovička týkala se nového zřízení konsistoře. Dle nich měla míti administrátora a sbor na císaři zholá nezávislý; defensori stavovští mějte vrchní dohled i příchranu nad konsistoři. Jakožto první stupeň církevní zprávy zřízeny buďtež při děkanstvích konsistoře, pražská buď nad nimi s právem appellatione a visitace. V církevních a věroučných věcech měla býti universí na poradu od konsistoře volána.¹⁾

Zajímavo, kterak měla dle zápisu bratrského²⁾ býti konsistoř ze sněmu volena. Volenci měli voliti, a „ředitelé sněmu aby na administrátory ruce s vyzváním jména Páně vzložili, a administrátorové potom na každého z těch spolukonsistoriánů, a ti potom aby dali ruku svou ředitelům sněmu. Kněží naši (rozuměj Bratři) aby žádnému jinému slibem zavázání nebyli než toliko samému Kristu pánu a nám, národu a jazyku Českému, kterýž jsme také jako i jiní národové dáni od Boha Otce Synu jeho Kristu Ježíši v dědictví a sloveme i jsme křesťané a ne kacíři bludy neústupně držící.“

Povědomo, že confessí stvrdil císař toliko ústně, a konsistoře stavům nevydal.

Za panování Rudolfa II. konsistoř dolejší osazována z kanceláře královské, v níž rozhodovali katolíci. Na počátku již byl stav konsistoře bídný, spravoval se jí vlastně jen kdo chtěl.³⁾ Král také toho nedbal, aby konsistoriánů byl plný počet, k práci schopný. Znajíce to, prosí r. 1578 stavové Rudolfa slovy, z nichž vysvitá bídný stav konsistoře i úmysl protestantů: „Poněvadž konsistoř v několika létech již obnovena není, a již na tento čas přes čtyři neb pět osob v ní nejsou, a supplikováním svým, aby z prací svých propuštění byli, více než jednou V. M. Cís. jsou žádali: protož se vši ponížeností za to prosíme, že k tomu své milostivé povolení dáti ráčíte, abychom jistý počet pobožných osob duchovních i světských V. M. Cské poznamenaných podali, potom jimi konsistoř řádně osaditi mohli, tak aby kněžstvo naše v řád a poslušenství uvedeno, a sektám škodlivým, kteréž se všudy po krajích rozmáhají, překážka učiněna býti mohla; nic jiného nehledáme, což Bohem naším osvědčujem, nežli křesťanského řádu, jednoty a pokoje.“⁴⁾

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14. Sněmy Č. IV. Gindely. Brüder. II. 158. 186.

²⁾ Mus. Rukop. Herrnhut II. D. 8. 220.

³⁾ Sněmy Č. V. 301. „Právo duchovní jest znevaženo.“

⁴⁾ Sněmy Č. V. 303.

K takovým prosbám stavovským vždy odpovídala kancelář jménem císařovým, že nĕnáleží stavům, kteří se drží konfessí z roku 1575 a kteří se utraktivické konsistoře strhli, aby touž konsistoř, kterou se nespravují, osazovali.¹⁾ Tak zůstávaly pokusy stavů marné a konsistoř živořila. Když administrátor Dvorský neustával nařikati na zlý stav konsistoře dolejší, obnovena jest roku 1581 asi pěti starci, a v její čelo tehda postaven Václav Benešovský, jenž přísahal poslušnost arcibiskupovi.²⁾

Roku následujícího na snĕmě zase zápas o konsistoř vzešel. Universitní professor Petr Kodicillus z Tulechova na místě vši akademie předložil stavům spis, aby se snažili vši mocí o konsistoř. Prý jest konsistoř nejvyšší právo a vrchnost v duchovenství, ona má opatrovati, aby náboženství podle slova božího a podle konfessí ve všech obcích bylo stejné, jí přísluší zachovávat kázeň v knĕžstvu i v lidu a její jest právo i povinnost vyřizovati soudy v stranĕ „pod obojí“. Z tohoto programu Kodicillova patrno, v čem byly bolavĕ stránky dosavadní nezřizovanosti protestantstva českého. V historickĕm rozhledĕ pak vykládá mistr Kodicill, že roku 1562 osoby do konsistoře volené nebyly vlastně žádná konsistoř pořádná, ponĕvadž se od stavů odtrhly. Dále vyčetl, že konsistoriánĕ roku 1571 neprávem při císaři žádali, aby mezi ně nebyli posazováni mistři z kolleje, jakož od starodávna bývalo, učinili prý tak jen proto, aby volněji mohli svůj rejď k stranĕ pod jednou věstí. Prý moudře a rozšafně nařizeno bylo již od té doby, co přistoupil arcibiskup Konrád k stranĕ podobojí, aby konsistoř pražská za jedno byla s akademii, všecy školy aby od rektora a rady akademie byly spravovány, knĕžstvo i konsistoř odtud aby měla posilu a dostatek aby byl farářův, které by konsistoř ve všem království dosazovala, a kollatury aby již více ne pod biskupem, ale pod správou stavů zůstávaly. Skončil Kodicill svůj výklad, že všecy odklady a skutky stran konsistoře smĕřují jen k tomu, „aby strana našĕ v takovém roztrhání a zlehčení a potom těmi fortely, jimiz se odpůrcovĕ pravdy honosí, vyprázdnĕna byla, čehož pán Bůh rač nás ostřfbati“.³⁾

Na jednom kusĕm listĕ archivním⁴⁾ jest kritika tehdejší konsistoře se stanoviska protestantského, kterou lze vzítí za ohlas tehdejšího veřejného mínĕní protestantů všech. Prý je konsistoř ve sporu s knĕžími vittenberskými a sama kterak se změnila od prvních dob svého trvání, jaký prý kotrlec převrhlal! Zůstala-li pak v tom způsobu, jak svatĕ a slavnĕ pamĕti král Ludvík nařídil? Tehdáz byla „během křĕstanským vedle zákona božího“, ale teď panuje u ní Kristus jenom jedinkým svým ustanovením,

¹⁾ Snĕmy Č. V. 473

²⁾ Gindely, Brüder. II. 279.

³⁾ Snĕmy Č. VI. 165. 167. 174.

⁴⁾ Arch. místodržit. R. 109. 14. Bez datum.

totiž svátostí pod obojí, v „jiném pak ve všem panují v ní modlářství a lidské smyšlenky“. Tím mělo býti řečeno, že konsistoř všecka jest již rázu katolického. K tomu přesvědčení přičinila konsistoř tehda roku 1582 zvláště tím, že dala se v zapovídání českých zpěvů zvláště o pohřbech. Chtěla míti vše latinsky. A když učitelé ani žáci při farních kostelích neposlechli rozkazu, konsistoř žalovala arcibiskupovi Martinovi, píšíc: „Zvláště v Novém městě Pražském při pohřbu žáci písně neobyčejné jazykem českým zpívajíce . . . z toho zpívání rozumí se tomu, poněvadž v něm žádné zmínky o modlitbě za mrtvé není, že to proto činí, aby latinská zpívání církevní byla vyprázdněna.“¹⁾

Stavové r. 1584 zase velmi prudký na sněmě útok podnikli na císaře, aby jim oddal konsistoř. Svrchu již zmíněno, že po některém jednání císař dal odpověď zamítavou.²⁾ Konsistoř pod správou Václava Benešovského žila tedy bez vážnosti dál. Bylo jí spokojiti se s tím, že byla již jen města královská od ní povinna bráti kněze. Ale což malá byla poslušnost! Jasně to vidíme v odpovědi konšelů Novoměstských, když je byla konsistoř roku 1589 žalovala, že od nich ochrany nemá nižádné. Novoměstští vzkazují, že drží ochrannou ruku nad konsistoři „ve všech slušných věcech, kteréž proti právu nejsou i tolikéž sněmovnímu snešení“.³⁾ Rozumí se, že se stanoviště Novoměstských a všech jiných protestantů všecko vsudy, co konsistoř podnikala, bylo proti právu a neslušno.

Když se byl Benešovský velmi naprosil, aby zbaven byl úřadu, stalo se mu r. 1590 po vůli. Král sám oznámil novou konsistoř v „ritterstueben“, povolav k tomu stav; při tom poroučel pánům, rytířům, aby přijímali na grundy své kněze jen po římsku svćené. Podotýká Slavata k tomuto jednání ne bez ostnu, že páni „poklonivše hlav i noh svých žádný proti tomu nic nemluvil“.⁴⁾

V administrátorství tehdáž nastoupil Fabian Rezek Strakonický z Gelpachu, o jehož nekalé povaze již svrchu stala se zmínka při tehdejších zápasech. Vypravováno, že byl kališník, katolík, Lutherán vše po sobě pořádkou, až naposled došel kanovnictví v Olomouci. Administrátorem byl po tři léta; aby měl větší důchod, přijal k sobě duchovní správu kostela sv. Mikuláše, při kteréž choval se tak, že ho osadní za krátký čas chtěli vyhnati od kostela. Sešli se roku 1590 v úterý den Proměnění Páně v domě Šebestiana Agrikoly, jakožto staršího v osadě, a usnesli se, „aby k administrátorovi vysláno bylo a napomenutí se mu stalo, aby bedlivěji povolání své vykonával a více hampejžů v domu farním

¹⁾ Sněmy VI. 225.

²⁾ Listina vytišt. v dodatc. č. 5. v Borového Medkovi.

³⁾ Arch. pražs. č. 410.

⁴⁾ Tehdejší obnova konsistoře viděla se býti kronikáři lounskému tak důležitou, že si ji zvlášť zapsal. Kron. Mikšovicova Opis p. Merza. Slavatovu poznámku čti v jeho Pamět. I. 384.

a na krchově nedopouštěl¹⁾ Když se Fabian Rezek nepolepšil, sešli se téhož roku v den sv. Matouše osadní zas a snesli, aby „knězi Fabianovi, faráři a administrátoru, pro jeho velikou nepilnost a jiné mnohé nezpůsoby odpuštění dáno bylo“.²⁾ Než stal se administrátorem, byl farářem u sv. Jiljí; tehdejší konsistoř chtěla ho přesaditi na Tábor: než by byl šel, raději strhl se konsistoře, odebral se vzdorně na grunty Jana staršího Lobkovice a za půl léta byl z kanceláře jmenován administrátorem podobojích.³⁾ Ale katoličtí vůdcové, kteří prolhaného⁴⁾ Fabiana učinili správcem strany podobojí, nevěřili mu sami, jakož pochopitelno. I protož přidali mu do konsistoře za vyzvědače Jana Paminonda Horského, člověka stejného povahou i životem, jako administrátor byl.⁵⁾ Vyzvědačskou a donášečskou práci konal Paminondas tak pilně, že po dvou létech obdržel za odměnu opatství Slovanské.

Byly asi neutěšené poměry v konsistoři pod obojí; Rezek, aby se zachoval, podával kněze na fary jen pod slibem, že se budou držeti „rubriky arcibiskupství pražského“;⁶⁾ s členy konsistoře, z nichž někteří byli upřímní kališníci, měl Rezek pro svoje falešné postavení neustálou vojnu. Viděli v něm tajného katolíka. Nasbíral peněz drahně, zanechal Rezek konsistoře dolejší a, jakož svrchu vypravováno, dal se mezi katolíky zřejmě.

Při novém obsazení administrátorského úřadu r. 1594 neměl arcibiskup šťastnou ruku. Staly se přímluvy k němu, aby svým vlivem dosadil v dotčený úřad slanského děkana Václava Dačického.⁷⁾ Arcibiskup si dal raditi a v kanceláři české skrze Adama z Hradce a Zbyňka Berku z Dubé, arcibiskupa, vyhlášen téhož roku děkan slanský Dačický za administrátora konsistoře podobojí. Byl to stařeček, jenž měl „urozenou ženu a dvě dcery na vdávání“,⁸⁾ o čemž ovšem katoličtí protektorové nevěděli. Znaje svůj ouraz, Dačický snažil se býti arcibiskupu aspoň na oko vhod. Uvnitř zajisté kolísal mezi lutherstvím, jehož byl přívrženec, a mezi katolictvím, jež mu pod umírajícím heslem kališnickým jakožto správci podobojích bylo vnuceno. Posílaje ze své pravomoci kněze na fary, vždy chtíval, aby „mše svaté podle znění mšálu v indu mentu mešném sloužili a sacramentum elevationis (pozdvihování) vykonávali“ tak jako se děje v církvi katolické.⁹⁾ Ba zove kněze předešlé, kteří toho nevykonávali, „bídňky“.¹⁰⁾ Jak málo za něho

¹⁾ Manual zádušní v arch. pražs. fol. 157.

²⁾ Manual. osady sv. Mikul. v arch. pražs. fol. 199.

³⁾ Týž manual. 128.

⁴⁾ „Co komu připověděl, nikdy nesplnil.“ Rudolphus Rex. Bydžovský. 224.

⁵⁾ Jireček. Rukověť. II. 76.

⁶⁾ Tak podal r. 1591 Šuda do Nymburka. Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁷⁾ Přímluvy v Recept. arcib. arch. Opis v zemsk. 1594.

⁸⁾ Bydžovský. Rudolphus Rex. 229.

⁹⁾ Listiny kouřimské r. 1603. v arch. musej. Opisy.

¹⁰⁾ Tamže v listě jednom.

byla konsistoř dolejší husitskou čili podobojí, to patrně také z toho, že kněží její musili přísahati arcibiskupovi docela po katolicku, chtěli-li dojíti svěcení.¹⁾ Také vzal arcibiskup z konsistoře dolejší za správy Dačického soud manželský k své ruce.

Ale tím vším starý administrátor se nezachoval. Roku 1602 jest mu čistiti se z toho, že nedrží s kněžími „frankfurtskými“ čili „doktorskými“, čímž rozuměli se lutherští. Zapřísahá se Dačický arcibiskupovi, že s nimi nemá, že jich nedosazuje, a něžně vyčítá, že by ho měl arcibiskup chrániti jako otec syna.²⁾ Zprávy však o tom, že dosazuje za podplatek kněze Lutherány, se množily. Vypravovalo se, že bez vědomí konsistoře „z nekněží kněze dělal.“³⁾ Když naposled propuklo, že má dcery a že je „pořádně“ ženat, sesadili ho roku 1604 z administrátorství, a císař sám poručil, aby arcibiskup vzeš u sebe „správce úřadu administrátorského podobojí“, jehož císař běže v kázeň.⁴⁾

Potom do roku následujícího byla konsistoř bez administrátora. Pře manželské, k ní náležité, teď z nutnosti dostávaly se ke konsistoři „hořejší“, arcibiskupské s důvodem, že úřad administrátorský „vaciruje“.⁵⁾

Roku 1605 dosazen v administrátorství Benedikt Pražský. Kněží již málo kteří hlásili se ke konsistoři; konsistoř stále žaluje do toho.⁶⁾ Ba kněží již ani nechtěli, byvše vyzváni, státi se konsistoriány. Píšeť císař roku 1606 přísný rozkaz do Nového Bydžova faráři Janovi Dvorskému, aby se do konsistoře dostavil a povinnost vykonal: „Neuznáváme příčin, pročby v též konsistoři vedle jiných pracovati nemohl.“⁷⁾ Také za administrátora Benedikta byla konsistoř dolejší docela katolickou.

Roku 1609 v administrátorství dosazen nedlouho před vydáním majestátu Tomáš Soběslavský, vulgo Tomášek zvaný. Přísahu složil arcibiskupovi, v ní sliboval poslušnost papeži a učinil „vyznání víry katolické, bez které žádný spasen býti nemůže.“⁸⁾ Pak již rozumí se samo sebou, že ochotně přijal se svými dvanácti konsistoriány⁹⁾ od arcibiskupa onu tuhou instrukci, o níž stavové na

¹⁾ Přísaha u Skály. Historie. I. 69. Též v Allegat. k apologii. 1618. č. 12.

²⁾ Parochialia v arch. arcib. Opis v zemsk. 1602.

³⁾ Arch. místodrž. č. R. 109. 14.

⁴⁾ Arch. místodržít. Missiv. č. 108. 194.

⁵⁾ Příklad r. 1604, když se soudí Michal Sendzivoj s Annou Belvicovou ze Štampachu o slib manželský. Arch. místodrž. Missiv. č. 111. 160.

⁶⁾ Císař se jí zastává, čině napominání nejen do měst svých, ale i kolatorům. R. 1607. na příklad píše Ladislavovi Derkovi z Dubé, že Jan Čapek, farář v Heřmanově Městci, neposlouchá. Arch. místodržít. Missiv. 116. 188. Nápodobně jiným.

⁷⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 115. 29.

⁸⁾ Diplomatař musej. Opis z kn. filos. fakult. B. 21.

⁹⁾ Jich jména v Allegat. k Apologii 1618. z nich známější jsou Hubka, Cikada, Ksel, Kocián, Mělnický, Frankonius, Nigrýn, Rejský, Včelín.

bouřlivém sněmě r. 1609 jednali, zovouce ji papeženskou. V té instrukci stálo, že povinna jest konsistoř zachovávatí náboženství, kteréž po udělení kalicha za katolické přijato, ruku držeti nad tím, aby ode všech kněží v městech Pražských tak i v krajích bylo drženo, nedosazovatí těch, kteří u víře jsou spleteni následují učení sektářských, hostinských; netrpěti těch, kteří nemají svěcení od arcibiskupa nebo jiného biskupa pořádného; posty držeti podle nařízení stolice arcibiskupské, zpověď uvěsti v dobrý zvyk, žádnému k vůli při kostelích obřadů neměnití, k školním mistrům a kantorům s pilností dohlédati, by mládež k jinému učení nevedli než k tomu, kterého se Čechové staří podobojí drželi, a mimo to, aby zpívali v kostelích staré zvyklé zpěvy, jakž rubrika pražská ukazuje; konečně byla konsistoř pověstnou instrukcí zavázána vznášeti na kancelář kde koli a kdy najde učení Bratří boleslavských.¹⁾

Pod vládou obou posledních administrátorů a konsistoří bylo kněžím protestantským nejhůře. Na kterého jen poněkud mohli, toho stíhali. Již měli stavové majestát na svobodu náboženství takřka v rukou, ještě píše administrátor Soběslavský císaři žalobu na protestantského kněze Matheidesa u sv. Martina, že není kněz, „s naším kněžstvem se na ulici vadí“, teď prý chce od arcibiskupa presbyteriát, ať prý „učiní pokání, jako učinil v šatlavě na hradě Pražském kněz Clemens, do níž na plný rok byl dán od pana arcibiskupa, a potom in exilio tři léta znova se čistil, nebo ať učiní, jako Jan Koželuh u Hory Kutny, jenž nejso kněz byl mrskán“.²⁾

V posledním čase největší nesnáze způsobeny byly konsistoří „kališnou“ knězi Eliáš Šudovi, jenž dostal se objednaním osady za faráře do Týna v Praze. Byl pyšný a chytrý Lutherán, o jehož zničení konsistoř uložila. Arcibiskup Karel i kancelář královská proti němu jsou pozdviženy. Prý jest neknež. Administrátor píše stížně císaři, že Šud byl frátrem v klášteře kdys za svého mláda, že se mezi kněze vloudil jako vlk, teď že složil processí, která se v tom chrámě na každý tejdén konala, prý ho nepotvrdí za faráře nikdy.³⁾ Arcibiskup za to vzkázal konsistoří pochvalu: „že se na jednoho každého pořádné kněžství dotazujete a toho, kterýžby svého svěcení svědectví nesložil, nefedrujete ani mezi sebou netrpíte, to my vám velice schvalujeme“.⁴⁾ Teď nastala shánka v matrikách kněžských, je-li Eliáš Šud ze Semanína zapsán za kněze svěceného. Poněvadž tvrdil Šud jako na posměch arcibiskupovi, že má svěcení od arcibiskupa Brusa z Mohelnice, hledali tedy v knihách konsistoře hořejší. Našli pouze jméno Eliáš Ročovinus. řádu poustevníků svat. Augustina, jenž byl svěcen r. 1569. Osadní

¹⁾ Diplom. musejní. 1609. Skála. Histor. I. 166.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

³⁾ Tamže. R. 109. 14.

⁴⁾ Tamže.

týnští, ujímajíce se svého faráře, vzkázali konsistoři, jejich Šud že je skutečně onen Ročovinus, prý byl určen v klášteře Ročovském za převora, ale sešlo s toho. Konečně se ozval Šud sám, vyznávaje, že je syn mistra Mikuláše Šuda ze Semanína, astronoma císaře Ferdinanda I., že byl v škole Jesuitů, odtud šel do klášteřa sv. Vavřince pod Mělník, tu byl při převorovi Fridrichovi, rodiči benátském, a ten že ho bez oblečení k svěcení poslal roku 1569. Potom že farářoval v Nymburce, r. 1570 že připojil se ke konsistoři podobojí, Kalvin že není, mši v ornátě že slouží a missálu při oltáři že požívá.¹⁾

Po létech (r. 1616) vypravuje soudu staroměstskému Albrecht Rudner z Rudnerku totéž, co Šud, jenom že s doplňky, kterých pominouti nesmíme. Byl prý Šud v klášteře sv. Vavřince; o princi učinil „o mistru Janovi Husi hanebný kázání, při tom bylo mnoho lidu, a byla by se stala bouřka proti takovému kázání“. Šud dostal za to od legáta benátského, mantuanského a jiných, kteří tu byli z katolíků, mnoho peněz; potom se ztratil a teprv po dlouhém čase dostal se do Nymburka. Kněží prý na něho vždy „vrčeli“, že pořádným knězem není.²⁾

Než se věc Šudova dokonce rozhodla v konsistoři a u arcibiskupa, je-li přece kněz či není, obdrželi stavové majestát — a Šud se stal prvním administrátorem nové protestantské konsistoře.

Konsistoř pod obojí utrakvistická zrušena, a s výčitkami na ni vzpomínáno. Prý, kdykoli jim dal pán Bůh muže pobožného, učeného, k straně evangelické náchylného, tedy jej poháněli do Prahy, nejprve upeskovali, kněžství odsuzovali a na zápisy propouštěli zase, jakž knihy kněžské konsistoře těch zápisů plné jsou. Zrušením konsistoře prý získají i katolíci, neboť nebudou vybíhati z klášterů mniši Poláci, Slezáci a Čechové; prý který se druhdy v klášteře něčeho zlého dopustil, tehdy táhl do pražské konsistoře, od konsistoriánů pak ne za poběhlce a za znamenitého kněze pro jeho formát (list o kněžství) držán byl.³⁾

Zříditi novou konsistoř byla práce velice nesnadná, poněvadž měli míti v ní účastenství Bratří podle protestantů. Jak nesnadno oboje sloučiti k společné práci, bylo znáti při dobývání majestátu. Bratří rádi chodili svou cestou, a mezi Lutherskými také vždy byli lidé fanatičtí, kteří nechtěli míti s kacírskou Jednotou nic činiti. Smírní členové lutherští měli tuhou práci, aby ukrotili nesnášenlivost ve vlastním táboře, jenž pomoci bratrské k vydobytí svobody měl pilně potřebl.

Vyskytly se všelijaké návrhy. Nejprv upozorňováno na to, kde a kteří jsou mistři a bakaláři, ve Vittenberce na kněze ordino-

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109 14.

²⁾ Arch. pražs. č. 1068. 275.

³⁾ Rukopis budišins. Politica. 340. Návrhy kněžstva evangelick. z krajů. Chrudim. Hrad. Časl. shromážděných r. 1608.

vaní, kteří by se k řízení konsistoře hodili, prý kněžstva učeného ordinací vittenberské je na sta, zvláště na gruntech Petra z Rožmberka.¹⁾ Panstvo protestantské však chtělo při zřízení konsistoře přednost míti a nedalo nic na návrhy, zvláště ne na přespólní. Bratří vůdcové, Budovec, Hochauzar Bernart, Ota z Losu, Linhart z Neyenperka, Martin Fruvein psali Petru Vokovi z Rožmberka o radu, kterak zříditi novou konsistoř; při tom spolu oznamovali panu Vokovi rozhodný úmysl, že od svého kněžstva bratrského neupustí právě tak, jak jiní nechtějí upustiti od ceremonií a ustanovení lidských.²⁾ Již z toho patrně, kterak tuhé bylo jednání dostati dvě různé strany pod jednu konsistoř.

Byly však nad to ještě nesnáze tuhé i mezi protestanty samými. Poučný je tou příčinou dopis Kutnohorských do Prahy, v němž těžce vyčítají, že volán k poradám o konsistoř kněz barborský Phaeton, však arciděkan pominut; „je nám divné, že z Jednoty bratrské jsou čtyři osoby, z konsistoře pražské, jež kališňsky jmenují, tolikéž a též tolik z evangelitských, však na větším díle, mimo našeho, ubiquitous voleni, a orthodoxi dokonce pominuti jsou.“ Z Prahy odpovídají vyslaní horší, „že mezi direktory o řádu církevním veliká roztržitost jest, někteří kněží přespólní se privatim do domů některých pánů povolávají a s nimi se rada o ty řády drží, a divně contra orthodoxos ecclesiae ministros parlamentuje.“³⁾

Na jednání o nové konsistoři zvolena kommissí, v níž bylo 17 osob. Kommissie i stavové konečně se jak tak dohodli na sněmě roku 1609. Snesli se, aby bylo 12 konsistoriánů, mezi nimiž tři oudové university. Ostatní aby byli tři Bratří a šest evangelických. Administrátor jeden ať vzat z té strany, druhý z druhé. Bratrský administrátor měl jméno senior. Administrátor s radou staršího, a starší s radou administrátora, ovšem také konsistoriánů ostatních, nechť dosazuje kněze; každá strana podržiz svoje ceremonie; ornát buď na vůli zanechán, ale aspoň v komži nechť slouží se. Potom ještě dodatkem nové snesení učinili stran svěcení kněžstva; jestli po osazení konsistoře mládenci pobožní na kněžství svěcení budou, má se to při akademii v kolleji díti, a jako administrátor v přítomnosti staršího, tak zase senior v přítomnosti administrátora kněze své řídití a potvrzovati má; kněží z říše přišlí aby se examinovali znova.⁴⁾

Po všelijakém jednání stavové vydali konsistoriánům instrukci. V ní uloženo, aby řídili se dle konfessí z r. 1575 a vedle majestátu; moc světiti že má konsistoř příkladem apoštolů; k úřadům

¹⁾ Rukopis budišins. Politica. fol. 340. Návrhy kněžstva evangelického z krajů. Chrudim. Hrad. Časl. shromážděných r. 1608.

²⁾ Arch. třeboňš. Opisy v zemsk. 1609.

³⁾ Arch. kutnoh. Opisy v zemsk. 1609.

⁴⁾ Arch. třeboňš. Opisy v zemsk. 1609.

kněžským aby povolávala osoby hodné, od děkanů doporučené, v konsistoři zkoušené, kteréž světiti má vzkládáním rukou. Na fary podávati kněze jest sic její právo, ale ať podá, koho „pan kollátor“ chce. Míni-li kněz opustiti místo, půl léta napřed dej věděti vrchnosti, děkanovi i konsistoři pražské. Nechť dbá konsistoř kázně, drží ruku nad čistým učením. V krajských městech měl býti dle instrukce dosazen děkan s vědomím defensorů; při děkanech ať jsou jako menší konsistoře. Vrchní z děkanů jako inspektor visituje v kraji ročně jednou a podej o každém knězi zprávu do konsistoře pražské. Administrátor a konsistoriáné měli dle instrukce navštěvovati všechny církve. Kněžstvo konej sjezdy s povolením defensorů. Po všech osadách ať zvolí konsistoř po čtyřech nebo více osobách, které by jakožto curatores ecclesiae přidaly se k duchovní správě na radu a pomoc. Ty osoby nechť podávají zprávu konsistoři pražské o faráři, kterak si vede. Pražské konsistoři náleží dle instrukce soudní právomoc nad duchovenstvem, soud manželský. Je-li spor věroučný, nechť přiberou se k poradě professorové theologie, věci veliké váhy a nesnadnosti zůstaňtež k úvaze synody všeho kněžstva. Cizí kněží ať podrobí se zkoušce v konsistoři. Jí přísluší censura knih, agendy tisknouti, rozkazy a instrukce vydávati. Také je povinnost nové té konsistoře, aby pečovala o vdovy a sirotky kněžské. Stran ceremonií pravila instrukce, že jedny jsou ustanoveny od Krista a apoštolů, ty aby byly držány; druhé jsou od církve nařízeny, ty aby zůstávaly kněžím „na svobodě“. Tím měli se usmířiti Bratři s novým pořádkem věcí. Processí vůbec neměla držána býti; vystavovati a pozdvihovati svátost, hrob o Zelený čtvrtek pořizovati, dětem podávati nemluvným, to vše zakázáno. Proti tomu zvoniti a svěcemi na oltáři svítiti zůstaveno na svobodě, rovně tak i roucha. Konečně nařízeno, aby svátky se světily, ale po kázání v sváteční den kdo by chtěl pracovati pro svou výživu, ten smí.¹⁾

K tomuto řádu přidávány později rozmanité přídavky, vysvětlivky, opravy, z nichž důležitější jest instrukce děkanů z r. 1612. V ní se připomíná, aby děkanové drželi se stran služeb božích agendy; při křtu aby drželi všickni jednu formu, lipskou nebo vittenberskou; lehčí věci manželské že mohou rozhodovati sami, těžší nechť odsílají konsistoři; děkanové aby měli pokladnici, do níž nechať o konvokaci jednou za čtvrt roku skládají kněží po 15 gr. míš. Z těch peněz budou se podporovati kněží nedostateční a sirotci kněžští. Kšafty své nechť podávají všickni kněží do konsistoře; kterému faráři děje se ublížení v důchodech, v dešaticích, nechť žaluje v konsistoři; jeden kněz druhému aby do osady nevkráčoval, na kázání aby se nehanili; vokace na kněžství aby se mládencům dávala jen k pražské konsistoři a nikam jinam. Do této instrukcí vymohli si stavové článek, jímž kněží nové

¹⁾ Řád konsistoře tištěný v arch. musejním.

konsistoře byli povinni pomáhati k utužení poroby českého lidu, totiž „za generalní povinnost všem kněžím uloženo, neoddávatí k manželství nikoho bez dovolení vrchnosti“.¹⁾ Článek sám není ovšem z brusu nový. Již r. 1552 uložil kněžstvu sněm stavovský stran oddavek lidí robotních.²⁾

Administrátoru a assessorům evangelické konsistoře r. 1609 uloženo přisahati, „stavům podobojí a defensorům nad konsistoří a akademií nařízeným“, že se v tom úřadě budou chovati, „jakž předně konfessí česká, snešení všech tří sjednocených pánů stavů i také řádové církevní, v knihy konsistořské vložení, ukazují; že budou kněžstvo v dobrém řádu zdržovati, v soudě duchovním vedle zvláštní instrukcí pravdu vésti a křivdu tupiti, tajnost zachovati, k defensorům zření míti. K tomu dopomáhej Bůh otec, Syn, Duch sv., jediný Bůh poženaný na věky. Amen.“³⁾

Defensoři ročně dvakrát měli se scházeti řádně v koleji Karla IV., jednou k neděli provodní, druhé před soudem zemským svatováclavským, mimořádně dle potřeby. V schůzi měli držeti radu a jako v soudě vyslyšeti každého volně; sami aby hlasovali po pořádku na podání direktorovo podle stavu a let, a většinou aby rozhodovali za přítomnosti nejméně patnácti. Na pomoc měli si vzítí prokurátora a dva písaře, vše na stavů náklad. Za důvod toho dí instrukce prorocky, „že bez pochyby nemalé stížnosti na ně vznášeny budou“. Defensoři měli rovnati spory mezi konsistoří a universí, mezi administrátorem a osadními nebo kollátory; kdyby strana pod jednou ublížila evangelickým, jednají o tom defensoři s nejvyššími úředníky zemskými a osobami stavovskými po šesti z každého kraje vybranými; věc vnesou pak na císaře. Straně své nařizovati mohou sami bez císaře; bylo-li by potřebí, usnesou se o svém nařízení s nejvyššími úředníky zemskými a s osobami stavovskými z krajů, a vidí-li se potřeba, nechají sněmu, aby sám rozhodnul.⁴⁾

Defensorům také uloženo, aby nevkládali se do spravedlností konsistoře neb akademie, kteráž byla jim v ochranu dána, zvlášť neměli se plésti v manželské soudy konsistorní. Odvolání z konsistoře sic prý jde k defensorům, ale ti ať svolají na to synodus z předních osob z kněžstva krajského i z laiků, ze všech tří stavů vybraných. Za appellaci položí se 15 kop českých, kdo zůstane křiv, ztratí je, kdo vyhrá, tomu se vrátí. Obsazení konsistoře dítí se má v shromáždění defensorů spolu s osobami, ze stavů k nim přidanými, a to tak, že defensoři přijmou hlasy od kněžstva nejprv a pak se rozhodne.⁵⁾ Dle Stránského králi příslušelo stvrzovati

¹⁾ Rukop. univ. knih. č. 17. A. 16. fol. 203.

²⁾ Sněmy Č. II. 641.

³⁾ Arch. kutnoh. Opisy v zemsk. arch. 1609.

⁴⁾ Rukop. Gerštorf. v Budišíně. 33.

⁵⁾ Arch. kutnohors. Opis v zemském arch. 1609. Privilegia univ. v mus. č. 23 II. 8 264.

konsistoriány, mezi něž teď voláni bývali i venkovští děkanové krajsťí.¹⁾

Za prvního administrátora zvolen, jakž dotčeno, Eliáš Šud a za prvního seniora bratrského Mat. Cyrus. Jim jakož i jejich assessorům, jichž však nebylo 12 než jen 9, vydány přísahy. Úřední titul protestantské konsistoře české byl: „Nos administrator, senior, parochi, magistri et professores Academiae Caroli, assessores consistorii.“²⁾

Konsistoř řídila se stavovskými instrukcemi, pokud stačily, byla li na rozpacích, ptávala rady při konsistoři Vittenberské.³⁾ V první čas snažila se pilně o zachování řádů. Děkanové jsou napomínáni k dohledům, a Šud jezdil po visitacích. Na příklad roku 1612 píše děkanovi do Mladé Boleslavi rozkaz, aby všecko kněžstvo okolní k desáté hodině na celém orloji dne 22. máje svolal, posílům aby zaplatil každý kněz sám, a svým jménem aby se zapsal, že k té konvokaci přijde. „Nařízeno jest v rádech,“ tak dí Šud úvodem, „abychom ročně všechny církve, vyvolice z prostředka svého osoby, navštěvovali a k správě krajských děkanů i farářů dohlédali.“⁴⁾

Také o jednotu víry, pokud tiskem bylo jí lze docílití, pečovala konsistoř: roku 1612 chtěl rytíř Diviš Markvart z Hrádku, hejtman kraje plzeňského, pro své poddané dáti vytisknouti katechism od kněze Brunčvíka sepsaný v duchu protestantském, ale konsistoř nedovolila imprimovati ho, prý vydá sama svůj pro všechny stejný.⁵⁾

Těž pilně konala konsistoř dvakráte v rok svěcení kněží.

Ale konsistoři ani defensorům nedařilo se tak, jak po majestátě doufali. Nehledě k tomu, že od strany katolické a od vlády překáželo se jim podle svrchované možnosti, oni měli také své vlastní domácí mrzutosti. Jednak nebyla ani ještě r. 1614 konsistoř plna, agenda nebyla pořád hotova, process práva duchovního, jakž ho konsistoř navrhla, nechtěli defensori schváliti, stran appellatione také leccos vázlo, vrchnosti protestantské nechtěly poddaných mládenců pouštětí k svěcení, rychtářové městští nechtěli sloužití konsistoři při exekucí jejích výpovědí soudních, takže konsistoř byla bez pomoci světského ramene skoro touž měrou mdlá jako bývalá konsistoř podobojí.⁶⁾

¹⁾ Stránský-Tonner. Respubl. 160.

²⁾ Kn. konsistořská v arch. zem. B. 23.

³⁾ R. 1611 běře odtud pražská konsistoř instrument o manželství mezi přibuznými v třetím stupni. Arch. zems. B. 23. 96.

⁴⁾ Arch. zems. B. 23. fol. 148. Jiná nařízení do Beronna, do Slaného, do Loun fol. 375.

⁵⁾ Arch. zems. B. 23. 154.

⁶⁾ Tamže. 356.

Však daleko horší a nebezpečnější byly rozmíšky z té příčiny, že konsistoř byla složena z kněží dvojných, bratrských a protestantských, a že mezi protestantskými byli kněží kalvinští. Ani Bratří mnoho proti druhým nereptali; ale lutherští kněží nechtěli Bratrů snášeti. Přes tu chvíli některý z nich napsal proti konsistoři tou příčinou hanopis. Z prvních byl farář svatohavelský Procházka, jenž spisem obvinil stavy r. 1610, že do konsistoře nasázeli bludařů a kacífů. Byl nucen urážku „dvojitě konsistoře“ odvolati.¹⁾ Větší vzdor pražské konsistoři způsobil děkan chrudimský Blazenus, (Blažej Borovský). Vzbouřiv 30 kněží kraje svého, v spise vyčetl konsistoři, že senior bratrský v ní dosazuje kněží bratrské na škodu lutherských, a tím kněží „pod obojích“ že ubývá. Defensoři pro zamezení rozkolu volali Blažeje do Prahy, zavřeli ho a v přítomnosti konsistoře vymazal ho z knih sám Jan Jiří ze Švamberka, nejvyšší komorník království.²⁾

Tím kněží nepokojní jsou zastrašeni na čas, ale hlasy „nepokojných mudrlantů“ proti konsistoři neumlkly, a to právem: neboť assessorové bratřští i jejich senior účastenství měli ve všech věcech, které se týkaly evangelíků, naopak však trpěti nechtějice, aby členové lutherští působili ve věci bratrské. R. 1617 vyšel obširný list od protestantů „orthodoxních“ proti dvojitě konsistoři, proti Bratrům v ní a proti těm členům jejím, kteří jsou smyslu kalvinského čili jak říkali tehda „sakramentářského“. V tom spise vyčítá se bratrským konsistoriánům, že při examinování kandidátů kněžství lutherského dávají otázky, kteréž se nesrovnávají s konfessí; proto také nechtějí mládenci lutherští trpěti, aby při svěcení na ně skládal ruce senior; ať prý světi si každá strana své. Bratří v konsistoři prý soudí všecko, ale souvěrci jejich nedávají se pod jurisdikci administrátora, nýbrž jen pod seniorovu; věci manželské svých lidí prý Bratří rozsuzují mezi sebou tajně jako nějaká druhá konsistoř; podle toho také vedou si kněží „sakramentáři“, kteří jsou děkany; zvlášť horský děkan posílává kněze k svěcení za hranice ke Kalvinům; kněží sakramentáři vzpírají se rouch kněžských ustanovených, vyhazují ze škol katechism lutherský a uvozují heidberský, kalvinský. Konsistoř prý také nic nehledí si censury, když jde o tisk kalvinský: onehdy prý vydal Dačický slabikář, v němž stojí otázka: Co se přijímá, když se podává chléb posvátný? A odpověď: Pamět těla Kristova.³⁾

Poměry nové konsistoře evangelické nejlépe vypsál Kezelius v své kronice Boleslavské. Dí: „Konsistoř závist velikou od strany odporne měla, i sami mezi sebou jak političti tak kněží se ne-

¹⁾ Proto prý změnil jméno své pak v Spacier dle Rezka v Č. Č. Mus. 1888. 217

²⁾ Skála. Histor. I. 326. Jireček. Rukov. I. 90.

³⁾ Skála. Hist. II. 43. 44. 45.

srovnávali, jedni druhé podhlídali, i mezi těmi dvanácti obnovenými konsistoriány velická nesvornost byla, jedni druhým na vzdůru, co mohli protimyslného, činili, jedni druhé haněli, pikartovali, kalvinovali, že se jedni pod druhých pláštěm kryjí, sobě vycítali a skůro na tré dělit se chtěli.“ Jinde dří o nesvornosti konsistořské týž učený kronikář: „Děkanství do vsí přenášeti chtěli z měst, každý chtěl svou víru míti, o agendu (stran obráďů) nikdy se sněsti nemohli; . . . ani ta konfessí česká, ani augšpurská jim obštáti nemohla, stary i novy sakramentáře si vymyslili, augšpurskou variatam et invariata confessionem nazývali.“ Když pod správu konsistoře vpraveni jsou i kněží němečtí, byl zmatek nejhrubší. Kezelius tou příčinou dří: „Němečtí kněží, zvláště cizozemci, kteréž páni stavové beze všech jejich zásluh k své konsistoři a konfessí přihrauli, naprosto tou konfessí ani konsistoři se říditi nechtěli.“ I jméno chtivali míti obzvláštní a jen sobě příslušné, totiž jméno Lutheránů.¹⁾ Na to, že se i mezi konsistoriány dostal Němec, zlobil se Stránský. Byl mu to „nebyvalý způsob.“²⁾

Již s dostatek patrno, že při této nesnášenlivosti stran evangelických mezi sebou byla konsistoř jejich postavena na míře velmi neutěšené, až přišla katastrofa, která rozvaděné evangelíky smetla všecky stejné, bez rozdílu.

Do konce svého měla evangelická konsistoř administrátory tři. Šud umřel r. 1614 bez kšaftu. O jeho jmění byl dlouhý soud mezi císařským rychtářem, jenž hlásil se k odúmrti, a mezi obcí a konsistoři.³⁾

Nová volba administrátorská děla se téhož roku věrně podle řádu sneseného. Do krajů jsou od defensorů rozeslány listy zvací pánům i městům. V městském pozvání čteme: „Vedle dotčené instrukcí a moci, od J. M. C. a jich milostí všech tří pánův stavův nám dané, žádáme, z povinnosti pak napomínáme, abyste dvě osoby podobojí a konfessí naší české se přiznávající z vašeho stavu městského téhož kraje k neděli nejprve příští do měst Pražských na noc vypravili, kteréžby v pondělí na ráno v hodinu 10 na celém orloji k volení a vyhlášení administrátora a dosazení konsistoře do kolleje Veliké najíti se daly.“⁴⁾

Zvolen Sigismundus Crinitus Misenus za administrátora, a po jeho smrti básněmi oslavované⁵⁾ volen roku 1619 Dikast, jenž korunoval spolu s Cyrem seniorem zimního krále českého, jemuž také, když táhl do ležení roku 1620 několik dní před bitvou

¹⁾ Citáty z Kezelia čti v jeho Kron. Mus. fol. 349. 364. O Němcích v konsist. kniha Desideria z Fridberka. Cil papeženců. Mus.

²⁾ Stránský-Tonner. Respub. 163.

³⁾ Arch. pražs. č. 1068. 275.

⁴⁾ Datum 10. června. List poslaný do Berouna. Opis v rkp. kron. děkana Seydla str. 138.

⁵⁾ Mus. č. 49. C. 14.

bělohorskou, dával u Týnského kostela roztažením ruky na hlavu požeňnání.

Roku 1621 Dikastus, poslední evangelický administrátor, vypověděn do vyhnanství, a tím byl evangelické konsistoři konec.

Je otázka, kterak byla konsistoř zřízena před tím, než proměněna v protestantskou, a kteraké bylo církevní zřízení kalíšnické vůbec.

Konsistoř pod obojí byla, jakož svrchu leckde dotčeno, složena z několika kněží ku pomoci administrátoru. Mezi konsistoriány od začátku přední slovo a místo měli professoři z university až do té doby, kdy pro své protestantské vyznání víry byli úmyslně vylučováni. Počet dvanácti ustrnul za pravidlo; však často nebyval plný, jednak z nedostatku příhodného kněžstva, ale později také z nedbání těch, kteří konsistoř osazovali. V posledních létech XVI. věku i jenom tři radové seděli v konsistoři.

Jako administrátor stejně tak konsistoriáné někdy jmenováni byli od vlády, jindy od stavů, ba víme již, že administrátor s radou Pražanů Starého i Nového města vybral z farářů pražských „muže hodné a pokojné“.)

Konsistoř pod obojí vždy vedla si tak, jakoby sede vacante zastupovala pravomoc biskupovu. Roku 1537 usnesli se stavové o pevný řád konsistorní. Dle něho mistři a kněží vydají ze sebe 8 osob, a stavové z nich zvolí administrátora, jemu buďtež všickni kněží poddáni, bez jeho vůle nechť nemění farář svého místa; páni a města prý sic držívají ruku neposlušným kněžím, a ti se rotí proti administrátorovi, ale to ať se tresce; kollátor ať neposlušného kněze vydá pod pokutou 25 kop gr. českých. Konsistoř ať poslouchá administrátora; kdyby měla v něčem těžkost od koho, ať žaluje Pražanům, ti jí ochrání. Kdo by neposlechl konsistoře příčinou manželského soudu, jakž mnozí si obvykli, toho prý bude trestati král. Který kněz chce na Moravu, ať vezme od administrátora list zachovací, který chce odtamtud, ať přinese list od pána nebo od děkana. Konsistoř má dbáti o mravný život kněží, zvláště aby na sebe nekázali, farář aby hleděl k mladým kněžím, co káží, bylo-li by co nerozumno, ať trestají. Administrátor má jurisdikci nad kněžstvem, ale kdyby poznal kollátor nepořádného kněze, smí ho sám trestati i vazbou, ovšem ne jinak, než když prve oznámí děkanovi.)

Zásady tu vyslovené zůstávaly platny napořád, jakkoli dlením doby a zrostem protestantstva rušil je kdo moha. Jurisdikce pražské konsistoře táhla se v XV. století i na Moravu; v století následujícím při anarchii náboženské na Moravě na pražskou konsistoř nikdo tu nedbal, leč že ob čas některý process stran manželství

1) Píše o tom Jan z Valdštejna císaři r. 1575. Arch. místodrž. č. R. 109. 15.

2) Sněmy Č. I. 415. 416. 417.

do Prahy byl odeslán na rozhodnutí.¹⁾ Uvidíme doleji, že kněží, jakmile z Čech utekli na Moravu, v tu chvíli měli se za bezpečné před konsistorním pražským právem.

Konsistoř scházela se k poradám a jednáním „in stuba facultatis“ v universitě²⁾ až do let šedesátých XVI. století, tedy doby protestantská akademie od konsistoře odstrčena. Potom sic leckdy také konány schůze v kolleji,³⁾ ale obyčejnější scházeli se konsistoriáné v bytě administrátorové buď v Betlémě nebo na té faře, kde faroval. Byla-li věc nesnadná, zavoláni do porady konsistořské všickni pražští farářové bez výjimky.⁴⁾ Konsistoriáné byli vázáni držeti tajnost rady, ale v XVI. věku administrátor leckdy nucen byl napomínati pánů bratří, aby nepronášeli tajnost rady.⁵⁾ Z konsistoriánů jeden býval kancléřem, jenž na péči měl konsistorní knihy. Ten býval někdy písařem sám,⁶⁾ někdy k službě písařské míval administrátor písaře zvláštního, k službě poslovské a jiné případné byl konsistorní pedellus. I pedellus musil býti v péře honěný, poněvadž mu leckdy ukládali „poznamenávati, co se v konsistoři řídilo“.⁷⁾ Konsistoř chtěvala, aby pedellus žil poněkud klerikálně, ale nebylo lze při všech docílití toho. Na příklad r. 1575 volán před všecku konsistoř Jan Chlumecenus, pedell, aby se zpravil, proč se v noci toulá a ožírá.⁸⁾ Tři léta potom přivedl rychtář a jeho škaryanti Jana pedellusa svázaného jako zločince. Nalezli ho v domě podezřelém a neuměl ani mluvit.⁹⁾

K důchodům administrátorovým náležely požitky a byt při kapli Betlémské. Dle zakládací listiny Hanuše z Milheima měli býti za správce kaple navrhováni kollátorovi kněží od nejstarších tří mistrů kolleje Karlovy a purkmistra staroměstského. Když Milheimové vymřeli, zůstalo podací právo při oněch třech professorech universitních spolu s purkmistrem, a ti sem jmenovali obyčejně administrátora podobojích za kazatele neboli za faráře, neboť kaple stala se v XV. století farním kostelem.¹⁰⁾

Časem obvyklo, že administrátor do své „residence“ byl slavně uvozován. Způsob tohoto uvozování starého byl ten, že v kolleji Veliké se kněžstvo i hosté a všecka universí shromáždili, odtud

¹⁾ Gindely. Brüder. I. 462. Borový Brus 177. dí, že do r. 1566 podávala konsistoř pod obojí na Moravu kněze.

²⁾ Arch. arcib. Opisy ze zemsk. 1565.

³⁾ Arch. zemsk. O. 5. fol. 122. R. 1573.

⁴⁾ Arch. rakovnický; kopiál z r. 1596. to ukazuje.

⁵⁾ Arch. zems. O. 5. 222.

⁶⁾ Rakovničtí píší r. 1590. Tomáši Soběslavskému, faráři u sv. Mikuláše, jedenkrát „písaři konsistoře“, jedenkrát „kancléři“. Archiv. rakov. Kopiál z r. 1590.

⁷⁾ Arch. praž. č. 1067. 311.

⁸⁾ Zems. arch. O. 5. 238.

⁹⁾ Arch. praž. č. 1120. 12.

¹⁰⁾ Tomek. Praha. IX. 103. 125.

šli průvodem přes rynek, trubači z radního domu troubili, žáci zpívali i hráli. Na prahu kaple přijat byl administrátor od osadních a od patronů nebo kollátorů kaple, mezi nimiž býval často rektor universitní přítomen. Když promluveny řeči vítací a slibovací, administrátor vpuštěn do chrámečku, kdež konány služebnosti boží;¹⁾ potom odevzdán mu kostelní inventář, jenž držel v sobě roku 1531 kromě jiných věcí 14 ornátů a 12 kalichů se stříbrnou monstrancí.²⁾

Kaple měla z odkazů důchod nemalý, jen z vinic počítáno v XV. století ročně nad 8 kop.³⁾ Důchody spravovali mistři v universitě a vypláceli faráři betlémskému (tedy i administrátorovi, když jím byl) „od starodávna“ dvacet kop ročně.⁴⁾ Při Betlémě choval administrátor — jakož víme zcela bezpečně o Mystopolovi — koně v marštali. Byli to koně k jeho potřebě, snad k visitačním cestám. Také administrátoru Dačickému r. 1603 musili kollátoři postavití novou stáj na dvoře, v níž měl koně.⁵⁾

Administrátoři si vedli v Betlémě naposled již jako ve svém. Mystopol učinil začátek, opanoval kapli dekretem královským, aby nezávisel na seniorech z university. Držíc se pravidla, že vrchní kollátor kaple po vymření rodu fundátorova jest král, komora královská podávala potom ke kapli betlémské administrátory, protestantům i universitě nemilé, sama, a vznikaly z toho těžké rozepře mezi administrátorem, professory a osadníky, kteří také chtěli míti aspoň do správy zádušního jmění co mluvití. Když který administrátor mohl dosíci živné fary jiné, ovšem o Betlém, jenž zvolna pustnul, nestál. Neměl-li nic, tlačil se do Betléma a soužil professory.

Z mnohých a dlouhých sporů a kyselostí stůj tu jen něco málo na poznanou věc.⁶⁾ Administrátor Václav Benešovský, nemoha pro nezdraví farářovati u sv. Martina, přistěhoval se roku 1583 do Betléma, a zde nesloužil nic. Ani nedopustil, aby za něho kázal tu někdo jiný. Mistři ho tedy vypověděli z bytu; ale kněz nehnul se. Když naléhali příliš, vzkázal, že jako administrátor může býti při kterékoli fary volně; ať prý mu zjednají u císaře propuštění z administrátorství, on že odejde, o Prahu že nestojí tak jako tak. Největší obtíže měli professoři za administrátora Dačického. Zatím co se původem purkmistra Krocína soudila městská rada o Betlém s professory, chtíc jim ho vyrvati, vyžádal si Dačický roku 1594,

¹⁾ Rukop. zems. arch. Oecon. 14. 462. fol. 331. stojí, že při uvozování administrátora (r. 1607) žáci „viva voce et in instrumentis personabant“.

²⁾ Arch. praž. kodex č. 9. 239.

³⁾ Tomek. Praha. IX. 115.

⁴⁾ Arch. zems. Oecon. 14. 33.

⁵⁾ Tamže. 199.

⁶⁾ Obšírně ovšem jest v rukop. Oeconom. 14. arch. zems. Spracovaný Tomkem odtud material čte se v Č. Č. Mus. 1847.

nemaje jiné fary, úřad a byt v Betlémě. Místodržící ho sem dali. Po dvou letech získal faru sv. Jindřicha, ale professoři s proboštem kolleje Karla IV. mu vzkázali, aby jen při Betlémě zůstal, že se jim nikoliv za slušné nezdá propustiti ho, poněvadž jistým poručením místodržících sem dodán. Administrátor místo odpovědi poslal jim klíče od kaple a šel.¹⁾ Důchodů však nezanechal; roku 1597 musili mu půlročně dáti místo desíti obvyklých kop dvanácte.²⁾ Mistři začali se hádati s městskou radou o volbu nového kazatele, ale než dohodli se, vrátil se roku 1599 Dačický do Betléma zase; nepobýv však dlouho, odešel na faru k sv. Petru, odtud zas do Betléma a z něho na konec k sv. Michalu na faru. Když ho chtěli professoři přinutiti, aby bydlil v Betlémě a tu kázal, dal jim za odpověď, že u sv. Michala mu povětrí slouží, v Betlémě ne; betlémská fara že je zlá, takže téměř není kde hlavy skloniti, na pavláčce prkna vybrána, mřížve zloupané, skla vybita, že všudy do fary teče.³⁾

Rada městská a osadní kaply betlémské se r. 1606 po dobrém smluvili s professory o správu důchodů a dosazování kazatele, ale s administrátory měli všickni smluvcové nesnášky stálé až do konce.

Některým administrátorům za důchod bylo také děkanství sv. Apolináře. Právo dosazovati tu kanovněky měl arcibiskup, a když ho nebylo, kapitola hradu Pražského i administrátoři pod jednou, jakožto zástupcové uprázdněného arcibiskupství, snažili se o důchody sv. Apolinaria; však pod obojí nad kapitulou zvítězili v tom. Administrátor Pavel Žatecký byl tu děkanem.⁴⁾ Toto beneficium zůstávalo pak administrátorům až do nastoupení Jindřicha Dvorského (1572). Roku 1573 žaluje Jindřich administrátor Vilému z Rožmberka, nejvyššímu purkrabovi, že mu předešlý administrátor Martin, teď farář Malostranský, vskočil do kostela i do beneficium sv. Apolináře a že ho vůbec chtějí nepřátelé zničiti, protože je „milovník náboženství církevního starobylého“. Martin dostal beneficium dotčené od císaře již r. 1569 doživotně.⁵⁾

Z příjmů betlémských a apolinářských placen býval písař a služebník konsistořský.

Konsistoř měla důchody v platech za rozličné práce. Za pouhé vstoupení do konsistoře bylo platiti po jednom groši, at tam přišly osoby prosit začkoli.⁶⁾ Od zapsání v knihy konsistořské, od vypsání listů z nich, od podání kněze, z pokut peněžitých od kněží i od laiků scházely se peníze, jimž bylo jméno „obecných“.

¹⁾ Oeconomica 14. fol. 17. 25.

²⁾ Oeconom. 14. fol. 33.

³⁾ Tamže. 199. 462.

⁴⁾ Lib. vetustiss. arch. praž 297. též zemsk. arch. opisay z Jindř. Hradce. Borový. Medek. 72.

⁵⁾ Již jako rektor university r. 1495. Bibl. Lobkovic. Rukop. Collectan. Bydžovského fol. 13. Tehda byl zároveň „českým“ kazatelem v Betlémě.

⁶⁾ Kn. zádušní P. Marie na Louži r. 1555.

šli průvodem přes rynek, trubači z radního domu troubili, žáci zpívali i hráli. Na prahu kaple přijat byl administrátor od osadních a od patronů nebo kollátorů kaple, mezi nimiž býval často rektor universitní přítomen. Když promluveny řeči vítací a slibovací, administrátor vpuštěn do chrámečku, kdež konány služebnosti boží;¹⁾ potom odevzdán mu kostelní inventář, jenž držel v sobě roku 1531 kromě jiných věcí 14 ornátů a 12 kalichů se stříbrnou monstrancí.²⁾

Kaple měla z odkazů důchod nemalý, jen z vinic počítáno v XV. století ročně nad 8 kop.³⁾ Důchody spravovali mistři v universitě a vypláceli faráři betlémskému (tedy i administrátorovi, když jím byl) „od starodávna“ dvacet kop ročně.⁴⁾ Při Betlémě choval administrátor — jakož víme zcela bezpečně o Mystopolovi — koně v marštali. Byli to koně k jeho potřebě, snad k visitačním cestám. Také administrátoru Dačickému r. 1603 musili kollátoři postavití novou stáj na dvoře, v níž měl koně.⁵⁾

Administrátoři si vedli v Betlémě naposled již jako ve svém. Mystopol učinil začátek, opanoval kapli dekretem královským, aby nezávisel na seniorech z university. Držíc se pravidla, že vrchní kollátor kaple po vymření rodu fundátorova jest král, komora královská podávala potom ke kapli betlémské administrátory, protestantům i universitě nemilé, sama, a vzuikaly z toho těžké rozepře mezi administrátorem, professory a osadníky, kteří také chtěli míti aspoň do správy zádušního jmění co mluvití. Když který administrátor mohl dosíci živné fary jiné, ovšem o Betlém, jenž zvolna pustnul, nestál. Neměl-li nic, tlačil se do Betléma a soužil professory.

Z mnohých a dlouhých sporů a kyselostí stůj tu jen něco málo na poznanou věci.⁶⁾ Administrátor Václav Benešovský, nemoha pro nezdraví farářovati u sv. Martina, přistěhoval se roku 1583 do Betléma, a zde nesloužil nic. Ani nedopustil, aby za něho kázal tu někdo jiný. Mistři ho tedy vypověděli z bytu; ale kněz nehnul se. Když naléhali příliš, vzkázal, že jako administrátor může býti při kterékoli faře volně; ať prý mu zjednají u císaře propuštění z administrátorství, on že odejde, o Prahu že nestojí tak jako tak. Největší obtíže měli professoři za administrátora Dačického. Zatím co se původem purkmistra Krocína soudila městská rada o Betlém s professory, chtíc jim ho vyrvatí, vyžádal si Dačický roku 1594,

¹⁾ Rukop. zemsk. arch. Oecon. 14. 462. fol. 331. stojí, že při uvození administrátora (r. 1607) žáci „viva voce et in instrumentis personabant“.

²⁾ Arch. praž. kodex č. 9. 239.

³⁾ Tomek. Praha. IX. 115.

⁴⁾ Arch. zemsk. Oecon. 14. 33.

⁵⁾ Tamže. 199.

⁶⁾ Oběhrně ovšem jest v rukop. Oeconom. 14. arch. zemsk Spracovaný Tomkem odtud material čte se v Č. Č. Mus. 1847.

...nucen jsa jeti do Prahy do konsistoře, farář brával husitský s sebou; v tom nebezpečnosti i kancléři nebo konsistornímu dostávalo se podmazanky, aby pomohli administrátorovi ukrotiti. Domluvný jest list Rakovnických, jež přikládají k tomu piva „kancléři konsistoře“ roku 1589 poslanému; píší: „Navše, že Jste se ku panu děkanovi našemu před panem administrátorem platně prokázali a jeho před nebezpečnostvím patřili, na znamení vděčnosti Vám půl větele piva starého odsíláme a za to žádáme, že je od nás vděčně přijíti, aby pan děkan náš toho stání, kteráž mu se od pana administrátora (Benešovského) oustně stalo, zniknouti mohl, se přičinite.“¹⁾

Z posledních slov zároveň vysvítá, že uměli v konsistoři věc protahovati, aby darů bylo víc. Pro kněze Cerasýna, jež týkal se list právě položený, brával dary nejen administrátor Benešovský, než i jeho nástupce Rezek zdědil ten příjem; když pak se rozkazem jeho přece musil Cerasýn do Berouna r. 1591 pryč pohnouti, nastalo Berounským odsílati dárky, a Rakovnickané, naředše si nového kněze Jiřka Budinského, pro dobrou vůli posílají Rezkovi „skrovný dárek Zeleného čtvrtku dva červené zlaté“, a poněvadž Budinský přes to byl do konsistoře citován, v nově posílají administrátorovi Fabianu Rezkovi „nemohouce dostati jeřábka, aspoň dva zlaté.“²⁾

To jen za příklad, kterak a z čeho mívali administrátor a konsistoř dobrý vedlejší důchod, jenž rostoucím protestantstvím stal se důchodem stálým.

Pod konsistoři stáli děkanové, faráři, místofaráři, kaplani; hleděloté zachovati i „české náboženství“ všechno zřízení církevní na té míře, jako bylo zdědilo od církve římské. Sněm český roku 1478 se ustanovil o zřízení děkanství husitských po Čechách³⁾ — decani rurales — čímž nebudiž míněno, jakoby jich před tím nebylo. V usnesení sněmů jeví se jen snaha obecněji a pevněji zorganizovati církev. Děkanové byli jakoby biskupští delegáti, vikáři svých okresů; byli prostředníky mezi konsistoři a nižším kněžstvem, měli bdíti nad jeho mravním životem, nad dobrým stavem kostelů, měli právo visitace, uváděli na fary faráře; sněm roku 1552 uložil jim správu pokladnice, do níž by o Suchých dnech vybírali od kněží po 15 grošch na kněžské vdovy a sirotky.⁴⁾

Když pražská konsistoř dolejší po majestátě proměněna v evangelickou, i nová organisace zůstala na dále při děkanech se všemi právy a povinnostmi jako bývalo dosavad. Roku 1612 uloženo děkanům, aby drželi ruku nad čistým učením a měli pozor

¹⁾ Arch. rakovnic. Kopiál z r. 1588.

²⁾ Tamže. Kopiál z r. 1590.

³⁾ Ruk. univ. knih. 17. F. 2.

⁴⁾ Sněmy. Č. II. 641.

Ó peníze obecné, které přijímal písař nebo administrátor, konán ročně počet v konsistoři, a co mimo potřebu zůstalo, rozděleno mezi konsistoriány. To byl jich důchod.¹⁾ Jest významno pro povahu Mystopola administrátora, že nuceni byli konsistoriáné žalovati naň u císaře, že se nesděluje poctivě o peníze obecné. R. 1563 přikazuje císař Mystopolovi, aby se dělil.²⁾

Jiný důchod mívala konsistoř z prodeje sv. olejů, které ovšem sama leckde u biskupů kupovala; po obnově arcibiskupství dosti ochotně arcibiskup posluhoval konsistoriánům kališným sv. oleji. O visitacích prodávali administrátoři všelijaké knihy, agendy i sv. oleje.³⁾ Farářové, zvláště k protestantství sklonění, vyhýbali se olejům, ale administrátoři uměli nutiti, hroziti. Roku 1595 vzkazuje administrátor Dačický kterémus faráři, jenž nechtěje olejů špičatou o ně napsal do konsistoře výmluvu, že jsou drahé, velice světlou výhrůžku; pry musí za oleje platiti také mnoho; „co kdo z lásky učiní, pamatujíc my na to, víme, jak se oplacovati; protož věz, žeť se to vše na tvou hlavu v brzkém čase vsadí!“⁴⁾

O Zelený čtvrtek a Štědrý večer mívali konsistoriáné s administrátorem důchod z rozmanitých darů, které jim posílávala města a farářové obyčejně in naturalibus. Rakovníčtí posílávali skoro vždy soudky cili „věrtele“ nebo „nádobky“ svého hořkého piva; někdy tele, někdy i jen „strych krup nadělaných“. A konsistoriáné brali vše, ničím nepovrhující.⁵⁾

V starší době byly ty dárky posílány opravdu z úcty k nejvyššímu úřadu církevnímu v zemi; ale v XVI. století mívaly dary nepokrytý při sobě úmysl kališnou konsistoř ukonejšiti v hněvu proti snahám protestantským. Svrchu řečení Rakovníčané ke svým darům mívali již stálou formuli, že posílají Zeleného čtvrtka, „v pamětech majíce přívětivou lásku od V. Milostí v potřebách našich prokázanou a dokázanou; nebeský pán Bůh rač dáti V. M. to pivo v dobrém zdraví spotřebovati.“⁶⁾

Mimořádný dárek posílávali měšťané do konsistoře zvláště tehdy, když si dosadili některého faráře bez dovolení konsistoriánů anebo když chtěli protestantského faráře trestů konsistoriálních uhájiti. Tu psávali, aby administrátor ráčil jich kněze míti v otcovské ochraně. Když se konsistoř přes všechno přece zazlila proti některému faráři, že byl příliš očitě protestant, tu nebyvalo darům

¹⁾ Arch. zems. O. 5. 75. též B. 11. r. 1572.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 1. a. Opis v zems. arch.

³⁾ R. 1586 píše farář jistebnický Pavel Paminondas, když byli u něho konsistoriáné visitatum, že je uctil, jak mohl, za agendu nevázanou že dal 1 kopu miš. pro sacris liquoribus 60 krejc. Recepta arch. arcib. Opis v zems. 1586.

⁴⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zems. 1595.

⁵⁾ Arch. rakovnic. Kopiály z r. 1580., 1590., 1600.

⁶⁾ Kopiál v arch. rak. 1590. List administr. Benešovskému.

konce. Přinucen jsa jeti do Prahy do konsistoře, farář brával dárek městský s sebou; v tom nebezpečnosti i kancléři nebo písaři konsistornímu dostávalo se podmazanky, aby pomohli administrátora ukrotiti. Domluvný jest list Rakovnických, ježž přikládají k sudu piva „kancléři konsistoře“ roku 1589 poslanému; píše: „Poznavše, že Jste se ku panu děkanovi našemu před panem administrátorem platně prokázali a jeho před nebezpečnostvím opatřili, na znamení vděčnosti Vám půl větele piva starého odsíláme a za to žádáme, že je od nás vděčně přijíti, aby pan děkan náš toho stání, kterěžž mu se od pana administrátora (Benešovského) oustně stalo, zniknouti mohl, se přičiníte.“¹⁾

Z posledních slov zároveň vysvítá, že uměli v konsistoři věc protahovati, aby darů bylo víc. Pro kněze Cerasýna, ježž týkal se list právě položený, brával dary nejen administrátor Benešovský, než i jeho nástupce Rezek zdědil ten příjem; když pak se rozkazem jeho přece musil Cerasýn do Berouna r. 1591 pryč pohnouti, nastalo Berounským odsílati dárky, a Rakovničané, našedše si nového kněze Jiřka Budinského, pro dobrou vůli posílají Rezkovi „skrovný dárek Zeleného čtvrtku dva červené zlaté“, a poněvadž Budinský přes to byl do konsistoře citován, v nově posílají administrátorovi Fabianu Rezkovi „nemohouce dostati jeřábka, aspoň dva zlaté“.²⁾

To jen za příklad, kterak a z čeho mívali administrátor a konsistoř dobrý vedlejší důchod, ježž rostoucím protestantstvím stal se důchodem stálým.

Pod konsistoři stáli děkanové, faráři, místofaráři, kaplani; hledělotě zachovati i „české náboženství“ všecko zřízení církevní na té míře, jako bylo zdědilo od církve římské. Sněm český roku 1478 se ustanovil o zřízení děkanství husitských po Čechách³⁾ — decani rurales — čímžž nebudižž míněno, jakoby jich před tím nebylo. V usnesení sněmů jeví se jen snaha obecněji a pevněji zorganizovati církvev. Děkanové byli jakoby biskupští delegáti. vikáři svých okresů; byli prostředníky mezi konsistoři a nižším kněžstvem, měli bdíti nad jeho mravním životem, nad dobrým stavem kostelů, měli právo visitace, uváděli na fary faráře; sněm roku 1552 uložil jim správu pokladnice, do níž by o Suchých dnech vybírali od kněží po 15 groších na kněžské vdovy a sirotky.⁴⁾

Když pražská konsistoř dolejší po majestátě proměněna v evangelickou, i nová organizace zůstala na dále při děkanech se všemi právy a povinnostmi jako bývalo dosavad. Roku 1612 uloženo děkanům, aby drželi ruku nad čistým učením a měli pozor

¹⁾ Arch. rakovnic. Kopiál z r. 1588.

²⁾ Tamže. Kopiál z r. 1590.

³⁾ Ruk. univ. knih. 17. F. 2.

⁴⁾ Sněmy. Č. II. 641.

na řád kněžský, aby volali kněze v konvokace řádné kvartální i mimořádné. O čtvrtročních at každý kněz složí 15 grošů míšeňských; na ty peníze nechť při děkanovi jest pokladnice, klíče od ní mějtež senioři v děkanství; z té pokladnice buďtež podporování kněží, kteří jsou bez fary anebo že pro starobu pracovati nemohou, také žena, děti osiřelé aby byly „fedrovány“.¹⁾ Kdyby farář co odkázal, mělo jíti do pokladnice, ale kšafy kněžské do Prahy do konsistoře. Děkanové měli bdíti nad tím, aby kněz knězi nevskakoval do osady; byla na to pokuta desíti kop; rovněž mělo jim časné oznamováno býti „o tulácích po domích oddávajících a křtících“. Děkanové byli povinni smrt knězovu ihned oznamovati konsistoři, aby kollátor nepobral kněžského statku; měli chrániti kněze v desátcích a jiných důchodech, spory rovnati a mládence k svěcení posílati jen do Prahy, ne jinam.²⁾

Některý děkan seděl-li v místě přednějším (na př. v Král. Hradci, v Hoře) podle starodávního zvyku osvojil sobě jméno arciděkana. Když rozvojem protestantství venkovští děkanové od kališné konsistoře pražské odpadávali, konsistoř hledala náhrady v tom, že jmenovala některé faráře za děkany,³⁾ nebo že kteréhokoli faráře sobě věrného v okrese k práci děkanské jen na ten čas určila. Na příklad roku 1578 rozesílajíc sv. oleje po děkanstvích, konsistoř ustanovuje, aby v konvokaci kněžstva na rozdání olejů zastupoval poděbradský farář nymburského děkana lutheránského, jenž od konsistoře sem není podán; přeloučský farář aby zastupoval pardubického děkana, jenž rovně takový. Stejně tak tehda předsedal v konvokaci některý farář místo děkanů chrudimského, litoměřického, boleslavského, jičínského, pelhřimovského, píseckého, horského, ledečského, zateckého, sedlcanského, benešovského, kteří všickni byli tuzí protestanté a tudy konsistoři nemilí.⁴⁾

Že takové zastupování děkanské nepořídilo se vždy klidně, toť lze sobě snadno pomysliť; děkan reptal, a kněží, kteří byli s ním stejného smýšlení, nechtěli nic od konsistorního kněze ani slyšeti. Hůře bylo, když se do věci zapletla vrchnost. Roku 1576 delegovala konsistoř kališná faráře Jakuba z Heřmanova Městce, aby na místě podezřelého děkana pardubského Křištofa obeslal kněze v okrese a rozdělil mezi ně sacros liquores. Poslušný kněz poslal po farářích posla, ale ti se zachovali k němu potupně; hejtman pardubický Jiřík Adlspach z Damhorstu povolav k sobě kněze Jakuba, křikal na něho a chtěl ho dáti do Čertovy věže na „Konětickou“ horu, a pardubický děkan Křištof, vrchností svou

¹⁾ „Fedrovali jste dobře svy měšce“; tak psáno rukou souvěkou v rukop. univ. kn. 17. A. 16.

²⁾ V témž rukop. 17. A. 16. Při jednom artikuli zase připsáno: „Mnoho jste nařizovali, ale velmi málo plnili“.

³⁾ Za příklad bude velvarský, kdys kolem r. 1560 za děkana jmenovaný. Paměti Velvar. Vacek. 100.

⁴⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. arch. 1578.

osmělen byv, sezval si kněze lutherské a prý „jsa s nimi podnapilý“ odsoudil Jakuba za potupníka děkanství a kázal ho do vězení uvrci, kdež poseděl za některý den. Tehda, jakož pochopitelně, konsistoř tuze žalovala samému císaři. Hejtman, volán jsa k odpovídání, vykládal, že děkan je svěcený kněz, že ho vzal z Moravy, poněvadž se „nemohla obec pardubická při žádném knězi v Čechách toho dožádati, aby správu k sobě přijal“; proto prý ho „podle starobylého způsobu“ vyhlásil kněžstvu za děkana sám; jináče prý konsistoři jde jen o to, aby Jakub oleje prodal a jí peníze poslal; také prý kněz Jakub za nic nestojí, když ho po třech dnech pustil z vězení, prý na Dlouhém předměstí dal se s lidmi obecnými v hru v kuželky, a „když od Jiříka Postřihače z toho trestán byl, že to na kněze nenáleží, tu jest týž kněz Jiříka ubil, urval, zhaněl a snad by jej byl udávil.“¹⁾

Venkovští děkanové a zvláště arciděkanové bývali svému okresu jakés menší duchovní právo čili konsistoř. Pravíť sněm roku 1575, že v krajích jest děkanství od starodávna jakožto konsistoř menší z počtu kněžstva a radních osob téhož města jsouc dosazená a výpovědi činíc s výhradou konsistoře pražské.²⁾ Takové konsistoře děkanské směly rozhodovati též v menších věcech manželských.³⁾ Když měli laikové co činiti s knězem, vinili ho nejprv při „duchovním právé“ u děkana. Rakovnický soused Benedikt Sekyra, byv u konšelského soudu obžalován od faráře z Lišan, Krušiny Nepomuckého, z bití, odpovídá písemně: „Já knězi Václavovi ničímž naprosto povinen nejsem, poněvadž jsem ho před právo duchovní, totižto před pana děkana jakožto správce děkanství z nářku poctivosti mé obvinil.“⁴⁾

Měli děkanové při své nevalné jurisdikci v zmatených poměrech XVI. věku ovšem nejednu překážku. Kněží i laikové jich pobíhali, kollátorové svých kněží proti děkanům bránili. Již roku 1520, kdy nebyl ještě zmatek tak veliký, nedal Vilém z Pernštejna svému faráři pardubickému, knězi Kmentovému, aby se stavěl před děkana chrudimského.⁵⁾

Leželo v samém rozvoji věcí náboženských, že snažily se venkovské konsistoře, když v nich došli protestanté k slovu a k moci, osamostatněti proti konsistoři pražské kališné. Pražská konsistoř však byla žárlivá a bděla; roku 1574 mluví jedna strana v soudu konsistorním, že by podle starého práva měla stavěti se ne v Praze než „v konsistoři kouřimské“; k čemuž odpovídá strana druhá, že „konsistoř pražská důstojenstvím jiné konsistoře kazí“: páni konsistoriáné se vši slušnou pokorou oběma stranám na to oznámili,

¹⁾ Vše obšírněji v arch. místodrž. R. 109. 15.

²⁾ Sněmy Č. IV. 334.

³⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16.

⁴⁾ Missivarum formulae z r. 1588 v archiv. rakovnic.

⁵⁾ Adámek. Chrud. 3G.

že jiných konsistoří nikterak „nezmenšují“,¹⁾ ale skutek tenkrát jako vždy jindy byl jinačí; nikde nedovolila pražská konsistoř venkovskému děkanovi znamenitější samostatnosti. Jen při jediné konsistoři venkovské bylo úsilí pražských konsistoriánů, aby ji oslabili a zničili, marno. Byla to konsistoř Hory Kutny, o jejímž začátku za biskupa Filipa svrchu položeno.

Od počátku za mnohá léta byl poměr mezi konsistoři kutnohorskou a pražskou přátelské podřízenosti. První arciděkan kutnohorský, Svatomír Zrůbek, jenž vedl konsistoř po boku vlaského biskupa Filipa, odkazuje posledním pořizáním svým roku 1508 administrátorovi (Pavlovi ze Žatce) stříbrný koflík a konsistoriánům jeho 12 stříbrných lžic.²⁾ Měli se tedy k sobě opravdu přátelsky. Konsistoř pražská podle své pravomoci potvrzovala kněze horské; ale od polovice XVI. věku čili od té doby, co Horníci vybírali si arciděkany protestantské, a kdy Mystopolem začala se řada administrátorů k arcibiskupovi hledících, nastal boj mezi oběma konsistořemi; pražské nezůstalo naposled nic, nežli rozhodovati, když některá strana, nejsouc v Hoře s rozsudkem konsistoriánů spokojena, jako na vzdor appellovala ke konsistoři pražské.

Roku 1564 směla konsistoř kutnohorská na obhájenou své samostatnosti psáti, že na onen čas dva biskupové tady residenci měli, že konsistoř zdejší je od mnoha let, že má své knihy, svou pečeť a soudí věci manželské. Prý „konsistoři pražskou se nikda v ničemž neřídila a k ní svého zření mimo samy toliko provocationes neb appellationes nejměla, nýbrž když ji pražská pod svou jurisdikci potahovati chtěla, a zdejší kněží před sebe citovala, v tom se jí vždycky skrz J. M. Císařské poručení a dekrety prostřednictvím (interveniente) nejvyššího mincmistra inhibicí dála, a tak kněžstvo na Horách Kutnách při pokoji zůstávalo“.³⁾

V těch dekretech a v prostřednictví mincmistra kutnohorského jest vysvětlení konsistoriánů samostatnosti v Hoře. A dekrety i mincmistrovu ochranu, často velmi bezděčnou, vynutil strach z lidu dělného na horách, strach buď skutečný, buď lícený. Sic ještě roku 1562 podařilo se žalobcům a pražské konsistoři odsouditi dáti horského arciděkana Benedikta za bludaře a vyhnati ho ze všeho království.⁴⁾ Ale po něm již každý útok na arciděkany byl obtížnější a nemíval výsledku. Svrchu na jiném místě uvedli jsme, jak r. 1574 sám Maxmilian maje strach, aby lid havířský neodešel od hor a nezpůsobil pozdvižení, poroučí radám

¹⁾ Arch. zemsk. kn. O. 5. 170.

²⁾ Kšaft jeho v listáři kláš. Sedleck. arch. orlic. fol. 143. **Veselský. Paměti 20.**

³⁾ Z knihy práva duchovn. v arch. kutnoh. Opis v zemsk. Těz v Řehákově Filip Villanuova. 20.

⁴⁾ Dačický. Paměti. I. 143.

komory, aby na ten čas nedovolili citovati děkana od Hory před pražskou konsistoř. Z knih konsistorních víme, že bez meškání přišel z komory sekretář dr. Banno a zakázal konsistoriánům pražským citovati Jana Semína, arciděkana a náčelníka horského práva duchovního.¹⁾ Pražský úřad duchovní ovšem neundlel hned. Roku 1578 již zase vyčítají pražští konsistoriáné šepmistrům do Hory, že konsistoř horská jako i jiné konsistoře v království Českém „pod konsistoř naši pražskou příuáležejí“, že však „kněží vaši v poslušnosti nestojí.“²⁾

Velmi bojovně vedla si konsistoř pražská proti arciděkanovi horskému Sixtu Kandidovi. Roku 1582 pohnala ho do Prahy píšfc mu: „Oznamujeme Vám, že jsou toho pilné přčiny, proč Vás před ouřad náš poháníme; protož Vám pod ztracením nemilosti J. M. Císařské a naší otcovské lásky poroučíme, abyste se beze všech všudy vejmluv před námi najítí dal, pakli by se to nestalo, což nesmejšlíme, tehdy bychom vás jakž ex autoritate J. M. C. tak i naší mocí vyzdvihnouti musili . . . Poslu od cesty zaplatte.“³⁾ Horští prosí hned mincmistra o pomoc tvrdíce, že „z nepřítzně a ze závístí jsou u konsistoře obouzeni“; píší okolnímu panstvu, že nemohou Kandida dle poručení pražských konsistoriánů vyhnati, bojíce se „pozdvižení svévolného a neskroceného lidu“;⁴⁾ mincmistrovi vykládají: „Ráčíte věděti, jak mnohá a rozličná zběr z krajín a národů rozdílných zde při horách se zdržuje, kterýžto na něho, děkana, jakožto otce svého duchovního, obzvláštní zření a pozor mají, a kdyby on odsud jinam vyzdvihován býti měl, spíše by sami hory opustili.“ Rozkazem císařským roku 1591 nechán Kandidus při pokoji. Ale týž rok již zase nová citace do Prahy. Starší havěři prosí ihned úřad horní, aby citace přestaly, kněží horští prý hlásají lidu dělnickému čisté slovo boží a napravují lid, což jest teď právě důležité „pro pozdvižení Turka, nepřítel zřiznivého krve křesťanské pro hříchy naše“.⁵⁾

Nejprudší boj mezi oběma konsistořemi sběhl se za administrátorství Dačického roku 1595. Ve při o slob manželský mezi jakous Marketou a Mikulášem Šatným z Olivetu, kteráž pře dostala se do Prahy, káže konsistoř pražská přívrženci svému, faráři na Kaňku, Adamovi, aby na fare u přítomnosti radních přijal svědectví; svědkům aby poručil přísahati na krucifix a na msále. Tedy ho delegovali s pominutím konsistoře horské. Kutnohorští konšelé nedovolili kaňkovskému faráři vykonati rozkaz pražský, ukazujice na své kněze. Pražská konsistoř listem ostrým odpovídá,

¹⁾ Arch. zems. kn. O. 5. 142. 1574.

²⁾ Arch. zems. Opisy z arch. arcib. 1578.

³⁾ Arch. kutnoh. č. 4529. Opis v zems. arch.

⁴⁾ Kn. práva duchovn. v Hofe. Opis v zems. arch. 1592.

⁵⁾ Arch. kutnoh. č. 4529. 3. Opis v zems.

že „kněží“ nemají, jich kněží že jsou poběhlci, a posílá raději z Prahy dva faráře, aby svědectví vzali.

V tom umře na Kaňku kněz Adam. Konsistoř pražská chce jeho kšaft, neboť kšafy k tomu právu, k němuž kšaftující náleží, odsílány býti mají. Toho nepřipustí konsistoř horská, již prve těžce uražená, a boj vypukne prudčeji. Čtyři faráři, tedy celá konsistoř horská, a s ní i nový farář kaňkovský, jehož si dosadili starší nad havěří proti zákazu pražských konsistoriánů, všickni jsou voláni do Prahy; v listě zvacím se jim vyčítá, že jich „zlým příkladem i jiná města císařská z svého ordnuňku vystupovati a frankfurtským poběhlým nekněžím příchod dávati by chtěla, a tak by do ostatku naší České země sektářství a rottmajstrství rozlézti se muselo“. ¹⁾ Kutnohorští odpovídají, že do Prahy nemohou pustiti nikoho z kněží, a stranou ihned po starém zvyku hledají pomoci. Jiří Tunkl z Olivetu, sekretář při komoře, jenž ovšem za darmo nikdaž nic neudělal, píše do Hory, aby kněží svých prozatím doma zanechali, a po druhé jim píše, že „toho zlého začátek nehty i zuby pomoci brániti jest volný“. ²⁾ Také starší nad havěří prosí kde koho, zvlášť píše Fridrichu Šlikovi, za přmluvu u císaře. Zas privádějí v prosbě onoho Turka krvežíznivého na pomoc, tvrdí, že by byl nárek chudého lidu horního, ba vzbouření. Do konsistoře pražské odesílají Kutnohorští místo kněží svých vyčítavý list, prý jsou pomluveni, jakoby u nich pobožnosti nebylo, kněží jejich že jsou ctní a dobrý příklad dávají, tak že každý nad tím obzvláštní zalíbení míti může; hrozí bouří; prve, když jediný kněz byl citován, bylo pozdvižení, natož teď, když mají všickni jíti; lid, maje na kněze zření, prý hrozí, že půjde s ním, to by byl pád a spuštění hor, škoda vši země i krále. ³⁾

A stejnou dobou píše tíž Kutnohořané králi, že měli veliký počet měšťanů před sebou a dotazovali se jich o kněžstvu, ale žádný nic scestného na ně říci nevěděl, a pražští konsistoriáné prý také nic nevědí, leč pomluvy postranní. K listu svému přiložili šepmistři čtyři císařské dekrety, druhdy o tom vyšlé, aby měli kněží v Hoře pokoj.

Jedné oběti boj konsistořský tenkrát přece požádal; arciděkan Jakub Melissaeus Krtský vyžádal si od obce propuštění, lituje, že byl odešel z Prostějova „bez hodné příčiny“. ⁴⁾ Pak nastal kutnohorské konsistoři pokoj, udeřilyť brzy na konsistoř pražskou události tak velikého rádu, že zanechavši kutnohorské konsistoře při pokoji, starala se sama o sebe. Ale arciděkan kutnohorský

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z kutnoh. 1595.

²⁾ Listy v arch. kutnoh. Opisy v zemsk.

³⁾ Je zajímavo, že Dačický ve svých Pamětech odbyl všecku příhodu roku 1595 několika řádky jakoby v obci byla bez důležitosti. Dačický II.

⁴⁾ Ty listiny všecky opsány v arch. zemsk. r. 1595.

leckterý, prve než přijal místo v Hoře, chtíval přece věděti, zdali ho konšelé dovedou chrániti od pražské konsistoře.

Úřední titul konsistoře horské býval: „My arciděkan a jiní k horské konsistoři přináležející assessorové.“ Členy nebo radami jejími byli nejprv farářové horští. Hora rozdělena byla ve čtyři okresy farské,¹⁾ jinač ovšem mohla míti při sedmi svých kostelích kněží víc než čtyři faráře. Do konsistoře bývali voláni obyčejně všickni, někdy i kaplané. Přisedícími v konsistoři horské od prvopočátku byli také laikové, nejprve osoby konšelské. Již první arciděkan Svatomír píše roku 1502 šepmistrům, aby se sami v soud nad knězem kaňkovským nevydávali; chtějí-li havěři na Kaňku kněze svého vinití, ať „ho viní před naším právem duchovním, a vaše milosti račte k tomu některé pány vydati, ačkoli nic vašeho ouřadu nelehcíme, než již jest tak zřízeno králem, aby duchovní soudili duchovní, a když pány k tomu vydáte, sejde se obojí spolu úřad.“²⁾ Od té doby zůstal zvyk, že šepmistři nebo osoby od nich vyslané byli členy konsistoře. I kostelníci čili správcevé kostela a zádušního jmění zasedali v ní.³⁾ V druhé půlce XVI. věku bývali čtyři konšelé do konsistoře volíváni,⁴⁾ a kromě toho často zve arciděkan pány, aby „mu pomohli vyslyšeti žaloby“ všelijaké, do konsistoře podané.⁵⁾

Přísežným sluhou konsistorním byl zvoník od Vysokého kostela, kde farářoval arciděkan. On roznášel obsílky k soudu.

Působnost konsistoře netáhla se na okolní dekanáty, alebrž jen na 26 okolních kollatur, z jejichž far r. 1554 uvádí se jedenáct jako sešlých; o jedné dokonce stojí psáno, že „fara prodána sedláku od kollátora Víta z Vilemoviček“.⁶⁾ Je viděti, že málo bylo kněží, řídících se konsistoří horskou.

Konsistoř zdejší osobila si právo bděti nad učením náboženským, nad životem kněží i světských a soudila v první instanci jakožto soud manželský, rozhodujíc o slibech manželských, o rozvodech, o příbuznosti snoubených, o překážkách snění manželského.⁷⁾ Odvolání mohlo se bráti do konsistoře pražské.

Co do učení byla konsistoř druhou polovicí XVI. věku rozhodně protestantská; protestantism její ovšem řídil se arciděkanem, jenž byl jednou luterský, jindy Kalvin, a obojí plni ohledů ke kališným tradicím městského obyvatelstva, tak že ten ani onen, zvláště ne Kalvin, nemohli docela zřejmě jíti svou cestou.

¹⁾ Svatojakubský, Barborský, Bartolomějský, Námětský.

²⁾ Arch. kutnohor. č. 32.

³⁾ Lib. memorab. v arch. horsk. 1583.

⁴⁾ Tamže fol. T. 30.

⁵⁾ Kn. duchov. práva v Hoře z r. 1515. Příklady z r. 1586.

⁶⁾ Kn. táž r. 1554.

⁷⁾ Řehák. Filip Villan. 18. Týž. Protokolly konsistoře v Sborn. Hist. klubu. 39. Borový. Utraquisten. 12.

Kandidáty kněžstva posílávali arciděkanové na svěcení do německých církví protestantských; r. 1589 nabízí se Kutnohorským farář moravský z Bitešky, Boučka, za důvod klada, že byl kdysi z Hory odeslán na svěcení do „Framfurtu“ nad Odrou k vrchnímu správci tamějšímu Musculovi.¹⁾

Konsistoř horská neměla sobě od obce propuštěného práva podávati k uprázdněným farám kněze; ale arciděkan býval podle starého zvyku zván na radní dům, aby, znaje kněze, pomohl vhodné osoby vybrati. V radě s přivoláním „pánů obecních a soudců“ vybrán kněz k faře horské.²⁾ Měli tedy arciděkanové jen hlas poradní. Že z toho vznikaly kyselosti, když nešlo po hlavě arciděkanově, tof na bíledni. Hněvně vzkazuje arciděkan Kandidus r. 1586 pánům, že sem kněží se dostávají od ledaskud, všelijací sběhlí.³⁾ Dostal-li se k faře některé kněz, jenž věrou se lišil od arciděkana, bylo vždy zle.

Ostatně bývalo mezi konsistoriány horskými také přechoasto hádáno o přednost fary; farář sv.-barborský nechtěl býti jen s farou a s kostelem na pahorku vysoko, ale i morálně toužil „vyšším“ býti než farář na Náměti, a všickni ob čas hněv a spor mívali s děkanem o důchod, jež farářům náčelník konsistoře, arciděkan, přebíral. Roku 1613 stalo se tou příčinou konečné srovnání o „posluhy na Horách“, „kdež dioecese rozděleny nejsou“: arciděkan že bude moci sloužiti, křtiti, oddávati, pohřbívati všude v městě, kdekoli ho za to požádají; tytéž služebnosti konají faráři při svých farách; jinde směji faráři sloužiti, kde by nebylo hrubě blízko Vysokého kostela; kdyby jinam byli voláni, bez dovolení a prostřednictví arciděkanova nesměji.⁴⁾

Arciděkan měl právo i povinnost také dohlédati ke školám horským. I o to bývaly mezi městskou radou a děkanem nesnáze. Arciděkan Kandidus, často připomínaný, obdržel tou příčinou r. 1587 od rady důtku: vyčítají mu, když ho pozvali na rathouz, kterak vzkázal pyšně, že po rathouzích se toulati nebude, jestli co páni potřebují, že mají inspektory školní (z měšťanstva), aby mu skrze ně oznámili. Oznámili mu tedy, že jest při správě škol nedbalý.⁵⁾

Na konec o konsistoři horské zmínka buď, že chtěla podržeti své obzvláštní postavení samostatné i tehda, když na sněmě roku 1609 jednáno o dobytí svobody náboženské a zřízení konsistoře, všem evangelickým společné. Roku řečeného sešla se totiž horská konsistoř a hned v prvním artikuli stran „oprav nábožen-

¹⁾ Arch. kutnoh. kn. memorab. 1586. Opis v arch. zemsk.

²⁾ Táž kniha memorab. v arch. kutnoh. 1586.

³⁾ Tamže.

⁴⁾ Zemský arch. Opisy z Hory.

⁵⁾ Kn. memorab. arch. kutnoh. 1587. Opis v zemsk. arch.

ství v Hoře^a vyslovila zásadu, že na pražském sněmě, jenž bude jednati o náboženství, mají Horníci zastávati „svobody horní v náboženství“. Tedy patrně separaci zdejší konsistoře mínili. Při tom se také usnuli, aby byla konvokace všeho kněžstva zdejšího i těch, kteří tu předešle za kaplany bývali; páni prý nemají se nad tím zastavovati jako nad novou věcí.¹⁾ Když pak zřízena byla konsistoř evangelická, a kutnohorský kněz Štefan Teplický do ní — patrně pro dobrou vůli — volen za assessora, prosili Horští mincmistra za přímluvu k stavům, aby nemusil Štefan stále bydlet v Praze a „tak se správy duchovní v Horách vzdáti“; za důvod (starý a osvědčený) kladli Horníci i tentokráte strach z bouře horního lidu, jenž prý onoho kněze rád poslouchá.²⁾ Takž Horští udrželi samostatnost své konsistoře.

Mimo Kutnohořany také jiní protestanté, odtrhše se od konsistoře pražské, v XVI. století vzmohli se na několika místech k organisaci církevní samostatné, ale obmezené. Sem nepočítáme pohraničných končin naší vlasti, kde na statcích rozličných pánů visitovali superintendenti saští, patrně počítajíce naše kraje k církvím svým saským.³⁾

Máme na mysli nejprv konsistoř chebskou. Vznikla r. 1567 z nouze; nebylotě po ruce nižádné instance, která by rozhodovala u věcech manželského soudu. Smluvili se tedy Chebští s knězem protestantským Paceusem o zřízení konsistoře. Paceus stal se superatendentem jejím. Rada městská dala superintendentovi právo volati lid k soudu manželskému; hájila, aby nikdo od toho soudu neodvolával se do Řezna, a vůbec byla na hotově konsistoři s exekutivní mocí. V konsistoři ovšem rada zabezpečila sobě místo. Byli v ní někteří predikanti, a podle nich i členové rady městské. S počátku nevěděli, mají-li souditi dle církevního práva „papežského“ či dle statut augšpurské confessí. Potom ovšem zanechali dekretalií, kde bylo lze se bez nich obejít. Při jmenování pastorů k farám byla konsistoř obmezena: ona jen navrhla kněze, rada městská však zanechala sobě potvrditi ho.

Paceus nařídil pastorům po vší krajině chebské, aby se scházeli ob čas k synodám. Posílal vždy některý článek viry jakožto thesi a zval je k disputu a ke konferenci. Volíval k tomu čas městského jarmarku dvakrát v rok. Ty schůze zval „conventus ministrorum ecclesiasticorum Egranae dioeceseos“. Když v těch schůzích odbyta these, došlo na stížnosti všelikteraké, a konsistoř vyšetřovala, smiřovala, trestala. Roku 1580 zrušila rada chebská synody, poněvadž byly příčinou zlých rozbrojů mezi pastory. Superintendent se radě zavázal, že místo těch schůzí bude raději pilně

¹⁾ Arch. zemsk. Opisy z arch. kutnoh. 1609.

²⁾ Arch. kutnoh. Opisy v zemsk. 1609.

³⁾ Borový. Brus. 218. Recepta arch. arcib. Opisy v zemsk. 1567.

visitovati po farách a věci církevní tedy cestou soukromější říditi a napravovati. Kdo se chtěl superatendentem státi, musil Chebským konati kázání na zkoušku.¹⁾

Za zvláštní zmínku stojí protestantský řád, jež roku 1577 skrze úředníky vydal všemu kněžstvu svému Jaroslav ze Smřic a na Kostelci nad Černými lesy. V tom řádě nařizeno, kterak si kněží mají vésti v církvi Páně a kterak lid vyučovati. Jan Štelcar Želataavský ho sepsal z rozkazu pánova, a osm kněží na panství ho podepsali slibující, že se ho přidrží.²⁾

Takových malých církvíček, v nichž po protestantsku světský kollátor, pán nebo město, nařizuje obcím i kněžím řád, spis nalezneš na Moravě. Z nejstarších je řád pana Vojtěcha z Pernštejna na panství Prostějovském. Pán dal tisknouti r. 1558 vyznání víry a nařídil svým kněžím, aby kázali slovo boží jakožto hlavní pramen víry. Pro své snahy dostal pán posměšné jméno biskupa moravského.³⁾ Na panství rytíře Přecha z Hodějova měli kněží od r. 1597 svůj kalvinský řád, jenž nadepsán: „Povinnost služebníků Kristových, předložená všem chtějícím býti pod ochranou J. M. rytíře Přecha z Hodějova na Milivsku, Lčovicích, Hoskově a Maršovcích.“⁴⁾ Ten řád poněkud ohledáme na poznanou věci.

Nejprve jsou v něm pravidla, kterak si mají vésti kněží v duchovní správě. Slovo boží, jež všecka lidská ustanovení bludná ruší, aby kázali; „co v něm není psáno, však lidé drží, to Duch svatý svědčí býti proklaté“. Svátostmi křtem a večeří Páně aby posluhovali jednostejně, křtem bez lidských přídavků, „jakožto bez zaklínání, dýchání, mazání i vínku a svíček podávání, jak pro zmenšení pověr lidí sprostných, v takových hříčkách zůsta-vených, tak pro dostiucnění pána panujícího“. Křest aby byl vykonán „v střízlivém čase“, kněz necht prve kmotry i rodiče zkusí, umějí-li katechismus, vyznání víry i modlitbu Páně, ne-umějících aby nepřipouštěli, leč by připověděli do času určitého pod pokutou, od vrchnosti uloženou, se tomu naučiti. Večeře Páně aby byla podávána bez pozdvihování, bez zvonění, bez světél; kněží ať k ní nepřipustí lid bez zkušení u víře a ne bez absolucí; dítkám neposluhovatí, až umějí katechism, a to „pro mnohé a velké neřády“. Kněz nechať má registra, do kterýchž poznamená staré, mladé v katechismu neumělé, aby je přidržel k vyu- naučení. Manželství aby nebylo skládáno štolou „pro pověry roz- ličné v ní složené“. Svěcenin vody, vajec, holubů, vína, soli, ovsá, jehnědů aby se žádný kněz nedopouštěl pod pokutou „skutečného vyhnání“. Článek o důchodech kněžských svým tonem jest důkaz,

¹⁾ Zevrubně o konsistoři té v Gradlově Reform. des Egerland. 77. 82. 96. 115.

²⁾ Štelcar. O pravé a faleš. církvi. Hanuš. Č. Č. Mus. 1864. 272.

³⁾ Č. Č. Mus. 1891. 43. Novák.

⁴⁾ Rukopis musejní č. 3. G. 3. fol. 118.

jak nízké postavení kněz míval pod protestantskými vrchnostmi. Nejprv zapovídá, aby lidí nenatahovali penězi; dále aby hleděli je zkoušeti z katechismu a nedávali se od zkoušení odvraceti úplatkem slepice neb grošů; ať „všickni na svém zoldu přestávajíce ve svém povolání pilnost prokazují, žádnému bez jistého naučení neposluhují, nemilosti jak v trestání tak ve vyhánění chtějí-li se vyvarovati“.

Ostatní články týkaly se života kněžského. Je tu moudrá zásada, aby nedopouštěli se sami toho, co na jiných trestají. Při tom zapovídá se jim choditi do krčmy leč za příčinou pozvání něčeho, však „s pamětí na povolání své a střídmost pod přísným trestáním“; zapovídá se kněžím skupovati dobytek, to prý masařům a koňarům přísluší. Kněží učiněni odpovědni za ženu a rodinu svou: nebude-li který „uměti nebo chtíti zdržovati ženu neb děti na uzdě, tím ať jest takový jist, že trestání jest na ně připraveno“. Nad kněžími ustanoven jeden starší, a k tomu ať chodí kněží ve svých sporech; každého čtvrt roku necht se kněží sejdou všickni a tu se napomínají spolu k pobožnosti a k věrnosti, majíce při tom disputationes de locis communibus pro vzdělání církve. Aby se nehodní kněží na panství nepřijímali, bude povinen starší s přidanými svými je zkusiti. O nehodného kněze měla tato konsistoř pracovati u pána, aby ho vybyl. Na konec uložil pán kněžím, aby v nemoci druh druhu zastal. O zaopatření vdov a sirotů kněžských není v řadě nic, jen to, že vdově náleží plat po muži až do konce terminu pololetního.

R. 1578 Zdeněk Řičanský z Řičan vydal svým „kaplanům“ řád církevní. V něm poručil, aby ve všem drželi confessi augšpurskou, a rozkázal, kterak se mají chovati. Tu tedy si zorganizoval protestantskou církev světský pán sám, ale s nemalou nadutostí. Jakub Sofian Valknberský, tehda kazatel na hradě broumovském, jménem svým a šesti kněží podepsaných¹⁾ vzkázal pánovi zdvořile, že církevní řád jeho budou kněží zachovávat, ale aby nařídil „pro Boha“, by lidé poddaní měli je za kněze a tím jménem aby je jmenovali, a ne aby spílali chlapy, lotry a jinými ohavnými jmény“; při tom prosil Sofian jménem ostatních, aby jim důchod vycházel spravedlivě, sic že musí pro hlad pryč; konečně aby pán je poctivě propouštěl a nevyháněl. K tomu zdvořilemu psaní pán dal odpověď surovou, že totiž nikoho z kněží nevyhání, leč zoumyslné lotry, k . . ., ožralce nebo zlostníky. V odpovědi čte se i toto: „Vy na tom (důchodu), což vám přichází, konečně přestávejte a obchodů, Bohu nemilých a lidem ošklivých, dokonce přestávejte!“²⁾

V okolí Vel. Meziříčí dlouho se držel utrakvismus neporušený, až Hanuš hrabě z Hardeka jal se šířiti lutherství a proto

¹⁾ Kněží z Klobúk, Broumova, Vsetína, Frystadtu, Oujezda, Slušova.

²⁾ Bibl. mus. Rukop. II. D. 8. 300.

pomyslíl na řád a organizaci kněžstva na panství Meziříčském a Kunštatském, ale neprovedl věc tak nešetrně jako předešlý. Roku 1576 hrabě pozval kněze k paní Aleně, vdově po Berkovi, na Meziříčí. Byli přítomni též Hynek a Václav z Valdštejna. Kněží bylo jedenáct, prý také jeden „starý prosták v tchořové čepici“. Kněz hraběte z Kunštátu radil, aby se snesli o jednotejném učení, ale v té první schůzi bylo víc hádání nežli kloudného jednání; dali prý se do hádky a svády o korouhve a obrazy. Kněz Bartoš Pichanský prý na konec je upokojil řka: „Páni praelati, na čem se zastavujete, poněvadž obrazové i korouhve k ničemuž nejsou, proč to trpíno býti má? Však věci figurné konec vzaly skrze Krista.“

V té schůzi řád církve mezeříčské a kunštatské nepřišel k místu; zdejší kněží o málo později přijali řád, jenž táhnouti se měl ke všemu kraji olomúckému a brněnskému. Dotčený řád obsahuje úvodem rozkaz, aby kněží se drželi konfessí augšpurgské; v místech příležitých nechť jsou nařizeni starší; ze stavů světských v obou krajích, v Olomúckém a Brněnském, ať čtyři osoby s radami kollátorů jsou na ochranu kněžstva. Církevním správcům čili superintendentům tu moc ať kollátorové dají, aby dobré učitele slova božího na fary sadili, a ti faráři nechť kollátorům a starším svým superintendentům se zaváží, že budou držeti konfessí z r. 1530. Kněží ať v světské věci se nepletou, „aby jednou nohou na kazatelnicí a druhou na rathouze státi se nezdáli, neboť někteří, užívajíce zle ochrany kollátorů, v správu světskou se vtírají a k sprostnému lidu zuřivě se chovají“. Z fary aby se bez vědomí starších kněz nehýbal pryč, trestání „na životě nebo na živnosti“ aby podstupoval od starších ochotně; kollátoři nechť chrání kněze i jejich rodiny, na jich statečky ať se netáhnou, vdovám ať přejí bytu, třebaš ne na faře. Poddaní ať dvakrát v rok před kněží se staví a vydají z víry počet. Superintendenti ať s radou kollátorů vysílají k ordinování na kněze mládence tam, kde dobrý řád panuje. Knihy bez schválení starších ať se ne-tisknou. Bylo-li by co nesnadného na sporu, ať se oběře k rozsouzení některá vysoká škola, kde jest kollegium pobožných theologů“. A tím způsobem vycítá řád ještě některé kusy méně důležité.¹⁾

Tento církevní řád (ale slovy o něco obšírnějšími) vytištěn německy a latině r. 1581 ve Frankfurtě nad Odrou pod jménem „Formula concordiae“, jakožto „srovnání mezi stavem panským, rytířským, městským v markrabství Moravském, jaké řády v náboženství podle konfessí augšpurgské býti mají“. O centralní správě jest v řádě tištěném zevrubněji položeno takto. Prý aby byl jeden nejvyšší superintendent v kraji Olomúckém a Brněnském, a k němu ať usazena jedna osoba za předního děkana čili arciděkana. K těm

¹⁾ Mus. č. II. D. 8. 265. 268.

dvěma vrchním starším ať na pomoc přidání jsou ještě jiní dva děkanové.

Řád, k němuž popud dal hrabě z Hardeka, měl urychlití splynutí podobojích s Lutherány. Byl jen zřízením místním a při tehdejší rozháranosti náboženských poměrů moravských nikdo mimo okolí mezeříčské se jím neřídil. Jen se jím chlubili, aby mohli ukázati Jednotě bratrské, že také mají organizaci.¹⁾ Ke konci století (as 1595) připomíná se řád lutherského děkana v Doubravníku, Tobiáše Závorky. Bude to asi zase týž řád, o němž svrchu položeno. Duchovenstvo protestantské prý podle něho konalo na zdejším panství synody a usnesení svá vydávalo na veřejnost pod jménem „děkana a starších kněží evangelitských v horním kraji Brněnském“.²⁾

Také kněžstvo na panství kolem Brodu Uherského mělo od roku 1576 svůj řád a svou církevní organizaci samostatnou. Zakladatel řádu toho byl kněz Pavel Kyrmezerus, Slovák z báňských krajin, jehož jméno Bratří čeští, s nimiž měl půtky, proměnili v Šwermezerus. Než mu zemřela manželka, dal se ze školního rektorství na kněžství. Do Brodu dostal se r. 1575 a tu hned dělal se děkanem, kněze svolával, řády stanovil. Theodor z Kunovic stvrdil Kyrmezerova statuta obšírná, mnohomluvná, jichž stručný rozum jest, že kněží, ničemu se neučivše, na kazatelnicích lezou, mnozí že jsou v světských obchodech, že jsou správcové bezbožní, a tím na mnoze že jsou vrchností vinny, neboť berou k sobě farní důchody a kněze odbývají některou kopici nebo zlatým. Na to prý nemohou dostati pořádných kněží, než jen všelijaké nevážné běhouny. Kdo prý o takových nehodných kněžích kde ví, nechť to udá děkanovi, aby napravil, neudá-li, bude trestán jako vinník stejně. Obecný synod čili konvokace toho děkanství bude konána dvakrát za rok v Brodě. Při konvokaci aby seděl každý tiše a neopíjel se. Děkan, jemuž bude senior a dva kněží k ruce, může volati před svůj konsistorní soud kde kterého spolubratra, kdyby pohoršení žádalo rychlou pomoc.³⁾

Ten řád se asi nelbil kněžstvu. Po všelikém odkládání a otálení asi patnáct kněží se r. 1578 sešlo, aby vyslechli řád čili „konfessi“ Kyrmezerovu; dosti domluvně, třebať strannicky, označuje pramen bratrský: „Byl přece ten milý sněm jejich, ale zežravše se, potom se rozjeli.“⁴⁾ Nelze pochybovati, že Kyrmezer, vrchní děkan brodský, pokud ho kryla vrchnost, řád svůj v skutek uvozoval. Však nepřestával na řádě rázu disciplinárného; on mnil i protestantské ceremonie dosavadní: kázaltě, že nemá při posluhování býti prostý chléb prve krájený, ale aby každý bera sobě

¹⁾ Dr. Kameníček. Slova ze soukrom. listu informačního.

²⁾ Jireček. Rukověť. II. 352.

³⁾ Bibl. mus. rukop. II. D. 8. 281.

⁴⁾ Tamže. 318.

lámal. Také svěcení svátků se mu nelíbilo; prý mimo neděli nemá býti jiného svěcení příkladem „napravené církve v zemi Švejcarské Sofojtské (Savojsko), Frankrejské, Anglické, Brabantské, ale poněvadž se poznává, že v této zemi Moravské z tvrdošijnosti lidí modlářských a pověrečných s těžkostí k tomu přivedeno býti může“, protož ustanovil 29 dní svátečních, „které mají základ v evangelických historiích“. ¹⁾ Husův den v svátky nepojal.

Nástupce Kyrmezerův dr. Pavel Pressius, jsa v Brodě od roku 1581—1586 děkanem, nepustil z rukou konsistorní vládu. Ba, zova se biskupem, zašel o to dále, že se dal v svěcení kněží. Prý poslal tři jonáky do Břehu na svěcení, a když mu je tam zamítli, umínil si, že v Brodě bude míti ordinaci svou. „Nevím, svede-li co,“ dí o tom bratrský zpravodaj, ²⁾ „v mnohé věci se dobrý muž vydává nevelmi prohlédavě, ano se s ním jaksí trhá a boří.“ Však nezbořilo se. Půl r. 1582 druhou neděli po Veliké noci světil tři kněze vzkládáním rukou. Z řeči, kterou k nim při tom měl, poznati lze stanovisko této církevní hlavy. „Slyšíte,“ děl, „že nám, kteříž biskupi, to jest kazatelé a správcové církve, sme, poroučejí se věci nejsvrchovanější, poklad nebeský, jenž jest církev a lid Páně.“ ³⁾

Roku 1583 podal Pressius s podpisem 26 kněží vrchnosti své, panu Archlebu z Kunovic, nový řád svůj církevní s prosbou, aby ho stvrdil a doporučil pánům sousedům. V tom řádě úvodem líčí se obšírnými slovy, že církev dobře stojí, jen když „předloženi“ kněží k farám volí a dosazují kněze, a nikoli světská vrchnost sama. Dále chce řád, aby kněží byli s rodinami a statkem svobodni, aby soudu úředníků panských nemusili stávatí, lečby činiti bylo o statky zemské, aby měli kněží svůj soud církevní, v kterémž at urození a poctiví lidé přisedají; v příčinách hlavních at se jde na soud zemský. Pro nemoc nebo starost aby kněz nebyl důchodů zbavován, at pomáhají kněží okolní darmo. Kněžští sirotci nechť zůstati smějí na faře čtvrt roku. V jiných člancích, které vrchnosti nepodány, určeno nejprv o volbě jedenácti starších čili předložených. Před volbou mělo se děkanovi udati v protokollum, co kdo má proti tomu stran mravů nebo víry. Volí se písemně. Svým podpisem slíbí kněžstvo zvoleným, „své milé vrchnosti církevní“, poslušnost; starší na vzájem slíbí kněžstvu poddanému věrnost, bedlivost. Zvolení potom zvolí ze sebe děkana. Konsistoř ta „mocí klíčů“ volí kněze k služebnostem a posvěcuje je vzkládáním rukou a skrze společné modlitby. Jí náleží prohlížení fary a školy. Obecné shromáždění aby bylo jednou za rok. Děkan i jednotliví farářové nechť mají při sobě v obci, „jako zvyk v jiných církvích evangelitských“, starší lidu, ti at pomáhají

¹⁾ Mus. rukop. II. D. 8. 314. 276.

²⁾ Tamže. 456.

³⁾ Tamže. 458.

souditi a spravovati. Kněz, kterého konsistoř tato brodská k sobě v správu přijme, měl přísahati o své víře a držeti se „vyznání církevních, kteráž in harmonia confessionum fidei orthodoxarum et reformatarum ecclesiarum osazená a vůbec od všech nejpřednějších učitelů sv. evangelium po vší Evropě přijata jsou, s nimiž se srovnává česká konfessí kněží evangelitských na Moravě léta Páně 1567 učiněná a vyznání víry v království Českém l. P. 1575 Maxmilianovi přednesené“.

Jináče držel v sobě řád ještě některá ustanovení o mravech kněžských. Zvlášť se zakazovalo, aby mladí nebrali ženění svého ledajaks před se, než aby v to vcházeli s radou starších. Neposlušný kněz mohl dle řádu trestán býti i od vrchnosti. Všickni kněží měli se držeti agendy, kterou Pressius teprve potom sestavil. Řád též nařizoval, aby kněz měl soupis či registra církevní, v něž by zapisovalo se, „kdo ve způsobu ovčičky zdravé a čerstvé neb mdlé, čili kdo proměňuje se v svini a psa, kteříž nemají částky v království božím“.¹⁾

Bratrské prameny vypravují, že se kněží proti Pressiovi bouřili, nechtějice lecco z dotčeného řádu podepsati.

Poslední řád, o němž se tu položí, týkal se panství Světlovského, Veselského, Stražnického a Slavičinského. Sestavili ho kněží roku 1584.²⁾ Vznikl ze zásad řádu Pressiova. Obsahuje ustanovení stran kázání, učení a trestání hříšných věřících. Kněz měl míti registra o návštěvě kostela, při svátostech měl vyslychati, umějí-li aspoň Otčenáš, Víru a přikázání boží. „Nedochůdčatům“ a těm dítkám, které křtu nedošly, měl podle řádu toho pohřeb býti dopouštěn, proti tomu dětem „neřádně splozeným“ měl býti křest odpírán. Mnoho článků týkalo se mravů kněžských. Z nich jeden chce, aby synové kněžští učili se literárnímu umění. Jedním článkem projevuje se naděje, že vrchnost nebude chtítí bohatnouti z kněžských statečků. O poměru k vrchnosti v řádě tom jsou ustanovení jako v předešlých řádech. Jeví se v nich krytý zápas protestantských kněží se zpupnou vrchností protestantskou, která z nich chtěla míti lidi služebné.

¹⁾ Mns. II. D. 8. 467—527.

²⁾ Tamže fol. 551. 554.

II.

O prácech v konsistoři podobojí.

(Matrika; podací; kollátoři s konsistoři na štíru; práce kollátorů o kněze; konfirmace; zjištění administrátorové; kněží bez místa; péče o čistotu víry a mravů; napominání kněžstva o Suchých dnech; konvokace; vysvědčení kněžská; péče o kněžské kšafy; soud duchovní; citace; krátké řízení; tresty; odvolání; manželský soud.)

Konsistoř spravovala matriku „české církve“. Který kněz zapsán byl v matriku, byl kněz konsistořský, byl „legitimus“ a zápisem samým získal všelikteraká práva, z nichž přední bylo právo na beneficium. Zapisující kněze v matriku, konsistoriáné říkali, že ho přijímají v počet kněžstva svého a v „ochranu“. Rukou dáním bylo přijatému knězi oboedientiam administrátoru a konsistoři nynější i budoucí slibovati.¹⁾

Kterého kněze nechtěla konsistoř ani zhola odmítnouti ani zhola v ochranu zapsati, toho vzala „v opatrování“, což byl stav zatímný a trvajíc, dokud nepominula příčina jeho. Na příklad roku 1601 chce býti zapsán v konsistorní matriku kněz Blažej Borovský, „poněvadž poznává, že by tak sám, nemaje nad sebou vrchnosti, práv býti nemohl“. Uvedl svědky, kteří viděli, že „od biskupa holomouckého dvakrát kněžství přijímal“. Ale konsistoř odpověděla, že se dvakrát ženil, s nějakou lehkou osobou po městech se vozil, „s židem vexloval a pak ho upral a jiných věcí se dopustil, které by sotva na archu popsány býti mohly; i protož v ochranu přijat býti nemůžete, než toliko v opatrování, nýbrž vy musíte nyní za kaplana zůstávati, mezi tím budete moci ad matricam v ochranu naši přijat býti.“²⁾

Důležité právo i práci mívala konsistoř s podáváním svých kněží na beneficia farní a kaplanství. Právo patronátní ovšem slu-

---

¹⁾ Příklady v knize konsistoř. č. O. 5. 301. 58. a j. V rukopisu roudnick. knih. VI. E. f. 4. fol. 19. čte se při r. 1601. „Kněz Jan Hortule Vodňanský skrze faráře sv.-michalského Jana žádal, aby v počet a ochranu jakožto legitimus byl přijat.“

²⁾ Konsist. kniha v bibl. roudnick. fol. 94.

šelo soukromým osobám na základě obzvláštního právního titulu, buď že předek vystavěl kostel nebo učinil fundaci k němu; z toho práva plynulo druhé to, že kollátor měl praesentaci čili podací kněze. Praesentoval ho konsistoři, a ta ho pak za faráře, za kaplana nebo za oltářníka potvrdila.

Tento akt nevykonával se bez nesnází. Patronové z osobní nechuti ke konsistoři rádi dosazovali kněze bez stvrzení konsistorního. Poněvadž se zákaz té jednostrannosti dostal do zemského zřízení (A 33, 34), soudíme, že tak činili znamenitou měrou již v XV. století. V XVI. bylo tou příčinou hůře pro vzrost náboženských zmatků zdejších. Již roku 1521 zase usnází se kněžstvo pod obojí na sjezdě pražském, aby bez vůle děkana, ovšem ne bez vůle administrátora, nebyl podáván kněz do vsí, do měst.¹⁾ A podobná usnesení hned v následujících letech několikrát učiněna v nově zas.²⁾ Také ještě na sněmě pod obojích v kolleji r. 1539 z artikulů snesených praví jeden, aby na místa nebo z míst bez povolení administrátora kněží se nehýbali ani se ve fary nevkuovali.³⁾ Rostoucím pak protestantstvím rostla při patronech nechuť bráti kněze z konsistoře kališné, a dosazen-li kam kněz konsistorní, děla se mu příkoří. Již roku 1547 vydává král na žaloby administrátora pod obojí i pod jednou do všech krajů mandáty, aby se kněžím, od konsistoře podávaným, neděly překážky, aby se jim nezadržovaly daně a desátky.⁴⁾

S Pražany měla konsistoř tou příčinou tuhé obtíže od té doby, co roku 1562 Staroměstští obdrželi od Ferdinanda I. kollatury.⁵⁾ Kdykoli kteří osadní získali faráře, sobě vhodného, toho chtivali podržeti, říkej konsistoř co říkej. Zvlášť směli byli po schválení konfesse roku 1575. Osadní svatomichalští, jsouce roku řečeného voláni do konsistoře, proč o své ujmě dosadili si faráře, dí, „že J. Mil. císař ráčil toho pánům rytířům a měšťanům povoliti, aby sobě mohli, které by chtěli faráře, jednati bez překážky“. K tomu konsistoriáné odpověděli s hněvem, že o tom nic nevědí, nýbrž naopak, císař že zanechal to v moci konsistoři, a skončili důtkou: „Pročez jste nenáležitou věc učinili proti císaři a všemu dobrému řádu.“⁶⁾ Hněv konsistoře pochopitelný. Svatomichalští si optali faráře Valentina Hořovského, uvedli si ho do kostela se slávou, a když mu konsistorní pedellus oznámil, aby se ničeho nedotýkal zákazem konsistoře, jakoby na vzdor kázal ženatý kněz ten téhož dne dvakrát za sebou.⁷⁾

¹⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 119.

²⁾ Tamže. 135. Těž Borový Akta. I. 18.

³⁾ Rukopis strahovský. 434. Těž v Sněmeh. Těž v list. třeboňských, opsán v arch. zem.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 35. fol. 154.

⁵⁾ Chaos v arch. pražs. Opis v diplom. musej. 1562.

⁶⁾ Arch. zemsk. O. 5. 292.

⁷⁾ Tamže. 294.

Stejně tak proti konsistoři učinili toho roku osadní sv.-Jilští a Havelští. Konsistoř oběma podala kněze svého; nepřijali ho, prý je to kněz „neřádný“ (t. j. nepořádný); najali jiného. Administrátor Matěj Dvorský vzbouřil proti nim všechny úřady.¹⁾ Slovný Pavel Kristian z Koldína, kancléř staroměstský, s radními vyšli pokárat osadních; dotazovali se, zdali kněze od konsistoře přijali. Ti odpověděli stejně krátce, že nepřijali. K čemuž Koldín jménem pánů odpověděl pohrůzkou, že budou věděti, jak se k nim zachovají.²⁾

Spojeným úsilím úřadu městského, kamž brzy dostali se tajní i veřejní katolíci, s komorou a kanceláří královskou vždy podařilo se uhájiti vůli konsistoře aspoň v Pražských městech; ale přes tu chvíli byla zase nová žaloba. Když roku 1601 osadní u sv. Petra chtěli kněze Michala, s nímž si učinili námluvu, konsistoř dala jim odpověď, že má instrukci od Ferdinanda, Maxmiliána i nynějšího krále, podle níž nesmějí si osadní voliti kněze sami, nýbrž „že sou se osadní vždy úřadem konsistorním spravovali, a který kněz jim podán byl, na tom přestávali; že jste knězem Janem (který jim z konsistoře podán) pohrdali, protož na žádost vaši nemůžte strany kněze Michala zůstání svého místa jmiti, nýbrž se vám jiný podati má.“³⁾

Z téhož roku 1601 dovídáme se, kterak osadní pražští konsistoři vzdorovali opposicí passivnou. Totiž osadní Michalští půl léta byli bez kněze, jen aby za něho nebyli nuceni žádati v konsistoři. Naposled jsou volání před konsistoriány, tu si utržili důtku s rozkazem, aby hned psali do Sedlčan o kněze Martina Vladyku, jehož jim konsistoř teď podává.⁴⁾ Roku 1605 prosí konsistoř pod obojí arcibiskupa za ochranu proti Pražanům, kteří sobě pořádku berou kněze jaké chtějí; udává jmenovitě Týnské, sv.-Haštalské, Jindřišské, Havelské, Klimentské a osadní sv. Kříže v Kalamářích (místo Kalábří) dokládajíc, že prý si vedou jako Chrudimští, Kutnohorští a Žatečtí.⁵⁾

Také s venkovskými kollátory městskými měla konsistoř čím dál větší a tužší boje; kde měla konsistoř oporu v světském rameni, vítězila. Příklady položíme z Mělníka. Roku 1569 zjednali si Mělničtí za děkana Jeronýma Pražského; že dosazen bez povolení administrátora a konsistoře, tak dlouho proti němu z Prahy jednáno, až r. 1571 zbaven místa i kněžstva. Stran děkana Pavla Hemerky píše do Mělníka r. 1596 konsistoř, že bez jejího dovolení na stoličce děkanskou dosazen, prý ať ho do Prahy postaví konšelé, neboť konsistoř „nemalé příčiny má s ním rozmlouvati“. S jakým

¹⁾ Žaloba konsistoře úřadu pražskému v arch. praž. č. 1283. 232. Jsou to prý kněží bludní, neposlušní, ženatí.

²⁾ Arch. zemsk. O. 5. 298.

³⁾ Konsist. kniha roudnick. 37.

⁴⁾ Tamže. 44.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcibis. 1605.

spěchem s ním konsistoř chtěla rozmluviti, to znáti z toho, že ihned jmenovala do Mělníka jiného děkana, totiž Linharta Hronka, a když ten hned nemohl se uprázdniti, ukázala rychle na Jiříka Mladečku, faráře kojetického, a kdyby ten nechtěl nebo nemohl, hned už zase věděla konsistoř o jiném. Tedy kdokoli, jenom ne ten, koho si Mělničané zvolili sami. Tři léta potom nový zápas měli Mělničané s konsistoří o děkana. Zvolili sobě totiž zase sami za děkana Jana Žičovského (Žikonisa, Žižkonidesa) Strakonického. Konsistoř podávala jim proti tomu z Čáslavě Jana Štěpánského. Potvrdila-li na konec konsistoř toho, jež chtěli Mělničané, rozhodl vítězství jejich zajisté nějaký dar, administrátoru podaný.¹⁾ Jiných dokladů víc položí se na příležitějším místě.

Města protestantství nakloněná vůbec chtěla míti právo volného podací. Svým vesničanům poddaným téhož práva ovšem nikterak nedopouštěla. Lounští na příklad, kteří se roku 1572 hádají s konsistoří o kněze, čtyři léta potom zavřeli rychtáře a všecky konšely ze vsi Ranné „proto, že jsou nějakého kněze pleticháře sobě jednali a jeho do kostela vodíc za faráře přijíti chtěli“.²⁾

Když proměněna konsistoř podobojí v protestantskou na základě majestátu, položeno do církevního řádu, od stavů přijatého, jakožto článek z předních, aby potvrdovala konsistoř toliko ty kněží, kteréžby sobě kollátor nebo osada vyvolila, nebo za něž by požádala.³⁾

V každý čas, než přišli městští kollátoři do konsistoře žádat za stvrzení kněze faráře, bývaly doma všelijaké práce a starosti. Někdy ležely ty starosti na konšelech, jindy na vsí obci. V Třebechovicích radí se roku 1598 všecka obec s konšely ve valném shromáždění, kterého kněze vzíti za faráře. Obec oznamuje skrze obecního staršího Jirku, že chtějí míti kněze Jana, který je v Bohuslavicích.⁴⁾

Ale co, když kněze neznali? Tu bylo nejprve ptáti se a dopisovati sem tam. Rakovníčtí z nouze veliké píší roku 1582 mistru Petru Kodícillovi do kolleje Všech svatých, že umřel děkan Vožický, i „nemajíce přílišné známosti, kde a v kterých místech takový správce v těchto bídnych časech, v nichž církev pro nedostatek správců oupěti a žalost a naříkání míti musí, nalezen býti mohl, k vám se o to důvěrně utkáme, že nám jistou osobu ukázati ráčíte“.⁵⁾ Před tím býval Rakovníckým v nouzi radou rodák jejich Sixt z Ottersdorfa. R. 1561 na příklad píší jemu, věděl-li by o kterém příhodném knězi, který by správu církevní k sobě

¹⁾ Na základě výpisů p. K. Zamastila z knihy děkanské na Mělnice č. VI. 223. 239. 241.

²⁾ Registr. purkmistrovská arch. lounsk. 1577. E. 8.

³⁾ Kn. konsistoř. B. 23. fol. 130. Arch. zems.

⁴⁾ Kn. třebechovic. v mus. 24. T. 17. 65.

⁵⁾ Missivarum lib. v arch. rakov. 1582.

přijal, nevěděl-li by, aby za ně učinil psaní k děkanovi do Nymburka, jenž jim patrně měl býti poslední náhradou.¹⁾

Že shánka po vhodném knězi byla tehdejší vůbec nesnadná, to vysvětluje z příkladů rakovnických příliš světle. Ani se nedivíme, že i schůzí sněmovních, k nimž se poslanci z měst, byť nevalně, scházeli, užívali měšťané k vyzvídání a k získání kněží na faru. Roku 1603 píší tíž Rakovničané do Prahy za svými posly k sněmu vyslanými: „Skrze časté proměny v kněžích obec naše k nemalým outratám přichází a spravedlivé jest, abychom pána Boha za dobrého a upřímného kněze žádali a skrze přátely ho vyhledávali, protože budete se moci na takového mezi pány posly měst popatiti, ano i u pana Nikodema Edlingera, bakaláře jindřišského, vezmouc ho do hospody k stolu, přezvědět, kdo, kde jest ten pan farář (někde okolo Brodu Českého), kterého nám předešle dohazoval, spravuje-li se konsistoř pražskou, hodil-li by se do obce naší, a trvá-li, že by se k nám dáti chtěl, mohli byste za ním, zjednajíc sobě kočího, sjeti a jeho v kázání slova božího poslechnouti i také, užívá-li jakých ceremonií při oltáři, shlídnouti a dále na obcování jeho se ptáti; tomu když vyrozumíte, z společného uvážení dále tu věc k místu a konci povedeme.“²⁾ Z tohoto listu vysvětluje další práce konšelská, která nastávala, když jim kněz již doporučen byl: musili, opatrní jsouce, sami ho nějak zkusiti.

Nebylo-li na snadě doporučení, nezbylo, než dáti několik osobám městským „list věřící“ nebo fedrovni, aby po krajích českých kněze samy hledaly; při tom ovšem byla první úloha kněze zkoumati. V Kouřimích bývali ti vyslanci voleni v společném shromáždění konšelův a starších. Na příklad r. 1619 voleni jsou tři, Bukač, Ronovský, Votava, aby do města Chlumce, kdež kandidáta k své farnosti tušili, v sobotu přišli a tam „vyslechnouc ranní i velké kázání dne nedělního, nemnoho se v tom komu otvírajíc, kdo co a jaký kněz tam jest a jakých obyčejův užívá, vyzvěděli.“³⁾ Tenkrát vrátivše se z „vůhledů“, dali od sebe poslové relaci radě, že kázání doslýchali, to že se jim líbilo, kněz, jenž prý sluje Václav Wildeman Jičínský, ornát i štůlu na sebe béře, že by se do Kouřimí hodil, a s ním obec žeby dobře mohla spokojena býti. Rada mu tedy dopsala, ale kněz vzkázal, že nepůjde z místa svého, nemaje k tomu od posluchačů svých žádné příčiny dané.⁴⁾

Pravidla, zkoušet kněze dřív nežli za něho jednali v konsistořích, drživali se i Pražané; praví roku 1575 Havelští, „že bývalo vždycky, když o kterého kněze se snášeli, že ho skusili, jakého učení a obcování jest.“⁵⁾ Za vlády protestantské konsistoře stávalo

¹⁾ Kopiař lit. E. z r. 1560 v arch. rakov.

²⁾ Kopiař z r. 1603.

³⁾ Kouřimsk. manual. z r. 1619. 23.

⁴⁾ Tamže. 25.

⁵⁾ Arch. pražs. č. 1283. 234.

se, že kněz po plném ujednání musil učiniti v kostele, k němuž kandidoval, „průbu“ v kázání před celou osadou; když propadl, odbyli ho některým penízem.¹⁾ Ovšem ani v té době nepřestaly jízdy Pražan za hledáním kněží; r. 1615 usnází se osada Týnská, aby čtyři osoby jely za „ňákým“ knězem Janem do Touškova, „aby tam pohlídli, jak se v kostele spravuje“.²⁾

Když byl kněz od kollátorů vyhlídnut, doptán a vyzkoumán, nastalo s ním o místo rozhodné jednání. To bývalo při knězi, jestliže za tehdejšího obecného nedostatku v sobě některé přednosti cítil, dosti zdoluhavé a velmi nákladné. Za příklad posluž z posledního roku života dolejší konsistoře jednání týnských osadních o Eliáše Šuda, tehdáž faráře v Nymburce. Stálo to, než ho dostali na faru, 103 kopy, grošů drobných nepočítajíc. Nejprve jeli k němu do Nymburka; tu ještě nezjednali nic; jeli znova, vezouce s sebou 18 žejdlíků vína; Sazometnou středu roku 1609 přišel Šud podívat se na faru; vítán pohostěním, sněděn jeden kapr, štika, vejce, žemličky; vypito vína 9 žejdlíků; v Zelený čtvrtek vypity 24 žejdlíky vína, o Veliký pátek, když se Šud chystal domů, byla dobrá snídaní. Na cestu dali mu osadní 2 dukáty čili 3 kopy 56 gr. míšeňských. Po Provodní neděli přijel Šud zase k jednání. Utraceny 3 kopy na poctu a jídlo. Konečně dojednáno.³⁾

Za vlády protestantské konsistoře r. 1614 větš jěště drahoty dělal Týnským farář u sv. Štěpána Dikast, pozdější administrátor. Nejprv mu šli oznámit k sv. Štěpánu, že by ho chtěli. Utraceny při tom u něho na faře 2 kopy. Po druhé šli pro odpověď, utraceny víc než 2 kopy; odpověď byla nejistá. Vysláno tedy 10 osob, aby s ním jednaly, chce-li býti od sv. Jíří u nich „panem farářem“. Zase dvě kopy propity při jednání. Jednání se protahovalo, poněvadž nechtěl Dikast sloužit v ornátě; prý at' najmou osadní kaplana, jenž by v něm sloužil. Konečně se přece nějak dohodli, a páni osadní šli si k sv. Štěpánu „pro dobrou odpověď“; na cestu do fary vzali tři svazky ptáčků a za víno tam utratili nad 2 kopy grošů.⁴⁾

Někdy se přihodilo, že osadní si musili faráře, chtěli-li ho míti, takřka vykoupiti. Ze starší doby víme příklad toho při knězi Janu Buchalovi, za něhož zaplatili Kutnohorští roku 1515 dluh osadním sv. Jindřicha v Praze a mistru Korandovi 100 kop českých.⁵⁾ Slanští musili kolem r. 1562 i kaplana Jana Krispa,

¹⁾ Kn. záduší sv. Martina 1610. Kněz Pavel Strádal z Obříví byl tu uctěn obědem, kázal „a průbu v kostele našem učinil, že se pak některým pro pravdu znechutil, jest odbyt třma dukáty“.

²⁾ Kn. záduší týnsk. lit. K. 142.

³⁾ Kn. záduší týnského lit. N.

⁴⁾ Kn. záduší týnsk. lit. K. 141. a lit. N.

⁵⁾ Veselský. Star. Pam. Kutnoh. 67.

chtějící ho mítí k ruce děkanově, vyplatiti z Českého Brodu dvánácti kopami.¹⁾ Některý vzav sám od jednatelů peníze, rozmyslil si a nechtěl jíti. R. 1611 na příklad píše konsistoř knězi Janovi Rosaciovu Hořovskému, faráři liteňskému, když od Žateckých vyslaných vzal 4 dukáty a manželka jeho dva tolary, a teď k nim za děkana nechce, aby peníze vrátil.²⁾

Když bylo všecko s knězem šťastně najednáno, kollátor psal do konsistoře prosbu za stvrzení smluveného kněze. Urození kollátorové činili tak, kdy chtěli; městští, jakožto královští poddaní, byli povinni. Na to měl rakovnický písař roku 1560 tento způsob: „Oznamujeme, že jsme toho snažnými a křesťanskými žádostmi při knězi Janovi, na ten čas děkanovi v Brodě Č. hledali, aby správu církevní v obci naší ujal, jakož tomu odporen není. Vaším Milostem k paměti přivozujeme, jak s velikou prací, starostí i nákladem, naší chudé obci dosti stízným, nynějšího pana děkana jsme dostali. I jsme té naděje, že mu své povolení dáti ráčíte.“³⁾ Aby konsistoř nic nenamítala, Rakovničané přikládali k takovým prosbám dar, obyčejně sud piva. Roku 1595 píší touž příčinou knězi Václavovi, „administrátoru konsistoře arcibiskupství pražského pod obojí přijímajících“, aby jim konfirmoval Jana Ledeckého, faráře v Ouriňovsi: „Poněvadž od dávného času sobě na ctihodného kněze Jana Ledeckého od dobrých a pobožných lidí ukázáno máme, jináče souditi nemůžeme, než že se to stalo a děje z obzvláštního vnuknutí božího; k V. Milost. se utkáme, že nám nadepsaného kněze z moci úřadu svého konfirmovati ráčíte. A abychom s žádostí svou v paměti zůstávati mohli, skrovný dárek půl větele piva starého při formanu odsíláme.“⁴⁾

Když vstoupil kollátor do konsistoře, bylo mu nejprv zaplatiti za vstoupení nejen konsistoriánům, než i pedellovi; od konfirmace platilo se také všem. Konsistoř chtěvala koncem XVI. věku až i deset kop;⁵⁾ písař brával od stvrzení dle bohatosti osady, nejméně kopu⁶⁾ a od ingrossování některý groš nad to. Roku 1606 Týnští platili za dosazení kaplana administrátorovi kopu 48 grošů.⁷⁾ I pedellus chtěl za zproptné od konfirmace; zapsal si sobě Svatomartinští roku 1604 s patrnou vděčností do knihy, že Marek pedellus od konfirmací kněžské nic nežádal, asi proto, že byl člen Martinské osady.⁸⁾ Pedellovi se dávalo obyčejně 20 grošů. Prote-

¹⁾ Lacina. Paměti Slan. 68.

²⁾ Kn. konsistoř. B. 23. fol. 93. Arch. zemsk.

³⁾ Arch. rakovn. Kopiař lit. E.

⁴⁾ Arch. rakovn. Kopiař z r 1590.

⁵⁾ XV. C. 5. Rukop. univ. knih. fol. 81. za potvrzenou Marka Moravce r. 1595. platili tolik osadní sv.-Haštalští.

⁶⁾ Zádušní kn. sv.-Mikuláš. lit. M. arch. praž.

⁷⁾ Zádušní kniha týnská lit. N.

⁸⁾ Zádušní kn. martinská. 1604.

stantské konsistoři za konfirmaci Dikasta do Týna r. 1614 placeno velmi mnoho: pedell vzal sám kopu, písař půl druhé, administrátor deset kop!¹⁾

Než konsistoř vydala konfirmaci, nezbytnou bylo prací pohledati v matrice, je-li kněz konsistorní a „v obedienci“. Nalezen-li, zapláceno od hledání, a neměl-li kněz mravního úrazu, bylo jednání brzy skončeno. Nenalezen-li v knihách konsistorních dole, bylo hledati v knihách u arcibiskupa při konsistoři hořejší. To stálo peníz větší. Když na příklad r. 1609 hledali Šuda v arcibiskupské matrice, poněvadž byl před svým odpadnutím tam vepsán, záduší týnské dalo sekretáři arcibiskupovu od hledání 2 kopy 20 grošů; když ho našel a napsal o tom vysvědčení, bylo zas platiti 2 kopy.²⁾ Nebyl-li kněz zapsán dole ani nahoře v konsistoři, snadno se mu přihodilo, že konsistoř ho odmítla docela. I evangelická konsistoř roku 1612 učinila tak knězi Jeptovi, o něhož prosili Jaroměřští. Prý se do jejich knih nepodepsal a pod ochranu jejich přijat býti nežádal, proto ho prý nepotvrdí.³⁾

Byl-li konsistoři kališné kněz podezřelý, než ho stvrdili, prozkoušeli ho prve. Jiříkovi Mládězkovi (též Mladečka sluje), faráři v Štětí, majíce ho r. 1573 stvrditi, oznámili konsistoriáné: „Rádi bychom, abyste se k pravé víře skutkem a ne řečí priznali a přijda do Týna na processí šli i mši sv. sloužili, neb se to od znamenitých pánů mluví, že byste horší víry byli nežli Pikarti.“ Odpověděl kněz: „Vím, že ceremonie jsou signa confessionis fidei verae.“ A po tomto vyznání slíbil jíti do Týna na processí.⁴⁾ Šel-li, bezpochyby pak ho stvrdili. Faráře Jana ze Žaboklik, jenž chtěl bráti se na kterous faru moravskou, poslala konsistoř roku 1565 do kostela sv. Havla, kdež ho „ohledala, kterak se chová i jeho gestus“. Pak teprv puštěn.⁵⁾

Některého stvrdili po velikém napomínání a kollátoru oznámili, že ho stvrzují neradi. Tak zvedlo se na příklad faráři ze Solopisk Jiřímu, když si ho roku 1572 vyprosili Kouřimští za děkana. Prý byl na takových místech, kde řádů starobylých nezachovávají, to mu vyčetli, dokládajíce i toho, že nenalezitě věci při čase opilém mluví.⁶⁾ Roku 1574 vyčetli faráři Václavovi z Vinoře v konsistoři všechny hříchy příkrým způsobem slibující mu, nebude-li poslušen, že ho kromě času vyzdvihnou — a vyřekše výtky i hrozby, konsistoriáné otevřeli dvěře, povolali Berounské vyslané, jimž přívětivě oznámili, chtějí-li toho pana faráře, že jim ho přejí.⁷⁾

1) Kn. týnská lit. N.

2) Tamže.

3) Konsistoř. kn. B. 23. 137.

4) Zemsk. arch. kn. O. 5. 123.

5) Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1565.

6) Arch. zemsk. Varia.

7) Kn. konsist. O. 5. 135.

Podivnou formou podala konsistoř roku 1575 osadním svato-klimentským v Praze faráře Šimona. U přítomnosti osadních oznámeno toto konsistorní dictum: „Ačkoli jsme byli úmyslu jiného, ale poněvadž za něho žádáte, učinili sme mu předložení, on připovídá se poslušně a pokojně chovati; vám jeho přejeme, tak abyste jej opatrovali, když se bude tak, jak připovídá, chovati.“¹⁾

Stvrzujícíe a vysílající kněze na místo, konsistoriáné dávali si vždy slibovati, že rády strany pod obojí od starodávna zvyklé zachová; v dobách protestantských musil slibovati, že není ženat, že se neožení, a že se bude držeti agendy arcibiskupství pražského.²⁾ Aby slib knězův v konsistoři vyřčený byl jistější, konsistoriáné dávali kusy jeho, na nichž záleželo, do stvrzovacího dekretu, ježž odsílali do měst a kollátorům. Na příklad do Poličky pšíš roku 1588, že jim podávají za děkana kněze Jana Oupického, „však jakožto kněze neženatého, který by nic neměnil při službách božích, mši sv. s pozdvihováním velebné svátosti aby sloužil, processí zachovával — a vy abyste mu byli nápomocni k vyzdvižení těch věcí, které byly od neřádných knězů upuštěny.“³⁾

Když nedůvěřovali kollátorům nebo nepodali ho konsistoriáné buď vůbec nikam a nebo poslali ho jinam, kam si nepřál. Toho obojího zakusili na příklad roku 1581 osadní mikulášští v Praze. Roku 1581 dojednavše smlouvu s děkanem žateckým, Janem Boleslavským, „v nemalém počtu a s dožádanými některými pány radními“ vstoupili do konsistoře žádat za potvrzení knězovo. Ale nic neobdrželi. Konsistoriáné jim oznámili, že ho podali do Žlutic, a „by pak i toho nebylo, jsou toho příčiny, z kterýchž ho v městech Pražských míti nemohou.“⁴⁾ Vybrali si tedy osadníci kněze Jana Turka. Toho konsistoř zamítla naprosto. Žalovali osadní místodržícím. Ti vydali dekret svolovací; prý „žádná překážka slušná tomu se nenachází; pro zachování lásky, svornosti a pokoje zde v městech Pražských že místodržící uznávají za slušné, aby páni konsistoriáni žádné další překážky nečinili.“⁵⁾ Ale konsistoř nepovolila. Turek se jí nelíbil. Vzkázala osadním, že „Turek v městech Pražských ku pokoji a k vzdělání není“. Osadní odpovídají, že se budou držeti dekretu místodržitzelského. Konsistoř tedy jedná u místodržitelů, a ti se dali poučiti; osadním konečně vzkázáno od pánů vládních, že si jejich dekret jináče, než náleželo, vykládali. Kněz Turek z Prahy hnán,⁶⁾ a osadním bylo jednati o kněze jiného.

¹⁾ Rukop. arch. zem. O. 5. 288.

²⁾ Příklady při podání Jana Trenčinského do Jaroměře r. 1590, jiného do Brodu Č. a jiné mnohé v arch. arcib. Opisy v zemsk.

³⁾ Arch. musejn. Opisy z Poličsk. arch. Srov. Borový. Medek. 97.

⁴⁾ Manuál osadní fol. 11. Arch. pražs.

⁵⁾ Tamže fol. 16.

⁶⁾ V téže archivní knize dovidáme se o Turkovi, pro něhož svého času bylo mnoho hluku, že r. 1590 vrátil se do Prahy umřít. Pochován u sv. Jindřicha. Manuál mikulášský fol. 16.

Nepodařilo-li se kollátoru získati kněze svým přičiněním, dopsal si do konsistoře, aby vybrala a poslala sama. Bývalo tou příčinou nesnázi a kyselostí drahně. S výběrem konsistorním málo kdo byl spokojen.

Někdy administrátor a konsistoriáné prováděli s podáváním kněze obchod zistný; čtemeť v knize osadních Panny Marie na Louži r. 1607: „Když sme jednali s p. administrátorem, že nám chtěl dáti jednoho kněze nestatečného a sešlého; dali jsme 2 to-lary.“¹⁾ A roku následujícího zase: „S pány konsistoriány jednáno, že nám chtěli dáti kněze Jana, děkana litoměřického, an všecek nemocen; aby s toho sešlo, darováno jim 5 kop 15 grošů, a pedellovi od vstoupení do konsistoře dány 4 groše.“ Tedy pro nic za nic dali osadní tolik peněz! Však toho nebylo dosti. Málo doleji zase zapisují osadní malého toho kostelíka, jakž tuto stojí: „Za příčinou kněze Jindřicha Kociána, že ho nám chtěli mocné do fary dáti a nájemník (na faře) nevěděl, kam se díti, aby s toho sešlo, vynaloženo na to s pány konsistoriány 4 kopy 46 grošů.“ Konečně vyšlo na jevo, co administrátor konsistoře s osadou Panny Marie na Louži zamýšlí: aby sobě totiž přivětšil důchodu, chtěl v osadě přisluhovati sám; osadní, poznavše úmysl a nechtějíce administrátora pohněvati, jali se s ním o kostelní posluhu jednati, dali mu svačinu, zaplatili mu za čtvrt roku napřed 7 kop 20 gr. — ale administrátor důkladněji spočítav, že tolik funkcí, co na sobě měl, nezastane, zřekl se přísluhy; na to zřeknutí pozval si osadní a propil na jejich groš s nimi šest žejdlíků vína.²⁾

Nestojí vlastně za zvláštní poznámku, že dotčený administrátor, jenž po penězích tolik se sháněl, slul Benedikt Pražský; takových správců církevních bylo víc. Nejednen lakotný administrátor uměl osadním vnučovati se k službě! Nechtěli-li mu rozuměti, vyzdvihoval jim kněze po knězi, proti každému něco měl. Svatomikulášští po všelijakém útisku konsistorním byli r. 1564 přinuceni žalovati u samého arcibiskupa, že administrátor Mystopolus slyšeti se dal, nebude-li sám u nich za faráře, že zase faráře v půlletě mívati budou; dva prý už jim vyhnal.³⁾ Stejně tak vedl si Fabian Rezek, za jehož vlády musili Loužečtí dávat administrátorskému i na stěvíce. O Rezkovi samém zapsali si r. 1593: „Když měl do Vlach jeti, dáno mu podle přípovědi, že kněze nám opatří, nad půl kopy; neopatřil nic, a po odjezdu jeho opět jsme musili s konsistoriány jednati a na víno dáti.“

Při podávání konsistorním leckdy se přihodilo, že farář nechtěl jíti tam, kam ho administrátor posílal. Proti takovému neposlušnému knězi mívával církevní úřad buď napomínání nebo donucení.

¹⁾ Kn. v archiv. pražs. kostelík na Louži stával poněkud tu, kde nyní palác Clamův v Praze.

²⁾ Týž rukopis v arch. pražs. 1608.

³⁾ Arch. zemsk. Opisy z arch. arcib. 1564.

Na příklad roku 1564 nechce jíti farář Václav od sv. Štěpána v Praze do Čáslavě. Konsistoř ho napomíná, aby šel, že tam poslán z potřeby, prý jsou té naděje, „aby to k sobě ujal a tím neplejtvál!“ Kněz Václav nechce; aby ho poslové čáslavští také nechtěli, chová se k nim v konsistořní schůzi hrubě; ale poslové domů bez kněze nechtějí, a konsistoř začne tvrdému knězi vyčítati, že se „vloudil v úřad sv. kněžství dosti potvorně a teď, maje gratiam docendi, do Čáslavě jíti nechce“. ¹⁾ Naposled ho přece zastrašili, že šel.

Na odpor tomu daleko stručněji jednáno r. 1572 s farářem Janem Facilisem z Chejnova, když nechtěl jíti do Berouna. Konsistoriáné zavřeli ho. ²⁾

Někdy nesnadno uhadnouti, jaké úmysly měli konsistoriáné při svém podávání. Na příklad r. 1574 přijde kněz Petr z Branné, mladý muž, se žalobou do konsistoře, že ho z Branné vyhnali. Konsistoriáné mu praví: „Milý Petře, my o vás divny zprávy máme, jak ste se tam chovali, po krémách se toulali, v postě maso jedli, v krémě biti byli.“ K tomu odpověděl kněz skroušeně, že při té bitvě se jen bránil. Konsistoriáné poslali ho do vězení, a když se vrátil a z trestání poděkoval, oznámili mu, že bude farářem u sv. Havla. Kněz dá se do velikého prošení; prosí, „že neráčíte v tak velikou práci kněze mladého podrobovati“. Však nic neneslo platnosti. Konsistoř učinila dictum: „Nebudete-li chtítí, musíte za kaplana býti.“ Svolil se tedy a šel k sv. Havlu, když ne za faráře, aspoň tedy za „místofaráře“. ³⁾

Nechtějíce k farám, kněží často kladli konsistoriánům za přičinu svoji peněžitou nemožnost; ⁴⁾ bylotě do hospodářství farního zajisté peněz zapotřebí, nejvíc v počátcích.

Že v oné době, kdy bráti dary v úřadě nižádném nebylo hanbou a nectí, mnohý administrátor při podávání svém řídil se dary, toho v pramenech důkazů dosti. Nebylo mnohdy k dobytí líbezné vůle ani velikých darů potřebí. Administrátor Dačický r. 1600 slibuje Martinu Vladykovi, děkanovi v Sedlčanech, že mu dá lepší místo, děkuje za kačata a prosí, „můžete-li tam dostati asi čtvrtci suchých hřibů“. ⁵⁾

Přes všecken nedostatek kněžstva přihodilo se leckterému faráři, že byl bez místa. Takoví přicházeli do konsistoře prosit. V konsistoři evangelické, lépe zřízené, mívali album takových žadatelů, aby, až na ně poptávka a řada dojde, došli místa; však i přes ten řád byli kněží bez místa. Roku 1612 vykládá administrátor knězi Matějovi Stříbrskému, jenž přišel z Litomyšle, že

¹⁾ Arch. zem. r. 1564. Acta consist. sub utr.

²⁾ Arch. zemsk. Rukopis O. 5. fol. 62.

³⁾ Týž rukop. fol. 181.

⁴⁾ Tamže. 220.

⁵⁾ Listiny bělské. V arch. musejn.

nemůže konsistoři přičítati vinu, že na ten čas bez fary; „mnoho také jiných kompetitorů poznamenaných máme a míst naproti tomu téměř žádných se nenachází“. Na konec slibuje mu, až bude někdo kněze chtít, že ho navrhne.¹⁾

Za vlády konsistoře kališné bylo stejně tak. Administrátor zapsal mezi kompetitory a pak učinil, co chtěl. Nejhůř bylo těm kněžím, kteří byli konsistoři nemilí, nebo kterých nechťeli kollátoři. Aby se těch nemilých žadatelů administrátor zbyl, radíval jim, aby sobě sami poptali, kdo je bude chtět.²⁾ Ptávali se obyčejně písemně, slibující kollátorům vděčné chování. Na příklad Jan Václav Cikada, blatenský farář a kraje Pracheňského děkan, slibuje roku 1598 v jedné listině soběslavské, že „slovem božím chce neomylně posluhovati, s vámi jako duchovní otec s dítkami laskavě. vlídně a přívětivě, pobožně, chvalitebně nakládati“.³⁾ Jakub farář v Dobřichově, chťeje do Hory, psal roku 1579 jináč, psal s humorem: prý u vrchnosti své pana Střely z Rokyc na faře „žádného lízání ani nač živ býti nemá“.⁴⁾

Jiní toulali se osobně po městech a nabízeli se. Byl to nejzuboženější druh kněží. Některý hledal sobě místa s domnělou chytrostí. Na příklad kněz Jan Kostomlatský přišel roku 1596 do Ověár dělaje se vyslancem arcibiskupovým, prohlížel věci chrámové a zádušní. Pak ho „pro ten podvod“ nechťeli Ověárští.⁵⁾ Divnějším způsobem přišel roku 1606 kněz Jan Hus jinak Novohradský prosit o faru do domu pana Fridricha Mašovského z Kolovrat v Novém městě Pražském; jsa opilý, sliboval pánovi, když mu u strýce svého v Chřínově zjedná faru, že mu dá z ní 30 korců ova; když mu pán slíbil, chťel prosebník, aby mu půjčil 10 kop, a když pán nepůjčil, dal se kněz v nadávání, nadal i paní kobyl, nadával ještě na ulici a vyzýval pána, „aby se s ním pral“; to jest zval ho na souboj.⁶⁾

Měl-li kněz něco svých peněz, bylo hledání místa snadnější: vkoupil se do fary. Vkupování vyskytuje se za celé XVI. století a bylo zakazováno i sněmy;⁷⁾ konsistor leckdy volá před sebe takové kněze provinilé. Na příklad roku 1574 domlouvá administrátor faráři z Klecan, Zikmundovi, že bez konfirmace se vstěhoval, do krčem chodí, fabule rozpráví, na jiné faráře se tře, na fary se vkupuje.⁸⁾ Vůbec zjednal-li si kněz jakýmkoli způsobem faru sám, byl v konsistoři hněv. Roku 1574 prudce citován kněz Jakub Rabín, farář Hněvčovský (Hněvčeves), proč si to místo u Mikuláše

¹⁾ Kniha konsistorní B. 23. 130. Zemsk. arch.

²⁾ Arch. zems. Opisy z arcib. 1565.

³⁾ Opis v museum.

⁴⁾ Arch. kutnohor. Opis v zemsk.

⁵⁾ Arch. zem. Opisy z arcib.

⁶⁾ Žaloba arcibiskupovi. Arch. arcib. Opis. v zemsk.

⁷⁾ Sněm v kolleji r. 1539. Rukop. univ. knih. 17. A. 16. 145.

⁸⁾ Arch. zemsk. Cod. O. 5. 144.

Dohalského zjednal sám; kněz místo odpovědi jme se žalovati, že byl od kohosi bit. Konsistoř učinila dictum na to: „Že jste sobě faru zjednali bez vědomí našeho, zasloužili jste trestání, pročež na vás pán Bůh spravedlivě to zbití dopustil, a my vám trestání do jiného času odkládáme.“¹⁾

Roku 1575 citují z téže příčiny Adama Jilovského, bakaláře a kněze, proč o své ujmě zjednal si farářování při kapli Božského těla. Odpověděl stručně, že „kaplanem býti nechce, a poněvadž ho konsistoř neopatrila, že se opatruje sám.“²⁾ Když si r. 1574 nějaký cizí kněz Jan Kuško zjednal faru v Bosni, potýravše ho drobet, konsistoriáné pustili ho do Bosny řkouce, že poručí některým farářům, aby na něho měli tam pozor.³⁾ Kněz Michlen, jenž nemohl žádným způsobem dojíti fary a jež konsistoř pořád odmítala, vešel 15 května roku 1573 před administrátora a beze žertu tvrdil, nebude-li opatřen místem, že přijme kdesi službu biřickou. Toho se konsistoriáné ulekli velice, svolali na to poradu všech pražských farářů, aby předešli tu neobyčejnou ostudu.⁴⁾

Za těch poměrů nelze se ani podivovati, když některý farář hleděl se opatřití místem bezpečným na do smrti, aby nezávisel na libovůli konsistoře. Roku 1552 prosil farář od sv. Štěpána v Praze samého císaře, aby směl býti při té faře zůstaven až do smrti; císař zanechal věc na rozhodnutí Mystopola administrátora.⁵⁾ Za pozdějších zmatků a nedůvěry nestávalo se zhusta, aby kollátor uvázal si kněze na do smrti. Z těch kněží, jimž se to podařilo, buď za příklad Bartoloměj, farář v Nehvizdech. Ihned citován, proč v smlouvu na do smrti s Nehvizdskými uhodil, aby takové smlouvy jsou konsistoři zapověděny. I odpovídaje řekl kněz: „Obával jsem se, abych od Vašich Milostí upuštěn nebyl jako jiní, kteří po ulicích chodí a téměř žebratí musejí!“ Odevece konsistoř, že neukáže takového ani jednoho — leč toho, „kterého žádný nechce přijítí.“⁶⁾

A možná, že byli mezi takovými knězi bez místa a žebravými také jiní než ti, kterých nikdo nikde nechtěl, a že mezi nimi nebyli jen mravní zpuštělci, o které nikdo nestál. Jednoho ukážeme. Byl to Václav Hostivařský, děkan z Nymburka. Rozstonal se v Nymburce r. 1574 a konsistoř, majíc k němu z příčiny ceremonií nějakou nechuť, ihned ho zbavila místa; Nymburští ovšem jako jiní opatrní měšťané, když jim děkan pro nemoc nestačil, nic nenamítali. Děkan ptal se jenom konsistoriánů půl tesklivě, půl

¹⁾ Arch. zemsk. Cod. O. 5. 174.

²⁾ Tamže fol. 252.

³⁾ Tamže. 152.

⁴⁾ Tamže. 97.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. 49. 166.

⁶⁾ Arch. zem. O. 5. 73.

hněvně, „aby mu oznámili, pouštějí-li ho tak, aby tulákem byl či co?“ Dali mu v odvet, až bude zdráv, že ho neopustí.¹⁾

Vyplývá z podivného poměru kališné konsistoře k arcibiskupovi samo sebou, že některý kněz, když ho zamítal administrátor dolejší, došel si s prosbou za místo k arcibiskupovi. Z těch buď za příklad svrchu často připomínaný pozdější administrátor Tomáš Soběslavský Lorificis, jenž roku 1598 několik listů tou příčinou psal, aby přinucen byl administrátor (Dačický), jeho nepřítel, dáti mu faru. V jednom listě dí, že chodí zaháleje, „já pak 17 let slouživ s velikou prací jednal jsem obecní dobré konsistoře naší, aby se vši církví katolickou v náboženství se srovnala a jedno býti mohla, ješto jiní leželi a spali, nabíhají netoliko na J. M. Cís. často, ale i na J. M. arciknížete, pány legáty a kardinály. Nyní tak soužen, snížen a potupen jsem, jakoby horšího člověka a kněze na všem světě nebylo“.

Na konec stran podací konsistorního nelze nezmíniti se o těch mrzutých pro kollátory případech, že některý administrátor neuznal podání předchůdce svého. Nestávalo se sic často, ale stávalo se přec. Rakovníčtí měli z toho jedenkrát r. 1605 dlouhé dopisování a nemilé oplétání. Našli si dlouhým pátráním za správce církevního kněze Štěpána Lovčanského; konsistorní administrátor Dačický ho konfirmoval, a Rakovníčané čekali terminu, v němž se kněz přistěhuje. V tom byl administrátor sesazen, nástupce jeho Benedikt nic neuznal, a Litoměřičtí děkana nepustili. Z toho spor, žaloby. Rakovníčtí žalují u císaře. Jednají advokáta na to, platí penězi i sudy svého piva, komu jen vidí; naposled, když mnoho utraceno, a kancelář královská vydala resoluci Rakovníckým příznivou, kněz Lovčanský oznámil, že zůstane v Litoměřicích. Konec byl, že knězi Lovčanskému napsali pohněvaní Rakovníčané vyčítavý list, z něhož stůj tu: „Čehož sme se do vás nenadáli, abyste tak vrtkavi býti měli a jako trest na bahně sem i tam se klátiti a na vrchnost budoucí (konsistoř), an již předešlá vás konfirmovala ukazovati měli, což vše pánu Bohu poručiti, od předsevzetí svého upustiti a jiným správcím církevním sebe opatřiti a tu, kdeby nám to k nápravě přivedeno býti mohlo, utéci se musíme.“²⁾

Kromě práce s potvrzováním kněží měla konsistoř dolejší od prvopočátku na péči čistoty víry. V XV. století bývala v tom na slovo brána ve vši straně pod obojí. Při náboženské anarchii století následujícího nebyl hlas její slyšán. Působnost její v té příčině stala se skoro jen lokálnou. Tu a tam vyskytne se drobný případ, že konšelé pražští majíce přijmouti někoho v měšťanství a nevědouce, jaké víry jest, poslali ho do konsistoře na prozkoumanou. Také tak v Kutné Hoře. Na příklad tu r. 1585 poručeno

¹⁾ Arch. zem. Codex. O. 5. 201.

²⁾ Kopial rakov. arch. z r. 1604.

jakémus Kopejtkovi, aby od arciděkana přinesl „kundšoft“, že modlitbu Páně umí a počet víry své před ním že učinil.¹⁾ V městech venkovských jiných vykonal tuto konsistorní práci děkan nebo farář místní.

S péčí o čistotu víry souviselo, že konsistoři dolejší, jakož svrchu vyloženo, oddávána bývala censura knih, aby je před vy-tlačeuím ohledávala.

Za další úkol obrala si konsistoř za všecken čas přihlížeti k mravům obecnstva pražského. O mravy venkovského měl dbáti farář, a co shledá zlého, měl oznamovati vrchnosti, v královských městech podkomořímu, když přišel jednou v rok obnovit úřadu.

Pražská konsistoř o své činnosti mravnostní zanechala ne-jednu stopu ve svých knihách. Dle starobylého obyčeje vstupovali konsistoriáné do rady městské vždy po její obnově. Tu přáli novým konšelům a vykládali svoje stížnosti co do mravů. Na příklad r. 1566 přišli konsistoriáné s administrátorem do rady staroměstské a vyčítali, že nedrží se posty.²⁾ Roku 1574 před-stoupili, a „povínšovavše“ žádali, aby se neděle svatá světila, do mší aby se nešenkovalo, procházky po ryncích mezi mší aby se zastavily, také žalovali, že mnozí zvlášt v pátek bez studu a s pochlibou jedí maso, napomínali pánův, aby měli nad spravedností v soudech, v měrách, v prodajích pozor pro chudý, nebohý lid; poctivosti a šlechtnosti obhájcové aby byli, poněvadž velmi se trpí, jichž děti, po ulicích a krchových metané, svině vykopávají a jedí; rozmohlo se cizoložstvo, někteří dvě i tři ženy mají; k tomu „mrzuté“ ožralství a nestydaté lání, zlořečení a hromování; na-posledy žádali konsistoriáné, aby nad právem duchovním pásu ochranu drželi a jim v potřebách služebníky práva svého se pro-půjčovali. Aby řeč nebyla plna žalobami. obrátivše směr slova k sobě, konsistoriáné slibovali městské radě, že budou pilní povolání svého, kázaní slova božího, příkladný život „podle nejvyšší možnosti“ že povedou a za pány radní i všecku obec pánu Bohu se modliti chtějí.

K tomu tenkráté odpověděli konšelé, že velice děkují z toho, což jim dobrého na pánu Bohu konsistoriáné žádají, že jim tolikéž v prácech požehnání přejí a podle napomenutí učiněného že se chtějí „podle nejvyšší možnosti“ chovati a jim nápomocni býti. Z plné konsistoře stalo se potom usnesení, aby všecko na radním domě mluvení bylo zapsáno v knihy konsistorní; proto o něm tak zevrubně víme.³⁾

Stejně tak jako pražská konsistoř také kutnohorská přihlížela k mravům v obci. Na příklad r. 1596 stěžovala si konsistoř v radě

¹⁾ Arch. kutnohor. kn. memorab. z r. 1583. fol. 10. 9.

²⁾ Diplomatař musejní. 1566. Opis.

³⁾ Rukop. zems. arch. O. 5. 138.

městské na domky prázdných ženek, na pálené, jehož pití se velmi rozmáhá; trefilo prý se, že v neděli kterous opilý páleným přišel do německého kostela a tam padl „co hovado“; na zvonění „na pokoj“ (pirglok čili „zvonění z hospody ven“) není pozor, nebo po zvonění teprva se začíná; když poobědní kázání se dějí, lidé na ulici se zdržují, z kázání že chodí lidé pryč, modliteb nevyčkávajíce, lépe aby tam nechodili, když se s jinými modlití nechtí, „neb to jest jako svazek, kterým se společnost svazuje“; také nařfkáno na hromování; kněz sv.-barborský Matěj připomenul, že pan Jan z Donína dobré paměti nařídil na hromování trest snísti lžci kolomazi, a když se toho sám proti záповědi dopustil, bez nučení v přítomnosti poddaných jedl, nechtěje dopustiti, aby to nařídění se protrhlo.¹⁾

Podobné stesky oznamovala konsistoř horská před tím i potom při rozličném čase příhodném. Roku 1609 toužila na „neřád, že osoby, které neřádne v stav manželský vkráčují, kněží svých domácích pobíhající přes pole na oddavky chodí“; kněží slibují, nebude-li to zastaveno, že nebudou křtítí děti z takových manželstev.²⁾

Přední starostí konsistorní byl dozor nad tím, kterak kněží vedou si věroučně a mravně. Pražská konsistoř dolejší obvykla si od starodávna volati všecky faráře „s kněžstvem mladým“ ze všech Pražských měst pospolu o Suchých dnech, tedy čtyřikrát do roka, a tu v společném shromáždění čteny jsou leges, statuta a pořádky, které jsou předkové vyměřili; při tom administrátor také dotýkal se všelikých příhod, jež se v posledním čase proti řádům sběhly, dával výtky, naučení. V druhé půli XVI. věku vyzírá z těch napomínání administrátorových zápas mezi kališnou konsistoří a protestantskými faráři, kteří na oko jsouce kališnsky do konsistoře k schůzi dostaviti se musili. Když administrátor skončil čtení statut a napomínání, slíbil jeden za všecky přítomné, že se tak chovati chtějí. Také za mladší kněze, kaplany, sliboval jeden, že budou ve všem poslušni svých otců farářů.³⁾

V takové schůzce roku 1573 napomenuti jsou farářové, aby nezanedbávali mší každodenních, strany druhé (katolické) aby se nedotýkali, zvlášť při této nastávající památce mistra Jana a Jeronýma aby zanechali postranných, hanlivých a nových písní; místo děvčat aby měli služebné pacholíky, aby nenosili u košil nabíraných okružích, a ještě jiné věci jim způsobem napomínacím vytýkány.⁴⁾ Při jedné konvokaci roku 1574 napomenuto kněžstvo pražské, aby v adventě zpívání drželi o Panně Marii, večeri aby čeládce toliko v útery, čtvrtek a v neděli dávali, ipso die solemni (o boží hod)

¹⁾ Arch. zemsk. Opis z arch. kutnohor. 1596.

²⁾ Arch. zem. Opis z kutnohor. 1609.

³⁾ Arch. arcibis. Opis v zem. r. 1564. Arch. zem. O. 5. 12.

⁴⁾ Arch. zem. Cod. O. 5. 108.

aby žádný prve nezvonil, až v Tejně zazvoní, tři mše aby každý sloužil, sůl, vodu, kadidlo aby světil. Faráři sv.-havelskému při tom domluveno, proč nezpívá Sanctus.¹⁾ Roku 1602 farářům pražským v schůzi oznámeno i toto: „Poněvadž nepřítel Turek velice se sílí, protož se napomínáte, abyste všech oplzlostí a zlostí, ožralství a jinýho sodomářství na straně zanechali.“²⁾

Z těch příkladů již jasno, jaký ráz měly konvokace kněžstva pražského v konsistořích o Suchých dnech.

Na venkově byla povinnost arciděkanův a děkanů volati kněze svého okresu v příhodné časy a napomínati jich.

Pražská konsistoř měla skrze administrátora nebo vyslané své ob čas církve venkovské navštěvovati a dohlédati; za povědomých poměrů pražské konsistoře k venkovskému protestantství v druhé půlce XVI. věku nemohla býti visitační práce konsistoriánův zdárna. Teprv za evangelické konsistoře po roce 1609 jsou zprávy o pilných visitacích.

Majíc dohled věroučný a mravní, konsistoř měla spolu přední právo vydávati kněžím, sobě podřízeným, vysvědčení o jich chování po této stránce. I děkanové vydávali kněžím vysvědčení, ovšem také konsistoř kutnohorská.³⁾ Ale kněžím z pochopitelných příčin na tom záleželo dostati vysvědčení též od kollátora, od obce, zvláště když pražská konsistoř malomocná a naposled od protestantské většiny v zemi nevážená, vysvědčení nechtěla dáti anebo když se kněz neopovážil listu žádati. Roku 1572 vstoupil do valné hromady vsí obce města Turnova farář Martin s žádostí. „poněvadž jest čas rozdělení a hnutí z této obce osoby jeho nastal, aby jemu list zachování jeho dán byl, jakž toho i jinde od jiných obcí vždycky, kdež byl, jemu přáno bylo“. Po té prosbě ovšem musil vyjíti, a obec vzala o to potaz, má-li se mu vysvědčení podle jeho chování dáti čili nic. Pak ho zavolali, a primas Mikoláš na místě obce mu oznámil, „že se to k žádosti a potřebě jeho všecko vykonati má.“⁴⁾

Roku 1588 prosí radu mělnickou kaplan Řehoř Lomnický o vysvědčení své dobré víry. Prý jest odtud z Mělníka dekretem císařským vyzdvižen, jakoby „v této obci nové a hostinské náboženství začínal“. „I mám naději.“ tak píše kněz, „že mé sprostné, ale upřímné učení a kázání v dobré paměti mítí ráčíte, prosím že mi toho učení vysvědčení s učiněnou za mne přímluvou dáti ráčíte.“⁵⁾

¹⁾ Varia miscell. arch. arcib. Opis v zem. 1574.

²⁾ V rodnické kn. konsist. 179.

³⁾ Č. Č. Mus. 1847. I. 425. Vysvědě. kněze Tobiáše Cichoraea Královéhradeckého o chování a manželství jeho. R. 1618. z konsist. horské.

⁴⁾ Acta forens. arch. turnov. 1572. fol. 196.

⁵⁾ Z výpisů p. Zamastilových z knihy děkan. mělnic. VI. 231.

Vysvědčení kněžská bývala jako všecko jiné psaní XVI. století obšírná. Vždy to byl kus životopisu. Rakovnických vysvědčení mívala v jádře svém slova, která roku 1604 napsali faráři ve Velikém Vočehově (Očíchov), knězi Adamovi Častrovskému z Načeradce: „Toto svědectví dáváme, že nadepsaný kněz poctivě, rádně, pokojně a dobře se choval a zachoval, o němžto nevíme a nemáme co scestného mluvití než všecko dobré.“¹⁾ Mělničtí r. 1596 vylíčili v listě zachovacím, že „dvojí poctivosti hodný muž“ kněz Pavel Čáslavský, když ho krom času administrátor a konsistoř vyzdvihla od spravování církve jejich, přišel prosit za list chování, ten že mu rádi vydávají, dosvědčující, „že jest u nás pokojným obcovaním dobře a ctně a chvalitebně, jiným ku příkladu křesťansky se choval a lid vyučoval.“²⁾

Každému knězi obce vysvědčení nedávaly; nedávaly tomu, který se nezachoval, nebo proti němuž měly hněv osobní. Také zdá se, že pražská konsistoř překázela, pokud jí bylo lze, takovým vysvědčením z ruky světské. Na příklad r. 1599 psal z Brandýsa nad Labem kněz Jan Žižkovský (Žižkonides) Mělničanům prosbu o vysvědčení, jak se u nich v povinnostech a v řádě církevním se svou manželkou choval; prý ho „proti některým nepokojným, bouřlivým a utrhavým lidem nevyhnutelně potřebuje“. Patrně ho tehda na Brandýse někdo urážel a nařikal stran chování na předešlé štaci.³⁾ Však tenkrát Mělničané odpověděli knězi: „Prve o takové věci jsouce my od pánův konsistoriánův jisté trestání mnohými domluvami, a vaší žádosti povoliti nemohouce, přátelsky žádáme, že nás v té věci sobě vejmluvna jmiti budete.“⁴⁾ Po bitvě bělohorské před vypověděním kněží prosil radu v Kouřimi děkan Kašpar Artopaei Pardubský o vysvědčení pod pečeti městskou, neboť prý ho sedláci pomlouvají, „že by za šelmu vyhlášen byl“. Na dotvrzenou svého minulého chování předložil konšelům vysvědčení děkanství slanského pod pečeti: *Sigillum decanatus territorii Slanensis 1615*. Ale místo vysvědčení dali konšelé knězi důtku, že jeho manželka ouřad proklíná, aby ji zkrotil.⁵⁾

Kněží prosivali také císařské rychtáře o svědectví svého chování.⁶⁾

Jiná starost konsistoři bývala o to, aby kollátoři nezkracovali kněze v jich důchodech. Když kněz žaloval v konsistoři, že mu někde nedávají desátků, konsistoř dopsala, kamž náleželo. Konsistoř evangelická po majestátě v této práci byla čilejší nežli její předchůdkyně. Roku 1611 upomíná o desátek samého podkomořího

¹⁾ Kopiař arch. rakovn. z r. 1603.

²⁾ Arch. mělnický. Kop. č. 12. 54.

³⁾ Z výpisů p Zamaatilových z knih. děkanské mělnické. VI. 241.

⁴⁾ Arch. mělnick. Kopiař z r. 1599 č. 18. fol. 22.

⁵⁾ Arch. kouřimsk. Manuál 1621 str. 71.

⁶⁾ Kněz Jiřík Chocenský r. 1569 v Kouřimi. Arch. musejn.. List kouřim.

Točníka; ¹⁾ v letech následujících upomíná hromadu měst, mezi nimiž i Soběslavské, aby zaplatili knězi Špacírovi, teď v Říčanech, zadržalý desátek z domů soběslavských.²⁾

Důležitá úloha, kterou sobě konsistoř obrala a žárlivé hájila, bylo stvrzovati kšafy kněžské.

Stran kněžských kšaftů položíme doleji zevrubně, zde uvádíme jen, že tvrditi a vyhlasovati kšafy kněžské přičítala konsistoř k své jurisdikci. Tuze se domlouvala, když některý kollátor nebo městská rada s kšaftem kněžovým naložili po své vůli. Na příklad v Rakovnicce umřel r. 1582 děkan Vozycký (Vožický). Rada oznámila smrt konsistoři a kšaft jeho vyhlásila dědicům na rathouze. Z toho vzešel jim zlý dopis konsistorní. Rakovníčtí se omlouvají, že nebožtík nechal po sobě toliko na větším díle knihy, šaty, nádobí a hospodářské některé nábytky. Ale omluva nestačila. Konsistoř hrozí žalobou v komoře králově. Rakovníčtí bojíce se pokut, poslali kšaft Vozyckého s poníženým vyznáním, „co se tvrzení kšaftu dotýče, my nebyli jsme nikda toho oumyslu, abychom jej tvrdili, a protož to všecko jurisdikci V. Milostí se zůstavuje“.³⁾ Nymburským dostalo se pro touž věc r. 1589 těžké výhrůžky, kteráž ukazuje jednak veliký hněv konsistoře, jednak její odhodlanost. Nymburští totiž publikovali kšaft kněze Krispusa a hned rozdali, co komu odkázal. Konsistoř rozkázala, aby rozdané dědictví zase sebrali v hromadu, ne-li, že dá konsistoř sousedy nymburské „stavovati“ — to jest, který se v Praze ukáže, že ho dá rychtářem sebrati v šatlavu.⁴⁾

Nejdůležitější a nejčastější práci mívali konsistoriáné při svém soudě. U nich bylo privilegované forum duchovenstva; civilní spory podávány před konsistorní stolicí soudnou, když byl žalován klerik; kněz sám, chtěl-li pohnati laika, pohnal ho u soudů světských; v trestních věcech ode dávna duchovenstvo stávalo jen soudům svým duchovenským. Proto také konsistoř pod obojí, dokud v XV. věku kvetla, nikdaž nedopustila, aby bez jejího svolení světské rameno dotklo se kněze. Za poměrů zmíněných v XVI. věku zastávala se konsistoř pod obojí jen tehdy kněze, byl-li zapsán v matriku a v její ochranu; byl-li zjevný protestant, spíš přála mu šatlavu rychtářskou, než aby ho chránila. Domluvný příklad z roku 1573. Rychtář novoměstský v Praze popadl, nevíme čím návodem, kněze Cervice, do Berouna podaného, s manželkou; oba je potupně svázal na řemen a vedl na radní dům do vazby. To způsobilo pohnutí v pražském kněžstvu. Nabíhali na konsistoř, a ta konečně zavolala do schůze všechny faráře pražské na poradu co činiti, jak

¹⁾ Acta rukop. B. 23. v zemsk. arch. 37.

²⁾ Listiny ze Soběslavě. V museum.

³⁾ Kopiál z r. 1580 v arch. rakovn.

⁴⁾ Acta boh. consis. v arch. arcib. Opis v zemsk. 1589.

kněžského stavu privilejí hájiti. Tu promluvili kališní, že by „proti vzetí rychtářskému věděli, jak Cervice hájiti, kdyby byl řádný kněz“. Konsistoriáné týmž rozumem slíbili v shromáždění, že to opatří, „jak by se rychtářové při kněžích řádných chovati měli.“¹⁾ ale Cervice nechali v šatlavě.

Co do předmětu příslušelo soudu církevnímu v konsistoři rozhodovati o věcech nauky, kázně, spory o benefícia, o desátky; o dluhy kněžské, souditi o věcech testamentárních; o věcech cti mezi kněžími, o jich vinách proti disciplině a řádu mravnímu; také slušel konsistorií soud o věcech manželských, v kterýchž věcech bylo starodávne přísloví, „že rathouz kostelu, a ne kostel rathouzu klaněti se má“, to jest, o čem rozhodne konsistor, to aby mělo platnost též v soudě městském.²⁾

K soudu konsistornímu děly se žaloby jako k jiným soudům ústně nebo písemně. Řádný process provozován tu řádem kano-nickým a všecko na spisích jako při soudech církevních od staro-dávna.³⁾ Řeč byla v soudě česká; do měst německých někdy psáno latíně.⁴⁾ ale i do Chomutova psali roku 1610 konsistoriáné česky.⁵⁾

U věcech disciplinárních a vinách věroučných bralo se všecko jinými cestami. O vinách těch obyčejně se dověděla konsistor úmyslnou i zlomyslnou denunciací. Archivní zprávy o těch denun-ciacích jsou nechutny. Na příklad mezi mnohými případy čte se udání některých farářů pražských r. 1572, že Jeroným, farář sv.-petský, o konsistoři mluvil, že je šibalská, nespravedlivá. Zatím vyšlo na jevo, že ho udavači napřed opili, aby tak mluvil.⁶⁾ Kněz Pavel, farář domašínsky, přijde prosit roku 1574 do konsistoře místa jiného. Konsistoriáné vyčtou mu, že „k hanbě své ho nikam po-dati nemohou zvlášť strany ožralství a že lehkomyšlně se svátostmi nakládá“. Místo odpovědi jme se farář domašínský hned udávati jiného: prý ve Vlašimi jest kněz Jakub, od Hory přistěhovaný, a ten prý „náboženství starobylé haní, na processí die Corporis domini monstranci dal sedláku na ramenou nésti a má ženu a dítě“.⁷⁾ V téže konsistorní knize, kamž zapsána tato denunciaci, jenom tři listy dále⁸⁾ zase zapsány dvě nové: kněz Jan Florencius chtěje místo farářské, nepovědomo kde, vypravuje konsistoři, že kněz Jacobus Sophianus (Žofián) nevázně zachází se svátostí,

¹⁾ Arch. zemský cod. O. 5. 120. 122.

²⁾ To přísloví vyřčeno r. 1600 v při Jana Plachého z Třebeňic s cizo-ložnou manželkou jeho. Kn. roudnick. konsistor. VI. E. f. 4. fol. 9.

³⁾ Rittner. Církevní právo. 53.

⁴⁾ Rukop. B. 23. arch. zem. fol. 100. List do Broumova, do Lokte, Slavkova (Šlakenwald = Schlaggenwald).

⁵⁾ Tamže fol. 14.

⁶⁾ Arch. zem. O. 5. 14.

⁷⁾ Tamže fol. 165.

⁸⁾ Tamže fol. 168.

o konsistoři prý mluvil, „že by ji sfakal“. Jemuž konsistoř odpověděla, že zatím místa nedostane, poněvadž vedle zprávy do konsistoře od jiných kněží podané velmi málo kněžských věcí umí. Druhý udavač byl kněz Bartoloměj Semilský, jenž puštěn byv z vězení konsistorního ihned udal, že ve Vysokém kněz Altomitenus také „concupinam“ má. Před tím některý čas téhož roku chtěje faru, Jiřík, kněz od sv. Anny z Hradce Králové, udává děkana svého Albina, že chválí ženaté kněze na kázání a kněze neženaté haní říkáje, „že s babami do pekla šturmuji“. ¹⁾ Farář v Přestoupíně (nyní Přistoupín), kněz Jan, když obdržel r. 1575 důtku pro přechovávání ženy, vstříciv hněvná slova konsistoriánů za nádra, hned jal se vykládati, že okolo Českého Brodu všickni kněží mají ženy. ²⁾ Tím způsobem bylo by lze ještě dlouho vyčítati, kterak kněží buď dětinským způsobem buď zlomyslným udávali své spolubratry. Konsistoř se neštítla jich k tomu nabádati. Na příklad když roku 1572 posílali kněze Facilisa do Vožice, vděčný kněz jal se vypravovati, že ten Jiřík Ptáček, kněz, jež císař pro obrazy vyhnal ze země, teď jest v Radouni pod Zdeňkem Malovcem a rouhá se mši, děláje z plátků tolary a krejčary. Konsistoř mu hned uložila, aby se na to pilně vyptal, a co uloví, aby poslal. Šel tedy kněz, aby nad spolubratrem kněžským vyzvídal. ³⁾

V Pražských městech donášeli do konsistoře za všechen čas i laikové, zvláště když byli něco příhodného zaslechli na kázání. Někdy učinil žalobné oznámení konsistoři podle povinnosti své děkan krajský. Děkanům také ukládala konsistoř, aby jí pomáhali předběžným vyšetřováním. ⁴⁾

Citaci ke konsistornímu soudu vykonával v Praze pedellus, jenž v nepřítomnosti knězově napsal půhon, kde se mu koli na faře vidělo; když ho v dům nepustili, napsal pozvání na farní vrata. Aspoň tak stalo se r. 1565 při citaci zderazského faráře Václava, jenže tenkrát zvoník smazal s dveří farních konsistorní půhon, snad aby zbavil kněze veřejné ostudy; farář dostaviv se, prosil, aby ho trestali „v tichosti ducha“. ⁵⁾ Napsati půhon na vrata ovšem nebylo v tichosti ducha.

Venkovský kněz citován dopisem, Jiřík, farář služský“ (Sluhy), nazval sic takovou citaci konsistořskou „motejlem“, ⁶⁾ ale tak smělých kněží, kteří by psaní konsistořské za nic byli nevážili, bylo pořádku. Z konsistorní citací propukalo obyčejné veliké leknutí, mrzutost na faře. Byť byla totiž, zvláště v poslední době života svého, konsistoř dolejší bez moci, nicméně na kterého kněze

¹⁾ Arch. zem. fol. 143.

²⁾ Tamže fol. 210.

³⁾ Tamže fol. 48.

⁴⁾ R. 1572 píše děkanu mělnickému Pavlovi, aby poslal jim knihu Oupického do konsistoře, „nám na ní nemálo záleží“. Arch. musej.

⁵⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1565.

⁶⁾ Arch. zem. kn. O. 5. 216.

si zasedl administrátor, tomu dovedl přece způsobiti rozpaky a škody veliké; už to bývala těžká a protimyslná věc, že ho skrze kancelář královskou nebo komoru a skrze ochotného císařského rychtáře skoro vždy uměl přinutiti k nákladným cestám do Prahy. Tou příčinou leží dosavad v kde kterém archivě městském koncepty omluvných, obradných, prosebných listů, jež posílány do konsistoře, aby farář nebyl nucen jeti. Všelikteraké výmluvy musili posluhovati; nejobyčejněji nemoc nebo pilná práce církevní. Děkan litoměřický, maje se r. 1572 pro manželku svou stavěti v Praze, poslal za sebe dva měšťany, kteří od něho vykládali v konsistoři, že od služebností božích odjíti nemůže, že neví zástupce a kromě toho že se bojí zhárů, že musí stateček si opatrovati. Konsistoriáné vyslechli omluvy a na konec jízlivě se optali měšťanů: „A co že vy se zhárů nebojíte?“¹⁾ Rozumí se, že výmluva nepostačila.

Byla-li konsistoř netrpělivá nebo měla-li s knězem nepřátelské úmysly: vzkázala přímo a stručně, že ho z té fary vyzdvihuje. Teď tím větší nářek a omluvy. Poučný příklad položíme z Rakovníka. Děkan Šimon Cerasyn byl konsistoři příliš protestant; tedy ho r. 1589 citovala, aby ho osobně prozkoumala. Nešel, měl strach. Tedy ho vyzdvihla. Městská rada dala napsati dlouhý omluvný list, v němž toto: „Ačkoli v pravdě jsme se toho nenadáli, aby dotčený pan děkan mimo najednání naše s V. Milstmi vyzdvihován býti měl, zvláště poněvadž on sobě do nás aniž my do něho nic nestěžujeme, poněvadž se bezelstnost nachází, že pro nedostatek zdraví před V. Msti dostaviti se nemůže, že jeho při V. M. omluveného míti ráčíte, za to žádáme; že to vskutku v pravdě jest, ne toliko dvě osoby z prostředka našeho jsou ho v posteli nemocného ležeti očitě spatřily“. Na konec vykládá městská rada konsistoři, jaké útraty by měla, kdyby jí děkan zase vyzdvížen byl, „nebo kdybychom o jiného se starati a nové pojezdy činiti měli, důchodové naši obecní na samé kněžstvo snad by postačovati nemohli“.²⁾

Na ten list konsistoř „sub oboedientia“ poroučí téhož léta, aby se děkan dostavil v konsistoři osobně v 16 hodinu ráno v pátek po Obětování P. Marie. Rakovníčané nemeškají a pšíí, že v ten čas bude obnova rady, a děkan musí při tom slovem božím posluhovati.³⁾ Prošlo několik listů sem tam, děkan musil jeti; ale z mračna nevzešla bouře: poslušnost jeho a rakovnické pivo ukrotilo konsistoř aspoň na čas. V tom r. 1590 nastoupí administrátor Rezek, a hned všecko začne se znova. Děkan nově citován. Cerasyn píše úřadu městskému žalostný list, aby se zaň přimluli:

¹⁾ Arch. zems. Rukop. O. 5. 25.

²⁾ Arch. rakovn. Kopiál z r. 1588.

³⁾ Kopiál rakovnický týž.

„Mohu v pravdě oznámiti s odpuštěním, že jsou se mi tři nežity vyvrhly na pravém stehně, tak že choditi nemohu, nad to vejš, když jsem po minulých časech jel do Prahy, nohy sobě oznobil, a jakž na zimu vejdu, ihned se o mne zase podagra pokouší.“¹⁾ Úřad rakovnický napsal prosbu, zmínil se o podagre děkanově, přidal piva soudek, „dárek jakkoli skrovný v upřímnosti“. Konsistoř přijala, ale po čase zvala Cerasyna zase. To zmrzelo Rakovničany. Cerasyn, nemaje pokoje, musil z města jinam.

Přijali Rakovničané nového děkana, Jiřího Budinského, kterýž r. 1591 citován do konsistoře se stejným úsilím jako předchůdce. První výmluvou mu byla nemoc. Druhá byla jiná, charakteristická. Píší Rakovničané do konsistoře, že děkan má plat roční už napřed vybraný, že ho tedy nemohou nikam pustiti ani ztratiti; že se dostaví, „až bude uzdravější a zásobnější.“²⁾ A zase naplatili se za něho dosti.

Dostala-li konsistoř v ruce své kněze, zhoľa neposlušného, tomu mohlo se nedobře zvěsti jako zvedlo se knězi Jiřímu Brodskému bakaláři. Citovali ho odkudsi, on nešel, zmizel. Po čase však vešel k administrátorovi do Slovan žádat „o místo“ — a hned administrátor poslal pro rychtáře a škaryanty, kteří kněze s veřejným pohoršením odvedli na radní dům novoměstský, v němž nasedl se dlouho a těžce, neboť konsistoriáné nejen svedli na něho „neposlušenství, že se nestavěl“, ale i to, že nazval mši modlářstvím, konsistoriány papeženci a šibaly z kápě vyhlédajícími, o některých konsistoriánech prý mluvil, že je kordem podělá“ a na konec prý urazil i arciknížete a choť jeho Filipinu svými zlými řečmi. Roku 1571 ho zatkli a roku 1575 ještě sedí a prosí císaře za milost.³⁾

V konsistoři zacházeli s citovanými knězi všelijak; řídilo se to zajisté při všelikterakých vinách i povahou administrátorovou. Jednou říkali knězi „vy“ a byli k němu vlídní, podruhé říkali knězi „ty“ a byli k němu hrubí. Knězi Jiříkovi od sv. Mikuláše, poněvadž na kázání haněl papeže a tvrdil, že se nepozná pastýř dobrý po ostříhané bradě a hrubé pleši, administrátor Mystopol r. 1564 řekl „daleko jsi ústa otevřel o kněžích“ a jiným přítomným farářům pražským řekl hněvivě, „že by je mohla konsistoř za uši ujíti.“⁴⁾

Vypravuje o sobě kněz Rosa, jak s ním jednal Cahera administrátor spolu s konsistoři. Kterýs čas chtěl Cahera, aby mu Rosa, jenž tehda kaplanoval u sv. Jiljí, půjčil 10 kop; kaplan nepůjčil, snad neměl. Když pak byl tak neopatrný, že přišel do

¹⁾ Kopiař rakov. z r. 1590.

²⁾ Kopiař týž.

³⁾ Arch. musejní. Universit. Též něco o tom v arch. pražs. č. 397. fol. H. 50.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

konsistoře žalovat na svého faráře, administrátor popadl ho bez dlouhého slyšení, kněží přítomní mu pomohli a vtáhli Rosu „do jakéhos přistoupku tu na faře Tajnské při sklepe dole a dobře ho uzavíravše odesli, a pod světnicí poleny na podlahu tloukli a bubnovali a trúsili na něho myši německy“. ¹⁾)

Leč podobné tvrdosti lze klásti za výjimku. Jest proti nim mnohem více zpráv, že konsistoř mohouc trestati a týrati, přestávala na pouhém napomenutí; ovšem musil se kněz dostatečně kořiti a jeviti dobrou vůli. Na příklad doneseno do konsistoře o faráři u sv. Jindřicha Fridrichovi r. 1574, že nevystavuje svátost. To byl už patrně protestant, třebas na polo tajný. Volán do konsistoře; když mu vyčetli vinu, skromně děl, že tak činí, ne jakoby o svátosti lehce smýšlel, že ví, kdo jsou o svátosti lehce mluvili, jak jsou trestáni byli; prý nevystavuje pro nedostatek zdraví, prý tak vysoko nedosáhne. Konsistoř učinila dictum: Nemůže-li sacramentum vystavovati tak vysoko, aby na nižší stoličku vystavoval. ²⁾)

Na faráře Jana Sobolína u sv. Vojtěcha r. 1564 žalováno, že nechce křtíti nemanželských dětí. Citován jsa, odpovídal, že křtí toliko pořádné. Konsistoř pěkně ho napomenuvši, aby neprovozoval své vůle nad nemluvnaty, přidala špičku, že sám není velmi svatý ani dobrý, a když se kněz ochotně ozval: „Poněvadž tomu chcete, budu křtíti!“ pustili ho hned s pokojem. ³⁾)

Přes tu chvíli citováni kněží do konsistoře stran ceremonií, které měnili v protestantský způsob; nebyla-li vina příliš volající, a výmluva knězova poněkud snesitelná, konsistoř nechala kněze o pouhém napomenutí nebo při slibu, že se polepší. Tu vyčtou r. 1575 Tomáši, faráři z Něm. Brodu, že při svěcení užívá jiných litaní, ale spokojí se, když kněz odpoví, že je po česku říká z orací biskupa Nausea, ⁴⁾) u kněze Prokopa, faráře u sv. Kylviana, jemuž vyčetli, že nic z ceremonií nedrží, spokojili se odpovědí, „že vše zachovává, i breviář že má a že v něm čítá“. ⁵⁾) R. 1574 vyčtou faráři sv. Havelskému, že nezpívá Sanctus, a když odpovéděl, že ho nikdo v kostele nechce poslouchati, nechali ho při tom. ⁶⁾)

Odsoudila-li konsistoř kněze, na něhož bylo udáno, že nedrží ceremonií, k tomu, aby v Týně nebo jinde u přítomnosti některého konsistoriána ukázal, co a jak dělá, a neuměl-li, ještě dokonce nemusilo zvěsti se mu zle. Roku 1573 poslán kněz Michlen do Týna, aby ukázal. I poznala konsistoř, že neumí nic, řeči plete a méní i slova consecrationis. Nicméně poradila mu, aby pobyl

¹⁾ Zápisy Rosy. Menčík. 16.

²⁾ Arch. zem. Codex. O. 5. 132.

³⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1564.

⁴⁾ Kn. O. 5. 279.

⁵⁾ Tamže 96. R. 1573.

⁶⁾ Tamže 198.

na Malé Straně nějaký čas za kaplana, až se naučí, že ho pak farou opatří.¹⁾ Ovšem byl-li kněz protestantského smýšlení, byla taková zkouška velmi nepřijemna. Ale mnoho kněží ji dobře vykonali a pak venku na faře dělali, jak chtěli.

Některý kněz, protestantstvu nakloněný, odpykal citaci do konsistoře jenom ztrátou vlasů. Na příklad r. 1572 pozvou si Jana, místoděkana z Velvar, aby odpovídal se z toho, proč neváží si monstrance, proč chodí v aksamitovém pláští a bez kněžské pleše. Byl patrně protestant. Stran monstrance vymluvil se jak tak; prý mu ji Velvarští nechtějí vydati, stran pláště oznámil, že si ho jen vypůjčil, že jej však složí a v poctivém choditi bude; stran pleše slíbil, že jí bude nositi. Konsistoř prominuvši všeho, učinila dictum jen o pleši, aby totiž hned šel do lázně a pleš si dal proholiti; s pleší pak se ukázal v konsistoři zase a směl odejítí.²⁾

Když se chtěl kněz v konsistoři hájiti způsobem právnickým, jako býval obyčej při soudech světských, na příklad když začal se oháněti vytáčkami řečnickými, že nevidí původu, že nezná svědků, nebo že svědky „nařiká“ a zamítá, že se nevede proti němu process řádný: takového okřikovali a velmi kratičkou řečí ho odsuzovali k nepřijemné pokutě zcela jistě.³⁾ Také zle se končovalo, dal-li se citovaný kněz s konsistoří v disputaci věroučnou. To na příklad r. 1565 hojuou měrou zakusil svrchu již dotčený mikulášský farář Turek. Jsa povolán do konsistoře pro nevystavování svátosti, dal se tu v hádku, odvolával se na protestantské reformátory, mluvil „mnoho o antikristování“. Konsistoriáné dráždili ho pošklebky. Říkali mu, že je slavný a velikého učení preláta pánů Mikulášských. Konec byl drastický: konsistoř mu poroučí, aby šel do vězení na rathouz. On: „Nu, staň se po čertově vůli.“⁴⁾ Konsistoriáné: „Co sme my čerti?“ Turek: „Já toho nepravím o vašich milostech!“ A s tím šel. Ale tato zkušenost ho nečinila opatrnějším; roku hned následujícího zas volán pro svátost do konsistoře a opět se tu dal v zbytečný hovor hádavý, jakoby dovedl konsistoriány přesvědčiti. Poznali po řeči, že Turek nemá pevné víry o přítomnosti Kristově ve svátosti; tím vzešel hněv jejich na vrch. Volali i arcibiskupa na pomoc. Administrátor Mystopolus citoval Turka „do předpokoje“ k arcibiskupovi pro bludné učení. Turek odsouzen fary i poslán do vězení. Před samým odchodem do vazby zase dal se v hádku s konsistoří, řka: „Víte sami, že vystavování svátosti není z podstaty slova božího!“ Odevece administrátor: „Cožkoli sv. církve činila od mnoha set let, že to se nařkati nemůže; všecka církve in die Corporis vystavuje za

¹⁾ Kn. O. 5. 79.

²⁾ Acta cons. B. 11. v arch. zem. 1572. Též rukop. O. 5. 27.

³⁾ Kn. O. 5. 85.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

osm dní, než církev to má, aby bylo vystavováno každý den.“ Turek k tomu rychle a špičatě, že ani Římané toho nedělají. Na to administrátor, aby ho usvědčil, dí, že i svatý Jeroným klekal a klaněl se, když mu svátost byla podávána. Turek se brání: „Dělám to také, ale lid obecný, když monstranc se vystaví, má ji za Boha.“ „To je vevnglianský smysl,“ dí prudce v odvetu Mystopolus. „Kterak chceš míti praesentiam (přítomnost Páně v svátosti)?“ táží se konsistoriáné. Odpoví Turek: „In verbo ejus!“ Již toho měli právě dosti a proto skončili konsistoriáné delší řečí, „že ho poslouchají jako syna otcové, ale lidé rozumní že by ho odsoudili za arcíšvermera a kacíře, takové že pálili u tohoto města, pro samý pokoj že mu ty kudrlinky snášejí a podávají, může-li se ohnouti a snésti jako bratr s bratry, aby se srovnal“. Turek vida, že je zle, chtěl odklady, ale do vězení zase poslán jest.¹⁾

Tresty konsistorní byly dle viny rozmanité. Na urážku byla jako při soudech civilních odprosa a odvolání, kteréž zapsalo se v knihy. Urazil-li kněz konsistoř samu, zřízení jsou rozhodčí čili ubrmané při soudě civilním a odprosa s vězením bývala konec. Na příklad r. 1548 napsal farář v Čelákovících, Řehoř, důtklivé psaní Mystopolovi a konsistoři; městští ubrmané v Starém městě vyřekli, že takové psaní k dobré pověsti není, a Řehoř že „má sám promluvití a odprositi“. ²⁾ Že je odprosa sama o sobě už trest, kdo zná tehdejší zvyky a názory, nebude přítí. Kdo nucen byl odprositi, vždy mohl se nadíti výtky, že kdysi křivdu učinil, že lhal a odprosou se usvědčil; byl-li řemeslník, i z cechu ho pro odprosu vylučovali.

Na jiná hrubší provinění byl trest vazby, po vytrpěné vazbě musil se jíti kněz administrátorovi poděkovat.³⁾ Některému dostalo se vazby hned jak se objevil, bez mnohých slov. Kněz Másník roku 1572 přiveden od osadních sv. Jakuba za řekou a hned dán do vězení, poněvadž těla Páně nechal v monstranci.⁴⁾ Některý vinník žalář uprosil. Přejde roku 1572 kněz Matouš z Opočna žalovat do konsistoře, že mu nedávají v Tuklatích desátek. Konsistoř, místo aby uvážila věc, do níž toužil, učiní dictum: „Poněvadž jsou na něho žaloby, že nezachovává ceremonie a benedictionen herbarum (svěcení kočiček), aby šel do vězení hned.“ Když se dal na prošení a slíbil, že bude zachovávat i „neobyčejné benedictiones“, pustili ho bez žaláře.⁵⁾ Ale když prosil roku 1566 Turek, aby ho nedávali v žalář, řekli mu konsistoriáné: „To by byla patientia asinina, a ne patientia virtutis.“ ⁶⁾

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1566.

²⁾ Kn. měst. při deskách zem. Miscell. 71. 160.

³⁾ Kn. konsistor. roudnick. Posled. list.

⁴⁾ Kn. O. 5. 13. I tento kněz, když ho pustili, oznámil, že také farář a sv. Vojtěcha „nevyprazdňuje“.

⁵⁾ Kn. konsistorní v zem. arch. B. 11.

⁶⁾ Arch. arcib. Opisy v zem. 1566.

Za vězení konsistorní posluhovalo někdy zavření v bytě administrátorově; i při Betlémě býval konsistorní sroubek; ¹⁾ však nejčastěji sloužila konsistoři pražská šatlava rathouzní. Odsouzený kněz šel do ní obyčejně sám, ale konsistoř se ubezpečila rukou dáním nebo i rukojměmi, že kněz se do vězení postaví. Nechtěl-li jíti dobrovolně, dovedl ho pedellus, byl-li strach, že by utekl i pedellovi, posláno pro rychtáře městského, aby kněze odvedl násilně. ²⁾

Konsistoř dolejší, ocitnuvši se v poddanosti arcibiskupské, leckdy podala kněze svého do vazby k arcibiskupovi na zámek. Zvláště tak bývalo za Mystopola, jenž se chtěl tím způsobem učiniti vhod. Na příklad často připomínaný kněz Turek byl od něho roku 1564 odsouzen do vězení arcibiskupského z té příčiny, že mluvil hanlivě o arcibiskupovi. Turek prosil, aby konsistoř „pod obojí“ sama ho trestala pro výstupky, a neposílala ho jinam. Leč marně prosil. U arcibiskupa ho zavřeli do sklepa „latra pod zem“. ³⁾ Když týž kněz rok potom pro bludy zase byl odsouzen do vazby arcibiskupovy, oznámil, že tam nepůjde, prý „je strach z pana arcibiskupa“.

Vazba konsistorní trvala podle viny i „podle líbezné vůle“ pánů konsistoriánův. Kněze Michlena, jenž psal s kaplanem svým necudný pamflet proti nějakému děvčeti malostranskému, nutila konsistoř roku 1572 k úpisu, nedodrží-li ho, že se sám odsuzuje „ad perpetuos carceres“. ⁴⁾ Než to byla jen frasa prázdná, konsistoriáné „dolejší“ nikoho neodsoudili k doživotnímu žaláři, poněvadž by na jeho živobytí byli musili náklad platiti až do smrti. Známotě, kdo dal koho do vazby, že platil stravu i byt. Jiuáče ovšem bylo, odsoudil-li král nebo zemský soud kněze k tak těžkému trestu. Na příklad r. 1562 kapitola zámecká radila Ferdinandovi I., aby Benedikta, děkana v Hoře, odsoudil jako jiného kacíře buď k doživotnímu vězení („perpetuis carceribus“) nebo na smrt. ⁵⁾ Tu se mohlo něco takového provésti na zemské útraty, ale konsistoř sama nerada platila. Ostatně v zápise kněze Michlena slovo o „věčném vězení“ zase přetrháno a dostaven tam trest jiný, jakoby vrchol všech trestů, totiž, že kněz zbavuje se „požívati sv. kněžství“.

Dán-li kněz od kollátora konsistoři k vězení, administrátor býval odpověden za jeho dodržení. Roku 1509 byl administrátor Pavel až do komorního soudu pohnán od Mikuláše Trčky mladšího z Lípy a na Lichtmburce, že „k sobě přijal kněze Mikuláše, kterýž

¹⁾ Ve vězení „v sroubku kaply betlémské“ zavřen r. 1602 kněz Popelius. Kn. konsistorní roudnic. arch. Poslední list.

²⁾ Kn. zem. arch. O. 5. 67.

³⁾ Arch. arcib. Opisy v zem. 1564.

⁴⁾ Kn. O. 5. 71.

⁵⁾ Borový. Akta. II. 331.

byl farářem v Městci Heřmanově, do vězení, a v tom vězení že ho nedodržel“. Kněz prý se vykradl, ušel, a pán pokládá sobě škody 200 kop gr. českých. Tentokrát administrátor zbaven byl škodu nahrazovati pro nedostatečnost svědků kollátorových.¹⁾

Trest vazby býval od konsistoriánů zhusta proměňován za trest peněžité. Mohl-li kněz složit několik kop proků, ušel při lakomém administrátorovi vazbě snadno.²⁾ Konsistoriáné i náboženskou pronevěru dávali sobě platiti. Roku 1602 odsouzen v konsistoři kněz Šimon Curimenus k peněžité pokutě pěti kop pro to, že odstoupiv od kališných ke katolíkům, teď se zase vrátil.³⁾

Také degradace bývala od konsistoriánů za trest ukládána; faráře snížili na kaplana. Ale i tu dávali na vůli, chce-li se kněz ze svého ponížení vyplatiti; někdy stálo to drahně peněz. Na příklad r. 1575 provinil se farář podskalský Jan proti coelibatu; citován, zavřen a puštěn s tím ordelem, „abyste za ten hřích anebo 50 kop složili, anebo rok kaplanem, kdež vám ukázáno bude, byli“. Farář prosil za milost, „poněvadž jsme všickni pod pádem“, s tu summu že býti nemůže, a na kaplanství že je příliš stár. Konečně „na předložení“ přece přijal, že kaplanem bude.⁴⁾

Poněkud menší trest — ale vždy nepřijemný — bylo přesazení z místa na jiné místo. Když si konsistoriáné umínili, provedli tento trest přes všelijaké překážky. Roku 1575 vyřekli ordelem, že kněz Petr, farář sv.-Havelský v Praze, pro své výstupy přesazuje se do Cerekvice; kněz odhodlaně na toto „dictum“ oznámí, „že nemůže toho užiti, že by mu daleko bylo“. Za něho prosí v konsistoři „sestra nejvyššího komorníka zemského“; sám komorník vzkazuje knězi, aby se „nehýbal“, ale naposled přece musil jíti.⁵⁾

Dočasné zastavení kněžství byl trest z těžších. K němu byl odsouzen na příklad r. 1572 kněz Peterka z Domašína za to, že byl ženat, že lidi bil, a v kostele se nevážně choval.⁶⁾

Nejhorší trest bylo zbavení kněžstva na vždy, k čemuž politický úřad zemský nebo král přidával vyhnanství ze země. Však i tomu trestu, byla-li konsistoř v dobré míře, mohl provinilec ujíti. Faráři Tykvanovi, jenž faroval v Bydžově, uložila konsistoř, aby odvolal písemně své bludy. Když tak učinil, řekli mu, „že by byl z království vyhnán, kdyby to vznesli jinam, ale když se tak koří, aby tedy šel do Bydžova, tam na kazatelnicí aby oznámil,

¹⁾ Regis. černá aksam. soudu komorn. 24. A. 6. fol. 203. Mus.

²⁾ Rukop. O. 5. 88. 1523.

³⁾ Kn. roundnická. konsistorní fol. 137.

⁴⁾ Rukop. zem. arch. O. 5. fol. 290.

⁵⁾ Rukop. O. 5. 238. 243. 249.

⁶⁾ Týž rukop. 26.

což jsou od něho slyšeli zlého smyslu proti řádům starobylým, toho aby nedržali^a. Když to učinil, ustanovili ho konsistoriáné kaplanem v Týně.¹⁾

Od dolejší konsistoře v starší době nebylo odvolání; r. 1531 usnesením sněmovním stal se ten zvyk platným řádem. Když po obnově arcibiskupství pražského dostali se administrátorové v ochotnou závislost na arcibiskupovi, dopustil některý administrátor appellací k němu. Zacátek učinil Mystopol; ptáť se totiž r. 1565 u arciknížete Ferdinanda, zda by připustil appellovati k arcibiskupovi, za důvod klada, jakoby v předešlých letech od tohoto práva duchovního appellací bývaly k nejvyššímu biskupu do Říma, když arcibiskupa tu nebylo; na ten čas prý neví administrátor a konsistoř sub utraque, čím se zpraviti, prý to nechají na rozhodnutí arciknížecím.²⁾ Appellace od soudu konsistorního ovšem týkati se mohla vždy spíš jen věcí sporných než trestných: odsouzený kněz „pod obojí“ nebyl by s appellací u arcibiskupa mnoho pořídil. Jindy se zase konsistoř kališná bránila appellace arcibiskupovy;³⁾ na příklad roku 1579 u krále se ohrazuje, dokládajíc se, že takové appellací nikdy nebývalo, a to podle usnesení stavů před mnohými lety.

Také konsistoř horská právo si osvojila trestati kněze podřízené rozmanitými pokutami, ovšem při nejistém postavení jejím nebylo lze to právo často provozovati; kněz, jenž se nějak nepohodl s konsistoří horskou, utekl se k pražské a tu došel proti horským konsistorním „nekněžím“ zajisté vždy záštity. Jest také málo zápisův o trestech konsistoře horské. Podivný jeden z roku 1560 buď uveden. Kněz Jan Brandýsský provinil se nějak; děkanovi Semínovi musil slíbiti polepšení odpositi ho a zapsati se do knih konsistorních, kdyby se nepolepšil, že se uvoluje v pokutu „horalisa chovati, židli trpěti, do konsistoře jíti svázaný“.⁴⁾ Uvádíme zápis na poznanou trestů horských kněží; chovati „horalisa“ bude asi na svůj náklad živiti zpěváka kostelního, židli trpěti bude asi jiné slovo pro vězení.

Úřad konšelský a rychtářský býval ode dávna povinen pomáhati při exekuci konsistorních ortelův; ale zrostem protestantství ubývalo ochoty světského ramene; konšelé spíš kryli svého kněze, než aby ho z rozkazu konsistoře stíhali; k zjevné neposlušnosti však odhodlali se řídko kdy, spíš se všelijak vytáčeli, aby na obě strany bylo dobře. Novoměstští, když jim roku 1565 konsistoř stízně dopsala, že zmenšují řád a právo duchovní konsistoře pražské víry české naší svaté „pod obojí“, odpověděli úplným

¹⁾ Rukop. O. 5. 202.

²⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1565.

³⁾ Tamže. Rot. mission. 1578.

⁴⁾ Arch. zemský. Opisy z knihy práva duchov. v Hoře. 1560.

vyznáním své české víry s vyslovenou nadějí, že „Bůh na časy budoucí v českém národu pravdu boží, milující též konsistoře žádnému smrtelnému člověku zkaziti dopustiti neráčí, odkudž můž každý znáti, že my konsistoře neumensujeme“; dále slibují konsistoriánům, „budou-li v tom předků svých vážné šetrnosti požívati“, že jim vždy práva dopomohou; jako k jiným právům, takž stejné i k duchovnímu právu svědomí (svědectví) že na rathouze přijímají, ale toho si přejí, bude-li konsistoř práva potřebovati proti kterému knězi, aby to pro uvarování nějakého pozdvižení, než se k němu přikročí, prve uvedla konšelům v známost.¹⁾

Exekuci se vyhýbali kněží někteří v dobách protestantských tím, že utkali na Moravu, kamž nedosáhla ruka konsistoře, aspoň ne snadno. Došlo až k tomu, že pražská konsistoř tou příčinou pokládala Moravu za zem cizí! Když totiž hejtman pardubický roku 1576 obsadil děkanství tamější knězem z Moravy, Kristofem, tvrdě, že neuvedl nikoho konsistoři nepovědomého, konsistoř že kněze moravské zná, konsistoř velmi hněvivě odpověděla: „Kněží známí v tomto království a pod správou této konsistoře zůstávající bez našeho vědomí nemají se přijímati, mnohem méně mohou přijímání býti neznámí z cizích zemí a zvláště, kteří pod správou konsistoře nejsou aneb té se proti svému závazku strhli; jakož jest z těch jeden kněz Kristof, který, jak se jest na onen čas v městech Pražských v náboženství choval a proč se jest do Moravy obrátil, to se ukázati může.“²⁾ Jen tím, že byla o kněze nouze, lze sobě vysvětliti, že konsistoř leckdy těm kněžím, kteří se od ní na Moravu odtrhli, zase odpouštěla, když se vrátili a a slíbili polepšení.³⁾

Že konsistoř dolejší pro svou disciplinární moc od kněží bývala pomlouvána, nadávkami přezdívana⁴⁾ i písničkami tupena, toho výklad v nepřírozeném poměru kněžstva tehdejšího, většinou protestantského, ke konsistoři, která byla protestantům protivna. Roku 1573 dal si zpívati píseň potupnou o konsistoři na zámku svém sám pán ze Šternberka; byli při tom i pan Španovský a Olbrámovic; dvořané musili píseň s chutí zpívati, a děkan benešovský, Martin z Jevička, ochotně si ji opsal.⁵⁾ Je viděti, že byla kněžím při těch věcech mocná, vyšší posila.

Neposlední práce v konsistoři byl manželský soud. Církev ujala ten soud, poněvadž jí bylo manželství svátost; rozhodovala tedy i o právních poměrech manželův. Soud konsistoře dolejší býval v kolleji císaře Karla od starodávna, od počátku konsistoře.⁶⁾

¹⁾ Arch. praž. č. 397. fol. F. 25.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

³⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564. Příklad kněze Samohela.

⁴⁾ Nejhorší nadávka r. 1573 „sodomáči“. Učinil ji Jiřík, farář sv. Klimenty v Praze. Kn. zem. arch. Ó. 5. 89.

⁵⁾ Arch. zem. kn. O. 5. 110.

⁶⁾ Sněmy Č. IV. 335.

K ní náleželi věřící „pod obojí“. Ale v době různověrstva českého bylo konsistoři velmi nesnadno ve své jurisdikci udržeti laiky; kdo z podobojích sobě netušil v konsistoři dolejší, odebral se se svou věcí manželskou ke konsistoři hořejší, a nevíme, aby byl kdy odmrštěn. Zvláště pohnaní utíkávali se nahoru jakoby za ochranou. Čtemeť na příklad již v Letopisech, že r. 1518 Mikuláš Malovec pohnán jsa o provdání dcery do kolleje Veliké, státi nechtěl, než utekl se na hrad Pražský „před kanovníky“. ¹⁾ Příchodem protestantství zmátly se věci ještě víc, neboť strany nevážíce sobě konsistoře jaly se protestantským způsobem úmyslně oddělovati svátost od smluv manželských rázu civilního. R. 1537 sněm vyčítá, že si z konsistorního soudu manželského stavové nic nedělají. ²⁾

Také kutnohorská konsistoř konala v pravidelných pátečních seděních soudy manželské; i konsistoř evangelická obdržela soud ten s vrchní pravomocí defensorův.

Co do předmětu jednávaly soudy konsistorní o nevěrnosti manželské, o bigamii, o zlém manžela jednoho s druhým nakládání, o překážkách manželského stavu, o smlouvách a slibech nedodržených, o rozvodech. Stran bití přicházely na konsistořský soud nejhustěji manželky; že by muž byl bit od ženy, přiházelo se řídko. V kutnohorské konsistoři, pokud jsou zápisy, stalo se to dvakrát jen, že byl manžel stýrán ženou a tchyní. ³⁾ Bití žen bylo ve všech stavech tehda dosti obyčejno; v konsistoři kutnohorské omlouval r. 1547 svoji surovost tou příčinou Jan Tyránek slovy, že „žádné tak malé vsi není, aby v ní posvícení nebylo“. ⁴⁾ Tu v Hoře i rodiče proslulého primátora Zikmunda Kozla z Risnthalu dostali se na soud konsistorní pro bití.

K jednání konsistornímu stačily také pohružky jednoho manžela proti druhému propověděné. Do soudu konsistorního vnášeny žaloby na pokusy otravné, k nimž počítány nejen všelijaké „nápoje lásky“, ale leckdy i ten bláhový případ, když našel manžel v polívce pavouka. Takový travičský process pak odkazován světskému soudu. ⁵⁾ Roku 1610 cituje administrátor Šud do kolleje Veliké mimo jiné provinilé manžely i Dorotu, manželku Víta Nymburského, primasa litoměřického, dceru Jana z Šonova, že „původem matky své“ o bezhrdlí muže svého usilovala. ⁶⁾

V těch a podobných případech konsistoř smiřovala rozezlené manžely a nedávala se hned v processus právní. Někdy musil se

¹⁾ Staří Let. 413.

²⁾ Sněmy Č. I. 416.

³⁾ Řehák. Z protokollů konsist. Sborník klubu histor. 43.

⁴⁾ Týž.

⁵⁾ Process Johanky Plichtové v Rakovnice z r. 1564. Arch. rak. V kn. svědomí a ortelův z r. 1533.

⁶⁾ Kn. konsist. B. 23. 11.

manžel pod rukojměmi zapsati v konsistoři, že se polepší, někdy konsistoř k takovému upsání delegovala i úřad světský. Na příklad roku 1612 píše pražská konsistoř do Boleslavě Mladé, aby ouřad tamější napomenul pod rukojemstvím Ondřeje Žížku, že bude s manželkou zřízené zacházeti; prý na jeho přísnost v konsistoři žalovala; bude-li žalovati znova, nemohla by jí konsistoř prý odeprítí processu právního o rozvod.¹⁾

Než rozvedli (divortium, dissolutio) konsistoriáné manželstvo, přestávali často na mírnější formě té, že manžely na čas rozdělili (separatio). V juramentum separationis v pražské konsistoři přísahal manžel, „že ji bude všemi obyčeji manželskými prázděn, že s ní po městech, městečkách, ryncích a ulicích ani kde jinde mluvíti nebude, že mu nebude více manželkou slouiti“. Se změnou slov přísahala manželka stejně tak.²⁾ Rozvod takový, aby se rozvedení znova s jinými mohli manželsky sníti, nebyl ani v oněch dobách možný: manželství vůbec kladeno za nerozlučitedlné. Jen když konsistoř prohlásila sňatek za docela neplatný, byli oba manželé svobodni zase. Na příklad nucen byl kdosi rozsudkem světského úřadu pojmuti nevěstkou; konsistoř horská manželství to rozvedla, poněvadž nevěstka ani v manželství nezanechala záletů, a muž prohlášen za svobodna.³⁾ Také když prokázána fysická nezpůsobilost jednoho manžela, mohl druhý býti učiněn svobodný; konečně i tehdy prohlašováno manželství za neplatné, když bylo uzavřeno jakožto manželství druhé, kdežto první ještě právně platilo. Tento případ přiházel se ve starých dobách mnohem hojněji nežli teď; zmizel manžel totiž a neobjevil se za kolik let; manželka v dobré víře, že ovdověla, pojala jiného — a první muž se vrátil. Aby ty zmatky se předešly, konsistoře vydávaly opuštěné straně literae tolerantiales, to jest, že smí znova v stav manželský vstoupiti, když přinese „kundšoft“ o smrti strany druhé. Běhávali sami i posílávali manželé po krajích, po daleku s patenty, v nichž úřad oznamoval, koho a proč hledají; dávali sobě u farářů i při úřadech dosvědčovati, že hledání bylo bez výsledku, prosívali, aby ohlášeno bylo s kazatelnic, zda ten onen živ jest. Na tato vysvědčení farářská vydala pak konsistoř povolení k nové svatbě.⁴⁾ R. 1601 oznámil administrátor manželu, jemuž ušla a ztratila se žena, že pravidlo jest, aby sedm let vyčkal; potom za tři neděle aby ji farářové vyhlásili, byla-li by živa. Vysvědčení farářská o tom vyhlášení oprávněni k nové svatbě.⁵⁾

Zhusta bylo jednati konsistořím o překážkách manželských, plynoucích z pokrevního nebo přirozeného příbuzenství i z příbu-

¹⁾ Rukop. B. 23. 145. Zem. arch.

²⁾ Konsist. kniha roudnick. arch. Poslední list.

³⁾ Řehák l. c. 43.

⁴⁾ Arch. zem. kn. B. 23. 94.

⁵⁾ Konsistor. kniha roudnická fol. 59.

zenství duchovního. Jak daleko má se dovoliti manželství mezi pokrevenci a sešvakřenci, jak stupně počítati, v tom nebyly konsistoře za všecken čas stejného mínění. Protestantská konsistoř česká zapovídala manželství při třetím stupni příbuzenstva v nerovné anebo pobočné linii, řídic se při tom instrum. ntem od konsistoře vittenberské vyzdviženým; ¹⁾ kdežto v církvi římské platilo dle ustanovení papeže Innocentia III. r. 1215 za překážku v pobočné linii příbuzenstvo až do čtvrtého stupně — tedy až k pravňukům, ale jen v theorii, v praxi se udělovaly a udělují dispense již ve třetím stupni. ²⁾ Přicházeli do konsistoře lidé leckdy s podivnými tou příčinou žádostmi. Roku 1612 přijde obyvatel městečka Pilníkova prosit, aby směl si vzíti „dceru předešlé manželky“. ³⁾ Rozumí se, že ho vyhnali.

Co do duchovního příbuzenstva, které plyne ze křtu (a z biřmování) byly konsistoře české liberalnější nežli právo kanonické; to nepřipouštělo a nepřipouští svatbu kmotra s pokřtěnou; ⁴⁾ r. 1614 píše konsistoř na Přimdu, že smí sobě vzíti kmotr děvče, jež držel na rukou. ⁵⁾

Nad míru hustá jednání mívaly konsistoře stran manželských slibů. Ženské pro zrušený slib bývaly žalovány častěji než muži. V pražské knize konsistorní (B. 23) je počet ten jako 3 : 2. Také lze snadno postihnouti za pravidlo, že mužům jde o věno, a ženským, když žalují, jde o ztrátu počestnosti, pro niž by snadno mohly, kdyby konsistoř slibu neuznala, trestány býti u praněře pardusem.

Manželský slib, smlouva, činily poměr již závazným; manželství stávalo se skutkem již pouhým obapolným projevem vůle jíti za sebe; při rozsudcích pozorovala však konsistoř pilně, táhne-li se slib manželský k přítomnosti (sponsalia de praesenti) či k budoucnosti (de futuro). Slib de futuro v konsistoři neplatil, bylo tu pouhé zasnoubení; na příklad v horské konsistoři vinil kdysi Beneš bradýř Annu Hanovou ze slibu. A konsistoř mu děvčete nepřisoudila, poněvadž si slibovali takto: „Má milá Anna, slibuješ-li mou manželkou býti a mne do smrti neopouštěti?“ K čemuž řekla, že slibuje. Na to Beneš: „A já také, má milá Anka, chci tvým manželem býti.“ ⁶⁾ Slovíčko „chci“, majíc smysl k budoucnosti, zkazilo tu svatbu. Kdyby si byli řekli: „Beru si tě za manžela“, „beru za manželku“, bylo by manželství již těmi slovy hotovo a nerozlučitelno; takové „votum facit conjugium“. Aby slib platil, konsistoře chtěly při něm míti i tu formu, že si sli-

¹⁾ Arch. zem. B. 23. 96.

²⁾ Rittner. Církev. právo. II. 294. 295.

³⁾ Kn. B. 23. 208. Arch. zems.

⁴⁾ Dle Tridentina platí dosud. Rittner. II. 300.

⁵⁾ Kn. B. 23. 351. Arch. zemský.

⁶⁾ Řehák. Protokolly. I. c. 52.

bující podali ruce a jmenovali se jmény. Scházelo-li jedno neb druhé, býval slib brán v pochybnost.

Než začat process o slib, konsistoře dávaly si zaručovati, že pohnaná strana do skončení pře nezmění svého stavu. Na příklad urozená Žofie Chlivenská z Ryzenska, jsouc pohnána od Václava Kapouna ze Svojkova, jehož si nechtěla vzíti, do konsistoře pražské v slib, musila se zaručiti pod 10.000 kopami českými.¹⁾ Při processu o slib pátraly konsistoře též po tom, byli-li při slibu svědkové nebo dala-li strana straně dárek nějaký. Svědek i dárek rozhodly při. Když proběhem líčení strana jedna od slibu upustila, byla ihned druhá strana od slibu upuštěna.²⁾

O slib manželský mívají v Kutné Hoře, jakož v knize konsistorní r. 1567 zapsáno, tento řád soudní: „Kdyby strana straně chtěla v čem sklamati,“ nejprv bude obeslána „poslem přísedným, děkanovým, jako zvoníkem“. Za to mu dá 1 groš bílý. Pak obě strany se zaručí, že zachovají mezi sebou pokoj, což slulo „silentium“, že budou soudu státi i že dostojí, stavu svého že do pře skonání nezmění. Po žalobě za dvě neděle je stání. Žaloba budiž ústní. Žalující musí přijíti osobně. Škody (útraty, náhrady) se při právě nezaručují, protože právo duchovní o ně nesoudí. Při prvním stání zkouší konsistoř povahu sporného slibu. Ve dvou nedělích, jestliže se samy dosud nesmluvily, postaví se strany zase a učiní „juramentum calumniae“, pak se na každou osobu pustí otázky. Po té je opět stání ve dvou nedělích s průvody (t. j. svědky a důkazy) a konečně opět ve dvou nedělích učiní konsistoř výpověď. Juramentum calumniae u světského soudu týkalo se jen slibu, že strana nebude lstně žádati hojemství, odkladů, průtahů své pře; však v konsistoři bylo toto juramentum těžší; tu bylo zaslibovati stran celého processu; bylo stranám totiž přísahati, že svou při vůbec bezelstně povedou. Měli na to konsistoriáné latinské veršiky,³⁾ z nichž vysvítá, že nejprv původ, potom odporník měli přísahou stvrditi, že spravedlivou při vede, že nebude užívati lsti ani falešných svědků, že soudců neobešel ani obejítí nemíní, že pravdu poví, a zúmýslných odkladů žádati nebude. Přísahalo se při stole, kostelním ubrusem krytém, při dvou svíčkách.

Pražská konsistoř zrušila r. 1564 kutnohorský process jeden pro tento „závazek veliký a neobyčejný“. Však sama užívala té

¹⁾ Rukop. B. 23. 82. Arch. zem.

²⁾ Arch. zemsk. Rukop. B. 23. 28.

³⁾ Ad calumniae versus:

„Illud juretur, quod lis sibi justa videtur,
Et si quaeratur, quod nil nisi vera fatetur;
Quod nil promittit, quod falsa probare negabit;
Ut lis tardetur, dilatio nulla petatur.“

přísahy také. V aktech pražské konsistoře je zapsána: „Přisahám, že mám za to, že ta pře jest spravedlivá, přísahám, o čem tázán budu, že pravdu celou povím, nic nezatajím, přísahám, že jsem neobešel (neobešla) soudců ani svědků dary, přísahám, že nebudu požívat zbytečných odkladů.“¹⁾

Přišlo-li děvče žalovat stran „snížení“ (impraegnatio), a dokázalo-li muži jeho násilí: konsistoře nalézaly na oddání jich obou spolu. Někdy se nález provedl velmi rychle. Vypravujeť roku 1592 kněz Martin Bavorovský, farář v Sedlci městečku: „Když sem farářem u sv. Ducha v Praze byl, poslal pro mne kněz Fabian administrátor, abych s sebou komži vzal a přišel do fary nebo kaply Betlémské, a když sem přišel do hořejší světničky, poručil, abych Ambroziusa s paní Annou oddal, což sem učinil.“²⁾

Nedokázala-li žalující, že snížení její stalo se osobou k soudu pohnanou, konsistoř žalobu zamítla, a zamítnuvši, často oba podala světskému úřadu, aby byli potrestáni pro nemravnost. Kutnohorská konsistoř svoje zamítnutí jedenkrátě odůvodnila slovy těmito sousedskými: „Bohové nejsme a tejností srdcí lidských neznáme, všecken ten soud na jich (obou) svědomí skládáme a Bohu poručujeme, jenž jest zpytatel tajností srdcí lidských a rozeznatel práva.“³⁾

V manželském soudě drželi se konsistoriáné církevního práva; když zřízena konsistoř evangelická, uloženo jí od stavů, aby soudila „podle pravidla práva božího, v svatých písmích vyměřeného, a práva církevního ve vši říši od Jich Milostí stavů sv. říše pod obojí přijatého“.

Strany při konsistorním soudě někdy zlými slovy se potkávaly. Křičivaly na sebe tak tuze, že professori vykládající v kolleji studentům, pro křik v soudě konsistořském musili se zamlčeti.⁴⁾

Při některých věcech, buď že byli svědkové na hotově nebo že soudu učiněno světlé přiznání, vykonáno soudní jednání dosti rychle, stačilo jedno, dvě stání. Šlo-li o rozvod manželský, tu býval při všech církevních soudech ode dávna zvyk process protahovati a rozvod stěžovati. Než přčasto vlekly se také jiné pře za čas nemírně dlouhý vinou advokátů, jimž příslušela vlastnost obecně uznaná a nejednou vycítaná, že prodlužují pře, aby víc vytěžili. Při líčení vedli si advokáti v konsistoři stejně mnohomluvné jako řečníci v soudech civilních. K svému tvrzení zhusta citovali mimo církevní dekry i bibli, zvláště Mojžíše. Potýkali se a snižovali své důvody všelijakými posměchy a důtklivými slovy. Na příklad r. 1602 dí jeden o vhodnosti citátu svého protivníka: „Připomínají

¹⁾ Kn. konsistor. v roudn. arch. Rukop. VI. E. f. 4. Na prvním listě.

²⁾ Arch. praž. č. 1055. 258.

³⁾ Řehák. Protokolly. 53.

⁴⁾ Stalo se Zelotýnovi professoru. Arch. zem. č. O. 5. fol. 100.

se tu kanonové dalecí, rovně jakoby jelena kulkou v nohu uhodil a ona uchem vyletěla!“¹⁾)

Ze soudu měli konsistoriáné důchod hojný, jež přinášely taxy a pokuty. Některý administrátor pokutoval rád a z mřy. Aspoň roku 1577 musí sám císař na stížnost Doroty Micháلكové z Hradce nad Labem kárati konsistoř dolejší, aby přístě lidí chudých takovými „peněžitými pokutami stížnýni nestěžovala“.²⁾ Některá strana osmělila se také mimořádnými dárky nakloniti sobě soudce. Roku 1589 dostala se na veřejnost ostudná žaloba, že i kuchařka administrátora Benešovského přijala od pohnané Kateřiny Pecinovic z Roudnice prsten, o nějž pak vznikla hádka.³⁾ O administrátorovi Václavu Dačickém vypravoval mistr Tobiáš Malkovicus Horaždějovský, správce školy u sv. Štěpána v Novém městě, že „přisoudil někomu manželku, když mu dal 300 kop“. Ale pro ta slova dostal se do vězení.⁴⁾

Venkovští děkanové mívali i u věcech manželských a jiných, soudu konsistorního se dotykajících, na sobě předběžné práce; vyšetřovali, sbírali svědky, dávali vysvědčení. O arciděkanovi Janovi z Hradce Králové jest v pražském soudě r. 1523 jednáno, že takové nějaké vyšetřování s krejčovou vedl u přítomnosti kněží tak neslušně, až prý žena plakala, a kněží prchli ven ze světnice. Poněvadž arciděkan sám o to žaloval v soudě pražském, zdá se, že byl pomlouván nevinně.⁵⁾

U věcech manželského soudu šla appellací od konsistoře kutnohorské ke konsistoři pražské podle instrukcí její z r. 1506,⁶⁾ ačkoli konsistoř horská appellac pražských připouštěla velmi nerada a s obtížemi. Leckdy dala sobě již při prvním stání slíbiti, že strany k jinému právu se volati nebudou.

O appellaci musila se strana do 24 hodin po rozsudku s písařem konsistorním smluviti, aby opsal akta. Při tom bylo složiti „důkladného k appellaci“ druhdy šest kop českých, v druhé polovici XVI. věku tři.⁷⁾

Řád appellace kutnohorské z r. 1506 zevrubně nařizuje, jakž bylo „od starodávna“, aby stranám bylo přáno raditi se s přátely, ale z fary aby nechodily; akta pře vydají se jim zapečetěna, z rukojemství nemají však puštěny býti, až přinesou nápravu ortele; bude-li v pražské konsistoři ortel napraven, vrátí se straně onen „důkladný“ peněz, jež složila; bude-li ortel v Praze stvrzen,

¹⁾ Kn. konsistor. v arch. roudnick. fol. 31. 155. a j.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. 97. 57.

³⁾ Arch. arcib. Opis. v zemak.

⁴⁾ Oeconom. v arch. zem. č. 17. 144.

⁵⁾ Všecko zevrubně vylíčeno v rukop. arch. praž. č. 1047. D. VII. D. VIII.

⁶⁾ Řehák. Filip Villan. 18.

⁷⁾ Kn. práva duchovního. Opis v arch. zem. r. 1506. 1567.

zůstane důkladné při horském právé; kdyby strana složila k appellaci oněch 6 kop důkladného a potom nechtěla se odvolati, ať ztratí peníze nebo jde do vězení, „neboť právo žertů a neustavičnosti nemiluje.“¹⁾

Od horské konsistoře nosily si strany svá odvolání do Prahy hojnějším počtem teprve druhou půlkou XVI. věku, poněvadž vážnost konsistoře horské bojem s pražskou konsistoří a nesvorností vlastních kněží horských klesala, čímž strany i advokáti stali se smělejší a s výroky domácí konsistoře nespokojeni. Urozený Jan Dobešovský z Malenovic, jsa r. 1572 pohnán do konsistoře pro snížení nějaké šenkéřské dívčiny, nechtěl již dokonce této konsistoři ani státi, až teprv na žalobu Kutnohorských připuzen byl k tomu místodržícími.²⁾ Také již proti jiným lidem domácím musila konsistoř hájiti práva svojí existence. Konečně došlo k tomu, že mnozí, pomíjejíce konsistoře horské, přímo brali se k pražské, aniž byli od místodržících puzeu k návratu. Tuto věc jakož i nemírnou zlost pražských konsistoriánů proti horským lze vyrozuměti z dopisu, jímž roku 1603 konsistoř pražská poroučí horské, aby s pokojem nechán byl Jindřich Čáslavský a manželka jeho, rozsouzení v Praze; „ten nekněz Bolebřich“, svůdce lidu v Hoře prý na ně naléhá; konsistoř pražská prý se naděje, že na takové kněží pohroma přijde taková, že se budou musiti za ušima drbatí a nebudou věděti, kam kudy koz hnáti, neb již sekera ke kořenu přiložena jest. „Prohlásili jsme je za pravy, svaty a pořádný manžely!“ tak sebevědomě končí se list pražských konsistoriánů.³⁾

Také pražská konsistoř po obnově arcibiskupství pražského, když se byli administrátoři její dostali v patrnu odvislost na arcibiskupovi, nerada připouštěla, aby se od jejího soudu manželského někdo odvolal k arcibiskupovi. Byla v této její snaze patrna nedůslednost: když jedna odvislost, proč ue druhá? Roku 1572 konsistoř dolejší Anežce Volšanské, o slib pohnané, raději pokutu prominula, jen aby neappellovala k arcibiskupovi.⁴⁾ Malý čas potom pohnán byl Heřman Diviš Slepotický ze slibu a ze snížení dcery Volfa Důra z Annaperku; konsistoř dlouho soudila, dlouho uvažovala, pořád odkládala. Naposled r. 1575 nalezla mladému pánovi na přísahu. Tím tuze popudila otce jeho Jiřího. Oznámil, že se odvolá odtud nejen k císaři, ale i „k nejsvětějšímu otcí papeži“. Tím zarmoutil konsistoř velmi, vykládali zpupnému pánovi, že jest snesení všech stavů strany pod obojí, aby nebylo appellováno od tohoto práva, a „jestli že toho někteří požili, víme dobře, jak to šlo z jistého poručení buď císaře nebo arciknížete (Ferdinanda),

¹⁾ V téže knize fol. 9.

²⁾ Řehák. Protokolly. 60.

³⁾ Arch. kutnohor. Opis v zem. 1603.

⁴⁾ Kn. konsist. O. 5. 62.

proto tedy (prý) toho jakožto nové věci dopustiti nemohou¹⁾ Pán se skutečně odvolal k císaři.²⁾

To případ mimořádný; obyčejněji dělo se odvolání k arcibiskupovi a odtud ošem mohlo jíti k papeži, ač-li chtěl kdo na to vésti ohromný náklad.

Appellace od dolejší konsistoře k arcibiskupovi přestala zřízením evangelické konsistoře po majestátě na svobodu náboženskou daném. Stavové určili, že není od duchovního práva odvolání. Ale již r. 1610 stežuje si konsistoř, že mnozí „to viklají“. Za příklad uvádí rytíře Šebestiana Oujezdeckého z Červeného Oujezdce, jenž stál s dcerou svou, od Jiřího Slepotickeho ze Sulic ze slibu manželského obviněnou, a nechtěje nikterak dopustiti tomu, aby strany přísahaly juramentum calumniae de veritate dicenda, odešel z konsistoře, že pohledá práva jinde.³⁾

Jen dispensace manželské odkazovala evangelická konsistoř defensorům a universitě.⁴⁾

---

¹⁾ Rukop. O. 5. 214.

²⁾ Tamže 288.

³⁾ Rukopis B. 23. 25.

⁴⁾ Týž rukop. 237.

III.

Konsistoř hořejší.

(Kapitola sede vacante. Biskup Filibert. Administrátor z kapituly. Hilarius. Pouček jmenován od papeže proti kapitule. Důchody kapitulárů. Jich úřady. Pokusy o obnovu arcibiskupství Píšek. Nový metropolita Antonín Prus. Zásluhy křižovníků o arcibiskupství. Nesnáze Prusovy. Jeho nástupce Martin. Arcibiskup Lamberk nejhudší. Koadjutor Lohelius. Nemoc arcibiskupova. Zřízení církve. Arcijáhenství, děkanové, zpurní kněží. Práce v konsistoři. Zlořády při obsazování tučných praebend. Visitace, synody. Konvokace. Tresty. Úřední řeč.)

Když roku 1421 přiznal se arcibiskup Konrád ke straně pod obojí, kapitola zřekla se ho i všecko duchovenstvo pod jednou. Byl z římské církve vyloučen. Stolec arcibiskupský se uprázdnil na 140 let. Sede vacante měla vésti dle církevního práva správu katolickou kapitola, u nás tedy kapitola hradu Pražského, kteráž od vypuknutí vojny byla u vyhnanství díl v Olomouci, díl v Žitavě.¹⁾ Kapitola zvolila biskupa Olomouckého, Jana, za administrátora arcibiskupství pražského, ten však za své generalní vikáře a zástupce v práci jmenoval dva z členů z kapitoly, sídlem v Žitavě. Hlavní a snad jediná těch dvou vikářů nebo administrátorů práce byla konfirmovati beneficianty; některé, na příklad pražské, potvrzovali k farám jen na plano, poněvadž takového stvrzení administrátorského tu nikdo neuznával. Pravomoc katolických administrátorů táhla se v prvních letech vojny husitské sotva na desatero pohraničných děkanství, průběhem vojny ještě na méně.²⁾ Také hmotný stav pražské kapitoly zámecké, za hranicemi roztroušené, byl na velmi smutné míře. Jako arcibiskupské statky byly zastaveny, rozdány, uchváceny od utrakvistův i katolíků, stejně tak kapitola pozbyla svých statků a důchodů, ba část již před vojnou.³⁾

¹⁾ Chtěla voliti arcibiskupa, papež nedovolil. Borový. Brus. 3.

²⁾ Tomek. Praha. IX. 39. Pešina. Phosphor. 225.

³⁾ Frind. Kirchengesch. III. 179. 180.

Co bylo blíž, Pražané pobrali za škody válečné, co dál rozloženo, páni vzali a zapsal Zikmund pomocníkům svým.

Nástupce biskupa Jana Olomouckého, Kuneš ze Zvole, jmenoval své dva vikáře, kteří však po jeho smrti r. 1434 zvali se „administrátory od kapituly zvolenými“.

Zatím přišel do Prahy biskup Filibert, legát koncilia basilejského, s tou úlohou, aby spravoval arcibiskupství. R. 1436, když konečně přijat Zikmund za krále v Čechách, vrátila se i kapitola po 15letém v cizině pobývání, k zrušenému kostelu katedrál-nímu a k ochuzenému sídlu svému. Biskup Filibert konal snad jen svěcení kněží; dva administrátoři vedli správu. Biskup smluvil s císařem r. 1437, aby bylo v kapitole 13 kanovníků s příslušným kněžstvem zámeckým, ale poněvadž neměli dostatek opatření — Zikmund slíbil, ale nesplnil — uživilo se za pomoci Filibertovy při kostele sotva sedm kanovníků kapitulních. Počet ani později za dlouhý čas nepovýšen na dvanáct, zůstalo při sedmi, osmi.

Podle smlouvy stavů podobojích s císařem Zikmundem měla být i zůstatí všecka Praha pod obojí; duchovenstvo bradu Pražského nemělo se ujímatí správy nad nikým, leč jen nad příslušníky fary zámecké; jináče i město Hradčany mělo se srovnati u víře pod obojí způsobou. Než pražští Husité nebyli tak přísní ani ukrutní,¹⁾ aby překáželi katolíkům a jejich duchovní správě. Katolictví za Zikmunda, Albrechta a za reakce pod Menhartem z Hradce rostlo patrně, a jím rostla i moc kapitoly pražské, kteráž získavši si ochranu mírné a nerozhodné strany husitské a získavši něco statků dobrovolným jich navrácením, záhy již tolik síly měla, že po smrti Filibertově s rozhodným úspěchem jednati mohla proti vůli většiny národa Českého, jenž chtěl míti Rokycanu arcibiskupem.

Kapitola pak držela za několik let bez překážky právo voliti administrátory konsistoře arcibiskupské. Bývali, jakož řečeno, dva, ale také jenom jeden. Když Jiří roku 1448 vzal Prahu, což událo se za administrátorství Prokopa Kladrubského, kapitola odešla se svým správcem po druhé do vyhnanství, a to do Plzně, kdež pobyla až do korunovace Ladislava krále roku 1453. Nástupce Kladrubského, Václav Krumlovský, zvolen byl za administrátora sám druhý od kapitoly, ale roku 1458 po volbě Jiřího za krále jmenoval ho k témuž úřadu za jediného administrátora papež Pius II. ze své moci; jmenován administrátorem arcibiskupství a sede apostolica deputatus, čímž přestala administrace jménem kapituly provozovaná.²⁾

Krátký čas panování Ladislavova byl kapitole velmi příznivý. Král ji dal penězi a r. 1455, aby zmírnil nouzi její, propůjčil jí moc dobývati sobě statků kapitulních, jež jsou v cizích rukou

¹⁾ Slova z manual. Korandova. 1489.

²⁾ Tomek. Praha. VI. 323. Frind. Kirchengesch. IV. 47.

bez zápisů, vykupovati si statky odcizené a slíbil za sebe i své nástupce, že nic od pražského chrámu hlavního nebudou k cizím rukám zapisovati. Není pochyby, že by kapitola z takových milostí králových byla větší užitek měla, kdyby král tak brzo byl neumřel.

Za prvních let panování Jiřího krále vedlo se kapitole dobře, takže stále rostlo jmění její i moc. Ale brzy nastal rozkol mezi mocí státní a církevní správou. Ve své zášti proti Rokycanovi kapitola již r. 1456 pokoušela se o to, aby Španěl byl dosazen na arcibiskupství pražské, o jehož obnovu usilováno. Aeneáš Sylvius, uvažuje české poměry lépe než kapitula, zkazil úmysl ten.¹⁾ Roku 1460 stal se administrátorem, spolu s Janem z Krumlova²⁾ Hilarius, vášnivý nepřítel Rokycanův i krále Jiřího. Nejprv volila je kapitola, držíc pořád svoje starodávné právo, a r. 1462 jmenoval Hilaria k administrátorství papež. Hilarius při vypuknutí náboženské války ušel s kapitolou nejprv do Zbivoва, pak do Plzně, při chrámě na Hradě zanechal některé kněží k službě boží, pod trestem klatby jim zakázav utikati. Posmívá se letopisec, že tři neb čtyř v kožešinách beránčích nechali, ale popelice na Plzeň pobrali.³⁾

Nástupce Hilariův byl od roku 1469 Hanuš z Kolovrat, od kapitoly v Plzni za administrátora zvolený. Jemu za druhého přidán Jan Krumlovský. Za jich správy po míru Olomouckém r. 1478 vrátila se kapitola z Plzně do Prahy zase. Za jedenactiletého exilu byla pozbyla skoro všech důchodů svých, před tím sotva nabytých. Bylo v ní tehda 10 kanovníků, a ti byli na tak nuzné míře postaveni, že jeden z nich nerozpakoval se vzíti k sobě beneficium oltárnika.⁴⁾

Za panování Vladislava krále vzpamatovala se kapitola brzy; král byl jí velmi přízniv; mnoho ovšem nemohl, neboť neměl hrubě z čeho, ale přízeň a příklad jeho nebyl bez následků; je to patrnó z mnohých odkazů a darů, jimiž kostel pražský byl štědře podporován od šlechty i od jiných obyvatelů katolických. Za téhož krále Vladislava ještě jedenkrát odešla kapitola do Plzně ze strachu husitského. Bylo to roku 1483 při povědomé bouři pražské. Však již následujícího roku se vrátila.

Po smrti Hanuše z Kolovrat (r. 1483) papež opět sáhl kapitole do volby administrátorské. Innocenc VIII. jmenoval roku 1484 probošta zderazského Pavla Poučka z Talmberka visitátorem arcibiskupství, což kapitola nelíbě nesla, neboť tím jmenováním připadl

¹⁾ Tomek tamže. 273.

²⁾ Že byli od r. 1450—1481 tři administrátoři z Krumlova, J. Truhlář v Humanismu 37. soudí o závislosti konsistoře katolické na Rožberském domě.

³⁾ Letop. Staří. 184.

⁴⁾ Tomek. Praha. IX. 67.

administrátorský úřad Poučkovi. Došlo o to k hádkám mezi kapitulou a papežovým administrátorem. Když zemřel (r. 1498), kapitola snažila se o to velmi, aby administrátorství bylo jí vráceno. Skutečně od té doby vždy uhájila práva svého k volbě administrátorův, ale propůjčováno bylo jí od papežů po každé jen na několik málo let.¹⁾ Volívala administrátora ze svého kapitolského sboru; byli tedy až do roku 1561 administrátorové kapitolsní „administratores archiepiscopatus Pragensis sede vacante per venerabile capitulum constituti“.

Co do hmotného vychování byla kapitola se svými administrátory pořád na chudé míře; mnohý kapitulár, aby se obživil, sháněl praebendy mimo kapitolu, leckterý šel i na faru; však kolik pozemského zboží kapitola držela, to si spravovala velmi bedlivě; i když roku 1463 u Přílep a na Železné našli Herink, purkmistr Hor zlatých Stražitských, Mikuláš Dalekodomův a malostranský zedník Hanuš kamenné uhlí, tedy věc neobyčejnou, novou, než směli kutati, musili slíbiti kapitole jakožto pánovi těch gruntů desátek.²⁾ Také o restituci důchodů bývalých, o nabytí nových kapitula snažila se bez únavy. Kterak při restituci byla houževnata, o tom poučuje příklad s praebendou sv. Apollináře: přes to, že skutečnou praebendu držel utrakvista, totiž administrátor dolejší kousistoře, zova se děkanem Apollinářským, asi od r. 1503 pořáde kapitola zámecká jmenovala jednoho ze sebe za děkana sv. Apollináře, jenž ovšem nadržel nic.³⁾

Jeden užitek ze své chudoby kapitola měla; přestal totiž škodlivý prastarý zvyk papežských provisí; papežové za peníze již nikomu neudělovali kanovnických praebend zámeckých, nebylot kupců, kteří by za malé důchody kapitolsní mnoho chtěli platiti. Tím získala kapitola svobodnou volbu svých členů; koncil basi-lejský roku 1437 dal jí právo volně se doplňovati,⁴⁾ ač zmíniti se dlužno, že v XV. věku i v první půli XVI. věku leckdy administrátor in spiritualibus jmenoval kanovníky sám.⁵⁾ Dosazení či instalaci provedl děkan kapitolsní tím starodávným způsobem, že uvedl nového kanovníka na jeho místo v kůru (stallum); kapitulárové ho přijali mezi sebe políbením. Druhdy jen kanovník králův a královní býval praesentován od krále.

O starodávné úřady, jichž jména jsou vypůjčena z řeholních statut benediktinských,⁶⁾ sdělovali se kapitulní členové mezi sebou, a pokud bylo za těžkých poměrů a mnohých překážek lze, vykonávali práce s úřadem spojené; proboštův úřad, jenž, maje hájiti

¹⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 92.

²⁾ Arch. kapit. cod. VI. 6 126.

³⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 194.

⁴⁾ Týž. 182.

⁵⁾ Jan z Krumlova r. 1461. Arch. mus. listiny.

⁶⁾ Pfrogner. Kirchengesch. 273.

kapitoly na venek a říditi jmění její, před válkou husitskou stál mimo kapitolu a mohl býti oddán i nekneži, za nouze nynější vtělen do kapitoly a podáván jen knězi; dle Židka probošt „opatroval tělesné věci a platy, aby nehynuly“; ¹⁾ děkan byl a zůstal představeným kapitoly, byl správcem kněžstva, opatroval služby boží; jeden z kanovníků (archidiakon) měl na péči jurisdikci v arciděkanstvích, ordinaci kněží, jiný (scholasticus) péči měl míti o školu zámeckou i jiné katolické.

Tito kanovníci, z ostatních ti, které si vybral administrátor do rady, všickni pospolu byli konsistoři „hořejší“ na rozdíl od dolejší. Z knih kapitulních neomylně vysvítá, že administrátorové v posledních dvaceti létech XV. století přes všecku zlost tehdejších cest a při časech neklidných pilně visitace konávali tu, kde katolictví se drželo. ²⁾

Na samém konci XV. věku opět jednáno o to, aby obsazen byl stolec arcibiskupský, neboť přese vši pilnost kapitoly nedařila věc katolická tou měrou, jak očekávali osvícení katolíci od mocného působení arcibiskupova. Bohuslav Lobkovic, jenž bezpochyby sám mnil arcibiskupem se státi, horlivými slovy dokazuje to v listě králi Vladislavovi roku 1497. Líčí vzletnými frasemi po způsobu humanistů, že všickni stavové těší se svobodě, měšťané svým privilegíím, i to ničemné plémě židovské prý od nikoho se neuráží, jen a jen kněžstvo a náboženství se utiskuje; nechť prý krále pohnou zříceniny klášterů, kdež jindy chvály boží zpívaly, nechť pohnou ho kněží a mniši jako ovce bez pastýře bloudící. ³⁾ Král by se byl dal pohnouti k obnovení arcibiskupství zajisté i méně vzletnými slovy, by jen byl měl dostatek peněz na to, nebo kdyby stavové kališní a katoličtí byli chtěli vydati statky arcibiskupům odňaté.

Činnost kapitoly a konsistoře za panování Ferdinanda I. všecka věnována k zatištění zánovního protestantství; za téhož krále těšila se konsistoř při svých správních pracích církevních podpoře vládní a moc její rostla vůčihledě. Nejvyšší hejtmáné království ujímali se věci konsistoře proti kollátorům již v prvních létech vlády Ferdinandovy. ⁴⁾

V létech čtyřicátých stavové v nově jednali o dosazení arcibiskupa. Roku 1545 píše král Janu Hazenbergerovi či Hazmburskému, bývalému praeceptoru svých dětí, jenž slul někdy Horák z Milešovky, že se stavové na posledním sněmě snesli, aby „usazen byl v tomto království biskup, který by kněží pod jednou i pod obojí světil, ukazující stavové na osobu tvou, abychom s tebou

¹⁾ Židek. Správozna. Opis v univ. kn. 62.

²⁾ Důkazy v lib. tredecim. arch. kapitul.

³⁾ V Sbírcce Pramenů Česk. Akad. Jos. Truhlář. Listář Lobkovicův. 66. 69. 73.

⁴⁾ Arch. Čes. XII. 324.

jednati rozkázati ráčili; pročež tebe žádáme, že k rozmnožení svatě víry křesťanské a také pro ukrácení bludů a sekt, kteréž skrze nedostatek obojího duchovenstva k poctivosti národu a jazyku českému jakožto vlasti tvé ten úřad na se přijmeš¹⁾. Na konec král slibuje, že se přičiní, aby papež potvrdil volbu jeho za arcibiskupa.²⁾ Jednání se táhlo. Roku 1547 oznamuje král, že při stolici římské s pilností jedná o povolení, aby biskup v tom království byl usazen.³⁾ Než co najednáno, umřel kandidát arcibiskupství pražského Horák, do té chvíle probošt litoměřický.⁴⁾

Roku 1547 přibyla k pracem administrátorovým censura knih v Praze a v Plzni tištěných; od té doby dosti často najdeš v pramenech žaloby kapitoly zámecké, podávání vládě a císaři, že tisk vede si proti řádu křesťanskému. Roku 1556 poněkud mrzutě král odpověděl, aby si administrátor s kapitolou na to dohlíželi sami,⁴⁾ ale v tom byla kapitola bez vyšší pomoci přece jen malomocna; svobodu tisku pod obojích přes vše úsilí potlačit nedovedla.

O pořádek ve straně své pečoval za krále Ferdinanda I. nad jiné administrátor Píšek (Scribonius) velmi účinně. R. 1555 vydal visitační instrukce a rozkazy venkovským děkanům; ale v boji s protestanty kapitola mdlela tou měrou, že pečovala konečně o pomoc bojovného řádu jezuitského. Jináče ke straně starých hynoucích kališníků jest touž dobou v kapitole, aspoň ve dvou členech jejich, patrna smířlivost, nikdy před tím nebývalá. Zvláště smířlivý a mírný byl svrchu řečený administrátor Píšek. Proto kapitola nestavěla se na odpor plánům královým stran povolení kalicha, čímž měli býti kališní s katolíky srovnáni, ovšem s tím úmyslem, jenž zásluhu smířlivosti umenšuje, aby pak obojí za pomoci vlády bezpečněji povaliti mohli protestanty.

Královo jednání o znovuzřízení arcibiskupství pražského vítala kapitola jakožto největší pomoc věci katolické. Píšek byl kandidátem na nový stolec. Jsa při své vzdělanosti skromný muž, Píšek zamítl. Když císař za sebe a za své potomky slíbil římské stolici dostatečný peníz na vychování arcibiskupa a kapitoly, došla konfirmace roku 1561 a prvním arcibiskupem stal se, jakož na jiném místě vyloženo, Antonín Prus či Brus z Mohelnice, veliký mistr řádu křižovnického a biskup vídeňský. Ve čtvrtek den Obřezání Páně, jináč Nového léta roku 1562 vydal král o vysazení arcibiskupství pražského mandát; oznamoval, že z důchodů komory vydáváno bude novému arcibiskupovi i jeho nástupcům ročně 3000 kop grošů českých, a to důchodem z měst, z posudného, jež

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34. 133.

²⁾ Rukop budišíns. Politica. 550.

³⁾ Beckovský. Poselk. I. 114.

⁴⁾ Arch. místodrž. č. 50. 106.

se počítalo po 1 groši z věrtele.¹⁾ Statky arcibiskupské byly dávno rozebrány, nezbyvalo, nežli způsobem nějakého komorního deputátu arcibiskupům pomáhati.

Ale pohřichu komora císařská neplatila, co bylo slíbeno. Snad neměla, snad nechtěla. Naříkáť arcibiskup v listě svém, r. 1564 kancléři Joachimovi z Hradce zaslaném, nejprv, že dosud není od stavů přijat, vždyť prý stavové před léty za arcibiskupa sami žádali; a dále stěžuje si na komoru, kteráž se mu mstí za to, že o ní podal císaři stížnou zprávu, kterak zjištěně zachází s kláštery, zvláště s oseekým; a na konec touží, že za legaci ke koncilu tridentskému, kdež jednal o přijímání kalicha, slíbených 8000 zl. není mu dosavad splaceno, ačkoli arcibiskup v Itálii na to vyslání sám se musil vdlužiti; prý se už nabídl, že přijme na místo 8000 zl. pouze 3000, ale nedostává ani toho; prosí tedy kancléře za pomoc.²⁾

Také slíben arcibiskupovi tisíc tolarů na stavbu důstojného domu arcibiskupského, ale ani tou příčinou komora královská nespíchala se zaplacením. Na štěstí český řád křižovníků s hvězdou červenou nesl náklady na živobytí a repreasentaci arcibiskupa Prusa. Bez křižovníků nebylo na ten čas pražské arcibiskupství nikterak možno. Některou pomoc po létech získal arcibiskup tím, že r. 1577 převedeny poslední jeptišky „křižovnice božího hrobu“ ze Světce do Prahy na Zderaz a klášter světecký se svými důchody přidán arcibiskupu k výživě;³⁾ touž dobou také pomyšleno při dvoře císaře Rudolfa na to, aby za náhradu oněch komorních peněz, druhdy císařem Ferdinandem slíbených oddán byl arcibiskupům důchod z cisterciackého kláštera v Oseku; roku 1579 bylo tu šest bratří, jimž komora zakázala podniknouti volbu opata; Ondřej, opat zbraslavský, visitátor řádu, nabízel se, že dluhy oseeké splatí, než nic neplatilo; bylo usneseno v radě korunní odtrhnouti od řádu cisterciackého Osek a přidati ho arcibiskupům za dotaci. A to se r. 1580 dokonalo.⁴⁾

Ovšem Antonínu Brusovi tyto příspěvky již neprosněly, byltě tenkrát již při konci svého života; býval, dokud žil, nucen přední podporu svého živobytí hledati jen u svých spolubratří křižovníckých v klášteře u paty mostu pražského. V řádě křižovníckém neušlo arcibiskupovi nic požitčného; on zbystril dohled nad klášterskými důchody, jež s valnou část bral k sobě a pro své arcibiskupství; on sám pronajímal mramorové skály u Slivence,⁵⁾ dbal o to, aby ze statků moravských pořádně odváděno bylo víno,

¹⁾ Missiv. arch. místodrž. č. 70. B. 19. Rukop. univ. 17. A. 16. 182. Arch. zem. Opis z arcib. 1562.

²⁾ Arch. Jindř.-hradecký. Výpisy Tischerovy. 3. kniha výpisů.

³⁾ Borový. Brus. 125. 126.

⁴⁾ Brunner. Ein Cisterciens. 304.

⁵⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1570.

aby s užitkem byly lesy borotické, sedláci kde kteří aby platili ourok správně, aby „hospodář“ v pražském domě ani jiní služebníci nekradli na škodu důchodu klášterského.¹⁾

Některý nevalný důchod měl arcibiskup ze svěcení kněží, oltářů a chrámů, něco na penězích scházelo se z farářů, kteříž byli povinni odváděti plat za installací a jura archiepiscopalia, jichž se na příklad v arciděkanství krumlovském v těch dobách do padesáti kop sbíhalo. R. 1578 chtěl arciděkan na arcibiskupovi, aby mu jura archiepiscopalia pro ten rok propůjčil; tomu odpověděl Antonín arcibiskup zajisté podle zásluhy, že jest lakomec, že lakomství jest jeho starý obyčej, od něhož tak rychle upustiti nemůže; prý měl zaplatiti ze svého praelátství cathedralia, nedal nic; od installace také nezaplatil nic a nad to teď žádá takového daru!²⁾ Jest z psaní toho nazbyt patrné, jak těžko sháněl arcipastýř peníze, jak i vysocí praelátové neradi platili, čím byli povinni.

Některý důchod byl arcibiskupovi — tak jako prve administrátorům — z olejů svatých, děkanům a farářům posílaných.³⁾ Arcibiskup nepohrdal ani malými dárky, jež o svátcích mu posílal ten onen klášter nebo ochotný děkan, zásobenější farář. Což srdečně děkuje na příklad roku 1565 Kašparovi, opatovi kláštera hradištského, „za zvěřinu jeřábkovou“ k svátkům poslanou a slibuje konventu ve všem býti nápomocen.⁴⁾ Roku 1567 vděčně přijímá od Jeremiáše Brodského, děkana v Budyni, 13 tykví (pepones), kteréž děkan na zahrádce si vypěstoval.⁵⁾ Nástupcové Prusovi měli o jeden dárek víc; přibyl jim dar „korunovační“, který podávali kněží i ochotní pánové arcibiskupovi při jeho nastolení. Budiž za příklad, že roku 1613 Joachim Kaplíř ze Sulevic poslal arcibiskupovi korunovačního daru 3 dukáty.⁶⁾

Ale vysvítá z pramenů, že prvnímu arcibiskupovi přes všecku podporu řádu křížovníckého co do příjmů nevedlo se hrubě příjemně; měl začátky velmi nesnadné a zápasil s nedostatkem přes tu chvíli. A přec musil, aby jinověrcům i souvěrcům imponoval, vystupovati po knížecku! Musil míti hojné služebnictvo, a vésti dvůr, do něhož i urození mládenci se tiskli. Aspoň Jan Pešfk z Komárova a na Valdeku roku 1565 posílá arcibiskupovi svého syna „do dvorské služby“, a aby spíš byl přijat, podává dva „kohouty lesní divoké, slove tetřivy hluché“.⁷⁾

¹⁾ Tamže. 1562.

²⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1578.

³⁾ Borový. Medek. 30.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

⁵⁾ Tamže. 1567.

⁶⁾ Tamže. Recepta. 1613.

⁷⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565.

Duchovní práce uchytil se Antonín arcibiskup velmi chutě a energicky; již r. 1564 svolal kongregaci arciděkanův a děkanů; denně nejméně za devět hodin s nimi sedal na radě, kterak způsobiti, aby kněží žili po kněžsku; ¹⁾ zaváděl řád a kážeň všude ve své straně; nehodných kněží chování, řádových i světských, trestal; vkládal se i do správy strany pod obojí a trestával, byli-li mu udáni, nepořádné kněze její, a kdežto dříve vedl dohled a správu katolického kněžstva na Moravě biskup olomoucký, ²⁾ snažil se teď arcibiskup přivěsti k platnosti svůj dozor i tam.

Opravdovou péči věnoval arcibiskup kapitole zámecké, aby stav její a všech duchovních při katedrále byl hmotně polepšen. Ač kapitola byla dle církevního rozvoje korporací samostatnou a samosprávnou, jejíž volby na stvrzení arcibiskupském zhola byly nezávisly, nicméně arcibiskup byl povinen za její prospěch dbáti, neboť pomáhala mu v jurisdikci a byla mu senátem, byla jeho pomocným úřadem, jeho konsistoř. Antonín Prus přiměl krále Ferdinanda, že r. 1562 v nově ³⁾ slíbil na dotace a rozmnožení osob kapitolních i pomocných 8000 tolarů. Již sestavovány návrhy, o kolik peněz přilepsiti jednotlivým kanovníkům; návrhy byly dosti štědré; probošt dosavad měl 357 kop 51 gr. míšeňských, k tomu vinice a nějaký selský plat čili úrok; návrh chtěl mu přilepsiti ročně dvěma sty toлары; děkan prý běře 179 kop 17 gr., nechat s drobnými příjmy summou má 399 kop 2 gr., a stejně tak některým mělo býti přidáno po 200, jiným méně; všech osob kanovníckých mělo býti 14; nejméně aby měli po 250 kopách v rok, a některé úřady aby zřízeny byly nově, tak příkladem úřad kanovníka kantora, sakristána, divisora.

Také navrhováno, aby kolik kanovníků, tolik bylo vikářů, kteří v chrámové službě byli pomocníky a zástupci kanovníků, nosili jim kápě, zpívali maturu, konali nešpory se žáky; za nouze dosavadní bývali leckdy jen čtyři, jindy šest. Platu at mají 240 tolarů dohromady. Dvanáct mělo býti kněžských choralistů; dosavadní choralisté ⁴⁾ žili z fundace krále Ferdinanda, zřízené na rekviem za královnu Annu. I těm mělo něco býti přidáno. Nezapomenuto v návrzích ani nejnižších služebníků; raděno, aby obnoveni byli starodávní bonifantové, kteří by čistili kostel, nosili korouhve, poddáni jsouce zakřišťanovi. Z přivěšených důchodů měla také zámecká škola, již uloženo vychovávat na kněze, míti

¹⁾ List. arcib. Joachimovi z Hradce ve výpisech archiv. Tischerových.

²⁾ Roku 1557 z rozkazu králova chodí podezřelí kněží moravští na examen k němu. Missiv. arch. místodrž. č. 60. 256.

³⁾ Již před obnovou sliboval 8000 kop na zlepšení kapituly. Za to papež králi dal patronátní právo a praesentační nad arcibiskupstvím. Frind. Bischöfe. 181.

⁴⁾ R. 1497 zřízeno jich 15 od krále Vladislava; v nich 12 diakonů a tři kněží. Veleslavín. Kalendář. 370.

užitek a přilepšení. Mělo jí býti 1025 kop na chování čtyřiceti žáků. Arcibiskup sám navrhoval, aby bylo žáků jen 30 pro nedostatek místa.¹⁾

Než ani toto znamenité nadání krále Ferdinanda nestalo se skutkem pro stálý nedostatek peněz při dvoře, a takž návrhy rozpadly se v nic. A což těžký to osud! Roku 1564 táž komora královská, která nechtěla dotací královských vyplácti, od kapitoly žádá ohromnou berni 10.000 kop na vojnu tureckou. Kapitola se brání líčením svého neutěšeného stavu i štiplavou výčitkou, že vlastně komora dlužna kapitole oněch 8000 tolarů, králem slíbených; vykládá, že ze všech důchodů svých čtvrtý díl vydávati musí kněžím, kteří slují vikáři, a k tomu každého z nich jedním oltářem při kostele sv. Víta že opatruje s platem, a tak prý na rozdělenou mezi děkana a praeláty toliko tři díly zůstávají, z nichž netoliko berni jest platiti, ale nad to ještě „korálské“ kněží (choralisty), jimž to něco od rentmistra platí, a tolikéž kněží, kteří oboje rekvíem (slavné i bez zpěvu) sloužívají a „rekviáni“ slují, podporovati nutno, poněvadž není možná, aby se jinak vychováli na to, co se jim od rentmistra vedle fundací císaře Ferdinanda dává; jsou prý také i někteří jiní kněží oltářníci, kteří své vychování při kostele mají, prý je kanovníci živí mezi sebou; do školy se též musí přidávati, a nad to vše dům vikárský, korálský, rekviánský, školu jest opravovati; prý císař, vida nouzi jejich, učinil nové nadání, ale posavad není dáno nic.²⁾

V ten čas zámeckým vikaristům, aby si polepšili, arcibiskup dovolil, že se sdružili ve společné hospodářstvíčko, najali muže a ženu, která vařila jim na společný stůl; za to směli manželé na Vikárce některý sud piva obecně šenkovati. Však chudé vikaristy roku 1566 někdo udal u arciknížete Ferdinanda, že popíjejí s hosty, a když chtěl arcikníže šenk zakázati, arcibiskup hájil ony chudé kněze velmi srdečně; prý mnohý má sotva 50 kop důchodu, pomáhají-li si šenkem, toť prý činí veliké množství duchovních korporací jiných také, mohl by prý to doložiti z biskupství svého vídeňského, a přec do císařského zámku ve Vídni nikdo nedonáší žalob o tom.³⁾

Dvě protimyslnosti při správě církevní výborného arcibiskupa Antonína do smrti jeho r. 1580 zajisté bolely velmi. Obě měly původ v lidské nadutosti. Jednak nechtěl ho poslouchati moravský biskup sufragán olomoucký, jednak protimyslna mu byla pražská kapitola, o níž se tolik nastaral. Pánové, jejichž úřady skoro půl druhého sta let byly zhola neodvisly, nedovedli zvyknouti nijaké

¹⁾ Jeden návrh z r. 1563 v arch. arcib. Opis v zemsk. Jiný v Borového Aktech II. 338.

²⁾ Arch. místodr. S. 15. 11. Ms. bibl. Strahovské č. 111. 659. Opis ve Varia arch. zemsk.

³⁾ Arch. zem. Opis z arcib. 1566.

podřízenosti. Olomoucký biskup Prusinovský choval se nezdvořácky, a nástupce jeho Pavlovský zapomněl se do té míry, že chtěl býti raději sufragánem arcibiskupa německé říše (mohučského) nežli aby poddán byl arcipastýři českému.¹⁾ A kapitola celkem chovala se k arcibiskupovi tak, že nemohl než r. 1567 na ni tuze žalovati samému císaři.²⁾ Děkan Petr z Lindy, jež zve arcibiskup „arrogans et rebellis“, nepouštěl vrchního správce katolické církve v Čechách nejen k volbě, ale ani k installaci kanovníkův, tím méně jeho oficiála.³⁾ Dejme tomu, že volba měla býti svobodna, však installaci byl by přec arcibiskup svou přítomností nezkazil. Byla v tom k němu hrubá nevážnost. Lze sobě pomyslití, jak přívětivě se za takových poměrů pracovalo v konsistoři.

U výběru svých oficiálů byl arcibiskup Antonín také nějak nešťasten. Roku 1569 píše Novoměstským, že ho ošidil o peníze kněz Petr Peristerius, oficiál jeho někdejší; prý zdělal dluhy u kněží, nechal si 60 kop, které byl složil opat od sv. Prokopa, i nějakou kuchařku farářskou o peníze přistrojil. „A poněvadž dům v městě vašem zaplacený má a k dotčeným summám jinak přijítí se nemůže, žádáme otcovsky, jestliže by ten dům prodán byl, že peněz z práva vašeho jemu vyzdvihovati nedopustíte.“⁴⁾ Tak psal arcibiskup.

Městská rada povolala k sobě nevěrného oficiála, a ten vzkazoval arcibiskupovi v odpověď, že si tolarů nechal za službu oficiálskou, poněvadž mu za ni zaplacené není. Dále vykládal, že měl míti stálého platu ročně 60 rýnských, ale za půl třetího roku bylo mu zadržáno, též tak jiní platové případní, kteréž jura cathedralia, fumalia se jmenují a od farářů se vybírají, nebyli mu dávání podle povinnosti. Stran jiných peněz měl také výmluvy; peníze faráře zbečenského prý vydává na jeho sirotky, nebožtík mu je svěřil k věrné ruce, a peníze opata Adama Svatoprokopského prý vrátí.⁵⁾

Ani se nedivíme arcibiskupovi, že již r. 1571 chtěl zřici se hodnosti své docela,⁶⁾ jindy zase že toužil po biskupském stolci v Olomouci, aby všech svízelů v Čechách byl zbaven. Smrt, přivedená dnou a kamenem,⁷⁾ schvátíla ho dřív, než úmysl státi se mohl skutkem.⁸⁾

Petr Codicill napsal za mrtvým arcibiskupem r. 1580 verše, kterými spravedlivý tento duchovní kníže věrně jest vyznačen. Byl

¹⁾ Borový. Brus. 67. 69.

²⁾ Arch. zem. Recepta arch. arcib. 1567.

³⁾ Borový. Brus. 92.

⁴⁾ Arch. praž. č. 397. fol. H. 39.

⁵⁾ Tamže fol. H. 40.

⁶⁾ Rukop. univ. knih. 1. A. 1. 168.

⁷⁾ O pohřbu Maxmiliána II. r. 1576 musil býti od dvou kněží veden, byl chrom. Fontes rer. austr. V. 264.

⁸⁾ Jakache. Der ritlerl. Orden der Kreuzherren. 11.

zbožný, mírný, učený; nikomu nebyl příčinou závidi ani žaloby, byl trpělivý, snáselivý. — „Pax, studium justit, fuit huic ecclesia curae, et patriae concors religionis opus, non fuit invidiae cuiquam neque causa querelae, patiens, concors.“¹⁾ — Žel Bohu, že až do katastrofy bělohorské o žádném arcibiskupovi tak psáti se nemohlo.

Po smrti Prusové řád křižovnický rychle zvolil za svého velmistra Martina Medka, probošta na Hradišti (Poeltenberg). Chtěje zachovati i příštímu arcibiskupovi důchody z křižovnického řádu, císař Rudolf ani nemohl jinaké než jmenovati velmistra Medka arcibiskupem, ale bratřím řádovým dáno na rozum, aby po druhé s volbou počkali — až bude zvolen arcibiskup.²⁾ Patrně nechtěl se král vázati u volbě arcibiskupské řádem křižovnickým, jehož statky ovšem měly býti k službám pořáde.

Za Martina Mohelnického nezměnilo se v poměrech arcibiskupských a kapitulních nic. Arcibiskupa musil živiti a ve všem vsudy chovati řád křižovnický; arcibiskup za všecku dobu deseti-letého panování svého sháněl peníze a vždy jich měl málo; brával tudíž rád od kněží pomoc a dárky, spokojil se někdy i s kopou vajec;³⁾ ale na svém panství oseckém dlouho dával se šiditi zlodějským hejtmanem Hönstadtem, bezpochyby nemaje na takové úředníky tak bystrého oka jako předešlý. Správu církevní vedl stejně s chutí jako jeho předchůdce. Ba zdá se, že byl co do kázně vedením Jesuitů energičtější než Brus. Aspoň jest o něm zpráva, že nejen malé kněze provinilé, ale „scestné praelaty vyhledával a trestal“, což mu i od protestantů chváleno.⁴⁾

S kapitulou sv.-vítskou, která r. 1589 neměla v sobě víc nežli šest členů,⁵⁾ arcibiskup byl na štíru jako jeho předchůdce. Zvláště archidiakon její kněz Felix z Lindy měl s vrchním pastýřem spory prudké. při nichž nevíme, kdo vinen víc. Kněz Felix píše do Jindřichova Hradce panu Adamovi za přímluvu u císaře, by se mu dostalo proboštsství vyšehradského, poněvadž nechce na zámku v kapitole býti: „Jakou přškrost a persekuci od nejdůstojnějšího a osvíceného knížete p. p. Martina, arcibiskupa pražského, beze vsí k tomu dané příčiny mám a trpím, z suplikování mého J. M. císařské ráčíte dobrou vědomost mti.“⁶⁾ Naposled kněz mistr Felix z Lindy ušel od pražského kostela docela, ale roku 1588 vrátiv se zase, arcibiskupa odprosil na kolenou; reversem se pak zavázal k poslušnosti.

Prudší arcibiskup patrně již vítězil nad kapitulou a konsistoří svou.⁷⁾

¹⁾ Bibl. Lobkovic. v Praze. Rukop. Collectan. Bydžovského. fol. 229.

²⁾ Marat. Postulace křižovn. velmistřů. 8.

³⁾ Borový. Medek. 17. 18.

⁴⁾ Dačický. Paměti. I. 171. Beckovský. Poselkyně. I. 171.

⁵⁾ Rukop. mus. VI. B. 12.

⁶⁾ Zemský arch. Opisy z Hradce. Bez datum. Po r. 1580.

⁷⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1588.

S biskupem sufragánem byl i tento arcibiskup v stálém boji. Roku 1589 žaloval do jeho neposlušnosti papeži Sixtovi V.¹⁾ Martiu Mohelnický zemřel r. 1590, otráven byv prý „od kacífů“.²⁾ V pohřební řeči uvozuje se k jeho cti a chvále, že u sv. Víta pořídil cancella ferrea et lignea, koupil chrámové apparáty (ornáty), staral se o přenesení sv. Prokopa na Hrad, restauroval kostely na křižovnických panstvích, Mohelnickým dal zvon a špitál.³⁾

Nástupce jeho Zbyněk Berka (1590—1606) nebyl člen řádu křižovnického. Aby se křižovníci nevzpírali životi ho v arcibiskupské hodnosti jeho, Rudolf II., jemuž náleželo jakožto králi českému stvrzovati volby křižovnických velmistřů, poručil, aby arcibiskup Berka byl od nich za velmistra „postulován“. Z té cti měli křižovníci asi malou radost, poněvadž byla velmi drahá; oni měli na mysli voliti za velmistra některého člena svého řádu; již se scházeli k volbě v kapitolu, ale radové komorní zapověděli; prý nechť se posečká, až rozhodnuto bude o arcibiskupové volbě; při tom slibováno, že císař neskrátí práv řádu křižovnického. Když pak zvolen arcibiskupem Berka, křižovníci musili ho postulovati, dožádati; jen sobě přáli, aby Berka přišel do kláštera a přijal řád i znak rádový. To vykonáno roku 1592.⁴⁾ Však správu v řádtě vzal na sebe zvláštní prior generalis.

Arcibiskup Berka, jenž obnovil titul knížecí českému prestolu arcipastýřskému, pilně shánival se po důchodech, jež mu plynuly od křižovníků; víme to ze zprávy r. 1598, že neodpustil proboštu hradištskému (Poeltenberg) ani oněch šest beček vína, jež byl povinen „mistru špitálskému“ — a tím byl Berka z Dubé — odváděti.⁵⁾ I on rád přijímal dary od kněží pro svoje lepší vychování; což byl vděčen, když mu roku 1596 poslal opat kladrubský Vít Hyftl 6 zajíců, tele, 2 indianské kohouty, 4 kapouny s prosbou, aby mu za to vysvětil dva professy.⁶⁾ Že arcibiskup Berka neoplýval hojností ani nadbytkem, to lze souditi z jeho dluhů. Ještě roku 1617 nařiká Jan Měsíček císaři, že býval za mnoho let u arcibiskupa dotčeného hofmistrem a že za ním má po tu chvíli do pěti set tolarů. Prý musil na něj i funus strojiti, komora královská slíbila prý platiti, ale neplatí nic.⁷⁾

Officiálem arcibiskupským byl Pontanus, muž velmi snaživý a vzdělaný. V jeho prospěch svědčí, že vybral a koupil roku 1605 pro kapitolu knihy po nebožci mistru Trojanovi z kolleje Karla IV.⁸⁾

¹⁾ Rukop. mus. VI. B. 12.

²⁾ Beckovský. Poselkyně. I. 311.

³⁾ Oratio funebris v mus. Sign. 46. C. 24.

⁴⁾ Postulace křižovn. velmistřů P. F. Marat. 9.

⁵⁾ Arch. arcib. Opisy v zem. 1598.

⁶⁾ Arch. zem. Opisy z arcib.

⁷⁾ Univ. bibl. rukop. II. B. 5. kn. 46. Dostal z komory 200 tol. a žebřal zase

⁸⁾ Arch. zem. Oeconomica. 14. 407.

V březnu r. 1606 Berka umřel a měsíc potom bratří křížovníčtí (24 osoby) svolali se k volbě nového velmistra. Chtěli míti tentokrát svého a ze svých. Vyvolili Laurencia Nigrina (Schwartzta).¹⁾ Ale z české kanceláře vyzváni jsou prudece, aby ukázali právo k volbě svobodné. Tím nastal zápas křížovnického řádu, jenž přines již dost obětí, nemínil déle chovati arcibiskupy na svou škodu, a mezi kanclérem Zdeňkem Popelem z Lobkovic a komorou, která chtěla, aby řád postuloval právě zvoleného arcibiskupa Lamberka. Vláda zvítězila tím spíše, že se k ní přidal papežský nuntius Ferrarius, jenž naléhal na křížovníky nešetrně. Ti oznamovali, že ustoupí jenom násilí; když nuntius hrozil Nigrinovi vyhnanstvím, křížovníkům konfiskací statkův a zrušením řádu,²⁾ a když konečně nuncius „furibundus“ odsoudil velmistra Nigrina pro neuctivá prý slova o císaři a privilegiích do vězení na Strahov: křížovníci roku 1607 povolili, přijali Lamberka arcibiskupa za svého velmistra s úlohou, že ho budou jako předchůdce jeho svými důchody klášterskými vydržovati. Nigrin resignoval. Takž měl domácí český řád křížovníků s hvězdou zase interregnum, jež prodloužilo se až do roku 1694, tedy od smrti Medkovy celkem na sto čtyři léta. Stalo se takřka zvykem právním, že pražští arcibiskupové opírali se o statky křížovnické.

Nový arcibiskup Karel Lamberk, rodem Němec, byl chorobný muž. Hmotně byl daleko hůře postaven nežli předchůdce jeho. Již to, že mu odevzdán arcibiskupský dům všecek vyloupený, nemohlo mu býti dobrým znamením. Palác arcibiskupský byl vyloupán od zlopověstného komorníka císařského Langa a jiných lotříků jemu podobných; sebrány jsou vozy, koberce, stříbra, šaty; i medenice z kamen vytlučeny; arcibiskupovi nezůstalo jediné celé stolice. Většinu věcí podržel Lang, stříbro odňala mu královská komora jménem zboží odmrtného, z něhož Lamberkovi ovšem nevrátila nic.³⁾ Tehda bylo nesnadno, ba nemožno s žalobou proniknouti k císaři chorobnému a v samotách uzavřenému. Arcibiskup ještě roku 1611 prosí stran těch věcí úpěnlivě císaře o audienci aspoň na půl čtvrtečky hodiny!

S křížovníky dal se Lamberk do sporu o požívání statků hned první rok. Prosí r. 1607 téhož zlopověstného Langa, jenž vybral arcibiskupský dům, o přímluvu u císaře proti křížovníkům; v té prosbě dí, nebudou-li mu dopřány statky, o něž je s řádem na sporu, ať se mu rozšíří důchod jináče, přiřčením klášterů nebo biskupství neobsazených, sic že upadne v dluhy.⁴⁾ Bylo mu tedy zle, a o to hůř, že pro dluhy, jichž po sobě nechal předchůdce,

¹⁾ Obšírně Marat. Postulace. 12. V arch. praž. je dopis z r. 1606. mistru Laurentiovi Nigrinusevi z Mohelnice, generalu křížovnickému č. 403. 22.

²⁾ Akta o tom v arch. křížovnick.

³⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1611.

⁴⁾ Marat. Postulace. 17.

věřitelé nastupovali na něho. I v té příčině prosí arcibiskup za pomoc císařskou; kterak prý má platiti za Berku dluhy, když po němu obdržel „prázdný dům“. ¹⁾

Naposled musili křižovníci ve všem všudy ustoupiti vnucenému velmistru svému. Lamberk oddal správu statků klášterských i všeho jmění světským svým úředníkům, kterýmž bylo jméno hejtmané, capitanei. První byl Albrecht Schmid Ten a jeho nástupcové nešetrně okrádali křižovníky i arcibiskupa. ²⁾ Vidouce to pěkné hospodářství, křižovníci zase bránili se, žalovali; ale arcibiskup se nedal; kde mu některý křižovník jen část „pense“ chtěl upříti, hned se hlásil s důrazem a vytkou. Roku 1610 vzkazuje hradištskému proboštovi křižovníckému, že mu neposlá celou pensí vína, to že je úskok (spitzfindigkeit). ³⁾

Žádný arcibiskup nezanechal po sobě v historických pramenech tolik stop nouze jako tento. I od farářů se dlužil! Roku 1608 omlouvá se mu farář v Crhovcích Sebald Pils, že nemůže peněz žádaných zapůjčiti, neboť prý, kdekoli farářoval (v Budyňi, Charváci, Žebráce), všude ho šidili, odpírajíce mu desátků; prý nemá nic. ⁴⁾ Arcibiskup prosil tedy jinde; roku 1609 píše o půjčku 1200 dukátů do Vratislavi k tamějšímu křižovníckému mistru špitalnímu, svému podřízenému; ba druhého července téhož roku vzkazuje císaři, že ten týden nemá, nač býti živ, a prosí „na kolenou“ za podporu: „ich einmal nit ein Kreuzer im paren Geld habe, mit gebogenen Knien flehe ich.“ Slova v ústech arcibiskupa českého hrozná!

V té prosbě, nad míru žalostné, arcibiskup uvádí, že ze svých úspor utratil do 12.000 tolarů. Hned po té prosbě prodává své prsteny arciknížeti Karlovi prostřednictvím sekretáře svého Grafu; chce za ně nejméně 300 tolarů, jen za safir mohl prý dostati dřív 100 dukátů; prosí, aby je arcikníže koupil a učinil mu tím almužnu. ⁵⁾ Aby nouze došla vrcholu svého, berníci zemští chtějí r. 1610 uvázati se ve statky křižovnícké pro zadržalé berně arcibiskupské v létech 1603—1606. ⁶⁾ Konečně i official Pontanus chtěl zadrželý svůj plat ročních 50 tolarů, vyčítaje při tom, že se mu již za Berky nedávalo těch akcidencí, šatu, fumalií, na něž byl v službu najat. ⁷⁾

Za správy církevní arcibiskupa Karla Lamberka děly se veliké věci, jimž chorý muž ten nestačil: protestanté vydobyli sobě majestátu. Agitační hlavy katolické poznaly záhy, že arcibiskup v jejich smyslu je mdlý a nedostatečný, i protož již první rok dán mu

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zem. 1608.

²⁾ Tamže. 1608.

³⁾ Tamže. 1610.

⁴⁾ Recepta 1608. Tamže.

⁵⁾ Vše v arch. arcibis. něco v Emanat. Opisy v zem. archivu. 1069.

⁶⁾ Recepta tamže. 1610.

⁷⁾ Tamže. 1612.

na pomoc koadjutor; sesaditi ho nebylo dle církevního práva možná; přiměla ho tedy kapitola, aby dle církevního obyčeje „sede impedita“ přijal koadjutora, chebského rodáka Jana Lohelia, řádu praemonstrátského. Rozumí se, že ctižádostivému a bojovnému koadjutorovi bylo zabezpečeno nástupnictví, až Karel umře. Záhy také si ve všem vedl jako hotový arcibiskup; s chorým Karlem Lamberkem Lohelius se nesnášel, a protož Lamberk ob čas raději pobýval v arcibiskupském klášteře osekém než na blízkosti nepřijemného zástupce svého.

Pobýváje v klášteře, jenž kdysi proti vůli cisterciackého řádu byl oddán k důchodům arcibiskupství pražského, Karel z Lamberka prý jednoho času spálil listiny klášterských práv s tím úmyslem, aby rád již nemohl proti držbě arcibiskupské nic namítati; jen několik kusů prý ochránil jakýs písařík; Lohelius snažil se potom od r. 1614 několika dopisy k papeži právě o to, co chtěl Karel Lamberk zabrániti, ale povedlo se mu teprv r. 1626, že řádu Osek vrácen.¹⁾

Poměr mezi arcibiskupem a koadjutorem byl naposled tak neutěšený, že nejvyšší úředníci zemští přinutili arcibiskupa k smlouvě, v níž zanechává koadjutorovi všecku správu církevní a spokojuje se s 3000 kopami míšeňskými, jež mu Lohelius bude ročně vypláceti na živobytí. Smlouvu stvrdil r. 1612 císař Matiaš, spolu zapovídaje, což charakteristické pro tehdejší poměry ve správě církevní, aby nikdo nešťval, nevzbouzel arcibiskupa proti koadjutoru.²⁾ Však napomenutí to asi dobře nepopadlo těch, na něž mířilo: napomínat téhož léta vláda čili nejvyšší úředníci zemští samého arcibiskupa přímo, aby se nepletl koadjutorovi do správy arcibiskupských statků a spokojil se s platem, jak mu vychází.³⁾

Roku 1611 duševní nemoc Karla z Lamberka vypukla v zuření. Odvezli ho na Osek jako do vazby, dávali mu moršule, mazali mu srdečnou jamku i záda olejem, ale nic neneslo platnosti; dávali mu „pirtraenklein“, tedy nějakou lektvař z piva, ale mluvil po ní tak zmateně, že mu nerozuměli; kdykoli mu hlavu zmyli, býval klidnější a přicházel k samému sobě. Některý den byl u stola vesel, připíjel všem, kdo s ním seděli, zpíval latině a německy, často prý klnul říkáje „na mou duši“ (bey meiner Seel), líbal ruku hofmistrovi svému, zabíjel mouchy a modlíval se na holých kolenou k svatému Volfgangu. Když ho pobízeli, aby sloužil mši slavnou, bránil se, že toho již neumí.⁴⁾ Nemoc nešťastného velekněze budila soustrast daleko široko. Roku 1611 kterys den souseda novoměstská Sabina Schiewin oznamuje radám komorním o dvou pastýřích, kteří by uměli arcibiskupovi spomoci; pomohlité

¹⁾ Brunner. Ein Cistercienserst. 308. 810.

²⁾ Arch arcib. Opis v zemsk. 1612.

³⁾ Tamže. 1612.

⁴⁾ Zevrubné líčení té nemoci, zápisy o tom, co ubohý pacient dělal den po dni, zapsány v archivu arcib. Archiepiscopal. IX. Opis v zem. 1612.

prý biskupu uherskému, jenž stejně tak nemohl jako pražský, ale pastýř jeden prý vzdálen 13 mil od Prahy, a druhý dokonce bydlí „im Krobotten“.¹⁾

Po smrti Karlově dosedl na stolec arcibiskupský dosavadní koadjutor Lohelius. Přes to, že byl opatem strahovským, dal se postulovati za velmistra křížovníků s pochopitelným úmyslem, aby měl z nich užitek jako předchůdcové jeho.

Pod ústřední správou arcibiskupův a konsistoře byly církevní úřady nižší starodávného způsobu, arcijahenství a děkanství, v něž rozdělena byla arcidioecese česká. Před husitskou válkou bylo v zemi deset arcijahenství, jimž podřízeno bylo děkanství nad padesát.²⁾ Arcijahenství byla: Pražské, Kouřimské, Bechyňské, Plzeňské, Horšovotýnské, Žatecké, Bílinské, Litoměřické, Boleslavské a Hradecké. Nejvíce děkanů bylo v Pražském a Hradeckém (10—12), nejméně v Horšovotýnském, kdež byl jeden nebo i žádný, v Plzeňském bývali tři. Za arcijahny, kterým byla veliká pravomoc i s právem visitačním, dosazování kanovníci pražští,³⁾ poněvadž historickým rozvojem náležela důstojnost ta ke kapitole. V husitské vojně arcijahenství některá zašla, jiná nebyla obsazena a většina bez moci; zašla i děkanství mnohá, a Husité sbírali jedno děkanství po druhém k sobě. Když biskup Filibert r. 1437 dal v hromadě kněžstva voliti děkany po okresech, z 53 zamýšlených míst 13 nemohlo býti vůbec obsazeno, ostatní děkanství obsazena tak, že Husité vidouce v tom zkrácení své strany neustali, až dobyvše Prahy Jiřím z Poděbrad r. 1448, dosadili děkany své víry ve valné většině země.

Děkany volil administrátor s kapitulou nebo s konsistoří, jimž vůbec náleželo potvrzovati kněze. Že děkanové bývali též voleni od farářů v okresích, jakž roku 1448 oznamuje kapitola,⁴⁾ to asi za dlouhý čas nepotrvalo. Aspoň není v pozdější době o tom stopy.

Arcijahny do katolických krajín jmenovala kapitola ze svých kanovnických členů, kteří nesedíce v místě svého úřadu, sháněli se jen po skrovném odtud důchodu, jež poskytovalo kněžstvo a obyvatelstvo pod jednou způsobou. Ještě v prvních létech XVI. věku připomíná se ten onen kanovník s titulem arcijahna. Však zvolna přece upuštěno od starodávného zvyku spojovati arcijahenství s kapitulou; administrátor s konsistoří a později arcibiskup jmenovali k tomu úřadu kněze jiné, kteréž odtud pak

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arch. arcib. 1611.

²⁾ Jireček. Codex. Juris II. 227. ze zač. XV. věku uvádí 54 dekanáty. Tomek. Registra decim. papal. Ak. uč. spol. 1873. z r. 1384 uvádí 52 dekanátů. Kalousek na své mapě konstatoval 57 dekanátů. „Výklad k histor. mapě Čech“ 1894. Tu je obšírně vyloženo o církev. rozdělení Čech. Soupis dekanátů a plebanií v XIV. věku sestavil též Lehner v Methodu. 1880. 108.

³⁾ Vacek. Blahověst. 1885. 334. 1884. 505. Tomek. Praha. III. 227.

⁴⁾ Tomek. Praha. IX. 44.

zvali arcipryšty, arciděkany, arciknězi. Také ubrali jim ze starodávné zamenité moci.¹⁾

V půlce XVI. století uvádějí se jen čtyři arcipryštství katolická: Plzeňské, Horšovotýnské, Krumlovské a Žatecké.²⁾ Roku 1547 zřízeno Bílinské znova, ale v severních těch končinách českých byl jeho okrsek jen skrovný. Téměř prázdným titulem bylo arciděkanství Mostecké, v druhé půli XVI. věku živořící. Titul arcipryštský zhusta dáván byl pouhým děkanům, sedícím v starodávných místech arcijahenských, nebo jmenován za arcipryšta ten onen farář fary nadanější. Na příklad farář tachovský nazván arcijahnem žateckým; časem vztáhl si to jméno ovšem také k sídlu svému tachovskému.

Brus byl by rád na prospěch katolické správy upravil arciděkanaty v nově,³⁾ ale nedovedl-li toho, víme, že sám nebyl tím vinen. On i jeho nástupce musili přestatí na tom, že zřídili a udrželi tu onde nové děkanství (Prachatice, Třeboň). Arciděkanství trvala do vojny třicetileté, pak zřizována místo nich vikářstva.

Že Chebsko počítalo se pod jurisdikci řezenskou, o tom již jinde zmíněno, ještě roku 1615 vede řezenský biskup spor o svou jurisdikci nad Chebskem.⁴⁾

Arciděkanův a děkanů práva a povinnosti byly stejné, jak jsme je vylíčili při straně pod obojí. Arciděkan po kollátorově praesentaci a konsistorním potvrzení uváděl faráře na fary; měl dbáti, aby na katolickou faru nedostal se kněz „nepořádný“; aby v okrese jeho vedli si kněží mravně; stran trestání kněžského nižší jurisdikce náležela mu a u věcech manželských též tak; slovem byla při něm jakás nižší konsistoř. Čtemeť na příklad, že r. 1582 krejčí nařekl kněze Václava, faráře v Záblatí, „před vrchností jeho panem arcipryštem kraje Bechyňského a v plné konsistoři města Krumlova“.⁵⁾ Arcikněz plzeňský měl nad jiné právo nositi infuli a světití nádobí ke mši: ornáty, kalichy, kříže.⁶⁾

Také děkanům bylo bdíti nad kázní v jich okrese,⁷⁾ vybírali dávky církevní, rozdávali oleje, od vyšší vrchnosti duchovenské jim zasílané, pečovali, aby kněžstvu neděla se ujma stran důchodů a kšaftů, za nebytí arciděkana uváděli faráře ke kostelu

¹⁾ Vacek. Sbor. Histor. IV. 2. 4. Rittner. Církev. právo. 43.

²⁾ Borový. Akta kons. II. 45.

³⁾ Tamže. 356.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1615. Biskupové řezeňští v Čechách konali funkce. R. 1455 světlí jeden z nich kostel v Plané. Arch. arcib. Acta eccles.

⁵⁾ Zemsk. arch. Opisy z Prachatic.

⁶⁾ Od legáta 1534 obdržel. Beckovský. Poselkyně. I. 75.

⁷⁾ Děkanství pardubické mívalo z dob katolických i za vlády proteštantské svoje vězení „dole při sklepě“. Arch. arcib. Opis v zem. 1617.

a k faře, podávali o nich zprávy druhdy kapitole, potom arcibiskupovi, brávali od stran svědectví a zaslali do soudu konsistorního.

Konajíce své úlohy, arciděkané i děkanové zakoušeli leckdy všeliké překážky od světských vrchností. Na příklad na počátku XVII. věku v malém okrsku archidiakona v Horšově Týně osoboval si patron Vilím Lobkovic vrchní dohled nad věcmi církevními a přál Lutherským. Něco tomu podobného dělo se r. 1565 i v Plzni, kdež úřad městský nechtěl arcipřystovi dopustiti visitac, leč by ke každé vzal si prvé svolovací list od městské rady. V Krumlově také Jesuité, když se tam byli usadili, chtěli si vésti nad arciděkanem tak, jako jeho svrchovaní kollátoři. R 1604 musí komora česká proti nim samého arcibiskupa v ochranu bráti: Jesuité nechtěli ani dopustiti, aby arcibiskup jmenoval děkana na Krumlov.¹⁾

Jiného způsobu překážky sbíhaly se z osobních poměrů mezi kněžími samými. Kněží katoličtí, jsouce synové doby své, upadali v hřích všelijaký jako jiní, a když děkan nebo arciděkan káral, bylo zle. Hned věděli a vyčetli mu, že je sám takový, a dosti často s pominutím jeho stolice přímo dopisovali k duchovní vrchnosti pražské. Na příklad farář z Družce r. 1603 žaluje, že Jeroným Hanibal, děkan na Smečně, každého kněze, na něhož zanevře, obouzí a sám pro nedostatek řeči v chrámě nic svěsti nemůže.²⁾

Nedivno, jestli při obecné tehdejší rozpustilosti kněžské mnohý děkan o svůj úřad nestál a zříkal se ho, jakož příkladem roku 1587 budějovický děkan Hecyrus.³⁾ Nejhuř ovšem vedlo se děkanovi, byl-li v době nekrutějších náboženských zápasů dosazen do okresu, v němž mu měli býti poddáni tajní i zjevní kněží protestantští. Ondřej Pražský, děkan pardubický, roku 1599 nařiká arcibiskupovi, že ho zovou ne děkanem než štěkanem.⁴⁾ Tu ještě méně podivno, že děkanové z takových štací rádi utíkávali.

V organisaci církevní farářové drželi místo s určitými právy a povinnostmi: měli právo i povinnost posluhovati svátostmi a obřady, úřad učitelský vykonávati kázáním, vésti administrační věci a bdíti nad kázní v osadě. Kaplanové byli pomocníci farářů, coadjutores, vicarii; farář si je volil obyčejně sám.

Práce konsistoře hořejší, přihlédneme-li teď k nim, podstatou svou nemohly býti jinačí nežli práce, jak jsme je vypsalí při konsistoři dolejší. I tu chovány nejprve knihy konsistorní,

¹⁾ Registrata. III. Arch. arcib. Opis v zem. 1604.

²⁾ Arch. arcib. Parochi. Opis v zem. 1603.

³⁾ Borový. Medek. 56.

⁴⁾ Arch. arcib. Opis v zem. 1599.

do nichž zapisovány osoby kněžské se slibem poslušnosti. Na základě těch matrik podáváno a stvrzováno kněžstvo k beneficiím.

Kollátoři nebo patronové ovšem měli následkem všelijakých právních titulův přední právo praesentace. Některý kollátor dal si udělati právo podací od samého krále. Na příklad roku 1511 potvrzuje Vladislav bratřím z Ryzmburka právo osazovati fary v Prešticích, Včívově, ve Velkém Boře a Nezamyslicích. Totéž právo měli Ryzmburští již od Jiřho krále,¹⁾ jenž je udělil nápodobně mnohým jiným z panstva. Chtěje míti kněze, kollátor zjednal si ho, kde a jak se mu vidělo, a pak ho poslal s listem do konsistoře; nebo nestaraje se o kněze dlouhým hledáním, dopsal si o něho k nejbližšímu arciděkanovi, a ne-li k tomu, tedy do konsistoře přímo buď oficiálovi arcibiskupskému nebo ke kanovníkům kapituly pražské.²⁾

Abý zrost protestantstva překazil, Ferdinand I. snažil se potvzovací právo konsistorní přivésti k obecné platnosti, neboť kollátoři uvykli sobě úmyslně a rádi o konsistorní stvrzení nedbati. Roku 1546 vydal král do Čech i do Moravy mandáty, aby patronové podle starobylého chvalitebného pořádku na fary podávali hodné osoby kněžské, ale aby je prve s listem k vrchnosti duchovní poslali na examen.³⁾ S tím souvisí, že dvě léta potom nařizuje arcikněže Ferdinand všem stavům, aby přidrželi faráře své k poslušnosti katolické konsistoře, žalujet prý administrátor kostela pražského, kterak kněží jeho na panstvích své vůle užívají, život rozpustilý vedou a pohoršení dávají.⁴⁾

Měl-li kollátor protestantský některou faru katolickou, víme již, že ji buď obsadil predikantem bez optání a stvrzení nebo dělal konsistoři katolické a jejím nižším úřadům překážky jak moha. Jan z Rabštejna na příklad chce r. 1573 přijíti od arcipryšta horšovotýnského Piešína k své fari kněze, ale aby podával pod obojí.⁵⁾ Oficiál arcibiskupský žaluje kdysi⁶⁾ místodržícím, že kollátoři dosazují koho chtějí, „jakoby již sami kněží žádného práva více neměli užiti, než jak mnoho kollátorové jim z dobré vůle přejí; když jim hrozíme J. Mstí Císařskou, nic tím neprospíváme ani u mužského ani ženského pohlaví“; kollátorové vrchnost duchovní i světskou vztahují k sobě a „my nad naším kněžstvem žádné vrchnosti nemáme“.

Od potvrzení kněze platiti bylo v konsistoři hořejší stejně jako v dolejší. Kdo měl v kanceláři ruce, každý chtěl a bral.

¹⁾ Z arch. místodrž. Opis v zem. 1511.

²⁾ Rokycanští žádají r. 1566 scholastika kapitulního za kněze; r. 1567 arcipryšta plzeňského. Arch. zem. Opisy z Prachatic.

³⁾ Missiv. arch. místodrž. č. 85. 61.

⁴⁾ Borový. Akta. II. 94.

⁵⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zem. 1573.

⁶⁾ Bez datum. Arch. místodrž. R. 109. 15.

Musil platiti kněz i kollátor. Kněz platíval i napřed. Na příklad Polydorus z Ostravy, farář v Mikulovicích, posílá r. 1599 sekretáři arcibiskupskému tolar, aby mu dal jinou faru, poněvadž mu kollátor chce postříletí husy, krávy, vepře.¹⁾ Když ji obdržel, bylo platiti od stvrzení zase. Často rozhodovalo, kdo dal víc. Ve vydáních města Rokycan roku 1596 jest zapsáno, že mnoho peněz a sýrů vydáno sekretáři a jiným v konsistoři a všecko „darmo“. ²⁾ Katolický kněz Rešel ve své Postille veřejně tepe konsistoř, ač žaloba jeho obecně zní. Prý „očité viděti téměř ve všem duchovním stavu, jaké se tu nachází praktikování, jednání, vzhůru lezení, usilování, pracování, běhání, alafancův (darů) dávání, navozování kde jaký ouřad, důstojenství a bohatá praelatura před rukama jest“.

Některý sekretář arcibiskupský dobýval peněz i mimořádným nechvalným způsobem, zvláště z nekřesťovaného jmění kněžského, Za takového se vykládá roku 1599 „český“ sekretář Jan Svitavský.³⁾

Jako jsme poznali v dolejší konsistoři, stejně tak přiházelo se v hořejší, že farář nebyl spokojen s místem, kam ho chtěli podati. Zvláště fary na klášterských patronátech nelákaly světských kněží. Roku 1564 píše farář boušovský, Martin Malko, arcibiskupovi, že byl pod kollátorem proboštem doksanským, ale na klášterské že již nepůjde. „Konsistoř (páni praeláti) ukazují mně do Světce ku panně abatyši, ale, pane milý, již na mále jsem syt chleba klášterského a musil bych při klášterích všeho pozbytí a, jak říkají obecně, otra ruce, po světě dům od domu zebrať jíti.“⁴⁾

I hořejší konsistoř stvrzovala faráře k farám pouze na dočasné termíny a nikoli do života; také kollátoři tou příčinou nevystupovali z obecného zvyku. Jenom král Ferdinand I. někdy oddal knězi na svém patronátě faru k držení a užívání stálému pod způsobou jakési pense nebo „provisionu“. Na příklad r. 1529 dal Jakobovi knězi list na faru v Roudnici „do jeho živnosti se všemi důchody a příslušnostmi . . . pro služby, kteréž nám vždy činil“; jestližeby pro starost na té faře sám nemohl sloužit a pracovati, král ustanovuje v listě svém, že smí tu faru jiným hodným, dobrým, zachovalým knězem opatřiti; Roudnickým král káže pod uvarováním skutečného trestání, aby kněze Jakuba při tom dání drželi.⁵⁾

Při obsazování zistnějších beneficí duchovenských v kapitulách platila buď volba členů samých, buď také právo patronů;

¹⁾ Arch. arcib. Opisy v zem. 1599.

²⁾ Arch. zem. Notalář ops. z Rokycan.

³⁾ Arch. arcib. Opis v zem. 1599.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

⁵⁾ Arch. místodrž. kop. č. 5. 53.

král, zvláště od časů Ferdinanda I., pokládal se za vrchního fundátora a kollátora všech kapitol a rozhodujícím slovem zhusta se vkládal v podací a ve volby kanovníků, proboštův a děkanů.¹⁾ I katedrální kapitola, které náležela svobodná volba, byla ve svých volbách od dob Ferdinanda I. obmezována. Domluvný stůj tu doklad, jak se rozumělo volbě svobodné. Roku 1548 král píše administrátorovi a kapitole hradu Pražského z Prešpurka, že povoluje, „abyšte kapitole probošta volili, však při tom to míti ráčíme, kterážby vám osoba od arciknížete Ferdinanda, syna našeho nejmilejšího, oznámena byla, abyšte tu osobu volili, jináče nečiníce“.²⁾ Z jednoho listu, jež král r. 1535 poslal administrátorovi Arnoštu Šleinicovi, dosti světle vysvítá, že nepořádek při prvním kostele království českého toho času nutil krále, aby do kapitolních věcí zasahoval. Král píše: „Zpravu toho míti ráčíme, kterak by při kostele kněží dosti málo bylo, a zvláště těch, kteří by se slovem božím obírali, a kněží hodných že přijímatí nechceš, než odtahy jim činíš, ješto můžeš znáti, že takovými lidmi nemá postkráno býti, zvláště na tento čas; ač nás také jiní nepořádkové docházejí, kteřížby se při tomto kostele díti měli, ale toho na tento čas zachovati ráčíme do příjezdu našeho.“³⁾

Co se tkne kapitol kollegiálních, pokud která vyvázla z bouří husitských, nebylo jináče. Míjíme kapitolu Vyšehradskou, Litoměřickou, Boleslavskou, Karlštejnskou, Olomouckou, Brněnskou a některá proboštsví na Moravě.⁴⁾ Jiné kapitoly zašly vojnami; kapitula Všech Svatých spojená s universí, a skrovný důchod zůstával při husitských členech kolleje Karlovy; Apollinářská kapitola svým zbytkem též přešla v ruce utrakvistů. Byly to všecko jen trosky kapitol co do osob i co do jmění bývalého.⁵⁾ Pro nedostatek kněží i jmění spojovány praebendy mezi jednotlivými kapitolami. Nejednen člen kapitoly pražské byl spolu kanovníkem vyšehradským; pověstný kronikář Hájek byl kanovníkem a proboštem boleslavským (asi 1544), děkanem karlštejnským a při tom, aby se lépe obživil, přijal místo kazatele u sv. Tomáše v Praze; děkanové boleslavští bydleli při kostele, kanovníci sháněli se po farách; v litoměřické kapitole býval za dlouhý čas jen děkan, dva kanovníci a s nimi se dělil probošt, jenž tu ani nebydlel. Víc osob byla by praebenda neuživila.⁶⁾ A přes všecko

¹⁾ Rittner. Církv. právo 265. dí, že značná část kapitol po katolickém světě pozbyla právo volby ve prospěch nominace královské již v XV. věku.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 41. 199.

³⁾ Archiv místodržít. Missiv. č. 13. 353.

⁴⁾ Roku 1547 píše král biskupu olomouckému, že neví stran proboštsví fulneckého, komu volba náleží, nám-li či konventu. Arch. místodržít. Missiv. 41. 218.

⁵⁾ Vyšehradské kapitole pobrali statky mimo císa. Zikmunda nehusitští, ale katolictví páni. Ruffner Vyšehrad. 200.

⁶⁾ Frind. Kirchengesch. III. 204—206. IV. 161—191.

patrné poklesnutí kollegiálních kapitol co do důchodů udržely se dlouho do XVI. věku některé starodávné zlořády při obsazování praebend v nich. Nejprv ten, že až do zákonů sněmu tridentského tlačili se urození pánové svétští zvlášt k probošturám, aby užili na svůj prospěch zboží kostelního. O kostel se ovšem nestarali, leč zalíbil-li se jim který kus pokladu v něm. Jasně o tom mluví list kanovníka vyšehradského, kněze Řehoře ze Střenic, jímž r. 1533 prosí Jošta z Rožmberka o přímluvu u císaře, aby probošství kostela vyšehradského nedával laikovi „pro dokonalou zkázu J. M. královské i této koruně, v kteréž tak znamenitě kostelové od světských lidí zkázu trpí; ten člověk znamenitě zloupil kostel tehdáž, když se proboštem býti pravil“. Jméno tohoto hodného muže, jenž jako probošt loupil chrám, nepraví se.¹⁾

V XVI. věku kvetl bez přetrží druhý starodávný a obecný zlořád,²⁾ že králové dávali kněžím i neknežím listy na praebendy dávno dřív, než se praebenda uprázdnila. Není ještě zlá věc, dává-li na příklad král Vladislav roku 1499 Janovi, kaplanovi svému v Hoře, litteras praesentationis expectativae na beneficium i ouřad kanovnícký na Vyšehradě nebo ke kostelu Všech Svätých na Hrad, které z obou dřív se uprázdní.³⁾ V tom případě byl čekanec oněch praebend hotový kněz. Ale horší věc, dostane-li se list anebo s ním spolu již také důchod beneficia některému pouhému studentovi urozenému. Na příklad roku 1556 rozkazuje Ferdinand I. purkrabovi pražskému Vilémovi z Rožmberka jednatí s biskupem olomouckým Markem jakožto kollátorem probošství kroměřížského, aby probošství to dal Vilémovi Prusinovskému z Víčkova, „kterýž ve Vlaších v studium a v učení se odevzdal, pokudž by se na kněžství dáti chtěl“. Prý to probošství nenese víc do roka nad 100 kop mš.⁴⁾ Tu se stalo tedy kostelní probošství studentským stipendiem, na kteréž jistě založeno nebylo.

Před tím roku 1549 oddává král probošství vyšehradské i s oltářem sv. Filipa a Jakuba v kostele na hradě Pražském, „kterýž jest statečný Petr Bechyně z Lažan dobrovolně vzdal“, Bohuslavovi Hodějovskému z Hodějova, „aby učení svého, při kterémž těchto časů v zemích Niderlantských jest, maje se uáč chovati, hleděl“. Oddává mu toto stipendium na čtyři roky. Kdyby prý chtěl je podržeti i potom, „bude povinen beze všeho prodlévání kněžství řádně na se přijíti“. Zároveň byl ovšem student a probošt povinen za sebe poslati ke kostelu vyšehradskému „poručníka“.⁵⁾

¹⁾ Arch. třeboňsk. Opisy v zems. arch. 1533.

²⁾ Jak to církvi škodilo, viz Janssen; Gesch. d. d. Volk. I. 613.

³⁾ Stát. a dvor. arch. Reg. krále Vladisl. č. 201. Nr. 192.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 60. 69.

⁵⁾ Tamže. Missiv. 35. fol. 192.

Církevní sněm tridentský hleděl ten zlořád zastaviti rozkazem, že musí beneficiant v místě svého beneficia míti sídlo. Arcibiskup Brus péči měl o to, aby slovo koncilu v arcidioecesi jeho stalo se skutkem, ale tušíme, že na vykořenění prastarého zvyku nestačil on ani koncil. Také král nutil, hrozil, kde bylo potřebí. Roku 1561 do Brna nucen byl psáti proboštovi Mikuláši z Kováčova ostré psaní, proč dopouští, aby kanovníci, kteří „již od několika let in residentia nebyli a proto přece platů užívají“, služby boží zanedbávali; tenkrát dokonce poručil, aby probošt kanovníkům platy zadržel.¹⁾

Za Maxmilianu vždy zase urození studenti hlásili se o užítky církevní. Roku 1566 žádá císaře o kanovnictví sv. Štěpána v Litoměřicích Šebastian Freytag z Čepiroh s důvodem, že by se tím kanovnictvím ve Vlaších na učení lépe vychoval. To bylo Brusovi velmi proti mysli: měltě před očima ubohou kapitolu litoměřickou; probošt její, Cithardus, třicet let bral důchod a osobně nebyl v Litoměřicích, jsa u císaře kazatelem, teď umřel (r. 1566); a nápodobně kaplan císařský Bartoloměj Piežinský z Piežina, jenž jsa děkanem s proboštem se o důchody stále hádal, nebyl kapitole ani církvi k užítku.²⁾ Teď zase shání se kandidát po obročí, aniž míní tu bydletí. Arcibiskup prosí snažně císaře, aby Freytagovi místa toho se nedostalo, kanovník pry se tu vychová jen na platy z oltářů, a ty musí odsloužiti. též dostává od probošta některý sud vína, a toho nemůže nepřítomný užiti; dva kanovníci jsou tu sotva živi, když jim ondy připojen třetí, Peřina, dali se do nářku, že za paměti lidské třetí tu nikdy nebýval, a nařkali tak, že Peřina odešel kams na faru, aby po odúmrtí jednoho z nich se vrátil.³⁾

Ale císař na arcibiskupovy námítky a výklady nedal; r. 1574 samotné děkanství litoměřické kázal pustiti nezralému chlapci, urozenému Hendrychovi mladšímu purkrabí z Donína, na jehož místě hospodařil otec jeho nejináč nežli jako nejlakomější nájemník na cizím zboží; urozený pán pobral k beneficium svého synka i důchody z vesnice Voračice, které náležely ne k děkanství nýbrž ke kaplanství; kaplanům nechtěl za službu vůbec platiti, a když starého pána upomínali, dal jim „zlá slova“. Pan Abraham z Donína, toť jméno otce děkanova, také mýtil lesy děkanské nekřesťansky, až z toho pohoršení bylo; vůbec při témž děkanství od r. 1574 „ten neřád a nezpůsob se zachovával, že on Abraham z Donína, když se mu líbilo, s ženou svou tam přijížděl, to děkanství a poddané, k němu náležející, nejináč spravoval a obtěžoval, než jako by jeho dědiční poddaní byli . . . a co se tak od důchodů, platů, vína, obilí, slepic, vajec k děkanství scházelo, to

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 60 fol. 21.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 62. 149. 150. r. 1559.

³⁾ Arch. zems. Opis z arcib. arch. 1563.

k sobě přijímal a s tím podle libosti své zacházel. Proti tomu při kostele strany světla, oleje i jiných potřeb nedostatek bejval“. Teprve císař Rudolf vydal r. 1577 recess, aby pan Abraham byl všeho toho prázden, „neb se i při světských o tom pohoršlivě mluví, a poněvadž pak tento mladý děkan jak při kostele tak i při poddaných spravování zběhlý není, může sobě z kanovnicků kostela pražského osobu obrati, aby mu, kolikrát by toho potřeba nastala, radou nápomocna byla“. ¹⁾ Než mladičkému a nevzdělanému děkanovi Jindřichovi z Donína ani pražský kanovník byl by snad nepomohl, i protož ještě roku 1577 musil na sebe učiniti zápis, „když by k létům věku svého čtyrmecetma přišel, že osoba duchovní býti a při náboženství římském katolickém zůstatí, umříti a zatím se na učení katolické do Vlach vypraviti chce“. Za ten slib král mu děkanství do dalšího času přál. ²⁾

Někdy o podání ke kanovníctví rozhodovalo patronů kolik na jednu, a král ochotně dal na jich návrh, ba někdy přihodilo se, že sám je vyzval, aby vykonali své právo. Na příklad r. 1545 vzkazuje Ferdinand I. biskupu olomouckému, proboštovi brněnskému, kapitule brněnské, abatyši kláštera v Brně a abatyši ve Znojmě, aby podali osobu hodnou na kanovníctví při kostele brněnském, poněvadž kostel na osobách sešlý jest, a služba boží se umenšuje. ³⁾ Jindy proti tomu zase Ferdinand král nepokrytě dal na jevo, koho by měli oni patronové voliti. Takž na příklad roku 1539 tuze přičinil se o to, aby praebenda kanovníctví olomouckého dostala se děkanu litoměřickému, svrchu již řečenému Hazmbergerovi-Horákovi, králových „dvou synů a také dvou dcer nejmilejších praeceptoru“. ⁴⁾

Někdy za panování Rudolfova komorní páni se neptali patronů ani kapitoly a dali kterémukoli knězi praebendu kanovníckou, „stallum in choro, et vocem in capitulo“. ⁵⁾ Roku 1603 kázali z komory jménem krále abatyši kláštera tišnovského a těm, jimž jus patronatus proboštví brněnského náleží, aby za probošta praesentovali Hynka Kolovrata Novohradského, kanovníka vratislavského; když patroni krále neposlechli, abatyše pak svrchu dotčená praesentovala kněze Knaura, probošta kroměřížského, vyzdvihl král tuto praesentaci s důvodem, že jest nejvyšší fundator, ⁶⁾ a Kolovratu dostalo se proboštví. ⁷⁾

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 94. 95.

²⁾ Tamže. 108.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34 fol. 158.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 20. 214. Jiný příklad o témž Horákovi fol. 15.

⁵⁾ Příklady za Rudolfa r. 1599 při kanon. v Litoměř., při kapitole Olomoucké viz v arch. místodrž. č. 106. 124. 191.

⁶⁾ Arch. místodrž. Miss. č. 111. 145.

⁷⁾ Tamže č. 114. 1.

Moc královská tou příčinou valně rostla, a protož za panování Rudolfa vzbudilo v Čechách velikou řeč, že roku 1586 odporně zamítal purkrabí karlštejnský Jan Vchynský ze Vchynic praesentaci královskou na děkanství karlštejnské, kteráž praesentace byla královo nepopíratelné právo. Vypravuje Jiří Pontanus, děkan kostela pražského a oficiál arcibiskupův v soudě komorním, kamž potom věc se dostala, že přišel s mistrem Felixem, kostela Pražského arciděkanem, na Karlštejn, aby mistra Valentina, praeláta a kazatele sv.-vítského, od císaře praesentovaného, uvedli v úřad. Po půlnoci z Prahy vyjeli, hodinu na den vtrhli s vozem do hospody karlštejnské a všedše na zámek, hodinu očekávali, až purkrabě vstane z lože. Konečně vstal a pražské praeláty přijal. Pontanus obšrně vyložil, že přišli „podle starého chvalitebného způsobu“ na místě nebožce děkana karlštejnského, doktora Wolfganga Chanovského, introdukovat mistra Valentina, jenž má praesentaci královskou a konfirmaci arcibiskupa jakožto ordinaria loci. Vchynský mnohou řečí pustil se do praelátů. Privil, že arcibiskup nemá jemu na Karlštejně proti přísaze jeho, kterou stavům učinil, nic poroučeti; pak v hněvu tvrdil, že císař Zikmund, jenž korunu do Němec odvezl a od Čechů poražen byl, tím „sobě a svým budoucím zámek karlštejnský potratil“; při tom udeřiv se v prsy zvolal: „Král český nemá nic s děkanstvím na Karlštejně, já sem kollátor, ne král!“¹⁾ Ta řeč mu položena za zločin. Z ní měl Vchynský těžký soud a trest. Při oné traplivé scéně, kdy udála se nezdařená introdukce, možná, že byli něco také praeláti vinni; svědčít služebník karlštejnský pod přísahou, že přednášeli své věci německy, ale „můj pán jim na česko odpovídal“, a kromě toho byli „v opilém způsobu dobře podnapilí“.²⁾

Za zmínku stojí, že ještě v první půli XVI. věku také papežský legát někdy osobil si právo nominovati kohokoli k praebendám kanovnickým. Roku 1547 píše Ferdinand I. z Augšpurka do Olomouce kapitole, že mu žaloval Tomáš Knošp, měšťtín olomoucký, kterak syna jeho, který již akolytus jest, nechťej přijíti za kanovníka; poněvadž mu kanovnictví to dáno od legáta, poroučí král, aby ho jen přijali.³⁾ Povědomo, kterak v století předešlém XV. podobnými „milostmi“ papež Innocenc VIII. a po něm Alexander VI. zkazili humanistovi Bohuslavu Lobkovicovi biskupství v Olomouci. Kapitola dvakrát zvolila si ho všemi hlasy za biskupa, toužiltě po té hodnosti, ale papež jeden i druhý (roku 1492, 1493) určili na to místo své nepoty, vlašské cizince, jimž nešlo o biskupství jako o důchod z Moravy. Tehda utřil

¹⁾ Regist. svědom. německ. fol. 19. 20., 22.

²⁾ Tamže fol. 13. Co praeláti v pokoji p. Vchynského, osamotněvě na chvilí, v nepřítetnosti své provedli, to už nepodobno k víře. O té introdukci čte se též v rukop. Bydžovského Rudolphus Rex. Opis 242.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 41. 92.

si papeř Alexander výtku moravských pánův.¹⁾ Jináče jest s pravdou vyznati, že papeřský zlořád tohoto způsobu, jenž před husitskou vojnou byl až příliš obyčejný,²⁾ potom býval už jen výjimkou.

Na konec stran osazování vyšších míst duchovenských buď zmíněno, že v XV. a v XVI. věku pořád platilo v straně katolické domnění, jakoby urozený člověk lépe než jiný hodil se k nim. V starší době uváděno za důvod šlechtické volby, že zvolený pán hmotně pomůže kostelu. Takž na příklad ještě roku 1446 žádá Oldřich z Rožmberka kapitulou pražskou, aby zvolila si za probošta syna paně Alšova z Šumberka, „nebo skrze takového urozeného člověka váš kostel mohl by se tím lépe opravití“.³⁾ Ale dlením doby šlechtic ne jeden táhl se k tučnějšímu beneficiu církevnímu, leda by se zaopatřil; dostal-li se k vysokému úřadu člověk neurozený, páni dávali mu na jevo, jakoby jim byl vpletl se do jich práva. Aspoň tak si vedli někteří urození i proti arcibiskupovi Lohelioví, poněvadž nebyl z nich.⁴⁾

Chtěl-li vyšší nebo nižší kněz odejti svého benefícia, konsistoř, administrátor nebo arcibiskup žádali, aby před odchodem nějaký čas — za Brusa čtvrt léta⁵⁾ — kněz o tom zprávu dal své duchovní vrchnosti.

Kaplaní se dávali k farářům do služby na tři roky, a konsistoř za panování arcibiskupův chtěvala potvrzovati i smlouvy, které zjednávali si kaplané s faráři.⁶⁾

K důležitým právům konsistorním náleželo stvrditi kněžské kšafty. Hořejší konsistoř stejný při tom měla úmysl jako jsme postihli při konsistoři dolejší; chránila si tím jurisdikci duchovenskou proti lakomosti kollátorů. Roku 1575 zasílaje kšaft kněze Vitalisa, faráře v Bernarticích, a kšaft Fabiana, faráře mělnického, arciděkan horšovotýnský Pěšínus prosí, aby ho arcibiskup stvrdil, „nebo slyším, že kollátor fary mělnické, pan Martin Černín již všecko vsudy bere jako vlk, ač je catholicus“.⁷⁾

K právům a povinnostem konsistoře náleželo bdíti nad správným náboženstvím a kázní kněžstva katolického. To se dělo visitacemi,

¹⁾ Když mu vyložili, že jeho biskup nebude Moravanům nic na prospěch, poněvadž sem ani nepřijde, nezná lidu, jazyka jeho, piší: „Consideret sanctitas tua, mora haec quam periculosa sit; violantur passim jura immunitatesque ecclesiae, depravantur mores“ atd. Listář Boh. Lobkov. Jos. Truhlář vyd. v Pramen. Akad. str. 40. 44. 45.

²⁾ I několik osob zároveň hlásilo se „milostmi“ papeřovými k beneficiům! Ze sporů o to předlouhých mívali veřejní notáři živobytí. Tadra. Věstník Uč. Společ. 1893 2.

³⁾ Musejní diplomatař. 1446. Opis kapitulní listiny. Též nově otišt. v A. Č. XIV. 16. Kalousek. Tenkrát se kanovníci nedali přesvědčiti. Tomek D. Pr. IX. (0.

⁴⁾ Jacksche. Kreuzherren. 13.

⁵⁾ Roku 1565 obdržel pro neoznámení farář v Planě od arcibiskupa dátku (po česku!). Arch. arcib. Opis v zems.

⁶⁾ Brus. Borový. 136.

⁷⁾ Recepta arch. arcib. Opis v zems. 1575.

k nimž zavázány byly všechny hierarchické instance od děkana po administrátory a pak i arcibiskupa. V XV. věku za správy administrátorské zhusta nebylo pro nepokoj doby možno visitace konati. I r. 1442, kdy byl jaký taký klid, administrátor arcibiskupství pražského osvobozuje Petra, archidiakona žateckého, od visitování kostelů „pro nebezpečenství cest“.1) Když se katolictví v Čechách za Vladislava mocně vzpamatovalo, děly se visitace, jakož svrchu dotčeno, pilně, ale potom bujným vzrostem protestantstva, co měly byti čilejší a bdělejší, přestaly. Kdys v polovici XVI. století navrhují nejvyšší soudcové a úředníci zemští králi, aby stran nepořádného a zkaženého kněžstva způsobeny byly i na straně pod jednou visitace nejméně v roce jednou, jak to před léty „bývalo“.2) Když nastoupil na arcipastyřský úřad Brus z Mohelnice, nestalo se v tom zlepšení. Stavové „pod obojí“ vzpírali se a překázeli arcibiskupským a jiným visitacím, vykládajíce je za nějakou inkvisici. Za arcibiskupa Medka známa jediná jeho visitací.3) Někdy na visitaci vyjel si také arcibiskupský official; zvláště Pontanus, svrchu kolikrát uvedený, byl v tom čilý. Rozkazem a bdělostí Brusovou i nástupců jeho ovšem hustěji děly se teď visitace arcipryštské a děkanské.

Se synodami provinciálními a dioecesními, kteréž při svém úkolu zákonodárném anebo aspoň poradném mohly dobře působiti v řád a kázeň kněžstva katolického, byla věc stejně nesnadná jako při visitacích: pod obojí byli by v shromáždění katolického kněžstva viděli spiknutí proti sobě; proto se katolíci jako menšina k valným synodám neodhodlali; zůstávalo při kongregacích nebo konvokacích kněží okresních v ten čas a příležitost, když jim arciděkan nebo děkan rozdával a prodával sv. oleje. Takž na příklad víme, že svolával děkan Pracheňského kraje Jan kněze do Krumlova. Roku 1553 sešlo se jich tu dvanáct.4)

Sněm tridentský nařídil, aby provinciální synod konal se vždy aspoň za tři léta, dioecesní ročně. Arcibiskup Brus Ant. učinil r. 1564 pokus o kongregaci jenom některých kněží, jež svolal do Prahy,5) ale otevřeně a bez bázně nebylo lze nikde v českých zemích konati katolické synody. Což veliký zdvižen odpor od stavů moravských, když r. 1568 biskup olomoucký svolal, poslušen jsa ustanovení tridentského, synodu. A výsledku neměla, když ji byl biskup ze vzdoru přece vskutek přivedl, žádného. Jesuité v ní měli hlavní slovo, které se při ostatních kněžích, mezi nimiž

1) Diplomatař musejní. 1442.

2) Arch. místodrž. R. 109. 15. Bez datum.

3) Borový. Medek. 40.

4) Arch. třeboň. Opis v zemsak.

5) Archiv výpisů Tischerovy, list Joachimovi z Hradce od arcibisk. 1564 v arch. hradeck.

mnoho jinověrných, hrubě neujalo.¹⁾ Tolik neohroženosti jako olomoucký suffragán měl zajisté arcibiskup pražský též, snad by jemu stavové, poněvadž nebyl nespravedlivý horlivec, nebyli v synodě skutkem překáželi, ale většího shromáždění kněžstva svého, nepodnikl, poznav, že král Maxmilian, nechťeje drážditi nekato-
líkův, schůzím katolickým by neprál.

První veliká synoda katolického kněžstva vykonána za změn-
něných lidí a poměrů r. 1605.

Za to konány v době arcibiskupské častější konvokace kněž-
stva v oněch nemnohých okresech, kde katolíci byli hustěji osedlí. Připomínají se konvokace v Plzni, roku 1574 také jedna v Strakonících, a jinde na českém jihu. Při plzeňské kongregaci r. 1566 byl přítomen sám arcibiskup.²⁾

K jurisdikci konsistorní za všecken čas náleželo rozsuzovati kněze v civilních jejich sporech s laiky, ve sporech, jež měli mezi sebou, a trestati je, provinil-li se který. Však byla-li strana proti knězi některý urozený laik, chtívali v soudě míti slovo své uro-
zení spolu s knězi. Na příklad r. 1558 čteme, když farář v Domašově, Pavel, učinil urozenému Burianovi Žabkovi pohrůžky, že soudil nad ním rozkazem královským opat žďárský, probošt rejhradský a kommisse světských pánů, „poněvadž se tu dotejče osob jedné duchovní a druhé světské“.³⁾

Z konsistorní jurisdikce byly vyloučeny kláštery a kapitoly; v kapitolách, když někdo světský přišel s křivdou, soudil děkan s příbráním kanovníků; vzešel-li spor mezi členy kapitulními, což nejsnáž přiházelo se příčinou důchodů, zvolila kapitula soudce buď ze sebe, nebo přibrála kněze cizí; šlo-li o věc velikou, rozhodnutí všeho necháváno králi, nebo vznášeno k papeži.⁴⁾

Své trestní pravomoci hájila si duchovní vrchnost vždy ener-
gicky, a králové drživali, pokud stačili, nad ní ochrannou ruku. Na příklad, když moravský sněm usnesl se, že stavům přísluší trestati kněze nepořádné a z klášterů vyběhlé, král roku 1558 píše hejtmanovi moravskému přísně, že je mu to protimyslné, „neb takové zavření sněmovní jest netoliko proti vyslým mandátům, nýbrž i proti svědomí našemu císařskému i proti právům duchovním i landfrydu; takové věci osob duchovních se dotýkající, kteréž toliko právu duchovnímu k rozsuzování náleží k trestání a soudu světskému proti všemu pořádku aby brány býti měly. dopouštěti nenáleží“.⁵⁾ Týmž listem král poroučí, aby sněmovní artikul byl vyzdvižen, a kněží aby k trestání byli vydáváni biskupu,

¹⁾ Gindely. Brüder II. 49. Borový. Brus. 87.

²⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1566.

³⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 62. fol. 61.

⁴⁾ Tak dělo se v kapit. Vyšehradské. Ruffer. Vyšehr. 84.

⁵⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 60. 337.

administrátorům, praelátům, opatům a jiným duchovním svým vrchnostem. Rameno světské smělo a mělo ku knězi přikročiti, jen když za to žádala duchovní vrchnost. Vypravujeť roku 1568 Jiří, farář v Chudenicích, když byl kaplanem v Horšové Týně, že nějaký kněz Jiří, farář v Merklíně, nechtěl býti poslušen týnskému svému praelátovi; i učinil o něm arcipryst týnský k světské vrchnosti psaní, a „hned právem světským k němu přikročeno bylo, takže ho rychtář merklínský vyprovodil do Týna (Horšova) s některými sousedy s voštíp a halapartnami“.¹⁾

Někteří šetrnější světští pánové, chtějíce kněze trestati, z opatrnosti raději napřed se toho, kde slušelo, optali. Na příklad Vok z Rožmberka r. 1572 žádá arcibiskupa, aby směl trestati kaplana ve Vimberce, protože se před Vánoce oženil.²⁾ Fridrich z Vildštejna, c. hejtman na Pardubicích, oznamuje arcibiskupovi r. 1599, že míní faráře v Mikulovicích, Mikuláše Polydorusa, pro kázání jeho o rytířském stavu zavřít na čtrnáct dní o chlebě a vodě.³⁾ Na odpor těm šetrnějším pánům byli jiní mnozí, kteří za zmatků náboženských dopouštěli se na kněžích násilí bez všeho ptaní, bez strachu. Však některé doleji poznáme.

O sporech kněžských dovídala se konsistoř pořádnými žalobami, jimiž se zahájil process; o provinách vzkazovali do Prahy arciprystové a děkanové; však stávalo se zhusta, že udal jeden kněz druhého způsobem mstným a tudy nešlechetným stejně tak, jako činivali kališní a jiní kněží v konsistoři dolejší. Za doklad poslouží kněz Zygl, farář v Sadské. Roku 1614 arcibiskup sesadil ho a dosadil kněze Zemánka na jeho místo; Zygl ihned zákeřně udává, že Zemánek má ženu a děti, monstranci že zove ostřížem a říká, co bych s ním chodil na skřivany, dýchody farní prý zmenšuje, role prodává, handluje v obilí a ve vepřích — a já, dodává Zygl, já sloužím katolicky!⁴⁾ Rozumí se, že Zygl si tím nepomohl, a Zemánek upadl v konsistořní vyšetřování.

Process s kněžími a též tak process soudu manželského, jenž příslušel konsistoři, konán řádem práva kanonického týmž způsobem, jako položeno při konsistoři dolejší. Soudu předsedal officiál nebo generalní vikář arcibiskupský; strany měly své prokurátory. Juramentum calumniae, o němž zmíněno při konsistoři horské a dolejší, bylo obyčejno také tu. V knihách kapitulních z XV. věku jest zapsána formule takové přísahy po česku několikrát. Aktor měl na božím umučení přísahati, že svou při má za spravedlivou, že důvodů neužije křivých vědomě, že nikomu příčinou té pře nedal ani neslabil, že nebude žádati protahů.⁵⁾

¹⁾ Recepta arch. arcib. Opisy v zemsk. 1568.

²⁾ Tamže. Recepta. 1572.

³⁾ Tamže. Recepta. 1599.

⁴⁾ Arch. zemsk. Opisy z arcib. 1614.

⁵⁾ Arch. kapitulní. Codex VI. 11. fol. R. 89. Též v cod. VI. 6. na Dosee.

Na místě soudního processu strany leckdy zůstávaly na výroku mimosoudních kněžských ubrmanů čili rozhodčích, přestávaly i na rozhodnutí arcibiskupa samého jakožto rozhodčího.

Appellace od pražské konsistoře mohla jíti k papeži, ale byla nemírně draha; také mohlo jíti za některý čas v XVI. věku odvolání k biskupu olomouckému.¹⁾

Tresty kněží katolických byly stejné jako v dolejší konsistoři jsme poznali. Obyčejným trestem ukládáno vězení, které bylo co do místa i rázu svého rozmanito. Na příklad roku 1566 poroučí arcibiskup arcipryštovi plzeňskému, aby faráře Šebestiána v Chudebnicích dal pro dluhy do vězení.²⁾ To bylo tedy, neměl-li arcipryšt svého sklípku na hotové, vězení městské v Plzni. Jiné vězení arcibiskup měl ve svém domě. Roku 1565 prosí Vilém z Rožmberka, aby arcibiskup provinilého kněze Matěje z Rynarce trestal jen v domě svém a byl mu milostiv, klada při tom podivný důvod: „Ráčíte věděti, že vrána bíla nebude, by ji každý den myli.“³⁾ Vězení u arcibiskupa mohlo býti někdy dokonce tak příjemno, že byli kněží pro ně vděčni: r. 1565 podání od dolejší konsistoře dva kněží, Jan, farář mikulášský, a Jan, farář michalský, arcibiskupovi, jenž vyšetřiv jejich vinu věroučnou, zavřel je u sebe; když je vypustil, učinili poděkování, „že jest je v náležitém místě v světnici míti ráčil a slušně stravou opatroval s tím doložením, že by na svejch farách doma jsouce jakožto chudí kněží sotva tak opatření mohli bejtí“.⁴⁾ Toto lehké vězení arcibiskup ulevoval někdy tím ještě, že pouštěl vězně na svátky z vazby ven.

Ale arcibiskup odsuzoval také k vězení, z něhož mívali kněží hrubý strach. Kaplan litomyšlský, Stanislav Křátovský, dán byl do arcibiskupské vazby, kde požil smradu a hladu, až omdléval.⁵⁾ Kněz Jan Špičovský r. 1599 prosí arcibiskupa, že již má nohy oznožené a zdřevěnělé.⁶⁾ Roku 1580 prosí farář ze Zákop, Jan Galerius, a Jakub, děkan pod Bezdězí, arcibiskupa, aby jim bylo vězení polehčeno, prý jsou v smradu a ve tmě a „zachází se s nimi hůř než s těmi, co na královské silnici mordují“.⁷⁾ Nevíme, bylo-li toto zlé vězení v domě arcibiskupově, či míní-li se tu žaláře na hradě Pražském, do nichž arcibiskup zhusta posílával.

Když kněz odseděl trest, někdy poslán od administrátorů nebo arcibiskupa ku pokání do některého kláštera, což bylo ovšem také vězení.⁸⁾ Odsudek k doživotnímu žaláři při katolické konsistoři

¹⁾ Borový. Brus. 119.

²⁾ Arch. zems. Opis z arcib. 1566.

³⁾ Tamže. 1565.

⁴⁾ Arch. zems. Opisy z arcib. 1565.

⁵⁾ Borový. Medek. 55.

⁶⁾ Recepta arch. arcib. Opis v arch. zem. 1599.

⁷⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. Acta religio. II. 24.

⁸⁾ Arch. zem. Opisy z Třeboně.

připomíná se roku 1562. Odsouzen „pro své výstupy“ kněz Sylvestr z Horáždovic „ad perpetuos carceres“, a císař schválil, aby ho vězili na Křivoklátě.¹⁾

Z vazby propouštění kněží na zápisy a rukojmě, že se již viny té, pro kterou pokutu vytrpěli, nedopustí. Také při hořejší konsistoři byly místo vazby pokuty peněžité.

Kanovníci v trestních věcech bývali na soudě papežského legáta, kanovníci nižších kapitol byli na soudě nejprvnější kapitoly katedrálne nebo pohnání byli před krále. Příkladem buď Hájek, povědomý kronikář český. Hájek byl boleslavský probošt, jenž provinil se nějakými neuctivými řečmi o duchovní vrchnosti. Kapitola hradu Pražského r. 1545 zakázavši mu vykonávati církevní služebnosti hned vinila ho u císaře; císař odevzdal věc kommissarům, na svém místě zřízeným, a ti „pro výstupy a provinění“ zavřeli Hájka na Bílou věž, „kdež několikonácte dní u vězení byl“. Na přímluvy císař poručil Hájka pustiti z věže, ale ne jinak, než když u hejtmána hradu Pražského napíše revers, že „chce při kostele boleslavském podle starobylého křesťanského pořádku slovo boží kazáti a lidem posluhování mšemi činiti a proti kapitole pražské poslušné se zachovati“; bude-li pak kapitola chťiti Hájka z čeho dále viniti, král slibuje, že to rozsoudí.²⁾

Trestů konsistorních nebo arcibiskupských utíkávali kněží; někteří, i vysocí, ustraňovali se útekem na Moravu. Tak učinil svrchu označený Peristerius, official arcibiskupský; stejně roku 1568 učinil Urban, děkan kapitoly boleslavské; zámecký jeden vikarista dokonce utekl někam, ani nevěděli kam.³⁾

Jiné vyhnutí trestu nebo i následek jeho odvetný byl ten, že katolický kněz přestoupil k podobojím, kteří ho v starší době rádi přijali; však v XVI. věku, v době prudkých zápasů náboženských, bývala dolejší konsistoř tou příčinou opatrnější, poněvadž hořejší konsistoř, vždy větší zastání při mocných pánech a při vládě majíc, mohla dolejší pánům způsobiti těžké mrzutosti. Přecházejíce dolů k podobojím, katoličtí kněží řídko kdy udali pravou příčinu svého přestoupení; tu přišel jeden, r. 1574, že touží „státi v náboženství církve katolické strany podobojí“.⁴⁾ Tento podivný název měl býti patrně mostkem k přechodu snadnějšímu. Jiný katolický kněz — Jan Kralovický — téhož roku vykládal v dolejší konsistoři, že za těch deset let, co je knězem, měl mnohá od své dosavadní strany pokušení, poněvadž prý podobojí chválil, epistoly a evangelia česky zpíval; prý ho nutili k přisaze, že bude učiti, kterak kromě římské strany lepšího učení není, ale toho prý učiniti nemohl, a proto přestu-

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1562. Jiný příklad. Borový. Brus. 106.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 34. 161.

³⁾ Borový. Brus. 108. 109.

⁴⁾ Arch. zem. Buk. O. 5. 223. Kněz zval se Albertus Sysel Tostensis.

puje zjevně. Byl přijat, však na rukojmě, nevěřili mu dostatečně.¹⁾ Roku 1572 přijde katolický kaplan Adam z Malé strany přímo z vězení arcibiskupského do konsistoře dolejší a chce býti podobojím s důvodem, že mu to arcibiskup dovolil. Konsistoriáné nejprv se ho optali, jest-li onen Adam, jenž u vězení seděl, ví-li co o nějakém psaní neslušném, pro které seděl, a skončili, aby přinesl od arcibiskupa dovolení písemné.²⁾ Rozumí se, že nepřinesl. Téhož roku oznamují dolejší konsistoriáné knězi Sylvestrovi, jenž, neklada žádného důvodu, chtěl býti jejich: „Jest nám stízně do vás, kterak se tak často měníte, jednak pod jednou jednak pod obojí jste, a teď zase mezi námi býti chcete; nemůžem vám odpověď dáti, až se prve na to vyptáme, jakž ste se druhé straně zavázali.“³⁾

Ovšem stejně tak přecházeli kněží pod obojí ke katolické konsistoři; roku 1586 Pavel Paminondas Horský, farář jistebnický, arcibiskupovi oznamuje, že se mu přikazuje v poslušnost, „chtíc lepší svědomí mítí“⁴⁾ a pak byl straně na odstudu.

Po vydání majestátu nejeden kněz, dosavad katolický, přistoupil k Lutheránům směle a zřejmě, ale chtival při tom přece mítí ochranu stavovskou nad sebou. O jednom knězi — Brikcím — Bacháček, rektor university, zapsal si r. 1609, že přijat k české konfessí od stavů (a statibus) a že mnoho sliboval (multa promittebat).⁵⁾

Na konec o konsistoři hořejší a nejvyšší duchovní vrchnosti katolické v Čechách jest pro úplnost zmíniti se, že byla prostřednicí mezi římskou stolicí a katolickým obecnstvem zdejší. Konsistoř oznamovala všelikteraké odpustky i osmělila se leckdy přibíti klatby papežské proti kacířům českým na vrata zámeckého chrámu.

Úřední řeč katolické konsistoře byla v XV. věku latinská; i vyšetřování u věcech manželského soudu, obsah svědectví rozmanitých, vše bývalo psáno latině. Teprv za administrátora Kolovrata (1479—1483) začínají se objevovati v knihách konsistorních české frase, celé věty, konečně celá svědectví a přelíčení.⁶⁾ Jednala-li konsistoř se svými knězi, tu ovšem ráda psávala jazykem latinským. S obecnstvem jednala od konce XV. věku česky a, kde nutno, i německy. V století XV. administrátor Hanuš z Kolovrat ani německy neuměl, r. 1470 píše do Mosta, že nerozumí hádce Mostských s farářem „pro neobyčejnost jazyka německého.“⁷⁾ Pokles-

¹⁾ Tamže. 184.

²⁾ Oeconom. B. 11. 38. 1572.

³⁾ Tamže fol. 40.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1583.

⁵⁾ Rukop. německé univers. pražs. č. A. 34. 98.

⁶⁾ Cod. arch. kapituln. VI. 11.

⁷⁾ Diplomatař musejní. 1470.

nutím kněžského vzdělání ovšem pak i s „vnitřní řečí“ úřední, s latinou, bývala potíž. Již administrátor Hilarius za panování Jiřího vyčítá dvěma premonstratům, že mu píší česky místo latině proti obyčeji, a dodává špičku, že jejich „latiny ještě neviděl“. ¹⁾

V dopisech k císaři podpisovaly se obě konsistoře i sám arcibiskup jakožto poddaní „kaplani“. ²⁾

---

¹⁾ Diplomatař týž. 1467

²⁾ Sněmy VII. 19.

IV.

O výchově kněží.

(Nesnáze s přípravou katolických žáků. Semináře po Tridentinum. Výchova kněží pod obojí, lutherských. Neumělost kněží; řemeslníci dávají se na kněžství. Na Moravě nejhůře. Nedostatečnost katolického kněžstva. Svěcení. Dimissoře, formáty; titulus; plat za svěcení; vlašská svěcení utrakvistův; posmišky z něho; sbírky na cestu; smlouvy kaplanské. Arcibiskup pražský světlí podobojí a zase nesevětlí. Ordínace protestantské. Svěcení v pražské konsistoři po majestátě. Těžkosti toho. Nová mše. Povinnosti střídání. Nedostatek kněžstva. Všelijaké náhrady škodné. Vyběhlí mniši. Kněží podloudní. Jména kněžská.)

Vychovati kněze v církvi křesťanské ode dávna náleželo biskupům; ti konali svoji povinnost školami katedrálými, jim pomáhaly kláštery svými školami vyššími¹⁾ a pak university svou fakultou theologickou. V tom všem u nás převraty husitskými staly se změny v neprospěch kněžského vychování. Každá křesťanská strana v Čechách musila se potom o výchovu svého kněžstva starati, jak uměla. Je to smutná kapitola v církevním životě, poněvadž žádná strana kromě bratrské neměla výchovy kněžstva svého zabezpečené a spořádané. Universita pražská byla již od prvních bouří po smrti Václava krále bez fakulty theologické; doktoři in theologia, jsouce odpůrci kalicha, odešli a strana husitská na tu chvíli mistrů neměla. Ovšem jistá věc, že universita, kteráž odtud na časy valné stála v čele náboženského hnutí a byla autoritou u víře, nemohla zhořa býti bez nějakého učení theologického, vždyť právě na takové učení založil Matiaš Lauda z Chlumčan po ukončení války novou kolleji, aby v ní byli studenti theologové, kteří by se učili „podle písem svatých a způsobů prvotní církve.“²⁾ I Jan Reček z Ledče, jenž o něco dříve než Lauda založil kolleji pro 12 studentů, chtěl tomu, aby členové její mimo svobodná umění aspoň v začátcích theologie se cvičili.

¹⁾ I augustiniští u sv. Tomáše mřvali své bohoslovecké učení před vojnou.

²⁾ Kn. privilej. v mus. 23. H. 8. fol. 77. 1451.

Byli tedy při universi zajisté, kdo učili theologii. Ale zprávy o nich jsou jen ojedinělé a čím dál řidší. Tak pro příklad mistr Martin, farář u sv. Štěpána v Novém městě (od r. 1505), vykládal kněžstvu i učeným o theologii v samém kostele ve všední dny; ¹⁾ připomínají se Jan Hortensius († 1557) i administrátor Jan Kolínský († 1563), že bývali professory in sacra theologia a že učili.²⁾ Však v době protestantské vláda bývala protimyslna a překážela oněm mimořádným výkladům theologickým. Vždyť již mistr Jan Zahradka (Hortensius) sotva přečetl a vyložil dvě hlavy epistol k Římanům, musil zanechatí všeho pro veliké protivensví kapitoly hradu Pražského. Když chtěl roku 1553 mistr Havel Gelastus vykládati epistol, děkan již nedopustil, bál se; mistru Šebestianovi Přestickému dopustili soukromě čísti počtas sacros, a když roku 1571 oznámil Pavel Pressius mimořádné přednášky o epistolách ke Galatským, děkan filosofické fakulty nedopustil toho. Ať prý čte o hebrejské grammatice a theologie nechá.³⁾

Časem také přestaly kolleje posluhovati theologickým cílům. Již roku 1523 hovoří se o tom, že v Laudovské kolleji by mohli vychovávání míti dva nebo tři kollegiati, kteří by se in sacra theologia učili.⁴⁾ Tedy jen dva nebo tři, a to ještě na nejisto! Bylo tedy učení husitských theologů na holičkách.

Připomenouti jest pro přirovnání, že příchodem protestantstva také na sousední universitě vídeňské hynula theologie, až od roku 1549 fakulta její na časy zanikla docela.⁵⁾

Katolíci řídko který chodil do kališné university, z chudých studentů sotva který mohl se odebrati na vysokou školu katolickou cizí, a kteří katolíctví studenti došli si pro theologii do ciziny, šli tam jen s nadějí na místa praelatská; nízké postavení chudého faráře a ještě chudšího kaplana jakožto výsledek drahého studia zahraničného nebylo by za to stálo. Obyčejným katolickým kandidátům, kteří se vyhnuli kališné universi, na mnoze stačiti musila až do příchodu Jesuitů latinská škola městská. Arciděkan plzeňský, mistr Fabian Sladovský, ještě r. 1582, když už katolická věc tou příčinou na lepší míře stála, posílá „pro ordines“ (k svěcení) mládence „ve škole plzeňské vychované“.⁶⁾ Mladý kněz pak ovšem musil za některý čas pobývati u faráře v učení; farář byl jeho praeceptor, on měl ho vychovati k službám církevním.

Podle latinských škol městských jak tak pomáhala zámecká škola kanovnická, schola particularis, když po bouřích husitských

¹⁾ Letop. staří 275. Tomek P. IX. 233.

²⁾ Na př. administrátor Jan Kolínský († 1563) byl professor theologie. Rukop. bibl. Lobkovic Collect. Bydžovsk. 305. Starší doklady u Tomka D. P. IX. 233.

³⁾ Acta univers. Bibl. kníž. Lobkovic. v Praze č. 310. fol. 48.

⁴⁾ Arch. pražs. č. 1047.

⁵⁾ Janassen-Pastor. Gesch. d. d. Volk. III. 138.

⁶⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1582. Registrata II.

obnovena, vychovávati příští kněze. Z počátku po vojně husitské připomíná se v ní professor theologie Šimon z Nymburka (od roku 1436), potom některý katolický administrátor, pokud měl kdy, snad učival, ale v XVI. věku nevynikala škola sv.-vítská nad ostatní městské ničím; měla jako ony svého obyčejného praeceptora a kantora. O jejím nevalném květu svědčí snaha, že ji leckdy chtívali lépe vyzdvihnouti, ale vždy nechali tak.¹⁾

Sněm tridentský nařídil, vida nedostatečnost kněžského vychování, aby v každé diecesi byl zřízen seminář, v němž by jinoši po dokonaném roce dvanáctém vedeni byli k úřadu kněžskému. Seminář měl býti zřízen při katedrále nebo jinde v příhodném místě pod dozorem biskupovým. Nařízení sněmu církevního však nestalo se nikde hned skutkem pro velikost nákladu a snad i pro neochotu lakomých biskupův.²⁾ Však u nás ani nebylo do r. 1562 biskupa, a když potom byl, nedali stavové na seminář peněz, a arcibiskup neměl.

Spíše jsou pořizována všude seminaria minora na výchovu chlapců, z nichž se měli potom vybíratí žáci pro vyšší studium a k stavu kněžskému. Takové nižší seminarium čili konvikt a dům chudých studentů založili r. 1559 v Praze Jesuité s tím výslovným úmyslem, aby odstraněn byl dlením času nedostatek kněžstva. Praelát Píšek (Scribonius), seč mohl, podporoval Jesuity v tom úmysle, snažil se o zřízení velikého semináře, prosil, sbíral podpory; Kanisius, jesuitský provinciál, sám o tom napsal vyzvání, císař dal 100 tolarů a slíbil co živ ročně na seminář platiti, též učinil k němu nadání z úroku Dobroluckého, ale skutečně drželi Jesuité ústav ten až do Ferdinanda II. jenom z peněz, které naň stále musili vyprošovati.³⁾

Theologickým studii katolickým valně prospěli Jesuité svojí akademií a nejednoho schopného českého mládence do alumnatu pontificum, jenž se začal r. 1575, oddávali k vysvěcení na kněze.⁴⁾ Při tom přes všecko jich účelné a tuhé vychování někdy stalo se, že mladý kněz, sotva vysvěcený, ihned přeběhl k podobojím.⁵⁾

Arcibiskup Antonín pomyslel na to, aby bohatší kláštery ustanovily školy ze svých důchodův a chovaly aspoň nejméně o jeden stůl žáky. Důvod položil ten, aby „kostelové naši více kněží míti mohli“.⁶⁾ Ale nezdařilo se. Teprve roku 1581 u křižovníků založen jakýs prozatímní seminář, v němž dvacet nebo více žáků se chovalo ku kněžskému stavu. Chodili k Jesuitům do školy, ale na kněžství jich odtud docházelo málo.⁷⁾ Křižovnícký alumnát

¹⁾ Frind. Kirchengesch. IV. 29. Borový. Akta. II. 340.

²⁾ O německých biskupech dokazuje to Huber. Geschicht. Österr. IV. 228.

³⁾ Rukop. univ. kn. 1. A. 1. 45.

⁴⁾ Tamže. 23.

⁵⁾ Tamže fol. 254. Příklad z r. 1607.

⁶⁾ Borový. Akta kons. II. 138.

⁷⁾ Borový. Medek. 8.

trval za několik let; roku 1595 prosí povědomý plzeňský historik Šimon Plachý svůj magistrát o přímluvu k arcibiskupovi, aby syn jeho, jenž v sedmé škole u Jesuitů studuje, „do špitála u mostu mezi alumny“ byl přijat.¹⁾

Než to vše sic byly pokroky u výchově katolického kněžstva proti dobám předešlým, kdy se o ně takřka nikdo nestaral, ale daleko ještě nestačily. Proto zase a zase čteme v pramenech, že arcibiskup roku 1587 prosí císaře o založení řádného semináře, aby nedostatek kněžstva byl spraven;²⁾ zůstávalo však stále jen při drobné pomoci. Císař Rudolf roku 1589 dává klášter Želivský s příslušenstvím opatu strahovskému Janu Loheliovi s tou úlohou, aby „podle uvolení svého seminarium v klášteře svém Strahovském vyzdvihl a důchody na vychování osob a bratří mladých, kteří by se pobožnosti a literárnímu umění vyučovali, obracoval“.³⁾ Ale statků želivských užívali Trčkové, od nichž teprve později (roku 1622) jsou vybaveny.⁴⁾ Lohel tedy úmyslu svého zanechal.

Také Plzeňští měli snahu o nějaký římský alumnát na výchovu aspoň šesti „pacholat“; roku 1593 jednají o to s legátem papežovým.⁵⁾ Synod kněžský z roku 1605 usnesl se o tom, aby z klášterních professů aspoň jeden studoval u Jesuitů theologii, opatové aby drželi aspoň jednoho theologa, jenž by učil klášterníky věcem kněžským.⁶⁾ Celkem zůstávalo na těch pokusech a krocích vylíčených a vázlo všude. Řádný seminář biskupský zřízen teprv po převratech bělohorských.

„Pod obojím“ k literárnímu vzdělání vyššímu musila, pokud nechodili do Němec, dostacití kusá universí pražská, v níž nebylo systematického učení theologického, a mimo ni latinské školy po českých městech; náboženství bývalo v těch školách ve všech sic dost, ale z theologie, jak jí kněz potřebuje, nic. Protož také, kdo ze škol tehdejších vyšel, stejnou měl způsobilost k úřadům světským i ke kněžství: neměl vlastně odborné způsobilosti žádné, byl pouze literně vzdělaný člověk, jenž mohl v praktickém životě hoditi se k tomu i k onomu. Kdo vyčte onen valný počet učitelů mladých, kteří nechavše školy, dali se světiti na kněze! V každý čas uvozují prameny některého. Na příklad r. 1556 Horští zakládají sukcentora Petra od sv. Barbory, aby v cizině došel kněžství,⁷⁾ roku 1565 Prachatičtí učitelí svému Kašparovi z Hořovic shánějí přímluvy k arcibiskupovi, aby „ta svěcení při téměř mládenci co nejdříve vykonati ráčil, neboť chce stav svůj světský v duchovní

¹⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1595.

²⁾ Tamže. Missiv. 1587.

³⁾ Musejní diplomatáf. 1589.

⁴⁾ Čermák. Premonstráti. 62. 223.

⁵⁾ Arch. plzeň. Protokol. konš. 20.

⁶⁾ Synod. archidioec. 1605. Tisk v mus.

⁷⁾ Kn. smluv. arch. kutnoh. Opis v zem.

proměnití a dlouho nač trávití nemá¹⁾; roku 1572 jde Darius, rektor školy v Rožďalovicích, mezi ordinandy,²⁾ roku 1617 přijímá vrchní správce školy v Hoře, mistr Jiří Lukáš Záviš, kněžství;³⁾ rok před tím mistr Jan Falko Písecký, který v Lounech správcem školním byl a „několik let byv sukcentorem s mládežkou pracoval“, ve vsi Opočně kněžské prvotiny celebroual.⁴⁾ Tolik jen za doklad.

Snadno lze vysvětliti, že také jiní vzdělanci, nejen učitelé, mohli směle přistupovati k stavu kněžskému. Na příklad povědomý spisovatel Štelcar byl v Kouřimi servusem a v padesáti letech svých, vstoupiv mezi kněze, kaplanem se stal.

Jakož svrchu připomenuto, novotný kněz učil se úřadu svému teprv po vysvěcení, jsa kaplanem. Farář ho učil. Mnohému bylo učení to netrpělivé. Proto také nařídila synoda kněžstva husitského roku 1521, aby žádný kněz mladý do tří let na faru (za faráře) nechodil, ale nechaje toulání a zahálení, v písmech svatých aby se učil a faráři byl poddán.⁵⁾

Pochopíme z těch poměrů dobře záslužný čin oněch kněží, kteří umírajíce odkazovali knihy theologické k farám, aby se na nich vzdělávali mladí kněží. Odkazovali, poněvadž věděli, že vychování kněžské nestačí a že musí mladý kněz sám dohoniti, co bez jeho viny na něm zanedbáno. Pro doklad uvádíme mistra Jana Chocenského, jenž roku 1545 kšaftem svým oddal knihy své in theologia do Týna pražského kněžím, aby je „osadní zregistrovali a jim k učení jich půjčovali.“⁶⁾

Za nedostatku kněžstva, jenž s malými přestávkami trval neustále, přibázelo se ne zřídka, že ani tuze nehledělo se na to, aby literní vzdělání bylo důkladné. Proti starým dobám zvláště latiny na všech stranách ubývalo. U protestantů ubývalo jí ovšem nejvíc, poněvadž při služebnostech božích o ni nestáli. Jest domluvnno, kterak roku 1591 odporučuje se kněz Bartoloměj Hradecký za faráře do Bělé; prý slyšel, že chtějí míti církevního pastýře, „který v učení literním od mladosti trval“; prý umí latinsky, bez čehož slovo boží nelze vykládati bez bludů.⁷⁾ Z toho plyne, že latina, znamenání tehdejší vzdělanosti, stala se i u kněží kořením vzácnějším, a druhé, že na kněžství se dávali i ti, kteří „od mladosti v učení literním netrvali“.

¹⁾ Arch. mus. Prachatic. rapiář.

²⁾ Arch. zem. Rukop. O. 5. 44.

³⁾ Arch. zems. Opisy z Hory.

⁴⁾ Kron. Mikšovicova. Rukop. ops. Merz.

⁵⁾ Rukop. univ. kn. 17. A. 16. 129. Též archv. musej. z msk. bibl. Lobkovicé.

⁶⁾ Miscell. při deskách zems. č. 92. fol. X. x.

⁷⁾ Listiny bělské v mus.

O kněžích podobojích, že jsou neumělí, výčitky a nářky ozývají se již v XV. století,¹⁾ kdy církev česká žila život jadrnější nežli potom. V století následujícím, již roku 1539, třeba s přemrštěností, vyčítá se, že kněží někteří „sotva modlitby psané vyčísti umějí“.²⁾ Roku 1543 na sjezdě stavovském vykládá pan z Pernštejna, že se někteří kněží ničemuž neučí a nic neumějí.³⁾ Dolejší konsistoř posílala podle učených bakalářů, kteří se ku kněžství hlásili, i takové mládence k svěcení, o nichž věděla, že mnoho nedovedou. Roku 1572 postavili se někteří kandidáti před konsistoriány, a ti učinili „dictum“ velmi poučné a vysvětlující, že je k vysvěcení pošlou, ačkoli „dosti málo někteří kněžství se naučili, však poněvadž jsou připověděli, že se s námi ve všem náboženství a v řádích strany naší srovnati chtějí“.⁴⁾ Brzy po nich přišli jiní, kteří nalezeni také „mdlí v učení“, ale z nouze nezamítnuti.

Některému knězi, byla-li jeho neumělost příliš pohoršliva, přihodilo se, že musil s farářství svého znova jíti za kaplana na učení. Pro příklad uveden buď z roku 1575 Beneš, farář z Domašína vyzvižený. Jemu poradili konsistoriáné, poněvadž prý o jeho nedostatečnosti a neumělosti kněžských věcí mnoho slyšeli, aby pobyl půl léta kaplanem v Týně a tu se cvičil.⁵⁾ Nedostatečnost kněžích podobojích neobyčejným a hromadným způsobem vyšla na jevo, když roku 1603 Vok z Rožmberka nařídil, aby na Třeboň chodil jeden farář z panství po druhém pánovi a dvorstvu jeho kázat. Málo který se našel, jenž by nebyl s nouzí svoje výklady četl; dostávali pro svou neumělost tak horké domluvy, že potom raději ze strachu dělali se nemocní, aby nemusili pánovi ukazovati, co umějí. Teprve roku 1608 zbavil je pán těch strachů a rozpaků, povolav si stálého kazatele bratrské víry.⁶⁾

Co do literární a kněžské výchovy nejhůř u nás bylo při kněžství polovičatém, kteréž tlačilo se k církvím protestantským. Pravidlo protestantské čteme u Žalanského roku 1613. Dí: „Na kněžství řízení mají býti lidé učení, ač sice ne všickni mohou býti Chrysostomy, Ambrosii, Augustiny, a začasté Bůh skrz prostředně aneb hrubě učené církve svou výborně vzdělával; ne nějaké vysoké učení od každého se vyhledává, když jen někdo umí, co jest potřebnějšího, byť v jiných uměních mdlý byl, hoditi se může.“⁷⁾ Požadavek zajisté nevalný, jenž podle lidí opravdu literně vzdělaných, kteří učili se v universích lutherských a kalvinských

¹⁾ Traktát Vaňka Valečovského o kněžích. Opis z Herrenhuta (1452—1452) v arch. zemek.

²⁾ Hádání Pravdy a Lži Tovačovský. 99.

³⁾ Rukop. unjv. knih 17. C. 3. 226.

⁴⁾ Arch. zemsk. Oecon. B. 11. Též rukop. arch. zems. O. 5. fol. 45, 47.

⁵⁾ Arch. zem. Rukop. O. 5. 295.

⁶⁾ Březan. Petr Vok. Č. C. Mus. 1880. 443. Rybička a j.

⁷⁾ Knižka o služebnosti. 66. 67.

po Německu, nejednoho člověka přivábil mezi kněze „podobojí“, jenž o školy málo zavádlil.

Znamenitě mnoho řemeslníků dávali se na kněžství, nepřinášejíce k novému a důležitějšímu stavu svému sotva co jiného nežli dobrý dar jazyka a smělost. Naříká Bavorovský roku 1550 ve své Postille, že „mnozí opouštějí svá předešlá rádná povolání, jako by nic snadnějšího nebylo než knězem býti, k tomu se táhnou“. Mnohý, odtrhna od sebe kopyto, kladivo a nechaje věřtatu svého jde mezi kněze, a to ne jen mezi bratrské.¹⁾ Téhož času Stránský v předmluvě jiné postilly dí: „Dostaviti musím, kterak kněží z far a mniškové z klášterů běhali, ženili se a na řemesla a v rozličné obchody se dávali, a již zase mnozí opouštějíce řemesla svá, majíc ženy a dítky, těch v nouzi a v psotě nechávají, na kněžstvo se dávají.“²⁾ Drastickým způsobem i Philadelphus Zámorský vyčítá evangelickým pánům, že na kněze nemají dobrého pozor, posílajíce „řemeslníky od věřtatu, téměř i sedláka od pluhu s listy svými na svěcení na kněžství beze všeho uvážení, ledajaké běhouny, církvím nepovědomé, od starších kněží neexaminované... a chtějí-li učenější kněží těm slinoplískáčům o nepořádnost kázání domluviti, anť hned pán bude svého zastávati.“³⁾ A též Zámorský, jenž řemeslníky z kněžstva vymítá, má pro poctivou práci ruční a průmyslovou tolik spravedlivého uznání, že řemeslníka za vzor klade línému knězi. „Proč se neučíme?“ ptá se, „mnohý kazatel se vymlouvá, že nemůže seděti, psáti a při knihách dlouho trvati: ó, pohleď na řemeslníky, jak oni musejí ve dne v noci bez tesknosti dílo své konati.“⁴⁾

Nad Zámorského drsněji mluví o řemeslnících, kteří se dali na kněžství, česká agenda roku 1581 vytištěná. Vykládajíc, proč tak zevrubně obřady bohoslužebné vypsala, agenda dí: „Mládenci hned ze školy, ba, načež žalostně naříkáme, z verkštatu zašlí řemeslníci anebo z kanceláře pochlební lenochové se berou, na svěcení posílají a na fary dávají, kteřížto dosednouce na fary, podle střestěného mozku svého ledajakési pořádky zachovávají nebo srovnávají se s námi v ceremoních, in circumstantiis nerozum a bláznovství své pronášejí. Těm tedy, aby všetečnou smělostí církev boží tím méně pohoršovali, kazili a hubili, případnosti všelijaké tak srozumitelné a sprostné jsme sepsali, ne jakoby oni, totiž zašlí řemeslníci a neužiteční písaři (učené správce školní vymíňující) toho hodni byli, ale že litující ubohého lidu, aspoň pohoršení poněkud v cestu vkročiti usilujeme, poněvadž dotčené zlé věci docela přetrhovati nemůžeme. Běda pak těm, kteříž ubohých svých poddaných lidí duše takovým volsům k spravování svěřují.

¹⁾ Postilla. 221.

²⁾ Un. knih. 54. B. 40. Postilla Hoffmeystera r. 1551 tištěn.

³⁾ Zámorský Postilla 385.

⁴⁾ Postilla též 11.

Examen ordinandorum jsme vypustili, abychom oučastní nebyli zlého předsevzetí dotčených zlých dělníkův a němých psů, kterýmž by užitečnější bylo na věřtaté boty šíti aneb v kanceláři listy psáti než se v ten svatý ouřad vetřítí a mnoho set duší zmařiti; kdož tedy examen latinský neumí a jemu nerozumí, nech doma zůstane, hrnce, sudy a podkovy dělá, nechaje kněžství.“¹⁾

A také při začátku XVII. století mimo jiné kněz Cikada píše proti řemeslníkům, kteří se na kněžství dávají; přičítá jim větší působení, než bychom se nadáli. Dí: „Mnozí povstávají zmařili řemeslníci a kněžími se nazývají, v pravdě utvrzení nejsouce i písmům sv. nerozumějíce, mnohé z cesty upřímné svozují, svornost a lásku mezi křesťany umrtvujíce, mezi všemi stavy roztržitosti nespokojitedlné strubují.“²⁾

Že lidé řemeslní vybíhali ze svého stavu v kněžská zaměstnání, nebyla česká zvláštnost. Bylo tak všude po Německu.³⁾ Kterak na tu věc pohlížela protestantská konsistoř kutnohorská, stojí za zmínku. Roku 1586 neváhala vstaviti knězi svými Bilkovi do vysvědčení, že se „před kněžstvím choval řádně, když na řemesle dělal i když služebníkem jináč poslem u starších havéřských jesti byl.“⁴⁾

Jest pochopitelné, že protestanté, když majestátem dobyli sobě svobody náboženské, pilně pomýšleli na to, aby zřízením fakulty theologické při pražské universitě pomoc vzešla k hojnějšímu i snadnějšímu vychování evangelického kněžstva. Dí Skála, že „nepocházela nesnáze náboženská odjinud než z nedostatku učených theologů.“⁵⁾ Než došlo k nápravě university, jak si evangelíci přáli, udeřila katastrofa bělohorská.

Ačkoli tedy za všecken čas mezi protestantské kněžstvo v Čechách lidé vzděláním nepovolání spíš plichtili se nežli mezi kněžstvo druhých stran, hrubý klam by byl domnívat se, že všecko kněžstvo bylo takové. Vzdělaných kněží měli protestanté v Čechách zajisté dost i bez těch, kteří přestupovali k nim od kněžstva kališního a katolického. Byli mezi nimi faráři, že z fary brání na kathedry universit německých.⁶⁾ Badatel musí spravedlivě uvážiti na druhou stranu slova exulanta českého a kněze Jana Dačického, jemuž vyčítáno, že česká církev evangelická měla kněžstvo nezpůsobné, mnozí prý téměř ani čísti neuměli; kněz odpověděl, „jestliže jest jeden nebo dva nepřikladní, nehned všecko kněžstvo v tom domnění býti má.“⁷⁾ Tedy nezapřel, ale přiznal jen počet

¹⁾ Agenda česká; tisk. v bibl. musejní 1581.

²⁾ Kázání Václ. Cikady, faráře u sv. Jindřicha 1607.

³⁾ Janssen-Pastor. Gesch. d. d. Volk. III. 22.

⁴⁾ Arch. kutnoh. memorab. knih. 1586.

⁵⁾ Skála. Hist. II. 45.

⁶⁾ Roku 1590 volán farář ze Slavkova za profesora na universi v Jeně. Arch. zemsk. Opisy ze Slavkova.

⁷⁾ Listy jeho z r. 1623 uveřejnil Čelakovský v C. Č. Mus. 1875. 290.

skrovný. My v soudě svém postavíme se do prostřed, kdež obyčejně pravda.

Na Moravě, kdež byla anarchie náboženská větší, bylo stran výchovy evangelického kněžstva hůř nežli v Čechách. Blahoslav ze svého přísného stanoviska bratrského zle o některých hovoří. Prý „jako krávy ničemu nerozumějí, někteří do Vittenberka běhají, mnozí ani slova latině též i německy neumějíce a jsouce pouzí oslové, když jen svědectví od některého pána nebo kněze faráře přinesou, vždy sobě to objednávají, že je Eberus svěťí, leda se jen evangelium rozmnožovalo; předešle byl jeden lotřík svěcen: při examen ptal se Eberus latině, kolik je částek pokání. A on česky odpověděl: Víra, láska a naděje. A takž podobně odpovídal, až hanba. Byli tu studenti Čechové, však pro hanbu mlčeli, aby se nemuseli za krajana stydětí.“¹⁾

Při katolickém kněžstvu, na němž žádáno i za nebytí soustavného theologického vzdělání již pro liturgii aspoň jaká taká znalost latinského jazyka, v kterémž tehda tkvělo všecko vzdělání, nemohlo se tak snadno přihoditi, aby posvěcen byl člověk zhruba nevzdělaný. Ale o nedovzdělaných za všecken čas vyskytují se v pramenech zprávy, a to nejen u nás, kde neměli katolíci universitu. Vypravujeť katolický humanista Murmellius na počátku XVI. století o kněžstvu římském (jiného v Němcích tehdáž ještě nebylo), že s větší částí (!) jest nevzdělané; aby to ukázal, Murmellius uvádí příklady, jak málo umějí kněží jeho doby latinsky.²⁾

U nás tou příčinou nemohlo býti lépe. Roku 1472 opat svatokorunský vyznává Janovi Rožmberskému, že „farářů učených málo.“³⁾ A skoro sto let potom — roku 1564 — arcibiskup posílá malý katechismus do Teplé mladým klerikům již svěceným s rozkazem, aby se mu učili na paměť a říkali ven, a v listě svém dí, že neumí každý kněz rozeznati v knihách, co katolické a co kacířské. To vykládá katolický dějepisec⁴⁾ za bezpečnou známku, kterak katolické kněžstvo po stránce theologické výchovy bylo zanedbáno. Probošt kapitolní Písek roku 1556 v předmluvě svého katechismu praví dokonce, že „mnozí z kněží nevědí, co sú to svátosti.“⁵⁾ Tím si vysvětlíme úsilné snahy arcibiskupův po nápravě ať kolejí jesuitskou ať semináři. A ještě tehdy, když již tou příčinou u katolíků mnoho se zlepšilo, roku 1572 hrabě František z Thurnu píše arcibiskupovi, že kněz Vít, jež mu odporučil a poslal, kázání své s málo rozumem z papírku četl a na tři otázky že dal dětinskou odpověď.⁶⁾ V týž čas také ten onen přišel

¹⁾ Gindely, Brüder II. 469.

²⁾ Mourmellius. sein Leben u. seine Werke. Reichling 44 45.

³⁾ Arch. Čes. XIV. 206.

⁴⁾ Pfrogner. Kirchengesch. 228.

⁵⁾ Tisk v mus.

⁶⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1572.

k svěcení s takovou přípravou, že ho odehnali.¹⁾ Roku 1572 jeden byl při zkoušce prý němý, jiného nazval sám arcibiskup troupem;²⁾ roku 1570 arcibiskup píše do Teplé opatovi, že ordinoval dva kleriky, ač nic neuměli; jeden prý dokonce říkal při zkoušce nějaký lutherský confíteor;³⁾ jiného opata arcibiskup roku 1572 napomíná, aby měl kleriky k svěcení lépe připravené.⁴⁾ Když roku 1605 odehnal arcibiskup již po druhé od svěcení Jana Coccina z Hradce Králové, protože neuměl zhola nic latinsky, odpověděl kandidát písemně: „Že nejsem peritus in latina lingua, tomu já místo dávám, quod non omnia possumus omnes“ (všichni nemohou všecko uměti), ale jsem mlád, katolický, přiučím se tomu potom, lidu obecnému zajisté nebudu kázati latině a „nemálo kněží katolických se nachází, kteří v latinském jazyku mohli by mně podobni býti.“⁵⁾

Ze zpráv visitačních roku 1603 viděti světle při některých kněžích, že výchova jejich po žádné stránce nebyla dostatečna. Zkoušen byl o visitaci na příklad farář Cornix v Bříství; „formam svátosti oltářní oznámil, ale při jiných svátostech nedostatečně odpovídal“;⁶⁾ roku 1613 visitovali v Mělníce, děkanatu horšovotýnském, a zdejší kněz Harlas nalezen homo rudis, incapax, nevzdělaný. Spisovatel Vodňanský roku 1605 soudí obecně takto: „Ví se zajisté dobře, že Bůh má v církvi rytěřující nesčíslný počet pobožných a učených správcův stáda svého po všem okrsku světa, ale medle coť se zdá, jak jest proti tomu veliký počet na světě kněžstva neučeného, kteréž sotva jednu mši při oltáři přeslabikovati umějí, nesmějíce než toliko polou ústy breptati, aby neumělost jejich skrze posluchače na ně pronešena nebyla.“⁷⁾

Co do pohnutek, proč vzdělaní i málo vzdělaní mužové do kněžského stavu vstupovali, nelze neuznati, že při mnohých úmysly byly zbožné, poznámeť doleji velmi světle, že povolání knězovo v oněch dobách bylo velmi obtížné a na mnoze málo příjemné, ba nebezpečné a při nejmenším znevážené. Jestliť dosti význačno, čteme-li v katolické postille Stráněnského (z roku 1551) větu, že „úřad knězem býti není opovržený“.⁸⁾ Lze tedy věřiti, že leckterý muž mladý dal se za kněze z povolání.

Než přes to vždy a v každé straně vyskytovali se také lidé, kteří se dali na kněžství, aby se při malé práci dobře poměli.

¹⁾ Že byli někteří katoličtí kněží neučení, neuměli, o tom svědčí Schmiedl. Hist. Soc. Jes. I. 97.

²⁾ Brus. Borový 172. 174.

³⁾ Arch. zem. Opis. v arcib. 1570.

⁴⁾ Tamže. 1572. Abbas Sarensis.

⁵⁾ Tamže. Recepta 1605.

⁶⁾ Tamže. Visitační zpráva 1603

⁷⁾ Theatrum mundi. Nathan. Vodňanský Dedikace.

⁸⁾ Sign. 54. B. 40. v univ. knih. R. 1550. XVII. Kterak reformaci v Němcích znevážen stav kněžský dokazuje Janssen. Gesch. d. d. Volk. VII. 442.

Stojí psáno v staré satíře: „Slychal jsem od starých, že mistr Rokycana otázku na kněží učinil, aby mu pod svědomím pověděli, proč na svěcení přišli, i málo se jich našlo, že šli pro kázání slova božího, ale těch víceji, aby těžko nedělali a jen dobré bydlo měli. Ó, co jest nyní ještě v Čechách těch kněží mnoho, ješto takovým oumyslem na kněžství jdou!“¹⁾

Nedostatek kněžstva nutil duchovní vrchnosti, aby sobě mnoho nevybíraly. Konsistoř pod obojí z nouze přijímala i patrné na těle mrzáky. Kaplan Václav z Hradce Králové byl chybný na řeč a r. 1564 dokonce oněměl. Když ho zavolali do konsistoře, pravil, „když má zpívat, že to na něho přijde, že ani viděti ani státi nemůže.“²⁾ Jana, faráře cítovského (Cítov), podala konsistoř roku 1574 na faru k svatému Havlu, přes to, že koktal; prosil je, „aby v to potahován nebyl, že dobré řeči nemá, a že by spíše k posměchu byl“. Však konsistoriáné mu učinili dictum, že jeho výmluvé místa nedávají.³⁾ Ani katolická konsistoř nezamítala kandidáta „trochu“ hluchého,⁴⁾ ač dle církevního práva pro vadu tělesnou nikdo neměl býti přijat do stavu kněžského.

Do stavu kněžského dostal se katolický a husitský kandidát svěcením biskupským. Za nebytí biskupů v Čechách po smrti arcibiskupa Konráda až do nastolení Antonína Brusa mívali obojí žáci nesnáz tu, že obyčejně musili pro svěcení jíti za hranice k biskupovi sousednímu; katoličtí ovšem ho našli blíž, husitským bylo jíti dále. Katolické žáky světívali zhusta biskupové míšeňští, passovští, olomoučtí; někteří konali pro svěcení i daleké cesty; roku 1465 zapsána v knihách konsistorních svěcení v Erfordě, v Mundenu,⁵⁾ před tím dosti často zapsán jakožto světitel biskup v Gardě.⁶⁾ Roku 1440 byli svěceni čeští kněží katoličtí až v Paříži, roku 1451 v Římě.⁷⁾

Jest pravidlo, že cizí biskup smí světiti jenom, zmocní-li ho k tomu biskup domácí, není-li ho, tedy domácí administrátor a konsistoř. List takového zmocnění zove se literae dimissoriae, dimissoře, dimissorialie.⁸⁾

Pro dimissoře přicházeli mládenci obyčejně s přátely svými,⁹⁾ kteří o jich zachování vysvědčovali a za ně slibovali; byl to vřbec platný zvyk i při vstupu do světských spolků, že kandidát přišel s přátely. Přátel a ústních svědectví bývalo zvláště tehdy potřebí, když kandidát nikterak nemohl dojíti při světské své vrchnosti vysvědčení

¹⁾ Rozmlouvání rytíře se starým Čechem. Un. knih. 17. D. 20.

²⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

³⁾ Arch. zem. Rukop. O. 5. 169.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1597.

⁵⁾ Arch. kapitul. kod. VI. 6. fol. 160.

⁶⁾ Tamže. Kod. VI. 5. R. 1455.

⁷⁾ Arch. mus. list. pergam. r. 1451.

⁸⁾ Vzor katolických dimissoří viz v Borového Aktech II. 38.

⁹⁾ Arch. arcib. Opisy v zemsk. 1564.

o svém poctivém zplození a zachování. Mnohý urozenec nechtěl vydati svému sedlskému poddanému takových listů zvláště tehda, když se oba věrou rozcházeli. Protestant Rudolf z Bínu jednou roku 1594 dokonce chtěl, aby mu vydán byl farář smečenský, Ondřej, tedy už hotový kolikoletý kněz, protože prý jest jeho nepropuštěný poddaný.¹⁾ Roku 1564 jeden kandidát udává, že vysvědčení nemůže míti „pro přísnost pánovu“.²⁾ A jakkoli mezi kandidáty kněžského stavu byli synové měšťanští i šlechtičtí,³⁾ přec vždy oněch dětí poddanských bývalo nejvíc. Zcela po právu církevním konsistoře chtivaly, aby kandidát byl nezávislý, z poddanstva propuštěný.

Za některého kandidáta přimlouvala se vrchnost ochotně sama. Vilém Rožmberský roku 1564 nabízí arcibiskupovi srdečným dopisem k svěcení dva mládence, jednoho syna hamrníkova ze Stropnice, druhého krejčířova z Kaplice.⁴⁾

Rozhodující provodní a přímluvný list ke konsistoři stran dimissofe a svěcení pocházely od nižší duchovenské vrchnosti, od děkana nebo arcipryšta, ba i jen od faráře. Tito kněží vchovali si kandidáta sami, nebo byli jeho osobních schopností k stavu kněžskému nejlépe povědomi, a protož jich přímluvný list v kanceláři arcibiskupské konsistoře měl váhu. Ovšem skoro vždy mival farář a děkan při svém odporučení ten nepokrytý osobní účel, aby novotný kněz za nějaký čas pomáhal jako kaplan. Děkan Joannes Ciczer v Přesticích vyznává to roku 1573, prose probošta kostela pražského Scribonia, aby posvěcen byl na kněze mládenec, jenž slíbil býti kaplanem u něho; je prý tu mnoho Pikartů, těch Valdenských, „lotři lid svozují“, a kdyby měl kaplana, že by ty svody kazil.⁵⁾

Městské rady také vydávaly kandidátům kněžství listy odporučující buď přímo do Prahy, buď k arcipryštům. Na příklad Jindřichohradečtí roku 1617 píší praelátu plzeňskému, že slovutného Blažeje Kecele, jinak Klinečka syn, Tomáš, z vůle a vnuknutí Ducha svatého jest dokonalého oumyslu stav svůj svobodný proměnití a v stav svůj svatý kněžský vstoupiti a do církve katolické přijat býti, pročez se „za něho k vaší dvojí ctihodnosti přimlouváme (kterýžto nechce odjinud promovirován býti, an muziku dobře zná i rhetoriku absolvoval), že jeho pod ochranu svou přijíti ráčíte.“⁶⁾

Když městská rada se přičiňovala v konsistoři o svěcení kandidáta, i ona jako farářové svrchu psaní činila tak obyčejně

¹⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. Martinic ho nevydal.

²⁾ Tamže 1564.

³⁾ 1582 farář ve Zdicích Matěj Bezdrůžický, bratr Volfa Bezdrůžického. Arch. praž. č. 1053. 278. Ze staré doby (r. 1389). V Klatovech kaplan urozený Bedryk z Roupova. Hammerschmied. Hist. Klatov. 126.

⁴⁾ Arch. arcib. Opis v zem. 1564.

⁵⁾ Listiny přestické. Opis v arch. zem.

⁶⁾ Arch. hradecký. Kopial z r. 1615. 121.

na slib mládencův, že se městu odslouží kaplanováním. Mrzuto bylo potom, utekl-li kněz měšťanům po vysvěcení, jako to Rokycanským učinil roku 1582 Mikuláš Kužel, na jehož ordinaci Rokytští platili arcibiskupovi. Utekl v noci do Plzně, a tamější arciprýst ho za kaplana přijal.¹⁾

Také klášterští opatové, udělivše svým členům nižší svěcení, posílávali je k vyšším svěcením s listy věřícími i s listy přímluvnými. Na příklad opat milevský Jan píše roku 1558 Jáchymovi z Hradce, aby se přímluvil u biskupa vídeňského za svěcení Johanna, ukazatele listu.²⁾

Listy panské a městské i děkanské nebo farářské, jimiž kandidát se doporučoval k svěcení, sluly litterae conservatoriae, konservatoře, pokud držely v sobě buď zřejmě, buď mlčky titulus ordinationis, buď pensionis nebo aspoň titulus mensae, totiž jakous bezpečnost, že vysvěcený kněz bude míti z čeho žíti. Synod katolického kněžstva roku 1605 určil, aby titulus ordinationis páčil se aspoň na 50 tolarů ročních.³⁾ Jen klášterníci byli svěcení titulem chudoby „paupertatis“, nebo titulem „mensae communis“. Bez takového nějakého titulu nebylo podle kanonického práva lze kněze světití.

Než vydala konsistoř dimissoř na svěcení do ciziny nebo než přistoupil arcibiskup k svěcení, musil kandidát podniknouti examen. Arcibiskupům pražským po jich obnově stačovalo, když kandidát jak tak uměl latině odpovídati k hlavním kusům katolického náboženství dle příručního spisu Ferova. Synoda katolického kněžstva roku 1605 připomíná, že zkouší buď arcibiskup nebo oficiál, zkouška že se začíná modlitbou, při vyšších svěceních aby bylo zkoušek tré, kandidát aby hlavně znal sv. Písmo, kanony, sv. Otce, o svátostech a uměl officium mše Z téže synody otázky zkušební byly vytištěny.⁴⁾

I ke zkouškám děly se přímluvy. Kněz Adam Oenopolis Brodský, farář chlumecký, přimlouvá se roku 1597 u sekretáře arcibiskupského Jana Svitavského za „pomocníka“ svého Jana Machaciusa, aby při examen, poněvadž je trochu hluchý, k němu touzeji promlouváno bylo, tak aby doslýchaje otázek podle examen domini doctoris Johanni Feri, kteréž sobě přehlídl, odpovídati mohl. Spolu s přímluvou poslal pečlivý farář sekretáři dvě kuřat.⁵⁾

Nelze se ani diviti za neklidných poměrů náboženských, jestliže také klamavým způsobem docházeli kandidáti dimissoři při katolické konsistoři a dosáhše svěcení, opouštěli stranu pod jednou. Arcibiskup roku 1566 píše biskupu bamberskému, že jakýs Fišer vylákal v arcibiskupské kanceláři litteras dimissoriales a s jich

¹⁾ Arch. zem. Listiny z Rokycan. Opisy.

²⁾ Výpisy z arch. hradeck. Tischer. III. kniha.

³⁾ Synodus archidioecesis. Tisk v mus. 100.

⁴⁾ Syn. archidioec. Tisk. mus. č. 45. D. 18. str. 15. 100. 101.

⁵⁾ Arch. arcib. Recepta. Opis v zemsk. 1597.

pomocí dal se posvětit v Bamberce; když prý arcibiskup Antonín, jsa za svým zdravím ve Varech, okolní kněžstvo visitoval, nalezl Fišera, an ženat a Lutherán.¹⁾

Svěcení na kněze nedělo se jediným úkonem. Nejprve vykonávána svěcení nižší, kteráž měla jména dle prvotních v církvi úřadů; kandidát stal se akolytou, lektorem, exorcistou atd. Pak dána mu svěcení vyšší:²⁾ subdiakonát, diakonát, kněžství čili presbyterat. Mezi svěceními měla uplynouti doba, kterou biskupové skracovali na den³⁾ nebo na několik málo dní. Vyšší svěcení začínali tonsurou (od IV. století), což bylo znamením, že kandidát světa se odříká, coelibát přířká. Přijav svěcení vyšší, neměl se kněz v svět vraceti.

Teď již rozumíme, když prosí opat milevský Jan roku 1558, jenž byl dal premonstrátovi Joannesovi „první“ (rozuměj nižší) svěcení, aby týž Joannes od biskupa obdržel „druhé, třetí a poslední svěcení“⁴⁾ a dovedeme spočítati, prosí-li roku 1609 Jan Matheides arcibiskupa o udělení „čtvrtého svěcení“, že to byl presbyterat.⁵⁾

Synod kněžstva katolického roku 1605 pojal v svá ustanovení starý platný řád, aby nižší svěcení, jako ostiariat, lektorat, nebyl udílen před sedmým rokem kandidátovi, akolytství ne před třináctým rokem, subdiakonát ne před dvacátým druhým, diakonát ne před dvacátým třetím; presbyterat ne prve, než dojde svěcenec dvacátého pátého roku věku svého. Ovšem dispense byly přípustny.⁶⁾

Od svěcení bylo platiti biskupovi a jeho kanceláři poplatek. Líčil Hus, že ze svěcení zákovstva písař těží, tak že za list od prvního svěcení berou po groši a po penízi; od druhého po dvou groších a dvou penízech, od třetího po třech i od čtvrtého, někde prý také dávají zlaté, někde víc, jinde méně; i holiči, jenž pleš proholuje, i vrátnému musí se dávatí.⁷⁾ Dlením doby ovšem taxy za ordinaci se zvětšily, nepřestávalo se na groších, došlo ke kopám. Úředníkům biskupským tou příčinou nelze vycítati, že od psaní a práce dávali sobě platiti. Také nebylo lze provésti, aby biskup světil za darmo, jak chtíval Hus,⁸⁾ cizí biskup, k němž katoličtí

¹⁾ Arch. arcib. Recepta. Opisy v zem. 1566.

²⁾ Vyšší, poněvadž opravňovala svěcence přímou účast míti při mši. Laurin. Rozpravy akadem. česk II.

³⁾ V arch. mus. je pergam. listina z r. 1451, kde vysvědčuje Johannes episcopus Penensis o Václavovi Martini de Crumpnav (Krumlov), že mu dal v Římě 6. januárii subdiaconat, 7. januárii diaconat, 8. januári presbyterat.

⁴⁾ Tischerovy výpisy z arch. hradeck. III.

⁵⁾ Arch. zemsk. Opis z arcib. Recepta. 1609. Zajímavo, že svrchu psany Matheides byl na onen čas farářem u sv. Martina. Patrně sloužil podobojím za kněze a byl jen diakon.

⁶⁾ Exempl. v Vus. str. 98.

⁷⁾ Husi Sebran. Spis. Erben I. 419.

⁸⁾ Hus. Postilla. Erben II. 80.

žáci pro svěcení chodili, nebyl tím povinen, a kterak pražští arcibiskupové po své obnově chudičský důchod měli, o tom položeno svrchu.

List o vykonaném svěcení kněžském slul formát a měl v rukou knězových po všecken jeho život velikou cenu; bez formátu nebylo benefícia, nebylo živobyті.

Kališná strana pod obojí mívala nesnáze se svěcením svých žáků daleko valnější a mrzutější nežli katolická, jejíž nesnáze obnovou arcibiskupství přestaly do konce.¹⁾ Po smrti husitského arcibiskupa Konráda (r. 1431) s nedlouhými výjimkami nebyl kdo světiti kališné žáky. Nějaký čas (1436—1439) světil biskup Filibert, legát koncilia basilejského; od roku 1482—1493 světil vlašský biskup Augustin a po něm za několik let posluhoval v tom straně pod obojí biskup vlašský Filip (1504—1507). Za zmínku stojí,²⁾ že kratičký čas roku 1559 také opat žďárský světil na kněze, kdo přišel. Císař mu píše: Slyšíme, „že by ty mnohé osoby nevážné, i které ani latině ani sv. mše sloužití neumějí, na kněžstvo posvěcovati měl, kteréž osoby, když k tobě přicházejí, žádných dimissoriales od svých vrchností a biskupů tobě nepřinášejí. než tak naprosto od tebe posvěcovány bývají, a nejvíce že Uhři a Slováci, kteří kacírstva a bludných sekt se přidržují, docházejí“. Přísne mu to zakazuje.³⁾

Tedy za všecken čas trvání svého církev česká pod obojí jen sedmnácte let užila pohodlí stran svěcení svých žáků: ostatní všecken drahý čas docházeli žáci její posvěcení obtížným, krivým, pokoutním způsobem. S dimissoriemi, od administrátora a dolejší konsistoře latinským jazykem psanými, kališní žáci musili daleko hledati římského biskupa, jenž jim udělil svěcení. Některému podařilo se dojíti svěcení ve Lvově,³⁾ jinému jinde; kněz Bechyňka šel si pro vysvěcení až do Armenie — a prý i tam věděli o českých kacírích!⁴⁾ Většina chodili do Italie, kdež obdrželi svěcení od biskupů peněz chtivých a zhusta jen po zapření kalicha. Navrátivše se pak s formátem svého kněžství, konali „pokoru“ v konsistoři pod obojí, vyznávajíce, že cizímu biskupu učinili na sebe nenáležitě závazky, a prosíce, aby v počet kněží kališných byli přijati.

Přísahou se zase ke kalichu a k zapřeným kompaktátům přihlašovali,⁵⁾ což skutek mravnosti až příliš daleký a vysvětlitelný jen tím, že kališníci, nechtíce církve římské docela se strhnouti, raději zůstávali v takové nehodné polovičitosti.

¹⁾ Obšírně u Tomka v Č. Č. Mus. 1848. I. 382. a Borového Utraquisten. 23 a násl.

²⁾ Arch. místodrž. Missiv č. 62. 173.

³⁾ Dle listu bratra Šimona u Gindelyho; Brüder I. 123.

⁴⁾ Peschek. Gesch. d. Gegenreform. 44.

⁵⁾ Formulář toho čti v Borového Jednání konsist. I. 189. Frind. Kirchengesch. IV. 474.

Když protestantství v Čechách s úspěchem se šířilo, staral se konečně vši silou i král Ferdinand I. o to, aby Čechové měli biskupa k svěcení. V nouzi schvaloval i svěcení vlašské, benátské. Roku 1544 učiněno Pražanům známo, že císař na říšském sněmě ustanovil, že žáci strany pod obojí k vysvěcení do Vlach posílání býti mohou, a že kněžské úřady jim budou na dále svěřovány; také prý císař oblíbovatí ráčí, že Pražané administrátorovi poručili, aby žáky s dimissorií pod pečeti arcibiskupskou do Vlach poslal, neb král zná, že ujma na rádných kněžích jest.¹⁾ Ale ke skutku bylo daleko.

Přibýváním kněží lutherských ubývalo kněží svěcení benátského. Právím nejvyšší úředníci zemští v dobrém zdání svém k císaři (kolem roku 1550), že podobojí, maje s nákladem velikým a nebezpečným jíti do Benátek, dvacátý toho raději nechá, a proto že nejlépe bude, aby dosazen byl od papeže světcí biskup, jak stavové na předešlých sněmeh mnohokrát prosili; Benátčané prý (!) při svatém otci papeži to obdrželi, že sobě zjednali takového biskupa, který světí pod jednou i pod obojí; bude-li prý král jednati, že to způsobí také.²⁾

K mrzutostem vlašského svěcení náležely za všecken čas kromě drahoty a nebezpečnosti daleké cesty i posměšky protivníkův. Satira v době Rokycanově psaná posmívá se kněžím kališným, že „pleše vylhali, když chtějí kněží býti, řkút se do Říma jíti, obejdúce pomezí, hned jsú hotoví knězi, podmež na novú mši!“³⁾ Také Čeští Bratři svým největším protivníkům, kněžím kališným, velmi rádi vyčítali benátské svěcení podvodné. Roku 1543 vyvrací ne bez posměšného úmyslu kronikář bratrský i tu zprávu svrchu uvedenou, že by papež Benátčanům povolil biskupa, jenž světil žáky pod obojí. Dít: „Mnoho jich dosahovalo kněžství od biskupů řeckých, jakož se proneslo, že takového měli v Benátkách, kterýž tak mnoho jich světil z Čech, že stěžka skrze to o hrdlo nepřišel, neb od papeže o to obeslán jsa, tam jel a zase se nevrátil.“⁴⁾

Naposled se přidali ke katolickým a bratrským posměvákům i kněží protestantští, a to nejen zřejmí protestanté, než dokonce i ti, kteří kryli se v samé straně pod obojí. Velice výmluvná příhoda tou příčinou zapsána roku 1574 v dolejší konsistoři. Svolání jsou všickni farářové, že „stala se věc zarmoucená a neobyčejná od bakaláře Jana Sezemského, faráře chotětovského, jenž mluviti směl, že všickni kněží, kteří do Benátek chodili, jsou lotři, kněžství tam vylhali, pod jednou přijímali, cejchované svědomí a formáty mají, a že je mohl kat nebo bířic světiti“. Farářové pražští, z nichž

¹⁾ Z rukop. Lobkovick. Opis v arch. zemsk. Varia. 1544.

²⁾ Arch. místodrž. R. 109. 15.

³⁾ Nebeský Č. C. mus. 1852. III. 45.

⁴⁾ Histor. Jednoty. Rkp. univ. kn. 17. C. 3. 225.

asi většina byli svěcení benátského, měli rozhněvané konsistoři oznámiti svoje zdání, co s vinníkem. I potázavše se spolu oznámili, aby odprosil a na rukojmě se zapsal, že se takového velikého nářku potom nedopustí. Zatím Sezemský čekal venku před dveřmi. Zavolavše ho vyčetli mu konsistoriáné, „že nařekl všecko kněžstvo, a kdyby světský se toho dopustil, že by snad hrdlo ztratil“. Pak ho přinutili k odprose a k zápisu, jenž po tu chvíli zachován. Je psán starou rukou třesavou. V něm vyznává se kněz, že se té viny dopustil v opilství a v nerozumu; „vinen se dávám, že sem zle a křivě mluvil, a jich všech za to poníženě prosím, že mi to laskavě a otcovsky odpustí, neb já všecko kněžstvo strany naší, kteří sou úřad sv. kněžství v Benátkách přijímali, za kněží pořádné mám a na ně nic zlého nevím“. ¹⁾

A začátek té příhody byl velmi pohoršlivý. Dotčený kněz Jan byl se s Vítem, děkanem mladoboleslavským, pro ono benátské svěcení veřejně popral! I protož konsistoř poslala oba do vězení, jednoho na rathouz staroměstský, druhého na novoměstský ²⁾ — a tento trest vynutil z kněze Jana urážku všech benátských kněží.

Svěcení benátská i všecka jiná přespolní byla velmi drahá, nákladná! Když z města strojil se kandidát do Vlach, sbrávali naň, aby byl s náklad. Městská pokladnice i cizím někdy pomoc dávala, neboť chodili žebrotou. Stříbrští na příklad roku 1538 jednomu „na pomoc svěcení“ také jen šesti groši přispěli. Tíž měšťané roku 1596 dávají „nákému mládenci z měst Pražských, jdouce na svěcení do Antorfu“, z prosby 15 grošů 3 denáry. ³⁾ Královéhradečtí roku 1583 na jednoho kandidáta konají před kostelem petici, poněvadž nechtěl na jeho svěcení nikdo nákládati. ⁴⁾

Některý si vypůjčil od města na rukojmě. Stříbrští mají zapsáno v knize městské roku 1550: „Kněz Řehoř zůstal jest dlužen k obci, jak sou ho založili na kněžství, když měl do Vlach jíti, 19 kop; za to jsou rukojmě.“ ⁵⁾ Tíž Stříbrští roku 1562 zapsali si o mladém „knězi“ Georgiovi z Písku, že mu půjčili 20 kop míš., když do Vlach pro potvrzení kněžské se strojil, za to jest rukojmím Václav Bečvář z Březnice, jenž ty peníze vrátí, neuchoval-li by pán Bůh Georgia smrti na té cestě. ⁶⁾

Jiní dávali pomoc na cestu, když kandidát slíbil, že bude u nich kaplanem; ⁷⁾ za tehdejší nouze o kněze chtěli si tím kněze

¹⁾ Rukop. O. 5. v zem. archivu 160. 161.

²⁾ Tamže. 157.

³⁾ Arch. plzeň. kn. č. 184. 243. kn. č. 193. 250.

⁴⁾ Solaf. Hradec. 292.

⁵⁾ Arch. plzeň. Reg. memor. č. 187. 11.

⁶⁾ Tamže. 23.

⁷⁾ Kouřimská kn. rudá fol. 27. R. 1552 dali knězi Jiříkovi ze zádušní 10 kop. Jiné doklady v Borového Aktech I. 304. 326.

pojistiti. Činili tak i katolíci; na příklad Prachatičtí roku 1562 dali synu lazebníkovi Havlovi na cestu do Prahy k svěcení 12 kop míš. se zřejmým slibem, že ty peníze pak tu bude vysluhovati.¹⁾

S kterou opatrností sobě měšťané při tom vedli, to patrně z listu Nymburských roku 1556. Píší konsistoriánům do Prahy, že „nějaký Jacobus, zák z Kolína, umínil jest úřad kněžský na sebe přijíti, a nemaje dostatku v penězích k panu děkanovi našemu i také k nám se za pomoc utekl, a pokudž možnost stačila, jemu sme pomoc učinili, a on Jacobus připověděl jest i otec jeho i také páni Kolnští přímluvné psaní učinili, že při panu děkanovi našem, kdyžby se zase z Vlach navrátil, kaplanem bude, protož V. Mstí žádáme, že tomu povoliti a nám toho přiti ráčíte.“²⁾ Tedy porada v radním domě, porada s děkanem, připověď otcova, přímluvné psaní a zpráva o tom konsistoři! Což pevně si chtěli opatrní konšelé mladého kněze „ufasovati“.

Než u leckterého všecky obrady a závazky byly marny. Když roku 1586 Kutnohorským kaplan Inquilius po svém stvrzení kněžském brzy odešel, naříkali, že „nevidí příkladu k tomu podobného, aby tak brzo kaplan odsud se hnouti měl“, a vyčetli mu, že ho na kněžství jdoucího penězi podporovali.³⁾ A o Janu Passerovi ze Sedlčan víme dokonce, že přijal roku 1549 od Rakovnických 28 kop, 20 kop vše na vlašské svěcení, ale došel jen do Budějovic, tu „od jiných se ukradši, zůstal, peníze propil, prožral a marně utratil a zase se nenavrátil.“⁴⁾

Měl-li formát katolického kněze velikou cenu, zajisté i kališník vážil si svého formátu, s těžší dobytého, stejně. Což to byla uctivost, opatrnost a důležitost, s jakou si je zapisovati dávali do městských i do konsistorních knih! V rakovnické nejstarší knize jsou na příklad krasopisně zapsány čtyři listy za sebou, jimiž Mainhardus, episcopus Comadensis, vysvědčení dává, že za pontifikátu domini Calixti, divina providentia papae, r. 1458 v kostele katedrálním při velikém oltáři dal Johannesovi z Prahy 19. února tonsuru, 22. února subdiakonát, 24. diakonat a konečně 25. února sacerdotium. O každém svěcení zvláštní list.⁵⁾ Roku 1461 dává si „pro nebezpečné časy“ v Kutné Hoře zapisovati vicarius od sv. Barbory Johannes de Bystřici důkaz, že ho posvětil Gabriel episcopus Justinopolitanus.⁶⁾ V Mladé Boleslavi předstupuje roku 1482 farář Václav před pány radní a ukazuje formáty své „celé, neporušené,

¹⁾ Arch. mus. Prachat.

²⁾ Kopiál arch. nymbursk. z r. 1556 fol. 3. Téhož roku 1556 oznamují Nymburští, že kantor z jejich školy půjde na kněžství a že chce býti u nich za kaplana. aby konsistoriáné dovolili. Kopiál nymb. fol. 247. R. 1561 oznamují touž příčinou „kumpána“ Pavla z Vys. Mýta, že chce do Vlach a pak tu kaplanovati. Ale ten nešel, rozpakoval se, že mlád. Tamže fol. 167. 169.

³⁾ Kn. memorab. 1586. arch. Kutnoh. Opis v zemsk.

⁴⁾ Borový. Akta I. 259.

⁵⁾ Arch. rakov. kn. z r. 1387.

⁶⁾ Zem. arch. Opis. z Kutné Hory.

řádne a zachovalé beze vši poškrvny s pečeti visutými“, žádaje, aby těch formátů paměť v knihy městské vepsali, kdyby který z dopuštění božího se ztratil nebo se poškrvnil, aby ke knihám potomně se o svědomí mohl utéci. Jeden formát byl z roku 1461 od Placida, biskupa parentského, druhý od Rogera, biskupa amelienského z roku 1479.¹⁾

V XVI. století, kdy vláda i konsistoře honily kněze bez formátu čili kněze „nep řádné“, nesvěcené, mívaly formáty ještě větší cenu než druhdy, a proto i to dobře chápeme, že Zygl, kněz jednou pod obojí, po druhé katolický, jenž roku 1614 farářoval v Sadské, kdys dal si napsati formát zlatým písmem;²⁾ věříme i tomu případu divnému, že knězi Pavlovi Rombusovi v nouzi posloužití mohl roku 1575 arcibiskupský formát (z roku 1565) cenou svou za list zástavný; pňjčil mu věřitel naň dvě kopy. S opisem (čili „vidimusem“) potom hlásil se Rombus o faru.³⁾ Pro bezpečnost ukládali si kněží originály svých formátů do městských deponitů, a smutek byl, ztracen-li formát i v takovém bezpečném střežení. Berounský purkmistr musil r. 1604 knězi Janu Limlovi Zateckému napsati vysvědčení, že „jeho formáta čili potvrzení řádu kněžského“ při berounském ohni i s domem shořela.⁴⁾ Purkmistrovský list měl pak poškozovaný kněz za formát. Při špatnosti administrátora Fabiana Řezka, svrchu vylíčené, skoro bychom víru dali knězi Nikodymovi z Rakovníka, že zadržením formátu chtěl Fabian vynutiti na knězi peníze. Vypravuje dotčený Nikodym roku 1602 v konsistoři, když chtějí viděti jeho formáta, že byl svěcen v Chelmu (nyn. rus. Polsko), 30 mil za Lvovem, ale formáta že mu vzal administrátor Fabian, chtěje za ně míti deset dukátů, a když těch peněz neměl, prý Fabian formáta strhal a spálil.⁵⁾

Dosazením arcibiskupa v Praze mělo přestatí putování za formátem do Italie. Tak aspoň nadáli se zbytkové kališných kněží; většina pod obojích ovšem netrudíc mysl svěcením biskupským, chodívala již pro formáty do Vittenberka nebo jinam k protestantům. Když prohlášena volnost kalicha s povědomými podmínkami, vzrostla naděje, že nový arcibiskup bude světití kališníky. Víme, že arcibiskup Antonín byl uvážlivý muž; žádoucímú svěcení záků podobojích nemínil se vzpírati, ale marně čekal na to, že papež dovolí. Dolejší konsistoř na něho naléhala. Arciknřze Ferdinand, jednaje v duchu a úmyslu otce svého, krále Ferdinanda, také o to se snažil, aby záci pod obojí byli svěceni od arcibiskupa Antonína.

¹⁾ Arch. bolesl. kn. smluv. č. 1. fol. 8.

²⁾ Arch. arcib. Recepta. Opis v zemsk. 1614.

³⁾ Arch. zemsk. Rukop. O. 5. 222.

⁴⁾ Arch. arcib. Recept. Opis v zemsk. 1604.

⁵⁾ Konsist. kn. roudnic. arch. fol. 145. Konsistoř kněze toho zavřela.

Rozšířila se zpráva roku 1564, že se tak stane. Kandidáti pod obojí již přihlásili se v dolejší konsistoři se svými přátely; konsistoř jim kázala očekávati a pevně slibovala, že za několik dní budou ordinováni. Bohoslovci nabíhali den co den. Ze dní znikaly týdny. Arcibiskup vymlouval se morem, který ten čas proskakoval. Kandidáti, všickni již mrzuti jsouce, vykládají konsistoři své, že „patrimonia“ svá v Praze již utratili, a arcibiskup prý dnes svoje katolické žáky na Strahově světil! A kališných prý pořád nesvětil! K čemuž neuměli konsistoriáné odpověděti nic jiného, než: „Mládencům jest náležitá věc nésti strpení, a pán Bůh že jich zkusiti chce.“¹⁾ Zatím nabíhali také sami konsistoriáné na arcibiskupa, aby se rozhodl. Obtěžovali ho tak, že se na ně u přítomnosti zámecké kapitoly okřikl: „Proč na mne nastúpáte o to? Nechci a nemohu ordinovati sub utraque!“²⁾ Mládencům bylo rozjeti se bez pořízení.

Však arcibiskup se přece odhodlal světiti žáky pod obojí; bylot mu od císaře Maxmiliana asi tenkrát tuze připomínáno snesení Ferdinanda a stavů roku 1549, že volený arcibiskup český má světiti oboje žáky. I protož v prosinci téhož roku 1564 v nové jsou kandidáti voláni. V kapli sv.-Václavské na zámku arcibiskup odhodlal se vysvětiti 12 žáků pod obojích na akolyty a udělil jim svátost biřmování, 28. prosince obdrželi v téže kapli subdiakonát.³⁾ Roku následujícího hned v oktáv Tří králův arcibiskup vysvětil v chrámě křižovníckém 12 kněží podobojích; však nežli je vysvětil, poměl s nimi některé kyselosti. Jednak se kandidáti čili ordinandi místo přípravy toulali po „pražských hospodách „s kobzami“ a opjeli se; někteří prý po vsech i v městě třeli se na kazatelnic bez dopuštění, nad to pomlouvali arcibiskupa, že je v těžké závazky chce uvésti. Arcibiskupa zvlášť hnětla ona pomluva a nadávky, které k ní byly připínány. Nadáno mu Antikristův. Proto uznal za hodno dolejší konsistoři omluviti se, že kandidáty zavázal jen k tomu, aby se řády strany podobojí spravovali. Konsistoř zavolala bohoslovce své, vyčtla jim, že arcibiskupa „antikristují“ a že se toulají; při tom napomenula je na konec mírně, aby se pánu Bohu modlili.⁴⁾

Také při svěcení nepoznal arcibiskup valného potěšení; mládenci chovali se asi ledajak. Jeden řekl: „Zvystydnem, že nás tak dlouho nešpikuje.“ Jiní prý odkládali honem vínky, aby jich „frejřka“ neshlédla. Za to v konsistoři dolejší, zdá se, že měli upřímnou radost. Posvěcené kněze si povolali, napomenuli je k poslušnosti; dle starobylého řádu zapsali jich rukojmě, že budou

¹⁾ Arch. zem. Opis. z arcib. 1564.

²⁾ Tamže 1564.

³⁾ Rukop. mus. Catalogus ordinandor. 189 191.

⁴⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1565. Též Borový. Brus. 185.

do tří let kaplany; formáty jejich vzali v opatrování konsistořské, vybrali od každého po 3 kopách za práce kancelářské a učinili jim konečné diktum: „Synové nám v pánu Bohu milí! Všecka konsistoř z toho veliké potěšení má, že pán Bůh se na nás a na národ náš ráčil ohlédnouti, tak jakž jest od mnoha let nebylo, aby tato země svého arcibiskupa měla jako toho času... Chovejte se tak, abyste nebyli ubašené a smradlavé svíce, ale dobrým příkladem abyste jiným prospívali.“ Podání jsou dva do Hory, po jednom do Loun, Litoměřic, Hradce Král., Chrudimi, Klatov, Žatce, Písku a ostatní zůstali v Praze.¹⁾

Však téhož roku po druhé arcibiskup již světiti nechtěl. Asi bál se Říma. O výmluvu ovšem při povaze tehdejších kandidátů nebyla nouze; když deputací dvou farářů pražských k němu o to přišla, nevrle vyložil, že světiti nebude, protože je od kandidátů „zповěď zlehčena a že by musel examinovati“; prý o tom prošla žaloba k samému arciknížeti.²⁾ Tedy vyslána od kališných deputace k arciknížeti. Ten dal v odpověď, aby počkali, prý arcibiskup císaři napsal o tom široce, proč na ten čas jejich žáky ordinovati nemůže.³⁾ Zatím nepřestali kandidáti kališní nabíhat na konsistoř svou, a ta na arcibiskupa. Povolil tedy dobrotivý arcibiskup Prus a 7. dubna roku 1565 posvětil 34 žáky za akolyty; v neděli 8. dubna udělil jim subdiakonát.⁴⁾ Víc toho roku neučinil „Husitům“. Po novém létě (roku 1566) arcibiskup odmrštíł administrátora Mystopola, jenž přišel prosit za presbyterát svých kandidátů, krátce, že pro záповěď z Říma ordinovati nebude, a v tom předstíraje melancholii někam odjel.⁵⁾ Svou neochotu ke kališným žákům arcibiskup u císaře omluviti za dobré uznal. Psal mu o loňské ordinaci, že prý najednou postavili 35 osob k svěcení a nedopustili, aby jich zkoušel official a notarius; však nicméně poněvadž sněm se blížil a mezi stavy byl o kněze hluk, začal je ordinovati přec, chtěje se vyhnouti horšímu. Ale poznal prý je jakožto velmi neschopné stavu kněžského, a to tak, že se nejen kněží, ale i čeleď arcibiskupova tím horšila. Tedy zavolal si je zvlášt, dvě hodiny jim kázal vyčítaje, že kněží kališní nehledíce na zповěď a pokání pouštějí k přijímání jak kdo přijde, hodný, nehodný, vyčítal jim přijímání dětí (greulich Misbrauch der Kinder-speisung); kandidáti přijali napomenutí vděčně, ale konsistoriáné přiběhli k arcibiskupu s výtkou, že jim odvádí kněze, tedy nechal ordinování; před tím prý jim nabízel, aby jednali s nunciem nebo s kardinálem; zvlášt když tu byl kardinál Comendunus, psal jim, aby vyprosili při něm dovolení, by je směl ordinovati bez pohor-

¹⁾ Arch. zem. Opis z arcib. 1565. Relace Mystopolova.

²⁾ Tamže 1565.

³⁾ Relace deputovaných, tamže. 1565.

⁴⁾ Catalogus ordinandor. v mus. rukop. fol. 193.

⁵⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1566.

šení a hněvu v Římě, ale neposlechli. „Kdybych je ordinoval,“ tak končí arcibiskup svůj list, „byl bych exkomunikován, říkají mi to kanovníci a jiní do očí!“¹⁾

Ale Mystopol přece došel ještě téhož roku 1566 toho, že arcibiskup ordinoval zase; učinil to tím, že svou stranu kališnou o své ujmě slíbil proměnit v katolickou: oddal se hned arcibiskupovi ve všem v poslušenství, vyznal, že s katolickou církví ve všem všudy se srovnává, a přirekl za sebe i za svou konsistoř zvolna odstraniti přijímání nemluvnat, což arcibiskupovi nejvíc proti mysli bývalo. Také čeští pánové se přimlouvali za ordinaci, ale nepraví se, kteří. Mystopol oznámil v konsistoři, že arcibiskup, „ač s těžkostí chce ordinovati naše žáky“. V špitále sv. Františka u křižovníků 10. a 13. srpna r. 1566 arcibiskup po druhé světil Husitům žáky. Tehda ordinováno 30 mládenců sub utraque.²⁾ V říjnu potom ještě 15 diaconů bylo ordinováno též v chrámě křižovnickém.³⁾

Následujícího r. 1567 v máji zapsáni v knize arcibiskupských svěcenců dvacet čtyři akolyté, mezi nimiž i z Teplice Emeloch — asi Němec —; ze známějších jmen čte se Adam Philoponus z Jilového a Jan Troilus z Lysé. K těm 15. července přibyli za nové akolyty ještě tři. Týž den osm z oněch 24 obdrželi subdiakonát a konečně 22. července posvěceni jsou na kněze. 5. září jsou u křižovníků noví tři ordinováni. Celkem tedy roku praveného 11 žáků pod obojími stali se ochotou arcibiskupovou knězi. Poslední svěcený slul Adam Oenopola Johannis Brodensis.⁴⁾

Pro tyto ordinace bylo potom arcibiskupovi u papeže Pia V. tuze čistiti se.⁵⁾

Roku 1572 za administrátorství Dvorského opět dal se arcibiskup pohnouti k svěcení. Vzkázal Dvorskému, aby mládence vybral. Dostavilo se do konsistoře dolejších mládenců kolik; do knih vepsáni jsou s nadpisem, že z vnuknutí božího umínili si úřad kněžský přijmouti. Byl mezi nimi některý studios kolleje Rečkovy, několik školních kantorů (z Týna, od sv. Jiljí, Petra, Havla), pedellus Joannes Galli Chlumecenus, ježž jsme svrchu poznali za nočního tuláka; několik „scholastiků“, jeden Klatovan „paedagogus“.

Nejprv měli býti pozkoušeni v konsistoři dolejší. Administrátor shromáždív je před sebe, učinil jim diktum: „Mezi vámi jsou někteří cantores, kteří jsou v mnohých omylích a bludech, jakž de invocatione sanctorum, de oratione pro mortuis, de sacri-

¹⁾ Arch. arcib. Opis v zemsk. 1566.

²⁾ Zpráva arcibiskupova císaři. 16. August 1566. Tamže. Jména jich čti v rukop. mus. Catalog. ordinand.

³⁾ Catalog. ordin. v mus.

⁴⁾ Rukop. mus. Catalog. ordinandorum. 193. 194. Jeden Bartol. Obešlo „Husita“ zapsán mezi kněžími katolickými v knize s předu.

⁵⁾ Borový. Brus. 192.

ficio missae (o vyzvání svatých, o očistci a mši), ježto pro takové nezpůsoby J. Milost arcib. neráčila tak dlouho ordinovati; pro to budete examinováni; abyste se rozpomenuli na to, chtěli-li byste se podle toho předložení se chovati, zvláště bez ženění setrvati.“¹⁾ Kandidáti slíbili.

Když všecko připraveno, vyzkoušeno, papežský legát, jenž dlel při dvoře císařském, vzkázal, že arcibiskup nesmí jinak ordinovati, než až učiní kandidáti tridentské vyznání víry. Administrátor tedy vyřídil kandidátům od arcibiskupa, „že nemůž světití než na juramentum to, které všem biskupům ex decreto tridentini concilii k ordinování a Pio IV. vydáno“.²⁾ Toto juramentum, do něhož stavové protestantští vždy tuze stěžovali, znělo: „Já N. přísahám... na tomto sv. Čtení, že stále zůstanu v poslušenství, jednotě, vyznání a učení matky naší sv. církve a jejího viditelného na zemi pastýře, nejvyššího biskupa římského, od kteréhožto pravé víry, dokud sem nejděle živ, zhola v žádném artikuli jejího učení a nařízení se dělití nechci... pakli bych se toho dopustil... tehdy vyzvám na sebe pomstu boží a pokutu rušitelů přísahy při soudu duchovním i světským.“ V téže přísaze zamítá se všecko, co odsoudila církev za kacířské.³⁾

Přijali-li prvnější kandidáti tuto nebo jinou podobnou přísahu,⁴⁾ kandidáti roku 1572 ji nepřijali. Rozešli se tedy bez porřízení, a kdo měl na cestu, chutě a ruče došel si pro svěcení protestantské za hranici nedaleko.

- Právě od těchto let rozmnožilo se protestantské kněžstvo z míry znamenitě: do Benátek již nikdo neměl chuti choditi pro svěcení; kališné straně ubývalo očividně vyznavačův i kněží; přirůstalo protestantům. Nejtížeji to nesl arcibiskup, o jehož povaze dostatečně vysvítá, že nebyla neústupná; vsáktě znal situaci lépe než papežský legát a měl víc dobré vůle v těžkých tehdejších věcech nežli kapitola, která ho strašila exkommunikací. Jak asi bylo v duši jeho, když roku 1573 císař mu psal výčitkou, že sic nechce, aby světil žáků lutherských, lež pod obojí, kteří ctného a šlechetného obcování jsou, aby pomněl snešení krále Ferdinanda a stavů roku 1549, že arcibiskup zvolený má bez odporu obojí kněze světití, „kterýmžto způsobem jsi ty bezpochyby od J. M. císařské s dovolením týchž stavů roku 1561 na ten ouřad do-sazen“ —⁵⁾

¹⁾ Rukop. B. 11. fol. 19. V arch. zem.

²⁾ Týž rukop. 1572. Též v rukopise O. 5. 71. v arch. zem.

³⁾ List 259. v Catalog. ordinand. rukop mus.

⁴⁾ Uvozuje se jedna v Allegátech k II. Apologii. Č. 12. R. 1618. „Já Jan N. učinil sem vyznání víry podle uložení Trydentského Concilium a připovídám ustanovení sv. sněmu“ a d.

⁵⁾ Arch. místodrž. R. 109. 1—9.

Císař Maxmilian věrně se snažil dopisy do Říma vymoci ordinaci kališníků,¹⁾ jichž správce byli víc katolíky nežli co jiného; na prosby a výklady císařské došla roku 1575 z Říma neupřímná odpověď, že se všecko nechává na dobrém zdání arcibiskupově!²⁾ A arcibiskup nesměl!

Když protestanté odstranili kompakтата, potom již zněly prosby dolejší konsistoře o svěcení kališných záků jako hlas volajícího na poušti.³⁾ Za arcibiskupa Martina i Berky došlo sic několik husitských kandidátů svěcení, ale když byli přísahali na katolické náboženství. Někteří katolickou svou ordinaci provedli s týmiž úmysly jako druhdy přijímali jejich předchůdcové svěcení benátská. Přísahali, aby v tom nestáli. Sotva že obdrželi formát, odpadli zřejmě od poslušnosti arcibiskupova a jali se sloužiti v církvi, kde a jak se jim vidělo⁴⁾ i ženili se.⁵⁾ Berka byl na konec pak opatrnější. R. 1599 žalostně mu administrátor Dačický domlouvá, proč nechce světit a odkládá to na příjezd legátův; „vím vo tom,“ píše, „že prve to sobě ráčíte míti propůjčeno a summo pontifice, abyste ráčili ordinovati, kdyby se líbilo.“ Při tom ne bez výčitky dí administrátor, že na jeho dovolení „těžce shromáždil mládence“, rozejdou-li se, že jich neshledá snadně.⁶⁾ Skoro jest patrné, že záci o svěcení arcibiskupské již ani nestáli.

Co se dotýče konečně pravých Lutherských, ti chodívali pro své stvrzení na kněze do Němec. Po nějakou dobu také vykonával o své ujmě ordinaci kněžskou v Uherském Brodě děkan Pressius (1581—1586). O biskupské pomazání protestanté nestáli. Již v první době protestantství českého, roku 1524, tvrdili jeho přívrženci, „že svěcení kněží jest věc daremná a že olejování a špikování potřebné věci nejsou i že kněží bez toho býti mohou, neboť volení a ne mazání kněze činí.“⁷⁾

Kdo chtěl nepokrytě jíti si pro ordinaci evangelickou do Vittenberka, do Frankfurta nebo jinam, kde byli evangeličtí doktoři, opatřil se listem (vokací) některého děkana nebo i jen městské rady nebo světského pána a s tím šel. I farářové dávali kandidátům takové vokace nebo litteras commendatorias.⁸⁾ Sbíhaly se příčinou těch vokací všelijaké podvody. V Bělé r. 1591 stavil nějaký Vít Klatovský své kněžské prvotiny a usadil se tu na doporučení místoprobošta z Roudnice, Řehoře Lounického; když pak

¹⁾ Arch. místodrž. R. 109. 1—9.

²⁾ Tamže.

³⁾ R. 1586. Sněmy C. VII. 5

⁴⁾ Arch. arcib. Soc. Jes. fasc. I. N. 1. Opis v zem. 1792.

⁵⁾ Slavata. Paměti. I. 199.

⁶⁾ Arch. arcib. Recepta. Opis v zem. 1599.

⁷⁾ Bartoš písař. Erben. 93.

⁸⁾ Rukop. O. 5. 194. v arch. zem.

vyšlo na jevo, že vymámil vokaci do Lipska „na umrlého od živého jiného“ : místoprobošt napsal do Bělé úřadu městskému, že dokud živ žádného nebude fedrovati, ten že byl první a poslední.¹⁾

Formát evangelický čili doktorský byl znění latinského někdy i velmi obsírného, protkaný i řeckými texty z písma. Vittenberský Pavel Eberus psával začátek takto: „Pastor ecclesiae Dei in oppido Saxoniae Vittenbergo et caeteri ministri evangelii in eadem ecclesia“. Řádky následujícími pastor a služebníci evangelia vydávali svědectví, že tento a tento k učení evangelia v Čechách jest vzdělán a k rozdávání svátostí zřízen. Na konec přičiňovali zprávu, že jest dotčený kněz přívrženec čistého evangelia a protivník zavvržených mínění církve katolické.²⁾

Konsistoř kutnohorská mívala stran evangelické ordinace zvyk, že prv pozkoušela kandidáty, než je vyslala, a dala sobě zároveň předložiti důkazy o jich poctivém zplození a chování,³⁾ potom vydala jim list, ale jen s dovolením městského úřadu; píšeť r. 1583 Sixt Kandidus, zdejší arciděkan, že se zde „takové věci vůlí panskou řídívaly a řídí“.⁴⁾

Zvyky ty v řád písemný uvedla si konsistoř v knihy r. 1594 na základě starších zkušeností a snesení. V artikulích čteme nejprv, že děkan nebo farář žádného kaplana o své ujmě přijímatí ani k ordinaci vysílati nemá než s vědomostí šepmistrů a kněží na farách v Hoře. Druhé, že každý má při tom pánům a kněžstvu ukázati listy svrchu pravené. Třetí, že má prubován býti o předních artikulích víry a náboženství křesťanského, a hodil-li by se k takovému povolání čili nic; který by v učení božím „dobrých začátků“ neměl, nebudiz přijímán. Čtvrté, po takovém zkušení má se jemu jménem kněžstva napomenutí předložiti, aby čítání sv. písem byl pilen, modliteb nezanedbával, pobožně živ byl, kněze starší jako otce duchovní aby v uctivosti měl, svého představeného bez odmlouvání poslouchal, a v cvičení kaplanském aby do dvou let dobře a pokojně se chovaje zůstával; dospělejší v známosti pravdy boží měl se v kaplanství zaslíbiti pouze rok. A když se v toto všecko kandidát uvolil, měla se mu z konsistoře (posledním článkem řádu) vydati „vocatio“ k ouřadu kněžskému od konšeldů, potom od konsistoře horské s pečeti a s podpisem všech pěti kněží na Horách. Po té mohl vyslán býti „pro ordinibus“, kam se za dobré vidělo.⁵⁾

¹⁾ Listiny bělské v arch. musej.

²⁾ „A fanaticis opinionibus damnatis iudicio catholicae ecclesiae Christi abhorre.“ Arch. zem. List. třeboň.

³⁾ Agenda na Horách v univ. knih.

⁴⁾ Kn. memorab. arch. kutn. z r. 1583. C. 2.

⁵⁾ Kn. práva duchov. na Horách fol. 57. Opis v zems. arch. Artikulové na spis uvedeni děkanem Jakubem Melissaeem a faráři Petrem Košetickým, Matějem Turnovským, Janem Kampanem Žlutickým a Vitem Phagelem Píseckým.

Dokud nebylo protestantské náboženství u nás zákonem uznáno, pronásledovaly konsistoře, zvláště kališná, nejen kněze protestantské ale i jejich formáty. Přišel-li který kněz svěcení doktorského do konsistoře dolejší žádat za místo, leckdy vyzvali ho zdvořile, aby přinesl formát, a když přinesl formát, sebrali ho a zničili; žadatelé pak oznámili, že není kněz.¹⁾

Po majestátě konsistoř pod obojí stala se evangelickou a obdržela snažným jednáním stavů „ordinaci evangelickou“.²⁾ K té bylo stejně jako druhy nejprve potřebí vokace. Tu vydával kollátor, řídčejí kněz.³⁾ Příkladem její z Rakovníka, odkudž se píše roku 1619 administrátorovi Dikastovi: „Poctivý mládenec Jiří Quirinus, v služebnostech při panu děkanovi zůstávající, čím dále víceji pracuje, aby touž hřivnou bezpečněji, volněji a směleji těžiti a úřadu sv. kněžství dojíti mohl, nás jest za přímluvu k V. Milost. o připuštění jeho dle nařízení církevních k těmž ouřadu sv. kněžství uctivě požádal; přátelsky žádáme, že jeho k pořádnému církevnímu přísluhování zříditi ráčíte.“⁴⁾

Ordinace v evangelické konsistoři konala se v Týně dvakrát v rok, a to o sv. Jiří a sv. Havel, nebo okolo toho času. Na příklad roku 1614 ordinováno v Týně dvacet mladíků na kněžství právě prvního května.⁵⁾ Měl-li kdo u administrátora vydatnou přímluvu, mohl také mimo časy dojíti ordinace. Roku 1611 píše Šud administrátor Joachim Šlikovi, aby Jiřík Šercer, praeceptor syna jeho, ač nařízení se stalo, aby ordinace ministrorum toliko v určité časy se vykonávala, na pánovu přímluvu najíti se dal v kterýkoli čas, že ho na kněžství potvrdí.⁶⁾

Před ordinováním byla zkouška. Bylo tak i v cizích sborech kalvinských, o nichž píše Žalanský:⁷⁾ „V některých církvích obnovených nyní při řízení kněží tento řád se zachovává; obírá se ze všeho počtu kandidátů theologiae některý, kterýž i praeceptorům i církvi domácí i cizím věrnost a v učení pilnost dokázal; za tím jde bedlivé života i učení jeho zkušení, zkušení také i v obecném kázání.“ V pražské konsistoři evangelické zkoušel kandidáty administrátor i senior bratrský, z čehož bývaly nespokojenosti a kyselosti na straně lutherské.

¹⁾ Kn. O. 5. v arch. zem. 235. Tak učinili r. 1575 Petru Soběslavskému, jenž byl „svěcení frankfurtského“.

²⁾ Akta consis. v rukop. B. 23. 18. arch. zem.

³⁾ Rukop. č. B. 23. 154. arch. zem. Ten způsob se Bratřím nelíbil. Prý tu právo provozují „feditelé světa, páni, úřadové, obce městské i veské, jimž Kristus toho neporučil“. Proto prý Bratři Čechové ke kněžím „evangelišům“ nemohou přistoupiti. Traktát. Rukop. mus. IV. H. 8. 65.

⁴⁾ Kopiař arch. rak. z r. 1609. lit. H.

⁵⁾ Acta rectoratus. fol. 51. Arch. zem.

⁶⁾ Acta consis. rukop. B. 23. fol. 28.

⁷⁾ Knižka o služebnostech. 1613. 75.

Ordinace vykonána vzkládáním rukou. Stojí psáno r. 1618 ve vysvědčení kutnohorského děkana Tobiáše Cichoraea Královéhradeckého, že „podle soudu a moci církve Páně řádem apoštolským skrze pobožné modlitby a svaté rukou vzkládání svěcen byl v úřad kazatelský.“¹⁾ I o to byly nespokojenosti na straně Lutherských, že při svěcení vzkládal na ně ruce i bratrský senior. Roku 1611 posílá hrabě Jachim Šlik kandidáta k svěcení a chce, „aby jen administrátor naň vzkládal ruce“, ale administrátor odporoval připomínaje, jakou domluvu konsistoř obdržela od defensorů, když ondy při ordinaci mistra Davida Lipacha se nezachovala dle nařízení.²⁾

Zmíněno budiž, že také svrchu řečený Pressius v Uherském Brodě, osobě si ordinaci kněžskou, kandidáty na kněze pozdvihoval vzkládáním rukou, však po tuhém závazku, že novosvěcenec přidrží se konfessí české, že vystřehne se vzpoury, hněvivosti, vzteklosti, bití, opilství a mrzkého zisku. Ordinandi slibovali slovem „přiznáváme“ a po té Pressius spolu se staršími „ve jménu jediného, pravého, věčného Boha Otce, Syna a Ducha sv. Amen“ je posvětil. Prý se to dalo „slavně a důstojně.“³⁾

K ordinaci příkladem universitních promocií gratulační básně od přátel bývaly tiskem vydávány. V patnácti básních toho rázu, roku 1612 vydaných, čte se i jméno básníka mistra Kampana Vodňanského, profesora v universitě.⁴⁾

Když zřízena evangelická konsistoř pražská, posláni k ní kandidáti také z Moravy. Píšet roku 1612 a potom i v létech následujících administrátor pražský děkanům a starším kněžím evangelickým v horním kraji Brněnském, „aby poslali mládence, že po examen theologicum podle moci od pána Boha a Jich Milostí všech tří pánů stavů pod obojí přijímajících nám svěšené je na kněze potvrdí.“⁵⁾

Zdá se, že evangelická konsistoř se svou ordinací také nebývala vždy dosti skoupa ani opatrná. R. 1612 vysvětila jakéhos Adama Hořovského ze Stráže, člověka beze všeho vzdělání, pročez měla posměch u katolíků a výčitky od defensorů. Administrátor vymlouvá a čistí se u Bohuslava z Michalovic, defensora z předních, že „měli od něho litteras conservatorias et alias de beneficio mensae ac ad ministerium ecclesiasticum vocationem přednešené, jim jsme uvěřili a toliko na nedostatečích jeho se zastavovali a

¹⁾ Arch. zem. Opis z arch. kutnoh. 1618.

²⁾ Acta consist. rukop. arch. zem. B. 23. fol. 41.

³⁾ O všem tom obšírně v rukop. mus. II. D. 8. 456. 458. 460.

⁴⁾ Exempl. v mus. č. 49. B. 86. Gratulatio honestis et eruditis septemdecim viris juvenibus . . . ab amicis oblata. Mezi ordinandy zajímavější jsou jeden z Hradce Jindřichova, jeden Nicopoliensis (Mikulov), Strumenus. Sab-schicenus Silesius, jeden z Evančic, jeden Silesius Polnensis. Také Kutnohořan Mathias Campanus byl mezi nimi.

⁵⁾ Rukop. týž. 308. Jíný doklad na fol. 197.

vidouce, že nebyl v literárním umění zběhlý, do jiného času jemu sme ordinationem odložití chtěli“ — ale když prosil, úřad prý mu přece svěřili; teď prý ho má Vilém Slavata ve vězení na Stráži; protož prosí administrátor a konsistoř, aby pan defensor vymohl od Slavaty formát Adamův, že mu konsistoř odejme, co mu svěřila.¹⁾

Po ordinaci novosvěcený kněz kterékoli víry konal svoje prvotiny, jež i u protestantů sluly podivným způsobem „nová mše“. Synoda katolického kněžstva, v Praze roku 1605 konaná, obnovila nařízení, aby novosvěcenec nekonal své „primice“, leč až obdrží od oficiála nebo od arcibiskupa list s „placet“.²⁾

Býval srdečný zvyk, že novému knězi o „nové mši“ činěna veřejná poctivost. V Hradci Jindřichově na příklad musili se konšelé pod pokutou jedné kopy míš. na fáře sejíti a novotného kněze do kostela nejprv k nešporům a nazejtří k nové mši provoditi a při mši ofěru vykonati „pro poctivost nového kněze“.³⁾ V Litoměřicích zvana r. 1605 městská rada, aby při prvotinách kněze Jana z Opavy sešla se na fáře a doprovodila ho do kostela, a „pro poctivost všeho kněžstva“ aby ho zase odvedla; potom v neděli po vykonání služeb božích aby rada přítomna byla při obědě. Rada pozvání přijavši odpověď dala, „aby se kněz za takové dobrodiní, kteréhož se jemu v této obci dostane, do tří let jako jiní předkové odsluhoval“.⁴⁾

Hostinu k nové mši strojával farář, ale zhusta městský důchod platil outratu. Do městských práv Brikcího (r. 1536) dostalo se ustanovení papeže Klimenta VI. (1355), aby o nových mšech nebývalo víc krmí nežli šestero;⁵⁾ synoda kněžská z roku 1605 svrchu vzpomenutá zakazovala o nových mšech veškero opilství.⁶⁾ Roku 1538 platí Stříbrští „na kuchyni k nové mši“ dvě kopy, za víno, za ryby a jiné potřeby nad 4 kopy.⁷⁾ Nová mše byla v městě událost, že ji kronikáři zapisovali do svých pamětí místních.⁸⁾

Před novou mši konal starší kněz případné kázání a při mši podával novosvěcenec svátost oltářní, lid se modlil, on mu žehnal.

Při nedostatečném vychování tehdejšího kněžstva mohlo se přihoditi roku 1555, že paní Anna z Rožmitála měla strach, aby kněz svou mši nedovedl špatně. Píšeť paní z Hradce Jindřichova Joachimovi: „Zdalo ti mi se, můj milý Jáchyme, s tebou zmínku

¹⁾ Týž rukop. fol. 214.

²⁾ Synod. archidioec. Exemp. v mus. 103.

³⁾ Paměti fary Jindř. Hrad. Rukop. Frt. Tischera.

⁴⁾ Arch. mus. Litoměř. list.

⁵⁾ Řád žakovstva svěceného v Měst. Práv.

⁶⁾ Synod. archidioec. 70.

⁷⁾ Arch. plzeň. kn. č. 184. 237.

⁸⁾ Na př. Mikšovic lounský: 1593 Joannes Heniochus Nepomucenus bakalář v Smolnici, novou mši sloužil. Rukop. děcín. Opis u p. Merza.

učiniti strany toho Kaslara, kterýž by měl jako zítra bohdá novú mši slúžití, snad by nebylo škodny, aby se toho ví míno (ve jméno) boží do některýho delšího času povodložilo, zvláště pak pro to, aby se tu vod toho kněze věcí posměch nežli jest chvála panu Bohu našemu nedála.“¹⁾

Protestanté dle agendy horské uvozovali kněze k prvotinám nejprv napomínáním slovy sv. Pavla. Arciděkan buď v kapli, buď u oltáře jemu pravil: „Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě... v tom buď ustavičně, aby prospěch tvůj byl zjevný všechněm... budiž sebe pilen i učení, neb to čině i samého sebe spasíš i ty, kteří tebe poslouchají.“ Jsou to slova, jimiž sv. Pavel Timothea uváděl v úřad. Arciděkan jal se ta slova obsírně vykládati. Prý nejprve vzbuzuje se jimi mladý kněz „k cvičení v učení božím“; druhé, aby žil život šlechetný, pobožný. Na tom dvěma že záleží úřad pastýřství služebného. Po tomto napomínání (mnohem ještě obsírnějším) kněz nový slíbil „otcům milým“, že se tak zachová. Při kázání následujícím nový kněz „počestně“ u oltáře měl státi; obec pak zpívala a modlila se za něho. Potom hlasitě říkal modlitbu děkan nebo jiný starší kněz, aby Bůh přijal prvotiny mladšího, aby ho chránil před nevěrou, bezbožností, pochlebováním a lakomstvím, při tom prosil za království České a toto horní město, aby je Bůh zachoval podle svatého evangelia pravdy, prosil za úřad, za školy, aby prospívaly, za vdovy a sirotky i chudé. Když pěkná modlitba skonána, hlasitě modlil se nový kněz. Začíná modlitba jeho veršem: „Srdce čisté stvoř ve mně Bože a ducha přímého obnov ve vnitřnostech mých;“ dále vyznává kněz svou těla mdlobu, nehodnost, prosí Boha za pomoc, aby nestoudným životem nedával pohoršení. Na konec říká slova večere Páně, po nichž požívá sám a potom posluhuje svátostí jiným buď první buď druhou částkou svátostí. Druzí kněží mu druhou částkou pomáhají. Když učiněno díkuvzdání, chrámová slavnost prvotin protestantských skonána.²⁾

Novosvěcenec přijal na sebe jakožto kněz některá práva. Z nich bylo při katolických a husitských kněžích starodávné privilegium kněžské, kdo by na kněze násilně sáhl, že upadá v klatbu, druhé, že kněz nemusí státi soudu světskému (privil. fori). Privilegium, jímž kněží druhdy bývali osvobozeni daní a platů všelikterakých, dlením doby nebylo uznáváno od světských lidí. Proto asi velmi málo prospělo na příklad Sixtovi Kandidovi, děkanovi horskému, když mu roku 1585 dali kutnohorští list fedrovní ke

¹⁾ Rukop. Paměti fary Jindř. Hrad. Tischer ml.

²⁾ Agenda na Horách. Univ. knih. fol. 210. Táž agenda, jejíž autor je Václav Stefan Teplický, s valnou částí opsána prof. Branišem z rukop. měst. knih. v Žitavě (sub. B. 198.). Opis k nahlédnutí a srovnání půjčen mi byl prostřednictvím prof. Šimka od sl. spolku Vocela. Akt po ordinaci téhož smyslu, jenže poněkud úhrnem, čte se též v zem. arch. v Opisech horských z knihy práva duchov. fol. 51. 1594.

všem městům a městečkům od Hory až do Domažlic, aby fůra jeho cly nebyla nikde stěžována, poněvadž prý „duchovní lidé od cel mají býti ušetřeni slušně“. ¹⁾ Od zemských daní kněží také již dávno osvobození nebyli.

Novotný kněz, stav se kaplanem anebo, jak říkali ještě v první půli XVI. věku po starodávnu, „středníkem“, ²⁾ míval na sobě povinnosti, z nichž hlavní byly: aby se v stavu kněžském dále vzdělával pod dozorem svého faráře, aby se pobožně a pilně modlil (u katolických kněží hodinky čili breviář) ³⁾, aby setrval v bezženství (u katolíkův a Husitů).

S některým kaplanem o jeho povinnostech sepisovány obzvláštní smlouvy. Z konsistoře kutnohorské zachovalo se několik kaplanských smluv. Jedna z r. 1596 drží v sobě devatero artikulů. Kaplan se zavazuje nejprv ke každodennímu čtení a modlení z Písma pilnému. Tři artikule smlouvy kaplanské týkaly se kázání. Povinen byl slovo boží bedlivě usaditi a sepsané představenému k přehlédnutí přednésti; při kázání měl chovati se bez posuňkův a slov pohoršitelných; kázání svého představeného měl netoliko slýchati pilně, ale také sobě zapisovati. Kaplan dle smlouvy neměl práva o své ujmě posluhovati svátostmi, zvláště ne potvrzovati stav manželský bez vědomosti představeného faráře. Ostatní kusy týkaly se řádu disciplinárního na faře. Při stole před jídlem a po jídle měl s vážností čítati po jedné kapitole z písma; z fary neměl nikam bez opovědi vycházeti; když mu dovoleno ven, vykonaje potřebu, ať hned zase do domu farního se vrátí; k faráři svému uctivě a poslušně měl se chovati, k čeledi pokojně; jestli by se čeho nenáležitěho dopustil, měl kaplan bez vzpoury přijmouti trest, provinil-li se velice, měl pokojně jíti do ukázaného žaláře. ⁴⁾

K těm a podobným artikulům přičiňovali kaplané horšiti se své strany jen čas, na jak dlouho se připovídají. Zapisovali se na rok, na dvě, „do jistého času“, „do uložení božího“. ⁵⁾ Z těch smluv patrnó že kaplanství bylo pokračování a dokončení kněžské výchovy.

Svěcením ať cizím ať domácím za všecku dobu, o níž se v tomto díle vykládá, nebylo lze při žádné náboženské straně odstraniti stálý nedostatek kněžstva. Ani k bližšímu a pohodlnějšímu svěcení katolickému se nehrnuli; koncem století XV. světi-

¹⁾ Arch. zem. Z kutnoh. lib. sentent. Opis.

²⁾ 1525. Arch. praž. č. 1047. L. b.

³⁾ Ze katolíctí kněží se pilně breviář modlili, to víme ze Síti Víry (r. 1521), v níž se Chelčický jim posmívá, prý „chodí s knížkami velikými po dvůru babnujíce tamfr, tamfr, hanba se dívat takovému zabývání masopustnímu“ (str. 199).

⁴⁾ Arch. zemsk. Opis z kn. práva duchovn. foll. 55 v arch. kutnoh.

⁵⁾ Tamže.

valo se po dvou kněžích některý rok ;¹⁾ jiný rok žádný. Po obnově pražského arcibiskupství vzrostem katolictví lze síc v zápisech pozorovati vždy znamenitý počet ordinandů katolických, ale po každé nemalý počet cizích, kteří zase domů odcházeli. R. 1565 světlí se dvacet kněží, z nich jsou někteří dominikánského a cisterciátského řádu, někteří Poláci a příslušníci okolních zemí. Ve dvou následujících letech (1563, 1564) 37 kněží vysvěceno. Byli Čechové, avšak někteří z Lužice, Míšně, z Dráždan, ze Slez, z Bavor. Rok potom u křižovníků ordinováni 42 kandidáti. Mezi nimi z obecné historie povědomý Melchior Klesel Libentaliensis; roku 1566 na kněžství vysvěceno 36 diakonů, mezi nimiž Prokop rytíř de „Braterzic“. Roku 1568, v němž jedno svěcení konáno i na Krumlově, celkem 32 kněží zřízení. Zase byli mezi nimi kandidáti ze Slez, z Míšně a z Poznaň; někteří byli z Moravy. Roku následujícího 30 kandidátů dostavilo se k svěcení, v nich jeden Blöbel zapsán jako „budišínský canovník“. Následujícího roku 1570 dáno svěcení kněžské 43 diakonům, z nichž mnozí cizinci z Vídně, z Itálie, jeden Jesuita i z Anglie. Svěcení vyšší toho roku obdrželi „in aedibus“ Jana Lobkovice u přítomnosti císařovy. Tehda také první tonsuru přijal praefectus chori musici císaře Maxmiliána dominus Filipus de Monte, Nizozeman. Konečně budiž uvedeno, že největší počet ordinandů katolických v prvních desíti letech po obnově arcibiskupství shledali jsme r. 1571. Vysvěceno tehda 56 kněží, však v nich zase mnoho z cizích diecesí. Byli tu lidé z Halbrstadtu, Hildesheimu, Paderbornu, z Bavor a od leckud jinud z Němec.²⁾ Nelze tedy říci, že by z hojnějšího svěcení arcibiskupského plynul kněžstva dostatek.

Ovšem far ubylo časem též. Před vojnu husitskou udává se počet far v Čechách 2180,³⁾ roku 1539 uvádějí kostelů, kdež kněze potřebí, 2033,⁴⁾ koncem XVI. věku zbylo již jen 1366 far,⁵⁾ ale z těch jen přední fary bývaly stáleji obsazeny, jiné zhusta za kolik let neměly kněze. „Co nyní vsí, co městeček i některá města bez věrných pastýřův a učitelů zůstávají, nemohúce ani dobrých ani zlých pastýřův a kněží míti, tak že mnozí i zlé chtějí trpěti, poněvadž dobrých míti nemohou.“ Tak dí katolický kazatel Bavorský roku 1550.⁶⁾ Co bylo platno, že roku 1556 hněvivě psal císař Ferdinand administrátorovi katolickému a stejnými slovy administrátoru dolejšímu, „abyšte všechny fary v království Českém

¹⁾ Arch. kapitulní. Kod. VI. 11. fol. 214 a j.

²⁾ Catalog. ordinand. rukopis v ms.

³⁾ Vypočetl Kalousek. Výklad k hist. mapě 10.

⁴⁾ Zemský arch. list. třeboňsk. 1539.

⁵⁾ Palacký Radhošť II. 124. Památ. Arch. X. 415. Kalousek l. c. vypočetl, že do r. 1610 z každého sta far před husitskou vojnu do r. 1610 zbylo okolo 65. str. 12.

⁶⁾ Postilla. 151.

kněžními hodnými a křesťanskými zasadili, aby lidem křtem i velebnou svátostí posluhováno i slovo boží kázáno bylo, což se až posavad nestalo. V některých městech . . . až posavad žádných kněží není, takže lid obecní bez slova páne jako hovada býti mušejí¹⁾)

Roku 1548 jednáno mezi kollátory v soudě komorním, že na Borotíně pro nedostatek kněží již čtrnáct let není faráře a spíše se slyší zvoniti na roboty a vlky nežli ke mši, lidé jsou bez svátostí i bez pohřbů.²⁾ Roku 1564 uvádí se v malém okrsku litoměřickém osm far bez faráře; Krištof Popel z Lobkovic v Straškovcích (Strašovice?) neměl padesát let žádného faráře, nápodobně prázdné fary v kraji tom od protestantů ohrožovaném neměli katoličtí kollátoři oseký opat Jakub v Černochově, Jan starší Popel z Lobkovic v Klapém, kněžna od sv. Jiří ve Velemíně.³⁾ Roku 1570 kolem Panošího Újezda do tří mil nebylo katolického kněze, ač fary počítali katolíci sobě.⁴⁾ Zoufale konsistoř dolejší prosí i brozí roku 1577 k sněmu i k císaři Rudolfovi: „Od desíti let,“ dí se v prosbě, „ani jeden žák nám za příčinou interdiktu, který pan arcibiskup od svatosti papežské mítí praví, není ordinován; a touž věcí bude-li se dále odkládati, nijakž konsistoři naší možné nebude obcí a osad ani předních kněžními pořádnými pro veliký nedostatek opatrovati, čímž my vinni nebudeme, poněvadž jsme téměř ustavičně sollicitovali.“⁵⁾ Málo let potom píší Pražané k sněmu již všeobecně, že v znamenitých obcích a někde v několika mlích není kněze žádného.⁶⁾

Stejnou nouzi měli katolíci i podobojí na Moravě.⁷⁾

Nedostatek kněží všelijak nahrazován. Nejobyčejněji tím, že farář jeden shrnul k sobě službu několika far. Někdy přišli na myšlenku kněze sobě aspoň na čas, zvláště k Veliké noci, vypůjčiti. Tak na příklad vypůjčili si Benešovští roku 1556 na dvě neděle kaplana z Prachatic; a byli by toho pohodlí nužného neužili, kdyby byl Vilém z Rožmberka Prachatickým tuze o tom neporučil.⁸⁾

V katolické straně jisté nepopíratelné zásluhy o náhradu kněžstva mají kněží klášterní. Místo aby žili v konventě dle statut svých, ochotně rozbíhali se po farářích a posluhovali. Tepelští cisterciati za panování krále Rudolfa nejméně třicet far v Plzeňstě, v Klatovstě, Loketskú, Chebsku a j. opatrovali.⁹⁾ Křížovníci bez

¹⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 60. 33.

²⁾ Regist. židovsk. popelat. v mus. č. 11. J. fol. 356.

³⁾ Arch. zem. Opisy z arcib. 1564.

⁴⁾ Tamže 1590.

⁵⁾ Sněmy. V. 300.

⁶⁾ Arch. kutnoh. kn. Memorab. Opis v zem.

⁷⁾ Kameníček. Hist. Sbor. III. 36.

⁸⁾ List. prachatic. Opisy v zem. arch. 1556.

⁹⁾ Pfrogner; Kirchengesch. 250.

odporu musili chodit tam k službě, kam je poslal arcibiskup, jich pravý nebo postulovaný velmistr. A při nevalném počtu svém poslušně chodívali tou měrou, že hynuly vlastní zájmy řádové.

Velmi nedostatečnou, anobř škodlivou náhradu měla katolická strana v tom, že přijímala v XVI. věku dosti znamenitý počet polských kněží mezi sebe. Je zcela přirozeno, že k nám přišel asi jen ten, kdo nemohl nebo nesměl doma zůstat. Byli to nejhorší kněží a nejméně vzdělaní.¹⁾ Také jim vadila při všem neobvyklá Čechům řeč. Píše Ondřej, arciděkan horšovotýnský, roku 1573 arcibiskupovi, že má kaplana Poláka, ale ten že spíš pro smích lidem; kázáním nemůže posluhovat.²⁾ Zajímavo, nač svádí Blahoslav ve své gramatice přítomnost polských kněží v Čechách: prý jest jich tu tolik, „protože Čechové již za pilným zaměstnáním nemnoho s náboženstvím se obírají obyčej mají“.

Nouze o kněze přiměla obě strany, katolickou i kališnou, že nejen před svěcením nevybíraly vždy pečlivě v lidech, ale že i potom, dosazujíce kněze k farám, nad všelijakými nedostatky zamhuřovaly oči. Na příklad roku 1600 kněz Martin Fabricius chce v kališné konsistoři býti přijat; konsistoriáné ho přijímají slovy: „Vy jste byl tulák a nepříkladný ožralec, musil byste nezpůsobit nechati, svatá Pisma a doktory vertovati.“³⁾ Toť přec domluvno! Za řádných poměrů byl by duchovní úřad s takovým kandidátem promluvil poněkud jináče.

Z nouze i bez formátu přijímaly konsistoře. R. 1601 přijde do konsistoře dolejší Vavřinec Panonius, aby ho přijali za kněze, ale formátu že nemá; dobří však lidé prý vědí, že je legitimus. A konsistoř mu slibuje přijetí, přinese-li od těch dobrých lidí „kundšoft“.⁴⁾ Téhož roku přijat za konsistorního kněze Pavel Mathiades Kralovéhradecký, farář ve Vlašimi, pouze na list děkana kourimského, svědčící, že u něho měl primici. Formátu neměl.⁵⁾ A kněz Jiří Hanuš Landškronský přišel do konsistoře beze všech všudy listů. Tomu oznámili konsistoriáné, poněvadž nemá formátu, že ho na průbu podají za kaplana do Slaného!⁶⁾ Ovšem nelze nepřipomenouti, když začalo se počátkem XVII. století nejtuzší pronásledování protestantských kněží, že tomu knězi, jenž chtěl býti na oko zapsán v konsistoři dolejší, zdařilo se mnohem lépe, přišel-li bez formátu, než aby vytasil se s formátem vittenberským. Víme to z příhody roku 1601. Kněz Šimon Svoboda, Mělničan, chce býti přijat na list z Vittenberka. Jemuž odpoví konsistoř:

¹⁾ Soud o nich zlý v Bavorovského Postille. 1550. 150.

²⁾ Arch. arcib. Recepta. Opis v zems. 1573.

³⁾ Konsistor. kn. roudnick. fol. 14.

⁴⁾ Tamže 65.

⁵⁾ Tamže 83.

⁶⁾ Tamže 120.

„Nemůžeme, bychom pak rádi chtěli, jest nám od nejvyšších úředníků zemských zapověděno.“¹⁾

Někdy také arcibiskupa obloudil kněz podezřelý, že ho dosadil bez formátu.²⁾

Také z nouze žádná strana nebývala dosti opatrná k přeběhlíkům; konsistoř jedna ochotně přijímala kněze, jenž strhl se konsistoře druhé. Přebíhání bylo tak obyčejné, že si toho, nestalo-li se u téhož člověka několikrát, hrubě lidé nevěšmali; a kněží, kteří se měnili u víře několikrát, čímž dosti jasně svoji ničemnost ukázali, přes to bývali zase přijímáni. O knězi Janovi Locikovi Domažlickém, jež vysvětil kdys arcibiskup, tvrdilo se veřejně, že vrtkavě přestoupil čtyřikrát! Ovšem nutno uvést, že se Locika bránil. Roku 1618 psal stavům, že se mu tou příčinou „před Bohem a angely jeho křivda činí“.³⁾

Zajisté jen nouze o kněze připudila Ferdinanda r. 1535, že psal tak mírně administrátorovi katolickému o vyzdvižení kněze ve Verměřicích, jenž se byl dal mezi Lutherské. Prý aby ho odstranil z fary, ale ne vypudil z katolické strany: chce-li ten kněz „od svého předsevzetí přestati, jsa examinován podle práva duchovního, nejsme proti tomu, aby jinam jeho neměl podati, kdežby o takovém vejstupku méně lidé věděli“.⁴⁾ Z toho zřejmo, jak líbezně zacházeli s knězem odpadlíkem, a to již v prvních létech protestantských; později v těžších časech při konvertitech bez dlouhého examinování přestávali na tom, že se do knihy zapsal a rukou dáním slíbil straně věrnost; teprv od znovuzřízení stolice arcibiskupské pozorovati v knihách dolejší konsistoře nějakou opatrnost. Na příklad roku 1575 do konsistoře podobojích přijde Jan Altomytenus, farář vysocký, jež ordinoval arcibiskup, a žádá přijat býti v počet kněžstva. Administrátor ptá se, je-li ženat. Odpověď, že ne. Tedy administrátor: „My vás od sebe nestrkáme, než, poněvadž nás mnozí sklamali, přijďte v čas sv. Jiří.“⁵⁾ Rok před tím oznamoval konsistoři kališné katolický kněz Gaudus Vimbergenus, „že z ponuknutí božího chce býti přijat k straně pod obojí, která se nařizem Krista pána při večeri Páně spravuje“. Administrátor opatrně se táže, nedopustil-li se v straně druhé ničeho zlého. Odpověď, že ne, a poněvadž je chud, aby mu dali hned místo. Dostal odpověď, že musí nejprve při některém pateru (otci, faráři) do času pobýti a našim ráddům zvykati, a když se uzná jeho hodnost, že opatřen bude. I prosil, aby na něho nevzkládali té těžkosti, aby se mu

¹⁾ Kn. roudnick. konsistorní. 49.

²⁾ Příklad po ruce z r. 1590. Arch. arcib. Lib. provent. I. 1603. Opis v zemském.

³⁾ Arch. místodrž. R. 109. 14.

⁴⁾ Arch. místodrž. Missiv. č. 13. fol. 353.

⁵⁾ Rukop. O. 5. v arch. zem. 303.

dostalo místa stejně tak, jako se jiným prve dostávalo. Však ne-uprosil.¹⁾ Konsistoriáné se báli arcibiskupa.

Touž opatrnost poznáváme stran vyběhlých mnichů. V XV. století strana pod obojí je velice ochotná a šmahem přijímala k sobě. Vyčítá se jí r. 1489 od protivníka, „že papež moci nemá mnicha svléci z jeho rúcha, a vaši pak proti tomu, který mnich pro neřád z kláštera uteče, hned s radostí ho přijmú a z toho rúcha svlekú a oblekú v jiné rúcho; světského kněze z něho udělají.“²⁾ Však roku 1521 usnášejí se kněží pod obojí, že sic vyběhlí mniši mají býti přijímáni, ale ne beze zkoušky.³⁾ Zkouška vynucena asi neschopností nebo nehodností vyběhlých mnichů. Píše kněz Šimon z Habru roku 1529: „Mnich nebo bosák z kláštera nepůjde leč pro svobodu neb že něco spáchal, a ještě nevím o žádném, aby se zachoval, jako na kněze by náleželo... a když jedině umí vyčísti česky kázání, hned chce farářem býti; a skrze ty mnichy v této zemi České všecko to zlé vzniklo.“⁴⁾ V dobách arcibiskupství obnoveného za největší nouze o kněze konsistoř dolejší mnichů ani přijímatí nechtěla. Roku 1574 konsistoř pod obojí oznámí knězi Jiříkovi Pražskému bez okolků: „Poněvadž jste mnich professus, není nám možné a bezpečné vás opatrovati, než můžete se sami opatrovati.“⁵⁾ A přijala-li konsistoř některého mnicha přec, učinila to skoro pokrytě. Na příklad roku 1600 zapsali si konsistoriáné jakého mnicha Jana ze Srěmu na odporučení kněží, ale jen s výminkou, že hned půjde někam na venek, „poněvadž pan arcibiskup vyběhlé mnichy těžce pokutuje.“⁶⁾ Tu opatrnost ovšem vynutil v náboženských zápasech tehdejších strach arcibiskupský.

Podle jiných sobeckých popudů hlavně nedostatek kněžstva to byl, že za všecken čas českého různověrství vyskytovali se v straně katolické a podobojí kněží zhola nepraví, podloudní. Roku 1445 upálen v Praze člověk, jenž se dělal knězem,⁷⁾ a poněvadž se přes ten hrozný trest vždy zase znova přihodilo, že některý laik četl mši jako kněz, nařídil roku 1462 Rokycana,⁸⁾ aby k sloužení mše do kostelů nebyli připouštěni lidé nepovědomí; roku 1478 administrátor zvlášť varuje před nesvěcenými mnichy polskými a německými, sem se vetřelými. Také roku 1521 ukládá se farářům, aby ke mši nepouštěli kněze žádného, leč ukázal svědectví svého kněžství.⁹⁾

¹⁾ Kn. O. 5. fol. 147. arch. zem.

²⁾ Rukop. univ. kn. 17. E. 2. 7.

³⁾ Rkp. up. kn. 16. A. 16. 119.

⁴⁾ Arch. Č. XIV. 363.

⁵⁾ Kn. O. 5. 153. v arch. zem.

⁶⁾ Kn. kons. v kníž. arch. roudn. fol. 2.

⁷⁾ Staří Let. 140.

⁸⁾ Tomek. Praha IX. 169.

⁹⁾ Rukop. univ. knih. 17. A. 16. 119.

Na venkově spíš nahodil se kněz falešný nežli v městě. Roku 1525 píše hejtman třeboňský Jindřichu z Rožmberka, že syn Jakuba provazníka učinil se knězem, dva sedláci, Heřman a Kořínek, vyholili prý mu pleš, a on sloužil mše v Suchdole. Všickni tři dostali se do věže, a hejtman ptá se, co s nimi, když dopustili se věci tak veliké.¹⁾ A právě týž rok obdrželi Milčínští na svou žádost a dovolením Jindřicha z Rožmberka kněze podobojí, jenž v Milčíně a v kostelích okolních naloupil klenotů, s nimiž prchl. Když ho lapili a k soběslavskému právu přivedli, vyznal, že kdysi utekl z kláštera Tepelského s klenoty, že panu Pernštejnovi pobral, 200 kop, a že vůbec není kněz. Byl upálen i s kuchařskou svou která prý o tom šelmovství věděla.²⁾

Také přiházelo se, že sám kněz navedl někoho k falešnému kněžství. Na příklad r. 1567 byl obeslán farář z Bukovníka, proč jahna Jáchyma navedl, aby se činil knězem.³⁾ R. 1571 vyznává Křištof Pruner arcibiskupovi, že byl akolytou, měl jedno svěcení, farář Turek ho však jakožto prostého mládence navedl, aby se za kněze vydal, poslal prý ho do lázně, kde mu proholili pleš, a potom byl u Turka na Malé Straně za kaplana, odkudž odebral se do Roudnice k duchovní správě, až ten podvod na jevo přišel. Po tomto vyznání prosí falešný kněz arcibiskupa, aby mu udělil ostatní svěcení.⁴⁾ O faráři v Čelakovicích Jiříkovi Sučanském ze Sučan došla r. 1596 žaloba arcibiskupa, že hotoví falešnou pečeti formáty nepravým kněžím. Sobě prý také formát tím způsobem pořídil.⁵⁾ Brandejští dostali proti své vůli katolického faráře Václava Hradištského, o němž roku 1597 vyšlo na jevo, že ani knězem není. Člověk ten býval sluhou u sekretáře kapitoly olomoucké, a tu zjednal si podloudně formát, jímž ošidil pražského arcibiskupa. Dovezen jest ku právu hradčanskému, jež odsoudilo ho k vyhnání.⁶⁾

Trestní praksis v XVI. věku nebyla tou měrou přísná proti nepravým kněžím, aby je spálila. Svrchu psaný kněz milčínský byl r. 1525 upálen zajisté spíš pro chrámové loupeže nežli pro klamné kněžství. Roku 1548 sloužil mši, činil kázání a rozdával večeri Páně v Nasavrcích laik Jan Koželuh; měl za to hrdlo ztratiti, „ale učiněna mu milost pro ženu jeho a děti“; vytrpěl u praněře pardus a zůstala mu přezdívka „kněz“.⁷⁾

Při straně protestantské bývala o kněze nouze poměrně nejmenší, než přes to potulovalo se a obživilo se mezi nimi dosti

1) Ms. Historia rosensis. 318. Ms. Výpis p. Šimáka.

2) Tamže. 314. Vypsal a půjčil týž.

3) Arch. arcib. Recept. Opis v zem. 1567.

4) Arch. arcib. Recept. Opis v zem. 1571.

5) Arch. zem. Opisy z arcib. 1576.

6) Tamže.

7) Dačický-Rezek. Paměti I. 109.

nekněží, kteří se za kněze vydávali,¹⁾ ba i laikové bez přetvářky zastávali službu chrámovou v nebytí kněze. V Benešově (Bensen) písař městský Šebestián Rink po dvě léta zastával kněze za roční plat osmi tolarů; ovšem čítával osadě jen postilly kazatelské.²⁾

Na konec slovo o jménech kněžských. Některý podržel po svém posvěcení jméno křtěné a za příjmení přidáno mu jméno místa, odkud pocházel; málo který podržel příjmení otcovské. Mnozí přinesli si ze studií jména na latinu a řečtinu přeložená podle mody humanistické, jiní zase „přefrejmarčili“ si jména tím způsobem teprv po svém posvěcení. Na příklad Šimon Třešnák z Litoměřic dal si jméno Cerasýn Litoměřický; jiný Hruška slul Pyrinus Jaroměřský. Některý, nemoha přeložiti své jméno, přestal na latinské příponě, což na příklad u děkana náchodského roku 1602 divně vypadalo: slul Tobiáš Uštvanýus.³⁾ Že neušetření kněží přezdívek, jež jim byla k jmenům navždy přičiňována, to víme o knězi Janovi Městeckém v Poděbradech, jemuž říkali r. 1564 Sakra.

Před jméno vstavován všem kněžím přívlastek „dvojí cti hodný“; což vykládá Manualník Korandův tak, že „kněží jsou rytíři boží a služebníci Kristovi, tedy dvojí cti hodní.“⁴⁾ Kromě toho přidáván farářům titul „pan otec“ nebo „pater“. Našli jsme jednoho, jež prudce zamítal názvu otcovského, chtěje býti jmenován prostě jen panem Tomášem; prý v kostele je pan otec, kromě kostela je pan Tomáš. Byl to farář v Běcharech, Tomáš Turnovský, ježž konsistoř roku 1575 pro tu svěťáckou choutku zavřela.⁵⁾

¹⁾ Mittheil. f. d. Gesch. d. deut. XXIV. 1855. 48.

²⁾ Tamže 48.

³⁾ Kn. náhd. č. VIII.

⁴⁾ Manualník. Jos. Truhlář. 182.

⁵⁾ Rukop. zem. arch. O. 5. 267.

V.

Správa v Jednotě bratrské.

(První rektori; zřízení kněžstva; potvrzení biskupské; posloupnost apoštolská; obrana kněžství bratrského; soudcové; úzká rada jako konsistoř; biskup ordinátor; sudí; spor s Augustou; starší Jednoty; kollátor; bratrský dům; výchova kněží; učedník; jahnové; zřízení na jahenství; ordinace na kněze; kněz pracuj rukama; coelibat; dohled kněžův na mravy; seniores politici v obcích; vyobcování z Jednoty; registra padlých; mravy kněží bratrských.)

Na počátku byla Jednota „jako dítě mluvití počínající“;¹⁾ však o dobrou organisaci, o správu pevnou postarala se záhy ve svém dětství. Než zřízeno v ní kněžství, zvoleni jsou nejprv tři mužové, bratr Řehoř, Prokop bakalář a Jan Klenovský, k správě mladé Jednoty. Řehoř byl jako patron a patriarcha. Pod správou těch a jiných „rektorů“, jichž uvádí br. Jafet do dvaceti osmi,²⁾ trvala Jednota až po rok 1467. Do té doby rozhodli se řiditelé Jednoty, jakož svrchu zmíněno, že si způsobí kněžstvo vlastní, kteréž by bylo bez mravních vad, neboť od hříšného kněze posluha neplatna. Tedy „okolo léta Páně 1467 zbor sobě v horách učinivše ze všech krajů, z Čech i z Moravy, ještě tu skrže mnohé pilné modlitby i s posty a uptávání vůle boží zkušovavše, k tomu přistoupili, aby kněží služebné sobě zřídili“.³⁾ Volba kněží a nových správců děla se ve Lhotě losem dle písma svatého; losem dělena země Kanaan, los rozhodl v skutcích apoštolských, jím Bůh ukazuje, co se mu líbí;⁴⁾ los je boží soud.

Nejprve vyvoleno dvacet osob, z nich devět mužů a z těch užší volbou tři.⁵⁾ Zvoleni jsou sedlák Tůma z Přelouče, mlynář

¹⁾ Slova Orlika bratra ve Fontes rer. austr. V. 220.

²⁾ Jireček. Č. Č. Mus. 1861. 139. 141.

³⁾ Osvědčení Jednoty proti nářkům nestřídým. 1558.

⁴⁾ Agenda na Horách. Exempl. v univ. knih.

⁵⁾ Obširně vypsanó od Golla v Č. Č. M. 1876. 737. Gindely; Brüder I.

Eliáš z Chřenovic a k nim třetí Matěj z Kunvaldu. Potom šlo o potvrzení na kněžství. První potvrzení kladením rukou učinil přítomný kněz valdický, ale, když si Bratří rozmyslili, bylo jim toto potvrzení nedostatečno. Chtěli mítí potvrzení biskupské. Bratr Michal, kněz druhdy římského svěcení, došel si pro biskupství k Valdenskému biskupu Štěpánovi do Rakous, o němž byli Bratří přesvědčeni, že successí souvisí s apoštoly; vrátiv se Michal vložil ruce na Matěje Kunvaldského a učinil ho biskupem, druhé dva rukou kladením zřídil za kněze; od nového biskupa bratrského naopak hned dal se potvrditi za kněze. A bratrský biskup potom stvrzoval jiné kněze v Jednotě.¹⁾ Takž zřídili si Bratří kněžskou vládu „z posvěcení“.

Že byl při prvním svěcení kněz druhdy římský, v tom si Bratří vždy nemálo zakládali. Vypravuje devadesát let po prvním svěcení bratrský spisovatel²⁾ s patrnou pochlibou, že tehda „nebyli sami lejci, totiž lidé toliko obecní žádného svěcení nemající, ale měli mezi sebou kněží, kněžství římské mající, ano i biskupství, protož s těmi to vše řídili“. Když Bratřím bylo vyčítáno od protivníků, že nemají pravých kněží, poněvadž se jim nedostává posloupnosti apoštolské,³⁾ ukazovali rádi na onoho kněze Michala s posloupností apoštolskou, píše: „Kněz Michal měl posloupnost a uvedl ji k nám jako ratolest, což měli Římané (katolíci) dobrého, až i kněžství, to možno od nich vzato býti, a sv. Pavel neužíval titulu biskupa a také ruce vzkládal.“⁴⁾

Svého kněžství hájiti musívali Bratří v pozdějších létech i proti Lutherským. Stanoviště a obranu Bratří lze dobře postihnouti z kázání, kteréž r. 1600 konali v Strážnici při svém sněmě bratrském. Tu pravili, že církev římská, ač zavedena, však vždy může za částku církve obecné slouiti, jakžkoli sic celou obecnou církev sobě připisuje, když tedy ona, Luteráni a jiní sobě kněze volí, proč by Bratří neměli. „Chlubí-liť se Luteriáni, že mají znamenitého člověka doktora Martina, že byl kněz svěcení římského, i my můžeme totéž říci, že kněz Michal žamberský byl svěcení římského, kterýž kněžství služebné do Jednoty vnesl; pakli starodávností se honosí, můžeme nad Luteriány honositi se, že starší jest svěcení služebníků v Jednotě, neboť svěcení kněží u nás začalo se r. 1467, mezi Luteriány pak 1525.“⁵⁾ Neměli by tedy Luteriáné Jednotě utrhati.

Luterští chtívali, aby si Bratří pro svěcení chodili do Němec, poněvadž jich domácí svěcení není řádné. K tomu odpovídají v synodě svrchu řečené Bratří s hořkým posměchem: „Proč do Němec pro kněžství nechodíme, můžeme i my říci, proč oni k nám

1) Dle Golla, jenž spletitě ty věci zevrubně objasnil. Č. Č. Mus. 1885. 51.

2) Osvědčení Jednoty; tisk z r. 1558.

3) Šturm v knize Srovnání víry.

4) Synody bratrské, rukop. v museum.

5) Rukopis musejní bratrský o synod. a j. fol. 20.

nechodí, poněvadž naše prvnější jest o 58 let než u nich ordinování; nechodíme tam proto, že také pořádné svěcení máme doma, an leda baba, má-li doma uhlí, nechodí pro ně k sousedům; . . . a to jejich svěcení nemůž býti bez podezření, neb odsud běží z markrabství tam leckdos, a onino pak ordinují ty, jichž života nejsou povědomi; toliko na připsání některé osoby dává se jim kněžství; čím jest lepší jejich kněžství, snad tím, že oni je prodávají a kupují, některý za pár nožů křtěnských (rozuměj novokřtěnských), některý za některou kýtu, některý za dobrý sýr český.¹⁾

Také vyčítávali protestanté, že bratřští kněží nemají o svém kněžství žádného formátu či „fedrovního listu“; i k tomu Bratří odpovídají r. 1600 s výtkami, že formátů nepotřebují, apoštolové také neměli formátů, a formáty protivníků jejich že jsou pro svou stejnost podezřelé, chválí se v nich vždy stejně „ctný kněz, a on ožralec, nečistý člověk“; důkaz prý na Vrbíkovi; Bratří ho vyhnali, a on ve Vratislavi dostal formát, že ctný, strážlivý muž, a on zlojce i „svého plodu vlastního vražedník“; umě-li prý kde kněz, vdova pozůstalá prodá formát knězi jinému, nebo odtrhne pečeť od něho a přitiskne k jinému. Prý jsou všechny důvody proti bratrskému kněžství a jeho původu jen slaměné.¹⁾

Týmž smyslem, byť ne tak prudce, Bratří osvědčovali a hájili svého kněžství v spisech tištěných. Roku 1558 v Osvědčení Jednoty čteme, že jinam o ten úřad svatokupecky a s lehkou nevážností neběží, z pravdy úřadu Kristova neboli s kněžství že oloupiti se nedají, předkové mnohé počty z kněžství Kristova služebného že činili jsou znamenitým lidem, králům, knížatům i všem vůbec a zvláště v knize „O církvi“ l. 1522, k tištění od bratra Lukáše dané, ano i ve zvláštní knížce o původu Jednoty vytištěné, odkudž každý zprávu toho světlou vzíti sobě mohl.²⁾

Zřízení „svatovlády“ v Jednotě oddána duchovní správa kněžím dle zásady, že moc klíčů jest jejich; ale v správě měli účastenství také nekněží dle zásady, že moc klíčů dána jest každému sboru křesťanskému.³⁾ Při knězi v každé obci bratrské byl výbor soudců či seniorů (seniores politici seu populi), kteří spravovali jmění kostela, chudinství a ve sporech byli prvou instancí; kněz byl instance druhá; na čele organizace bratrské byla úzká rada stojící po boku biskupa bratrského; úzká rada, jsouc konsistoří, byla ve všech věcech třetí instancí; její povinností bylo i několikrát za rok scházeti se k úvahám o řádech a učení v Jednotě i k soudům a vůbec míti měla péči o potřeby vsí Jednotv. Od rady a starších bylo odvolání k synodě či k sněmu neboli koncilu, do něhož scházeli se kněží s laiky. Synody rozhodovaly o víře a disciplině,

¹⁾ V témž musejním rukopise o synod. bratrsk. r. 1600.

²⁾ Osvědčení Jednoty. Tisk r. 1558.

³⁾ Slova konfesse bratrské z r. 1535.

o personálních při správě duchovenské, žádající poslušnosti neobmezeného. Scházeli se generální sněmové v neurčitých lhůtách někdy i po několika letech; synod trval tři, čtyři dny, začínal se pobožnostmi a kázáním a končil se obecným posluhováním čili přijímáním svátosti oltářní. Byly také synody pouze kněžské; scházely se i ročně a účast v nich měli členové užší rady a kněžstvo z osad. A byly ještě menší synody, na nichž úzká rada jednala jen s obmezeným počtem kněží, kdykoli bylo potřebí.

Členové úzké rady, jichž bývalo sprvu málo nad deset, později obyčejně ne víc než deset, bývali voleni ze vsí Jednoty, z kněží i z laiků, volba děla se ode všech bratrských osad, místo přísahy sliboval zvolený člen věrnost „pro odplatu koruny blahoslavené“; druzí rukou podáním přijímali nového radu mezi sebe. Členové užší rady nebydleli pohromadě, než byli po Jednotě roztroušeni, poněvadž povinností jich bylo vykonávati obhlídky po osadách.

Biskup bratrský čili senior Jednoty byl hlavou při správě a jediný ordinátor kněžstva bratrského.¹⁾ Tím stalo se, že měla ústava bratrská poněkud ráz monarchický; senior byl jako nějaký papež; není pochyby, že bratr Řehoř, původce nejstarší organizace v Jednotě, zřídil věc poněkud dle vzoru katolického. Dospívající Jednota uznala za moudré monarchického rázu se zbaviti. Od roku 1499²⁾ má Jednota místo jednoho biskupa čili seniora tři i čtyři, kteří se střídali v „prvotnosti“; jeden z nich byl za vrchního soudce, jenž řídil obecné pře, bral k sobě na rozhodnutí i od starších krajských nesnadné pře, a čeho nemohl sám ke konci přivésti, vznášel na vsi radu úzkou. Ostatní biskupové měli právo ordinace kněžské, potvrzovali zvolené do rady, pečovali o chudé a visitovali.³⁾

Takž „založeno to tělo, aby nebyla papežská monarchia, ale aristokracie tovaryšská“; spořádali si „jako nějakou konsistoř na způsob poněkud apoštolský“,⁴⁾ ačkoli „pro řád a potřebu mnohou“ ještě bratr Lukáš do r. 1528 vedl správu Jednoty za několik let vlastně sám. Znameníť muž ten v kšaftě svém zřejmě vyznává, že zkusil, kterak sám jeden na tom místě vstavený nemůže dosti činiti; „protož radil bych, aby dva na Moravě a dva v Čechách ustavení byli k břemenům těm, a v ouzké radě aby toliko z těch jeden byl postaven k soudu zavírání a což potřebí k ordinování a jiní suffrachánové buďte.“⁵⁾

¹⁾ Obšírný výpis organizace bratrské u Gindelyho; Brüder. I. 53. 80. 81. 84. Též Bucholtz. Ferdin. VI. 554. A v dekrettech 25. 26. 27. 28. 34. Též v zprávě Lasitii Poloni de eccles. disciplina Fratrum Bohemorum, psané kolem roku 1585.

²⁾ Lasitius rok 1500 uvádí.

³⁾ Dekrety. 26.

⁴⁾ Slova br. Jafeta. Č. Č. Mus. 1861. 143. Rukop. univ. knih. 17. I. 3. 137. O změněném rázu Jednoty od konce XV. stol. Goll. Č. Č. Mus. 1887. 300—302.

⁵⁾ Fontes rer. austr. V. 224.

V době pronásledování za krále Ferdinanda, když Augusta biskup vězen byl na Hrádku, ocitla se vrchní správa bratrská v nesnázích nevídaných. Úzká rada měla v sobě pouze sedm členů; nad to bylo tehda spravovati i polské a pruské osady bratrské, jichž bylo víc než třicet. Úzká rada při svém zmenšení a nouzi vzkázala Augustovi o dovolení k volbě nového biskupa; vězněný biskup nedovolil, ba ani nechtěl, aby rada se rozmnožila novými členy. Toužil dle slov Jafetových „až na špic a monarchou býti“.

Však „dorostly naň mocné děti“. ¹⁾ Roku 1552 sešli se Bratři v Přerově a zvolili Černého a Červenku za biskupa; spolu doplnili radu a vysvětití dali kněží dostatek. Pět let potom zase proti vůli Augustově vybrali si nové dva seniory, Israhele a Blahoslava, z nichž první měl jako biskup spravovati osady polské a pruské.

Za to r. 1559 vyslal na ně ze žaláře svého Augusta klatbu, na kterou se rada ani seniorové hrubě neohlíželi; ²⁾ teprve r. 1561 dala úzká rada a seniory, v Přerově shromáždění, biskupovi Augustovi k jeho kletbám příkrou odpověď, v níž mu vyčítají na vzájem nezbednost a nezpůsoby, oznamující, že v Jednotě nemá panovati jeden jako papež, zvláště ne, je-li nepřítomen; správa Jednoty že jest při radě, a v ní pospolu se syuodou jest vůle boží. Rok potom v nové synodě zbaven Augusta kněžství v Jednotě, ale když z vazby mnoholeté se mezi ně, kterým se byl tolik odcizil, navrátil, snesli ho až do jeho smrti, ač ne bez dalších třenic a kyselostí. Píše o biskupovi tom, jenž byl pro Jednotu mučedníkem, bratr Orlík ve svých pamětech: „Způsobil Jednotě, zvláště předním osobám v radě, jakož ve vězení tak na svobodě zármutky, potom z příčin hodných i nemocí jeho, když sám za to žádal (quod negat) odpočinutí od prací mu dáno . . . předivných silných a neustálých myslí člověk a přenesnadný pustiti to, co on usoudil a míti chtěl, skoč zhůru neb dolů“. ³⁾

Roku 1567 stala se při správě bratrské proměna, ale jen co do jména. Jméno „úzká rada“ stalo se prý obecněstvu mimo Jednotu nesrozumitelné; vhodný název konsistoře nebo kapitoly prý není přijat, tedy nechať od té chvíle zovou se seniory i rada „staršími Jednoty“ na rozdíl od starších, kteří byli předloženi jednotlivým zborům čili obcím. ⁴⁾

Ze čtyř biskupů býval až do konce Jednoty vždy jeden odeslán do Polska; jeden sedal v Boleslavi, ostatní byli díl na Moravě, díl v Čechách. Na počátku XVI. věku uvádí se jeden biskup český přední, druhý český, přední moravský a druhý moravský. ⁵⁾

¹⁾ Č. Č. Mus. 1861. 152.

²⁾ Obšírně u Gindelyho; Brüder I. 408. 435.

³⁾ Fontes rer. austriac. V. 258.

⁴⁾ Dekrety 1567. též Gindely; Brüder II. 470.

⁵⁾ Č. Č. Mus. 1861. 156.

Vnitřní rozvoj správy bratrské bral na se bezpochyby příkladem církve kalvinské ráz čím dál demokratičtější. Moc biskupů byla omezena užší radou, a ta synodou;¹⁾ lidé svěťští sdíleli se o práce správní s kněžími čím dál více . . . Však náležel-li dědičný pán k Bratřím, sbor bratrský neupadl pro to samo v nížádnou závislost na světské vrchnosti. Kdežto kněží podobojí a protestantští bývali zhusta v nedůstojné služebné závislosti na pánech, kněz bratrský nebyl dle případných slov Denisových sluha než přítel pánův.²⁾ Nezávislost zborů na vrchnosti světle již z toho patrna, že kollátor neměl pražádné moci při dosazení bratrského kněze na panství; kněze poslala a dosadila úzká rada, buď s ním pán spokojen nebo ne. Ale že se světská vrchnost do leccého pletla leckde, to poznává se z nejedné zprávy. Někdy i panské dámy aspoň ženskou zvědavostí překázely. Zapsáno o urozené Bohunce na Rosicích († 1549), že byla sic velmi pobožná Sestra, ale všetečná drobet, „všecko ráda zvěděla a mohla-li také kdy i to, co Bratří starší v radě zavřeli“.³⁾

V jednotlivých obcích, kde žil Bratří větš počet,⁴⁾ bylo stře-diště bratrského života v „bratrském domě“, který býval na blízko bratrského chrámu čili zboru. Několik let ovšem proběhlo, nežli Jednota mohla pomyslet na zřízení domů a výstavných zborů; i v první vzorné obci bratrské, v Kunvaldě, za kolik let sloužili Bratří bohoslužbu v soukromých bytech, a rovně tak asi bydlil kněz v některé chalupě.

První bratrské domy v Čechách a na Moravě vznikly darováním Adama z Cimburka, jenž byl syn Johanky z Krajku; ten dal Bratřím v Tovačově místo na dům a též tak Bratřím v Bole-slavi.⁵⁾ Stalo se r. 1496. K domům bratrským odkazy oddávána potom mnohá nadání gruntovní;⁶⁾ vrchnosti bratrské listy nada-cími osvobozovaly domy ty poplatků, robot, vojny, ponůček a jiných povinností všelikterakých. Bratrský dům náležel vsí obci bratrské, bez vědomí starších nic od něho nesmělo býti přikupováno ani odprodáváno.⁷⁾

V něm bydlil duchovní správce zboru bratrského a jeho kněžští pomocníci; však domy bratrské byly zároveň vychovatel-

¹⁾ Dekrety. 1562. 208.

²⁾ Denis-Vančura. Konec samost. 541.

³⁾ Zápis br. Orlika ve Fontes rer. austr. V. 235.

⁴⁾ Dům i v Trhové Kamenici r. 1558. Kn. komor. soudu G. 14. fol. 88.

⁵⁾ Viz privil. mladobol. ruk. c. knih. 45. 1544. potvrzuje tu Arnošt z Krajku listy Adama Tovačovského, Johanky z Krajku atd. dům, v kterémž nyní Bratří starší jsou tu v klášteře vystavený a také zbor při tom i s křehovem.

⁶⁾ Ze starého archivu bratr. uveřejnil Müller v Sbor. Hist. III. 204. z let 1503—1614 hojnost všelikterakých nadání toho způsobu.

⁷⁾ Dekrety z r. 1534. Viz o bratrských domech obšírné pojednání od Brandla v Mat. Mor. r. 1882.

nami mládeže ke stavu kněžskému; bydlili tedy v bratrském domě správce zboru s pomocníky a učedníky i se sluhami. Proti správci sluli všickni společným jménem „čelednost“.¹⁾ Přišel-li biskup na visitaci, bydlil v bratrském domě se svými radami a měl tu opatření; tu také bydlívali kněží o synodách. Sem uchýlovali se také pocestní Bratři jako na bezpečnou a přívětivou hospodu, neboť hospitalitas inter ipsos maxima, dí Lasitius o Bratřích; učedníci a jiní mladí myjí hosti nohy, aniž bez dárku potom odchází svou cestou dále.²⁾ V bratrských domech bývala zároveň škola i dílny řemeslné, vímeť, že při výchově mládenců k stavu kněžskému hledělo se podle literního učení i na řemeslo, jímž zvláště v starší době měl se i kněz bratrský živiti.

Abý neměli Bratři se svou školou v domě překážek od škol jinověreckých, bratrské domy dostávaly od vrchnosti privilegium i tou příčinou, že mohou školu svobodně držeti;³⁾ také proti místním cechům vydávaly a stvrzovaly některé vrchnosti Bratřím svobody,⁴⁾ aby totiž poctivé řemeslo v domě bratrském pokojně dělali a cožby udělali, to bez překážky v domě i v městě a kdekoli na trzích, jarmarcích svobodně aby prodávali a zase v koupi na trhu s jinými řemeslníky a obyvateli ku potřebě živnosti své aby měli plnou svobodu.⁵⁾

Náleželo-li k domu bratrskému pro hospodářství chovati dobytek skotský a jiný drobný, vydáváno i tou příčinou Bratřím dovolení, aby bez překážky jiných domácích směli svým pastýřem dávatí ho pásti.⁶⁾ Ve Veliké obdrželi Bratři od Jana Fridricha z Žerotína r. 1610 i svobodu v domě bratrském vařiti pivo, „však jiným za peníze neprodávající“.

Podle svého úkolu dům bratrský uvnitř byl zřízen. Byly v něm místnosti školní, dělnické a skromná fara; to jest správce zboru měl tu světničku, sklípek a komůrku na spaní. Všecko nářadí v domě náleželo obci bratrské, a proto bývalo pilně v inventáře zapisováno;⁷⁾ z inventářů patrnó, že v domě bratrském nejprv bylo chovati nádoby chrámové čili „posvátné věci“; v Uherském Brodě r. 1601 měli medenice ke křtu, konvičky, šátky vyšívané, rouchy na kalichy a pod kalichy, koberce hedbávné, kalichy stříbrné a cínové, formy k pečení chleba, svícny na oltář mosazné

¹⁾ Brandl l. c. 165.

²⁾ Zpráva Lasitiova. Joh. Lasitii discipl. Fratr. 342.

³⁾ Privil. v Kounicích r. 1571. Jiří z Zástřizl dává dům, aby tu měli správce byt, školu „k cvičení dítek i mládeže uměním svobodným neb jazykům“. Müller. Hist. Sbor. III. 206.

⁴⁾ Tamže privil. z r. 1569 „dům, v němžby správce i Bratři bydliti a řemeslo provozovati mohli“.

⁵⁾ Slova z privil. Jana Fridr. z Žerotína a na Strážnici, r. 1610 daného Bratřím ve Velké. Brandl v Č. Mat. Mor. 1882. 162.

⁶⁾ V témž privil.

⁷⁾ Dva zajímavé uveřejnil Brandl l. c. 154. Jeden z Brodu Uher., druhý z Veliké (1601. 1605.).

a železné, knihy a jiné ještě kusy k chrámu příslušné. Byla tu také jako v jiných domech bratrských librář.¹⁾ z níž knihy půjčovány obci ku čtení. V světlici kněžské v Brodě vše prosté; přepych jen ve „dvou fladrováných lžících se střenky stříbrnými“, patrně určených biskupům, když přicházeli visitovat. Znamení-
tější počet šatů ložních svědčí o častých hostech, jimž také určena „hosténice“ pod krovem. Dvanácte necek podle jiného mnohého dřevěného nádobí v domě bratrském svědčí o čistotnosti obyvatelů; v dělnici brodské jsou zapsány věci krejčovské (cihly železné, nožnice, lokty) a hromada věcí tkalcovských, stavů 5, brd 30, rejkanů 15, cívek velikých 21, paprsků 18 a jiných kusů toho řemesla víc.²⁾ V dome chovány také pokladnice, truhlíčky sbíreční a almužní.

Že některý kněz v bratrském domě hospodařil s věcmi svěřenými zle, to zjevno z usnesení r. 1555. Tehda biskupům uloženo, aby přihlíželi, neboť prý správcové obecné věci mrhají, sobě nezřízeně osobují, šaty ložní derou, vysypávají, knihy rozebírají.³⁾

V bratrských domech zvláštní péče byla k vychování kněžstva. Domy byly, jakož řečeno, semináři bratrskými (domesticus ministrorum convictus). Té výchovy poněkud si všimneme od počátku až po kněžské vysvěcení.

Výchova byla přísná a toho rázu, jako mívaly mnišské řehole za dob největšího květu přísnosti. Vypravuje Lasický, že byli vychováváni chlapci tak, aby o světě nevěděli ničeho.⁴⁾ Správce zboru a hospodář v domě byl povinen vésti pacholata pilnou prací k známosti písem, pobožnosti, pokoře, poslušnosti co největší, a při tom k umění literárnímu a řemeslné práci.⁵⁾ Všecko na hodinu rozpočítáno. Jakmile ráno se zazvonilo, pacholata spolu s čeledí vstávala a oblekše se modlení první konala; hodinu pak učila se; po hodině shromáždilo se všecko obyvatelstvo bratrského domu, muži i ženské, pozpívali zbožně, správce přečetl kus písma, učinil výklad a po modlitbě rozešli se každý po své práci. Hoši ovšem do školy a ze školy do díla hmotného podle své schopnosti vybraného. Řád lešenský dí: „Mají mezi sebou rozdělené povinnosti všickni, což jich jest v které čelednosti, aby každý z nich věděl, oč pečovati, a učil se hned z mládí zvykati pracem a pozorlivostí na povolání své, aby na světě darmo chleba nejedl.“

V určitou chvíli před polednem byl oběd. Modlitbou a zpěvem se začínal i skonával. Jídla při něm velice prosta; při jídle nesmělo býti prázdných hovorů; bylo slychatí jen zase modlitbu

¹⁾ Č. Č. Mns. 1866. 203. Brandl o librářích v Kralicích.

²⁾ Brandl. Č. Mat. Mor. 1882. 157. 160.

³⁾ Dekrety. 177.

⁴⁾ Johann. Lasitii discipl. Fratrum. 336.

⁵⁾ Řád Lešenský o tom; citovaný obsírně v Brandlovi I. 166. c. Řád ten, jakkoli psán teprve r. 1632 poskytuje obraz života, jaký byl dávno obvyklý. Též Lasitius str. 336.

nebo nábožnou rozmluvu, kteráž měla býti pro mladíky cvičením a výchovou; mladší při jídle říkali z paměti katechism, žalmy a lehčí kusy z písma, zrostlejší odříkávali kusy nesnadnější a vypravovali, co slyšeli na kázání. Ze starších namítal na konec některý otázku theologickou, k níž všickni své zdání oznámili, až naposledy správce vysvětliv ji závěr učinil. Místo theologické otázky čítali z biblí kapitolu,¹⁾ také čítány jiné spisy pravověrné (orthodoxi) a postilly.

Po obědě zase práce ruční i školní, kteréž, přetrženy jsouce v hodině nešporní modlitbou, trvaly do večere, která byla zase velmi střídma. Po ní dali se obyvatelé bratrského domu do pobožných zpěvů, sprostější zpívali písničky a žalmy, žákovstvo drobné i dospělé pěli sbory umělejší, figurálné. Po společné modlitbě šlo se spat. *Primo noctis crepusculo cubant*. Ženská čeleď spávala zvlášť na hůře nebo „na podlaze“. Nočního sedání a „koutkování“ netrpeno; tím méně propuštěno komu, aby v noci dal se v toulky. Správce sám zavřel dům a klíče schoval.

Že pachole nic samostatného nesmělo konati bez zvláštního povolení správce předloženého, toť plyne již z přísné kázně v domě; ba ani zrostlí a dospělí členové čelednosti bratrské o své vůli nesměli vycházeti, jednati, listů psáti ani přijímati, v nijaké cizí, světské věci se plésti.

Když pachole v této přísné kázni dospělo v mládence, bylo podle uznání správce dovedeno na synodu, kdež starší přítomní je vyzkoušeli z katechismu a z některých epištol; pak v plné hromadě promovali k prvnímu stupni kněžské služebnosti bratrské, jenž slul akolutský, též učednický nebo i „podjahní“. Slavnost této ordinace začínala se jako všecky jiné ordinace v Jednotě případným kázáním, jež se táhlo k povolání kněžskému, k následování Krista, po tom mládenci postaveni v řadu a tázáni o svém úmysle pobožném, chtějí-li se za učedníky dáti Kristu pánu v Jednotě? Chtějí-li starších a správců poslouchati? Když jim povinnosti přčteny, a oui rukou dáním slíbili poslušnost, vyhlášení jsou za akoluthy. Staří akoluthé je přijali mezi sebe podáním ruky. Řízení končeno modlitbou a požehnáním.

Učedníci pokračovali v domě bratrském v učení. Cvičili se v theologii, pokud byla k tomu při nich pochopnost, učili se velikému katechismu na pamět, evangeliím, epištolám, žalmům, celé biblí i písním duchovním. Vedeni byli i k tomu, aby na texty písma činili nějaká promluvení, napomínání k modlitbám, slovem, aby chystali se pomálu k nejdůležitější práci kněžstva bratrského, ke kázání. Jináč mívali akoluthé povinnost otvírati zbor (kostel) a zavíratí, zvoniti, při tmě rozsvěcovati světla a vůbec posluhovatí v chrámě, v čem jaká potřeba. Pomáhali i v nízké škole, vyučovati malé děti katechismu. Se správcem nebo jeho pomoc-

¹⁾ Řád domácí zevrubně u Lasického. 339. 340. a násl.

níky chodívali učedníci na cesty, jsouce jim tu stejně jako doma k posluze. Byla-li nouze o kněze v menším zboře, mohl býti vyslán učedník, aby přečetl shromážděným písmo s výkladem, aby začal písničku a vykonal modlení.

A při tom všem měl dbáti literního svého pokroku, v kteréž příčině ovšem teprve od té doby, co Jednota se přiklonila ke klassickým studiím, učedníkům nastaly tužší práce. Pokud stačila domácí škola, zůstával učedník při ní, časté zkoušky prokazovaly, kam pokročil; když nestačila škola, vysílání učedníci do ciziny.

Jednota nebyla ani v prvních dobách bez intelligence, však byl mistr Havel ze Žatce (1460), jenž školu vyzdvihl bratrskou, a Prokop z Hradce († 1507) učenci hned z členů prvních, ale měli vzdělanci se staříky tuhou práci, nežli je přesvědčili o dobrotě a prospěšnosti latinských studií a filosofických. Staříkům byla učenost prázdnou marností, která, jakož na jiných viděli, mnohé lidi pranic nezušlechtovala. Ba tušili v učenosti úpadek a zahynutí Jednoty. Teprv když Luther Jednotu napomenul, aby umění jazyků k theologii připojovala, býval větší pozor na to. Vysílaje r. 1549 sněm v Prostějově mládence na učení cizí, uznal za dobré tomu činu za důvod položití protest proti pomluvám obecným, jakoby Jednota úmyslně a potupně vším školním literním uměním pohrdala.¹⁾ Nechuť některých mužů proti vyššímu vzdělání v Jednotě nepohasla docela ani potom, když uznána potřeba jeho pro vnější obranu. Musil r. 1567 proti Bratrům, vědám nepřejícím Blahoslav psáti;²⁾ a vždy vyskytl se některý i dlouho potom, že smýšlel tak jako Bratr Stavon († 1600), správce v Boleslavi, jeden z rady, který jsa literního umění nehrubý milovník, kladl vždy muze nevzdělaného nad učeného.³⁾ Jest podivno, kterak z téže Jednoty, která se učenosti dlouho bránila, Komenským vyšlo světlo, jímž se veškeré školství obrodilo a dospělo v nynější moderní ráz.

Že akolythé a s nimi všickni jiní Bratří byli vždy varováni některých věd, jako astronomie, práv a mediciny,⁴⁾ tomu se nelze podivovati, ty vědy měli Bratří za nekřesťanské.⁵⁾

Vysílajíce akolythu na cizí učení, starší brali na sebe povinnost, že budou za něho a na něho platiti, ale na vzájem musil

¹⁾ Dekrety. 167.

²⁾ Č. Č. Mus. 1861. 372. Zoubek Besed. učit. XV. 67. 68. a d. Müller. Monum. Germ. Hist. IV. 327. 334.

³⁾ „Více smýšlel de idiotis nežli de doctis viris.“ Fontes rer. austr. V. 294.

⁴⁾ Ale měli lékaře i v samé Jednotě, jenže k jich zaměstknání pořád hleděli s nedůvěrou. Čtemeť v pamětech bratrských (Fontes rer. austr. V. 227.), že Vít, lékař v Přerově, byl kantor v zboru za mnoho let, potom v Přerově se rozmohly čarodějnice a toho lékaře otrávil.

⁵⁾ V synodě bratrské v Žeravici 1592 senior Aeneas varoval. Gindely. Brüder. II. 326.

učedník také k povinnostem svým zapsati se. V reversu, jež vydal roku 1601 Jiřík Erastus starším, slibuje učedník, že bude vždy pobožně a ctnostně se chovati a učení že bude pilen; až se něčemu naučí, prý vrátí se a sloužiti bude v Jednotě.¹⁾

Měli Bratří v sobě od počátku jakoby přirozený pud shromažďovati o všech věcech zkušenosti co možná nejhojnější; proto také vysílajíce mladíky ven, nepřestávali na jediné vysoké škole; měli svůj dobrý úmysl, aniž schvalovali jen tak zhola obecný zvyk tehdejších studentů, kteří se potloukali školu od školy.

A což umívali starší bratrští své studenty kontrolovati! Brali si je po čase domů, aby prodleli u správce některého v bratrském domě, kterýž brzy vyzkoumal, umějí-li co nového a nevzali-li v mravních zásadách bratrských pohromy. Dobře tento pochod vychovací zřítí při rozvoji slavného Bratra Blahoslava. Roku 1540 stal se čeledínem v Prostějově v domě bratrském, kamž náležel po šest let, odtud dán k jinému hospodáři a konečně do Bolešlavě k Černému, kdež pobyl v čeledi jakožto učedník do roku 1549. V tom čase dvakrát ho poslali do ciziny, vždy jen na rok, do Kolobřeha a Vittenberka. Posledního roku (1549) vyslán pak do ciziny na kolik let; byl dobře prozkoumán, věřili mu, a teď šlo jen o to, aby hodně mnoho zkušeností přinesl. Studoval v Kralovci, zašel do Polska, aby viděl, jak tam Bratřím se vede, odtud odebral se na studie do Basileje.²⁾ Tím skončila se jeho učednická výchova.

Pro své spojení s protestanty německými Bratří vedli svoje učedníky, ba i malé žáky k tomu, aby učili se jazyku německému. Bratr Orlík, jenž sestavil veliký počet životopisných zpráv o kněžích bratrských, vždy pečlivě připomíná jako s pochlibou, který z nich uměl německy. Bratří sami německy nepsali, ale Němce mezi sebe i do učení brávali rádi, aby jimi obsadili zbory německé. V domě bratrském se Němec velmi snadno sčestil, takže se potom hodil k obojí službě.³⁾

Chtěl-li učedník vystoupiti z bratrského domu, měl správce dle instrukce z r. 1594 přihlížeti k tomu, má-li nespokojenec dar k službě boží čili nemá. Neměl-li, ihned mohl býti propuštěn. Stejně tak mělo se naložiti s mladíkem, který sic dary měl, ale při němž nalezeny zlé způsoby. Ti jsou „kobylinky chléb Kristův zžírající“.⁴⁾ Hodného učedníka měl snažiti se správce udržeti v domě a vychovati do konce.

¹⁾ Diplomatař v mus.

²⁾ Č. Č. Mus 1864. 310.

³⁾ Němec Šebastian Biaereus Erfordensis (+ 1604) byl správce v Hrobci, v Stolinkách, Tuchoměřicích. *Fontes rer. austriac.* V. 298.

⁴⁾ Dekr. 164.

Po čase stávali se učedníci jahny či diakony.¹⁾ Ordinance na jahenství děla se slavnostně. Starší je dobře vyzkoušeli, přijali zprávy o jich umělosti, o životě, o poslušnosti; vyptali se na úmysl, chtějí-li již docela oddati se službě duchovní, jsou-li z poctivého lože čili nejsou-li synové „postranní“.²⁾ O slavnosti učiněno kázání, při němž důrazně vyloženo, že bývali v první církvi tak jako teď jahnové; také vykládal kazatel, jaké ctnosti mají zdobiti jahny; při svěcení v Strážnici kázal r. 1600 Sperat, že jahnové mají míti dobré svědomí, upřímnost myslí, osvětlení pravé.³⁾ Když kandidátům přečteno o povinnostech jejich ještě zvlášť, zavázali se slibem a ordinátor vzkládáním rukou je potvrdil za jahny. Podáním rukou starším a kněžím přijat jahen v závazek a staří jahnové přijali nové též tak rukou podáním ve své tovaryšství. Modlitbami a žehnáním skonala se slavnost.

Z povinností jahnu bylo na prvním místě pilnější studium theologické.⁴⁾ Synod bratrský r. 1600 ustanovuje, aby jahnové písmo sv. a „psaní Jednoty“ pilněji a soudněji nad předešlý čas čítali. A poněvadž jahen i na dále bydlil v domě bratrském pod dohledem správce duchovního, týkaly se ostatní povinnosti jeho těch prací, jimiž měl diakon pomáhati správci. Tedy měl dítky ve škole i ve zboru katechismu vyučovati, mládence, tovaryše vandrovní i čeleď v domě na péči míti, co nechvalitebného kde shledá, oznamovati, nemocné navštěvovati a těšiti, k čemuž přidává synoda r. 1600 ještě tu povinnost, aby „s počátečnými mluvil“; patrně měl býti instruktorem nejmladších učedníků. S radou představeného měl jahen na péči také chudé a sedával v radě bratrských soudců (laiků) obecních. V chrámě mohl s dovolením svého „předloženého“ křtem i oddavkami posluhovati⁵⁾ a nebylo-li při valném zboru dostatek kněží, mohl sloužiti jahen i svátosti oltářní, a to kteroukoli její částí. Na konec bohoslužby však požehnání dávati nesměl.⁶⁾

Důležitý úkol jahnu byl pilně připravovati se ke kázání a „daru kazatelského se zmocňovati“. V řádě lešenském tou příčinou bylo nařízeno, aby všickni — od zrostlejších učedníkův začínajíc — již v pátek přemýšlovali o službách božích nastávající neděle. V sobotu ráno po modlení měl každý vyložiti správci, kterak by promlouval na nedělní evangelium, kdyby na něho při-

¹⁾ Vyčítali Bratři podobojím, že tyto dva stupně, podjahní a jahenský přeskakují, dosahující ve Vlaších svatokupecky hned třetího; každý prý přijde ze Vlach hned s pleší a s formátem. Dialog dvou formanů v mus.

²⁾ Ordinance při shromáždění služebníků v Strážnici r. 1600. Rukopis musejní.

³⁾ Tamže v mus. Služba k řízení jahnu obšírně vypsána v Dekr. 47.

⁴⁾ Joh. Lasitii De eccl. discipl. 337.

⁵⁾ Rukop. o synodě Strážnické r. 1600. v mus.

⁶⁾ Tamtéž. Také Brandl v Č. Mat. Mor. 1882. 174. Omyl u Gindelyho. Brüder I. 84. Dekrety 47.

padlo kázati. Správce ovšem měl vykladatelské poslední a rozhodující slovo. K praktickému cvičení i k výpomoci bývali jahnové do okolních zborů, kdež nebylo vlastních správců, v nedělské dni vysláni, aby slovo boží tam promluvíli.

Při svém správci jahnové o nedělské a jiné službě boží mávali úkol i ten, že spravovali oltář, kalichy, chléb, víno a jiné potřeby k bohoslužbě. Měli kalichy vytíratí, ubrusy čisté mítí, chleba švarně ku posluhování nastrojiti.¹⁾ Jahnům bylo kromě duchovních povinností konati i úlohy po „stránce tělesné“: oni zastávali staršího při živnosti, pečovali o hospodářství, opatrovali „kus roličky, který máme“, dohlíželi k čeledi, spravovali mládež a pacholata; na cestách provázeli své „předložené“ a posluhovali jim

Kterak dlouho měl jahen zbýti za pomocníka knězova, o tom nebylo v Jednotě stejného ani stálého nařízení. V starší době chtivali Bratří asi podle katolíků a utrakvistů, aby jahen jako u oněch kaplan setrval při knězi tři léta. Ještě v konfessí r. 1535 dí se, že jahen při starších tři léta býti má.²⁾ Ale po tolika létech duchovní výchovy znali starší kandidáta každého tak dokonale, že nebylo potřebí schopné jahny dlouho zdržovati od ordinace na kněžství. Blahoslav na příklad přijal r. 1553 jahenství a téhož ještě roku vzneseno naň kněžství. Bylo mu tehda 30 let. Proti tomu ovšem nejedni zůstávali jahny až do smrti,³⁾ a některému prošlo mezi jahenstvím a kněžstvím až i patnáct let!⁴⁾ Příčinou tu byla některá vada kandidátova, pro kterouž starším nevidělo se ho povýšiti. Ba, byly-li vady povážlivější, mohl jahen i svého jahenství býti zbaven buď na vždy nebo na čas. Roku 1594 na příklad složili jednoho s úřadu, poněvadž nalezena při něm náklonnost k pití a přílišná prudkost.⁵⁾

Když jahen obdržel pochvalné doporučení od správce svého i od soudců, kteří v tom zastupovali osadu, v níž jahen pracoval, rozhodli se starší o jeho ordinaci na kněze, což dělo se v shromáždění kterékoli synody, v den nedělský. Druhdy dělo se svěcení „v tišině“, tajně, od r. 1549, pokud bylo lze, slavně, veřejně za shluku Bratří.⁶⁾ Před ordinací ovšem starší se vyptávali v synodě nejprv všech kněží, vědí-li kdo o některé mravní úhoně kandidátové; potom podnikli s ním zkoušku, kolik umí v theologii.⁷⁾

1) Kázání v Žeravicích 1592. Mus. rukop. V. G. 24.

2) Devátý článek. Konfessí.

3) Fontes rer. austr. V. 260.

4) Tamže 260.

5) Dekrety. 264.

6) Č. Č. Mus. 1862. 211.

7) Ritus ordinandi. V Lasitii De eccles. discipl. XV. 348.

Ordinace začala se kázáním po písni obyčejně o Duchu svatém. V kázání hájil kněz pořádnost kněžstva v Jednotě. Při ordinaci roku 1600 ve Strážnici kněz kladl v kázání úvodním důraz na skutky apoštolské stran zřízení kněžství a na slova sv. Cypriana, jenž napsal, že lidu přísluší voliti hodné a nehodné, což lid spolu s kněžími má vykonávati bez překážky číkoli.¹⁾ Kazatelé při ordinaci rádi připomínali původ kněžství v Jednotě a odmítali útoky jinověrců. Po kázání připomenuty kandidátům povinnosti kněžské, jež zahrnuly se v slovech: „Plnění moc poselství Kristova.“ Zevrubněji oznámeno jim, že mají právo i povinnost kázati, posluhovati svátostmi („šafářství svátosti“), soud o svědomí lidském vynášeti, na odpuštění hříchů že jsou jim svěřeny klíče království božího (t. j. že mají moc odpouštěti neb zavíratí), že mají konati modlitby a lidu po službách božích žehnati.²⁾ Potom učinivše slib věrnosti a poslušnosti, jahnové byli vzkládáním rukou od seniora na kněze potvrzeni „dle slov apoštola, že všeliký biskup z lidů vzat bývá“. Lid volal Amen! Podáním rukou všem kněžím přijati novosvěcenci v tovaryšstvo kněžské. Ordinaci pokládali Bratři za tak důležitý čin, že před ní po vši Jednotě rozkazováno konati modlitby, ano i posty, aby se zdařila na prospěch Jednoty.

Po ordinaci kněz byl čestně oslovován „dvojí cti hodný“, jedné cti hodný v učení, druhé cti v slově božím.³⁾ Mnohý přijal k svému křestnému jménu nové biblické. Starší ho ustanovili za správce zboru, kdež řídil církev. Vynikl-li některou výtečnou vlastností, mohl již rok po svém posvěcení zavolán býti do úzké rady, odkudž losem mohl vybrán býti k seniorátu čili „k starosti“ nebo „k prvotnosti“. Ten postup ohledáme při Červenkovi, bratrském biskupovi, jež zovou paměti „klínodem“ v Jednotě. Za Bratra přijat byl roku 1533; bylo mu dvanáct let; uředníkem ho zvolili r. 1540; byl devatenáctiletý; za čtyři roky zřízen za jahna, pět let potom za kněze; to bylo roku 1549. A hned léta následujícího zavolán do dvanácterného počtu ouzké rady, z níž po třech letech losem dostal se „k starosti“.⁴⁾

Ze své duchovní správy neměl kněz bratrský důchodu. Kdybychom brali z lidu užitek, jako jiní kněží, neměl by náš lid nic, tak dí se v kázání jednom roku 1600.⁵⁾ Kněží bratrští musili se s větší částí starati o výživu sami; v prvních dobách dělo se toveskrze tím, že pracovali v řemeslech a v hospodářství; než ani později, kdy některý příspěvek nesla škola, hospodářství při domě bratrském i některá pomoc z obce dobrovolnými platy, nikdy docela neupuštěno od pravidla, aby kněz rukama svýma tělesnou

¹⁾ Rukop. mus. o synodě. Též v Dekretech 48.

²⁾ Synod. tamže.

³⁾ Confessio Jednoty z r. 1535.

⁴⁾ Fontes rer. austr. V. 251.

⁵⁾ Synod Strážnický v mus.

prací se živil. „Kněz bratrský musí pracovati s cepem do stodoly, s kosou na louku nebo s člunkem za stavem pocházeti a z práce své živ býti.“ Tak vysvětluje se o kněžích roku 1542.¹⁾ Ovšem někdo již v polou XVI. století kněz pracovati v řemesle nemusil, „an lid milující toho nepřipustil.“²⁾ Avšak touž právě dobou napomíná synoda kněze, aby se od rolí a vinic raději obraceli k řemeslům.³⁾ A ještě r. 1610 Jan Fridrich z Žerotína dává právo svobodného provozování řemesla, kdyby prý který kněz od Bratří na jeho panství podán byl, jenž „by poctivé řemeslo uměl a chtěl by je dělati.“⁴⁾ Proto asi Bratří vyhýbali se, když katolický biskup Petr Vergerius roku 1560 († 1565 v Tubinkách) nabízel se, že vstoupí do Jednoty, jejíž rady se mu zalíbily, ale aby ho opatřili živobytím, sluhou, dvěma písaři a párem koní.⁵⁾ Takový přepych byl Bratří dalek. Kněz bratrský obyčejně dobrým bydlem nezpýchal. Dí Bratr Ezrom v listě svém, že žádný z správců kromě těch, kteří po rodičích statek mají nebo řemeslo nějaké umějí, manželky uživiti nemůže, leč by byl mrzkého zisku žádostiv.⁶⁾ Na obživu nebo výdělek nesměl býti kněz úředníkem, lékařem, obchodníkem.

Obmyslil-li kdo kněze v poslední vůli nějakým odkazem, seniorové rozhodli, kterou část smí podržeti, a kolik případně okresní pokladníci, z níž placeny obecné potřeby. Gruntovní odkazy ovšem učiněny knězi tak, že pak měly zůstávati i jeho nástupcům.⁷⁾

Roku 1498 sneseno v synodě, aby jmění kněží svobodných, když zemrou, všecko bylo na prospěch kněží ostatních; kněží ženatí mívali s dovolením světské vrchnosti právo volného kšaftování o statečku svém. Však i když nečinili posledního pořízení, nebyvaly jich osiřelé rodiny od jmění oteckého odpuzovány.

O sestárlého a chudého kněze pečovala Jednota podporami z pokladnice okresní anebo přikázala ho do některého bratrského domu „v odpočívání.“⁸⁾

O manželství kněžském v Jednotě položena obecná zmínka již v knize první. Když se Jednota v koncích XV. věku ustálila, pravidlem zůstalo pak napořád, že kněží bratřští se sic nežení, ale který chce, tomu že se nezbraňuje. Musí svůj úmysl v plném shromáždění oznámiti, hromada uloží mu, aby se ještě zkusil,

¹⁾ Listové děkana na Horách 1542. fol. 8.

²⁾ Osvědčení Bratří r. 1558.

³⁾ Dekrety. 177.

⁴⁾ Brandl. Č. Mat. Mor. 1882. 162.

⁵⁾ Comenius VI. 93. 94.

⁶⁾ Rukop. mus. II. D. 8. 329.

⁷⁾ Na př. 1542. Daniel, soukenník v Litomyšli, odkázal dva pruty role Johannesovi, správci nynějšímu, a jiným budoucím správceim, kteří by od Bratří starších tu postavováni byli. Kn. zápisů z r. 1515. v arch. Litomyšl str. 951. Výpis prof. Štěpánkův

⁸⁾ Příklady v zápis. Orlikových. Font. rer. austr. V.

potom se povolí po tuhé úradě seniorů a rady úzké. Tou příčinou vždy se Bratří drželi slov sv. Pavla, aby kněz byl bez pečování, nebo kdo ženy nemá, pečuje o to, co jest Páně; ¹⁾ také říkali, kdo je v služebnosti boží, ten není sám svůj, je nesvoboden, není posvěcen Kristu. Dle zprávy Davida Chytraea (roku 1583) bránili se Bratří manželstvu také z té příčiny, aby posluchači nemívali obtíž s živěním rodin kněžských. ²⁾ Podotknouti jest, že i laikové Bratří a Sestry zůstávali svobodni, schválně a pro zásluhu. ³⁾ Luther nabízel Jednotu nejednou, aby své kněze ženila. Vykládal, že by také rád byl, aby všickni jeho kněží byli svobodni, žádnému prý neradí z lehkých příčin k ženění, leč ukáže, že nemůž bez poškvěření svého svědomí zůstat, při tom tepal jinověrných kněží coelibat, zhaněvše manželství sami sobě, prý odpustili chovati hojně náhrady; a měli by míti již proto manželky, aby zvěděli, jaká jsou v manželství břemena. ⁴⁾

Bratr Lukáš, jsa veliký protivník kněžského manželství, horlivě Luthrovi odporoval. Prý není o manželstvu nic v písmě; Jednota prý zkusila již při manželích kněžských, že byli v roztrhání mysli, manželé že řídci v Kristu jsou a Bohu se líbí. Než časem zmírnila se mínění manželstvu protivná; i jahněm, bylo-li potřebí, dovolovali. V seznamech bratrských ženatý jahen nejeden. Uvádí se na příklad Jan Chlumecký († 1560), hodný člověk stavu rytířského, jenž byl jahen ženatý; syn jeho učil se ševcovství. ⁵⁾ Sněmovní kázání roku 1592 v Žeravicích chce, aby manželka jahnova byla nesvárliva, neopilá, dívky aby měl jahen vycvičené a dům svůj uměl spravovati. ⁶⁾

Bratřím bývalo pro kněžské manželstvo zhusta posmíváno, a to již v první době, když se k němu Bratří některým počtem odhodlali. Čtemeť na desce jedné z pražských inkunabulí ⁷⁾ přípisek z r. 1500, že v rotě pikartské Bratr Černý se ženiti chtěje, posílal „frejřské listy Saloméne“; k nim dal řetízek a jiné dárky; ona prý mu nechtěla, potom sobě jinou pojal a oženil se v Prostějově; „starý chodec, nemohl ohně přemoci v své starosti“. Dále přičiněno s patrným pošklebkem, že roku 1513 od Černého žena utekla a teď jest u jiného (u Sobora).

Tu také posměch na ženění kteréhos Poláka v celém zboru „znamenitého“.

¹⁾ Konfesse r. 1535. Histor. Jednoty v univ. knih. 17. C. 3. 175.

²⁾ Oratio de statu ecclesiarum. 33.

³⁾ Joh. Lasitii. De eccles. discipl. 350.

⁴⁾ Rukop. univ. kn. 17. C. 3. 131.

⁵⁾ V erbů měl třmen od sedla a ostruhu. Zápisy Orlíkovy l. c. str. 242.

⁶⁾ Rukop. univ. V. G. 24.

⁷⁾ Církevní právo. Tisk benátský z r. 1482. V arch. praž. Podepsán Joannes Cupido Popovicenus a Lovic. A. 1496. hunc librum a nobil. viro Joannes ex Všehrđ sereniss. Vladisl. cancellar. scriba dono accepit.

Bratří, ač raději měli kněze neženaté, nikdy nedopouštěli, aby ženatý byl lehčen. Útoky kněží kališných, tou příčinou na Bratry často podnikané, odráželi ukazující k hříchům útočnickův; v jedné takové obraně spisovatel bratrský, když byl obhájil kněžského manželství, s velikou upřímností dí: „Však vždy pravíme: běda těm, kteří tak stělesnějí, aby pro tu bídnou ženu těžkých pohoršení nadělali zborům svatým a břemenem církve byli s ženami dětmi.“¹⁾

Pro coelibát bylo Bratřím uštipováno také. Zvláště lutherští kněží v tom míry nedrželi. Hedericus jim vyčítá, že se jen přetvarují, jako se přetvaruje kněz každý, jeuz tvrdí, že manželství je nečisté; víc nepokojem naplňuje prý nemanželství a překáží v duchovní práci. Když prý se drží Bratří Písma, proč neberou za šafárky dle sv. Pavla osob šedesátiletých?²⁾

Roku 1558 uvozuje se v Jednotě jedenáct párů ženatých kněží; as 30 let potom dí se, že „starým zvykem mnozí jsou neženatí a nejedni ženatí“.³⁾

Ženatý správce bydlil se svou rodinou v domě bratrském. Kterakých povah měla býti manželka bratrského kněze, to vysloveno v synodě ve Strážnici roku 1600. Prý, „poněvadž obcování jich lid pilně šetří, má býti manželka poctivá, neutrhavá, ne zlolejkyně svárlivá, středmá, ne ožralá, ne lahůdek, rozkoší hledající, mírná, také i v zármutcích; v péči přílišně se o věci vezdejší nestarající, kdyžby co přicházelo na manžely protivného; věrná, aby manžela neokrádala“.⁴⁾

Neženatý kněz míval na hospodářství domovité kuchařku, ale tato služebná nezávisela co do přijetí svého v dům na vůli knězově; ze schválení vyššího bývaly služebnice posílány z domu do domu.⁵⁾ Jináč ovšem v čeleď přijaty bývaly služebnice rukou dáním správcovým. Bratr Blahoslav v povědomém pojednání svém o „Rotě milovné“⁶⁾ horlí na svůdné chování ženských v domě bratrském a varuje Bratry i radí, kterak se nebezpečí mravnímu vyhýbatí. Vařití prý mohou ony ženské i práti, štíti, krav hlídati; ale zhola neslušno jest, aby chodívala ženská často do pokoje hospodářova, metla mu světničku, stlala a jiné služby konala, které si mohou mužští vykonati sami. Ženské v domě jsou mu odechule (míní Sireny), a zahodí-li se s některou kněz, je veta po něm: „vzbouří-li se někdy její svědomí, tu zvisí jedy“.⁷⁾

¹⁾ Osvědčení Jednoty. 1558. Tisk v Prostějově.

²⁾ Haedericus; Examen v mus.

³⁾ Lasitii. De disciplina. 350. Č. Č. Mus. 1894. 43.

⁴⁾ Rukop. musejní V. G. 24.

⁵⁾ Gindely. Brüder I. 312.

⁶⁾ Traktát v rukop. knih. Zbořecké sluje „Anvolimator“. Toho slova výklad od prof. Golla ve Zprávách král. spol. nauk 1877. 358 v pozn.

⁷⁾ Obšírněji Slavík v Č. Č. Mus. 1875. 380.

Lze věřiti, že v bratrském domě i po té stránce obyčejnou bývala vzorná bezúhonnost, a řídko kdy se sběhlo, co by slulo k ujmě počestnosti. Vždyť měl-li správce s důrazem a s prospěchem vykonávati mravní dohled po vší obci, nejprv zajisté musil dbáti, aby mravním vzorem byl sám i jeho dům všecek.

Příčinou dozoru byl povinen bratrský kněz ob čas s pomocníkem svým chodívati po všech hospodářích, kteří ke zboru příslušeli, a v každém obytné zevrubně ptáti se na způsoby a nezpůsoby vší rodiny i čeledi. Správci duchovní mívali knihu, do níž vpisováni dobří i zlí. O mravní dohled starali se podle kněze v jednotlivých zbořích jakožto bratrští pomocníci „soudcové“ (seniores politici, nebo populi), dva, tři nebo více mužů pobožných, rozšafných. Volba jich děla se v plném shromáždění.¹⁾

Povinnost soudců, za kterouž rukou dáním slibovali biskupům, byla dle dekretu z roku 1558 „zvláštní a znamenitá: všech Bratří a Sester, v každém pohlaví i stavu, povolání obcování pilně šetřiti a je spatřovati, jak se ostříhají před Bohem i přede všemi lidmi, na každém místě, v domě, na rynku, na trhu, jarmarku, doma, přes pole, na poli, na cestě, na zahradách a kdež se koli obrátí, jak se k sobě v řečech, v skutecích, v oděvích, a ve všech způsobích pobožně, vážně, bohobojně i poctivě počínají. Tohož všeho strážcové býti mají soudcové, bývajíce všady v obecném obcování s lidmi jinými a obzvláště s Bratřími všemi vůbec při všech věcech, kdež kněžím a správcům v těch mnohých místech bývati mezi lidmi není možné ani náležité, protož tam oči a uši správcův býti mají soudcové a z toho i svědkové ctného obcování věrných i k zahábení pokrytců, k vyvržení jich neb k napravení.“²⁾ Soudcové měli poučovati, napravovati, nalezli-li při kom výstupek neboli nemrav, káráti buď sami nebo v těžších případech spolu se správcem, jemuž byli ku pomoci a k radě dáni. Byli soudcové rozvážlivá pomoc i proti nemírné přísnosti některého kněze. A že byl některý kněz z míry přísný, toho příkladem Janda, jenž umřel roku 1560 ve Šternberce; musil býti jemu dokonce i úřad kněžský odňat, protože byl tvrdě nešetrný, třebať uznáno, že i k sobě býval přísný spravedlivě.³⁾

Ovšem byla soudcům při službě dohlédací kázána všechna opatrnost, zvláště zapovídáno, aby se nad lidmi „nepotřásali“. Že měli dozor třebať jen bezděčný i nad samým správcem, toť leží již v zřízení samém.

K dohledu nad pohlavím ženským bývaly vybírány vdovy zbožné i panny, kteréž soudcům pomáhaly u věcech choulostivějších. Když přišel někdo z úzké rady nebo senior na visitaci, správce

¹⁾ Lasitii De disciplina atd. 351. Dekrety 112. 118.

²⁾ Povinnosti Bratří soudců. Un. kn. sig. 54. G. 725

³⁾ Zápisy Orlíkovy. Fontes rer. austr. V. 242.

referoval zvlášť, soudcové a výbor ženský zvlášť. Tím způsobem se dověděl visitátor neomylně o stavu věřících a mohl nařizovati nápravu. Biskupové tedy dobře byli zpraveni o tom, na jaké míře kde zbor. S humorem píše roku 1521 bratr Lukáš do Náchoda, že přijde prohlížet. „Já u vás dávno nebyl; maje dobytka mnoho churavého, na tučné pastvě málo požívajícího, ale ležícího, musím s bičem a s rykholcem obfhati z jednoho konce na druhý, chtě vždy do některých, aby tlusti a vypaseni byli.“¹⁾

Ale visitátor měl se také obce tajně i zřejmě dotazovati na správčovo chování a na jeho čeleď. Dle instrukcí z r. 1537 měl se ptáti, jaká činí kázání, jaké má učení, jací jeho pomocníci, jací jsou soudcové, neberou-li nic před se o své ujmě, jak pořizeny jsou sbírky, almužny. Když po straně vyzvěděl, visitátor měl svolati zbor a ptáti se zase zřejmě na všecko. Nedostatky měl soukromě a lftostivě napravovati.²⁾

Však vraťme se k soudcům! Jim byly mimo mravnostní dohled ještě jiné důležité úlohy. Oni srovnávali nesnáze a hádky mezi Bratřimi, byli skutečně soudci, kteří ukládali stranám stání a říkali rozsudek. Vše mělo se díti bez odtahtů. Po vyslyšení vystoupily obě strany ven, a bez meškání každý soudce po pořádku položil svůj soud. Kteří byli „zpozdilejšího“ rozumu a paměti, pravili napřed; kteří byli dospělejšího soudu a obsažitější paměti, vypravili potom své mínění. Při rozsudku mělo se dbáti povahy stran. Někdo prý je tak hloupý, když se s ním pěkně nakládá, mní, že se s ním žertuje, jiní jsou zase „u sebe spravedliví, neústupní tvrdočelové“, jimž nesnadno vinu ukáží.

Na soudcích se chtělo, aby byli jednomyslní v soudech svých, nebo „veliká škoda jest, když soudcové sobě na odporu jsou, jeden když na druhého čeká, aby ho v něčem polapil a zahanbil, neb mlčeti bude, nic se přimlouvati nechce, aby proti jinému pomstu vykonal“.³⁾ Soudcové v Jednotě zajisté zřízení jsou proto, aby žádný Bratr nebyl sveden hledati práva u městských soudů konselských ani jiných kromě Jednoty; chtěl tomu sám základ Jednoty, aby všecek spor uklidil se mezi Bratry doma.

Neposlední úloha soudcům byla raditi spolubratřím v věcech vezdejších kterýchkoli. „O živnosti lidské péči míti mají, a kdyžby se k nim kdo utekl na radu, chtě tuto neb jinou živnost před sebe vzíti, mají mu raditi, což rozumějí; hynul-li by kdo při živnosti pro nerozšafnost a své neumění, mají ho napomenouti k pilnosti a naučení dávat, aby uměl svůj spravedlivý obchod vésti bez obtěžování jiných; chtěl-li by kdo dům prodati, pilně ohledati sluší, co by jemu lépe sloužilo, a tak raditi; musil li by kdo svého dluhu právem světským dobývati, má jemu rada dána býti, jakým obyčejem k tomu jíti má bez ujmy křestanství; byl-li

¹⁾ Opisy z Herrnhuta v arch. zem.

²⁾ Rukop. mus. I. H. 37. V témž rukopise jest ještě jiná forma visitace.

³⁾ Naučení Soudcím z r. 1558.

by kdo pohnán k soudu světskému, mají soudcové ohledati jeho spravedlnost, má-li jakou čili nic.¹⁾

Soudcové také řídili věci sirotčí, čeleď vandrovní a řemeslnou, vydávali fedrovní listy, patřili na spravedlnost řemeslného díla. V čem nemohli uhoditi sami ani s knězem, to vyřídili starší v úzké radě.

Posléz byla soudcům povinnost konati výroční sbírky; odkázal-li kdo zboru co, nepřijímali odkaz kněží, než soudcové;²⁾ jeden opatroval pokladnici, druhý mival klíč, třetí konal počty. Z peněz nasbíraných bylo opravovati i bratrský dům, chrám a opatrovati chudé. Mohli býti k té službě voleni i jiní z obce. Kdož na sobě ten úřad měli, sluli „hospodářové“. Co jim kdo dal, zapisovali v registra a jednou v rok v celém zboru vyčetli vydání svá.

Shrnome-li v úvahu vše, co tu položeno o správě a organisaci bratrské Jednoty, nemůžeme ani chvíli býti na pochybách, že v tom Bratří nade všecky jinověrce předčili. Zvláště o mravní stránku všech členů Jednoty od pacholety školního a ženské slouhy v domě až po biskupy a urozené šlechtice dobře bylo pečováno, takže nesnadno bez trestu směl se z řádu kdokoli vymknouti. A kdo se vymknul, na toho dokročil trest. Za menší viny bylo vinníkům činiti „pokoru“ o všední dni, za větší byla pokora v den nedělný.³⁾ Zhřešil-li biskup, trestala úzká rada, zhřešil-li kdo v úzké radě, trestal biskup, zbloudilali všecka rada, měli starší církve a soudcové krajští vystříhati ji,⁴⁾ a takž moc kárající nebyla na jednom.

A kdo z věřících se prohřešil těžce, anebo že při něm neměla účinku ani hustá napomínání soukromá nebo veřejná, ten odstrčen od „posluhování“ čili přijímání svátosti; nepolepsil-li se ani potom, vyloučen ze zboru na čas tím způsobem, že musíval sedati na sínci za dveřmi. Tomu se protivníci smáli, řkouce, že takový Bratr sedě vně hledí dovnitř „co pes do kuchyně“.⁵⁾ Byl-li přečin vážen za nejhorší a tuze pohoršlivý, vyvržen hříšník bez milosti z Jednoty, byť s tou nadějí, polepsil-li se, že přijat bude zase. Jest zajímavo, když vyobcovaný tiskl se do chrámu přece a schválně, jakoby na posměch, že nechávali ho při tom „zlostném“ skutku, řkouce, „an i žid můž vjíti“.⁶⁾ Byltě zbor v klidných dobách veřejný.

Vyobcování dělo se o veliké bohoslužbě po důkladném vyšetřování a usnesení kněží, jahnů a biskupa. Zachovalo se ze-

¹⁾ Naučení soudcím l. c.

²⁾ Arch. zemský. Spis proti Ležkovi, křivdáci.

³⁾ Slavata v Pamět. I. 42. vypravuje, že kající Bratr stál pod jakýms svícem visitým (lustrem). Nevíme pravda-li.

⁴⁾ Dekrety. 28.

⁵⁾ Osvědčení. 1558.

⁶⁾ Dekrety. 180.

vrubné líčení, kterak jedenkrát biskup Augusta vyobcoval dvě osoby ze zboru v Litomyšli, které se provinily proti šestému přikázání.¹⁾ Na ranním zboru ohlásil Augusta, aby do druhého, pozdějšího zboru věřící tím pilněji se sešli se všemi čeládkami svými, „že má nějaké přísluhování činiti, kteréž se jim a jejich dítkám dobře hoditi bude“. Při velkých bohoslužbách znenáhla rozvinula se scéna vysoce dramatická. Biskup přečet epištolu sv. Pavla ke Korintským o smilstvu, dvě hodiny vykládal o povinnostech správce trestati hříšné lidi, ukazoval, kterak apoštol trestal, radil, co zbor činiti má k hříšným; kvíliti prý má nad nimi. Na konec oznámil, proč k nim tu řeč má; prý jeden Bratr a Sestra dopustili se těžkého hříchu. Potom sešel z kazatelnice a postavil se před stůl, vyzývá Boha ku pomoci. Lid povstal z lavic. Augusta přivedl podobenství, když Adam a Eva hřešili, že je Bůh zavolal; takž i on že hříšníky volá. Z hříšných jeden vstoupil do zboru jedněmi dveřmi, druhý druhými. Biskup ptal se jich, znají-li se k hříchu, znají-li se k tomu, že zrušili boží smlouvu. Když přisvědčili, vydal zlořečení čili klatbu, „s plácem se při tom zalkávaje“. „Zlořečený ten, kterýž vás v to uvedl, budiž příbytek jeho peklo, zlořečení vy, že ste ho uposlechli, protož budiž ruka boží nad vámi, sužuj a svírej vás všudy strach a hrůza děsí srdce vaše, nedávejž vám Bůh pokoje žádného, kamž se koli obrátíte dnem i nocí!“

Těmito hroznými slovy kletba ještě neskončena. Biskup mluvil dále, že tito hříšní zarmoutili Ducha božího i zbor, a proto ať je Bůh zarmoutí také. „Páliž srdce vaše, abyste musili svaté pokání věrně a pravě činiti!“ Slova poslední byla jediná v dlouhé klatbě, která aspoň pro budoucnost smírně zněla.

Po nich hned zase dramatická drsnost. Augusta sestoupil se stupňů od oltáře neboli stolu, postrčil oběma plácíci hříšníky a pravil: „Jdětež přeč, zlořečení, a buďtež nás prázdni!“ Při tom se slzami zalkával; po všem zboru vzešlo kvílení hřmotné. Hříšný bratr klekl a prosil, aby směl promluvit. Pak promluvil, že zaslouhuje víc, že má býti jako smetí, jako ohryzek pošlapán; však duše jeho aby zatracována nebyla, prosil o milost všech i přítomného pana Bohuše Kostku.

Na dané znamení jahnové vyvedli oba vinníky protivněma dveřma za srdnatého pláce všech přítomných. Jahnové vrátivše se, chtěli, jakož bylo připraveno, začítí zpěv, ale nebylo možná obec pro pláč přimětí k tomu. Jal se tedy Augusta sám zase kázati, horlil proti nádhěře, proti šperkování, proti vystřihovaným životům a jiným ženským lákadlům. Pak se modlil. Augusta učinil na konec závěrku volaje do obce, aby to jen „oznámili posměváčkům, že Augusta nejen hříchy odpouští, ale i zadržuje!“²⁾

¹⁾ Byl Sluníčko klíčník na zámku.

²⁾ Defekt v museum. Rukopis tamže 62. L. 6. Rukop. v univ. kn. 17 l. 3. 305.

Tato poslední slova zarážejí a snadno svádějí k soudu, že při Augustovi tehda lecco bylo úmyslně strojeného. U lidu ne, ten plakal zajisté upřímně, a s ním i oni dva ubozí, jichž vina nebyla tak veliká, jak veliká byla klatba a trest. Zdá se, ač vylučování ze zboru a před tím i potom občas se vyskytalo, že se nestřídmým Augustovým způsobem zhusta nedělo. Vždyť Augustovi i sami Bratří pro onen vylíčený způsob vyčítali ukrutnost. Augusta bránil se tiskem; vylíčil všecko, hájil své ceremonie vylučovací horlivě, prudce, nezdvouřile. Slovo „potvoro“ často v té obraně udeřil v oko.¹⁾

Jináče Vojtěch z Pernštýna, protivník Bratří, vyčítá kněžím bratrským, že mocným lidem skrz prsty hledí, že nejsou bez příjímání osob a vůbec že trestají přísně jenom chudé Bratry, na bohaté se neodvažující.

Jest zajímavo pohlédnouti v registra, do nichž zapisoval správce duchovní o mravním stavu duší sobě svěřených. Jest to pohled do nejdůvěrnějších koutků bratrských rodin. Před rukama jsou registra zboru evančického z hrany XVI. a XVII. věku. Nejprv se dovidáme, že někteří Bratří a Šestry zanechaly zboru sami bez vyloučení, a pozorujeme, že kněze to mrzí velmi. Čteme na příklad, že roku 1589 Dorna Kropáčková „sama se vyloučila“, sloužila na nějaké svatbě a opila se, kromě toho někde ukradla 2 rýnské; „již se vdala, nic neříká“. R. 1589 Esthera bednářova sama zboru zanechala; v Hustopeči z přinucení bratra svého od kněze v kostele přijímala svátost. Roku 1592 Jan Mrkvicka nebo Opsimates sám se vyloučil. A tím způsobem zapsáno ještě o leckterých, že „se dopustili neslechetnosti, do labyrintu vlezli, na cestu Kainovu se schylili“, skryli se, nebo se zřekli zboru a ti se vyloučili sami. O některém se dí, že bylo pro něho posláno, ale nešel; „tak zůstává“, „aniž ho vídati“, „ještě nic neříká“. Co tím posledním slovem kněz bratrský mínil, že hříšník totiž nic neříká, vysvítá z jiných zápisů, tvrdících, že se ten neb onen „ohláshuje sám k nápravě“. Některý hříšník si dal na čas, než se ohlásil. O Dorotě Konupkové stojí psáno roku 1601: „Pro klevety od posluhování svatodušního odložena jest, tak zůstává, do zboru chodí, nic neříká.“

O některých psáno, že vystoupili z Jednoty se zlostí a s posměchy. R. 1590 Stefan Roth byv zhusta napomínán a „odvozován od vžralství, potom se pálným ožral do němoty, v němž se pálený zapálilo, do hnoje ho zakopali, sotva živ zůstal, a pověděl, kdo jeho v zboru uhlídá, aby mu směle šerhů (bířičů) nadal“. Ten se tedy zaklínal, že se zborem už nebude míti činiti. Martin pekař r. 1600 „sám se vyloučil; společné shromáždění opustiv pověděl, že na zevnitřních přísluhováních nezáleží spasení a že není potřebí tak ustavičně na kázání běhati.“ Ten tedy vystoupil z Jednoty s posměšnou kritikou. Postihl-li hříšníka světský trest, duchovní

¹⁾ Knižka vydaná 1544.

správce evančický se nermoutil. O Kateřině, panského krejčího dceři, s chutí vypravuje roku 1601, že sedí u vězení; ovšem byla dcerka neobyčejně nemravná; chodila neřádne v mužských šatech po městě, k „Vlachu skrze střechu lezla, vlnu brala a soukeníkům prodávala, a kdy otec měl domů přijeti, jeho nedočkala, do Brna ušla“, potom s drábem řemesla lazebnického se toulala.¹⁾

Na konec budiž položena zmínka o mravech kněží bratrských samých. Že nebyli zhola bez chyb, toť jisto bez důkazů; bylité lidé jako jiní.

Nejprv pozorujeme, že mužové úzké rady a senioři dosti často bývali nesvorní. Však nesvornost zhusta vznikala jen z horlivosti o Jednotu a její záměry. „Naš staričkové horlivali proti sobě pro čest a slávu boží!“ tak pěkně čteme v bratrských pamětech a věříme. Ba tušíme, když některý senior chtěl vésti sobě samostatně jako papež nebo monarcha, tak že budil tím u druhých kyselosti a vzdory, že v koncích přece zase šlo o čest a slávu boží, kterou jeden minil působiti tak, jiný jináče. Když byl s Bratrem Lukášem staričský Bratr Tůma. Přeloučský zhusta nevelmi dobře, modlíval se: „Pane, překážel-li bych tvému dílu, vezmi mne!“²⁾ Z těch slov patrně, že oběma rozvaděným stranám šlo o dílo boží.

Přes všecko tuhé vychování a mnohé zkušování vydařil se některý kněz bratrský, že byl úřadu neschopen. Hlavní práce bratrského kněze bylo kázati, a přece leckdy řízen za kněze člověk zhola nevýmluvný.³⁾ O správci zboru podivínského Václavu Křížovi († 1601) zapsáno v pamětech bratrských, že umění jaké také měl, „avšak neuměle ho užíval: zborové pod správou jeho hynuli, čeládka k němu docházeti nechtěla.“⁴⁾ Ten byl tedy osobně vadný a nepřijemný.

Přes vzorné všecko vychování vydařil se také někdy kněz neupřímný. Za takového kladou paměti Václava Nekorského, správce v Byteši († 1603). Prý byl „summus hypocrita i v šedinách svých k Jednotě neupřímný“; mnozí prý rádi byli, když umřel, „jen aby více nesmradil.“⁵⁾

Upřímné paměti bratrské vytýkají některým kněžím všelijaké vášně lidské. O některých vypravují, že byli pyšní, ctižádostivi. Na příklad kněz Jan Rychnovský († 1566) „physicus, mněl se veliký býti, divných smyslů a rozumu člověk“. Ostatně pychu vyčítá kněžím bratrským i protivník jejich Kalenec roku 1542; prý jezdí na koni s mečem jako rejthaři a učitelé, jahny pracemi prý natahují, a sami, zvláště starší, vedou život prelátský.⁶⁾ Pyšné a

¹⁾ Ty a jiné zápisky viz v rukop. mus. IV. E. 90.

²⁾ Zápisy Bratra Orlika. Fontes rer. austr. V. 223.

³⁾ Tamže. 262.

⁴⁾ Tamže. 295.

⁵⁾ Tamže. 297.

⁶⁾ Opisy z Herrnhuta v arch. zem.

rozkošnické kněze lze však v Jednotě klásti za řídké výjimky. Poněkud hustější zprávy jsou o kněžích lakomých, což přirozeně plyne z jich postavení nevalně zjištěného. Některý neustále naříkal na chudobu, jiný hrnul peníze, kde jak mohl. Z oněch pamětí jmenují mimo jiné povědomého Jakuba Bílka, správce zboru napa-jedlského († 1581); „prý na chudobu mnoho naříkal, ale bez pravdy“.¹⁾ Jemu v tom podoben byl správce zboru velického, Tomáš Garecký († 1580), jenž „vždycky se bál, aby na nouzi nepřišel“; byl člověk stýsklavý, reptavý.²⁾ Jiný „repták“ touž dobou byl v Hodoníně, slul Bartoš Kožený.³⁾ Z těch kněží, co uměli lakomé shromažďovati peníze proti všem zásadám bratrským, jmenuje mimo jiné kniha bratrská Jana Beneše († 1601), správce ve Slavkově, jednoho z rady, jenž „nechal po sobě nemálo statku nashromáždě-ného, neboť toho byl pílén“.⁴⁾ O Pavlovi Fulneckém, správci v Stolínkách, dí paměť, že byl „z kněžích páně ženatých, kterýž ne-málo o sobě smyslnil a hrubě k svobodě těla nachýlen byl po evangelitsku, také ho peníze nemrzely, byl na ně laskav.“⁵⁾

Z lakomstva dal se některý kněz i na výdělky, Jednotou zapovídané a nenáviděné. Na příklad o knězi Ondřeji Kohoutovi († 1571) dí paměť, že zlotroval se, dáváje se v lékařství a v hojení mužův i žen přes všecky rady a výstrahy.⁶⁾ O Martinovi Tichém v Boleslavi vypravuje kronika, že úřadu svému téměř nikdy dosti nečinil, byl skupec veliký, na peníze lakomý; když ho Bratří z úřadu složili, oženil se v 60 letech, a jda jedenkrátě lichvu z Lukavce do Boleslavě upomínat, „skoro v blátě a v vodě scepeneł“.⁷⁾

Také se vyskytl někdy kněz, že dával pohoršení vášněmi, na kněze bratrského příliš světáckými. V Oustí nad Orlicí byl na příklad Jan Adelf († 1601), jenž byl divných pohoršení tak plný, že ze smrti jeho starší nehrubě se rmoutili.⁸⁾ Obyčejnější vášen bylo obžerství, jemuž ten onen podlehl. Jeden z nejprvnějších a nej-přednějších členů Jednoty, bratr Michal († 1501), zbaven byl funkcí, protože se opil.⁹⁾ O Janu Joštovi v Jaroměřicích († 1566), jenž z kněžství složen, praví paměti stručně a plasticky: „Čisté hovádko, jen jístí a pítí.“¹⁰⁾ Též Bratr Zachariáš v Přerově († 1581) provinil se opilstvem. O Vavřinci Justusovi († 1591), ve Zlíně správci, dí paměti, že byl pobožný, „však přece konviček pilný“.¹¹⁾

¹⁾ Fontes rer. austr. V. 273.

²⁾ Tamže. 271.

³⁾ Tamže. 273.

⁴⁾ Tamže. 295. Na též stránce lakomých několik.

⁵⁾ Tamže. 274. (1582.) Ze slova „po evangelitsku“ lze souditi, jak Bratří hleděli na mravní život lutherských protestantů.

⁶⁾ Tamže. 255.

⁷⁾ Tamže. 274.

⁸⁾ Tamže. 295.

⁹⁾ Gindely. Brüder. I. 91. Jiní hříšníci v Dekretech 257. 258.

¹⁰⁾ Fontes rer. austr. V. 249.

¹¹⁾ Tamže. 287.

Smilstvem z velikého počtu kněží a jahnů, jménem uvedených ze všech dob, viní zápisník Orlíkův pouze tři. Bratra Kristofa († 1556), „jenž pro své mrzuté hříchy na nemoci přišel“; Bratra a kněze Jana Miláčka († 1556) a Jana Svidnického, jenž r. 1604 sešel franckou nemocí.¹⁾

Učinil-li hřích knězův veliké pohoršení, starší trestali provinilce stejně tak jako jiného z obecných Bratří vyloučením; pro menší vinu skládali jen kněžství. „Starší, kněz neb jahen, kterýžby v smilstvu neb v falešné přísaze nebo v krádeži byl postižen, ať je složen z ouřadu, však ať není posluhování prázdno: jest-li biskup neb starší, kněz neb jahen byl smilníkem, ať od církve jsa zavržen mezi lajky pokání činí.“²⁾ Pro největší vinu Bratří svému knězi brali i „bratrství“ a to buď do dlouhého pokání nebo na vždy.

Kněžství snímali ve zboru u přítomnosti mnoha lidu i kněží.³⁾ Když se navrátil, poddal, kořil se a kál, přijali ho za čeledna do bratrského domu a prodlením času, když bylo polepšení uznáno za trvalé, mohl úřad kněžský jemu býti vrácen. Svrchu řečenému reptákovi Koženému odňali „úřad a zanechali samo bratrství“. Kohout, jenž vyhnán pro lékaření neslušné, „umřel bez bratrství“. Roku 1601 se snesli Bratří, že kněz smilstvem nebo cizoložstvem zprzněný k ouřadu svému nikdy nemá býti vrácen.⁴⁾ V jiném usnesení o kázni kněžské čteme, bude-li kněz chtíti „v hříchu smrtelném zůstávati, smějž každý z vás jeho přisluhování neposlouchati“.⁵⁾

Dopustil-li se těžkého a pohoršlivého hříchu některý z čelednosti, tedy nehotový kněz, i když se pak kořil, nepřijali ho víc; aspoň tím smyslem vyřídila roku 1601 synoda prosbu Mikuláše Akoncía, jenž provinil se smilně v domě evančickém.⁶⁾

Jedna vlastnost nechvalná zdá se býti v Jednotě vůbec obecnou, typickou. Čtoucímu ve spisech bratrských příliš v oči bije. Je to jakás mstivost, která se jeví ve slovech proti těm, kdož Jednotě nějak ublížili; od králů počínajíc po člověka nejposlednějšího, o všech a vždy doufali Bratří, že pokuta boží jich nemine, nebo tvrdili, slovy ne právě přívětivými, anobřž drsnými, že již na ně dopadla.⁷⁾ Tato vlastnost dobře se vysvětlí a snad i omluví tím, kterak mocně byli Bratří přesvědčeni o jediné pravosti své Jednoty a víry; kdo té ublížil, nemohl ani bez pomsty boží zůstatí. Bratří v tom nešetřili ani svých, neřku-li cizích. O Bratrovi Valentovi, jenž se kdysi postavil proti Jednotě stran opětování křtu,

¹⁾ Fontes rer. austr. V. 238. 298.

²⁾ Rukop. mus. IV. H. 8.

³⁾ Fontes rer. austr. V. 256. 250.

⁴⁾ Dekrety. 275.

⁵⁾ Rukop. mus. IV. H. 8.

⁶⁾ Dekrety. 264.

⁷⁾ Viz jen Rozmlouvání se starým Čechem. 329.

zapsali Bratří v paměti: „Byl člověk pyšný, hloupý; když jedl s pánem za stolem, uvázl mu kus masa v hrdle i — zdechl.“ O synovi poctivého a zbožného kněze bratrského Pavla Koláře, že opustil Jednotu, zapsali, že je Jidáš pravý, lotr a že, odebrav se do Prahy na řečnictví, zdechl.¹⁾ O Jirkovi knězi, jenž přidržel se Jakuba Poledne, pro „švermerství“²⁾ z Jednoty roku 1538 vyloučeného, paměti bratrské praví, že se „v hovado obrátil, až v tom i mizerně scepeněl“.³⁾ Podkomoří Planknar, jenž Jednotu soužíval tuze, roku 1539 dle paměti bratrských „scepeněl“.⁴⁾ Že spadl roku 1565 Joachym z Hradce do Dunaje, v tom viděli Bratří pomstu boží: prý pán dotčený nesl u sebe list královský proti Bratřím; utonulého pána z vody vytáhli, list ne.⁵⁾

---

¹⁾ Fontes rer. austr. V. 227. 232.

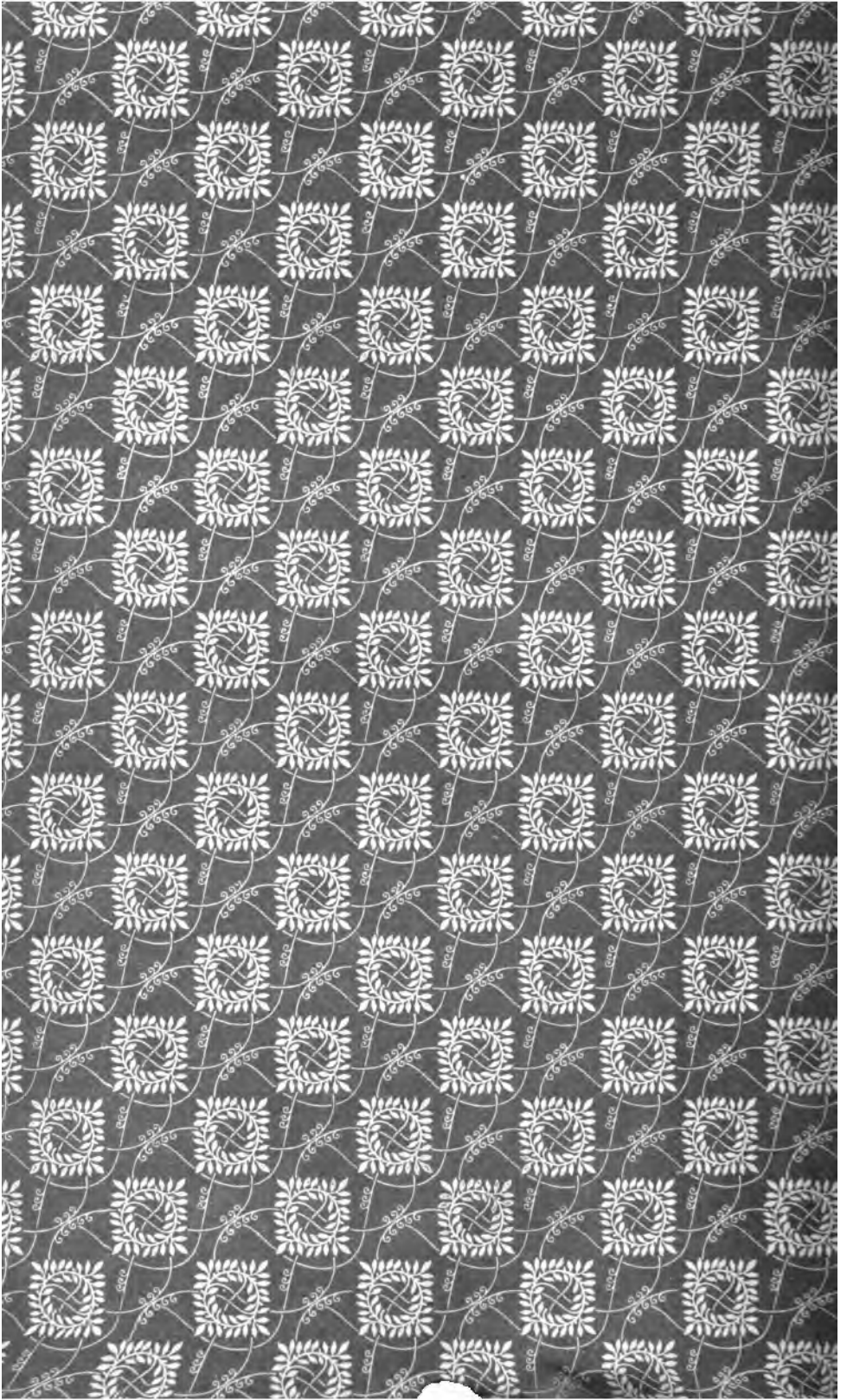
²⁾ Učil, „že víra jest slovo boží a víra že jest Bůh, a že všickni lidé spasení budou“. Rukop. univ. knih. 17. C. 3. 85.

³⁾ Tamže. 89.

⁴⁾ Č. Č. Mus. 1862. 211.

⁵⁾ Comenium. VI. 66.

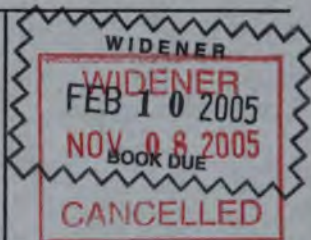

The borrower must return this item on or before the last date stamped below. If another user places a recall for this item, the borrower will be notified of the need for an earlier return.

Non-receipt of overdue notices does not exempt the borrower from overdue fines.

**Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 617-495-2413**

Please handle with care.
Thank you for helping to preserve
library collections at Harvard.

